Kafka na pobřeží

Haruki Murakami

SVĚTOVÁ KNIHOVNA
ODEON

Kafka Tamura, nejdrsnější patnáctiletý kluk na světě, se vydává na dlouhou cestu – obrazně i doslovně vzato. Odchod z otcova domu, putování i pokus o nový život je totiž metaforou vnitřní proměny. Kafka naplňuje své prokletí: zabiješ otce, znectíš matku, zhanobíš sestru. Nedokáže se vymanit, čím víc utíká, tím je svému osudu blíž. *Osud je jako písečná bouře, co bez ustání mění směr.* Odejde tam, kde ho nikdo nezná a ani nezkoumá, odkud se vzal. Začne pracovat v jedné knihovně pod dohledem pana Óšimy, svého rádce i kamaráda. Pozná slečnu Saeki, která žije ve vzpomínkách na tragicky zesnulého milence. Než spolu dojdou na pobřeží, aby pochopili, kým ve svých životech či snech vlastně jsou nebo byli, okusí hodně bolesti i krásy.

Úplně odjinud vchází do příběhu „tak trochu zvláštní" šedesátiletý pan Nakata. Neumí číst ani psát, jeho chápání světa je omezené. V dětství zažil příhodu, která půlku jeho osobnosti odnesla kamsi mimo reálný svět. Zato je vybaven unikátními schopnosti, např. dokáže rozmlouvat s kočkami. Jeho průvodcem na cestě za *vchodovým kamenem* je mladý Hošino, dobrosrdečný i střelený chlapík se specifickou životní filozofií. Ačkoli se Kafka s Nakatou nikdy *fyzicky* nesetkají, jejich provázanost je klíčová.

Protagonisté románu jsou v ledasčem jiní než v dřívějších autorových dílech. Žádný muž v nejlepším věku, ale taky žádný chudinka bez ambicí. Výjimečnost není dána jen věkem. Kafka je odhodlaný a disciplinovaný, umí si jít za svým. S postavou pana Nakaty vstupuje do příběhu humor a laskavá nadsázka. Román patří do autorovy fantastické tvorby; v mnohovrstevnaté próze se střídají vypravěčské styly: strohý popis přeroste v detektivku, pátrání po kočce vyústí v horor, prolínání souběžně existujících světů se blíží surrealistické metodě. V bezbřehé fantazii lze i výlet kamsi mimo realitu přijmout jako běžnou věc. Neexistují hranice, dávno víme, že lze vstoupit za zrcadlo. Spolu s tím je tu i další rozměr – existenciální úzkost, strach z vlastního nitra či osudu, pocit opuštěnosti a nemožnost najít tu druhou půli sebe sama, od níž jsme kdysi byli odděleni... *Kafka na pobřeží* je v tomto směru mistrovským dílem.

HARUKI MURAKAMI (1949) absolvoval roku 1973 tokijskou univerzitu a místo toho, aby se zajímal o stálé zaměstnání u některé velké společnosti, učinil doslova revoluční krok a otevřel si na předměstí Tokia jazzový bar. Když se z náhlého popudu rozhodl a začal psát svůj první román, těžko mohl někdo tušit, jak významným autorem se záhy stane. Již v době, kdy publikoval třetí román *Hon na ovci* (slovensky 2004) a získal za něj roku 1982 Nomovu cenu pro talentované autory, se začalo mluvit o „fenoménu Murakami". O tři roky později vychází dílo *Konec světa & Hardboiled Wonderland*, za nějž autor obdržel prestižní Tanizakiho cenu. Roku 1987 vyšel román *Norské dřevo* (č. 2002) – nezískal literární ocenění, ale překonal všechny rekordy, protože jen v Japonsku se knihy prodalo přes čtyři miliony výtisků. Podobný úspěch měly pak i další jeho práce: *Na jih od hranic, na západ od slunce* (1992, č. 2004), *Miláček Sputnik* (1999) nebo *Afterdark* (2004). Dosud posledním autorovým dílem je soubor povídek *Záhadné příběhy z Tokia* (2005). Murakamiho romány byly přeloženy do dvaceti jazyků. Kromě nich vydal několik sbírek povídek a jednu knihu literatury faktu. Do japonštiny také přeložil některá díla F. S. Fitzgeralda, Johna Irvinga či Trumana Capoteho.

Haruki Murakami

Kafka na pobřeží

ODEON

Přeložil Tomáš Jurkovič

UMIBE NO KAFUKA
Copyright © 2002 by Haruki Murakami
Translation © Tomas Jurkovic, 2006
Czech edition © Euromedia Group k. s., 2006

ISBN 80-207-1226-7

„Takžes ty peníze nakonec sehnal?“ ptá se Kluk, co se mu říká Vrána. Ptá se svým obvyklým, pomalým způsobem řeči. Jakoby se právě probudil z hlubokého spánku, kdy mu to kvůli ztuhlým svalům ještě dobře nemluví. Ale to je *právě* jenom zdání: ve skutečnosti je jako vždycky ostražitý na nejvyšší míru.

Přikyvuju.

„Kolik máš?“

Ještě jednou provedu pro kontrolu v duchu výpočet, pak odpovídám. „Na hotovosti asi čtyři sta tisíc. Pak ještě můžu něco vybrat kartou z účtu. Úplně stačit to asi nebude, ale je to pro začátek aspoň něco.“

„To ujde,“ přitakává Kluk, co se mu říká Vrána. „Pro začátek určitě.“

Přikyvuju.

„Takovýhle prachy ti ale nenadělil pod stromeček Santa Klaus,“ opáčí on.

„To fakt nenadělil,“ odpovídám.

Kluk, co se mu říká Vrána, se ušklíbne a rozhlédne se okolo. „Ony jsou totiž odsud, z něčí zásuvky.“

Neodpovídám mu. Samozřejmě že od začátku moc dobře ví, co je to za peníze. Tyhle ciráty nemá vůbec zapotřebí. Jenom se mi vysmívá.

„Ale to nic, to nic,“ říká Kluk, co se mu říká Vrána. „Ty peníze přece potřebuješ. To se nedá popřít. Takže sis je musel nějak obstarat – možná, že půjčit, a možná, že i bez ptaní. Možná je i ukrást – když to nešlo jinak. Možná i vlastnímu otci, jako tyhle. *Pro začátek* ti asi stačit budou. Ale co budeš dělat, až ti jednoho dne těch čtyři sta tisíc dojde? Peníze nerostou jen tak v peněžence

jako houby v lese. Budeš muset mít co jíst a kde spát. A to není zadarmo.“

„Na tyhle úvahy ještě bude čas,“ odpovídám mu.

„*Na tyhle úvahy ještě bude* čas,“ opakuje po mně slovo od slova Kluk, co se mu říká Vrána, jako by něco potěžkával v dlani. Přikyvuju.

„Chceš říct, že si třeba najdeš práci, žejo?“

„Možná,“ odpovídám.

Kluk, co se mu říká Vrána, zavrtí hlavou. „Ty se toho ještě budeš muset o světě hodně naučit. Jakou práci asi sežene někdo, komu je sotva patnáct, někde, kde ho nikdo pořádně nezná? Vždyť jsi ještě ani nedochodil školu. Kdo bude stát o takovýho zaměstnance?“

Trochu zrudnu. Já vždycky rychle zrudnu.

„Ale to nic,“ říká Kluk, co se mu říká Vrána. „Zatím je všecko ještě před tebou, tak co bych ti tu maloval čerty na zeď. Ty už ses stejně rozhodnul. Teď musíš už jenom dotáhnout věci až do konce. Nakonec – je to tvůj život. Rozhodování bude vždycky jenom na tobě.“

Jo, nakonec je to vážně jenom můj život.

„Jenže odteďka na sobě budeš muset pořádně máknout.“

„Taky se snažím.“

„To je fakt,“ uzná Kluk, co se mu říká Vrána. „Poslední roky jsi fakt dost zesílil, to se musí nechat.“ Kývám.

„Jenže pořád ještě ti je jenom patnáct. Tvůj život vlastně ještě ani nezačal. Zatím jsi toho ze světa viděl jen opravdu málo. Ještě ani sám netušíš, jak málo.“

Sesedli jsme se jako obvykle na starou koženou pohovku v otcově pracovně. Kluk, co se mu říká Vrána, má to místo rád. Zbožňuje všecky ty maličkosti, co si sem otec natahal. Teď si právě hraje se skleněným těžítkem, které vypadá jako včela. To by si, být tady otec, v životě nedovolil.

Pak zas promluvím já. „Stejně odsud prostě musím vypadnout. S tím nikdo nic nenadělá.“

„To máš pravdu,“ souhlasí se mnou Kluk, co se mu říká Vrána. Položí těžítko na stůl a dá si ruce za hlavu. „Ale taky to samo o sobě ještě nic neřeší. Nechci ti do tvýho rozhodnutí moc mluvit, ale bohužel, ať odsud odejdeš, jak budeš chtít daleko, nikde není žádná

jistota, že opravdu něčemu utečeš. Od samotný vzdálenosti toho radši moc nečekej, řekl bych.“

Ještě jednou se teď nad tou vzdáleností zamyslím. Kluk, co se mu říká Vrána, si trochu vzdychne a pak si přiloží prsty na víčka. Zavře oči a dál na mě už mluví odněkud z hloubi ze tmy.

„Pojďme si zahrát naši starou hru,“ řekne.

„Dobře,“ souhlasím s ním. Zavřu stejně jako on oči a tiše a zhluboka se nadechnu.

„Takže, představ si teď hroznou, děsivou písečnou bouři,“ říká mi. „Na všechno ostatní zapomeň.“

Představím si takovou bouři. Na všechno ostatní zapomínám. Dokonce i na svou vlastní existenci. Jsem naráz úplně, totálně prázdný a věci začínají plynout. Jako vždycky přitom sedíme vedle sebe na staré kožené pohovce v otcově pracovně a prožíváme to plynutí spolu.

„Osud je někdy jako taková malá písečná bouře, co bez ustání mění směr,“ začíná mi vyprávět Kluk, co se mu říká Vrána.

Osud je občas jako menší písečná bouře, co bez ustání mění svůj směr. Ty se jí snažíš utéct, a tak změníš směr. Ale jakmile to uděláš, bouře změní směr s tebou. Zkusíš to ještě jednou, ale výsledek je stejný. Ať to zkoušíš, kolikrát chceš, pořád se to opakuje, jako by to s tebou sama smrtka tancovala svůj zlověstný tanec před úsvitem. Protože ta bouře není něco, co k tobě jen tak přišlo odněkud zdaleka. Ta bouře totiž, to jsi ty sám. Máš ji v sobě. A proto jediné, co ti nakonec zbude, je zamířit přímo do ní, zacpat si pevně oči i uši, aby se ti do nich nedostal písek, a krok za krokem se snažit projít na druhou stranu. V té bouři neexistuje slunce, ani měsíc, ani směr, a někdy ani normální čas. Jen písek, bílý a drobný jako z přelámaných kostí, co víří vysoko na obloze. Představ si takovou bouři.

Představím si takovou bouři. Bílou smršť, co stoupá ve spirálách k obloze jako tlusté natažené lano. Obě ruce si pevně tisknu na uši a oči, aby se do mě nedostal drobounký písek. Bouře se ke mně pomalu blíží. Už z dálky cítím na kůži, jak přichází. Chystá se mně každou chvíli pohltit.

Kluk, co se mu říká Vrána, mi zlehka položí ruku na rameno. Bouře zmizí. Oči mám pořád ještě zavřené.

„Odteď se musíš stát tím nejdrsnějším patnáctiletým klukem na světě. Ať se bude dít, co chce. Jinak nepřežiješ. Co to znamená bejt nejdrsnější na světě, na to si musíš přijít sám. Rozuměls?“

Mlčím a neříkám nic. S Vránovou rukou na rameni se mi čím dál tím víc chce usnout a spát. V uších mi zní tiché pleskání křídel.

„Teď se staneš tím nejdrsnějším patnáctiletým klukem, jakýho kdy svět nosil,“ šeptá mi Kluk, co se mu říká Vrána, dál a dál do uší, zatímco pomalu usínám. Jako by mi to chtěl vytetovat tmavomodrými písmeny přímo do duše.

Ty ji pochopitelně překonáš. Tu bouři. Tu pomyslnou, metafyzickou bouřku. Ale i když je jen pomyslná a metafyzická, stejně tě pořeže jako tisíc břitev. V ní už prolila krev hezká řádka lidí, i ty ji budeš prolívat. Teplou, červenou krev. Budeš ji nabírat plnýma rukama, svoji, i těch ostatních.

Až bouřka přejde, sám vlastně nebudeš pořádně vědět, jaks ji přestál. Nebudeš mít ani jistotu, jestli vůbec přešla. Jistá je jen jedna jediná věc: až z ní vyjdeš, budeš někdo úplně jiný než na začátku. To přesně ta bouře znamená.

Až mi bude patnáct, odejdu z domova do úplně cizího, vzdáleného města a budu tam žít zahrabaný v koutě jedné zapadlé knihovny.

Kdybych vám tu měl hezky popořádku vysvětlovat, proč to udělám, zabralo by nám to úplně bez problémů třeba i týden. Ale když mám celý ten příběh omezit jen na to nejnutnější, řeknu vám jen tolik: **V patnácti letech jsem odešel daleko z domova do úplně cizího města a začal tam žít zahrabaný v koutě jedné zapadlé knihovny.**

Možná vám to zní jako nějaká pohádka. Ale pohádka to není. V žádném ze smyslů toho slova.

1

Při odchodu z domova jsem si z otcovy pracovny neodnesl jen hotovost. Vzal jsem i malý starý zlatý zapalovač (líbil se mi jeho vzhled i váha) a k tomu zavírák s pořádným ostřím. Vypadá, jako by se s ním měla stahovat kůže z jelenů, ale solidně sedí v ruce a čepel má dobrých dvanáct centimetrů. To není žádný suvenýrový šmejd, jaké se vozívají z ciziny. K tomu jsem si přidal pořádnou baterku, která byla v zásuvce stolu. Sluneční brýle se taky budou hodit, aspoň nikdo nepozná, kolik mi doopravdy je. Jsou tmavomodré, pravé Revo.

Váhal jsem, jestli mám vzít i otcovy hodinky Rollex Oyster, na kterých si vždycky tolik zakládal, ale nakonec jsem je nechal, kde byly. Moc se mi sice líbily, ale nechtěl jsem na sebe později upozorňovat něčím tak drahým. Lepší bude pamatovat spíš na praktičnost a vzít si obyčejné digitálky Casio se stopkami a budíkem, co používám vždycky. Ty budou úplně stačit. Navíc se s nimi mnohem snáz zachází. S těžkým srdcem položím Rolexky zpátky do šuplete.

Ještě tu máme mou starou fotografii se sestrou. Taky byla v šuplíku. Jsme na ní někde u moře a vesele se smějeme. Sestra se kouká někam do strany a půlku obličeje jí zakrývá černý stín. Díky tomu vypadá její rozesmátá tvář jako rozštěpená vedví. Připomíná masku z řeckého dramatu, kterou jsem jednou viděl vyfocenou v učebnici. Taky jsou v ní zachycené dva výrazy najednou. Světlo i stín. Naděje i beznaděj. Smích i pláč. Důvěra i hluboká samota. Já naproti tomu koukám bez zábran rovnou do kamery. Na pobřeží už kromě nás dvou není ani noha. Oba máme na sobě plavky, sestra červeně kytičkované monokiny a já modré trenýrky, které jsou mi velké a vůbec mi nesluší. V ruce něco držím. Vypadá to jako

nějaká umělohmotná hůlka. K nohám se nám valí bíle zpěněné vlny.

Kdo, kde a kdy to fotil, nemám tušení. Ani proč se tvářím tak radostně. A vlastně ani to, proč si otec tu fotku vůbec nechal. Je to celé jedna velká záhada. Jsou mi na tom snímku tak tři roky, sestře možná devět. To jsme spolu takhle dobře vycházeli? Vůbec si nevzpomínám, že bychom kdy takhle jeli s rodinou k moři. *Nevím, kde jsme to tehdy byli.* Ale přesto se mi tu nechce ten obrázek otci nechávat. Nakonec tu starou fotografii strčím do peněženky. Máminu fotku nemám. Vypadá to, že je otec všechny do jedné vyhodil.

Po krátké úvaze si beru ještě i mobil. Až zjistí, co se stalo, vypoví na něj otec nejspíš smlouvu a pak mi už k ničemu nebude. Přesto ho dávám do batohu, spolu s nabíječkou. Nakonec – skoro nic to neváží. Vyhodit ho můžu vždycky, až zjistím, že už je k nepoužití.

Do batohu si balím pokud možno jen to nejnutnější. Nejtěžší je vybrat oblečení. Kolik budu potřebovat spodního prádla? Kolik svetrů? Kolik košil, kalhot, rukavic, šál, kraťasů, kabátů? Jak do toho člověk spadne, nemají podobné úvahy konce. Jedno je ale jasné. Rozhodně se nechci vláčet s velkým kufrem věcí někde, kde to vůbec neznám, aby ve mně kdekdo na první pohled poznal kluka, co utekl z domu. To by si mě ještě někdo mohl chtít všimnout blíž, nahlásit mě na policii, a já bych jel šupem domů, než bys řekl švec. Podobným případům se bude možná lepší vyhnout jednou provždy.

A vždyť taky nemusím utíkat zrovna někam na sever. Ano, to je ono. Jednoduché jako facka. Pojede se někam, kde je teplo. A půjde to i bez kabátu. A bez rukavic. Jakmile si nemusím lámat hlavu se zimou, hromada nezbytného oblečení se rázem o polovinu zmenší. Vybírám věci, které se snadno perou, rychle schnou, nevytahají se a jsou pokud možno tenké. Pak je skládám na co nejmenší velikost a pěchuju do batohu. Kromě nich ještě snadno sbalitelný spacák, použitelný na jaře, v létě i na podzim, malou soupravu hygienických potřeb, nepromokavé pončo, kdyby pršelo, sešit, propisku, MD walkman Sony s diktafonem a deset minidisků (hudba je naprostá nutnost), náhradní nabíjecí baterie. Víc už nic.

Kempovací nádobí mi je k ničemu – moc váží a jen by překáželo. Až budu mít hlad, koupím si něco v supermarketu. Rozhodl jsem se totiž, že seznam věcí, které si vezmu s sebou, bude co nejkratší. Spoustu jsem toho do něj připsal, abych to pak zase vymazal. A to ne jednou, ale několikrát.

Patnácté narozeniny se mi zdály k odchodu z domova nejvhodnější. Před nimi by bylo ještě moc brzo, pak už třeba taky pozdě.

Abych se na ten den připravil, cvičil jsem se, po celé dva roky od chvíle, co jsem se dostal na střední školu. Vlastně jsem tím jen pokračoval v tréninku z kursů džuda, na které jsem chodil už od prvních tříd základky. Na střední jsem už ale nechodil nikam do kroužku, místo toho jsem každou chvíli sám běhal po školním hřišti, plaval v bazénu nebo chodil do obvodní tělocvičny v naší čtvrti a tam posiloval na strojích. Byl tam jeden mladý instruktor, který mi zdarma vysvětlil, jak se při posilování správně protahovat a jak se používá který stroj, jak se má rovnoměrně posilovat celé tělo. Které svaly člověk dostatečně namáhá i v normálním životě, a které naopak procvičíte jen na stroji. Naučil mě, jak správně dělat bench press. Naštěstí jsem už od přírody dost narostl a cvičení mi navíc vypracovalo ramena do šířky a vyklenulo hrudník.

Šlo mi totiž o to, abych se cizím lidem jevil minimálně na sedmnáct. Nemohl jsem si opravdu dovolit vypadat na patnáct, kolik mi ve skutečnosti bylo, to by mi jen komplikovalo život, ať bych se vrtnul, kam chtěl.

Kromě tohohle instruktora, paní, co k nám chodila denně na výpomoc, a pak ještě nejnutnějších hovorů ve škole, jsem už skoro s nikým z lidí nemluvil. Pokud jde o otce, s tím jsem se už dlouho skoro nestýkal. Bydleli jsme sice v jedné domácnosti, ale fungovali jsme každý v úplně jiném časovém rozmezí a otec byl navíc skoro pořád zahrabaný ve svém ateliéru. A navíc – což už jste ale asi pochopili i sami – jsem se každému setkání s ním prostě vědomě vyhýbal.

Ta nižší střední, kam jsem chodil, byla soukromá a chodily do ní skoro výhradně jen děti z nejlepších čili z bohatých rodin. Pokud jste neprovedli nějakou fatální pitomost, měli jste skoro automaticky zaručený postup výš. Ta škola vynikala hlavně tím, že

v ní všichni měli bezvadné zuby, čisté šaty, a byli příšerně nudní. Pochopitelně, že mě neměl ve třídě nikdo rád. Vybudoval jsem si kolem sebe vysokou zeď a nikoho za ni nepustil. Navíc jsem se za tou zdí skoro úplně uzavřel a nevycházel ven.

Takového člověka ani nikdo mít rád nemohl. Vyhýbali se mi a dávali si na mě pozor. Možná jsem jim byl nepříjemný. Možná, že se mě občas i báli. Mně to ale nevadilo, spíš jsem byl rád. Ležela přede mnou celá hora úkolů, které jsem musel zvládnout bez cizí pomoci. Ve volných chvílích jsem vždycky chodil do školní knihovny a četl jako o život. Nejvíc ze všeho jsem ale hltal školní vyučování. Tak, jak mi to tolikrát opakoval Kluk, co se mu říká Vrána.

Ty si asi myslíš, že co tě učí na střední škole, ti v životě k ničemu nebude. Já vím, učitelé jsou neschopná banda, ale chlapečku, ty přece *utíkáš z domu*. Tohle je dost možná poslední škola, kam v životě chodíš, tak by sis měl to, co tě tu učí, nasoukat do hlavy, ať se ti to líbí, nebo ne. Všechno to do sebe prostě nasaj, jako piják. Na rozhodování, co si nechat a co pustit z hlavy, budeš mít ještě času habaděj.

Vzal jsem si ty rady k srdci (tak jako ostatně skoro vždycky, když mi Kluk, co se mu říká Vrána, něco poradí). Soustředil jsem se ze všech sil, mozek mi všechno vstřebával jako houba, napínal jsem uši, aby mi neuniklo nic, o čem se učíme, a abych si to mohl uložit do hlavy. Ještě během vyučování jsem se to pak snažil pochopit a pořádně si to zapamatovat. Při zkouškách jsem díky tomu byl vždycky jeden z nejlepších ze třídy, i když jsem pak doma na učení už skoro ani nesáhl.

Jak jsem začínal mít svaly čím dál víc jako ze železa, stával se ze mě pořád větší a větší nemluva. Snažil jsem se, aby mi v obličeji nebyl vidět ani ten nejmenší cit, učil jsem se nedávat učitelům a spolužákům nijak najevo, co si doopravdy myslím. Měl jsem se co nevidět ocitnout v nelítostném světě dospělých, kde budu muset přežít, odkázaný jen sám na sebe. Musel jsem být drsnější než všichni ostatní.

Při pohledu do zrcadla jsem viděl, jak mi oči studeně planou, jako by patřily ne mně, ale nějakému ještěrovi, a jak mám ve tváři čím dál tím tvrdší a rezervovanější výraz.

Když už jsme tak u toho, vlastně jsem si vůbec nedokázal vzpomenout, kdy jsem se naposledy smál. Nebo aspoň usmál. Na lidi okolo, nebo alespoň sám na sebe.

Vždycky se mi ale nedařilo být tak docela tichý a uzavřený. Někdy se stalo, že se zeď, kterou jsem si kolem sebe tak pečlivě budoval, naráz sesypala na hromadu. Moc často se to nedělo, ale občas ano: Zeď se znenadání někam vytratila a já tu stál nahý před celým světem. V takových chvílích jsem se cítil nejistý. Strašně nejistý. Ke všemu tu totiž ještě byla ta věštba. Pořád tu byla se mnou, jako kalná, stojatá voda.

Ta věštba tu pořád je, jako temná, neproniknutelná voda.

Obvykle se skrývá bůhvíkde, ale přijdou chvíle, kdy se zničehonic tiše vzedme a začne jako nelítostná zátopa jednu po druhé zaplavovat každou buňku tvého těla svým chladem, až se v ní začneš topit a lapat po dechu. Co máš síly, se přitahuješ k větráku u stropu, život bys dal za čerstvý vzduch zvenku. Jenže vzduch z ventilace je nesnesitelně suchý, spaluje ti hrdlo. Voda a žízeň, chlad a žár, živly, které normálně stojí v protikladu, na tebe teď spojenými silami útočí.

Na světě je tolik, tolik místa. Jen pro tebe není žádné. Spokojil by ses i s tím nejmenším, ale ani takové nikde nenacházíš. Vykřikneš-li, odpoví ti jen hluboké ticho. Hledáš-li ale naopak ticho, ozve se ti věštba, pokaždé, bez výjimky, jako by někde na skrytém místě v tvé hlavě secvaknul tajný spínač, který spouští její hlas.

Tvá mysl se podobá řece, která vlivem dlouhých dešťů vystoupila z břehů. Všechno, co připomíná pevnou zem, zmizelo hluboko v proudu, snad už to dokonce unáší voda někam do temnot. Jen déšť dál a dál jako bič dopadá na rozbouřené vody. Napadlo tě to pokaždé, kdykoliv se podobná potopa objevila ve zprávách v televizi. Ano. Je to tak. Tohle jsem já.

Než odejdu, pořádně si v koupelně umyju mýdlem ruce. Ostříhám si nehty, vyčistím uši, kartáčkem vyčistím zuby. Dávám si záležet, abych byl čistý. V některých situacích je totiž čistota všecko. Postavím se pak před zrcadlo a pozorně si prohlížím svou tvář. Je to tvář, kterou jsem zdědil od otce i od matky (na kterou si ale vůbec nepamatuju). Ať bych se jak chtěl snažil vymazat z ní veškerý výraz a vypadat odtažitě, ať budu jak chci posilovat svaly, svůj obličej prostě nikdy nezměním. Nikdy se nezbavím svého dlouhého, hustého obočí, které nemůžu mít po nikom jiném než po otci, ani nijak nevymažu hlubokou vrásku mezi ním. Možná bych mohl otce třeba i zabít (s těmi svaly, jaké mám teď, by to byla hračka). Možná bych dokázal i zapomenout, že jsem vůbec kdy měl nějakou matku. Nikdy se ale nezbavím jejich genů, které v sobě mám. Kdybych to chtěl udělat, musel bych se totiž zbavit sebe samotného.

A pořád je tu ta věštba.

Vězí ve mně, jako nějaké implantované zařízení.

Zhasínám světlo. Vycházím z koupelny.

V domě všude visí těžké, vlhké ticho. Šepot lidí, kteří neexistují, dech těch, kteří nežijí. Rozhlédnu se kolem sebe, na okamžik se zastavím a zhluboka se nadechnu. Ručičky hodin jsou právě na třetí odpoledne. Vypadají neobyčejně nepřívětivě. Dělají, že se jich to celé netýká, ani trochu nejsou na mé straně. Nastává čas, abych odsud vypadnul. Beru svůj malý ruksak a házu si ho na záda. I když jsem to zkusmo dělal už několikrát, batoh se mi teď zdá nějak těžší než obvykle.

Pojedu na Šikoku. Ne, že bych nemohl jet jinam. Ale jak jsem si ho tak prohlížel v kapesním atlase, zazdálo se mi, že by to mohlo být ono. Ten ostrov mě přitahoval víc a víc, kdykoliv mi na něj padl zrak. Je daleko na jih od Tokia, od zbytku Japonska ho dělí moře, je tam i teplo. Já tam v životě nebyl a nikdo mě tam nezná, nemám tam ani žádné příbuzné. Jestli mě někdo někdy bude hledat (o čemž ale fakt silně pochybuju), na Šikoku to tedy určitě nebude.

Vyzvednu si u okýnka rezervovanou jízdenku a nastupuju do nočního autobusu. To je rozhodně nejlevnější způsob, jak se dostat až do Takamacu. Deset tisíc jenů a něco. Nikdo mi nevěnuje nejmenší pozornost. Nikdo se neptá, kolik je mi let. Nikdo si mě

zvědavě neprohlíží. Jen průvodčí mi, tak jako každému, zkontroluje lístek.

V autobuse je obsazená všeho všudy jen asi třetina sedadel. Většina cestujících je, stejně jako já, sama, a ve voze je proto podivně ticho. Do Takamacu je to lán světa. Dostat se tam potrvá podle jízdního řádu takových deset hodin. Budeme tam někdy brzo ráno. Jenže mě nějaká doba jízdy dvakrát nevzrušuje. Zrovna teď mám totiž času, kolik se mi jen zlíbí. Když autobus něco po osmé vyjíždí z terminálu, opřu se pohodlně o sedadlo a usnu jako špalek. V momentě, kdy se dotknu zády opěradla, se propadnu do spánku, jako by mi právě došly baterie.

O půlnoci se najednou prudce rozprší. Chvílemi se probouzím a škvírou mezi lacinými látkovými záclonami pozoruju noční dálnici. V kapkách deště, které s rachotem dopadají na okno, se rozpíjí světlo dálničních lamp, které se v pravidelných intervalech táhnou podél krajnice kdovíkam, jako by někdo chtěl rozdělit svět na dílky stupnice. Nová a nová světla se přibližují, aby v příštím okamžiku zase začala mizet kamsi dozadu do minulosti. Když jsem se probral, jsou už ručičky hodin za dvanáctou. Je tu den mých patnáctých narozenin, znenadání, jako by ho odněkud vyšoupli dopředu.

„Tak všechno nejlepší k narozeninám," gratuluje mi Kluk, co se mu říká Vrána.

„Díky," odpovídám mu.

Ale i teď se za mnou pořád táhne věštba, jako stín. Zkoumám, zda je moje obranná zeď ještě celá. Pak zatahuju záclonu a už zase spím.

Následující dokumenty byly donedávna uschovány na ministerstvu obrany Spojených států amerických ve složce s označením *Přísně tajné* a veřejnosti plně zpřístupněny v roce 1986 na základě Zákona o zveřejňování informací. V současnosti jsou uloženy v Národním archivu Spojených států (NARA), Washington D.C., a zpřístupněny ke čtení.

Níže zaznamenaná série šetření proběhla na základě rozkazu majora Jamese P. Warrena z Armádního informačního střediska v době od konce března do začátku dubna 1946. Přímým průzkumem na místě, v obci… v prefektuře Jamanaši, byli pověřeni poručík Robert O'Connell spolu s prvním rotmistrem Haroldem Katayamou. Poručík O'Connell měl na starosti výslechy, rotmistr Kala) mu asistoval jako tlumočník. Dokumentace případu byla svěřena svobodníku Robertu Kohnovi.

Samotné výslechy probíhaly po dobu dvanácti dnů v radniční síni obce… v prefektuře Jamanaši. Na otázky poručíka O'Connella postupně odpovídala učitelka obecné školy… v část místní obvodní lékař, dva policisté místní policejní stanice a šest místních dětí.

K dokumentům jsou přiloženy dvě mapy dané oblasti v měřítkách 1:10 000 a 1: 2 000, pořízené geografickým oddělením ministerstva vnitra.

Hlášení Armádní zpravodajské služby
Spojených států amerických (MIS).
Datum vyhotovení: 12. 5. 1946
Název: RICE BOWL HILL INCIDENT, 1944: REPORT
Pořadové číslo: PTYX – 722-8936745-42216-WWN

Následuje záznam rozhovoru se Secuko Okamoči (26), v čase události třídní učitelkou třídy 4. B obecné školy… v… Rozhovor byl nahrán na magnetofonový pásek. Odkazová čísla příslušných materiálů pro daný rozhovor jsou PTYX – 722-SQ-118 až 122.

Poznámka vyšetřujícího poručíka Roberta O'Connella: Secuko Okamoči je žena drobné postavy, pravidelných rysů tváře. Je inteligentní, se silným smyslem pro zodpovědnost, na otázky se snaží odpovídat co možná nejpřesněji a nejupřímněji. Vlivem celé události však utrpěla nemalý šok, jehož následky jsou na ní pořád ještě patrné. Jak se vrací do svých vzpomínek, cítím z ní občas sílící psychické napětí. Její řeč se v takových chvílích začne zřetelně zpomalovat.

Myslím, že mohlo být tak něco po desáté dopoledne, když se vysoko na obloze objevila ta stříbrná záře. Byl to skoro průzračný, stříbrný třpyt. Ano, docela určitě to byl třpyt kovu ve slunečním světle. Velice pomalu se přesouval oblohou od západu na východ. Napadlo nás, že to asi je letadlo, B 29. Pohybovalo se přímo nad námi. Museli jsme se skoro zaklonit, abychom ho viděli. Na bezmračné, modré obloze byl jeho lesk skoro oslepující, bylo vidět jen třpyt, jako by se tam blýskal dural nebo něco podobného.

Bylo ale stejně moc vysoko na to, abychom rozeznali třeba jen jeho tvar. Což znamenalo, že i my jsme pro ně neviditelní. Takže jsme se nemuseli bát, že na nás zaútočí nebo třeba znenadání shodí bombu. Tady v horách stejně ani není co bombardovat. Možná to bylo letadlo, které letělo bombardovat nějaké velké město nebo které se vracelo po skončeném bombardování, napadly nás jen tyhle dvě možnosti. Takže i když jsme to letadlo viděli, neměli jsme se nijak zvlášť na pozoru a šli jsme klidně pomalu dál. Spíš nás ještě zarazila zvláštní krása toho třpytu.

Armádní záznamy ale pro tu dobu, dne 7. 11. 1944, kolem 10. hodiny dopoledne, zcela vylučují přítomnost amerických bojových letadel i jakýchkoli jiných letounů ve vzdušném prostoru dané oblasti.

Já jsem to ale jasně viděla a spolu se mnou i všech šestnáct dětí. Všichni jsme si mysleli, že je to B 29. Několikrát už jsme takhle zahlédli jejich formaci, žádné jiné letadlo tak vysoko nevyletí. Tady v prefektuře byla malá základna, a několikrát jsme tak viděli letět naše letadla, ale to jsou jen malé stroje a do takových výšek nemůžou. Kromě toho se dural třpytí úplně jinak než ostatní kovy a B-29 se vyrábějí právě z něj. Připadalo nám jen trochu divné, že jich neletí celá velká formace, ale, jak se zdálo, jen jeden jediný letoun.

Vy pocházíte odsud?

Ne. Já se narodila v prefektuře Hirošima. V šestnáctém roce éry Sówa jsem se vdala a přestěhovala se sem. Manžel tu totiž učil hudbu na jedné střední škole, jenže v osmnáctém roce narukoval a o dva roky později bojoval v bitvě o Luzon a padl. Řekli mi, že byl na hlídce u skladu hořlavin někde u Manily a že ten sklad vybuchl po zasažení americkým granátem a můj muž přitom zahynul. Děti jsme neměli.

Kolik jste v ten den měla na starosti dětí ze své třídy?

Šestnáct, chlapců i dívek. Skoro celou třídu, kromě dvou dětí, které byly nemocné. Konkrétně to bylo osm chlapců a osm dívek. Pět z nich byly děti evakuované sem z Tokia. V devět hodin jsme vyrazili ze školy, každý s lahví vody a s jídlem, na tzv. „praxi v přírodě“. Na takových praxích se ve skutečnosti většinou nic zvláštního nenacvičovalo. Jejich hlavním smyslem bylo nasbírat v horách houby nebo jedlé rostliny. Byli jsme sice na venkově, kde nebyla o potraviny taková nouze, ale úplný dostatek jídla jsme stejně neměli. Odvody potravin byly přísné a až na malou skupinu lidí jsme si všichni museli skoro pořád utahovat opasky.

Takže se doporučovalo, aby se i děti snažily někde obstarat něco k jídlu. Vládl výjimečný stav a na nějaké učení prostě nebylo kdy. Takové praxe v přírodě se v té době pořádaly úplně všude. Okolí naší školy bylo naštěstí na přírodní zdroje bohaté dost, našla se tam spousta báječně vhodných míst. V tom ohledu jsme měli velké štěstí. Ve městech všichni doopravdy hladověli. V té době už

totiž byly úplně přerušeny všechny zásobovací cesty z Taiwanu a z pevniny a ve městech byl zoufalý nedostatek potravin a paliva.

Snášelo se těch pět dětí, které do vaší třídy přišly kvůli evakuacím z Tokia, dobře s místními dětmi?

O své třídě myslím můžu říct, že jsme to zvládali bez větších problémů. Je ale jasné, že vyrůstat tady na venkově a v centru Tokia jsou dvě úplně rozdílné věci. Tady se jinak mluví, lidé se jinak oblékají. Víc než polovina místních dětí je z chudých zemědělských rodin a většina dětí, co sem přišly z Tokia, jsou z rodin zaměstnanců velkých firem nebo úředníků. Takže se rozhodně nedá říct, že by se nějak vzájemně chápaly. Zvlášť ze začátku to mezi nimi celkem dost jiskřilo. Ke rvačkám ani k šikanování sice naštěstí nedošlo, ale nerozuměly si. Takže to pak chvíli vypadalo tak, že si místní děti chodily hrát jen s místními a tokijské jen s tokijskými. Za dva měsíce si ale na sebe všichni zvykli. Jakmile jednou děti doopravdy strhne nějaká společná hra, dokážou relativně snadno překonat všechna omezení kultury i prostředí.

Popište nám prosím co nejpodrobněji místo, kam jste toho dne svoji třídu vedla.

Šli jsme na jeden kopec, kam jsme často chodívali na výlety. Protože je kulatý jako převrácená miska na rýži, říkali jsme mu obvykle Owanjama. Není to vůbec strmý kopec, kdokoliv na něj snadno vyleze. Je jen malý kus cesty od školy směrem na západ.

Až na vrchol nám to ani s dětmi netrvalo zpravidla víc než nějaké dvě hodiny. Cestou jsme vždycky sbírali v lese houby a mohli jsme se tam i snadno naobědvat z přinesených zásob. Dětem se takovéhle praxe v terénu líbily samozřejmě mnohem víc než školní vyučování.

Třpyt toho zvláštního letadla vysoko na obloze nám na chvíli připomněl, že je válka, ale ten pocit trval jen krátký okamžik. Až na něj jsme všichni byli v dobré náladě, skoro šťastní. Nebe bylo bez mráčku, nefoukalo, v horách byl klid a jediné, co bylo slyšet, byl ptačí zpěv. Při takové procházce měl člověk málem pocit, že se

válka odehrává v nějaké vzdálené zemi a nás se nijak netýká. Šli jsme po horské pěšině a společně si zpívali. Občas jsme taky napodobovali hlasy ptáků. Opravdu, až na tu pořád ještě neukončenou válku to bylo nádherné, skoro dokonalé ráno.

Krátce poté, co jste spatřili na obloze to zvláštní letadlo, jste tedy všichni vešli do lesa?

Ano. Do lesa jsme vešli snad ani ne pět minut poté, co jsme to letadlo zpozorovali. Postupně jsme pak odbočili z hlavní horské stezky na pěšinu, která vede přímo po svahu lesem. To je jediný úsek, kde je doopravdy náročné stoupání. Pak se asi po deseti minutách cesty vzhůru les náhle rozestupuje. Je tam dost velká světlina, krásně rovná, úplně jako stůl. Jakmile jednou vejdete do lesa, všechno naráz ztichne, stromy zastíní slunce a začne být chladno, ale na tomhle místě máte nad hlavou jen nebe, jako na nějakém malém náměstí. Často jsme se tam se třídou cestou na Owanjamu stavovali. To místo totiž má takovou klidnou, přívětivou atmosféru.

Po příchodu na tohle naše *náměstí* jsme si trochu vydechli, pak jsme sundali batohy a rozdělili se na skupinky po třech a po čtyřech, které se v okolí hned pustily do hledání hub. Stanovila jsem pravidlo, že se nikdo nesmí vzdálit na dohled od ostatních. Všechny jsem ještě před rozchodem svolala a dala jim to jasně na srozuměnou. To místo jsme sice všichni dobře znali, ale koneckonců jsme byli v lese, a tam jak se jednou někdo ztratí, hledá se opravdu dost špatně. Jenže znáte malé děti. Jakmile se jednou zaberou do hledání hub, pravidla se jim hned vykouří z hlavy. Takže jsem jedním okem hledala houby a druhým neustále počítala děti, jestli jsou všechny.

Kácet se na zem pak děti začaly asi deset minut od chvíle, co jsme uprostřed světliny zahájili hledání hub.

Když jsem si poprvé všimla, že tři z dětí leží přes sebe na zemi, napadlo mě nejdřív, jestli nesnědly nějakou jedovatou houbu. U nás jich totiž roste spousta i smrtelně jedovatých. Místní děti je sice rozpoznají, ale některé z nich se určují dost těžko. Takže až do chvíle, kdy je doneseme do školy a necháme určit odborníkem, je

přísně zakázáno brát jakékoli houby do úst, jenže ne všechny děti pokaždé dodrží všechno, co se jim řekne.

Rychle jsem tedy k dětem přiběhla a pokoušela jsem se je zvednout. Byly ale úplně bezvládné, jako guma, rozměklá na slunci. Připadalo mi, že zvedám jen prázdné skořápky bez života. Naštěstí ale děti dýchaly. A když jsem jim zkusila na zápěstí tep, byl povětšinou pravidelný. Neměly ani horečku. I výrazy v obličejích měly klidné, nebylo znát, že by nějak trpěly. Nevypadalo to, že je třeba poštípaly vosy nebo kousl had. Byly prostě jen v bezvědomí.

Nejpodivnější byly jejich oči. Úplně prázdné, jako oči lidí v komatu. Nebyly ale zavřené, byly normálně otevřené a zdálo se, že se na něco dívají. Občas dokonce i mrknuly. Takže nešlo o žádný spánek. A zornice se jim pomalu pohybovaly. Klidně a pomalu se pohybovaly vpravo a vlevo, jako když se snažíme přehlédnout krajinu někde v dálce. To nebyly oči bezvědomých lidí. Nedívaly se ale na nic. Přinejmenším tedy na nic v nejbližším okolí. Ruka, kterou jsem před nimi zkusmo pohybovala, v nich nevyvolala ani tu nejmenší reakci.

Zkusila jsem tak zdvihnout popořadě asi tři děti, ale byly na tom všechny úplně stejně. Všechny v bezvědomí, s otevřenýma očima a zornicemi, které se pomalu pohybovaly vpravo a vlevo. Byl to až neskutečný výjev.

Jak vypadala ta skupinka dětí, které ztratily vědomí jako první?

Byla to skupinka tří dětí, samých dívek, které spolu kamarádily. Nahlas jsem je volala jmény, poplácala je po tvářích, a to i poměrně silně. K ničemu to ale nebylo. Vůbec to nevnímaly. Jako bych mávala rukou do prázdna. Bylo to moc divné.

Napadlo mě poslat někoho, aby zaběhnul zpátky do školy. Přece jsem sama nemohla odnést zpátky tři bezvládné děti. Takže jsem se začala shánět po nejrychlejším klukovi. Jak jsem se po něm ale rozhlédla, uviděla jsem, že i všechny ostatní děti leží na zemi. Všech šestnáct bez výjimky leželo v bezvědomí. Jediný, kdo zůstal stát a při vědomí, jsem byla já sama. Bylo to jako v nějaké scéně z bojiště.

Všimla jste si v tu chvíli v okolí něčeho zvláštního? Třeba nějakého zápachu, zvuku, světla?

(Po krátkém přemýšlení). Ne. Jak už jsem vám řekla dřív, okolí bylo úplně tiché a klidné. Žádné zvuky ani světla ani pachy, nic neobvyklého. Jen děti z mé třídy ležely do jednoho na zemi. Připadala jsem si v tu chvíli, jako bych zůstala na světě úplně sama. Cítila jsem se úplně opuštěná. Ten pocit opuštěnosti nebyl srovnatelný s ničím, co jsem kdy zažila. V jeden okamžik se mi skoro zachtělo hodit všechno za hlavu a zmizet v prázdnotě, co zela přede mnou.

Jenže jsem samozřejmě měla jako učitelka za třídu odpovědnost. Vzpamatovala jsem se a spíš se skutálela, než seběhla, dolů ze svahu, abych zaběhla do školy pro pomoc.

3

Když otevřu oči, z noci toho už moc nezbývá. Odhrnu z okna záclonu a podívám se ven. Už neprší, ale vypadá to, že muselo přestat jen před krátkou chvilkou, venku je ještě všechno zčernalé deštěm a na všem se drží kapky. Na východním obzoru se ostře rýsuje několik mraků, zezadu osvícených sluncem. Barva té záře působí zlověstně i slibně zároveň. Dojem se nadobro mění podle úhlu pohledu.

Autobus dál uhání konstantní rychlostí po asfaltu dálnice. Svist pneumatik ani nestoupá, ani neklesá. I motor bzučí ve stále stejné frekvenci. Monotónní zvuky jako velký kamenný žernov pomalu umílají čas i lidské vědomí. Ostatní cestující mají všichni záclony na oknech úplně zatažené a spí schouleni do sedadel. Vypadá to, že jediný, kdo nespí, jsem já a řidič autobusu. Oba se, účelně a bez citu, vezeme ke svému cíli.

Mám žízeň, a tak vytahuju z postranní kapsy batohu PET láhev s minerálkou a loknu si vlažné vody. Ze stejné kapsy pak ještě vytáhnu balíček slaných sušenek a pár jich sním. Pusu mám hned plnou jejich staré dobré vysušené chuti. Náramkové hodinky ukazují čtyři hodiny dvaatřicet minut. Jen tak pro jistotu ještě ověřím datum a den. Čísla ukazují, že už jsem skoro třináct hodin na útěku z domova. Čas jako by neplynul ani tam, ani zpátky. Ještě mám pořád narozeniny. Ještě pořád je tu den, který je začátkem mého nového života. Zavřu oči, pak je zas otevřu a ještě jednou překontroluju na hodinkách čas a den. Pak rozsvítím lampičku nad sebou a začnu si číst knížku v kapesním vydání.

Po páté hodině najednou zničehonic odbočíme z dálnice a zastavíme v koutě rozlehlého autobusového parkoviště na nějakém odpočívadle. Ozve se sykot stlačeného vzduchu a přední dveře se

otevřou. V autobuse se rozsvěcí světlo a řidič má krátké hlášení. Vážení cestující, přejeme vám dobré ráno. Podle jízdního řádu za necelou hodinu dorazíme do zastávky Takamacu – Hlavní nádraží. Nyní následuje dvacetiminutová pauza na občerstvení. Odjezd je v pět hodin třicet minut. Dodržte prosím plánovanou dobu odjezdu.

Skoro všichni se při řidičově hlášení probudí a mlčky vstávají ze sedadel. Zívají a otráveně se potácejí ven. Většina se jich chce ještě před příjezdem do Takamacu trochu upravit. Vystoupím s nimi, párkrát se zhluboka nadechnu, protáhnu a ve svěžím ranním vzduchu zacvičím několik strečingových cviků. Pak jdu na toalety a opláchnu si v umyvadle obličej. Pak mě napadne zjistit, kde to vlastně jsme. Vyjdu ven a rozhlédnu se po okolí. Je to docela fádní, ničím zajímavá krajina, jakou najdete všude u dálnice. Jen snad – ale to je možná opravdu jenom můj dojem – se tvar okolních vršků a barva stromů na nich něčím liší od těch tokijských.

Právě když si v bufetu na odpočívadle dávám bezplatně z automatu zelený čaj, přijde najednou nějaká holka a posadí se na plastikovou židli vedle mne. V pravé ruce má papírový kelímek s kávou, kterou si právě koupila v automatu, a ze kterého ještě stoupá bílá pára. V levé ruce má – nejspíš taky odněkud z automatu – malou krabičku se sendvičem.

Upřímně řečeno je ta holka tak trochu divná. I nezaujatému člověku musí její obličej připadat řekněme přinejmenším zvláštní. Je moc široký, nos je malý a kulatý, na tvářích je pih jak naseto. Uši má špičaté. Zkrátka po všech stránkách dost nápadný ksicht. Možná dokonce až násilnický obličej. Ale kupodivu, celkový dojem není vůbec špatný. Zdá se, že je sama se svou figurou, když ne rovnou spokojená, tak alespoň úplně vyrovnaná. A to není málo. A to, co jí ve tváři ještě nejspíš zbývá z dítěte, působí na okolí uklidňujícím dojmem. Přinejmenším na mě ano. Vysoká moc není, ale o co je menší a útlejší, o to má ta holka větší prsa. A její nohy taky nemají chybu.

V obou uších jí visí tenounké náušnice z kousků nějakého kovu, které se občas oslnivě zablýskají, tak jako se blýská dural. Vlasy po ramena má přebarvené na hnědo (vlastně je to až něco mezi hnědou a červenou). Na sobě má tlusté pruhované triko s dlouhými rukávy a přes rameno kožený batůžek. Kolem krku rukávy tenkého letního svetru. Jinak má ještě smetanově bílou

minisukni a nemá punčocháče. Zdá se, že se byla taky zrovna umýt na toaletách, pár vlasů z ofiny jí padá do širokého čela jako nějaké kořínky. Začíná mi tím být kdovíproč docela sympatická.

„Ty jedeš taky tamtím autobusem, žejo?“ zeptá se mě. Hlas má malounko chraplavý. „Jo.“

Trochu svraští obočí a lokne si kávy. „Kolik ti je?“

„Sedmnáct,“ zalžu. „Středoškolák, co?“ Kývnu.

„Kam až jedeš?“

„Do Takamacu.“

„Takže stejně jako já,“ řekne ta holka. „Do Takamacu? A pak zpátky?“

„Jenom tam,“ nechám se slyšet.

„Já taky tak. Mám tam kamarádku. Hodně dobrou. A co ty?“

„Já příbuzný.“

Holka přikývne jako že jo a dál se už na nic neptá.

„Já mám mladšího bráchu. Je skoro stejně starej jako ty,“ řekne pak, jako by si právě na něco vzpomněla. „Jenže jsem se s ním už hrozně dlouho neviděla… Mimochodem, už ti určitě někdo řekl, jak jste si podobný?“

„S kým jako?“

„No přece s tím zpěvákem. Jakmile jsem tě zahlídla v autobuse, tak na to pořád myslím. Ale bohužel si nevzpomínám na jeho jméno. A to si nad tím lámu hlavu, div si ji nepřelomím. Znáš to taky, ne? Zdá se ti, že si už už musíš vzpomenout, a ono pořád nic. To ti ještě nikdo neřekl, že jste si podobný?“

Zavrtím hlavou. To mi fakt ještě nikdo neřekl. Prohlíží si mě, s očima pořád ještě přivřenýma.

„A co je to za zpěváka?“ ptám se jí zkusmo.

„Je z televize.“

„Zpívá v televizi?“

„Jo, zpívá v televizi.“ Vezme sendvič, chvíli ho bez výrazu žvýká, pak si zas lokne kávy. „Je z jedný skupiny. Ale sakra, já si už nevzpomenu ani na tu skupinu. Ten zpěvák je vyšší, hubenej a mluví jako lidi ze Západu. Nevzpomínáš si na něj?“

„Fakt ne. Já na televizi nekoukám.“

Holka se zamračí. Pak se na mě nevěřícně podívá.

„To jako vůbec?“

Jen mlčky zavrtím hlavou. Možná jsem měl ale radši kývnout? Pro jistotu ještě kývnu.

„Ty promluvíš jen jednou za čas, a to ještě nejvýš dvě slova. Takovej seš vždycky?“

Zrudnu. Upovídaný vážně ani od přírody zrovna dvakrát nejsem. Je tu ale i další důvod: ještě se mi úplně neustálil hlas. Už je skoro pořád hluboký, občas mi ale ještě nečekaně přeskočí. Proto nemluvím nikdy moc dlouho.

„To nic,“ pokračuje ta holka. „Fakt se ale hrozně podobáš tomu zpěvákovi, co mluví jako na Západě. I když sám jako ze Západu nemluvíš. Ale něčím se mu prostě hrozně podobáš. Ten zpěvák je docela fajn, mimochodem.“

Přitvrdí úsměv o stupínek výš. Ten úsměv jako by někam malinko vykračoval, a současně se hned vracel zpátky. Pořád ještě jsem ve tváři červený.

„Kdyby sis změnil účes, tak bys mu byl snad ještě podobnější, řekla bych. Stačilo by nechat si trochu narůst vlasy a pak je máznout gelem a trochu načesat. Jé, to je mi skoro líto, že to nemůžeme zkusit rovnou tady. Určitě by ti to slušelo. Já jsem totiž kadeřnice, víš?“

Přikyvuju. A pak se napiju čaje. V bufetu je skoro úplné ticho. Není puštěná ani žádná hudba. A kromě nás tu nikdo nemluví.

„Ty nerad mluvíš?“ Holka si podepře jednou rukou bradu a vážně se na mě zadívá.

Zavrtím hlavou. „Ale ne.“

„Tak máš třeba nějaký trápení?“

Znovu zavrtím hlavou.

Vezme do ruky další sendvič. Tenhle je s jahodovou zavařeninou. Holka svraští obočí, že jako nevěří vlastním očím.

„Hele, nedal by sis? Sendviče s jahodovou marmeládou jsou jedna z nejodpornějších věcí, co znám, aspoň pro mě. Nesnáším je už od mala.“

Beru si ten sendvič. I když ani já nemám sendviče s jahodovým džemem vůbec rád. Tenhle ale mlčky sním. Holka se dívá přes stůl, jak ve mně mizí do posledního sousta.

„Můžu tě o něco poprosit?“ zeptá se pak.

„A o co?“

„Mohla bych do Takamacu sedět vedle tebe? Já se sama trochu bojím. Mám strach, že vedle mě sedí někdo divnej, a nemůžu spát. Sice jsem u pokladny výslovně chtěla lístek bez souseda, ale přitom je sedadlo vedle mě už od začátku obsazený. Teď bych si chtěla trochu zdřímnout aspoň do Takamacu. A ty vypadáš, že seš normální. Nevadilo by ti to?“

„Vůbec,“ odpovídám.

„Dík,“ říká holka.

„Jak se říká: na cestách doprovod.“ Kývám. Mám pocit, že už ani nedělám nic jiného. Ale co bych tak měl říct? „A jak je to dál?“

„Dál?“

„No to na cestách doprovod. To přece ještě nějak pokračuje, ne?“

„Já si ale už zas nevzpomínám. V japonštině jsem byla vždycky slabá.“

„A v životě cit,“ říkám já.

„Na cestách doprovod, v životě cit,“ opakuje si holka pro upamatování. Mít po ruce tužku a papír, tak si to nejspíš na místě zaznamená. „Hele, co to vlastně znamená? Neuměl bys to nějak jednoduše vyložit?“

Zamyslím se. Přemýšlení mi chvíli trvá. Ale holka nevypadá, že by jí to nějak vadilo.

„Řek bych, že to znamená, že je pro lidi důležitý se s někým potkat. Když to řeknu fakt jednoduše,“ odpovídám.

Chvíli o tom přemýšlí a pak zlehka, pomalu složí ruce na stůl. „No, nejspíš jsi na to kápnul. Někoho potkat, to je fakt důležitá věc, souhlasím.“

Kouknu na hodinky. Půl šesté jako na koni. „Neměli bysme už jít?“

„Máš pravdu, jdem,“ říká holka. Ale nevstává.

„Hele, kde to vlastně teď jsme?“ ptám se jí.

„No, to je otázka,“ říká holka. Zvedne hlavu a rozhlédne se okolo. Náušnice se jí divoce rozhoupou jako nazrálé hrušky.

„To ani sama nevím. Podle času tak možná někde u Kurašiki. Víš co, mně je to docela jedno, kde teď jsem. Tyhle dálniční odpočívadla jsou stejně jen takový patníky u cesty. Odsud až sem a je to,“ zvedne holka do vzduchu oba ukazováčky. Zbývá jí mezi nimi takových třicet čísel.

„U takovýhleho místa je přece stejně jedno, jak se to tu jmenuje. Co tady vlastně je? Záchody. Bufáč. Pár zářivek a plastikovejch židlí. Hnusný kafe a sendviče s jahodovým džemem. Snůška nanicovatejch krámů. Smysl tu má jenom to, odkud jsme vyrazili a kam jedem. Nebo ne?“

Kývám. Kývám. **Kývám.**

Když se vracíme do autobusu, sedí už všichni cestující na svých místech a vypadá to, že se už každou chvilku musí vyrazit. Šofér je mladý muž s přísným pohledem. Spíš než řidiče autobusu ten člověk připomíná správce na zdymadle. Dívá se, jako by nás chtěl propíchnout za to, že jsme se tak zpozdili. Neříká ale nic. Holka mu věnuje bezelstný úsměv. Zrovna jako by chtěla říct: „Tak už se nezlob.“

Řidič natáhne ruku, stiskne páku, znovu se ozve sykot stlačeného vzduchu a dveře autobusu se zavřou. Holka s malým kufříkem v náručí se přesouvá vedle mě. Kufr je to nehezký, jako z nějakého hromadného výprodeje. Na to, jak je malý, je dost těžký. Pomáhám jí ho zvednout a uložit nahoru nad nás do police na zavazadla. Holka mi děkuje. Pak si sklopí opěradlo dolů a okamžitě usne. Autobus nedočkavě vyrazí. Já vytáhnu z kapsy knížku a dám se zas do čtení.

Holka spí jak zabitá a zanedlouho, jak autobus vjede do zatáčky, mi její hlava skončí na rameni. A tam pak už zůstane. Těžká není, to ne. Holka má pusu zavřenou a zlehka oddychuje nosem. Její dech mi přistává na ramenní kosti, tak jak to má být.

Když se podívám trochu dolů, vidím jí výstřihem trička pásek od podprsenky. Je smetanově bílý. Představím si zbytek toho kousku prádla, určitě vyvedený z jemné látky, který asi následuje za páskem. Ne že bych chtěl. Já prostě musím. Taky samozřejmě díky tomu mám hned erekci. Takovou, až se divím, jak je něco takového vůbec možné.

Pak se ve mně ale rodí pochybnosti, jestli to náhodou opravdu není moje sestra. Věk by tomu víceméně odpovídal. Ten její obličej se ovšem od tváře mé sestry z fotografie na hony liší. Fotkám se ale taky nedá moc věřit. Obličeje na nich mnohdy vyjdou úplně jinak, než jste chtěli. Nedivil bych se, kdybych byl nakonec opravdu její vlastní brácha.

Dívám se jí na prsa. Jak oddychuje, pohybují se ty dvě kulaté boule v rytmu dechu nahoru a dolů, jako by to byly nějaké vlny. Mimovolně si při tom pohledu vybavím ohromnou mořskou pláň, na kterou drobně, drobounce prší. Jsem jediný osamělý námořník na palubě. Ona je moře. Nebe je celé popelavé, táhne se, kam až oči dohlédnou, a nakonec na obzoru splývá se stejně popelavým oceánem. Je těžké ty dva živly od sebe rozpoznat. Splývají v jedno, a s nimi splývá to, co je, a to, co by být mělo.

Na prstech má ta holka dva prsteny. Nejsou ale ani svatební, ani zásnubní. Jsou to laciné prstýnky, jaké prodávají v buticích pro mládež. Prsty má holka útlé, ale rovné a dlouhé a je v nich cítit síla. Nehty má krátké a pečlivě pěstěné. Bledě růžový lak. Ruce leží na kolenou, vykukujících zpod minisukně. Zatoužím, aby se mě jimi dotkla. To se ale samozřejmě nestane. Holka dál spí a spí a vypadá málem jako nějaké miminko. Zpod vlasů jí jako houba vykukuje zašpičatělé ucho. Je takové zvláštně bezbranné.

Zavřu knihu a na chvíli se zadívám na krajinu za oknem. Pak, aniž bych věděl kdy a jak, zase v tu ránu usnu.

4

Hlášení Armádní zpravodajské služby
Spojených států amerických (MIS)
Datum vyhotovení: 12. 5. 1946
Název: RICE BOWL HILL INCIDENT, 1944: REPORT
Pořadové číslo: PTYX – 722-8936745-42216-WWN

Následuje záznam rozhovoru s Džúičim Nakazawou (53), v době události lékařem internistou s praxí v městě… k záznamu použit magnetofonový pásek. Odkazové číslo materiálu je PTYX – 722-SQ-162 až 183.

Poznámka vyšetřujícího poručíka Roberta O'Connella: Doktor Nakazawa je robustní muž, který díky své opálené tváři vypadá spíš jako správce velkostatku než jako lékař. Působí tichým dojmem, ale vyjadřuje se jadrně a výstižně. Co si myslí, to rovnou řekne. Jeho pohled je pronikavý i přes brýle. Na jeho paměť se evidentně dá spolehnout.

Ano, 7. 11. 1944 po jedenácté hodině dopoledne jsem měl hovor. Volal zástupce ředitele národní školy v městečku a chtěl, abych okamžitě přišel. Dělal jsem jim už dlouho na půl úvazku školního doktora, takže mi zavolal nejdřív. Zdálo se, že ho něco pořádně rozrušilo.

Dozvěděl jsem se, že se prý celá jedna jejich třída vydala do hor na houby a teď všichni leží v lese v bezvědomí. A to prý v úplném. Jediný, kdo zůstal při sobě, je prý třídní učitelka, která sama běžela dolů pro pomoc a před chvilkou dorazila do školy. Ale je prý úplně bez sebe, takže z ní pomalu nedostanou kloudné slovo.

Jediné, co prý je jisté, je, že někde v horách leží právě teď šestnáct dětí v bezvědomí na zemi.

Protože se přece vydaly na houby, napadlo mě nejdřív, jestli se ty děti třeba nějakou houbou neotrávily a následně neupadly do komatu. To by byl těžký případ. Houbové jedy se druh od druhu úplně liší a stejně tak i potřebné medikace. Můžeme ovšem pacientovi co nejrychleji vypláchnout žaludek. Jenže pokud je jed silný nebo pokud trávení pokročilo, už to zpravidla nepomůže. Každoročně tu máme několik případů úmrtí na otravu houbami.

Naskládal jsem si do brašny nějaké léky, které se hodí pro akutní případy, a pak jsem hned sednul na kolo a rozjel se do školy. Už tam byli dva policisté, které taky o případu informovali. Pokud totiž děti ležely v bezvědomí někde v lese, bylo třeba je co nejrychleji dostat zpátky do městečka, a potřebovali jsme úplně každého. Naneštěstí byla válka a všechny mladé muže nám odvedli. Do hor jsem se proto vydal já, ti dva policisté, jeden postarší učitel, zástupce ředitele a ředitel, školník, a pak ještě ta mladá třídní učitelka. Potom jsme pobrali kola z celého okolí, ti, na které se nedostalo, přisedli k někomu na nosič, a už se jelo.

V kolik hodin jste zhruba dorazili na to místo v horách?

To si pamatuju přesně, schválně jsem se tehdy díval na hodinky. Bylo jedenáct hodin pětapadesát minut. Od začátku lesa jsme ještě, co to šlo, jeli na kolech a pak jsme co nejrychleji běželi po horské stezce do svahu.

Ve chvíli, kdy jsem tam dorazil, už některé děti začínaly trochu přicházet k sobě. Kolik jich asi bylo? Tři nebo čtyři, tak nějak. Řekl jsem, že ty děti začaly přicházet k sobě, ale úplně při smyslech ještě nebyly. Vrávoravě se začínaly zvedat nebo klečely na všech čtyřech, s rukama opřenýma o zem. Zbytek dětí ještě pořád ležel na zemi. Ale i mezi těmi už se asi několika pomalu navracelo vědomí, protože se zvolna začínaly svíjet na zemi, docela jako nějaký ohromný hmyz. Byla to opravdu až fantastická scéna. Ty děti se totiž zhroutily na zvláštní plošině uprostřed lesa, která jediná v širém okolí byla jasně ozářená podzimním sluncem, jako by tam ani nepatřila. Všech šestnáct školáků leželo buď na ní, nebo v nejbližším okolí v nejrůznějších pozicích na zemi. Někteří z

nich se hýbali, jiní ne. Připadalo mi to celé jako výjev z nějaké avantgardní divadelní hry.

Na okamžik jsem úplně zapomněl, že tu mám jako doktor něco na práci, a stál jsem tam naprosto bez dechu jako solný sloup. A nebyl jsem sám. Všichni ostatní zachránci na tom byli víceméně stejně: jako bychom na chvíli úplně ztratili řeč. Je to asi trochu zvláštní výraz, ale měl jsem skoro pocit, že jsme nějakým nedopatřením zahlédli něco, co ani nemá normální člověk uvidět. Protože byla válka, musel i u nás na venkově doktor vždycky počítat s něčím nenadálým. Celý národ musel jako jeden muž zachovat klid a nepřestávat plnit svoje povinnosti, ať se dělo co se dělo. Jenže tahle scéna mi doslova a do písmene vyrazila dech.

Rychle jsem se ale sebral, přistoupil k jednomu z dětí a pokusil se ho zvednout a posadit. Byla to dívka. Jako by ji opustily všechny síly, připomínala spíš hadrovou panenku. Dýchala pravidelně, ale byla v bezvědomí. Oči však měla normálně otevřené, pohybovaly se jí ze strany na stranu, jako by se na něco dívala. Vytáhnul jsem z kabely malou baterku a posvítil jí do zornic. Nevyvolalo to žádnou reakci. Oči sice neustále cosi upřeně pozorovaly, ale reakce na světlo byla nulová. To bylo něco neuvěřitelného. Zvednul jsem takhle ještě několik dětí a u všech provedl stejnou zkoušku, vždycky s naprosto stejným výsledkem.

Změřil jsem pak dětem puls a teplotu. Pamatuju se, že měly puls v průměru mezi 50 až 55, teplota se u všech pohybovala kolem 36 stupňů. Myslím, že to přesně bylo takových 35,5. Ano, měly puls o dost pomalejší a teplotu o stupeň nižší, než je u dětí toho věku obvyklé. Zkusil jsem ještě, jestli jim nějak není cítit dech, ale cítit nebylo nic. Hrdlo i jazyk byly u všech v normálu.

Už na první pohled šlo soudit, že nejde o symptomy požití jedu. Nikdo nezvracel. Nikdo neměl průjem. Nikdo evidentně neměl bolesti. Pokud člověk sní něco špatného, pak už se po takové době nevyhnutelně musí dostavit alespoň jeden z uvedených příznaků. Poznal jsem, že se děti neotrávily ničím snědeným, a okamžitě jsem si oddechl. Neměl jsem ale pořád ani nejmenší tušení, co se tedy vlastně stalo.

Samotné příznaky napovídaly ještě tak nejspíš na úžeh. V létě děti často na úžeh i omdlí. Jakmile se takhle svalí jedno dítě, ostatní děti ho často následují, jako by vypukla nějaká nákaza, a

padají jako zralé hrušky. Jenže teď jsme měli listopad. A navíc jsme byli v lese, kde bylo poměrně chladno. Bylo těžko představitelné, že by na takovém místě dostalo úžeh třeba jen jedno nebo dvě děti, natož pak všech šestnáct ze třídy.

Další možnost, která mě napadla, byl plyn. Myslím jedovatý nebo nervový plyn. Nějaký přírodní, nebo uměle vyrobený… O jaký plyn by se mohlo jednat na místě tak vzdáleném od lidí, to opravdu nemám tušení. Jeho výskyt v tom lese by ovšem logicky vysvětlil podobné úkazy. Děti jej mohly vdechnout se vzduchem a ztratit vědomí. To, že se nic nestalo jejich třídní, se dalo vysvětlit třeba jeho nízkou koncentrací, která neměla na organismus dospělého člověka vliv.

Záhadou pro mě ovšem bylo, jakým způsobem něco podobného řešit. Jsem jenom venkovský obvodní doktor, ne expert na otravné plyny. Takže jsem byl v koncích. Z těch kopců se pochopitelně ani nedalo zatelefonovat o radu žádným specialistům. Opřít jsem se mohl snad jedině o fakt, že už se několik z těch dětí začínalo postupně probouzet, což naznačovalo, že se jim možná za nějakou dobu vrátí vědomí i bez mého zásahu. Což byl možná až moc optimistický závěr, ale abych řekl pravdu, na nic lepšího jsem nepřišel. Nakonec jsem se opravdu rozhodl nechat ty děti pouze v klidu ležet a sledovat je.

Co okolní vzduch? Nevšiml jste si něčeho neobvyklého?

To mě pochopitelně taky napadlo, takže jsem se několikrát zhluboka nadechl, abych se přesvědčil, jestli něco zvláštního neucítím. Ucítil jsem ale jen obyčejný horský lesní vzduch. Čerstvý vzduch provoněný vůní stromů. Nikde ani nebyly vidět žádné zvláštní květiny. Ani žádné zvláštní nebo neobvykle zbarvené předměty.

Přezkoumal jsem ještě jednu po druhé všechny houby, které děti zatím stačily sesbírat. Nebylo jich zase tolik. Děti musely ztratit vědomí krátce poté, co se pustily do sbírání. Všechno to byly úplně obyčejné jedlé houby. Dělám v tomhle kraji doktora už dlouho a v houbách se docela dobře vyznám. Pro úplnou jistotu jsme je samozřejmě ještě nechali dole v městečku prověřit

znalcem, ale ten jen potvrdil můj názor: samé neškodné, běžné druhy hub.

Nezpozoroval jste u těch dětí ještě jiné neobvyklé příznaky nebo reakce, kromě už uvedeného pohybu zornic ze strany na stranu? Nějaké změny ve velikosti panenek, zbarvení bělma, časté mrkání, například?

Ne. Až na to, že jim zornice těkaly sem tam jako vojenské strážní reflektory, byly oči v úplném pořádku. Fungovaly. Děti se na něco dívaly. Abych byl přesný: vypadalo to, že vidí něco, co my ostatní vidět nemůžeme. A možná by se ještě spíš, než že se na něco dívaly, hodilo říct, že ty děti byly něčeho svědky. Ve tváři sice neměly žádný výraz, ale jinak byly úplně klidné, nebyly na nich znát známky bolesti ani strachu. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem se je rozhodl nechat ležet a jen je pozorovat. Pokud nemají žádné potíže, nic se nestane, když chvilku zůstanou tak, jak jsou, říkal jsem si.

Vyslovil tehdy někdo nahlas podezření, že by mohlo jít o plyn?

Ano. Jenže to bylo stejné jako v mém případě: nikdo se v takových věcech dohromady nevyznal. Nikdo z nás navíc v životě neslyšel o nikom, kdo by se nadýchal otravného plynu v horách.

A tehdy někoho – myslím, že zástupce ředitele – napadlo, jestli ho třeba neshodili Američani. Myslím, jestli ten plyn třeba neshodili z letadla v nějaké bombě. Což mi, když už jsme u toho, připomíná, že ta učitelka, co měla děti na starosti, přece říkala, že ještě než vešli do lesa, zahlédli na obloze letadlo podobné B-29. Prý proletělo přesně nad tím kopcem. Všem se to začalo zdát jako pravděpodobné vysvětlení – že to byla nějaká nová plynová bomba, kterou vymyslela americká armáda. U nás se totiž povídalo, že americká armáda vyrábí nějakou novou bombu. Samozřejmě nikdo netušil, proč by takovou bombu museli shodit zrovna v tak zapadlých horách, jako jsou ty naše. Inu, na světě se dějí různé nepředloženosti. Jeden nikdy neví, co se přihodí.

Krátce nato vám ale děti pomalu začaly přicházet k vědomí samy od sebe, ne?

Přesně tak. Umíte si představit, jak se mi ulevilo. Děti sebou nejdřív začaly na zemi kroutit a pak pomalu a vrávoravě vstávat. Nikdo z nich si nestěžoval na jakékoli potíže. Vědomí se jim vracelo úplně klidně, jako by se jen probíraly z hlubokého spánku. Jakmile přišly k sobě, srovnaly se jim úplně přirozeně i pohyby očí. Když jsem jim posvítil do zornic baterkou, byl reflex u všech úplně normální. Chvilku ale trvalo, než děti začaly zase mluvit. Docela jako někomu, kdo je právě rozespalý.

Přišli jsme pak k jednomu z dětí, které se právě probralo, a chtěli jsme vědět, co se stalo. Nedozvěděli jsme se ale ani slovo. Zdálo se, že děti vůbec nevědí, na co se ptáme. To poslední, na co si vzpomínaly, bylo, že přišly do lesa a začaly tu na palouku sbírat houby. Pak jako by se jim vymazala paměť. Neměly dokonce ani ponětí, kolik už uplynulo času. Sbírání hub, pak naráz černo, a v příští chvíli už ležíme na zemi a kolem nás sami dospělí. Děti nejenže nemohly pochopit, proč se tváříme tak ustaraně a vyjeveně, ale dokonce se nás skoro bály.

Jednomu z chlapců se ale vědomí vůbec nevrátilo. Byl to jeden z těch evakuovaných tokijských dětí. Jmenoval se Nakata. Ano, určitě tak. Pamatuju si to docela přesně. Byl to takový drobný, pobledlý hoch. Za žádnou cenu jsme ho nemohli vzbudit. Pořád jen ležel na zemi a oči mu rejdily sem a tam. Snesli jsme ho z hor na zádech. Ostatní děti se vrátily po svých, jako by se nestalo vůbec nic.

Kromě toho chlapce, Nakaty, byly pak všechny děti v úplném pořádku?

Ano. Alespoň navenek tedy určitě. Žádné stížnosti na bolesti nebo obtíže. Po návratu do školy jsem si je všechny postupně zavolal na ošetřovnu a změřil jim teplotu, poslechl jsem si stetoskopem srdce, zkontroloval jsem zrak – prostě udělal jsem jim všechny možné i nemožné testy. Nechal jsem je i počítat jednoduché příklady a stát se zavřenýma očima na jedné noze. Všechny tělesné funkce ale fungovaly naprosto normálně. I jinak

se všechno zdálo být naprosto v pořádku. Děti měly chuť k jídlu a všechny si stěžovaly, že mají hlad, protože neměly oběd. Po rýži, kterou pak dostaly, se jen zaprášilo.

To víte, že mi to nedalo, a ještě několik dní jsem se pak objevoval ve škole a ty děti pozoroval. Volal jsem si je po skupinkách na ošetřovnu a vedl s nimi jednoduché pohovory. Nic jsem ale nevypozoroval. To jejich divné dvouhodinové omdlení v horách na nich nezanechalo vůbec žádné psychické ani fyzické následky. Zdálo se, že si navíc ani nepamatují, že se něco takového vůbec stalo. Naprosto bez problémů se vrátily do normálního života, chodily do školy, při výuce zpěvu zpívaly a o přestávkách běhaly po dvoře. To ta jejich třídní, která je měla v lese na starosti, ta na tom byla hůř. Dost ji to celé vzalo.

Jen ten chlapec, Nakata, toho jsme druhý den po události vezli do fakultní nemocnice do Kófu, protože se nám ani přes noc neprobral. Pak si ho hned odvezli do své nemocnice vojáci a víckrát jsme ho tu neviděli. Vůbec jsme nevěděli, co se s ním pak dělo.

Noviny o události neotiskly ani řádku. Asi to někde nahoře zarazili, aby mezi lidmi nevypukla panika. Byla válka a armáda byla opravdu hodně citlivá na šíření poplašných zpráv. Na frontě to stálo za pendrek, na jihu jsme dokonce ustupovali, všude se bojovalo do posledního muže a na města padalo pořád víc a víc amerických bomb. V takové situaci se nahoře určitě báli, že se začnou šířit protiválečné nálady a únava z válčení. Policie, která se tu pak ukázala, nám pak důrazně zakázala vést o té události jakékoli zbytečné řeči.

Na každý pád to celé byla prapodivná a nepříjemná záležitost. A jestli chcete něco vědět, dodnes to na mně leží jako balvan.

5

Přejezd desetikilometrového mostu přes Vnitřní moře zaspím. A to jsem se tolik těšil, až ho uvidím na vlastní oči, znal jsem ho totiž zatím akorát z map. Někdo mě probudí poklepáním na rameno.

„Tak jsme tady," říká holka.

Protáhnu se na sedadle, protřu si oči hřbetem ruky a pak se podívám z okna. Autobus opravdu staví na prostranství před nádražím. Všechno je prozářené světlem nového dne. Oslňuje mě, zároveň ale i jakoby uklidňuje. Je to trochu jiné světlo, než jaké znám z Tokia. Kouknu na hodinky: 6 hodin 32 minut ráno.

Holčin hlas zní dost unaveně. „Proboha to byla ale jízda. Úplně jsem si přeseděla zadek. A taky mě bolí krk. Víckrát už do nočňáku nevlezu. To radši poletím letadlem, i když je drahý. I kdyby měly přijít turbulence nebo nás měli unýst teroristi."

Sundám shora její kufr a svůj ruksak.

„Jak se vlastně jmenuješ?"

„Já?"

„Jo."

„Sakura," říká holka. „A ty?"

„Kafka Tamura," říkám já.

„Kafka Tamura," opakuje Sakura. „To je ale divný jméno. Ale dobře se to pamatuje."

Kývám. Stát se někým jiným, než člověk je, není vůbec jednoduchá věc. Změnit si jméno ale není až taková složitost.

Sakura vystoupí z autobusu, kufr postaví na zem, pak si na něj sedne a z postranní kapsy batůžku, který má přes rameno, vytáhne blok a něco do něj napíše propiskou. Pak tu stránku vytrhne a podá mi ji. Napsala tam číslo. Nejspíš telefon.

„To je můj mobil," zašklebí se na mě. „Budu nejdřív bydlet pár dní u kamarádky, ale kdyby ti třeba bylo smutno, tak se ozvi. Můžeme třeba zajít někam na večeři. Vůbec se nerozpakuj a zavolej. Však víš, co se říká: *Dva o sebe rukávem zavadí –*…"

„…mnohých životů naplnění" doplním ji.

„Aha," povídá ona. „A co to znamená?"

„Karmu z předchozích životů – že ani ty nejmenší maličkosti se ti nestanou náhodou."

Sakura nad tím chvíli dumá, usazená na svém žlutém kufru, se zápisníkem v ruce. „No jo, tak se na to taky můžeš dívat. A možná to není tak nejhorší způsob. I když tyhle reinkarnační filozofie jsou trochu jako z New Age. No, Kafko Tamuro, ty si ale pamatuj tohle: svoje telefonní číslo rozhodně nerozdávám na potkání. Chápeš, co ti chci říct?"

Poděkuju jí. Papír s číslem složím a strčím do kapsy větrovky. Pak si to rozmyslím a dám ho radši do peněženky.

„Jak dlouho budeš v Takamacu?" ptá se Sakura. Odpovídám, že ještě nevím. Že totiž možná ještě změním plány podle okolností.

Na okamžik se na mě zadívá. Pak trochu pokývá hlavou, jako by chtěla říct, že je to vlastně v pořádku. Potom nastoupí do taxíku, trochu mi zamává a někam odjede. A jsem zase sám. Tak Sakura se jmenuje, hm. To vůbec není jméno mojí sestry. Jenže jméno si člověk změní úplně jednoduše. Zvlášť jestli se ten člověk chce před někým schovat.

Pokoj v jednom z místních hotelů pro obchodní cestující jsem si rezervoval ještě před odjezdem. Zavolal jsem do tokijské YMCY a tam mi to místo doporučili. Udělal jsem to proto, že přes YMCU stojí ubytování mnohem míň. Tahle výhoda ale platí jen tři dny. Pak už se musí platit plná taxa.

Jasně, když už mi dělají výdaje takovou starost, mohl jsem se docela dobře ubytovat i na lavičce v parku. Zima tu vážně není a ve spacáku, co mám s sebou, bych někde v sadech přespal bez problému. Hrozí ovšem riziko, že by mě tam mohla legitimovat policie. Takže minimálně první tři dny se bude bydlet v hotelu. A pak se uvidí.

Zajdu do *udonje* u nádraží a pořádně se najím. Byl to první podnik, který mi padl do oka. Jelikož jsem se narodil a vyrostl v

Tokiu, moc *udonu* jsem zatím opravdu nepojedl. A místní *udon* je navíc úplně jiný, než jak ho znám. Je krásně čerstvý, nudle jsou pěkně pevné a vývar *daši* voní, až se sliny sbíhají. A je to neuvěřitelně laciné. Chutná mi tak, že si dávám ještě jednou. Čímž jsem po dlouhé době konečně zase najedený a spokojený. Sednu si pak před nádražím na lavičku a dívám se nahoru na nebe, které se mezitím stihlo vyjasnit. Připadám si svobodný. Sedím tu a jsem osamělý a svobodný jako mrak plující oblohou.

Čas, který zbývá do večera, se rozhodnu strávit v knihovně. Dopředu jsem si zjistil, jaké tady v Takamacu jsou. Už odmalička trávím spoustu času vysedáváním po knihovnách. Takové děcko, kterému se nechce domů, má dost zúžený výběr, co se týká toho, kam jít. Do kavárny nemůže a do kina taky ne. Zbývá mu jen ta knihovna. Za vstup se nic neplatí a samotné dítě tam nikomu nevadí. Můžete se tam posadit na židli a číst si, co se vám zlíbí. Cestou ze školy jsem vždycky zajel na kole do obvodní knihovny. A mockrát jsem tam byl, i když jsme měli ve škole volno. Četl jsem vyprávění a romány a životopisy a historii, co mi zrovna přišlo pod ruku. Když jsem přečetl všechny knížky pro děti, přesunul jsem se k hlavnímu fondu a četl knížky pro dospělé. Přečetl jsem vždycky i to, čemu jsem nerozuměl. Do poslední stránky. A když mě unavilo čtení, přešel jsem do audio sekce a tam se posadil do boxu a pustil si do sluchátek nějakou hudbu. Vůbec jsem se v ní nevyznal, a tak jsem prostě bral popořadě všechno, co tam měli. Takhle jsem poznal třeba Duka Ellingtona. Nebo Beatles. Nebo Led Zeppelin.

Knihovna se stala mým druhým domovem. Nebo by možná bylo přesnější říct, že se stala mým opravdovým domovem. Jak jsem tam tak každý den docházel, seznámil jsem se nakonec s úplně všemi knihovnicemi. Pamatovaly si, jak se jmenuju, a kdykoliv jsem se s nimi viděl, zdravily mě a vždycky pro mě měly nějaké to vlídné slovo (na které jsem jim skoro nikdy neodpověděl, protože jsem byl stydlivka).

Poblíž Takamacu je jedna soukromá knihovna. Vznikla tak, že nějaký bohatý starousedlík přestavěl budovu se svými sbírkami knih. Ty sbírky prý jsou vynikající a i na budově a zahradě je na první pohled vidět, že nejsou jen tak ledajaké. Viděl jsem fotku v

časopise *Taijó.* Ve velikém starém domě v japonském stylu, v čítárně, která vypadala spíš jako přijímací pokoj pro hosty, seděli lidé v pohodlných pohovkách a četli knížky. Ta fotka mě zvláštně přitahovala už od chvíle, kdy jsem ji poprvé uviděl. A hned jsem si řekl, že bych tu knihovnu někdy určitě chtěl navštívit. Jmenuje se Kómurův památník.

Zajdu do informační kanceláře u nádraží a vyptám se, kudy se tam jde. Laskavá paní středních let mi dá mapu pro turisty, v místě knihovny na ní udělá malé x a pak mi vysvětlí trasu vlakem. Je to prý odsud sotva dvacet minut. Poděkuju a pak si jdu v nádražním jízdním řádu zjistit odjezd. Vlaky jedou většinou po dvaceti minutách. Do odjezdu zbývá ještě trocha času, a tak si v kiosku před nádražím ještě koupím jednoduché *bentó,* abych měl co k obědu.

Vlak je kraťounký, jen dva vagóny. Koleje vybíhají z řad vysokých budov nákupní čtvrti, vedou čtvrtí malých obchůdků smíchaných s obytnými domky, pak míjejí nějaké továrny a sklady. Je vidět i park a pásmo bytových domů. Tisknu tvář k oknu a napjatě pozoruju neznámé území venku. Všechno je pro mě úplně nové. Vlastně jsem v životě zatím skoro neviděl jiné město než Tokio. Vlaky z města jsou teď po ránu skoro prázdné, zato nástupiště na opačné straně jen tak přetékají studentstvem středních a vyšších škol v letních uniformách a s taškami přes rameno. Jedou do školy. To já ne. Já jsem docela sám a mířím úplně opačným směrem než oni. Jsem doslova na jiné koleji. Nemám tušení, co leží přede mnou, a není mi z toho nejlíp. Okolní vzduch jakoby najednou nějak zřídl. Dělám opravdu dobře? Z toho pomyšlení je mi naráz divně úzko. Na nástupiště se už radši nedívám.

Koleje chvíli vedou podél moře a pak zahnou do vnitrozemí. Houštiny vzrostlé kukuřice, vinohrady, svahy s mandarínkovými plantážemi. Semtam se v ranním slunci zaleskne nějaký ten zavlažovací rybník. Z řeky, vinoucí se rovinou, stoupá chlad a na nezastavěných místech hustě vyráží letní tráva. U trati postávají psi a sledují projíždějící vlak. Jak to tak všechno pozoruju, znovu se mi vrací dobrá nálada. Žádný strach, všechno dobře dopadne, říkám si po hlubokém nadechnutí. Nezbývá mi nic jiného než cesta vpřed.

Vyjdu z nádraží a podle mapy, kterou jsem dostal, se vydám mezi starou zástavbou na sever. Po obou stranách cesty se do nedohledna táhnou ploty domů. Takovou spoustu plotů v tolika vyvedeních jsem ještě v životě neviděl. Ploty z černých prken, ploty z bílého kamene, ploty z žulových kvádrů, živé ploty na kamenných podezdívkách. Ulice je pustá, nikde ani noha. Auta tu skoro nejezdí. Ve vzduchu je slabounce cítit moře. Nebude tu k němu asi moc daleko. Zkusím chvilku pozorně naslouchat, ale vlny slyšet nejsou. Jen někde v dálce jako včela bzučí cirkulárka, asi z nějaké stavby. Od nádraží až ke knihovně jsou po cestě rozmístěné ukazatele se šipkami, takže vůbec nebloudím.

Před majestátní branou do Kómurova památníku rostou dva krásně vytvarované švestkové stromy *ume*. Za branou se klikatí cesta vysypaná štěrkem. Stromy a keře v zahradě jsou pečlivě udržované a nevidím jediný spadlý list. Borovice. Magnólie. *Jamabuki*. Azalky. Mezi zídkami s keři stojí několik kamenných luceren *tóro*. Zahlédnu i malé jezírko. Nakonec dojdu ke vchodu. Je stavěný s velkým citem pro detail. Před otevřenými dveřmi se zastavím a chvilku váhám. Je to úplně jiná knihovna než všechny ostatní, co znám. Ale když už jsem jednou konečně tady, nemám prostě na vybranou. Hned za vchodem je pult. Mladý muž, který u něj sedí, ode mě přebere batoh. Sundávám ho ze zad. Sundám i sluneční brýle a smeknu čepici.

„Jsi u nás poprvé?“ ptá se ten mladý muž. Hlas má tichý a klidný. Možná trochu vyšší, ale rozhodně nijak nepříjemný.

Kývám. Nejsem najednou skoro schopný slova, jak jsem vystresovaný. Naprosto jsem nečekal, že se mě tu budou na něco takového ptát.

S čerstvě ořezanou tužkou v ruce si mě chvilku se zájmem prohlíží. Tužka je žlutá a s gumou na konci. Mladík je spíš drobnější, s pravidelnými rysy. Na mužského je rozhodně pohledný. Vlastně by možná bylo přesnější říct, že je krásný. Má na sobě bílou bavlněnou zapínací košili s dlouhými rukávy a olivově zelené plátěné kalhoty, obojí vyžehlené jako ze žurnálu. Vlasy má spíš delší, a když nakloní hlavu, padají mu do čela, takže si je čas od času musí přihladit rukou zpátky. Rukávy košile má vyhrnuté po lokty, takže jsou mu vidět útlá bílá zápěstí. Brýle s tenounkou obroučkou se mu opravdu dobře hodí ke tvaru obličeje.

Na prsou má připíchnutou malou plastikovou cedulku s nápisem „Óšima“. Takového knihovníka vidím tedy opravdu poprvé.

„Vstup do sbírek je volný. Pokud si budeš chtít nějakou knihu číst, můžeš si ji odnést do studovny. U vzácných publikací, označených červenými štítky, je ale třeba, abys pokaždé předem vyplnil žádanku. Tadyhle vpravo v databázi máme kartotékový katalog knih a vyhledávací počítač, ty můžeš kdykoliv použít. Absenční výpůjčky neprovádíme. Noviny a časopisy nevedeme. Fotografování je zakázáno. Stejně tak kopírování. Jíst a pít povoleno pouze v zahradě na lavičce. Zavírá se v pět.“

Pak položí tužku na stůl a zeptá se:

„Středoškolák?“

Zhluboka se nadechnu a říkám, že jo.

„Tady u nás to chodí trochu jinak než v normálních knihovnách,“ říká on. „Máme tu totiž hlavně specializované sbírky. Především starší knihy od starých básníků *tanka* a *haiku,* a podobných autorů. Obecné publikace u nás pochopitelně najdeš do jisté míry taky, ale většina lidí, kteří sem váží dlouhou cestu vlakem, jsou odborníci, kterým jde právě o tu speciální literaturu. Kvůli Stephenu Kingovi se k nám nejezdí. A návštěvníky tvého věku tu máme opravdu jenom výjimečně. Občas se tu ukáže nějaký ten doktorand. Ty zkoumáš *tanka* nebo *haiku*?“

„Ne,“ odpovím já.

„To jsem si myslel.“

„Nevadí prosím vás, že jsem tady?“ vypravím ze sebe, strašně opatrně, aby mě nezradil hlas.

„Samozřejmě že ne,“ usměje se on. Položí obě ruce před sebe na stůl. „Tohle je knihovna, a každý, kdo chce číst knihy, má u nás dveře otevřené. A – ale to jen tak mezi námi – ani mě básně *tanka* a *haiku* zrovna dvakrát nezajímají.“

„Tahle budova je vážně nádherná,“ povídám já.

Přikývne. „Kómurové byli už v době Edo slavný rod výrobců sake. Poslední pan Kómura se ale navíc proslavil po celé zemi sbíráním knih. Ty mu byly úplně vším. Už jeho otec skládal básně tanka, a proto sem na Šikoku jezdila spousta literátů. Třeba Bokusui Wakajama nebo Išikawa Takuboku nebo Naoja Siga. Některým se tu nejspíš opravdu líbilo a zůstali tu i hodně dlouhou dobu. Kómurové totiž nikdy nelitovali peněz vydaných na podporu

umění. Takové rodiny obvykle dřív nebo později zkrachují, ale rodu Kómurů se tenhle osud naštěstí vyhnul. Našli si čas pro obojí: pro zájmy i pro rodinný podnik.“

„To byla asi dost bohatá rodina,“ povídám.

„To tedy ano,“ opáčí on. Pak lehce nakrčí rty. „A pořád jsou, i když už možná ne tolik, jako před válkou. Proto taky můžou provozovat tuhle nádhernou knihovnu. Je pravda, že z ní oficiálně vytvořili nadaci, aby nemuseli platit tak vysokou dědickou daň, ale to už je jiná otázka. Pokud tě budova zajímá blíž, tak se dnes od dvou hodin koná malá prohlídka, takže se můžeš zúčastnit, jestli budeš chtít. Takové prohlídky tu pořádáme jednou týdně, každé úterý, což je právě dnes. V patře je vzácná sbírka maleb a kaligrafií, a knihovna je moc zajímavá i architektonicky. Stojí to za to.“

Říkám, že děkuju.

On se usměje, že jako není zač. Pak zase vezme do ruky tužku a zadní částí s přidělanou gumou zabubnuje o stůl. Úplně klidně, jako by mi chtěl dodat odvahu.

„Provádět budete vy?“

Pan Óšima se usměje podruhé. „Já jsem tu jenom na výpomoc. Celé to tu má na starosti slečna Saeki, což je jinými slovy moje šéfová. Patří vlastně do Kómurovic rodiny a právě ona tu provází návštěvníky. Je skvělá. Určitě se ti bude líbit.“

Vejdu do velikého a vysokého knihovního sálu, procházím mezi regály a hledám nějakou knihu, která by mě zaujala. Strop podpírá několik ohromných trámů. Okny svítí do místnosti slunce začínajícího léta. Z oken otevřených do zahrady je slyšet zpívat ptáky. V policích přede mnou jsou spousty knih, které se týkají básníků *tanka* a *haiku*, přesně jak to říkal pan Óšima. Sbírky, kritiky, biografie. Taky spousta knih o místních dějinách.

V policích vzadu je seřazená obecná humanistická literatura. Souhrnná vydání japonské i světové literatury, sebrané spisy jednotlivých autorů, klasická japonská literatura, filozofie, dramata, spisy o umění, sociologie, historie, biografie, zeměpis… Jak tak tu spoustu knih beru do rukou a otvírám, dýchá na mě mezi stránkami vůně starých dob. Nezaměnitelná vůně hlubokého vědění a prudkých citů. Vdechuju tu vůni, popásám oči na stránkách, pak vracím knihy zpátky do regálu.

Nakonec si vyberu jeden z řady nádherně vázaných svazků Burtonova vydání Tisíce a jedné noci a odnesu si ho do studovny. To si chci přečíst už hezky dlouho. V čítárně právě otevřené knihovny jsem úplně sám. Můžu si tu elegantní místnost zabrat úplně celou pro sebe. Vypadá přesně jako na obrázku v časopise. Strop je vysoký a místnost sama prostorná, ale přesto útulná. Z dokořán otevřených oken občas zavane dovnitř svěží vánek. Bílé záclony se tiše rozvlní. Ve větru je docela určitě cítit moře. Pohovky jsou opravdu pohodlné, není jim v tom směru co vytknout. V rohu stojí staré pianino. Připadám si tu najednou úplně jako na návštěvě u nějakého milého známého.

Jak tak sedím v pohovce a rozhlížím se kolem sebe, napadne mě najednou, že jsem tuhle místnost už vlastně hrozně dlouho hledal. Hledal jsem přesně takovéhle místo, ukryté v tajném záhybu světa. Jenže to pro mě pořád byla jen tajuplná, romantická představa. Vlastně jsem ani sám nevěřil, že by takové místo mohlo vážně být. Když zavřu oči a nadechnu se, mám to teď všecko v sobě jako nějaký příjemný obláček. Perfektní pocit. Zlehka pohladím dlaní smetanově bílý potah pohovky. Vstanu a přejdu k pianinu. Odklopím víko a zlehka položím prsty na zažloutlé klávesy. Pak víko zase zavřu a projdu se sem a tam po starém koberci se vzorem vinné révy. Párkrát zkusmo otočím starou klikou k zavírání a otvírání oken. Rozsvítím a zase zhasnu stojací lampu. Jeden po druhém si prohlédnu obrazy, které visí na stěnách. Pak se zase vrátím do křesla k rozečtené knize. A soustředím se jen a jen na čtení.

Když přijde čas oběda, vytáhnu z ruksaku PET láhev s minerálkou a *bentó* a posadím se s jídlem na krytý ochoz kolem zahrady. Přilétají nejrůznější ptáci, létají ze stromu na strom, slétají se k jezírku napít a urovnat si peří. Jsou tu i takoví, které jsem ještě v životě neviděl. Když se odněkud objeví veliká hnědá kočka, rozlétnou se ptáci, jako když střelí, ale kočku evidentně nezajímají. Jediné, co chce, je natáhnout se na slunce na kamením dlážděnou zahradní cestu.

„To máte dnes ve škole volno?“ ptá se pan Óšima, když mu zas předávám batoh, abych se mohl vrátit do studovny.

„Nemáme. Řekněme, že jsem si ho na čas udělal,“ vybírám pečlivě slova.

„Vida záškoláka," řekne na to on.

„Možná."

Pan Óšima se na mě překvapeně zadívá. „Možná?"

„Já jsem nešel za školu. Já se prostě rozhodl, že už do ní nebudu chodit," vysvětluju.

„Takže ty ses prostě jenom tak, z vlastního uvážení, rozhodl nechodit do školy."

Kývnu. Nenapadá mě, co říct jiného.

„Podle toho, co říká Aristófanes v Platónově díle *Symposion,* existovaly kdysi dávno za časů mýtů tři druhy lidí," říká pan Óšima. „Slyšels o tom někdy?"

„Neslyšel," odpovídám.

„V dávných dobách prý nebyli muži a ženy, ale dvojlidé pohlaví mužského, ženského a obojakého. Oproti dnešním lidem měli všechno dvakrát. Žili si tak šťastně a spokojeně. Bohové je ale všechny rozřízli vejpůl. Na dvě dokonalé, přesné poloviny. Najednou tak zůstali na světě jen muži a ženy, a lidé začali bloudit sem tam po světě a hledat své chybějící poloviny."

„Co z toho ti bohové měli?"

„Z rozdělení lidí? No, to já nevím. V bozích se jeden moc nevyzná. Snadno se rozzlobí a mají, abych tak řekl, trochu idealistické představy. Třeba to celé má symbolizovat nějaký lidský hřích. Jako když v Bibli vyženou Adama a Evu z Báje."

„Myslíte prvotní hřích?" zeptám se.

„Přesně ten," říká pan Óšima. Pak sevře tužku mezi ukazováčkem a prostředníčkem a pomalu s ní kývá, jako by ji chtěl balancovat. „Tak nebo tak, chtěl jsem jen říct, že pro člověka je hrozně těžké žít sám."

Vrátím se do knihovny a chci se znovu začíst do *Taškáře Abu Al Hasana*. Na čtení se ale vůbec nemůžu soustředit. Dvojlidé pohlaví mužského, ženského a obojího?

Když hodiny ukážou druhou, přeruším čtení, vstanu z pohovky a vydám se na prohlídku knihovny. Slečna Saeki, která má provázet, je štíhlá žena, která vypadá tak na pětačtyřicet. Ve své generaci je určitě z vyšších. Má na sobě modré šaty s krátkými rukávy a přes ně má přehozenou tenkou, krémově bílou vestu. Moc jí to sluší. Vlasy má dlouhé a vzadu zlehka sepnuté. Rysy má

ušlechtilé a oduševnělé. Oči krásné. A na rtech jí pořád jemně pohrává úsměv, neznatelný jako stín. Nevím, jak bych to popsal, ale připadá mi ten úsměv tak nějak uzavřený a zakončený. Připomíná mi místo, ne moc velké, kam dopadá sluneční svit. Místo, jaké můžeme vidět jen někde ve vzdálených, potemnělých koutech. Světlo tam dopadá ve zvláštních tvarech. Na zahradě domu v Nogatě, kde jsem bydlel, jsme jeden takový kout a takové místo měli. Měl jsem ho moc rád, když jsem byl malý.

Dělá na mě ta slečna opravdu velký, i když taky trochu smutný a nostalgický dojem. Napadá mě, jak by bylo krásné, kdyby tohle byla moje matka. Tak jako pokaždé, když vidím hezkou (nebo sympatickou) paní středních let. Vždycky si pomyslím, že by bylo skvělé, kdyby to byla moje máma. Nemusím ani říkat, že šance, že by slečna Saeki byla opravdu moje máma, jsou skoro nulové. Ale aspoň teoreticky tady určitá nepatrná možnost přeci jenom je. Nevím totiž ani, jak moje matka vypadá. A nemám ani zdání, jak se vůbec jmenuje. Takže není žádný důvod, proč *by to nemohla být právě ona.*

Prohlídky se kromě mě účastní ještě jedni manželé středního věku, kteří přijeli z Ósaky. Paní je dost zavalitá a na očích má silné dioptrické brýle. Pán je hubený a účes, co má na hlavě, vypadá, jako by si násilím přičísl vlasy k lebce drátěným kartáčem. Oči má úzké a čelo široké a neustále se dívá někam k obzoru, takže vypadá jako socha z jihomořských ostrovů. Hlavní slovo v hovoru má paní, pán jí jenom přizvukuje. Taky přikyvuje obdivuje, a občas zamumlá něco, čemu se nedá moc dobře rozumět. Oblečeni jsou ti dva spíš jako na výpravu do hor, než na návštěvu knihovny. Mají na sobě oba nepromokavé vesty se spoustou kapes, na nohou bytelné šněrovací boty, na hlavách horolezecké čepice. Možná ale, že se takhle vystrojí vždycky, když se někam chystají. A rozhodně nevypadají nesympaticky. V jejich případě si sice nemyslím, jak by bylo skvělé, kdyby to byli moji rodiče, ale každopádně jsem rád, že na prohlídku nepůjdu sám.

Slečna Saeki nejdřív vysvětluje okolnosti vzniku Kómurova památníku. Obsah se skoro neliší od toho, co mi už řekl pan Óšima. Knihovna byla založena, aby zpřístupněním publikací, dokumentů a uměleckých děl shromážděných jednou z předchozích hlav rodu široké veřejnosti přispěla k rozvoji místního

kulturního života. S vynaložením soukromých zdrojů rodiny byla vytvořena nadace, která teď knihovnu spravuje. Čas od času se tu konají i mimořádné akce, jako sympózia a koncerty komorní hudby. Samotná budova, postavená začátkem období Meidži odděleně od hlavního domu jako místo určené současně pro uskladnění knih a ubytování hostů, byla v období Taišó rozsáhle přestavěna na patrovou, s mnohem honosnějšími místnostmi pro hostující literáty. V době od období Taišó po období Šówa zavítalo ke Kómurům množství slavných osobností, které tu po sobě zanechaly nejrůznější památky. Jako poděkování za přijetí, kterého se jim tu dostalo, skládali básníci tanka tanky, básníci haiku haiku, literáti psali kaligrafie a malíři malovali obrazy.

„Ve výstavních prostorách v prvním patře si pak můžete množství těchto vzácných kulturních artefaktů sami prohlédnout," říká slečna Saeki. „Hlavně tímto způsobem docházelo v období před druhou světovou válkou k největšímu rozkvětu regionální kultury: ne zásluhou místních úřadů, ale z iniciativy bohatých nadšenců, jako byli právě Kómurové, opravdoví mecenáši zdejšího kulturního života. To, že právě z prefektury Kagawa vzešlo tolik vynikajících básníků tanka a haiku, je mimo jiné i zásluhou jejich rodu, který, počínaje obdobím Meidži, pomáhal po několik generací formovat a rozvíjet vysokou úroveň místních uměleckých seskupení. O okolnostech vzniku a vývoje těchto mnohdy velmi významných skupin bylo doposud vydáno množství studií, esejů a reminiscencí, jejichž souborná sbírka je vám k dispozici k nahlédnutí ve studovně.

Poslední generace Kómurů se už v bohatém literárním odkazu opravdu obdivuhodně vyznaly a měly pro něj vytříbený cit. Ten jim už ostatně za ta léta takřka přešel do krve. Dokázali rozpoznat opravdové talenty od diletantů a věnovat svou přízeň opravdu jen těm nejlepším, pečovat jen o ty nejambicióznější. Nikdo na světě ale, jak se říká, není neomylný. Nedá se bohužel říci, že by se jejich pozornosti a náležité péče dostalo skutečně všem autorům, kteří by si to bývali zasloužili. Například dílo básníka haiku Tanedy Santóky bylo k velké škodě téměř úplně zavrženo. Ačkoliv je podle podpisů v knize hostí známo, že tu Santóka pobyl několikrát a pokaždé tu prokazatelně zanechal své haiku a kaligrafie, tehdejší hlava rodiny mu nevěnovala valnou pozornost,

protože to prý byl jen užvaněný potulný mnich‘, a většinu jeho díla vyhodila.“

„Ale vždyť to je hrůza,“ řekne opravdu lítostivě paní z Ósaky. „Santóka má dneska přeci nedozírnou cenu!“

„To máte, paní, naprostou pravdu. Jenže ve své době byl Santóka pouhá neznámá existence, takže byl takový konec nejspíš nevyhnutelný. Lidé spoustu věcí pochopí, až když je pozdě,“ usmívá se slečna Saeki.

„Jo jo, tak tak,“ přitaká pán.

Pak nás slečna Saeki odvede nahoru do patra a prohlídka pokračuje. Depozitář, studovna, místnost vzácných tisků.

„Když nechával tehdejší pan Kómura stavět prostory depozitáře, snažil se přitom pokud možno vyhnout okatě delikátní, literátské architektuře ve stylu kjótských čajových místností. Namísto toho dal raději budově tvar lidových, venkovských staveb. Jistě mi ale dáte za pravdu, že zejména inventář nebo náročný způsob podlepení vystavovaných uměleckých děl jsou svým okázalým, pompézním vyvedením v naprostém protikladu s jinak až troufale prostou konstrukcí budovy. Nebo se podívejte například na tyto naprosto unikátní, elegantní řezby na mříži nad vchodem. Stavbu samotnou společně realizovali největší soudobí tesařští mistři z celého Šikoku.“

Jdeme pak všichni do patra. Schodiště se vine do pěkné výšky. Zábradlí z ebenu je vyleštěné tak, že je na něm vidět každý dotyk. Na odpočívadle je ve stěně zasazená vitráž s výjevem jelena, jak se s nataženým krkem popásá na hroznech. V patře jsou dva hostinské pokoje a veliký sál. Dřív v něm určitě byly na podlaze tatami a nejspíš se tam pořádaly bankety a slavnostní setkání. Teď má ta místnost podlahu z leštěných prken a na jejích stěnách je rozvěšená spousta kaligrafií, závěsných svitků a obrazů v klasickém japonském stylu. Uprostřed sálu stojí veliká skleněná vitrína s pamětními předměty a různými dalšími důležitými exponáty. Pokoje pro hosty jsou jeden v evropském, druhý v tradičním stylu. V evropském je veliký psací stůl a otáčecí židle, a zdá se, že tu dodnes někdo tvoří. Stůl je obrácený do místnosti a v okně za ním je vidět řadu borovic, za kterou místy prosvítá moře.

Manželé z Ósaky obcházejí sál, systematicky si prohlížejí všechny vystavené předměty a předčítají si popisky. Když paní

občas začne zdaleka slyšitelným hlasem sdělovat své dojmy, pán na to přitakává, jako by jí chtěl povzbudit. Zdá se, že se ve všem dokonale shodnou. Mě osobně exponáty moc nezajímají, radši si pěkně do detailu prohlížím, jak je to tu postavené. Právě když prozkoumávám pokoj s psacím stolem, objeví se slečna Saeki.

„Jestli chceš, klidně si tu chvíli poseď," říká mi, když si mě všimne. „Tady sedávali i Naoja Šiga a Džun'ičiró Tanizaki. Židle byla ale tehdy pochopitelně jiná."

Posadím se na otáčecí židli. Pak zlehka položím obě ruce na stůl.

„Tak co, nenapíšeš nám taky něco?"

Trochu zrudnu a zavrtím hlavou. Slečna Saeki se zasměje a vrátí se za manžely vedle do sálu. Zůstanu sedět a pozoruju, jak odchází. Jak se pohybuje. Jak našlapuje. Každý její pohyb je dokonale přirozený a graciézní. Neumím to dost dobře vyjádřit, ale mám pocit něčeho výjimečného. Mám pocit, jako by mi její vzdalující se postava chtěla cosi naznačit. Cosi, co se nedá vyjádřit slovy a co nejde sdělit, když je ke mně čelem. Nevím ale, co to je. Vůbec toho nevím pěknou spoustu.

Zůstanu sedět na židli a rozhlížím se po pokoji. Na stěně visí olejomalba, zřejmě krajina z místního pobřeží. Styl je trochu staromódní, ale barvy jsou nádherně živé. Na stole stojí veliký popelník a lampa se zeleným stínidlem. Stisknu spínač a rozsvítí se. Na stěně proti mně visí staré černé hodiny. Vypadají jako odněkud ze starožitnictví, ale čas, který ukazují, je přesný. Dřevěná podlaha je místy trochu prochozená a při našlápnutí tiše vrže.

Když je po prohlídce, manželé z Ósaky slečně Saeki poděkují a odejdou. Doma v Kansai jsou prý oba členové kroužku básní tanka. Paní to rád věřím, ale docela by mě zajímalo, co za básně tam píše někdo jako její muž. Z přitakávání a kývání hlavou toho moc nenaskládáte. Báseň si žádá aspoň trochu iniciativy. Ale možná, že v tom člověku poezie probouzí nějaké skryté schopnosti.

Vrátím se do studovny a dál si čtu. Odpoledne přichází ještě několik lidí. Skoro všichni mají na nose brýle na čtení. Vypadají v nich všichni úplně stejně. Čas potom plyne příšerně pomalu. Lidi jsou zažraní do literatury. Nikdo nemluví. Pár si jich u stolků dělá

výpisky, ale většina z nich si posedala, kde se dalo, a teď si nehnutě jako sfingy čtou, co se dá. Tak jako i já.

V pět odložím knihu zpátky do police a vyjdu z knihovny.

„V kolik prosím vás zítra otvíráte?“ zeptám se ještě.

„V jedenáct. Zavírací den je v pondělí,“ odpoví on. „Přijdeš i zítra?“

„Jestli to nebude vadit.“

Pan Óšima přimhouří oči a zadívá se na mě. „Jistěže nebude. Knihovna je tu pro všechny, kdo chtějí číst. Můžeš kdykoliv přijít zas. Ale poslechni, ten ruksak s sebou nosíš všude? Je to pěkná tíha. Co to v něm vlastně máš? Zlatou cihlu?“

Zčervenám.

„To nic, nemusíš mi to říkat, když nechceš,“ chlácholí mě pan Óšima. A pak si gumou na konci tužky odhrne vlasy, které mu zprava padají do čela. „Tak nashle zítra.“

„Nashledanou,“ říkám já. Místo zamávání na mě na rozloučenou zakývá tužkou.

Nasednu do stejného vlaku, jakým jsem přijel, a odjedu zpátky do Takamacu. V lacinější jídelně kousek od nádraží si objednám menu s kuřecí kotletou a zeleninový salát. Přidám si rýži a zapiju to ohřátým mlékem. Pro případ, že bych měl večer hlad, si ještě v supermarketu koupím dvakrát *onigiri* a novou vodu v PET lahvi. Pak dojdu až do hotelu, kde budu dneska spát. Nejdu rychleji, než musím, nejdu pomaleji, než je nutné. Jdu prostě tak, jako chodí všichni obyčejní lidé, jdu tak, abych ani v nejmenším nebyl nápadný.

Hotel je sice velkokapacitní, ale jinak jen obyčejná druhořadá ubytovna pro lidi na služební cestě. Zapíšu se do návštěvní knihy v recepci pod vymyšleným jménem, adresou a datem narození a zaplatím na den dopředu. Mám přitom trochu nahnáno. Nikdo si mě ale podezřívavě neprohlíží. Nikdo nekřičí: „Stůj, prokoukl jsem tě! Je ti sotva patnáct a utekl jsi z domova!“ Všechno probíhá tiše a korektně, jak se na správný business hotel sluší.

Výtah, který mě veze do šestého patra, zlověstně rachtá. Pokoj je úzká nudle a postel jako z polepšovny. Tvrdý podhlavník. Mrňavý stůl a ještě menší televize. Od slunce vyšisované záclony. Do vany si člověk tak akorát dřepne s koleny u brady. Šampón a kondicionér se nekoná. Z okna je nádherný výhled na sousední

zeď. Ale má to střechu a teče tu teplá voda, takže si víc ani nemůžu přát. Usadím batoh na zem a sebe na židli a snažím se tu zabydlet.

Jsi svobodný, říkám si. Zavřu oči a snažím se přijít na to, co to vlastně znamená. Nemůžu ale na nic přijít. Teď je mi mnohem jasnější jiná věc: že jsem sám. Úplně sám, na neznámém území, jako osamělý průzkumník, co ztratil mapu i kompas. Znamená tohle svobodu? Není mi to vůbec jasné. Radši na to už dál nemyslím.

Dlouhou dobu se s koleny u brady louhuju ve vaně a pak si u umyvadla pečlivě vyčistím zuby. Zalezu do postele a ještě chvíli si čtu. Když mě to unaví, zapnu si televizi a podívám se na zprávy. Jenže v porovnání s tím, co jsem dnes zažíval na vlastní kůži já, je každá dnešní zpráva nudná a šedá. Radši televizi zase vypnu a zalezu pod deku. Hodiny už ukazují desátou. Usnout se mi ale vůbec nedaří. Mám za sebou den, jaký nepamatuju, na místě, které je pro mě totálně nové. Dnes jsou moje patnácté narozeniny. Strávil jsem je v knihovně, která byla přinejmenším zvláštní, ale rozhodně měla svoje kouzlo. Potkal jsem hned několik nových lidí. Sakuru. Taky pana Óšimu a slečnu Saeki. Naštěstí nikoho nebezpečného. Možná, že je to dobré znamení.

Pak si vzpomenu na dům v Nogatě a na otce, který tam teď musí být. Co asi říká tomu, že tam nejsem? Možná, že je rád. Anebo je z toho celý pryč. Nebo ho to vůbec nijak nebere. Anebo si třeba ještě ani nevšiml, že jsem zmizel.

Najednou mě něco napadne a vytáhnu z ruksaku otcův mobil. Zapnu ho a zkusmo zavolám naše tokijské číslo. Okamžitě se ozve vyzváněcí tón. Je tak zřetelný, že mám skoro pocit, že volám do vedlejšího pokoje a ne někam sedm set kilometrů odtud. Nečekaná jasnost toho zvuku mě skoro vyvede z míry. Nechám telefon zazvonit ještě jednou a potom zavěsím. Srdce mi divoce buší a nemůžu se uklidnit. Mobil funguje. Otec ho ještě nezablokoval. Možná si ani nevšiml, že mu zmizel ze zásuvky. Vrátím mobil do kapsy ruksaku, zhasnu lampu u postele a zavřu oči. Vůbec nic se mi nezdá. Už hrozně, hrozně dlouhou dobu se mi vůbec nic nezdálo.

6

„Dobrý den vespolek," pravil starý pán.

Kočka jen trochu zvedla hlavu a pozdrav tiše opětovala, evidentně jenom ze zdvořilosti. Vlastně to nebyla kočka, ale už trochu starší, velký a černý kocour.

„To máme dnes ale krásné počasí, viďte?"

„No jo," zabručel kocour.

„Nebe je docela bez mráčku."

„… No jenom aby to vydrželo."

„Myslíte, že se nám udělá ošklivo?"

„Večír se to asi zkazí. Všecko na to vypadá," řekl černý kocour a trochu nervózně si protáhl zadní pracku. Pak přivřel oči a ještě jednou se na starého pána před sebou zadíval.

Starý pán jen mlčel a usmíval se na kocoura.

Kocour z toho byl chvíli na rozpacích. Nakonec to vzdal: „Poslouchej…vždyť ty mluvíš?"

„Ano," pravil stydlivě starý pán. Potom na znamení úcty smekl svou už dost obnošenou turistickou čepici. „Nepovede se to vždycky a s každou kočičkou, ale když jde všechno dobře, jednodušší popovídání, jako třeba teď, se obvykle podaří."

„Hm," vyjádřil se k tomu stručně kocour.

„Nebude vás obtěžovat, když si tu Nakata na chvíli sedne? Dost se už nachodil a je unavený."

Černý kocour pomalu vstal, několikrát zahýbal sem tam dlouhými vousky a pak si zívl, div si čelisti nevykloubil. „Jen se posaď, mně to nevadí. Nebo spíš: vadí, nevadí – sedni si prostě, kam chceš a kdy chceš a kdo ti do toho má co mluvit."

„Děkuji vám uctivě," pravil starý pán a usadil se vedle kocoura. „Nic naplat, vždyť už Nakata chodí sem a tam od šesti hodin od rána."

„Tak ty se jmenuješ Nakata?“

„Ano prosím, Nakata. A co vy, pane kocoure?“

„Už jsem zapomněl,“ řekl černý kocour. „Kdysi jsem myslím jméno měl, ale pak už mi na nic nebylo, a tak co s ním.“

„Ano. Co je nepotřebné, na to jeden hnedle zapomene. To Nakata dobře zná,“ pravil starý pán a poškrábal se v rozpacích na hlavě. „Mimochodem, pane kocoure, vy asi neračte být nikde chován, že?“

„Kdysi mě myslím i někde chovali, ale kde ty časy jsou. Občas mi někde dají něco k jídlu, ale chovat mě nikdo nechová.“

Pan Nakata jen přikývl a na chvilku se odmlčel. Pak se zeptal: „Promiňte, pane kocoure, ale nemohl by vám Nakata říkat pan Ócuka?“

„Ócuka?“ Černý kocour se na pana Nakatu překvapeně zadíval. „Hele, kamaráde, o co ti jde? Proč Ócuka? A co to vůbec je?“

„Ne ne, to prosím vůbec nic neznamená. To prosím jenom Nakatu právě teď napadlo. Co nemá jméno, to si dobře nepamatuje, a proto vám jen chtěl nějaké jméno dát. Jméno je prosím pohodlné. Se jménem si i takový hlupák jako Nakata srovná do hlavy, a lépe si zapamatuje, že tehdy a tehdy potkal odpoledne na nezastavěném místě ve druhém *čóme* tam a tam pana Ócuku a popovídal si s ním.“

„Já ti nevím,“ řekl černý kocour. „Jméno, to není nic pro kočku. Takhle něco, co voní, nebo se na to dá šáhnout, to bych bral spíš. S tím problémy nemívám.“

„Ano prosím, tomu Nakata dobře rozumí. Jenže, pane Ócuko, člověk, ten je prosím jiný. Musí vědět kolikátého je a jak se kdo jmenuje, aby si mohl pamatovat nejrůznější věci.“

Kocour jen odfrkl. „To máte pěkně blbý, jen co je pravda.“

„Je to prosím přesně tak. Že je tolik věcí, co si člověk musí pamatovat, to je zatrápená věc. Takový Nakata například si musí pamatovat, jak se jmenuje pan starosta, jaké má číslo autobus, všechno. Na každý pád, pane kocoure, mohl by vám Nakata říkat pane Ócuko? Ale vám to je asi nepříjemné?“

„Že bych z toho byl zrovna u vytržení, to se říct nedá. Ale na druhou stranu mě to ani nesloží. Takže klidně, třeba i Ócuka, když chceš. I když nemám dojem, že by to ke mně dvakrát patřilo.“

„Pane kocoure, jste velice laskav a Nakata je vám opravdu zavázán. Uctivé díky, pane Ócuko.“

„Poslechni, ty ale mluvíš i na člověka vážně dost divně, víš to?“ opáčil pan Ócuka.

„Ano, to prosím Nakata slyší každou chvíli. Nakata to ale jinak neumí. Takhle to dopadne vždycky, když promluví. Je totiž hloupý. Dřív hloupý nebyl, ale když byl malý, stala se mu prosím nehoda a zhloupl. Ani psát neumí. Nepřečte si ani knížku, ani noviny.“

„To neumím ani já – ne že bych se tím chtěl nějak chlubit,“ řekl kocour a několikrát si olízl polštářky na pravé přední tlapce. „Ale myslí mi to normálně, a psaní mi nijak neschází.“

„Ano, pane kocoure, mezi vámi kočkami to ráčí být přesně tak,“ pravil pan Nakata. „Jenže člověk, co neumí psát, je hloupý. Když někdo neumí číst noviny a knížky, tak je pro ostatní hlupák. Je to už tak zařízené. Podívejte se třeba na Nakatova otce, umřel už sice před dlouhou dobou, ale byl to vážený pan učitel na vysoké škole a učil tam žáky předmět *teroryje financí.* Pak má ještě Nakata dva mladší bratry, oba dva moc chytré. Jeden dělá *vycep rezydenta* v jednom místě, co se jmenuje *Itóčú Korkorejšn,* a druhý pracuje v *minizderstvu mezináhrobního odchodu a průjmyslu.* Oba dva bydlí ve velikém domě a můžou si dávat k jídlu úhoře. To jen Nakata je hloupý.“

„Ale dovedeš přece mluvit s kočkama, nebo ne?“

„Ano,“ řekl na to pan Nakata.

„To přece jen tak někdo neumí.“

„To máte, prosím, pravdu.“

„Takže nemůžeš bejt zas takovej hlupák.“

„Ano, vlastně ne, totiž, takovým věcem Nakata nerozumí. Ale už odmala mu všichni v jednom kuse říkají, že je hloupý a hloupý, takže si už neumí představit, že by to tak nebylo. Nepřečte si ani název stanice, takže si ani nemůže koupit lístek a jet vlakem. Jen občas se může svézt po městě speciálním autobusem pro *hendykupované,* pokud mu ho ukážou.“

„Aha,“ řekl na to kocour, i když tomu zrovna dvakrát nerozuměl.

„A navíc ho nikde nevezmou do práce, když neumí psát.“

„Z čeho teda prosím tě žiješ?“

„Nakata dostal *potvoru.*“

„*Potvoru?*“

„Dostává peníze od pana starosty. Bydlí v Nogatě v pokojíku jednoho bytu v domě, co se jmenuje *Šóejsó.* Třikrát denně se nají.“

„Tak to se nemáš tak zle… aspoň teda podle mě.“

„Ano prosím, je to, jak račte říkat. Vůbec to není zlé,“ pravil pan Nakata. „Neprší tam a nefouká a Nakatovi tam nic neschází. Taky ho občas někde požádají, aby jim jako třeba teď vyhledal zaběhnutou kočičku. Dostává za to odměny. Ale o tom prosím nikomu ani muk. Pan starosta se to nesmí dozvědět. Třeba by pak Nakatovi ještě vzali *potvoru,* protože má peněz nazbyt. Odměny, co dostává za kočičky, nejsou zrovna největší, ale aspoň si Nakata může občas dát úhoře. Nakata úhoře moc rád.“

„To jsme dva, kamaráde. I když jsem ho měl jen jednou, a tak dávno, že už ti ani nevím, jak to vlastně chutnalo.“

„Ano prosím, úhoř je moc, moc dobrý. Je to něco jinačího než ostatní jídla. Některá jídla se dají nahradit, ale Nakata nezná nic, co by mu nahradilo úhoře.“

Po silnici před prázdnou parcelou přešel nějaký mladík se psem labradorem, který měl kolem krku uvázaný červený šátek. Pes chvilku po očku pokukoval po panu Ócukovi, ale nakonec ho nechal na pokoji. Ti dva, co seděli na parcele, se radši na chvilku odmlčeli a čekali, až člověk se psem zmizí z dohledu.

„Říkals, že hledáš zatoulaný kočky?“

„Ano prosím. Nakata chodí hledat ztracené kočičky. Protože umí s kočičkami mluvit, sežene si od nich nejdřív co nejvíc *informací* a pak už snadno přijde na to, kam se ta kočička poděla. Takže mu hledání kočiček moc dobře jde a každou chvíli ho někde prosí, aby jim našel tu jejich zaběhnutou. V poslední době už Nakata chodí hledat skoro každý den. Protože za nimi ale nemůže vycházet moc daleko, má stanovené, že je bude hledat jenom tady po Nakanu. Jinak by se totiž mohl ztratit sám.“

„Teď zrovna asi taky nějakou hledáš, co?“

„Ano prosím, přesně tak. Teď Nakata hledá jednoroční trojbarevnou kočičku Sezamku. Tohle je její obrázek.“ Pan Nakata vytáhl z plátěné tašky, kterou měl přes rameno, barevnou kopii fotografie a ukázal ji panu Ócukovi.

„Tak prosím, tahle kočička. S takovýmhle hnědým obojkem proti blechám.“

Pan Ócuka natáhl krk a zadíval se na fotografii. Pak zavrtěl hlavou.

„Hm, tak tu jsem teda fakt neviděl. Znám tu jinak skoro každýho, ale tuhle prostě ne. Nepotkal jsem ji tu, ani jsem o ní nic nezaslech.“

„Opravdu? To je škoda…“

„Mimochodem, kamaráde, hledáš ji už dlouho?“

„Dneska už to prosím bude takové – jeden – dva – tři dny.“

Pan Ócuka se na chvíli zamyslel. Pak řekl tohle:

„Řekl bych, že to pro tebe nebude žádná novina, ale my kočky jsme tvorové, co jen tak snadno neměněj svoje zvyklosti. Většinou žijem hezky podle pravidel a neměníme to, pokud se už jó něco nepřihodí. Tím myslím třeba, že na jednoho přijdou choutky na ženskou nebo ňáká nehoda, většinou to bejvají tyhle dvě věci.“

„Ano prosím, to prosím Nakata ví.“

„Jestli jsou za tím choutky, tak se myslím zakrátko vrátí sama, až ji to pustí. Víš vlastně, co jsou to choutky?“

„Ano prosím. Sám na sobě to Nakata nezažil, ale většině z toho rozumí. Jsou to ty záležitosti s pindíkem, viďte?“

„Správně, kamaráde, záležitosti s pindíkem,“ zvážněl naráz pan Ócuka. „Jenže, jestli v tom je nehoda, bude to s jejím návratem asi horší.“

„Ano prosím, svatá pravda.“

„Je taky možný, že ji popadly chutě, zaběhla se přitom někam daleko a teď nezná cestu zpátky.“

„Ani Nakata by neznal cestu domů, zaběhnout se někam mimo Nakano.“

„Já sám to párkrát zažil. Ale to už je dávno, to jsem ještě bej val mladej,“ zasnil se na chvilku pan Ócuka. „Jo jo, kamaráde, jak nevíš, kudy zpátky, zpanikaříš. V tu ránu se ti před očima zatmí a seš namydlenej. To je na houby. S tím sexem jsou stejnak jen samý problémy. Jenže jak tě to popadne, nemyslíš než na to jedno. Co bude dál, o tom neuvažuješ. To je prostě sex. Takže je možný, že se ta ztracená – jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Myslíte Sezamku?“

„Přesně tu. Co se mě tejká, rád ti ji pomůžu najít. Takovýhle tříbarevný roční ucho, který zatím jenom vykrmovali někde v rodině, ještě vůbec neví, o čem je svět. Servat se to neumí, jídlo si to samo nesežene – no jeden by zaplakal. Bohužel jsem ji ale fakt nikde neviděl. Řekl bych, že to musíš zkusit ještě i jinde.“

„Opravdu. Zrovinka jak říkáte, bude třeba zkusit to ještě i jinde. Promiňte prosím, pane Ócuko, že vás Nakata obtěžoval, právě když jste si chtěl zdřímnout. Nejspíš se tu zase zakrátko ukáže, kdybyste tu mezitím viděl Sezamku, dejte pak prosím Nakatovi určitě vědět. Snažně vás prosí, abyste mu, co to půjde, pomohl. I když to od něj není právě zdvořilé.“

„Ale jakýpak omlouvání. Bezvadně se s tebou povídalo. Klidně se zase stav… někdy. Když je hezky, bejvám tu v tuhle hodinu docela často. Když prší, zalezu si většinou támhle pod schody do svatyně.“

„Ano prosím. Opravdu mockrát díky, pane Ócuko. Nakata je velice rád, že si s vámi mohl popovídat. Říkal sice prve, že dovede mluvit s kočičkami, ale s každou mu to takhle pěkně nejde. Některé jsou hrozně opatrné, a když na ně Nakata promluví, hned někam odběhnou. Představte si, stačí třeba jen pozdravit.“

„No jó, to víš. Ani lidi nejsou všichni stejný, a kočky… ty už vůbec ne.“

„Svatá pravda prosím, Nakata s vámi jen a jen souhlasí. Lidé jsou různí a zrovna tak kočičky.“

Pan Ócuka protáhl hřbet a zadíval se k nebi. Po parcele rozlévalo svou zlatavou záři odpolední slunce. Ve vzduchu už ale visely náznaky deště. To pan Ócuka jasně cítil.

„Hele, tys říkal, že se ti, když jsi byl malej, stala nějaká nehoda, po který jsi zhloup?“

„Ano prosím, přesně tak to Nakata řekl. Když mu bylo devět, stala se mu nehoda.“

„A co to bylo za nehodu?“

„To si Nakata bohužel nevzpomíná. Podle toho, co slyšel, dostal zničehonic něco jako úpal a tři týdny byl omdlelý. Ležel v jednom kuse na nemocniční posteli a ve spaní mu dávali *klapačku.* Když se pak konečně probral, zapomněl úplně všechno, co znal předtím. Zapomněl, jak vypadají tatínek s maminkou, zapomněl čtení, zapomněl počty, zapomněl, jak to vypadá v domě, kde bydlí,

zapomněl i, jak se sám jmenuje. Všechno se mu prosím vytratilo z hlavy, jako když vypustíte vanu. Před tou nehodou byl Nakata třídní *proviant.* Jenže pak najednou padl jako špalek, a když se probral, byl hloupý. Nakatova matka – umřela už před drahnou dobou – se proto něco naplakala. Tatínek neplakal, ale pořád se zlobil.“

„Ale na druhou stranu teď můžeš mluvit s kočkama, ne?“

„Ano prosím, je to přesně tak.“

„Hm.“

„A navíc je Nakata od té doby zdravý, ani jedinkrát nestonal. V puse nemá ani jednu *bombu.* A nepotřebuje brýle.“

„Kamaráde, jak to vidím já, ty blbej rozhodně nejsi.“

„Myslíte?“ zavrtěl pan Nakata hlavou. „Jenže, pane Ócuko, Nakatovi je teď už víc než šedesát. Za tu dobu je už zvyklý, že ho mají za hlupáka a neberou ho vážně. A může žít i bez ježdění vlakem po městě. Od té doby, co mu umřel tatínek, už ho ani nikdo nebije. A od té doby, co umřela maminka, už nad ním ani nikdo nepláče. Takže by ho asi mnohem víc mrzelo, kdyby mu teď naráz začali říkat Hele, ty vůbec nejsi hlupák. To by mu asi pan starosta vzal *potvoru* a nemohl by jezdit městským autobusem pro *hendykupované.* Kdyby na něj pan starosta naráz uhodil:“ „Tak poslouchej, ty vůbec nejsi blbej!“ „Nakata by vůbec nevěděl, co si počít. Takže má dojem, že bude mnohem lepší, když hezky zůstane hloupý jako doposud.“

„Řekl bych, že tvůj problém není v tom, že bys byl blbej,“ pravil vážně pan Ócuka.

„Myslíte?“

„Tvůj problém podle mě je, že máš moc slabej stín. Pozoruju to od první chvíle, co jsem tě viděl: tvůj stín je o dobrou polovičku světlejší než stíny jinejch lidí.“

„Ano?“

„Já už jsem člověka s takovým stínem jednou viděl.“

Pan Nakata trochu pootevřel ústa a zadíval se na pana Ócuku. „Ráčíte tím myslet, že jste už viděl člověka, jako je Nakata?“

„Jo, kamaráde. Takže mě ani tolik nepřekvapilo, že dovedeš mluvit.“

„A kdypak se to prosím vás stalo?“

„Už dávno. Ještě když jsem byl mladej. Ale neřeknu ti, jak se ten člověk jmenoval ani kde to bylo a v kolik hodin. Jak už jsem řek, na to kočka paměť nemá.“

„Ano?“

„Pamatuju se jen, že i jemu jako by se půl stínu někam zatoulalo. Jeho stín byl stejně vybledlej jako tvůj.“

„Ano?“

„Takže si myslím, že než abys pořád někde sháněl zaběhlý kočky, uděláš líp, když se pěkně poohlídneš, kam se ti poděla zbylá půlka stínu.“

Pan Nakata několikrát zatáhl za štítek své turistické čepice, kterou držel v ruce. „Aby vám Nakata řekl pravdu, sám má někdy pocit, jako by ho kus scházelo. Tedy, jeho stínu. Jiní si toho na Nakatovi ještě nevšimli, ale on sám ano.“

„Tak to je dobře,“ pravil kocour.

„Jenže, jak už se vám Nakata zmínil, je už starý a co nevidět umře. Maminka mu už umřela a tatínek taky. To prosím čeká všechny lidi, jednoho po druhém, ať jsou chytří, nebo hloupí, ať umí, nebo neumí číst, ať mají, nebo nemají v pořádku stín. Umřou a pak je spálí. A jejich popel pak dají do hrobu v místě, co se jmenuje *Karasujama. Karasujama* je v Setagaji. A když člověka dají v *Karasujamé* do hrobu, už asi nemusí dumat vůbec o ničem. Nepřemýšlí a nic ho netrápí. Pro Nakatu proto možná bude nejlepší, když zůstane, jaký je. A navíc, dokud je na světě, se Nakata rozhodně nechce vydávat nikam pryč z Nakana. Až bude mrtvý, bude muset do *Karasujamy,* ale dřív ne.“

„Jak se rozhodneš, to je ovšem tvoje věc,“ pravil pan Ócuka. Pak si znovu chvilku olizoval tlapku. „Jenomže, kamaráde, nad tím stínem by ses měl přece jenom aspoň zamyslet. Vždyť to i jemu samotnýmu musí dělat těžkou hlavu. No já bejt stínem, rozhodně bych nechtěl bejt jenom poloviční.“

„Ano,“ pravil na to pan Nakata „opravdu, nejspíš to tak bude. Nakata o takových věcech ještě nikdy nepřemýšlel. Teď půjde domů a hezky v klidu si to promyslí.“

„To uděláš dobře.“

Oba dva pak chvíli jen tak mlčeli. Pak pan Nakata tiše vstal a pečlivě si ometl trávu z kalhot. Znovu si nasadil na hlavu svou

obnošenou turistickou čepici. Několikrát si ji na hlavě přerovnával, dokud nedostal štítek do obvyklé polohy. Přehodil si přes rameno plátěnou tašku. „Děkuji vám mnohokrát, pane Ócuko. Vaše rady Nakatovi opravdu velice posloužily. Račte se prosím mít i nadále co možná nejlépe.“

„Však i ty, kamaráde.“

Když pan Nakata odešel, natáhl se pan Ócuka znovu do trávy a zavřel oči. Do chvíle, než se objeví mraky a začne pršet, ještě zbývá dost času. Hned potom se bez jakéhokoli přemýšlení propadl do krátké dřímoty.

7

Ve čtvrt na osm si v jídelně u recepce dám snídani – tousty a teplé mléko a vajíčka se šunkou. Snídaně je zahrnutá v ceně a ani náhodou mi nestačí. Zmizí ve mně, než bys řekl švec, a nemám vůbec dojem, že jsem něco snědl. Rozhlédnu se pro jistotu ještě jednou kolem sebe. Ale opravdu to nevypadá, že by mi tu chtěli přidat toust.

Povzdechnu si.

„Smůla, hochu," ozve se Kluk, co se mu říká Vrána. Proberu se a uvidím ho sedět naproti sobě na opačné straně stolu.

„Už nejsi v situaci, kdy by sis mohl jíst, co a jak se ti zlíbí, chlapče. Nezapomeň, že jsi utekl z domova. Hezky si to koukej vtlouct do hlavy. Dodneška jsi se jednoduše brzo ráno probouzel a dosyta snídával. S tím je teď konec. Teď budeš hezky jíst, co ti dají. Určitě jsi už slyšel to úsloví, jak se břicho roztahuje podle množství jídla, ne? Teď si ho budeš moct ozkoušet v praxi. Však ono se ti břicho zmenší, jen se neboj. I když to možná bude chvilku trvat. Ale co bys ty nevydržel."

„Bez obav," odpovím mu.

„Ono ti nic jinýho ani nezbude," opáčí Kluk, co se mu říká Vrána. „Když už seš jednou ten nejdrsnější patnáctiletej kluk na světě."

Kývnu.

„Tak jen mi tu nekoukej do zblbnutí na prázdnej talíř. Hezky šup do další práce."

A tak poslušně vstávám a šup, pouštím se do další práce.

Nejdřív ze všeho zajdu na recepci a zkusím trochu usmlouvat podmínky ubytování. Jsem středoškolák z Tokia a přijel jsem, abych tu v Kómurově památníku shromáždil materiály (takhle se to ve škole, kam jsem doposud chodil, vážně dělalo) pro napsání

maturitní práce. Těch materiálů k prozkoumání je ale mnohem víc, než jsem si původně myslel, a budu proto muset zůstat v Takamacu celý týden. Jenže mám bohužel omezený rozpočet. Takže bych chtěl poprosit, jestli by mě tu nenechali bydlet za lacinější cenu pro YMCU po celý pobyt namísto stanovených tří dnů. Zaplatím to vždycky řádně den předem.

Nasadím lehce zkroušený výraz dobře vychovaného chlapce, kterého trápí nějaký problém, pak přejdu ke slečně, která má dnes ranní, a stručněji vylíčím, o co mi jde. Nemám ani obarvené vlasy, ani kroužek v uchu. Mám na sobě bílé Polo triko s límečkem, značkové Ralph Lauren, pak krémově bílé bavlněné kalhoty, jistěže taky od Ralpha Laurena, na nohách fungl nové tenisky Top-sidery. Zuby mám bílé a je ze mě cítit mýdlo a šampón. Umím dokonce i mluvit uctivě přesně tak, jak se to má. Dovedu zkrátka dělat dojem na starší, pokud se mi chce.

Slečna mě mlčky vyslechne, pak trochu přivře rty a kývne. Je spíš menší, oblečená do bílé halenky a zeleného hotelového kostýmku, a jak kmitá sem tam za svými ranními povinnostmi, vypadá trochu nevyspale. Věkem by to tak zhruba mohla být moje sestra.

Prý chápe, oč jde, ale jí samotné bohužel nepřísluší rozhodovat o podobných věcech, ohledně poplatků za ubytování se zkusí poradit s vedoucím a výsledek by měl být zřejmý kolem oběda, odpovídá slečna profesionálním tónem (který ale, zdá se, zní současně i povzbudivě). Pak si poznamená moje jméno a číslo pokoje. Nedokážu posoudit, jestli bylo moje vyjednávání úspěšné. Možná že jsem si naopak pohoršil a oni teď budou chtít vidět moji školní legitimaci. Nebo informovat rodiče (telefonní číslo, které jsem uvedl do knihy hostů, je ale samozřejmě vymyšlené). Přes všechny tyhle rizika ale celá akce měla smysl už jen proto, že jsem to zkusil. Peněz totiž rozhodně nemám na rozhazování.

Ve zlatých stránkách v hale si vyhledám veřejnosti přístupné fitness centrum, zavolám tam a poptám se, jak mají vybavenou posilovnu. Stroje, na kterých mi *záleží*, mají skoro všechny. Poplatek 600 jenů. Přeptám se na adresu, nechám si vysvětlit, jak se tam dostanu z nádraží, poděkuju a zavěsím.

Vrátím se do pokoje, hodím si na záda ruksak a vyrazím. Mohl bych si samozřejmě nechat věci v pokoji. Mohl bych si i nechat

uložit peníze do hotelového trezoru. Možná by to tak bylo bezpečnější. Já ale chci, co to jen půjde, mít všechny svoje věci hezky při sobě. Už ke mně tak jako tak skoro neoddělitelně patří.

Na terminálu před nádražím nasednu do autobusu a vyrazím do fitnessu. Pochopitelně že jsem vystresovaný. Cítím, jak mám obličej celý ztuhlý. Kluka jako já, který si ve všední den jen tak sám přijde během dne do posilovny, si musí každý všimnout. Tohleto město navíc ani trochu neznám. Zatím nemám ani tušení, co se tu asi tak lidem honí hlavou. Nikdo si mě ale nevšímá. Až si málem připadám, jako bych zprůsvitněl, či co. U vchodu mlčky zaplatím a mlčky si převezmu klíček od skřínky. V šatně se převleču do trenek a trička a pustím se do protahovacích cviků, během kterých se konečně trochu uklidním. Jsem zase hezky zpátky ve své kůži. Všechno se teď ve mně zas s tichým cvakáním vrací, kam má, a zapadá pěkně do sebe. Je to OK. Jsem zase tam, kde to znám.

A teď hezky zahájíme kruhový trénink. S muzikou Prince puštěnou do sluchátek MD walkmanu, poctivou hodinu, všech sedm strojů pěkně v obvyklém pořadí. Ve veřejné tělocvičně na takovém venkově jsem čekal spíš muzeální kusy, ale místní vybavení je překvapivě kvalitní. Ve vzduchu ještě visí pach zbrusu nové oceli. První sérii odcvičím jen s menší zátěží, pak si naložím pořádně a zacvičím druhou. Nic si nikam nezapisuju. Váhy i počet opakování, které mi nejlíp sedí, mám už dávno vtlučené do hlavy. Pot se ze mě okamžitě jen tak leje. Několikrát musím přestat a jít doplnit tekutiny. Napiju se vody z chladicího tanku a kousnu si citrónu, který jsem si koupil cestou sem.

Když odcvičím stanovené rundy, jdu si dát horkou sprchu, umyju se přineseným mýdlem a pak si šamponem umyju hlavu. Ohrnu předkožku a co nejpečlivěji si umyju penis. Stejně tak podpaždí, šourek a konečník. Pak se zvážím a postávám ještě chvíli bez šatů před zrcadlem a zkoumám, jak mám vypracované svaly.

Propocené trenýrky a tričko vymáchám v umyvadle, pořádně vyždímu a strčím do igelitového sáčku.

Pak odejdu z fitness centra, vrátím se autobusem zpátky na nádraží a ve stejné jídelně jako včera si dám horký *udon.* Jím pomalu a dívám se přitom oknem do ulice. Nádražím prochází velká spousta lidí. Mají na sobě nejrůznější oblečení, v rukou

zavazadla, spěchají sem tam, nejspíš každý míří za nějakým svým cílem. Chvíli se na ně tak dívám. Pak mě zčistajasna napadne, jaké to asi bude za sto let.

Ode dneška za sto let tu už nejspíš všichni ti lidé (včetně mě) dávno nebudou. Bude z nás prach a popel. Jak o tom tak přemýšlím, přijde mi to čím dál víc zvláštní. Všechno mi naráz začíná připadat jako nějaká prázdná iluze. Stačí, aby se do toho trochu opřel vítr, a všechno se rozletí kdovíkam. Podívám se do svých rozevřených dlaní. Na co se vlastně teď takhle dřu a plahočím? Proč musím žít takovouhle mizérii?

Nakonec ale zavrtím hlavou a přestanu se dívat ven. Přestanu i dumat, jaké to bude za sto let. Teď se bude přemýšlet výhradně o přítomnosti. V knihovně jsou knížky, které bych měl přečíst, v posilovně stroje, na kterých bych měl cvičit. Teď prostě nemám kdy na řešení nějaké vzdálené budoucnosti.

„Přesně tak hochu," povídá Kluk, co se mu říká Vrána. „Teď jsi přece nejdrsnější patnáctiletej kluk na světě."

Zrovna tak jako včera si ve stánku před nádražím koupím *bentó* a vezmu si ho s sebou do vlaku. Do Kómurova památníku dorazím v půl dvanácté. Za pultem u vchodu zas sedí pan Óšima. Knoflíčky modré košile z umělého hedvábí má zapnuté až ke krku, k tomu bílé džíny a bílé tenisky. Na stole před sebou má právě rozečtenou nějakou tlustou knihu. Vedle ní leží žlutá tužka, je (pravděpodobně) stejně dlouhá jako včera. Ofina mu padá do čela. Když vstoupím, zvedne hlavu, usměje se a přebere ode mě batoh.

„Do školy se ti, jak se zdá, ještě nechtělo?"

„Víte, já se tam už nevrátím," řeknu popravdě. „Knihovna, to není tak špatná alternativa," povídá pan Óšima. Ohlédne se na hodiny za sebou. Pak se zase vrátí ke své knize.

Jdu do studovny a pokračuju ve čtení Burtonovy *Tisíce a jedné noci*. Stejně jako pokaždé, jakmile se jednou posadím a začnu obracet stránky, nejde už přestat. Příběhy jsou stejné jako ty z dětského vydání Burtona, které jsem četl ve staré knihovně u nás, jenže jsou delší, je v nich daleko víc epizod a podrobností, takže výsledný dojem je úplně jiný. Je to vážně fascinující čtení. Spousta nechutností, násilí, sexu i příběhů, jejichž smysl mi nadobro uniká. Ale je v tom všem (úplně stejně jako byl v kouzelné lampě džin)

uzavřená taková svoboda a vitalita, že z toho úplně čiší, a já jí nedokážu odolat. Absurdní, vymyšlené příběhy, napsané před víc jak tisícem let, v sobě mají mnohem víc síly a naléhavosti než než všechny ty anonymní davy na nádraží. Jak je něco takového možné? Nejde mi to na rozum.

V jednu zas vyjdu ven a na verandě se pustím do svého *bentó.* Mám v sobě sotva půlku, když se ukáže pan Óšima a říká, že prý mám telefon.

„Telefon?“ ptám se ohromeně. „Já?“

„Pokud se jmenuješ Kafka Tamura, tak ano.“

Zrudnu, vstanu a vezmu si sluchátko bezdrátového telefonu, které mi podává.

Je to ta slečna z hotelu. Že by si chtěla ověřit, jestli skutečně provádím v Kómurově památníku svoje výzkumy. Skoro se zdá, že si oddechla, že jsem jí nelhal. Bavili se prý s ředitelem o té mé záležitosti. Ještě tu takový případ neměli, ale s přihlédnutím k mému věku a všem okolnostem se vedení rozhodlo, že u nich můžu ještě nějaký čas bydlet za sníženou sazbu YMCY. Teď zrovna není hotel tak vytížený, takže si podobnou pomoc dovolit můžou.

Pan ředitel mi prý vzkazuje, že je Kómurův památník velice slavná knihovna, a tak se nemám vůbec nijak ostýchat a mám si pro své bádání klidně dopřát tolik času, kolik bude potřeba, dodává ještě slečna.

Uleví se mi a netajím se s uznáním. Hezky jí poděkuju. Ne že by mi bylo úplně lehko u srdce z toho, že jsem tak lhal, ale už se nedá nic dělat. Kvůli přežití musí jeden zkusit všechno, co se dá. Zavěsím a vrátím sluchátko panu Óšimovi.

„Myslel jsem si, že to bude pro tebe. Žádné jiné středoškoláky tu totiž momentálně nemáme,“ říká mi. „Řekl jsem jí, že si tu každý den od rána do večera jako o život čteš knížky. Což je přece pravda.“

„Děkuju,“ odpovídám mu.

„A co ten Kafka Tamura?“

„Tak se jmenuju.“

„To je vážně dost zvláštní jméno.“

„Možná, ale jméno to je,“ trvám si na svém já.

„Doufám, že sis od skutečného Franze Kafky aspoň něco přečetl?“

Kývám. „*Zámek* a *Proces* a *Proměnu* a pak ještě tu povídku s tím zvláštním popravovacím strojem.“

„*V kárném táboře*“ doplní pan Óšima. „To je moje oblíbená. Na světě jsou spousty spisovatelů, ale na takovou povídku měl jenom Kafka.“

„Já ji mám taky ze všech nejradši.“

„Opravdu?“

Kývám.

„A co se ti na ní líbí nejvíc?“

Zamyslím se nad tím. Trvá mi to docela dlouho.

„Že se Kafka nesnaží popsat naši situaci, ale místo toho čistě mechanicky popisuje ten stroj. Jenže…“ A znovu se zamyslím. „Jenže tím právě tu naši situaci popíše mnohem líp než všichni ostatní. Tím, jak místo psaní o okolnostech radši popíše do detailu stroj.“

„To je pravda,“ řekne pan Óšima. A pak mi položí ruku na rameno. Nějak z toho cítím, že to se mnou myslí dobře.

„Myslím, že i sám Franz Kafka by s tebou asi souhlasil.“

S telefonem v ruce se vrátí do budovy. Já ještě chvíli obědvám, popíjím k tomu vodu a pozoruju ptáky, kteří se slétají do zahrady. Možná že jsou to ti samí, co jsem tu viděl včera. Obloha je rovnoměrně pokrytá řídkými mračny. Nebe není vidět.

Panu Óšimovi se moje odpověď ke Kafkovým románům možná líbila. Možná že ano. Ale já jsem ve skutečnosti chtěl říct něco docela jiného. Já tu totiž nevyslovoval nějaké abstraktní teorie, ale naopak velice věcně zmiňoval velmi konkrétní věci. Ten složitý, slepě pracující stroj totiž není výmysl. Opravdu jsem v něm byl. A ne v nějakém metaforickém nebo alegorickém smyslu. Ale to by asi nepochopil nikdo a nejspíš ani pan Óšima.

Vrátím se do studovny, posadím na sofa a znova se ponořím do světa Burtonovy *Tisíce a jedné noci*. Svět kolem začne postupně mizet, jako když se zatmívá filmové plátno. Jsem sám samojediný a pomalu klesám do světa mezi stránkami. Ten pocit mám radši než co jiného.

Když v pět hodin vycházím z knihovny, sedí pan Óšima zase za pultem a čte si stejnou knihu jako prve. Košili má stejně jako prve bez jediného záhybu. Do čela mu stejně jako vždycky padá několik pramenů ofiny. Na zdi za jeho zády otáčejí zatím

elektrické hodiny hladce a bez jediného zvuku dopředu svoje ručičky. Kolem pana Óšimy se úplně všechno odehrává v tichu a čistotě. Vypadá to skoro, že se ani nikdy nepotí, neškytá ani nic jiného. Zvedne hlavu a předá mi batoh. Když ho zvedá, zamračí se: je mu evidentně těžký.

„Jezdíš sem z města vlakem?“

Kývnu.

„Jestli sem budeš chodit každý den, vezmi si tohle.“ A podává mi list papíru, asi tak půlku formátu A4. Je to kopie jízdního řádu vlaků mezi nádražím v Takamacu a stanicí u Kómurova památníku.

„Většinou to jezdí, jak je to tu napsáno.“

„Děkuju,“ řeknu a vezmu si arch.

„Poslechni, Kafko Tamuro, není mi nic do toho, odkud jsi přišel a co tu děláš, ale v tom hotelu přece nemůžeš bydlet donekonečna, nemyslíš?“ Opatrně volí slova. Pak prsty levé ruky zkontroluje, jestli mají tužky dost ostré tuhy. Tuhy jsou jedna jako druhá ostré tak, že je to kontrola čistě formální.

Neříkám nic.

„Nechci ti nijak mluvit do života. Jen se ptám, protože mě to zajímá. Děti ve tvém věku to nemají snadné někde, kde je nikdo nezná.“

Kývám.

„Vydáš se někam dál? Nebo zůstaneš tady?“

„Já ještě nevím. Myslím, že tu asi chvíli zůstanu. Stejně nemám kam jinam jít,“ přiznám popravdě.

Panu Óšimovi se, mám ten dojem, dá aspoň trochu věřit. Zdá se, že má pro mou situaci pochopení. Nevypadá, jako by mi chtěl dělat nějaká kázání nebo vnucovat rozumné názory. Ale takhle nad nezbytnou míru jsem se zatím nikomu svěřovat nechtěl. Nejsem vůbec zvyklý někomu něco svěřovat nebo sdělovat svoje pocity.

„Obejdeš se nějakou dobu sám?“ zeptá se pan Óšima. Kývám.

„Tak hodně štěstí,“ popřeje mi.

Podobným stylem to – tedy až na maličkosti – bude pokračovat ještě sedm dní. V šest ráno mě vzbudí budík na rádiu, pak si v hotelové jídelně dám nějakou tu náznakovitou snídani. Pokud bude v recepci na ranní ta slečna s kaštanovými vlasy, zamávám jí na

pozdrav. Ona nepatrně přikývne, usměje se a pozdrav mi vrátí. Zdá se, že si mě oblíbila. I já ji. Možná že to třeba je moje sestra.

Na pokoji se trochu protáhnu, a až přijde čas, vyrazím do posilovny na svůj kruhový trénink. Stejná zátěž, stejný počet opakování. Ani o trochu míň, ani o trochu víc. Dám si sprchu a dám si přitom záležet, abych si pečlivě umyl úplně celé tělo. Zvážím se, abych se ujistil, že se mi nemění váha. Před polednem se vydám vlakem do Kómurova památníku. Při ukládání a vyzvedávání batohu prohodím pár slov s panem Óšimou. Budu obědvat na verandě, číst knížky (až dočtu Burtona, pustím se do sebraných spisů Nacume Sósekiho, od kterého mi ještě zbývá přečíst několik věcí) a v pět odcházet z knihovny. Den strávím skoro celý v posilovně a knihovně, kde nebudu nikomu nápadný, protože to rozhodně nejsou místa, kam chodí záškoláci. Večeřet budu v jídelně před nádražím. Budu jíst co nejvíc zeleniny. Sem tam si v zelinářství koupím i nějaké to ovoce, které si oloupu nožem z otcovy pracovny. Koupené okurky a celer budu oplachovat v hotelovém umyvadle a jíst jen tak s majonézou. Pro mléko půjdu vždycky do nedalekého *konbini* a dám si ho s cereáliemi.

Po návratu do hotelu si u stolu povedu deník, pustím si z walkmanu Radiohead, učtu kus knížky a v 11 půjdu spát. Před spaním si sem tam zaonanuju. Budu přitom myslet na tu slečnu z recepce, představu, že je to moje sestra, ale před tím vždycky někam zaženu. Na televizi se skoro nepodívám a noviny číst nebudu.

Osmého dne večer (stejně by to muselo dřív nebo později přijít) se tenhle můj pravidelný, usedlý a jednoduchý život nadobro zhroutí.

8

Hlášení Armádní zpravodajské služby
Spojených států amerických (MIS).
Datum vyhotovení: 12. 5. 1946
Název: RICE BOWL HILL INCIDENT, 1944: REPORT
Pořadové číslo: PTYX – 722-8936745-42216-WWN

Interview se Šigenorim Cukajamou (52), profesorem na katedře psychiatrie lékařské fakulty Tokijské Císařské Univerzity, probíhalo po dobu přibližně tří hodin na půdě tokijského Nejvyššího velitelství sil spojených mocností. K záznamu byl použit magnetofonový pásek. Referenční číslo materiálu je PTYX – 722-SQ-267 až 297. (Pozor: materiály č. 271 a 278 schází.)

Poznámka vyšetřujícího poručíka Roberta O'Connella: Profesor Cukajama si stále zachovává věcný, nevzrušený přístup, jak se sluší na odborníka. Na poli psychiatrie je uznávanou japonskou kapacitou a publikoval už řadu vynikajících prací. Na rozdíl od většiny ostatních Japonců se vyhýbá nejednoznačným výrazům, také jasně rozlišuje mezi hypotézou a faktem. Před válkou pobýval jako hostující profesor na Stanford University a jeho angličtina je velice slušná. Na většinu lidí nejspíš bude působit důvěryhodným a sympatickým dojmem.

Ty děti jsme na základě armádních rozkazů ve značném spěchu vyšetřili a provedli s nimi pohovory. Bylo to v listopadu 1944. Podobné žádosti a rozkazy nám od armády přicházely jen velice zřídka. Jak jistě sám víte, armádní organizace disponovala svou vlastní, poměrně dosti velkou medicínskou sekcí, a jakožto

struktura už ze samé podstaty uzavřená a bazírující na dokonalém utajení se zpravidla snažila řešit veškeré problémy výhradně vlastními prostředky. Na civilní lékaře a výzkumníky se obraceli pouze v případě, že potřebovali konkrétní speciální znalosti a dovednosti nějakého odborníka.

Když se proto obrátili na nás, bylo nám vcelku jasné, že jde o takzvaný *speciální případ.* Upřímně řečeno, ono pracovat na základě instrukcí od vojska pro nás nebyl vůbec žádný med. Jim totiž skoro nikdy nešlo o nějaké erudované poznatky, ale hlavně o čistě utilitární potvrzení vlastních ideologií. S nějakou logikou u nich nikdy nikdo nepochodil. Jenže zkuste odporovat za války vojákům. Nezbývalo než mlčet a dělat, co nám řekli.

I s americkými bombardéry nad hlavami jsme se do té doby v univerzitní laboratoři snažili, jak se dalo, pokračovat ve svých výzkumech. Studenty i výzkumníky nám skoro všechny odvedli na frontu a univerzita doslova zela prázdnotou. Pro studující psychiatrie neplatily u odvodů úlevy. Pak jsme dostali rozkaz, přerušili rozpracovaný výzkum a vydali se do města… v Jamanaši. Já, ještě jeden kolega z psychiatrie a tři badatelé v oblasti neurochirurgie, se kterými jsme úzce spolupracovali.

Hned po příjezdu jsme byli důrazně upozorněni, že budeme mít co do činění s tajnou vojenskou záležitostí, a jsme proto vázáni naprostým mlčením. Pak nám pověděli o nehodě, která se měla stát začátkem toho měsíce. Šestnáct dětí údajně upadlo v horách do bezvědomí a patnáct z nich se z něj pak zase samo od sebe probralo, aniž by si vzpomínaly, co se s nimi mezitím dělo. Jednomu chlapci se ale vědomí doposud nevrátilo a pořád ještě leží v komatu na lůžku v tokijské vojenské nemocnici.

Lékař, který děti vyšetřoval bezprostředně po nehodě, nám potom podrobně popsal jejich stav z pohledu interní medicíny. Jmenoval se Tójama a byl vojenským lékařem s hodností majora. Ačkoli mezi podobnými vojenskými doktory bývá nemálo ouřadů, kterým nejde o nic jiného, než se takzvaně zašít někam do bezpečí, v jeho případě se naštěstí jednalo o výtečného, praktického lékaře. Přestože jsme rozhodně nebyli kolegové, nijak se nad nás nevyvyšoval a jednal s námi naprosto vstřícně. Objektivně, konkrétně a detailně nám osvětlil všechna potřebná základní fakta.

Předložil nám k nahlédnutí i karty. Všechno nasvědčovalo, že mu jde především o odhalení pravdy. Byl nám tím velmi sympatický.

To nejdůležitější, co jsme z materiálů od vojenských lékařů vyčetli, byl fakt, že z *lékařského hlediska* nezanechala celá událost na dětech vůbec žádné stopy. Žádný z testů, prováděných nepřetržitě od doby těsně po nehodě, neodhalil jakékoli abnormality v tělesném stavu dětí, ať už po stránce vnější, nebo vnitřní. Stav dětí byl naprosto stejný jako před nehodou, byly dokonale zdravé. Opravdu podrobné testy prokázaly u některých dětí přítomnost parazitů, ale jinak vůbec nic, co by bylo třeba zvlášť zmiňovat. Nebyly pozorovány žádné bolesti hlavy, nevolnost, bolesti, nechutenství, nespavost, apatie, průjem, noční můry, ani jiné příznaky.

Jen ty dvě hodiny, strávené v bezvědomí v horách, se dětem dočista vytratily z paměti. Všem bez rozdílu. Nikdo si nepamatoval, že by omdlel. Tahle část jejich vědomí prostě beze zbytku scházela. A spíš než o „ztrátu“ paměti tu šlo o její naprosté „zmizení“. To nejsou odborné výrazy, užívám je tu pouze pro usnadnění, ale přesto je mezi nimi velký rozdíl. Jako jednoduchý příklad si představte třeba takový nákladní vlak, jedoucí po kolejích, jehož jeden celý vagón je prázdný. Takový prázdný vagón bez nákladu, to je „ztráta“. Pokud neschází pouze náklad, ale rovnou celý vagón, můžeme mluvit o „zmizení“.

Debatovali jsme pak o možnosti, že ty děti vdechly nějaký jedovatý plyn.

„Takovou alternativu jsme přirozeně vzali do úvahy,“ sdělil nám major Tójama. „Proto se ostatně také celou záležitostí zabývá armáda. Jenže, realisticky vzato, v současném stadiu šetření nám nezbývá než označit takovou možnost za téměř nepravděpodobnou. O tom, co vám teď řeknu, se prosím nikde nešiřte, je to vnitřní vojenská záležitost…“

V souhrnu potom jeho vyprávění pokračovalo zhruba takto: „Armáda pochopitelně provádí utajený vývoj chemických zbraní, jako jsou otravné plyny nebo zbraně biologické. Ten se ale v naprosté většině odehrává v rámci základen speciálních jednotek na čínské pevnině, ne v Japonsku. Provádět podobné výzkumy v zemi, kde žije tolik lidí na tak malé ploše, by byl nebezpečný hazard. Nemohu se tu před vámi pouštět do detailních výkladů o

tom, zda se takové zbraně v zemi nalézají, nebo ne, ale mohu se vám zaručit, že alespoň na území prefektury Jamanaši momentálně žádné nejsou.“

Jinými slovy, popřel, že by v prefektuře Jamanaši byly uloženy speciální zbraně schopné uvolnit otravný plyn.

Ano. Řekl to docela jasně. My jsme neměli jinou volbu než mu věřit, a navíc to, co říkal, znělo docela věrohodně. Krátce poté jsme vyloučili jako nepravděpodobnou i možnost, že by šlo o plyn rozptýlený americkou armádou z letounů B 29. Pokud by totiž už vyvinuli podobnou zbraň a rozhodli se ji použít, svrhli by ji přeci nejprve někam nad město, kde způsobí co největší škody. Svrhnout ji z výšky na pár míst v tak odlehlých horách by znamenalo úplně přijít o možnost ověřit si výsledek. Nehledě na to, že otravný plyn, který, byť zředěný rozptylem, nedokáže víc než zbavit děti na dvě hodiny vědomí a pak bez všech následků vyprchat, nemá z vojenského hlediska žádný význam.

A navíc, jedovatý plyn, ať už uměle vyrobený, nebo samovolně vzniklý v přírodě, který nezanechává opravdu žádné fyziologické následky, si ani nikdo z nás nedokázal představit. Zvlášť v případě citlivějšího dětského organismu s nižší obranyschopností by se nutně musela projevit nějaká reakce například v očích nebo na sliznici. Z tohoto důvodu jsme nakonec vyloučili i možnost otravy něčím snědeným.

Tím se okruh možných příčin omezil už jen na problémy psychologické nebo spjaté s centrální nervovou soustavou. Pokud podobnou nehodu zaviní takové vnitřní příčiny, je samozřejmě velmi obtížné dopátrat se následků metodami klasické chirurgie nebo interny. Reakce nejsou vidět a nedají se statisticky vyčíslit. Už nám bylo jasné, proč si nás armáda zavolala.

Provedli jsme tedy pohovory se všemi dětmi, kterých se nehoda týkala. Vyslechli jsme i jejich třídní učitelku a ošetřujícího lékaře, to vše za účasti majora Tójamy. Nedozvěděli jsme se ale téměř nic, co bychom už nevěděli. Pouze se potvrdily informace, které nám armáda už poskytla. Ani jedno dítě si na nehodu nepamatovalo. Zahlédli prý vysoko na obloze svítit něco jako

letadlo. Pak vyšplhali na Owanjamu a začali tam v lese sbírat houby. Pak nastává výpadek a to jediné, co se jim dál vybaví, je, jak leží na zemi v hloučku vyděšených učitelů a policistů. Není jim přitom nijak zvlášť zle a nic je nebolí. Cítí se docela dobře, jsou jen trochu zmatené, asi jako když se člověk ráno probudí. Nic jiného. Takhle to uvedly všechny bez rozdílu, skoro jako podle šablony.

Když byly rozhovory u konce, napadla nás pochopitelně všechny jako pravděpodobná příčina davová sugesce. Příznaky, které na dětech pozorovala během mdlob jejich učitelka a školní lékař, takové hypotéze vcelku nasvědčovaly. Pravidelné pohyby očí, pokles dechové i tepové frekvence a tělesné teploty, absence vzpomínek – všechno zhruba odpovídalo. A z faktu, že třídní učitelka vědomí neztratila, se dalo vyvozovat, že *něco,* co davovou sugesci spustilo, z jakéhosi důvodu nemá účinek na dospělého člověka.

Co ale bylo to *něco,* jsme zatím neuměli specifikovat. Mohli jsme se jen opírat o obecný fakt, že je ke spuštění davové sugesce třeba dvou nezbytných činitelů. Jedním z nich je silná homogenita skupiny a limitovanost podmínek, ve kterých se její členové nacházejí. Další podmínkou je přítomnost tzv. spouštěcího mechanismu. Tato „spoušť“ musí zapůsobit zhruba ve stejnou dobu na všechny členy skupiny. V případě naší nehody mohlo pravděpodobně jít o záblesk zmíněného tělesa podobného letadlu, které všichni spatřili před vstupem do lesa. To opravdu zahlédli všichni současně. O několik desítek vteřin později už nastala ztráta vědomí. Jedná se pochopitelně o pouhou hypotézu, žádné bližší okolnosti nejsou známy, ale pravděpodobně se stalo něco, co zapříčinilo uvedenou reakci. S výhradou, že jde jen o naprosto nepodloženou hypotézu, jsem nakonec majoru Tójamovi navrhl jako možné řešení davovou sugesci. S tím víceméně souhlasili i oba moji kolegové. Náhodou se jednalo o problematiku, která byla, byť jen nepřímo, spjata s naším vlastním výzkumným tématem.

„To zní docela logicky,“ vyslovil se k návrhu major Tójama po krátkém přemýšlení. „Jde o záležitost mimo můj obor, ale vaše řešení se mi jeví jako nejpravděpodobnější. Jedno mi tu ovšem stále není jasné, a sice otázka, co pak vlastně tuto davovou sugesci zase uvolnilo? V podobném případě by přeci musela existovat i konkrétní kontraspoušť.“

Po pravdě jsem mu přiznal, že mu neumím odpovědět, že se v této chvíli bohužel mohu o skutečném stavu věcí sám jen dohadovat, vyslovil jsem hypotézu, že tu „pravděpodobně šlo o mechanismus, který po uplynutí patřičné doby samočinně odezní“. Jinými slovy, že je možná náš lidský obranný systém sám o sobě natolik silný, že i při dočasném extrémním vnějším působení jiného systému dokáže po uplynutí jisté doby spustit pomyslný alarm a aktivovat program záchranné činnosti, která má tento cizorodý element – v našem případě sugesci, blokující náš přirozený obranný systém, za úkol odstranit.

Vysvětlil jsem pak majoru Tójamovi, že s sebou bohužel nemám podklady, takže mu nemohu uvést přesná čísla, ale že už bylo v minulosti v zahraničí hlášeno několik případů podobných tomu našemu. Všechny jsou uváděny jako tzv. „záhadné“, bez jakéhokoli logického vysvětlení. Množství dětí při nich současně ztrácí vědomí a po několika hodinách se probírá, aniž by se na cokoli z toho pamatovalo.

Náš případ tedy, jakkoli je neobvyklý, rozhodně není jediným svého druhu. Například v anglickém hrabství Devonshire se okolo roku 1930 stala na kraji jedné malé vesnice podivná událost. Třicet středoškolských studentů, jdoucích v řadě polní cestou, se náhle bez zjevného důvodu jeden po druhém skácelo v bezvědomí na zem. Všichni se ale po uplynutí několika hodin probrali, a jako by se vůbec nic nestalo, se po svých vrátili zpátky do školy. Všechny je okamžitě vyšetřil lékař, ale nebyla zjištěna žádná anomálie v lékařském smyslu. A nikdo z nich si nepamatoval, co se stalo.

Případ stejného druhu zaznamenali i koncem minulého století v Austrálii. Na předměstí města Adelain omdlelo během výletu privátní dívčí školy na patnáct žákyň ve věku mezi deseti a patnácti lety. Zakrátko se ovšem zase probraly, bez jakýchkoli viditelných zranění či pozdějších chorobných příznaků. Soudilo se, že šlo nejspíš o úžeh, ale záhadou zůstávaly současná ztráta i znovunabytí vědomí u všech postižených, což naprosto nejsou příznaky na úžeh ukazující. A existuje i zpráva, že prý toho dne ani nebylo nijak zvlášť horko. Nejspíš pro nedostatek jiných vysvětlení se ale hypotéza o úžehu nakonec ponechala.

Společným rysem všech těchto případů byla pokaždé skupinka mladých chlapců či dívek, kteří se ocitli mimo školní budovu,

všichni pak současně ztratili vědomí a všem se jim posléze ve stejnou dobu i navrátilo bez jakýchkoli dalších příznaků. To platilo pro všechny uváděné příklady bez rozdílu. U dospělých, co děti provázeli, jsou naopak uváděny případy jak ztráty, tak plného zachování vědomí. To bylo pokaždé odlišné.

Podobných příkladů je k dispozici ještě mnoho, ale tyto dva slouží jako reprezentativní vzorek, poněvadž se nám u nich dochovala dokumentace nebo alespoň jasný a vědecky průkazný záznam. Jenže náš případ z Jamanaši se od nich v jednom ohledu výrazně lišil: jeden z postižených chlapců se totiž ze ztráty vědomí neprobral. Pochopitelně jsme to vzali do úvahy jako možný hlavní klíč k celé události. Ukončili jsme místní šetření, vrátili jsme se do Tokia a zamířili do vojenské nemocnice, kde byl ten hoch hospitalizován.

Lze tedy říci, že se armáda o celý případ zajímala pouze jako o možnost, že jde o působení nějakého bojového otravného plynu?

Já si to tak vysvětluji. Ale řekl bych, že to by vám asi lépe než já objasnil major Tójama.

Major Tójama zahynul ve službě během bombardování Tokia v březnu 1945.

Skutečně? To je mi tedy líto. Tahle válka stála život mnoho talentovaných lidí.

Armáda nicméně nakonec usoudila, že se v případě uvedené nehody nejedná o působení tzv. chemické zbraně. Příčiny události jsou dosud neznámé, ale její vliv na válečné dění byl nulový, že?

Ano. Tak tomu alespoň rozumím já. V tomto bodě armáda vyšetřování ukončila. Ten chlapec, Nakata, stále ležel v bezvědomí ve vojenské nemocnici, čistě proto, že major Tójama měl soukromě o jeho případ zájem a k tomu tehdy navíc i právo do jisté míry v nemocnici rozhodovat. Tak se stalo, že jsme nakonec denně

docházeli do vojenské nemocnice nebo tam střídavě nocovali a z nejrůznějších hledisek zkoumali stav toho hocha.

Až na ztrátu vědomí fungovaly všechny jeho tělesné funkce docela normálně. Výživu dostával infuzí, pravidelně vyměšoval. Když v noci na pokoji zhasli světlo, zavřel oči a spal, ráno zase oči otevřel. Vědomí se mu nevracelo, ale jinak se zdál být po zdravotní stránce v naprostém pořádku. Vypadalo to ovšem, že se mu během spánku vůbec nic nezdá. Pokud se člověku zdá sen, projeví se to na něm například pohybem očních bulv nebo změnou výrazu tváře. Vědomí tehdy zpracovává nabyté zkušenosti a v souladu s tím stoupá i tepová frekvence. Nic z toho se ovšem na Nakatovi pozorovat nedalo. Jeho tep, dýchání i tělesná teplota byly poněkud pod normálem, ale jinak až pozoruhodně stabilní.

Co řeknu teď, bude možná znít zvláštně, ale skoro to vypadalo, jako by nám tu zůstalo jen tělo, jako prázdná nádoba, která tu čeká připravená, různé životní funkce postupně snížené a udržované na nejnižší úrovni nutné pro přežití, a člověk sám byl zatím někde docela jinde a zabýval se tam úplně jinými záležitostmi. Na mysl mi přišel výraz „tělo bez duše“. Znáte ho? Často se objevuje v japonských pohádkách. Duše v nich načas opustí tělo, překoná tisíce mil, vykoná nějaký důležitý úkol a pak se zase vrací zpátky do těla. Nebo si vezměte všechny ty různé „přízraky žijících“ v *Příběhu prince Gendžiho.* Duše neopouští jen tělo zemřelého, ale může stejným způsobem opustit i tělo živého člověka, pokud ten má dostatečně pevný úmysl. Pravděpodobně jde o původní způsoby nahlížení na duši, zakořeněné v Japonsku už odedávna. Něco takového se ovšem samozřejmě vůbec nedá vědecky dokázat a nemohu si ani dovolit navrhovat to jakožto hypotézu.

Na praktické úrovni jsme pochopitelně usilovali především o to, abychom toho chlapce probrali z komatu. Abychom jej přivedli zpátky k vědomí. Ze všech sil jsme se snažili vyhmátnout tu pravou „kontraspoušť“, která uvolní hypnózu, v níž se chlapec nalézal. Vyzkoušeli jsme opravdu všechno, nač jsme jen přišli. Přivedli jsme jeho rodiče a nechali je volat ho nahlas jménem. A to po několik dní. Ale bez výsledku. Také jsme vyzkoušeli všechny triky, kterých se používá při hypnotizování. Různé druhy sugescí i všelijaké máchání rukama před obličejem. Pouštěli jsme mu hudbu, na kterou byl zvyklý, předčítali mu do ucha učebnice. Nechali jsme

ho přivonět k oblíbeným jídlům. Přivedli jsme jejich kočku, tu prý měl moc rád. Ve snaze navrátit jej zpátky do reálného světa jsme prostě udělali všechno, co se dalo. Výsledky však byly doslova a do písmene rovny nule.

Po dvou týdnech od zahájení našich pokusů, právě když jsme začínali být s nápady v koncích, ztrácet sebedůvěru a být nadobro vyčerpaní, se však chlapec zničehonic probral. Neměli jsme na tom naprosto žádnou zásluhu. Prostě se náhle bez jakéhokoli varování probral k vědomí, jako by přišel stanovený čas.

Dělo se v ten den něco výjimečného?

Nic, co by stálo zvlášť za zmínku. Den probíhal stejně jako všechny ostatní. Zhruba v deset hodin dopoledne provedla ošetřovatelka chlapci odběr krve. Vzápětí se údajně hoch zakuckal a nabraná krev měla vytéct na prostěradlo. Prý jí nebylo tolik a prostěradlo hned vyměnili. To bylo tak všechno, co se toho dne stalo neobvyklého. Hoch se probral asi půl hodiny poté. Zničehonic se na posteli zvedl, protáhl se a rozhlédl kolem sebe. Byl opět při sobě a z lékařského hlediska bez zjevných potíží. Zanedlouho se ale ukázalo, že ho úplně opustila paměť. Nepamatoval si ani, jak se jmenuje. Neuměl číst. Nevěděl, že se nachází v Japonsku a na planetě Zemi. Neměl dokonce ani zdání, co ty dva pojmy znamenají. Vrátil se zpátky do našeho světa s hlavou nadobro vymetenou, čistý jako nepopsaný list.

9

Když se proberu z bezvědomí, jsem uprostřed nějakého křoví. Ležím jako špalek přímo v blátě na zemi. Kolem není nic než tma tak hluboká, že si nevidím ani na špičku nosu.

S hlavou opřenou o pichlavé větve keřů se zkusím nadechnout. Ucítím noční rostliny. A hlínu. A taky, ale jen docela slabě, i něco jako psí hovno. Nahoře ve větvích se objeví noční nebe. Měsíc ani hvězdy nejsou vidět, přesto je ale obloha podivně jasná. Pokrytá mraky je teď jako plátno, na které se promítá světlo ze země. Slyším sirénu nějaké sanitky. Pomalu se blíží a pak se zas začíná vzdalovat. Když napnu uši, zaslechnu i, jak po ulici jezdí auta sem a tam. Vypadá to, že jsem někde v nějakém městě.

Pokouším se trochu se sebrat. Nezbývá mi než se pustit na všechny strany a sesbírat se po kouskách, jako se trpělivě jeden po druhém sbírají dílky obrázkových skládaček. Tohle není poprvé, napadá mě. Tohle už jsem musel někdy někde zažít. Ale kdy? Pátrám v paměti. Její vlákna jsou ale vetchá a hned se trhají. Zavírám oči a nechávám tomu čas.

A čas plyne. Hrkne ve mně, vzpomenu si na batoh. Malinko zpanikařím: Batoh, kde je batoh? V něm je teď moje *všecko.* Nemůžu si ho dovolit ztratit. V téhle tmě ale nic nevidím. Zkouším se zvednout, ale prsty mě neposlouchají.

S námahou zvedám levou ruku (proč ji mám sakra celou tak těžkou?), až dostanu před obličej hodinky. Poulím oči do tmy. Displej digitálek ukazuje 28. 5., 11:26 PM. V duchu listuju kalendářem. 28. 5.… Je to v pohodě, pořád ještě máme *ten samý* den. Čili jsem tu neproležel v bezvědomí několik dní, ale všehovšudy pár hodin. Konkrétně tak asi čtyři hodiny.

28. 5. – den, kdy se nedělo nic než to, co vždycky, a tak, jako vždycky. Žádné neobvyklé události. Byl jsem zase v posilovně a v

Kómurově památníku. Tak jako vždycky jsem cvičil na strojích a tak jako vždycky vysedával na sofa a četl si Sósekiho sebrané spisy. A večer jsem si u nádraží dal večeři. Jasně, měl jsem rybu. Rybí menu. S lososem. A dávku rýže navrch. Dal jsem si polévku *misoširu* a taky salát. A pak… a pak už se na nic nepamatuju.

V levém rameni cítím tupou bolest. Vrací se ke mně spolu s tím, jak se mi vrací smysly. Je to bolest, jako když člověk do něčeho prudce narazí. Prohmatám to místo pravou rukou přes látku košile. Otevřenou ránu, zdá se, žádnou nemám, ani to není oteklé. Zamotal jsem se snad do nějaké autonehody? Nemám ale ani roztrhané oblečení a bolí mě jen na jediném místě v rameni. Třeba to bude jen obyčejná modřina.

Začínám sebou v křoví pomalu hýbat, bloudím rukama po okolí, kam jen dosáhnu. Nenahmatám ale nic jiného než větve, tvrdé a pokroucené jako nitro týraných zvířat. Batoh ne. Propátrám kapsy u kalhot. Mám tam peněženku. V ní nějakou tu hotovost, kartový klíč od pokoje v hotelu, kartu na telefon. Najdu i menší peněženku na drobné, kapesník, propisku. Co můžu nahmatat, z kapes se mi neztratilo nic. Na sobě mám své krémové plátěné kalhoty, bílé tričko s V-výstřihem, přes něj kostičkovanou košili s dlouhým rukávem. A obuté mám tmavomodré Top-sidery. Čepice je pryč. Baseballová čepice s logem New York Yankees. Když jsem vycházel z hotelu, měl jsem ji na hlavě. Teď tam nemám nic. Asi mi někde spadla nebo jsem ji někde nechal. Ale to je fuk. Takovou můžu sehnat kdekoliv.

Konečně objevím batoh. Stojí opřený o kmen borovice. Proč jsem ho dával na takové místo a pak ještě naschvál šel omdlít do nejhustšího křoví? A *kde to vlastně jsem?* Paměť mám úplně zamrzlou. Ale hlavně, že se batoh našel. Vytáhnu z postranní kapsy baterku a posvítím si dovnitř. Zdá se, že nic nechybí. Sáček s penězi je taky na svém místě. Oddechnu si úlevou.

Hodím si batoh na ramena a začnu se prodírat houštím, až si proklestím cestu na trochu otevřenější místo. Vede tam úzká cestička. Ve světle baterky po ní jdu tak dlouho, až nakonec zahlédnu světlo a octnu se někde, kde to vypadá jako na nádvoří šintoistické svatyně. Takže jsem musel omdlít v lesíku za hlavní síní.

Svatyně je to tedy pořádná. Na nádvoří stojí jediná rtuťová lampa a z výšky zalévá svým studeným světlem budovu hlavní síně, bednu, kam se házejí peníze, i stojany s dřevěnými obrázky *ema*, na které lidi píšou svá přání. Stín, který vrhám na štěrk, je podivně dlouhý. Vyhledám si na vývěsce jméno svatyně a zapamatuju si ho. Nikde ani noha. O kus dál jsou záchody, vejdu dovnitř. Je tam docela čisto. Shodím batoh na zem a u vodovodu se umyju. Pak si v zašlém zrcadle nad umývadlem prohlédnu svůj obličej. Nedělal jsem si žádné iluze, ale i tak vypadám strašně. Jsem celý zelený, tváře propadlé, na krku bláto a vlasy rozježené na všechny strany.

Uvědomím si, že se mi na mé bílé triko přichytilo ve výšce prsou něco černého. To *něco* vypadá jako veliký motýl s roztaženými křídly. Pokouším se to nejdřív smést rukou. Ale nejde to. Na dotek je to podivně lepkavé. Abych se trochu uklidnil, svlékám si co možná pomalu svou kostičkovanou košili a přetahuju přes hlavu triko. Ve světle blikající zářivky pak poznám, co to je: rudočerná skvrna od krve. Krev je čerstvá, ještě ani nezaschla. A je jí spousta. Trochu se nakloním a přičichnu, ale nic necítím. Trochu krve se dostalo i na košili, ale ne moc, a navíc je košile z tmavomodré látky a stopy po krvi na ní nejsou tak nápadné. Na bílém triku je krev ale hrozivě čerstvá a živá.

Smývám ji v umyvadle. Krev se mísí s vodou a barví bílé porcelánové umyvadlo načerveno. Ať ale drhnu, jak drhnu, krev z trika ne a ne pustit. Už už ho házím opodál do koše, ale na poslední chvíli se rozmyslím. Vyhodím ho tak jako tak, ale bude to lepší udělat někde jinde. Košili vyždímám, co mám síly a pak ji strčím do pytle na špinavé prádlo a ten nacpu hluboko do batohu. Vlasy si namokřím vodou a trochu je upravím. Z tašky s toaletními potřebami vytáhnu mýdlo a umyju si ruce. Ještě se mi trochu třesou. Dávám si ale načas a pořádně se umyju i mezi prsty. Krev mám dokonce i za nehty. Namočeným ručníkem setřu stopy krve, která mi přes šaty prosákla až na hrudník. Pak si obléknu košili, zapnu knoflíky až ke krku a podolek si zastrčím do kalhot. Musím se alespoň trochu upravit, abych nebyl nikomu nápadný.

Mám ale nahnáno, ne že ne. Zuby mi cvakají jako splašené. Nezastavím je, ať dělám, co dělám. Roztáhnu ruce a zadívám se na ně. Trochu se mi chvějí. Ani nevypadají jako moje. Vypadají spíš

jako párek cizích, nezávislých tvorů. A dlaně mě hrozně pálí. Docela jako bych byl silně svíral nějakou rozžhavenou železnou tyč.

Opřu se oběma rukama o okraj umyvadla a silou přitisknu hlavu k zrcadlu. Je mi do breku. Jenže i kdybych se rozbrečel, stejně mi nikdo nepřijde na pomoc. Nikdo mi…

Ale ale, kdepak jsi se vlastně zamazal takovou spoustou krve, co? Cos to proboha vyváděl? Nepamatuješ se, že jo? Ty sám, zdá se, nikde žádnou ránu nemáš. A když pomineme to tvoje rameno, vlastně tě ani nic pořádně nebolí. Takže ta krev, co na sobě máš, není vůbec tvoje. Tu musel prolít někdo jinej.

Ať tak nebo tak, tady teď zůstat nemůžeš. Kdyby tě tu takhle celýho od krve načapala policejní hlídka, máš definitivní utrum. Je ovšem otázka, jestli se rovnou odsud vracet do hotelu. Tam už teď na tebe klidně může někdo čekat. Opatrnosti vážně nezbývá. Třeba ses někde zapletl i do zločinu, a ani o tom nevíš. Nebo jsi klidně mohl něco spáchat sám.

Štěstí, že máš všecky svoje věci u sebe. Teď se ti opravdu vyplatilo, že ses z opatrnosti všude tahal s celým majetkem nacpaným v těžkým batohu. Tos udělal vážně dobře. Takže si teď ani nemusíš dělat větší starosti. Žádný strachy. Všecko by mělo i dál jít celkem bez problémů. Jsi přece nejdrsnější patnáctiletej kluk na světě, no ne? Tak si koukej věřit. Trochu se vydýchej, všecko si hezky v klidu promysli, a to by bylo, abys to nezvládl. Budeš si muset ovšem dát setsakra pozor, to je fakt. Nezapomeň, tekla krev. Opravdická červená. A nebylo jí nejmíň. Dost možná už po tobě někdo pase.

Takže – hurá do akce. Zbyla ti jenom jediná možnost. Je jenom jedno místo, kam teď můžeš jít. A ty víš, kde je.

Zhluboka dýchám, až se trochu uklidním. S batohem na zádech vykráčím ze záchodů. Ve světle rtuťové výbojky pochoduju po štěrku, jen to chřustí. A jak tak jdu, ze všech sil přemýšlím. Stisknu spínač, otočím pákou, nahodím myšlení na plné otáčky. Moc to ale nešlape. Šťáva v baterii je skoro na nule. Potřeboval bych teplé místečko někde v bezpečí, kam bych si mohl na čas zalézt a dát se trochu do formy. Ale kde takové najít? Napadá mě snad jedině knihovna. Kómurův památník. Ten ale neotvírá dřív než zítra

dopoledne v 1l, což je dlouhá doba, kterou teď budu muset někde překlepat.

Kromě Kómurova památníku mě napadne už jen jedno jediné místo. Posadím se do nejzastrčenějšího a nejodlehlejšího kouta a z kapsy u batohu vylovím mobil. Ujistím se, že funguje. Pak vytáhnu z peněženky kartičku s číslem na Sakuřin mobil a navolím. Prsty se mi ještě klepou. Po několika přehmátnutích to sáhodlouhé číslo konečně vyťukám správně. Sláva, nemá zapnutou hlasovou schránku. Po dvanáctém zazvonění to konečně zvedne. Řeknu svoje jméno.

„Hele, Kafko Tamuro," ozve se mi lehce naštvaným hlasem. „Kolik si myslíš, že je vlastně hodin? Já zítra brzo vstávám, víš?"

„Mně je jasný, že volám v úplně blbou dobu," říkám já. Uvědomím si, jak vyděšený mám hlas. „Jenže já si už vůbec nevěděl rady. Stal se mi průšvih a ty jsi bohužel jediná, komu se dalo zavolat."

V telefonu je chvíli úplné ticho. To asi Sakura rozvažuje nad tónem mého hlasu.

„A je to… něco vážnýho?"

„Já sám nevím. Ale vypadá to, že asi jo. Fakt bych moc potřeboval, abys mi pomohla, jestli můžeš."

Trochu se zamyslí. Ne proto, že by váhala, prostě přemýšlí. „A kde seš teď?"

Řeknu jméno svatyně. Nic jí to neříká.

„A to je tady v Takamacu?"

„Já nevím, ale asi jo."

„To jako chceš říct, že ani nevíš, kde seš?" řekne Sakura ohromeně.

„To by celý bylo na delší povídání."

Povzdychne si. „Tak si chyť někde poblíž taxíka a jeď na roh do druhý *čóme*, k Lawsonu. K takový tý prodejně. Má velkou ceduli, tak se to snadno hledá. Máš dost na taxík?"

„Mám," řeknu já.

„Tak to je fajn," řekne Sakura. A zavěsí.

Bránou *toni* vyjdu ze svatyně na širokou třídu a hledám taxík. Skoro okamžitě jeden přijíždí a staví. Přeptám se řidiče, jestli zná

Lawson na rohu v druhé *čóme*. *Zná* ho velice dobře. A je to daleko? Ne, ani ne. Tak asi za tisíc jenů, možná míň.

Před Lawsonem taxík zastaví a já zaplatím, ruce se mi přitom ještě trochu třesou. Pak s batohem na zádech vejdu do obchodu. Jsem tu dřív, než jsem čekal, a tak tu Sakura ještě není. Koupím si malou krabici mléka, ohřeju si ho v mikrovlnce a pomalu a pečlivě piju. Ohřáté mléko mi klouže krkem dolů do žaludku. Trochu mě to uklidní. Když jsem vcházel do prodejny, prodavač, který tu hlídá, jestli někdo nekrade, si krátce prohlédl můj ruksak, ale od té doby si mě už nikdo nevšímá. Dělám, že si vybírám jeden z časopisů v regálech, a prohlédnu se přitom ve skle výlohy. Vlasy mi ještě trčí na všechny strany, ale krev na košili už skoro není vidět. I zblízka už možná vypadá jen jako obyčejná špína. Teď už jen zbývá, abych se přestal tak nemožně třást.

Za deset minut Sakura konečně dorazí. Je už skoro hodina po půlnoci. Sakura má na sobě šedou mikinu a oprané džíny. Vlasy má vzadu sepnuté a na hlavě tmavomodrou čepici New Balance. Jak tu holku zahlédnu, zuby mi konečně přestanou jektat. Přijde ke mně a prohlíží si mě s výrazem, jako by zkoumala tesáky v hubě nějakého psa. Vydá zvuk, který zní nejspíš jako povzdech. Pak mi dvakrát poklepe na rameno. „Tak jdem."

Byt je od Lawsonu asi jen dva bloky pěšky. Je v malém laciném patrovém domku. Vyjde po schodech, vytáhne z kapsy klíč a odemkne dveře se zelenou deskou. Dvě místnosti, kuchyňka a koupelna. Zdi jsou tenké, podlaha hrozně vrže a vypadá to, že slunce sem zasvítí tak akorát při samém západu. Je slyšet, jak někde vedle splachují záchod, o kus dál vrznou dvířka kredence. No co, aspoň je znát, že tu bydlí opravdoví, živí lidi. Hora nádobí ve dřezu, prázdné PET lahve, rozečtené časopisy, v květináči tulipán, který už má evidentně nejlepší za sebou, nákupní seznamy přilepené izolepou na ledničce, přes židli přehozené punčocháče, na stole rozložený televizní program, popelník a podlouhlá krabička Virginia Slims, pár nedopalků. Tohle všechno mě najednou zvláštně uklidní.

„To je byt mojí kamarádky," vysvětluje Sakura. „Dřív jsme spolu dělaly v Tokiu v jednom kadeřnictví, ale loni se musela vrátit zpátky domů do Takamacu. Teď zrovna jela na měsíc do Indie, a tak mě poprosila, jestli tu mezitím nechci bydlet a dát jí na byt

pozor. Taky za ní na tu dobu zaskakuju v práci. V kadeřnictví, pochopitelně. No, ono je docela fajn jednou za čas na chvíli vypadnout z Tokia. Ta holka je ale trochu blázen do New Age, skoro si nejsem jistá, jestli se z tý Indie jen tak vrátí.“

Usadí mě k jídelnímu stolu. Pak mi vyndá z lednice plechovku Pepsi Coly. Bez sklenice. Colu já normálně nepiju. Je přeslazená a kazí se po ní zuby. Ale teď mám žízeň a plechovka do mě jen tak zahučí.

„Nemáš hlad? Já tu teda mám jenom instantní nudle, jestli by ti to nevadilo.“

Odpovím, že hlad nemám.

„Ale vypadáš fakt hrozně, víš to?“

Kývám.

„Takže, cos to vlastně kde vyváděl?“

„To bohužel sám netuším.“

„Netušíš, cos vyváděl, ani nevíš, kde seš, a všechno to vysvětlovat by bylo nadlouho,“ řekne Sakura, jako by se chtěla jen ujistit. „Ale tvrdíš, že rozhodně seš v průšvihu.“

„Jo, jsem ve velkým průšvihu,“ odpovídám jí. To přesně se jí snažím od začátku říct: jsem fakt ve velkým průšvihu.

Chvíli je ticho. Ona si mě mezitím se svraštěným obočím prohlíží.

„Hele, ty ve skutečnosti nemáš v Takamacu žádný příbuzný, co? Ty jsi utek z domova, že jo?“ Kývám.

„Když mi bylo zhruba tolik, co tobě, taky jsem jednou utekla z domu. Takže tak trochu tuším, jak ti asi je. Proto jsem ti taky při loučení dávala na sebe telefon. Říkala jsem si, že se ti možná bude hodit, víš?“

„Fakt díky moc,“ poděkuju jí.

„Naši bydleli v Išikawě v Cibě. Moc jsem si s nima nerozuměla, škola mě nebavila, tak jsem jim šlohla peníze a odjela nejdál, co to šlo. To mi bylo šestnáct, víš? Odjela jsem na Hokkaidó k Abaširi, tam jsem šla na první farmu s dobytkem, co jsem viděla, a řekla jsem, že bych u nich chtěla pracovat. Že budu dělat úplně cokoliv a budu dřít jako šroub. Že ani nechci plat, stačí střecha nad hlavou a něco k jídlu. Paní na mě byla hrozně hodná, udělala mi čaj a pak řekla, ať chvilku počkám, tak jsem počkala. Přijela policie a odlifrovala mě zpátky domů. Na farmě fakt nebyli

včerejší. Tehdy mě napadlo, že se musím naučit nějakou práci, abych se s ní uplatnila úplně všude. Praštila jsem se školou a šla na učňák na kadeřnici.“

Protáhne rovnoměrně oba koutky do stran a usměje se.

„A řekla bych, že to nebyla chyba. Nemyslíš?“

Jen s ní souhlasím.

„Tak, a teď mi to všechno řekni hezky od začátku,“ povídá Sakura. Vyndá si z krabičky Virginia Slims jednu cigaretu a škrtne sirkou. „Stejně dneska nějak nemůžu spát. Tak si tě aspoň poslechnu.“

Všechno jí to pěkně popořádku vyprávím. Začnu u odchodu z domova. O té věštbě jí ale neřeknu nic. To se nedá vyprávět kdekomu na potkání.

10

„Nebudete se zlobit, když vám Nakata bude říkat pane Kawamuro?“ zeptal se pan Nakata už podruhé hnědého pruhovaného kocoura. Pečlivě odděloval slova a snažil se mluvit co možná srozumitelně.

Kocour mu tvrdil, že zahlédl Sezamku (stáří 1 rok, trojbarevná kočka, samička), a to jen docela nedaleko odsud. Jenže naneštěstí – alespoň tedy z pohledu pana Nakaty – mluvil ten kocour hodně zvláštním způsobem. A navíc ani sám nevypadal, že panu Nakatovi zrovna dvakrát rozumí. Rozhovor se jim proto chvílemi zamotával, nebo úplně ztrácel smysl.

„Problémy nemá, hlava vysoká.“

„Promiňte, Nakata teď moc nerozuměl, co jste ráčil říct. Neračte se hněvat, to je tím, že je Nakata hloupý.“

„Pořád, pořád, makrel.“

„Ráčil byste makrelu?“

„Né. První ruka svázat.“

Pan Nakata ovšem nikdy nečekal, že mu hovory s kočkami půjdou kdovíjak dokonale. Nic naplat, když se má bavit člověk s kočkou, nemůže nikdo čekat, že to půjde úplně hladce. Předně je třeba si uvědomit, že už samy konverzační schopnosti pana Nakaty byly – ať už se bavil s lidmi, nebo s kočkami – poněkud problematické. Minulý týden se mu, pravda, vydařila debata s panem Ócukou, ale to byla spíš výjimka, a obecně vzato ho většinou stálo dost úsilí předat i jednoduché sdělení. V obzvlášť nevydařených případech si někdy připadal, jako když na sebe za větrného dne s někým křičí z jedné strany průplavu na druhou. Dnešek byl bohužel přesně takový.

Mezi jednotlivými kočičími druhy bylo kdovíproč nejhorší pořízení právě s hnědými pruhovanými kočkami: jako by vysílaly na jiné vlnové délce. S černými to většinou bylo snadné. Vůbec nejlepší pak se siamskými, ale šance narazit ve městě na toulavou siamskou kočku bohužel nebyly zrovna vysoké. Takové siamské kočky si totiž většinou lidé opečovávají někde pod střechou. Zato hnědých mourovatých běhají bůhvíproč ulicemi spousty.

I přes to všechno byla ale řeč s panem Kawamurou zvlášť těžká: pan Nakata nerozuměl ani slovu. Kocour měl špatnou výslovnost a jednotlivým slovům se skoro nedalo rozumět. Natož pak odhadnout, jak spolu souvisejí. Spíš než věty to připomínalo hádanky. Naštěstí měl ale pan Nakata svatou trpělivost a času habaděj. Znovu a znovu opakoval pořád dokola tu samou otázku, na kterou zase dostával pořád dokola tu samou odpověď. Oba dva seděli na kamenné zídce malého dětského hřiště, postaveného mezi obytnou zástavbou, a bavili se tu spolu už dobrou hodinu, aniž by se jejich hovor nějak podstatně hnul z místa.

„Pan Kawamura, to je jen takové jméno, nic neznamená. Nakata podobné dává každé kočičce, snáz si ji pak pamatuje. Určitě vám tím neudělá žádné potíže. Nakata by vám tak jen chtěl říkat."

Pan Kawamura na to znovu zamumlal něco nesrozumitelného, ale protože to nevypadalo, že by se takhle někam dostali, přešel pan Nakata radši do další fáze. Znovu vytáhl fotografii Sezamky a ukázal ji panu Kawamurovi.

„Tohle je Sezamka, pane Kawamuro, kočička, kterou Nakata hledá. Jednoroční, trojbarevná kočička. Chovali ji Koizumiovi ze třetího *čóme* v Nakanu, ale přednedávnem se jim zaběhla. Když panička otevřela okno, vyskočila ven a byla pryč. Proto se vás Nakata ještě jednou ptá: vy jste ji viděl, že ano?"

Pan Kawamura se na fotografii ještě jednou zadíval a pak přikývl.

„Kuwamura, když makrel, svázat. Když svázat, hledat."

„Promiňte. Nakata to už říkal, ale hlava mu neslouží, jak má, a tak vám teď, pane Kawamuro, moc nerozumí. Neráčil byste mu to ještě zopakovat?"

„Kuwamura, když makrel, vyhložit. Když pátrat, svázat."

„Tím makrelem myslíte rybu?"

„Vyhloží makrel, ale když svázat, Kuwamura.“

Pan Nakata si přihladil dlaní hlavu plnou bílých, nakrátko ostříhaných vlasů a na chvilku se zamyslel. Z tohohle hovoru, který se jako bludiště pořád motá kolem té divné makrely, přece musí existovat nějaká cesta ven? Přemýšlel, co měl síly, ale na žádnou stopu nepřišel. Systematické úvahy nebyly právě jeho silná stránka. Pan Kawamura se mezitím začal ze všech sil drbat zadní packou pod bradou.

Vtom se zezadu ozvalo něco jako tichounký smích. Když se pan Nakata otočil, uviděl, že na nízké kvádrové zídce u vedlejšího domu sedí krásná štíhlá siamská kočka a prohlíží si ho přimhouřenýma očima.

„Promiňte, že obtěžuji, vy račte být pan Nakata, že?“ ozvala se hláskem, hladkým jako z hedvábí.

„Ano. Přesně tak, prosím. Jmenuji se Nakata. Dobrý den přeji.“

„I vám dobrý den,“ řekla siamská kočka. „Děkuji. Máme dnes bohužel od rána zamračeno, ale pršet by zatím snad nemělo,“ řekl pan Nakata. „Jenom aby to tak vydrželo, viďte?“

Siamská kočka byla samička, které už nejspíš táhlo na střední léta. Ocas měla pyšně vytrčený dozadu a na krku obojek se jmenovkou. Byla hezká a neměla ani gram nadbytečné váhy.

„Říkejte mi prosím Mimi. Podle Mimi z *La Bohéme*. Tam se dokonce i zpívá: *Mi chiamano Mimi.*“

„Aha,“ pravil na to pan Nakata.

„Je to jedna Pucciniho opera. Víte, můj pán opery prostě zbožňuje,“ rozplývala se Mimi. „Velice ráda bych vám to zazpívala, ale bohužel, nemám absolutně talent.“

„Nakata je poctěný už jen setkáním s vámi.“

„Nápodobně, nápodobně, pane Nakato.“

„Račte bydlet někde poblíž?“

„Chovají mě v tamhletom patrovém domě. Nějací Tanabeovi. Vidíte? Tamhle, co stojí v bráně to smetanové BMW 530.“

„Aha,“ pravil na to pan Nakata. Neměl sice potuchy, co je *béemvé*, ale docela dobře to přece mohlo být takové to bílé auto, které viděl stát opodál.

„Poslyšte, pane Nakato,“ pravila Mimi. „Já jsem známá jako kočka dost nezávislá až individualistická, takže se jen nerada pletu do věcí, do kterých mi nic není. Jenomže ten hoch – vy mu říkáte

pan Kawamura – je, abych řekla pravdu, no, trošku přihlouplý. Bohužel ho, když byl ještě kotě, srazilo na kole jedno dítě ze sousedství. Odhodilo ho to hlavou na roh betonové zdi a on se opravdu silně uhodil. Od té doby mluví nesmysly. I když si s ním pane Nakato dáváte takovou práci, příliš vám to, obávám se, neposlouží. Dovolila jsem si vás prosím chvíli pozorovat, a jelikož se na to už skoro nemůžu dívat, nakonec jsem se takhle nezdvořile ozvala, i když se to vůbec nepatří.“

„Ale jakápak nezdvořilost. Nakata je vám za vaše laskavé rady opravdu vděčný. V hlouposti si s panem Kawamurou rozhodně nezadá, takže si v životě neví rady a všichni mu musí pomáhat. Proto taky každý měsíc dostane od pana starosty *potvoru*. Vaše mínění, paní Mimi, si vyslechne vážně moc rád.“

„Vy račte hledat kočičku, že,“ pustila se Mimi k věci. „Ne že bych vás nějak špehovala, ale nějakou tu chvíli už tu podřimuji a náhodou jsem zaslechla kus vašeho rozhovoru, když jste se bavili o Sezamce.“

„Máte prosím úplnou pravdu.“

„A ten váš pan Kawamura ji prý viděl.“

„Ano prosím. Prve to tak Nakatovi řekl. Jenomže co říkal pak, tomu už Nakata se svou hloupou hlavou ani trochu nerozumí, což mu prosím dělá trochu starost.“

„Víte co, pane Nakato, a co byste tomu řekl, kdybych si s tím klukem promluvila sama? Jako kočka s kočkou se, doufám, domluvíme určitě snáz, kromě toho jsem už na jeho bláznivé vyjadřování tak trochu zvyklá. Takže, já se ho na všechno přeptám a pak vám řeknu, co jsem se dozvěděla, co vy na to?“

„No, pokud byste byla tak laskavá? Nakatovi by to opravdu moc pomohlo.“

Siamská kočka lehce přikývla a elegantně jako baletka se snesla ze zídky na zem. Pak se, černý ocásek vytrčený vzhůru jako žerď praporu, pustila pomalu k panu Kawamurovi a usadila se vedle něj. Pan Kawamura se už už natahoval, že ji očichá přímo pod ocasem, ale Mimi mu vlepila takovou facku, že celý zkoprněl. A hned na to ho ještě pořádně praštila tlapkou přes nos.

„Teď koukej poslouchat, co ti říkám, ty idiote! Takový sprosťák, to jsem v životě neviděla,“ prskala Mimi rozzlobeně.

„Jak tomuhle truhlíkoví jeden hned zkraje pár nevrazí, nic s ním nepořídí," otočila se Mimi omluvně na pana Nakatu. „Dokud není opravdu vystresovaný, chytají ho roupy a začne plácat nesmysly. Já vím, že za to chudáček nemůže, ale prostě se nedá nic dělat."

„Ano," souhlasil pan Nakata, i když tomu všemu vlastně moc nerozuměl.

Pak se mezi oběma kočkami začal odvíjet rozhovor, ale všechno probíhalo tak rychle a tak potichu, že z toho pan Nakata moc neměl. Mimi jen tak vříkala otázky a pan Kawamura uťápnutým hlasem odpovídal. Jak se jen trochu s odpovědí opozdil, okamžitě nemilosrdně přiletěla další facka. Siamská kočka evidentně dobře věděla, jak na něj. A byla i taková vzdělaná. Pan Nakata už poznal různé kočky, ale žádná z nich se ještě nevyznala v autech ani neposlouchala operu. Dál jen obdivně přihlížel, jak jí to jde dobře od ruky.

Když se Mimi dozvěděla, co potřebovala, jednoduše na pana Kawamuru mňoukla „A teď mazej!" a pan Kawamura celý zahanbený někam zmizel. Mimi se pak pěkně uvelebila panu Nakatovi na kolenou.

„Tak, to hlavní bychom už věděli," řekla Mimi.

„Ano? Opravdu velice vám děkuji," pravil pan Nakata.

„Ten kluk… tedy, pan Kawamura, nejspíš naši trojbarevnou Sezamku několikrát viděl kousek odtud, na jednom místě zarostlém trávou. Na prázdné stavební parcele. Jedna autofirma na tom místě měla sklad dílů, který pak koupila realitní společnost s tím, že tam bude stavět luxusní bytový dům pro vyšší vrstvy, ale místní lidé byli ostře proti, dost složitě se soudili a vypadá to, že se hned tak stavět nebude. V poslední době se o tom dost mluví. Na parcele zatím roste tráva jako divá a lidé tam skoro nechodí, zato to místo mají rády toulavé kočky z celého okolí. Co se mě týká, jednak moc nepěstuji společenské styky, jednak se bojím, že bych mohla chytnout blechy nebo něco, takže se tam moc neukazuji. Jak jistě račte vědět, takové blechy jsou jako zlozvyk: jak se vás jednou chytnou, už se jich nezbavíte."

„Tak tak," zněla odpověď pana Nakaty.

„Mladá kočička s obojkem proti blechám, která se přesně podobala té na vaší fotografii, prý vypadala hrozně vyplašeně. Ani

prý nemohla pořádně mluvit. Každému bylo hned jasné, že je to nezkušená kočka odněkud z domácnosti, která se ztratila a neví, kudy domů.“

„A kdypak ji tam prosím vás viděl?“

„Prý naposled tak před třemi čtyřmi dny. Vidíte ho, troubu hloupého, nepamatuje si ani to datum. Ale říkal, že to bylo v den po těch deštích. To by mohlo být pondělí. Pamatuji se ještě, jak v neděli lilo.“

„Ano. Nakata už sice neví, co to bylo za den, ale myslí, že opravdu pršelo. A pak už se ta kočička neukázala?“

„Ten den ji prý viděl naposledy. Ani ostatní kočky už prý tam pak nezahlédly žádnou trojbarevnou. On je to sice jen takový mamlas pitomý, ale vyzpovídala jsem ho, jak se patří, a myslím, že se tomu všemu dá aspoň trochu věřit.“

„Jste moc laskavá, děkuji.“

„Nemáte zač, rádo se stalo. Tady v okolí bohužel jeden zrovna nenarazí na kočky, se kterými se dá bavit, a popovídání s někým rozumným jako vy mi ohromně rozšiřuje obzory.“

„Aha,“ řekl na to pan Nakata. „Ale poslyšte, jednomu Nakata moc nerozumí. Co ten makrel, o kterém pořád pan Kawamura mluvil? To je přece ryba?“

Mimi elegantně zdvihla levou přední pracku a s růžovou tlapkou před obličejem se zachichotala.

„Víte, on má ten chlapec hrozně omezené slovní fondy a tak…“

„Slovní co?“

„Promiňte, chci říci, že nezná moc slov,“ opravila se Mimi zdvořile. „Všecko, co mu chutná, je pro něj prostě makrela. Myslí si, že je makrela nejlepší jídlo na světě. Pražmy, platýsi, kambaly – ty pro něj ani neexistují.“

Pan Nakata si odkašlal. „Aby řekl pravdu, makrelu moc rád i Nakata. Taky ale úhoře, samozřejmě.“

„Já, pane Nakato, úhoře přímo zbožňuji. Jeden je ale nejí každý den, bohužel.“

„Svatá pravda. Jeden je doopravdy nejí každý den.“

Pak se ti dva zabrali do hlubokomyslných úvah o úhořích. Čas tiše plynul.

„Víte, ten kluk ještě říkal…“ začala nakonec váhavě Mimi. „Prý skoro od té doby, co se na parcele začaly scházet kočky z okolí, se tam ochomýtá nějaký zlý člověk, co je chytá a odnáší. Kočky z parcely si myslí, že Sezamku mohl odvést on. Láká prý kočky na něco dobrého k snědku a pak je strká do velikého pytle a odnáší pryč. Dělá to hrozně rafinovaně a s hladovou nezkušenou kočičkou by měl lehkou práci. Prý si už totiž odnesl i několik opravdu opatrných toulavek. Je to hrůza. No představte si, on nás strká *do pytle.*“

„Aha,“ řekl na to pan Nakata a znovu si dlaní přihladil své bílé vlasy. „A co s těmi zajatými kočičkami pak dělá?“

„To vám sama nepovím. Dřív se prý z chycených koček dělaly *šamiseny,* ale dnes už se šamisen v populární hudbě moc nepoužívá a ty, co se ještě vyrábějí, se naštěstí potahují plastem. Na některých místech na světě prý lidé kočky dokonce i jedí, ale tady v Japonsku to zaplaťpámbu nemají ve zvyku. Tyhle dvě možnosti proto myslím můžeme vyloučit. Dál přichází do úvahy – ano, bohužel – ten smutný fakt, že lidé používají spousty koček i na vědecké pokusy. Takových pokusů je celá řada. Jednu moji kamarádku použili na Tokijské univerzitě k nějakým psychologickým pokusům. Ale to je ošklivá a navíc dost dlouhá historie, tak o tom radši nemluvme. Pak ještě – naštěstí jich není tolik – jsou na světě i úchylové, co chtějí kočky prostě mučit. Třeba vezmou nůžky a ustřihnou jim ocásek.“

„Aha,“ podivil se pan Nakata. „Ale co s ním potom dělají?“

„Vůbec nic. Jenom chtějí kočce způsobit bolest, ublížit jí. Baví se tím, nic víc. Bohužel, i takoví chodí po světě.“

Pan Nakata se nad tím na chvíli zamyslel, stejně ale vůbec nemohl pochopit, co je na tom zábavného, když člověk ustřihne kočce ocásek nůžkami.

„Vy myslíte, že si snad Sezamku odvedl takový špatný člověk?“ zeptal se opatrně.

Mimi se zamračila, až jí to ohnulo bílé vousky.

„Tak na to se mi nechce ani pomyslet. O tom vůbec nechci ani uvažovat. Jenže, bohužel, vyloučit to nemůžeme. Pane Nakato, já nejsem na světě zatím nijak dlouho, ale párkrát už jsem viděla věci, při kterých tuhla krev v žilách. Ona si většina lidí myslí, že se kočky celý den jen válí na slunci, nic pořádného nedělají a jenom

si tak užívají, ale kočičí živobytí má do podobné selanky pěkně daleko. Kočka je totiž v podstatě bezbranné, zranitelné a křehké zvíře. Nemá ani krunýř jako želva, ani křídla jako pták. Ani se neumí zavrtat do země jako krtek, natož ještě třeba měnit barvu jako chameleón. Nikdo si neumí představit, kolik koček je den co den zbůhdarma utýraných k smrti. Já měla to štěstí, že jsem se dostala k tak milým lidem, jako jsou Tanabeovic, děti mě jen tak rozmazlují a nechybí mi ani to nejmenší, ale i tak to občas není žádný med. A jaké to teprve musí mít těžké kočky, co jsou na ulici.“

„Paní Mimi, vy račte být taková chytrá,“ řekl pan Nakata, na kterého výřečnost siamské kočky udělala opravdu velký dojem.

„Ale kdepak,“ přivřela Mimi stydlivě oči. „Doma celé dny jen předu před televizí, a to mám z toho. V hlavě pak mám jen samé hlouposti. Díváte se někdy na televizi, pane Nakato?“

„Nene. Na televizi se Nakata nedívá. V televizi všichni mluví moc rychle a Nakata nestačí sledovat, co říkají. Protože je Nakata hloupý, neumí ani číst, takže televizi nerozumí. Občas si poslechne rádio, ale i to je na něj moc rychlé a poslouchání ho unaví. Nejradši si jen tak vyjde ven jako dnes a popovídá si s kočičkami.“

„Ale ne, opravdu?“ podivila se Mimi.

„Ano,“ řekl pan Nakata.

„Jen aby se té Sezamce nic nestalo,“ strachovala se Mimi. „Paní Mimi, Nakata teď bude na té prázdné *parcele* chvíli hlídkovat.“

„Podle slov toho kluka má ten darebák být chlap jako hora v divném vysokánském klobouku a vysokých kožených botách. Mašíruje v nich prý velice rychle. A vypadá prý tak zvláštně, že ho každý pozná na první pohled. Kočky z parcely se rozprchnou, jako když střelí, sotva ho zahlédnou. Ale taková nějaká mladá naivka…“

Pan Nakata si tu informaci pečlivě uložil do hlavy. Řádně ji uschoval do speciálního šuplíčku na věci, které nesmí zapomenout: *Chlap jako hora v divném vysokánském klobouku a vysokých kožených botách.*

„Tak jen doufám, že budete mít při hledání hodně štěstí,“ řekla Mimi.

„Uctivé a tisíceré díky. Kdybyste mu tak obětavě nepomohla, byl by Nakata ještě teď zaseknutý někde u makrel a nehnul by se z místa. Je vám opravdu moc vděčný.“

„Možná mi to jen tak připadá,“ zadívala se Mimi ještě na pana Nakatu a trochu se zamračila, „ale pane Nakato, ten člověk je docela určitě nebezpečný. *Velice* nebezpečný. Nebezpečný tak, že si to asi ani neumíte představit. Já se k té parcele tedy rozhodně nehodlám přiblížit na krok. Vy jste, pravda, člověk a ne kočka, a navíc tam máte něco na práci, to se nedá nic dělat, ale prosím vás, dávejte na sebe opravdu dobrý pozor.“

„Jste velice laskavá, paní Mimi. Nakata bude dávat pozor, co to jen půjde.“

„Pane Nakato, prosím, nezapomeňte: tenhle svět je velice, velice krutý. Nikdo tomu neuteče. Opatrnosti opravdu nikdy nezbývá. Ať už člověkovi, nebo kočce.“

„Ano prosím. Nakata nezapomene,“ ujistil ji pan Nakata.

Jenomže popravdě řečeno, pan Nakata neměl ani tuchy, kde by se ve světě mohla skrývat jaká krutost. Na světě vůbec byla spousta věcí, kterým ani trochu nerozuměl, a krutost s násilím byly rozhodně jedna z nich.

Když se pan Nakata rozloučil s Mimi, zašel se rovnou podívat na tu parcelu. Byla veliká asi jako menší hřiště a obehnaná vysokým překližkovým plotem, na kterém byla přidělaná cedule s nápisem „Pozemek je určen k stavbě, nevstupujte prosím bez oprávnění“ (kterou si ovšem pan Nakata nemohl pochopitelně přečíst). Na vratech visel pořádný řetěz, ale z druhé strany byla v plotě díra, kterou se dalo bez problémů dostat dovnitř. Vypadalo to, jako by tam někdo násilím vypáčil jednu z desek.

Skladiště, co tam stávalo, už bylo dávno stržené a z dosud nezarovnané země rostla v hustých trsech zelená tráva. V záhonech zlatobýlu, který tu rašil, se snadno mohlo schovat dítě. Třepotalo se nad nimi i několik motýlů. Rozrytá země byla udusaná deštěm a místy tvořila malé kopečky. Bylo to už od pohledu místo, jaké kočky milují. Bez lidí, kde žije spousta malých zvířat a kde není nouze o nejrůznější skrýše.

Pan Kawamura tu nikde nebyl. Pan Nakata zahlédl všeho všudy dvě vyhublé kočky s ne zrovna upravenou srstí, ale když je

zkusil přívětivě pozdravit svým „Dobrý den vespolek“, pohlédly na něj dosti nevraživě a bez odpovědi se odporoučely do vysoké trávy. Jistě. Nikdo přece nechce, aby ho unesl nějaký šílenec a pak mu nůžkami stříhal ocásek. S někým takovým se rozhodně nechtěl setkat ani pan Nakata. I když sám ocásek neměl, trocha opatrnosti navíc nikomu neuškodí.

Pan Nakata si stoupl na jedno vyvýšenější místo a rozhlédl se po okolí. Nikde nikdo. Jen bílí motýli poletovali dál nad travou, jako by tam něco hledali. Pan Nakata si našel příhodné místo k sezení, pak ze své plátěné kabely přes rameno vytáhl dvě buchty s červenou fazolkovou náplní a jako vždycky si je dal k obědu. Pak si z příruční termosky nalil horký pražený čaj a s přivřenýma očima se v poklidu napil. Dokonale mírumilovný výjev časného odpoledne. Všechno jen tak tonulo v harmonii a klidu. Pan Nakata nemohl pochopit, jak by tu teď někde mohl číhat prevít, který chce ubližovat kočičkám.

Pan Nakata pomalu žvýkal fazolkovou buchtu a hladil si dlaní své kraťounké, už dost prošedivělé vlasy. Kdyby tu s ním někdo byl, moc rád by si mu teď pan Nakata postěžoval na tu svou protivnou hloupost, ale bohužel byl sám. Tak si jen několikrát pro sebe pokýval hlavou a mlčky se zase pustil do buchet. Když je dojedl, složil úhledně celofán do malého balíčku a ten zastrčil do kabely. Do té pak přidal i pevně zašroubovanou termosku. Na obloze nebyl ani mráček a podle její barvy bylo slunce právě nejvýš z celého dne.

Je to chlap jako hora v divném vysokánském klobouku a vysokých kožených botách.

Pan Nakata si ho zkusil představit. Vůbec ale netušil, jak asi může vypadat takový *divný vysokánský klobouk*, nebo *vysoké kožené boty*. Podobné věci totiž ještě nikdy neviděl. Mimi ale řekla, že jí pan Kawamura povídal, že je ten chlap k poznání na první pohled. Takže možná zbývá jen počkat, až toho chlapa uvidí, napadlo pana Nakatu. To bude nejspíš ze všeho nejjistější. Pan Nakata vstal ze země a šel se vyčurat do vysoké trávy. Dal si na tom pořádně záležet. Pak zašel až na samý konec parcely, usadil se tam co možná nenápadně za houští a rozhodl se strávit dnešní odpoledne tím, že si tu na toho divného chlapa počká.

Čekání byla nuda k uzoufání. Nešlo vůbec odhadnout, kdy se tu chlap zase může ukázat. Možná zítra. Možná až za týden. Nebo taky už nemusí přijít vůbec – i to se mohlo docela dobře stát. Pan Nakata ale byl na podobné bezcílné čekání moc dobře zvyklý. I na trávení času osamělým nicneděláním. Nedělalo mu to nejmenší problém.

Čas pro něj vůbec nic neznamenal. Pan Nakata neměl ani hodinky. Na měření času měl své vlastní metody. Když se udělalo světlo, bylo ráno, a když se udělala tma, byl večer. Když byl večer, šel se pan Nakata vykoupat do nedalekých veřejných lázní, a když se vrátil z lázní, šel spát. Některé dny v týdnu měli v lázních pravda zavřeno, ale v takovém případě se prostě vrátil zas domů. Doba jídla se poznala tak, že dostal hlad, a když si měl jít pro *potvoru* (což mu vždycky někdo hodný přišel říct), věděl, že zase uplynul měsíc. Den poté, co dostal *potvoru*, si vždycky zašel dát ostříhat vlasy k holiči v sousedství. Když nastalo léto, dostal vždycky od lidí ze své čtvrti k jídlu úhoře a na nový rok zas rýžové bochánky *omoči*.

Pan Nakata se úplně uvolnil, otočil vypínačem od myšlení a přepnul se do režimu „zařízení v klidu“. To pro něj bylo něco naprosto normálního. Zvládal to takhle denodenně odmalička, aniž by o tom musel nějak zvlášť uvažovat. Zanedlouho už poletoval sem tam na samém okraji svého vědomí, docela jako ti motýli. Na druhé straně za okrajem se rozprostírala propast černočerné tmy. Pan Nakata občas okraj přeletěl a poletoval přímo nad její závratnou hlubinou. Hloubka ani temnota mu ale strach nenaháněly. Nebál se, protože tíživé mlčení a chaos bezedné temnoty tam dole byly už dávno něco jako jeho staří kamarádi, a vlastně už skoro i součást jeho samého. To pan Nakata moc dobře věděl. V tom světě nebyly písmena, dny v týdnu, starostové, kterých je třeba se bát, opery, ani BMW. Ani nůžky a vysoké klobouky. Současně ale ani úhoři nebo fazolkové buchty. V tom světě bylo *úplně všechno.* Jenže ne rozdělené do částí a dílů. Když něco není rozdělené na části a díly, nemusí se z toho ani nic vybírat a měnit. Ani s ubíráním a přidáváním si není třeba lámat hlavu. Stačí, když se člověk do toho *všeho* bez nějakých složitých úvah prostě po té hlavě vrhne. Což byla pro pana Nakatu hotová výhra.

Občas se propadl do dřímoty. Ale i když on sám pospával, jeho svědomité smysly přitom dál dávaly bedlivý pozor na parcelu. Kdyby se tam něco stalo, kdyby tam najednou někdo přišel, musí se Nakata probudit a něco udělat. Nebe bylo plné šedých mraků, plochých jako koberec. Na déšť to ale zatím nevypadalo. To věděly kočky. A věděl to i pan Nakata.

11

Když dovyprávím, je už strašně pozdě. Sakura sedí u kuchyňského stolu s bradou v dlaních a pozorně mě poslouchá. Je mi sotva patnáct, chodím na střední, ukradl jsem vlastnímu otci peníze a odešel v Nakanu z domova. V Takamacu jsem bydlel v hotelu a přes den si chodil do knihovny číst. Pak jsem se znenadání probral ve svatyni, celý od krve. Tak to bylo. Spoustu si toho ale samozřejmě nechám pro sebe. Opravdu důležité věci jen tak jednoduše nevypovíte.

„Takže tvoje máma od vás odešla a tvoji starší sestru odvedla s sebou. A doma zůstal akorát tvůj táta a ty a tobě byly jenom čtyři roky."

Vytáhnu z peněženky starou fotku z pláže a podám ji Sakuře. „Tohle je ségra." Sakura si fotku chvíli prohlíží. Pak mi ji zase beze slova vrátí.

„Od tý doby už jsem ji neviděl," pokračuju. „Ani matku. Nikdy mi nenapsala ani řádku. Nevím, kde vlastně je, a nepamatuju se, jak vypadá. Nezůstala mi jediná její fotka. Vůni si pamatuju. Takový věci jen tak nezapomenu. Ale na její obličej si nevzpomínám vůbec."

„Hm," řekne Sakura. Pak se na mě, bradu pořád v dlaních, s přivřenýma očima zadívá. „Tak to je teda blbý."

„Nejspíš."

Odmlčí se a dál se na mě dívá. „A s tátou asi moc dobře nevycházíte, co?" *Moc dobře nevycházíme?* Co jí na tohle mám asi tak říct? Neříkám radši nic a jen zavrtím hlavou.

„No jo, kdybyste vycházeli, tak asi teď neutíkáš z domu, že jo," pokračuje Sakura. „No prostě jsi utek, a dneska jsi zničehonic ztratil na chvíli vědomí i paměť."

„Přesně tak."

„A už se ti někdy něco podobnýho stalo?“

„Párkrát,“ odpovídám popravdě. „Občas, když mě něco vytočilo. To jako by pak někde vypadla nějaká pojistka. Někdo mi v hlavě otočí vypínačem a pak jednám mnohem rychlejc, než myslím. Jsem to já, ale vlastně nejsem.“

„Jako že se přestaneš ovládat a jsi jak utrženej ze řetězu?“

„I to se mi už párkrát stalo,“ přiznávám podle pravdy.

„Ublížils už přitom někomu?“

Kývám. „Zatím dvakrát. Ale nijak vážně.“

Sakura se nad tím na moment zamyslí.

„A myslíš, že teď se stalo něco horšího?“

Přikyvuju. „Takhle zlý to ještě nikdy nebylo. Vůbec nevím, jak se to celý stalo, ani co jsem kde všechno natropil. Mám totální okno. Tohle jsem ještě nikdy nezažil.“

Prohlíží si tričko, které jsem vytáhl z batohu. Pečlivě zkoumá stopy krve, které nepustily ani praním.

„Takže poslední, na co se pamatuješ, je, že ses byl navečeřet. Bylo to v tý jídelně u nádraží?“

Kývám.

„Pak už se teda nepamatuješ na nic. Probral ses v lesíku za svatyní a zjistil, že ležíš v křoví a je o čtyři hodiny víc než předtím. Košili jsi měl od krve a bolelo tě levý rameno.“

Ještě jednou kývám. Ona mezitím odněkud přinese plán města a rozloží ho na stole. Podívá se, jak jsou od sebe nádraží a svatyně daleko.

„Moc daleko to není, ale pěšky to přece jenom chvilku zabere. Proč ses vlastně vydal zrovna tam? Vždyť je to skoro úplně na druhou stranu než tvůj hotel. Tys tam už někdy byl?“

„Ani jednou.“

„Svlíkni si tu košili,“ povídá mi.

Když si sundám košili, pod kterou už nic nemám, obejde mě zezadu a pořádně mi prohmátne levé rameno. Jak se mi její prsty zaboří do ramene, trochu zasténám. Má hroznou sílu.

„Bolí?“

„Dost,“ odpovím.

„Někde sis to pořádně narazil. Nebo tě někdo musel fest uhodit.“

„Já se vůbec na nic nepamatuju.“

„Zdá se, že kosti máš každopádně v pořádku," uklidňuje mě. Pak mi bolavé místo na rameni ještě několikrát různě ohledá. Bolest nebolest, stejně je to kupodivu docela příjemné. Řeknu jí to a usměje se.

„Masírování, to je moje. Však se taky díky tomu uživím jako kadeřnice. Když umíš dobře masírovat, nikde se neztratíš."

Ještě chvíli mi masíruje rameno. „No, z nejhoršího jsi podle mě venku. Vyspíš se a bolest by měla polevit."

Zvedne mé zašpiněné tričko, strčí ho do igelitové tašky a tu pak vyhodí do koše. Košili si prohlédne a pak ji odnese do pračky v koupelně. Potom otevře zásuvku prádelníku, zapátrá, vytáhne bílé tričko a to mi podá. Je úplně nové, s nápisem Maui Whale Watching Cruise a obrázkem velrybí ocasní ploutve nořící se do oceánu.

„Větší už tu asi nenajdeme. Sice není moje, ale to je fuk. Stejně jí to asi někdo přivezl z výletu. Líbit se ti nemusí, ale aspoň si ho zkus."

Přetáhnu si triko přes hlavu. Padne mi jak ulité. „Jestli ti je, tak si ho můžeš nechat," říká mi. Poděkuju.

„A už jsi někdy byl bez sebe tak dlouho jako dneska?" ptá se mě.

Vrtím hlavou. Pak zavřu oči a vychutnávám na sobě nové tričko a jeho vůni.

„Tyjo, Sakuro, já mám fakt strach," přiznám se jí bez mučení. „Takovej strach, že ani nevím, co mám dělat. Asi jsem během těch čtyř hodin, co jsem o sobě nevěděl, někde někoho zranil a teď si na to vůbec nepamatuju. Každopádně jsem byl celej od krve. Co když jsem spáchal nějakej zločin? Sice si na to nevzpomínám, ale to u soudu přece neplatí?"

„Ona to stejně nejspíš bude jen obyčejná krev z nosu. Někdo si šel po ulici, myslel na kdovíco, praštil se nosem někde o sloup, a tys mu pak třeba pomáhal. Je jasný, že jsi vyplašenej, ale minimálně do rána už na to prosím tě nemysli, jo? Ráno přinesou noviny, pustíme si v televizi zprávy, a jestli se tu někde v okolí stala nějaká vážná nehoda, dozvíme se to, i kdybysme nechtěli. Pak si můžeme v klidu rozmyslet, co dál. Hele, krev přece lidem teče z různejch důvodů a většinou to jenom vypadá jako bůhvíco. Na

takovouhle trošku jsem jako ženská dávno zvyklá, to vídám každej měsíc. Rozumíš, ne?“

Kývám. A cítím, že jsem trochu zrudl. Nasype si do velkého hrnku Nescafé a nechává v rendlíku hřát vodu. Než se uvaří, zapálí si cigaretu. Zabafá jen párkrát a pak ji uhasí vodou. Zavoní to kouřem a mentolem.

„Hele, můžu mít jednu vlezlou otázku?“

Říkám, že bez problémů.

„Ta tvoje ségra je, jak říkáš, adoptovaná. Takže se k vám odněkud dostala, ještě než ses narodil, ne?“

Říkám, že je to tak. Moji rodiče si kdoví proč vzali adoptivní dítě. A pak jsem se narodil já. Nejspíš jsem je tím dost zaskočil.

„Ty sám už ale adoptivní nejsi, že ne? Ty ses doopravdy narodil svýmu tátovi a mámě, viď?“

„Co já vím, tak jo,“ odpovídám.

„Tak jak je teda možný, že tvoje matka na odchodu z domu nevzala tebe, ale tvoji ségru, se kterou nebyla ani příbuzná?“ ptá se Sakura. „To přece ženský normálně nedělají?“

Mlčím.

„Jakej k tomu měla důvod?“

Vrtím hlavou. A říkám, že nemám tušení. Přesně na tu samou věc jsem se ptal sám sebe už nejmíň miliónkrát. „Vždyť ti to muselo hrozně ublížit?“

Tak ublížit? „Já nevím. Ale myslím, že jestli se někdy budu ženit, asi nebudu chtít mít děti. Nevěděl bych si s nima rady.“

Pak zas promluví ona. „Hele, já mám s našima taky problémy. Ne tak zlý, jako ty tvoje, ale už jsem díky nim taky natropila spoustu hloupostí. Takže je mi jasný, jak se teď asi cejtíš. Ale prosím tě, jen neudělej žádný ukvapený rozhodnutí. Pamatuj si, že nic na světě není absolutní.“

Stojí před sporákem a upíjí z velkého hrnku Nescafé, ze kterého stoupá bílá pára. Na hrnku je obrázek rodinky muminů. Sakura pije a nic neříká. Ani já nic neříkám.

„Nemáš někde nějaký příbuzný, co by se o tebe postarali?“ zeptá se mě za chvíli.

Řeknu, že nemám. Otcovi rodiče prý umřeli už dávno a on sám nemá ani jednoho sourozence, o nějakých strýcích nebo tetách nemluvě. Jasně, že se to nedá nikde ověřit. Rozhodně je ale na

beton, že já osobně je v životě neviděl. Co se matky týká, tam nikdy o nějakém příbuzenstvu nepadlo ani slovo. Ani nevím, jak se ona sama jmenuje. O jejích příbuzných nevím fakt vůbec nic.

„Poslouchej, nebude on ten tvůj tatík nakonec nějakej mimozemšťan?“ říká Sakura. „Třeba přišel z nějaký jiný planety a proměněnej za člověka tu svedl nějakou ženskou, takže ses narodil ty. Jako aby zachoval potomstvo. Tvoje máma se toho ale domákla a hrozně se bála, takže nakonec někam utekla. Ty jo, to je jako v nějakým sci-fi hororu.“

Nějak nevím, co jí na to mám říct. Tak prostě mlčím.

„Neboj, to byl jen vtip,“ uklidňuje mě. Aby to zdůraznila, zvedne koutky a usměje se. „Každopádně, jedinej, na koho se teď na tomhle světě můžeš opravdu spolehnout, jsi akorát ty sám.“

„To máš asi pravdu.“

Chvíli dál pije kafe, opřená o dřez.

„Hele, já už fakt musím jít spát,“ říká Sakura, jako by si právě vzpomněla. Ručička hodin míjí číslici tři. „Vstávám v půl osmý a už toho moc nenaspím. Ale aspoň trochu. Po probdělý noci nestojí práce za nic. A co uděláme s tebou?“

Říkám jí, že mám spacák a že se uklidím někam do koutka, abych nepřekážel. Pak ten spacák vytáhnu sbalený z ruksaku, rozložím a nechám trochu načechrat. Ona to všechno se zájmem pozoruje. „Hotovej skaut,“ poznamená.

Světlo je zhasnuté, ona sama zalezlá pod peřinou, já ležím se zavřenýma očima ve spacáku a snažím se usnout. Ale nedaří se mi to. Pod zavřenými víčky vidím bílé tričko a na něm krvavou skvrnu. Dlaně jako bych měl pořád celé spálené. Otevřu oči a zírám do stropu. Někde vedle vrže a skřípe podlaha. Jinde zas někdo pouští vodu. A ještě odjinud je slyšet, jak houká sanitka.

Houká opravdu zdaleka, přesto to v té noční tmě zní podivně zřetelně.

„Hele, ty nemůžeš usnout, co?“

Řeknu, že nemůžu.

„To já taky ne. Bude to asi tím kafem, co jsem vypila. To jsem teda zaváhala.“

Rozsvítí světlo u postele, podívá se na hodiny a pak zase zhasne.

„Teď si to nevykládej nějak divně," řekne Sakura. „Ale nešel bys spát ke mně? Jinak asi neusnu."

Vylezu ze spacáku a lehnu si k ní. V boxerkách a tričku. Ona má na sobě bledě růžové pyžamo.

„Aby bylo rovnou jasno, mám v Tokiu kluka. Není kdovíjakej, ale je to můj kluk. Takže s nikým jiným nespím. V tom jsem fakt nekompromisní. Nebo možná staromódní. Dřív jsem taková nebyla, to jsem dost blbla, ale s tím je konec. Teď jsem věrná. Takže žádný hlouposti, jo? Mysli si třeba, že jsem tvoje ségra, víš?"

Jo, já vím.

Vezme mě kolem ramen a tiše obejme. Pak mi přitiskne tvář na čelo. „Ty můj chudáčku."

Nemusím snad říkat, že mi stojí. A to fakt pořádně. A ona to docela určitě cítí na stehně, nebo kde.

„Ale ale," říká.

„Sorry," omlouvám se. „Ale já s tím nic nenadělám."

„Je mi to jasný," říká. „Musí to bejt hrozný, chápu. A nedá se to zastavit, co?" Kývám do tmy.

Chvilku ještě váhá, ale nakonec mi stáhne boxerky dolů, vytáhne už hodně tvrdý penis a vezme ho do ruky. Drží ho, docela jako by se chtěla o něčem ujistit. Asi tak jako doktor, který kontroluje pulz. Jako by to kolem mého penisu nebyla její měkká dlaň, ale nějaká myšlenka.

„Kolik je teď tý tvý sestře?"

„Jedenadvacet," odpovím. „O šest víc, než mně." Chvilku o tom přemýšlí. „A chtěl bys ji potkat?"

„Asi jo," odpovím.

„Asi?" Její ruka sevře můj penis o něco silněji. „Jaký asi? To jako že ji vlastně nechceš vidět?"

„Když já nevím, o čem bysme se spolu mohli bavit. A třeba mě nechce vidět ani ona sama. To bude stejný jako s matkou. Mě totiž nejspíš nechce vidět vůbec nikdo. Řekl bych, že mě teď ani nikdo nehledá. Všichni odešli někam pryč." A *beze mě,* dodám v duchu.

Neříká na to nic. Uvolňuje a svírá ruku, kterou mě drží, takže se mi penis střídavě trochu uvolňuje a zase staví jako věž. „Chceš bejt?" ptá se. „Asi jo," odpovím já. „Asi?"

„Vlastně fakt moc," přiznám.

Ona si jen trochu povzdychne a pak začne pomalu pohybovat rukou. Je to super. Není to jen nějaké takové hýbání nahoru dolu. Ten pohyb je prostě *totální*. Je v něm mazlivý dotek jejích prstů, jak na mě sahá všude na penisu a koulích a hladí mě tam. Zavírám oči a vzdychám, co to jde.

„Na mě samotnou nesahej, jo? A než budeš, tak řekni. Prát povlečení je otrava."

„Jo," vypadne ze mě.

„Tak co, umím to?"

„Skvěle."

„To víš, vždyť už jsem říkala, že mám od narození šikovný ruce. Abys rozuměl, tohle všechno nemá nic společnýho se sexem. Jenom ti pomáhám, aby ses trochu uvolnil. Dnešek byl fakt náročnej a ty máš nervy jako špagáty. Bez tohohle bys asi neusnul.

Co?"

„To asi fakt ne," odpovídám. „Měl bych ale jednu prosbu?"

„A to?"

„Nevadí, že si tě přitom představuju nahou?" Přestane hýbat rukou a zadívá se mi do očí. „Ty si mě teď představuješ nahou?"

„Jo. Snažím se na to nemyslet, ale nejde to."

„Nejde?"

„Asi jako když blbne vypínač u televize."

Nervózně se tomu zasměje. „Moc ti teď teda nerozumím. Představovat, co chceš, si přece můžeš i bez dovolení, ne? I když ti to nakrásně zakážu, stejně se nedozvím, co si doopravdy myslíš."

„Jenže mně to dělá starost. Mám dojem, že je fakt důležitý, co si člověk představuje, a napadá mě, že právě tohle bych asi neměl. Tady nejde o to, co se ty dozvíš, nebo ne."

„Ty jsi teda doopravdy slušňák, člověče," řekne Sakura uznale. „Když už jsi to sám řekl, asi bys opravdu neměl. Aspoň mám ten dojem. Ale v pohodě. Klidně si mě představuj nahou. Máš mý svolení."

„Dík," řeknu na to.

„Tak co, jsem hezká, jak si mě tak představuješ?"

„Moc," ujistím ji.

Konečně se mi ve slabinách rozlije příjemně uvolněný pocit. Jako bych se vznášel v nějaké kapalině specifické váhy. Řeknu to nahlas a ona vezme do ruky papírové kapesníky, které byly

položené u postele, a dovede mě k ejakulaci. Ejakuluju několikrát a opravdu hodně silně. Chvilku potom odejde do kuchyně vyhodit papírový kapesník a opláchnout si ruce.

„Promiň," hlesnu omluvně.

„Neomlouvej se pořád," řekne, když zase zaleze pod peřinu. „Nebo se ještě začnu cejtit nesvá. Vždyť je to jen část těla, nic víc. Nemusíš to tolik řešit. Ale náladu ti to trochu zvedlo, co?"

„To teda jo."

„Tak to je fajn," řekne ona. Chviličku pak o něčem uvažuje. „Právě mě napadlo, že by bylo fajn, bejt vážně tvoje ségra."

„To mě napadlo taky."

Pohladí mě zlehka po vlasech. „Už jdu fakt spát, vrať se prosím tě do spacáku. Jinak asi neusnu. Nerada bych, aby mě až do rána něco tvrdýho šťouchalo."

Zalezu zpátky do spacáku a znova zavřu oči. Tentokrát se mi podaří okamžitě usnout. A spím jak zabitý. Snad vůbec nejhloub od doby, co jsem utekl z domova. Připadám si, jako bych klesal velikým tichým výtahem až na samo dno země. Konečně zhasne všechno světlo a utichnou všechny zvuky.

Když se probudím, Sakura už tu není. Odešla do práce. Ručička hodin míjí devítku. Bolest v rameni už skoro úplně povolila. Přesně jak Sakura předpovídala. Na stole v kuchyni leží ranní noviny a papír z poznámkového bloku. A taky klíče od bytu.

Viděla jsem celý zprávy a přečetla celý noviny, ale tady v okolí se žádná krvavá nehoda nestala. Takže ta krev nebyla nic vážnýho. To je bezvadný, ne? K jídlu si vezmi z lednice, co budeš chtít (není tam teda ale nic moc). A jestli nemáš kam jít, klidně tu můžeš pár dní bydlet. Jestli budeš chtít jít ven, nech mi klíče pod rohožkou.

Vytáhnu si z lednice mléko, přesvědčím se, že nemá prošlou záruční lhůtu, a naleju si ho na kornflejky. Ohřeju vodu a udělám si pytlíkový darjeeling. Opeču dva toasty a namažu na ně nízkotučný margarín. Pak otevřu noviny a přečtu si společenskou rubriku. Tady v okolí se fakt žádná násilnost nestala. Oddechnu si, složím noviny a vrátím je na místo. Zdá se, že s kličkováním před policií si protentokrát nemusím dělat starosti. Do hotelu se ale přesto vracet nehodlám. Opatrnosti mi nezbývá. Ještě vůbec nemám

tušení, co se všechno mohlo stát během těch čtyř hodin, co jsem o sobě nevěděl.

Zavolám do hotelu. Ozve se mi nějaký mužský hlas. Říkám, že se kvůli nenadálým okolnostem musím odstěhovat. Snažím se mluvit co nejvíc jako dospělý. Ubytování bylo zaplaceno dopředu, a všechno by tedy mělo být bez problémů. Na pokoji jsem nechal nějaké věci, ale nepotřebuji je, takže je mohou klidně vyhodit. Kontroluje počítač, jestli je účet v pořádku. „Je to v pořádku, pane Tamuro. Tímto prosím považujte své odhlášení za vyřízené," říká nakonec.

Klíč byl kartový, takže ho vracet nemusím. Poděkuju a zavěsím.

Pak se osprchuju. V koupelně se suší její prádlo a ponožky. Snažím se na ně moc nekoukat a tak jako vždycky se pomalu, důkladně myju. Taky se snažím moc nemyslet na to, co se stalo včera v noci. Vyčistím si zuby, převléknu prádlo. Spacák sbalím na co nejmenší objem a strčím do batohu. V pračce si vyperu nahromaděné špinavé šatstvo. Sušička tu nikde není, tak nastrkám všechny vyprané a vyždímané věci do igelitky a tu dám taky do batohu. Usuším to třeba někde v laundromatu.

Umyju všechno nádobí, které se už ve dřezu v kuchyni kupí ve vrstvách, a když trochu oschne, tak ho utřu a uklidím do skříněk. Uklidím v ledničce a vyhodím věci, které se už začaly kazit. Pár už jich smrdí celkem dost. Brokolice je plesnivá. Okurky jako z gumy. Tófu má prošlé datum. Doplním do přihrádek čerstvé potraviny a utřu rozlitou omáčku. Vyhodím z popelníku vajgly a sesbírám rozházené noviny. Vyluxuju podlahu. Ta holka má možná talent na masírování, ale co se týká domácnosti, jsou, zdá se, její schopnosti na nule. Skoro se mi ještě zachce vyžehlit jednu po druhé její halenky, které se válí na hromadě na skříni, nakoupit a uvařit večeři. Nedělalo by mi to problém – ještě když jsem byl doma, tak jsem se snažil dělat sám co nejvíc domácích prací, abych se pak dovedl obejít bez ostatních. Ale prádlo a večeře, to už by bylo přece jen asi trochu moc.

Když jsem s tím vším hotový, usadím se v kuchyni za stolem a prohlížím si, jak to tu prokouklo. Napadá mě, že tu rozhodně nemůžu zůstat napořád. To je úplně jasné. Tady by mi totiž tak akorát v jednom kuse stál a nejspíš bych se tu nemohl zbavit

jistých myšlenek. Nemůžu se pořád snažit nekoukat na její jemné černé prádlo, které visí v koupelně, a ptát se jí, jestli mi dovolí, abych na ni myslel. A především opravdu nemůžu zapomenout, co bylo minulou noc.

Nechám jí tu dopis. Napíšu jí ho dokulata opsanou tužkou do poznámkového bloku, který leží u telefonu.

Díky, moc jsi mi pomohla. Promiň, že jsem Tě budil uprostřed noci. Ale opravdu jsem neměl na koho se obrátit.

Když dopíšu až sem, dám si chvilku pauzu a vymýšlím, jak dál. Rozhlédnu se kolem dokola po pokoji.

Jsem moc rád, žes mě tu nechala přespat a moc děkuju, že jsi ochotná mě tu pár dní nechat. Hrozně rád bych tu zůstal, kdyby to šlo, ale už Ti nemůžu dělat další problémy. Má to ještě další důvody, ale ty bych Ti teď asi moc dobře nevysvětlil. Nějak se prostě musím protlouct sám. Byl bych moc rád, kdybych Tvoji dobrou vůli mohl ještě využít, jestli se někde opravdu dostanu do průšvihu –

Znovu si dám pauzu. Někde vedle někdo velice nahlas pustí televizi. Ranní program pro hospodyňky. Účinkující se překřikují nazlobenými hlasy a reklama dělá, co může, aby si s nimi nezadala. Sedím za stolem, otáčím v prstech dokulata upsanou tužkou a snažím se sebrat myšlenky.

– jenže abych řekl pravdu, na něco takového prostě nemám právo. Víš, moc se snažím, abych ze sebe něco pořádnýho udělal, ale nějak se mi nedaří. Zkusím na tom ještě zapracovat, než se zas potkáme. Uvidíme, jak pochodím. Jo, a v noci jsi byla skvělá, díky.

Dopis strčím pod hrnek. Pak vezmu batoh a vyjdu ven z bytu. Klíč dám, tak jak mi to psala, pod rohožku. Uprostřed schodiště podřimuje černobíle pruhovaný kocour. Je už asi na lidi zvyklý – jak scházím po schodech, vůbec se nesnaží vstát. Posadím se vedle a chvilku tu velikou kočku hladím. Skoro se mi přitom začne stýskat. Kocour přimhouří oči a začne příst. Dlouho tak sedíme vedle sebe na schodech a těšíme se jeden ze druhého. Nakonec se s

ním rozloučím a vyjdu na ulici. Venku právě začalo drobounce pršet.

Odhlásil jsem se z laciného hotelu, právě jsem dal sbohem i Sakuřinu bytu a dneska večer už opravdu nemám kam jít. Než se setmí, musím bezpodmínečně sehnat nějakou střechu nad hlavou, pod kterou budu moct přenocovat. Nemám tušení, kde ji najdu. Ale co tak třeba pro začátek sednout na vlak a zajet do Kómurova památníku? Až se tam dostanu, zbytek se už třeba nějak vyvrbí. Jistě to pochopitelně nevím. Ale mám takové tušení.

Od té chvíle začne můj osud nabírat opravdu moc divné obrátky.

19. 10. 1972

12

Vážený pane profesore,
jste nejspíš překvapen, že Vám tak nečekaně píši. Promiňte mi prosím tuto neomalenost. Mé jméno Vám už nejspíše nebude známo – kdysi před lety jsem bývala učitelkou na základní škole v městečku… v Jamanaši. Možná se na mě ještě aspoň trochu upamatujete, když Vám napíši, že jsem měla na starosti skupinu dětí, jež během praktických cvičení v přírodě upadly do hromadného bezvědomí při nehodě, ke které u nás došlo před koncem války. Hned po té nehodě navštívila naše městečko řada vojáků i pánů profesorů z Tokijské univerzity s Vámi v čele, a já tak měla příležitost se s Vámi několikrát setkat i s Vámi hovořit.

Kdykoliv jsem pak od té doby zahlédla v novinách Vaše slavné jméno, zároveň s hlubokým obdivem k Vaší záslužné práci se mi vždy vybavily i vzpomínky na Vás a na rozmluvu, kterou jsme tehdy spolu ve veliké rychlosti vedli. Přiznávám, že jsem si dovolila také přečíst některá z Vašich děl a pokaždé jsem byla velmi pohnuta hloubkou Vašeho vhledu do problémů i velikou šíří Vašeho rozhledu, které jsem v nich nalezla. Plně souhlasím s Vaším názorem na svět jakožto místo pobývání hluboce osamělých lidských individuí, které spojuje dohromady právě uvědomění této archetypální osamělosti, a nalézám v něm hlubokou útěchu. I já sama jsem se během života častokrát přistihla při podobných úvahách. Ze srdce Vám přeji mnoho úspěchů v každém dalším bádání.

I po oněch událostech jsem stále pokračovala ve své učitelské práci v městečku…, před několika lety se mi však znenadání zhoršilo zdraví natolik, že jsem musila být dlouhodobě hospitalizována na poliklinice v Kófu a na vlastní žádost jsem odešla do důchodu. Přibližně rok jsem strávila v opakovaném

ústavním i domácím ošetřování a od své rekonvalescence a propuštění z nemocnice vedu v městečku doučovací kurzy pro školáky základních škol. Mými žáky jsou teď děti dětí, které jsem kdysi učila. Nemohu se ubránit povzdechnutí, byť tolik konvenčnímu, že náš čas doopravdy plyne jako voda a dny a měsíce tají jako sníh.

Ta hrozná válka mi vzala milovaného manžela i otce, v bouřlivé době po jejím skončení mi rovněž zemřela matka. Během uspěchaných dní manželství nebylo ani, kdy mít děti, a tak jsem se nakonec ocitla na světě úplně sama. Nemohu o sobě tvrdit, že bych prožila kdovíjak šťastný život, ale mám za sebou dlouhou dráhu pedagoga, během níž jsem ve třídě zvládla vychovat řadu dětí, a svým způsobem tak mohla také prožít naplněné dny. Jsem za to osudu velmi vděčna, protože bez svého učitelského povolání bych život, který jsem žila, sotva kdy dokázala unést.

Toto vše Vám nyní takto bez obalu píši, neboť stále ještě nemohu vypudit z hlavy onen případ omdlení dětí v horách, jenž se udál na podzim roku 1944. Od té nehody již minulo více než osmadvacet dlouhých let, já ji však stále vnitřně prožívám s touž intenzitou, jako by se byla udála teprve včera. Vzpomínky na ni mne i nadále neopouštějí ani na okamžik. Jsou stále se mnou, tak jako můj stín. Připravily mi nejednu bezesnou noc, a strašívají mne dokonce i ve snách.

Nemohu než znovu a znovu pociťovat, jak byl můj život tou událostí provždy poznamenán. Kdykoliv se někde setkám s některým z dětí, které tehdy postihla (žije jich v městečku ještě dobrá polovina a je jim už dosti přes třicet), musím se stále znovu a znovu ptát, cože to s nimi i se mnou samotnou vlastně udělala. Nehoda, jako byla tato, na nás nutně musila zanechat následky na těle i na duši, cítím, že tomu nemůže být jinak, ač bohužel nemám ani tuchy, jaké konkrétně a jakého rozsahu mohou být.

Jak je Vám, pane profesore, zajisté dobře známo, téměř vše stran nehody zůstalo tehdy z vůle armády veřejnosti skryto. Po válce navíc proběhlo podobně utajované šetření z iniciativy amerických okupačních vojsk. Mohu-li být upřímná, připadá mi, že ať už byla vojska americká, nebo japonská, jejich jednání se v principu téměř nelišilo. Ani poté, co s koncem americké okupace ustalo i omezení svobody slova, se o té záležitosti téměř vůbec

nikde nepsalo. Šlo přece jen o události staré několik let a navíc při nich nikdo ani nepřišel o život.

Většina lidí proto dnes ani neví, že se něco takového událo. Za války se dála řada věcí tak hrozných, že o nich nechceme ani slyšet, a miliony lidí byly nuceny položit své vzácné životy. Nějaké hromadné mdloby dětí ze základní školy už nikoho nezajímají. Ani u nás se na tu událost už skoro nikdo nepamatuje. A ti, co pamatují, nevypadají, že by o ní chtěli dvakrát mluvit. Naše městečko je malé, samotná událost nebyla ani pro účastníky právě příjemná a oni sami se nepochybně snaží na celou věc co možná zapomenout.

Zapomenuto bylo dnes ostatně již téměř všechno. Ta veliká válka, ztracené životy, které se už nikdy nevrátí, vše je už pouhou vzdálenou minulostí. Naše srdce žijí shonem každodennosti a většina toho, co je skutečně důležité, odchází z našeho vědomí jako vyhaslé hvězdy. O tak příliš mnoha věcech musíme den co den uvažovat, tak příliš mnoho nových poznatků si musíme osvojovat. Nové směry, nové znalosti, novou techniku, nová slova… Současně ale existují věci, které zapomenuty nebudou, byť by uplynulo jakkoli mnoho času a byť by se dělo cokoliv. Jsou vzpomínky, na které čas nemá vliv. Existují věci, které si neseme v sobě jako kameny svorníky, které završují a drží pohromadě klenbu pod nimi. Co se onehdy stalo v oněch lesích je pro mne právě takovým kamenem.

Bezpochyby už je pozdě cokoli řešit a Vy si dozajista řeknete, proč s tím vším přicházím ještě teď po letech. Já Vám však, pane profesore, musím o tom případu, dokud jsem živa, říci ještě něco.

Když se to vše stalo, byli jsme ve válce, s veškerou její myšlenkovou nesvobodou, a některé věci nebylo lze jen tak jednoduše vyslovit. Zvláště během našeho krátkého setkání, kdy jsem byla obklopena vojenskými kádry, s atmosférou, ve které se nedalo volně promluvit. V té době jsem také ještě nevěděla zhola nic o Vás ani Vaší práci, a jakožto samotná mladá žena jsem pochopitelně také ani dost málo nechtěla před neznámými muži mluvit o tak důvěrných záležitostech. Některé skutečnosti jsem proto ponechala skryty v sobě. Jinými slovy, z osobních důvodů jsem ve své oficiální svědecké výpovědi vědomě pozměnila část faktů. Ze strachu a z obav před ostudou jsem znovu a znovu opakovala ty samé lži, čímž se vyšetřování té podivné nehody jen

více a více zaplétalo a Vy jste si pak asi mohli udělat jen víceméně pokroucené závěry. A nejspíše nejen mohli, ale také museli. Už velmi dlouho mi leží na srdci pocit, že Vám v té věci dlužím velkou omluvu.

Právě proto Vám nyní píši tento sáhodlouhý dopis. Je možné, že Vás jím jen obtěžuji ve Vaší zaneprázdněnosti. Pokud by tomu tak bylo, považujte jej prosím jen za bezvýznamné skuhrání ženské na prahu stáří, které není nutno než přelétnout a zahodit. Jde mi jen o to, abych, dokud ještě mohu, někomu dokázala předat pravdivé a úplné vylíčení té události. Z choroby, která mne prve stihla, jsem se dokázala uzdravit, nevím ale, kdy na mne přijde další. Pokorně Vás proto v této věci žádám o shovívavost.

Noc před tím, než jsme šli s dětmi do hor, se mi zdálo o mém muži. Těsně před rozedněním. Zjevil se mi tak, jak jej odvedli do války. Byl to velice živý, velice erotický sen. Občas se vyskytnou sny živé tak, že je obtížné odlišit je od skutečnosti, a tohle byl takový sen.

Několikrát jsme se spolu spojili na skále, rovné jako kuchyňská deska na krájení. Byla to světle popelavá skála poblíž vrcholku jakési hory. Místa na ní bylo tak za dvě rohože tatami, povrch byl kluzký a vlhký. Na obloze visely mraky a vypadalo to, že se co nevidět spustí prudký liják. Vládlo bezvětří. Schylovalo se k večeru a ptáci spěchali na hnízdiště. Milovali jsme se bez jediného slova. Ještě to nebylo dlouho od svatby, odtrhla nás od sebe válka a mé tělo po mužovu prudce toužilo.

Pociťovala jsem slovy stěží vyjádřitelnou tělesnou rozkoš. Spojovali jsme se v mnoha nejrůznějších polohách, ve všech možných úhlech a pocit vyvrcholení jsem zakusila nesčíslněkrát. Připadalo mi to zvláštní. Byli jsme totiž oba spíše uzavřené povahy a nikdy jsme příliš nelačnili po zkoušení mnoha pozic ani nezažili podobně prudká vyvrcholení. V tom snu jsme ale odhodili veškeré zábrany a pářili se dočista jako nějaká zvěř.

Když jsem procitla, bylo všude kolem šero a já se cítila velice divně. Tělo jsem měla dočista ztěžklé a hluboko v lůně jsem ještě cítila přítomnost mužova pohlaví. Srdce mi bušilo a nemohla jsem popadnout dech. I mé pohlaví bylo ještě zvlhlé jako po opravdovém aktu. Cítila jsem to všechno tak živě a naléhavě, jako

by se nejednalo o žádný sen. Stydím se o tom zde rozepisovat, ale musila jsem se pak sama ukojit. Touha, kterou jsem tehdy pociťovala, byla příliš silná, a já ji musila nějak utišit.

Sedla jsem potom na kolo, dojela do školy a v čele dětí zamířila na Owanjamu. Pocity ze soulože jsem na sobě vnímala ještě za chůze horskou stezkou. Se zavřenýma očima jsem zřetelně cítila mužovu ejakulaci ve své děloze. Jasně jsem si uvědomovala jeho semeno, narážející na mou děložní stěnu. Ze všech sil jsem přitom tiskla jeho záda jako šílená. Kotníky nohou roztažených do maximální šíře jsem obtáčela kolem mužových stehen. Vedla jsem děti horskou stezkou vzhůru, ale duchem jako bych byla úplně mimo. Vlastně jsem se ze svého živého snu ještě vůbec neprohrála.

Právě když jsme vystoupali nahoru, dorazili do kýženého lesa a všichni se chystali rozprchnout se na všechny strany za houbami, začala mi zničehonic perioda. Naprosto mimo předpokládaný termín. Nebylo to totiž ani deset dní, co mi přestala poslední, a já měla menstruace vždy naprosto pravidelné. Možná že tuhle nečekanou vyvolalo něco, co spustil ten erotický sen. Na každý pád to však celé přišlo velmi náhle a já na to nebyla připravená. A navíc jsme byli právě v horách.

Řekla jsem dětem, že si uděláme chvilku přestávku, sama pak odešla dozadu mezi stromy a jako provizorní první pomoci použila ručníčků *tenugui*, jež jsem měla s sebou. Krve ze mne vycházelo tolik, že jsem z toho byla dosti vyděšená, ale byla jsem rozhodnutá to do návratu do školy nějak vydržet. Nedokázala jsem se na nic soustředit, natož vymýšlet nějaká opatření. Snad jsem také měla v hloubi duše pocit viny – nad necudným snem, nad svým ranním sebeukájením, nad fantaziemi, do kterých jsem se pak pohroužila přímo uprostřed dětí. Něco takového jsem se vždy snažila co možná potlačit.

Napadlo mne pak nechat děti chvíli sbírat houby, dobu naší praxe v přírodě co možná zkrátit a sestoupit z hor. Zpátky ve škole se už vždycky najde řešení. Posadila jsem se a dívala se na děti zabrané do sbírání hub. Spočetla jsem si je a dávala pozor, aby se žádné nedostalo někam, kde na něj neuvidím.

Po chvíli jsem však znenadání spatřila, jak jeden z chlapců cosi nese v ruce a kráčí směrem ke mně. Byl to hoch, který se jmenoval Nakata. Ano, přesně tentýž, který pak ležel takovou dobu v

bezvědomí v nemocnici. A to, co držel v ruce, byly mé ručníčky prosáklé krví. Nasucho jsem polkla. Nevěřila jsem vlastním očím. Vždyť jsem je přeci schválně odnesla a ukryla pořádně daleko odtud, kam žádné dítě nemohlo přijít, a pokud už přece, tedy je nemohlo jen tak snadno objevit. To bylo přeci samozřejmé. Sotva se najde něco, za co by se žena více styděla a co by chtěla více utajit před lidskými zraky. Naprosto jsem netušila, jak to ten kluk mohl nalézt.

Ani jsem nevěděla jak a začala jsem jej, toho Nakatu, bít. Chytla jsem jej za rameno a zas a znovu jsem zasypávala jeho obličej pohlavky. Snad jsem na něj i něco křičela. Byla jsem rozčilená, úplně bez sebe. Cítila jsem nesmírný stud a myslím, že jsem byla také trochu v šoku. Bylo to poprvé, co jsem kdy vztáhla ruku na dítě. Jako bych to už ani nebyla já.

Pak jsem si uvědomila, že mne všechny děti upřeně pozorují. Některé stály, některé seděly a dívaly se směrem k nám. Spatřily mne, jak tam stojím popelavá v tváři, zbitého Nakatu povaleného na zem a ručníčky prosáklé mou krví. Zůstala jsem chvíli jako opařená. Nikdo se ani nepohnul, nikdo ani necekl. Dětské obličeje byly absolutně bez výrazu, jako nějaké bronzové masky. V lese se rozhostilo hluboké ticho. Bylo slyšet jen pípání ptáků. Pamatuji si to do detailu ještě dnes.

Kolik jen pak mohlo uplynout času? Tolik jej zase být nemohlo. Mně to ale připadalo jako celá věčnost. Jako bych se v té chvíli ocitla zahnaná na sám kraj světa. Nakonec jsem ale přišla k sobě. Okolnímu světu se navrátily barvy. Zakrvácené ručníčky jsem skryla někam dozadu a oběma rukama jsem začala zvedat Nakatu. Pak jsem ho pevně stiskla v náručí a prosila jej za odpuštění. Říkala jsem mu, že je to všechno má vina a ať mi, jestli může, promine. I on byl viditelně v šoku. Pohled měl úplně prázdný a zdálo se mi, že vůbec neslyší, co mu říkám. Stále jej objímajíc, obrátila jsem se k žákům a řekla jim, ať jen zas sbírají houby. Myslím, že nikdo z nich nepochopil, co se vlastně stalo. Všechno to bylo tak podivné, tak příliš náhlé.

Chvilku jsem tak tiskla Nakatu v náruči jako zkamenělá. Chtělo se mi na místě umřít. Nebo prostě najednou zničehonic zmizet. Ve světě jen docela nedaleko od nás zuřila zlá válka a umíraly takové spousty lidí. Přestávala jsem pomalu chápat, co že

je vlastně ještě správné a co ne, co je pravda a co lež. Je to, co mám před očima, ještě vůbec skutečné? Jsou barvy, které vidím, opravdové nebo falešné, jsou to, co slyším, skutečné hlasy ptáků z větví…? Byla jsem na dně zoufalství, samotná uprostřed lesů, se spoustami krve, která mi stále proudila z dělohy. Utápěla jsem se ve směsici zloby, strachu a studu. Plakala jsem. Bezhlesně, tichoulince jsem plakala.

A pak začaly děti omdlévat.

Chtěla bych z celého srdce doufat, že pochopíte, že jsem něco takového opravdu nemohla vyprávět vojákům. Bylo to ve válce a žili jsme v ustavičném „nasazování masek“, které mělo zastřít skutečnost. Také proto jsem si tehdy dovolila Vám vyprávět celý příběh beze zmínky o své periodě a o Nakatovi, jenž vzal do rukou ručníčky prosáklé mou krví a jehož jsem pak zbila. Jak jsem již psala výše, měla jsem od té doby velké obavy, že jsem tím vším snad zcela zvrátila Vaše vyšetřování a výzkumy. Tím, že o tom teď mohu konečně nepokrytě mluvit, se uleví i mně samotné.

Je to skutečně velmi zvláštní, ale děti celou příhodu vůbec nezaregistrovaly. Jako by neviděly žádné zakrvácené ručníčky ani to, že jsem Nakatu bila. Prostě jim o tom v mozku úplně chyběla informace. Všem. Osobně jsem se u každého ještě v tichosti přesvědčovala krátce po nehodě. Možná že už na ně v době, kdy se to celé dělo, začínala působit davová sugesce.

Jako učitelka, která mívala Nakatu na starosti, bych Vám o něm ráda napsala ještě několik svých dojmů. Nemám vůbec tušení, co s ním od té události bylo. Po válce jsem pak slyšela od důstojníka americké armády, jenž mne vyslýchal, že prý byl odvezen do tokijské vojenské nemocnice, kde proležel poměrně dlouhou dobu v bezvědomí, ze kterého se konečně po jisté době dokázal vzpamatovat. Další podrobnosti mi ovšem už důstojník nesvěřil. O těch ale, domnívám se, bude určitě více známo Vám, pane profesore.

Jak jistě velice dobře víte, byl Nakata jedním z pěti evakuovaných dětí v naší třídě, nejlépe z nich prospíval a byl také opravdu chytrý. Byl i hezký a chodil dobře oblékaný. Byl ale velice tiché povahy a do ničeho se nepletl. Jaktěživ se například

nestalo, že by se byl při vyučování sám od sebe přihlásil. Byl-li ovšem vyvolán, odpovídal vždy správně, a pokud se jej kdo dotázal na jeho názory, ukázalo se, že jsou logické a ucelené. V kterémkoli z předmětů vždy pochopil vysvětlovanou látku hned napoprvé. Takové dítě se zpravidla najde jedno ve třídě. Pilně se učí, i když jej nikdo nekontroluje, dostane se na výbornou školu a svou pozici ve společnosti si dokáže najít, i když už má školy za sebou. Je prostě talentované už od narození.

Jako učitelce mi ovšem ten hoch dělával v některých ohledech těžkou hlavu. Zdával se mi totiž chvílemi takový rezignovaný. Ať už měl před sebou jakkoli náročnou úlohu, neměl po jejím zdárném vyřešení ze svého úspěchu téměř žádnou radost. Nevěděl, co to je supět námahou, neznal bolest marných pokusů na cestě k cíli. Nikdy nevzdychal, ani se nesmál. Jako by prostě jen dělal, co bylo třeba, jen vykonával úkoly, které mu život přinášel. Jako tovární dělník, který má v ruce klíč a jeden za druhým utahuje předepsané šrouby dílů, které k němu přináší běžící pás.

Soudila jsem, že to mohlo být způsobeno jeho rodinným prostředím. Jistě, s jeho rodiči v Tokiu jsem se nikdy přímo nesetkala, a mohu se tedy jen a pouze domýšlet. Během svého pedagogického působení jsem se nicméně měla možnost několikrát setkat s podobnými případy. Nadaným dětem se občas stává, že na ně dospělí kladou stále větší a větší nároky, které musejí zvládat. Nezřídka to pak má za následek, že se cítí tak zavaleny množstvím úkolů, jež je třeba řešit, že se tím jejich svěží cítění a radost z úspěchu, které by přece jako děti měly docela samozřejmě mít, postupně dočista vytratí. Děti žijící v podobném prostředí se nakonec uzavřou do sebe a naučí se svoje přirozené city skrývat a tajit. Znovu pak takovou uzavřenou dětskou duši otevřít stojí velikou spoustu času i úsilí. Dětská mysl je tvárná a lze ji ohýbat do všech stran. Co se však v ní takto jednou upevnilo, dá se jen těžko vracet zpět. V mnoha případech to už dokonce nejde vůbec. Něco podobného ovšem Vám, pane profesore, jakožto odborníkovi nemusím jistě vysvětlovat.

Ale nešlo jen o to. Jasně jsem v tom všem cítila i jakýsi stín násilí v pozadí. Z jistých jeho gest a chování bylo opakovaně cítit známky strachu. Jako by ten chlapec byl dlouhou dobu vystaven nějakému násilí a toto byla jeho bezděčná reakce. O tom, jaké to

asi muselo být násilí, jsem se mohla nejvýš dohadovat. On se dovedl dobře ovládat a svůj „strach“ před námi chytře skrýval. Nedovedl už ale před námi zakrýt, jak pokaždé celý sotva znatelně ztuhl, jakmile jej něco rozrušilo. Osobně se domnívám, že se dost možná setkával s násilím doma. Něco takového většinou poznáte, stýkáte-li se s dětmi den co den.

V takových venkovských domácnostech se nikdy nejednalo v rukavičkách. Téměř všichni rodiče u nás jsou rolníci, kteří se protloukají, jak se dá. Od rána do večera dřou na polích, k tomu se přidává alkohol, a když se pak rozhněvají, bývá ruka rychlejší úst. To není vůbec žádné tajemství. Pokud jde o děti, ty jsou na to povětšině zvyklé, a proto to na nich nezanechává následky. Tatínek toho hocha, Nakaty, byl ale univerzitním profesorem. Také jeho maminka, alespoň pokud mohu soudit z dopisů, jež mi ráčila posílat, byla velmi kultivovaná dáma. Krátce: šlo o velkoměstskou honoraci. Pokud by už v takové rodině došlo k násilnostem, zcela určitě by se bylo muselo jednat o poněkud jiné násilí, než jaké dnes a denně doma zažívají venkovské děti. Nepochybně by muselo jít o mnohem komplikovanější, mnohem skrytější formu násilí. O násilí, jež je s to způsobit, že se dítě uzavře do sebe.

Tím víc mne proto mrzí, tím víc lituji, že jsem tehdy v horách udělala tak hroznou věc a jednala s tím chlapcem, byť ne úmyslně, právě násilně. Nemohla jsem udělat už nic horšího. Díky hromadné evakuaci se napůl z donucení ocitl daleko od domova, v neznámém prostředí, a také proto se pomalu chystal, že mi začne důvěřovat.

Tím, že jsem na něj vztáhla ruku, jsem nejspíše nenapravitelně poškodila jakýsi vnitřní prostor, který v sobě ten hoch měl. Velmi jsem toužila tuto chybu časem nějak napravit, ale další okolnosti mi bohužel nedopřály tento úmysl uskutečnit. Nakata byl stále ještě v bezvědomí odvezen do nemocnice v Tokiu a já jej už nikdy neviděla. Stále mi to leží na srdci jako balvan. Dosud si pamatuji, jak se na mne díval, když jsem jej bila. Jasně mám před očima jeho obličej, tolik plný nezměrné hrůzy a zoufalství.

Vím, napsala jsem Vám toho už víc než dost, přesto mi dovolte zmínit ještě jednu, poslední věc. Když koncem války padl na Filipínách můj manžel, nebyla jsem tím tolik zasažena. Cítila jsem tehdy jen naprostou bezbrannost. Ne zoufalství ani hněv. Neuronila

jsem jedinou slzu. Bylo to proto, že mi bylo už dopředu jasné, že nejspíš položí svůj mladý život na nějakém bojišti. Od chvíle, co se mi rok předtím zdál sen o divokém milování s ním, co mi začala nepředvídaná perioda, co jsme vystoupali do hor, kde jsem pak v rozrušení ztloukla toho chlapce Nakatu, a co děti upadly do záhadného bezvědomí, jsem to považovala za předem danou věc, za skutečnost. Oznámení mužovy smrti pro mne bylo již pouhým potvrzením. Část mé duše pořád zůstává v těch lesích. Tam, kde jsem završila míru svého života.

Dovolte, pane profesore, abych Vám na závěr dopisu popřála mnoho úspěchů ve Vašich dalších výzkumech. Dávejte na sebe prosím pozor.

Vaše…

13

Když krátce po poledni jím oběd a dívám se přitom do zahrady, přijde pan Óšima a posadí se vedle mě. Dnes tu kromě mě žádní jiní čtenáři nejsou. Obědvám jako vždycky nejlevnější *bentó*, které vedou v prodejně na nádraží. Sem tam prohodíme pár slov. Pan Óšima mi nabídne polovinu sendviče, který má sám k jídlu. Říká, že ho dnes kvůli mně připravil schválně víc.

„Nerad bych se tě dotknul, ale jak tě tak pozoruju, zdá se mi, že moc dobře nejíš."

„Já si zmenšuju žaludek," vysvětluju.

„Schválně?"

Kývám.

„A to z nějakých úsporných důvodů?" Znovu kývám.

„No, nechci ti do toho moc mluvit, ale řekl bych, že tobě určitě chuť k jídlu nechybí. Takže by ses měl dosyta najíst, kdykoliv to jen trochu jde. Jsi právě v období, kdy potřebuješ pořádnou stravu. Ve všech smyslech toho slova."

Ten sendvič, který mi nabízí, vypadá vážně lákavě. Poděkuju a vezmu si. Uzený losos a řeřicha a listy salátu v měkkém bílém chlebu. Chleba má křupavou kůrku. Křen a máslo.

„To jste dělal vy sám, pane Óšimo?"

„No, nikdo jiný to za mě neudělá," odpovídá on.

Nalije si z konvice černou kávu a napije se. Já si otevřu krabici mléka, kterou jsem si přinesl s sebou.

„Co to tu vlastně pořád tak usilovně studuješ?"

„Teď zrovna Sósekiho sebrané spisy," odpovídám. „Pořád ještě zbývá pár děl, co jsem od něj vůbec nečetl, takže bych to teď chtěl napravit."

„Takže tobě se Sóseki líbí tak, že ho chceš přečíst úplně celého," konstatuje pan Óšima.

Kývám.

Z hrnku, který pan Óšima drží v ruce, stoupá bílá pára. Obloha je pořád ještě temná jako noc, ale déšť alespoň pro tuhle chvíli ustal.

„A co už jsi stačil přečíst za tu dobu, co sem chodíš?“

„Teď právě *Vlčí mák* a předtím *Havíře.*“

„Tak *Havíře?*“ opakuje pan Óšima, jako by se snažil vybavit si nějakou už dost vybledlou vzpomínku. „To bylo o tom studentovi z Tokia, co se nějakou náhodou dostane k práci v dole a po hrozných zkušenostech, které tam nadělá mezi horníky, se zase vrátí do světa venku, ne? Kdysi dávno jsem tu novelu četl. Obsahem vůbec nevypadá na Sósekiho dílo, i styl je dost drsný. Obecně se považuje za jednu z nejhorších Sósekiho věcí vůbec. Co se ti na ní líbí?“

Pokouším se svoje pocity z té knihy, dosud vágní a neurčité, formulovat do přesných slov. Na něco takového ovšem potřebuju k ruce Kluka, co se mu říká Vrána. Už ho tu máme, zničehonic se objevil a doširoka roztahuje křídla, má pro mě slova, která potřebuju. Mluvím.

„Protagonistou té knihy je synek z bohaté rodiny, který prožije neúspěšný milostný románek, následně se mu všechno zprotiví a on odejde z domu. Jak se tak toulá bez cíle, potká divného člověka, který ho přemluví, aby se stal havířem. On se s ním chvíli jen tak potuluje a pak se dá najmout na práci v měďných dolech v Ašio. Zahrabe se hluboko pod zem a zažije věci, nad kterými zůstává rozum stát. Rozmazlený naivka se tak naráz octne na samém dně společnosti.“

Napiju se mléka a hledám další slova. Než se s nimi Kluk, co se mu říká Vrána, vrátí, chvíli to trvá. Pan Óšima ale trpělivě čeká.

„Tomu člověku jde o holé přežití. Pak se odtamtud nějak dostane a vrátí se ke starému životu na povrchu. My se ale vůbec nedozvíme, jestli si protagonista ze svých zkušeností vzal nějaké ponaučení, jestli se napravil, jestli začal víc přemýšlet o životě, nebo pochybovat o stavu společnosti. Nepíše se tam nic o tom, jestli jako člověk nějak vyzrál, nebo ne. Po dočtení jsem tu knihu odložil s podivným pocitem. Ptal jsem se sám sebe, co tím vším vlastně chtěl autor říct. Jenže, kupodivu právě tohle, právě

nezodpovězená otázka co tím vlastně chtěl básník říci mi zvláštně silně uvízla v mysli. Líp vám to asi už nevysvětlím.“

„Ty chceš vlastně říct, že se *Havíř* strukturou naprosto liší od takzvaných moderních výchovných románů, jako je třeba *Sanširó.*“

Kývám. „Jo. Nevím, jestli jsem vás pochopil úplně správně, ale řekl bych, že to tak asi je. Sanširó v průběhu vyprávění zraje. Naráží na zdi, upřímně o tom přemýšlí a snaží se to všechno nějak překonat. Aspoň myslím. Jenže protagonista *Havíře* je úplně jiný. Co se před ním odehrává, to on jen pozoruje a pozoruje, a bere to tak, jak to je. Jistěže se občas v náznacích dozvíme, co si myslí, ale to nikdy nejsou moc hluboké úvahy. Spíš se pořád jen trápí tou svou nešťastnou láskou. A minimálně navenek to vypadá, že vychází z díry na povrch naprosto nezměněný. Celou tu záležitost nechápe jako něco, co by si měl sám zvážit nebo se zamyslet nad tím, co si vybrat. On je, no, hrozně pasivní. Jenže já si myslím, že to člověk nemá tak jednoduché, že by si nemohl volit pomocí vlastních schopností.“

„Takže by ses třeba sám mohl k protagonistovi *Havíře* přirovnat?“

Vrtím hlavou. „To ne. To mě ani nenapadlo.“

„Člověk ale má vždycky něco, čeho se drží,“ povídá pan Óšima. „Jinak to prostě nejde. To platí i pro tebe, i když o tom třeba sám nevíš. Jak řekl Goethe, veškeré stvoření je metafora.“

Zkusím se nad tím zamyslet.

Pan Óšima si lokne z hrnku kávy a pokračuje. „Tvůj názor na Sósekiho *Havíře* je ale každopádně moc zajímavý. Zvlášť když ho člověk slyší od někoho, kdo opravdu utekl z domu. To je pak všechno ještě mnohem přesvědčivější. Skoro mám chuť si tu věc přečíst ještě jednou.“

Dojím sendvič, který mi pan Óšima připravil. Krabici od mléka zmačkám a zahodím do koše na odpadky.

„Pane Óšimo, já mám takový problém a nemůžu se o něm poradit s nikým jiným než s vámi,“ vypálím naráz od boku.

On jen rozpřáhne obě ruce, jako by říkal: „Tak sem s ním.“

„Když to všechno zkrátím, jak to nejvíc jde: nemám dnes večer kde přespat. Spacák mám. Takže nepotřebuju ani futon, ani postel.

Stačí mi střecha nad hlavou. Kdekoliv. Nevíte tu někde v okolí o něčem?“

„Jak tak hádám, hotely a *rjokany* můžeme z výběru rovnou vyloučit, co?“

Kývám. „To jsou ty úsporné důvody. A pak se taky co nejmíň chci ukazovat lidem na očích.“

„A už nejmíň ze všeho policistům z oddělení pro mladistvé, že?“

„Možná.“

Pan Óšima se na chvilku zamyslí. „Tak můžeš přespávat třeba tady,“ říká.

„*Tady v knihovně?*“

„Jo. Střecha nad hlavou by tu byla, dokonce jsou tu i volné pokoje. A v noci sem nikdo nechodí.“

„A to by něco takového prošlo?“

„Samozřejmě by se to muselo trochu zaonačit. Ale možné by to bylo. Nebo by to aspoň nebylo úplně nemožné. Myslím, že bych v tom směru mohl něco podniknout.“

„Tím myslíte…“

„Čteš kvalitní knihy, dovedeš uvažovat vlastní hlavou. Nevšiml jsem si, že bys byl nějak nemocný, jsi i samostatný. Vedeš pravidelnou životosprávu, a když na to přijde, dovedeš se i uskrovnit v jídle. Zkusím vyjednat se slečnou Saeki, jestli by ses nemohl stát mým pomocníkem a bydlet v některé volné místnosti.“

„Já vaším pomocníkem?“

„Nešlo by o nic složitého. Nanejvýš tak pomáhat s otvíráním a zavíráním knihovny. Na velký úklid chodí v domluvené termíny profesionální služba a počítače má na starosti odborný správce sítě. Nic moc jiného tu na práci ani není, takže by sis pak mohl číst, jak by se ti zachtělo. Kulantní nabídka, ne?“ podívá se po mně pan Óšima.

„To tedy ano, ale…“ Co vlastně chci říct? Sám nevím.

„Ale mně se zdá, že tohle přece slečna Saeki nemůže v životě povolit? Vždyť je mi teprve patnáct, nikdo mě nezná a utekl jsem z domova.“

„Slečna Saeki, víš… no, jak bych ti to řekl,“ začne pan Óšima. Divně ale váhá a hledá slova. „Je prostě taková neobvyklá.“

„Neobvyklá?“

„No, jednoduše řečeno, ona neposuzuje věci podle běžných standardů.“

Kývám. Jenže tomu stejně vůbec nerozumím. *Neposuzuje věci podle běžných standardů?*

„To jako že je zvláštní člověk?“

Pan Óšima vrtí hlavou. „Ne ne, tak jsem to nemyslel. *Zvláštní člověk* bych byl spíš já. Ona se prostě jenom nenechává svazovat rozumem.“

Vůbec mi není jasné, jaký v tom je rozdíl, když je někdo neobvyklý a když je zvláštní. Ale mám tak dojem, že se už radši nebudu na nic ptát. Alespoň ne teď.

Pan Óšima se na chvilku odmlčí. Pak řekne: „Na každý pád by asi nebylo úplně vhodné, kdybys tu začal zničehonic nocovat už odedneška. Takže tě pro začátek zavezu jinam. Dva tři dny si tam pobudeš, než to tady vyjednám. Doufám, že ti to nebude vadit. Je to odsud trochu z ruky.“

Říkám, že mi to nevadí.

„Knihovna zavírá v pět,“ pokračuje pan Óšima. „Pak se ještě trochu uklízí a vyjet bychom odsud mohli tak v půl šesté. Naložím tě do auta a odvezu až na místo. Nikdo tam teď není. A střechu to má.“

„Děkuju.“

„Děkování si nechej, dokud tam nebudeme. Ono to totiž stejně je trochu jiné místo, než si ty asi představuješ.“

Vrátím se do studovny a dál si čtu *Vlčí mák*. Nikdy jsem nebyl žádný rychlý čtenář. S každým řádkem si dávám pěkně na čas. Pěkně si text užívám. Co si užít nemůžu, to ani nedočtu do konce. Krátce před pátou už mám román přečtený. Vrátím ho do regálu, posadím se na sofa, zavřu oči a jen tak si vybavuju minulou noc. Sakuru. Její pokoj. Všechno, co se mnou dělala. Co může, se mění a plyne kupředu jako o závod.

V půl šesté jdu čekat do předsíně, dokud se neobjeví pan Óšima. Obejdeme spolu budovu až k parkovišti vzadu a tam mě usadí na sedadlo spolujezdce do zeleného sporťáku. Mazda roadster. Skládací střecha je zvednutá. Kabriolet je to tedy elegantní, ale má jen dvě sedadla a kufr skoro žádný. Můj batoh se tam nedá strčit a musíme ho uvázat provazem na rošt.

„Čeká nás dlouhá jízda, tak se ještě cestou stavíme někde na večeři,“ povídá pan Óšima. Pak otočí klíčkem zapalování a nastartuje.

„Kam až pojedeme?“

„Do Kóči,“ odpoví mi. „Už jsi tam někdy byl?“ Zavrtím hlavou. „Je to daleko?“

„Až na místo možná tak dvě hodiny. Přes hory a pak dolů na jih.“

„A vám nevadí jet takovou dálku?“

„Ani trochu. Vede tam přímá silnice, ještě se nesetmělo a nádrž mám plnou po okraj.“

Projedeme večerně se šeřícím městem a najedeme nejdřív na dálnici směrem na západ. Suverénně střídá pruhy a proplétá se mezi auty. Dlaní levé ruky obratně řadí. Jde mu to úplně hladce. Zvuk motoru se přitom vždycky malinko změní. Hodí tam rychlost, sešlápne plyn k podlaze a rázem uháníme přes sto čtyřicet kilometrů v hodině.

„Motor je upravený. Perfektní akcelerace. Docela jiná než u normálního roadsteru. Vyznáš se v autech?“

Vrtím hlavou. Nevím o nich absolutně nic.

„Vy řídíte rád, pane Óšimo?“

„Doktor mi zakázal dělat nebezpečné sporty. Tak místo toho řídím auto. Kompenzační chování.“

„Vy jste nějak nemocný?“

„To by bylo na dlouho. Jednoduše řečeno, mám jeden druh hemofilie,“ říká pan Óšima jakoby nic. „Víš, co to je, ne?“

„Zhruba jo,“ odpovím. Brali jsme to v biologii. „Že se nezastavuje krvácení. Vlivem dědičnosti se nesrazí krev.“

„Přesně tak. Hemofilie má navíc spoustu druhů a já mám poměrně vzácný typ. Nemám tak těžkou formu, ale stejně si musím dávat dobrý pozor, abych se nezranil. Jak jednou začnu krvácet, musím okamžitě do nemocnice. Navíc, jak sám určitě dobře víš, s krevními zásobami z normálních nemocnic je spousta problémů. A já nějakou nákazu AIDSem a pomalý rozpad prostě nemám na programu. Takže mám ve městě, co se krve týká, speciální konexi. Ze všech těchhle důvodů taky ani necestuju. Krom toho, že pravidelně dojíždím do fakultní nemocnice v Hirošimě, nevytáhnu skoro paty ven. Ani mi to moc nevadí, sport a cestování mi zas až

tak neschází. Horší je to s vařením. Dost mě mrzí, že nemůžu vzít do ruky nůž a připravovat jídlo, jak se patří.“

„Ale řízení je přece taky docela rizikový sport, ne?“ zeptám se.

„To je jiný druh rizika. Když sedím v autě, jedu vždycky co možná největší rychlostí. Pokud ve velké rychlosti způsobíš nehodu, rozhodně to neskončí jen nějakým říznutím do prstu. A při ztrátách velkého množství krve už není v ohrožení na životě mezi hemofilikem a zdravým člověkem až tak velký rozdíl. Je to rovná šance. Takže kdyby něco, můžu si klidně umřít bez přemýšlení o nějaké srážlivosti a podobných nepříjemnostech.“

„Aha.“

„Žádný strach,“ zasměje se pan Óšima. „Já tak snadno nehody nemívám. V tomhle ohledu jsem hodně opatrný a dávám si pozor. Auto je perfektně seřízené. A navíc, až to přijde, chci umřít sám a v klidu.“

„Vy nějaké zatahování cizích lidí do vlastní smrti prostě nemáte na programu.“

„Přesně tak.“

V restauraci na dálničním odpočívadle si dáme večeři. Já kuře a salát, on plody moře na kari a salát. Jídlo, které zasytí hladové břicho. Účet platí on. Pak zas nasedneme do auta. Kolem už je úplná tma. Když šlápne na plyn, ručička otáčkoměru jen tak vyletí nahoru.

„Nebude ti vadit, když pustím hudbu?“ ptá se pan Óšima. Říkám, že ne.

Stiskne PLAY knoflík CD přehrávače. Rozezní se klasická klavírní hudba. Chvíli poslouchám a tipuju. Beethoven to není, Schuman taky ne. Co do období to bude tak někde uprostřed.

„Schubert?“ zeptám se.

„Přesně ten,“ povídá on. A pak, s oběma rukama na volantu v poloze deset hodin deset minut, se na mě na okamžik zadívá. „Ty máš rád Schubertovu hudbu?“

Odpovídám, že ani ne.

Pan Óšima přikývne. „Já si Schubertovy klavírní sonáty často pouštím při řízení. Pěkně nahlas. Víš proč?“

„To vážně nevím,“ říkám já.

„Protože zahrát dokonale Schubertovu klavírní sonátu je jedna z nejobtížnějších věcí na světě. Zvlášť tuhle *Sonátu D dur*. Pekelně těžký kousek. Jsou pianisté, kteří ti jakž takž bravurně zahrají výběr jedné dvou samostatných vět z té skladby. Ale zahrát všechny čtyři věty tak, abys při pozorném poslechu neztratil pocit jednoty, to, co já vím, zatím nedokázal nikdo. Pokoušelo se o to už pěkných pár slavných pianistů, ale všechny jejich přednesy měly zřetelné vady na kráse. U žádného si neřekneš: *To je ono!* A víš proč?“

„Nemám tušení,“ říkám já.

„Protože už sama ta skladba je nedokonalá. Sám Robert Schumann, jinak velký znalec Schubertovy klavírní hudby, tuhle sonátu označil za rajskou nudu“.

„Když je ale ta skladba, jak říkáte, nedokonalá, proč se o ni tedy už pokoušely ty spousty pianistů?“

„Dobrá otázka,“ řekne pan Ósima. A pak na chvilku zmlkne. Do ticha se line hudba. „Opravdu přesnou odpověď sám neznám. Jedno ti ale říct můžu. A to, že díla, která v sobě mají nedokonalost jistého druhu, dokážou lidi uchvátit právě tím, že jsou nedokonalá – tedy alespoň lidi *jistého druhu.* Tebe třeba takhle uchvátil *Havíř* od Sósekiho. Má v sobě totiž něco, co dokonalým dílům, jako je třeba *Kokoro* nebo *Sanširó*, schází. Ty sis tu knihu pro sebe objevil. Nebo by možná bylo lepší říct, že si ta kniha objevila tebe. Stejné je to se Schubertovou *Sonátou D dur.* Rozechvěje ti srdce tak, jak to žádná jiná skladba nedokáže.“

„Takže,“ pokračuju já, „když se tedy vrátíme k původní otázce – proč tedy vy osobně posloucháte Schubertovy sonáty? A zvlášť při řízení auta?“

„Zahrát Schubertovy sonáty, a zvlášť *Sonátu D dur*, popořadě, tak jak leží a běží, není žádné umění. Jak už poukázal Schumann, je moc pastorální a taky dlouhá, a technicky naprosto primitivní. Pokud něco takového prostě jen zahraješ tak, jak je to napsané, výsledkem bude vysušená, zatuchlá starožitnost. Takže si pianista musí vymýšlet různé finty. Trochu si s tím pohrát. Třeba teď, slyšíš, jak zdůraznil členění? Nebo tam hodí *rubato.* Přidá na tempu. Zahraje to víc živě. Jinak by se mu to sesypalo. Musí to celé ale zároveň dělat hrozně opatrně, protože když to překombinuje, zničí skladbu. Už to nebude Schubert. Pianisté, kteří

si s touhle *Sonátou D dur* začnou, se všichni bez výjimky ocitnou v takové pasti.“

Zaposlouchá se do hudby. Pobrukuje si melodii. Pak pokračuje: „A proto při řízení tak rád poslouchám Schuberta. Jak už jsem říkal, provedení je skoro vždycky v některém směru nedokonalé. Kvalitní, hutná nedokonalost ale lidi vzrušuje, probouzí jejich pozornost. Kdybych řídil za nějaké přesně nalinkované, dokonale napsané a interpretované hudby, asi bych za chvíli dobrovolně zavřel oči a čekal, až to budu mít za sebou. Ale já si pouštím *Sonátu D dur* a slyším, jak omezené je ve skutečnosti lidské snažení. Poznávám, že svého druhu dokonalost se nedá ztvárnit jinak, než jako nikdy neuzavřený soubor nedokonalostí. A v tom je útěcha. Rozumíš, co tím chci říct?“

„Tak zhruba jo.“

„Pardon,“ omlouvá se pan Óšima. „Jak se jednou zaberu do těchhle řečí, vůbec nevím, kdy přestat.“

„Těch nedokonalostí, o kterých mluvíte, je ale přece spousta druhů? A navíc různě intenzivních?“ navrhuju já.

„Samozřejmě.“

„Koho teda vy osobně považujete, aspoň v *relativním smyslu*, za nejlepšího interpreta *Sonáty D dur*, kterého jste kdy slyšel?“

„To je dost náročná otázka,“ říká pan Óšima.

Na chvilku se nad tím zamyslí. Podřadí a vjede do předjížděcího pruhu, rychle předjede velikánský mrazírenský kamión nějaké dopravní společnosti, pak zase přeřadí a vrátí se do vnitřního pruhu.

„Nechci tě nijak děsit, ale zelený roadster je na noční dálnici jedno z nejhůř viditelných aut vůbec. Je nízký a zelená barva se ve tmě ztratí. Obzvlášť špatně je vidět z kamiónů s návěsem. Když člověk nedává opravdu dobře pozor, je to strašně nebezpečné. Zvlášť v tunelech. Všechny sportovní vozy by správně měly být červené. To je mnohem nápadnější. Proto je taky tolik červených Ferrari,“ vysvětluje. „Jenže já mám radši zelenou. I když je třeba nebezpečná. Zelená, to je barva lesů. Červená je krev.“

Podívá se na hodinky. Pak si zase začne pobrukovat do hudby.

„Když to vezmeme obecně, mají nejucelenější přednes snad Brendel a Ashkenazy. Já osobně je ale zas tak rád nemám. Nechytá mě to za srdce. Schubertova hudba, to je podle mě takový útok na

zaběhnutý řád věcí. Což je přesně podstatou romantismu a v tom smyslu je Schubertova hudba přímo výkvět romantismu.“

Na chvíli se do té Schubertovy sonáty zaposlouchám.

„Tak co, nuda, viď?“

„Dost,“ připustím upřímně.

„Pochopit Schuberta chce dlouhý trénink. Taky se mi zdál nudný, když jsem ho slyšel poprvé. To je pro někoho ve tvém věku naprosto normální. Jenže víš, teď už jsem pochopil jednu věc. Na tomhle světě lidi nejdřív ze všeho omrzí právě to, co není nudné. Co se naopak neomrzí, jsou většinou právě nudné věci. Tak je to. A dejme tomu, že mám v životě kdy, abych se nudil, ale naprosto nemám čas na nějakou omrzelost. Což ale většina lidí skoro nerozlišuje.“

„Vy jste o sobě dneska říkal, pane Óšimo, že jste zvláštní člověk. Tím jste myslel tu svoji hemofilii?“

„Tu taky,“ povídá pan Óšima. Pak se na mě zadívá a usměje se. Má ten úsměv v sobě něco až ďábelského. „Tu taky. Ale nejen ji.“

Když dozní Schubertova rajsky dlouhá sonáta, už si další hudbu nepustíme. Odmlčíme se a ponoříme do ticha, spřádaného neúnavně z našich nesouvislých úvah. Nepřítomně pozoruju dálniční návěstidla, která se jedno po druhém objevují a zase mizí. Když na křižovatce zahneme k jihu, začne silnice stoupat do hor a jeden za druhým přicházejí dlouhé tunely. Pan Óšima se soustředí na předjíždění. Silnice je plná pomalých velkých aut, která většinou necháme daleko za sebou. Když takové obry míjíme, *hjuuúúúú*, zahučí nám pokaždé do uší pořádná vlna proudícího vzduchu. Zní to, jako by někdo nebo něco vypouštělo duši. Ohlížím se občas dozadu, abych se ujistil, že batoh ještě drží.

„Místo, kam teď máme namířeno, leží hluboko v horách a nečeká tě tam žádný luxus. Dost možná, že tam budeš celou dobu úplně sám. Není tam ani rádio, ani televize, ani telefon,“ říká pan Óšima. „Nebude ti to vadit?“

Říkám, že nebude.

„Ty už jsi na samotu zvyklý, co?“

Kývám.

„Nezapomeň ale, že i samoty je víc druhů. Možná že jsou mezi nimi i takové druhy, jaké si ani neumíš představit.“

„Jako třeba?“

Pan Óšima si prstem posune můstek brýlí. „To se nedá dopředu říct. Liší se podle toho, jaký jsi ty sám.“

Sjedeme z dálnice na obyčejnou okresní silnici. Kousek za sjezdem jsou u cesty nějaké domy a mezi nimi i malý supermarket. Pan Óšima u něj zastaví a nakoupí tolik tašek potravin, že je málem sám nepobere. Zelenina a ovoce, sušenky, mléko a minerálky, konzervy, pečivo, hotové jídlo zatavené v sáčcích čili samé potraviny, které se skoro nemusejí vařit a dají se jíst bez velkých příprav. Zase to zaplatí sám. Když začnu vytahovat peníze, mlčky zavrtí hlavou.

Zas nasedneme do auta a jede se dál. Sedím na sedadle spolujezdce, obložený taškami, které se už nedaly dát do kufru. Projedeme obcí a silnice se ponoří do naprosté tmy. Nemíjíme už jediný dům, jediné auto a silnice se zúží tak, že jet proti nám nějaké, měli bychom co dělat, abychom se mu vůbec vyhnuli. Pan Óšima ale stále svítí dálkovými reflektory a téměř nesnižuje rychlost. Má teď plno práce s plynem a brzdou, řadicí páka kmitá mezi dvojkou a trojkou. Obličej má pan Óšima úplně bez výrazu. Je naprosto soustředěný na řízení. Rty má sevřené, oči upřené do jediného bodu někde vepředu ve tmě. Pravou ruku má na volantu, levou na krátké řadicí páce.

Nakonec se vlevo od cesty objeví pořádný skalní sráz. Vypadá to, že někde dole pod ním teče horská bystřina. Zatáčky jsou pořádně ostré, povrch vozovky nejistý. Zadek auta podkluzuje a dělá pořádný rambajz. Zakazuju si ale myslet na nebezpečí. Způsobit právě tady nějakou dopravní nehodu nemá pan Óšima doufejme v plánu.

Ručičky hodinek ukazují k deváté. Když pootevřu okno, vlije se dovnitř studený vzduch. Také zvuk se tu nese docela jinak. Jsme hluboko v horách a míříme ještě hloub. Silnice se konečně vymotá ze srázů (trochu se mi tím uleví) a zamíří do lesa. Jako kouzlem se kolem nás naráz tyčí vysoké stromy. Světlo reflektorů jeden po druhém olizuje tlusté kmeny. Silnice už dávno není asfaltovaná, zpod kol odletuje štěrk a kamínky ťukají o karosérii. Kola na rozbité cestě tancují jako opřekot. Hvězdy ani měsíc nevidím. Na přední sklo občas zabubnuje drobný déšť. „Jezdíte sem často?“ zkusím se zeptat.

„Teď už moc ne. Kvůli práci a tak. Můj starší bratr sem občas zajede a přenocuje tu. On je surfař a bydlí v Kóči u moře. Má tam obchůdek se surfařským zbožím a vyrábí prkna. Surfuješ?“

Přiznám, že jsem to ještě nikdy nezkoušel.

„Jestli bude příležitost, bratr tě to může naučit. Umí surfovat opravdu dobře,“ pokračuje pan Óšima. „Jestli se s ním někdy setkáš, možná tě překvapí, jak jsme každý úplně jiný. On je vysoký a moc toho nenamluví. Je to spíš bručoun, je opálený, má rád pivo a na poslech nerozpozná Schuberta od Wagnera. Ale mám ho moc rád.“

Pokračujeme pořád dál lesní cestou, několikrát ještě jedeme hustým lesem a pak už jsme u cíle. Pan Óšima zastaví auto, ani nevypne motor, a jde k nějaké bráně z drátěného pletiva, kterou odemkne a otevře dokořán. Zase nastoupí a jedeme ještě kousek po kroutící se rozbité cestě. Za chviličku auto vyjede na malou mýtinu, na které cesta končí. Pan Óšima zastaví a ještě za volantem si oddechne a oběma rukama přihladí vlasy z čela dozadu, pak otočí klíčkem a vypne motor. Zatáhne ruční brzdu.

Jakmile motor ztichne, rozhostí se tíživé ticho. Do toho ticha je slyšet jen šelest chladicího větráku, který se otáčí, aby k horkému motoru vpustil trochu vzduchu zvenku. Z kapoty stoupá pára. Slyším, jak někde velice blízko tiše teče voda, nejspíš nějaký potok. Někde vysoko nad našimi hlavami občas přízračně zavyje vítr. Otevřu dveře auta a vylezu ven. Vzduch je tu už docela studený. Vytahuju zip jachtařské bundy, oblečené přes triko, až úplně ke krku.

Před sebou máme nějakou mrňavou stavbu. Vypadá trochu jako horská bouda, ale je moc tma na to, abych mohl vidět detaily.

Na pozadí lesa vystupují jen černé obrysy. Pan Óšima nechal rozsvícené reflektory a s baterkou v ruce jde k chatě, vystoupá pár schůdků u verandy, vytáhne z kapsy klíče a odemkne dveře. Vejde dovnitř, škrtne sirkou a rozsvítí lampu. S lampou v ruce pak vyjde na verandu a zavolá na mě. „Tak buď vítán!“ Vypadá úplně jako na ilustraci z nějakého starého příběhu.

Vyjdu po schůdcích na verandu a vejdu dovnitř. Pan Óšima zapálí velikou lampu na stropě. V chajdě je jediná místnost připomínající krabici. Mrňavá postel v koutě. Dále kuchyňský stůl a dvě dřevěné židle. Dosti starožitná pohovka. Na zemi beznadějně

vyšisovaný koberec. Všechno to vypadá jak staré krámy z několika domácností, které sem někdo naházel, jak mu to zrovna přišlo pod ruku. Ještě jednoduchá knihovnička z tlustých prken a hranolů a v ní spousty knih. Hřbety obálek jsou zašlé, pořádně odřené. Na oblečení tu mají starodávnou bednu. Na vaření jednoduchý kuchyňský kout. Je tu linka, malý plynový sporák, a dokonce dřez. Ale bez vodovodu. Místo toho tu na vodu mají hliníkový sud. Hrnce a konvice jsou srovnané na polici. Pánve pověšené na zdi. A přesně uprostřed místnosti černá železná kamna na dřevo.

„Tenhle srub skoro celý postavil bratr. Přebudoval a rozšířil dřevorubeckou boudu, co tu stávala dřív. On je vážně dost šikovný. Já byl tehdy ještě malý, ale trochu jsem mu s tím pomáhal, i když jen tak, abych se nezranil. Ne že bych se tím vším chtěl nějak vytahovat, udělali jsme to celé dost fušersky. Jak jsem řekl, není tu elektřina. Ani vodovod. Ani záchod. Jediná jakás takáš civilizační vymoženost, kterou tu máme, je tenhle plynový sporák."

Pan Óšima vezme konvici, trochu ji vypláchne minerálkou a postaví ji na sporák.

„Tyhle lesy byly dřív našeho dědečka. To byl veliký boháč z Kóči a patřila mu spousta majetku a pozemků. Umřel asi před deseti lety a lesy pak připadly mně a bratrovi. Je to tu samý kopec a ostatní příbuzní o něco takového neměli vůbec zájem. Místo je to odlehlé a ekonomicky nemá skoro žádnou hodnotu. Aby se to dalo využít jako les, bylo by třeba sehnat spoustu lidí na údržbu, a to by stálo moc peněz."

Poodhrnu záclonu na okně. Není za ním ale nic než hradba hluboké, černočerné tmy.

„Když mi bylo zrovna tolik, co teď tobě," pokračuje pan Óšima, zatímco dává do konvice sáček heřmánkového čaje, „několikrát jsem tu pobýval, úplně sám. Nikoho jsem tu tehdy nepotkal a s nikým nepromluvil slovo. Vlastně mě k tomu napůl donutil bratr. Pokud je někdo nemocný jako já, správně by něco takového vůbec neměl dělat. Je dost nebezpečné, abych se octnul úplně sám. Ale toho si bratr nevšímal."

Opírá se o kuchyňskou linku a čeká, až se začne vařit voda.

„Ne snad proto, že by mě chtěl nějak spartánsky vychovávat. To ho ani nenapadlo. On byl prostě přesvědčený, že je to pro mě nutnost. Každopádně to rozhodně stálo za to. Pobyt tady byl pro

mě opravdu neocenitelná zkušenost. Přečetl jsem si spousty knížek a hezky v klidu promyslel řadu věcí. Abych řekl pravdu, od té doby jsem už skoro nechodil do školy. Neměl jsem to tam rád a ani mě tam moc rádi neměli. Na to jsem se trochu moc odlišoval od ostatních. Čistě ze soucitu mě nechali dodělat druhý stupeň a dál už jsem se protloukal sám. Stejně jako teď ty. To jsem ti myslím ještě neříkal?“

Zavrtím hlavou. „Takže proto se ke mně teď chováte tak laskavě?“

„Taky,“ povídá on. „Ale nejen proto.“

Pan Óšima mi podá hrnek s čajem a sám se taky napije. Horký heřmánkový čaj příjemně uklidňuje rozčilení z dlouhé cesty.

Pan Óšima se podívá na hodinky. „Už budu muset jet, takže už jen pár slov. Kousek odsud teče potůček, kde můžeš nabírat vodu. Tady přímo i pramení, takže z něj můžeš bez problému pít. Je to lepší voda než všechny tyhle minerálky dohromady. Dříví je naskládané vzadu za chatou, takže pokud by se ochladilo, zatop si v kamnech. A tady bývá pořádná zima. Občas jsem musel topit i v srpnu. Je tu sporák, na kterém si můžeš něco jednoduššího uvařit. Kdybys potřeboval nějaké nástroje nebo nářadí, najdeš je v kůlně za srubem. V bedně jsou bratrovy šaty, cokoliv z nich můžeš kdykoliv použít. Jemu to vadit nebude.“

Pan Óšima se s rukama v bok ještě naposled rozhlédne po místnosti.

„Jak jsi už asi pochopil, tohle není žádná chata pro romantiky. Pro jednoduché živobytí ale není zas tak nepohodlná. Ještě jedna rada: do lesů okolo se radši moc nepouštěj. Jsou hrozně hluboké a nejsou v nich skoro žádné cesty. Kdykoliv budeš muset jít do lesa, snaž se nechodit dál než na dohled od srubu. Pokud by ses pustil dál, hrozí, že zabloudíš, a tady člověk jen hodně těžko hledá cestu zpátky. O tom bych ti mohl vyprávět. Půl dne jsem marně bloudil sem a tam na místě jen pár set metrů odsud. Japonsko sice nakrásně může být země, kde je všechno namačkané na sebe, takže se ti zdá, že se tu nedá zabloudit, ale koho místní lesy schvátí, ten z nich jen tak nevyjde.“ Zapíšu si tu radu za uši.

„Dál, pokud se nebude dít něco opravdu vážného, nepokoušej se scházet dolů z hor. K lidem je to odsud opravdu hodně daleko.

Zůstaň prosím tě tady, já se pro tebe vrátím. Přijedu tak za dva za tři dny. Zásob máš dost. Jo mimochodem, máš mobil?“

Říkám, že mám. Začnu prohledávat batoh.

On se jen tak usmívá.

„Tak ho můžeš klidně nechat v batohu. Tady je ti nanic. Není tu vůbec žádný signál. Nechytneš tu ani rádio. Jinými slovy, jsi dokonale odříznutý od světa. Zbývají ti akorát ty knížky.“

Najednou mě napadne taková realistická otázka. „Když tu teda není záchod, kam mám teda chodit na stranu?“

Pan Óšima jen doširoka rozpřáhne ruce. „Milý příteli, k dispozici jsou ti celé širé lesy.“

14

Pan Nakata chodil na prázdnou parcelu za plotem několik dalších dní. Vynechal jen jednou, když od rána hrozně pršelo. Tehdy zůstal doma a kutil se dřevem. Všechny ostatní dny proseděl v trsu trávy na parcele a čekal, jestli se tam neukáže zatoulaná trojbarevná kočička nebo neobjeví chlap v divném klobouku. Všechno dočista bez výsledku.

Se setměním šel pan Nakata obvykle do domu, kde si ho objednali, podat denní hlášení – jaké získal informace potřebné k nalezení ztracené kočičky, kde se přes den pohyboval a co tam dělal. Lidé, kteří si ho objednali, mu pak dávali odměnu za celodenní námahu, zpravidla tři tisíce jenů. Taková byla tržní cena pana Nakaty. Oficiálněji vlastně nikdy nikdo nestanovil, ale jak se o panu Nakatovi po celém okolí rozneslo, že je „kapacita na zaběhnuté kočky“, naráz tu byla i pevná suma tři tisíce jenů, které prý pobírá za den. Samotné peníze ale nestačí, ještě je mu k tomu vždycky třeba něco přidat. Třeba potraviny nebo oblečení. A když pan Nakata ztracenou kočičku nakonec opravdu objevil, dostal navíc na ruku ještě deset tisíc jenů nálezného.

Pan Nakata ovšem nehledal kočičky každý den. Veškeré nutné platby za něj proto vyřizoval jeho mladší bratr, pověřený správou peněz, které pan Nakata podědil po rodičích (nešlo ale o nijak velkou sumu), a jeho skrovných úspor. Od města navíc pan Nakata dostával jako podporu starobní a invalidní důchod. Tahle podpora mu zajišťovala všechno potřebné k životu. S penězi za pátrání po kočičkách si proto mohl dělat, co uznal za vhodné, a připadal si jako opravdový boháč (i když svůj kapitál nikdy neinvestoval jinak, než že si tu a tam dopřál k jídlu úhoře). Co neutratil, schovával ve svém pokoji pod *tatami*. Jelikož neuměl číst a psát,

nechodil ani do banky, ani na poštu. Tam se totiž musí na všechno vypisovat do formulářů jména a adresy.

To, že umí s kočičkami mluvit, si pan Nakata raději nechával pro sebe. Kromě kočiček to věděl už jen on sám. Kdyby to řekl ostatním lidem, ještě by si o něm pomysleli, že se zbláznil. Že je hloupý, to byl fakt, který všichni věděli. Jenže i když o někom všichni vědí, že je hloupý, nemusí ho ještě k tomu mít za blázna.

Když se někde u cesty zabral s nějakou kočičkou do řeči, občas ho tak viděl někdo, kdo šel právě kolem. Nikdy to ale nevzbudilo nejmenší pozornost. Nikoho přece nepřekvapí, když uvidí stařík, který něco vypráví kočce. Takže i když pana Nakatu všichni obdivovali, jak to jen dělá, že se v těch kočkách tak vyzná, a jestli snad nerozumí jejich řeči, on sám na to nikdy neřekl ani tak ani tak a jen se mile usmíval. Pan Nakata byl slušný člověk, a jelikož se stále choval způsobně a tvářil přívětivě, získal si velice dobrou reputaci mezi místními paničkami. Nemálo mu k ní přispívalo i to, že chodil vždy velmi úpravně oblečen. Pan Nakata možná neměl peníze nazbyt, velice rád se ale koupal a pral si oblečení, a navíc od klientů za hledání koček dostával kromě hotovosti i spousty nepotřebných, ale zbrusu nových šatů. Lososově růžový golfový kostýmek (originál Jack Nicklaus) sice na panu Nakatovi vypadal poněkud odvážně, s něčím takovým si však pan Nakata opravdu nedělal těžkou hlavu.

Teď tedy právě postával u domovních dveří a potil se nad dnešním denním hlášením pro paní Koizumiovou, svou současnou najímatelku.

„Co se Sezamky týká, máme konečně jednu novinku. Pán, co se jmenuje Kawamura, zahlédl před několika dny trojbarevnou kočičku, která vypadala jako ona, na nezastavěném místě obehnaném plotem, co je ve druhém *čóme*. Odtud je to jenom přes dvě velké ulice a věk i popis i s obojkem je úplně stejný jako u Sezamky. Nakata teď bude na tom prázdném místě pořádně hlídat. Vezme si svačinu a bude tam sedět vždycky od rána do večera. Ne ne, neračte si prosím dělat žádnou starost. Nakata má vážně spoustu času, a pokud nebude opravdu hodně pršet, tak mu to nevadí. Pokud si ale budete myslet ‚už není třeba hlídat', tak to Nakatovi prosím řekněte, a Nakata s hlídáním hned přestane."

Taktně pomlčel o tom, že pan Kawamura není žádný pán, ale hnědý pruhovaný kocour. To by všechno jen zkomplikovalo.

Paní Koizumiová byla ale panu Nakatovi velice vděčná. Její dvě holčičky byly od doby, co se Sezamka zničehonic zaběhla, skleslé k nevydržení. Málem ani nejedly. Vážně nad tím nešlo jen tak mávnout rukou a říct jim, že jsou už kočky takové, že se zničehonic někde zatoulají. Jenomže paní v domácnosti obvykle opravdu nemívají kdy, aby samy lítaly sem tam a hledaly zaběhnuté Micinky. Bylo velké štěstí, že se našel člověk, který byl ochotný za směšné tři tisíce jenů denně po kočce tak obětavě pátrat. Dědoušek sice vyhlížel poněkud excentricky a dost zvláštně se vyjadřoval, ale jeho hledačské schopnosti byly všude vyhlášené a nevypadal na žádného lumpa. Působil – možná – trochu jednodušeji, to ano, ale to zároveň naznačovalo, že ani nemůže být nějaký podvodník. Předala mu obálku s penězi za dnešní den a přidala ještě právě dodělané rizoto a tarovou omáčku, které mu naložila dohromady do značkové jídelní krabice Tapperware.

Pan Nakata s úklonou převzal krabici, trochu si čichl lákavé vůně a poděkoval. „Nakata vám moc děkuje. Tarovou omáčku on moc rád.“

„Tak si nechejte chutnat,“ popřála paní Koizumiová.

Tak panu Nakatovi uběhl hlídkováním na parcele celý týden. Viděl tam za tu dobu pěkné spousty koček. Několikrát za den se například ukázal hnědě pruhovaný pan Kawamura, pokaždé se stavil u pana Nakaty a přátelsky se s ním dal do řeči. Pan Nakata mu vždycky odpověděl na pozdrav a prohodili pár slov o počasí, nebo o *potvoře* od pana starosty, přestože mu, stejně jako posledně, nerozuměl málem ani hlásku.

„Kawara bojíže zarazí nacestě,“ pravil pan Kawamura. Zdálo se, že se ze všech sil snaží panu Nakatovi něco vysvětlit. Pan Nakata ovšem vůbec nechápal, co. Řekl proto po pravdě, že vůbec nerozumí.

To pana Kawamuru trochu zaskočilo. Řekl proto to samé (snad) ještě jednou jinými slovy. „Kawara zavázané křičení.“

Marná námaha – zas tomu nebylo rozumět.

Pan Nakata zatoužil mít tu zas Mimi. Ta by panu Kawamurovi vrazila pár facek a on by pak určitě mluvil srozumitelněji. A pak

by mu to všechno popořádku přetlumočila. Mimi byla taková chytrá. Jenže byla pryč. Rozhodla se přece, že se nebude ukazovat na opuštěných místech. Ještě by přece mohla chytnout blechy. Takže pan Kawamura ještě chvíli pokračoval ve svých nesrozumitelných sděleních a pak se s milým úsměvem někam vytratil.

Přicházely a zastavovaly se tu ovšem i jiné kočky. Nejprve se před panem Nakatou měly dost na pozoru a podezřívavě si ho z dálky prohlížely, ale jakmile pochopily, že tu prostě jen tak sedí a nic nedělá, řekly si asi, že si ho nemusí všímat. Pan Nakata každé z nich řekl pár vlídných slov. Pozdravil je, oslovil jménem. Většina koček ho ale ignorovala a neodpověděla mu ani slůvkem. Dělaly, že ho nevidí a neslyší. Šlo jim to opravdu na výbornou. Pan Nakata si pomyslel, že se nejspíš ty kočky zatím nedočkaly od lidí ničeho dobrého. On sám byl stejně ten poslední, kdo mohl kočkám vytýkat nějakou nespolečenskost. Vždyť v jejich světě nebyl víc než naprostý outsider. Ani zdání, že by na ně mohl mít nějaké požadavky.

Jedna z koček ale byla opravdu zvědavá a troufla si panu Nakatovi pozdrav krátce opětovat.

„Hele, dyť ty mluvíš," dodala po kratším váhání, když se pořádně rozhlédla po okolí. Byl to černobíle strakatý kocour s jedním uchem utrženým. Vyjadřoval se dost hrubiánsky, ale nezdálo se, že je zlý.

„Ano prosím, ale jenom trošku," odvětil pan Nakata.

„Každá troška dobrá," řekl strakáč.

„Nakatu moc těší," představil se pan Nakata. „Promiňte, jaké je vaše ctěné jméno?"

„Nic takovýho nemám," odtušil strakáč příkře. „Nevadilo by vám, kdyby vám Nakata říkal pan Ókawa?"

„Říkej mi, jak chceš."

„Tak tedy, pane Ókawo," pravil pan Nakata. „Mohl by vám Nakata na přivítanou věnovat trochu sušených sardinek?"

„Super. Ty mám zrovna ze všeho nejradši." Pan Nakata vytáhl z tašky sušené sardinky zabalené do potravinařské fólie a nabídl panu Ókawovi. Měl vždycky v tašce připraveno pár takových balíčků. Pan Ókawa se do nich pustil s opravdovou chutí, jen to

křupalo. Snědl všechno, od hlaviček po ocásky. Pak si olízal obličej.

„Díky kámo," řekl nakonec. „Máš to u mě. Mám tě za to třeba někde volízat?"

„Ne prosím. Nakata je vám opravdu moc vděčný za nabídku, ale teď zrovna nikde olízat nepotřebuje, vřelé díky. Aby byl upřímný, pane Ókawo, Nakatu onehdy požádali, aby jim našel kočičku. Je trojbarevná a slyší na jméno Sezamka."

Pan Nakata vytáhl z tašky její barevnou fotografii a ukázal ji panu Ókawovi.

„Prý ji tady viděli. Nakata už tu vysedává kolik dní a čeká, až se objeví. Neviděl jste ji náhodou, pane Ókawo?"

Pan Ókawa se na fotografii krátce zadíval, pak se zatvářil velice nepřívětivě. Mezi obočím se mu udělala vráska a několikrát zamrkal.

„Poslechni, dals mi sardinky, OK, jsem ti za to vděčnej, to je fakt. Ale z tohohle nebude nic. Tohle totiž smrdí krchovem."

Pan Nakata byl zaskočen. „Smrdí krchovem?"

„Zkrátka tady končí veškerá sranda. Běží vo kejhák. Neber si to osobně, ale na tu malou se radši vykašli. A je-li ti život milej, tak se tomuhle místu na hony vyhejbej. To je nejlepší rada, jakou ti můžu dát. Sorry, že jsem ti nepomoh v pátrání, ale ber tuhle radu jako mý odvděčení za sardinky."

Pan Ókawa domluvil, vstal, rozhlédl se po okolí a pak jako stín zmizel v trsu trávy.

Pan Nakata si jen povzdychl, vytáhl z tašky termosku a pomalu, důkladně se napil teplého praženého čaje. Pan Ókawa říkal, že běží vo kejhák. Dobrá. Pan Nakata ale prostě nemohl připadnout na žádné nebezpečí, které by mu tu mohlo hrozit. Sám tu přece jen a pouze hledá ztracenou trojbarevnou kočičku. Jaké se v tom pro něj, u všech všudy, skrývá nebezpečí? Je mu snad nebezpečný ten chlap v divném klobouku, o kterém říkal pan Kawamura, že odnáší kočky? Pan Nakata je ale člověk a ne kočka. Nemá zkrátka důvod, proč se takového únosce koček bát.

Na světě je toho ale spousta, co si takový pan Nakata prostě nedovede představit, a hory důvodů, které jsou nad jeho chápání. Takže brzy zanechal přemýšlení, na které neměl kapacity. Ať

dumal, jak dumal, jen ho z toho rozbolela hlava. Pan Nakata pečlivě dopil čaj a uložil zašroubovanou termosku zpátky do tašky.

Poté, co se pan Ókawa vytratil v trávě, neukázala se na parcele dlouho ani tlapka. Jen nad travou tichounce poletovali motýli. Hejno vrabců přilétlo, posedalo sem tam a pak zase odtáhlo pryč. Pan Nakata několikrát upadl do dřímot, ale vždycky se z nich zase s trhnutím probral. Podle slunce pokaždé zjistil, kolik přitom asi uplynulo času.

Když se před ním objevil pes, byl už skoro večer.

Ten pes se docela náhle vynořil z trávy. Najednou tu byl, ohromný a bez jediného hlesu. Obrovitý, černočerný pes. Jak k němu tak pan Nakata vzhlížel z místa, kde právě seděl, připadal mu ten pes spíš jako nějaké menší tele. Nohy měl dlouhatánské, srst kraťounkou, svaly jako z ocele. Uši měl nakupírované ostře došpičata a neměl žádný obojek. Pan Nakata nemusel být žádný znalec psů, aby na první pohled poznal, že má co do činění se psem, který je – nebo který, když na to přijde, minimálně dokáže být – velice nebezpečný. Se psem, jaké používají v armádě k boji.

Pohled měl ostrý jako břitva a obličej naprosto bez výrazu. Pod odhrnutými, převislými pysky trčely bělostné, jako jehla špičaté tesáky. Na zubech byly vidět stopy krve. Když se člověk podíval blíž, mohl zahlédnout i něco, jako kousíčky čerstvého masa. Mezi zuby jako plamen probleskoval krvavě rudý jazyk. Pes oběma očima upřeně zíral na pana Nakatu. Velice dlouho. Bez hlesu a naprosto nehybně. Mlčel i pan Nakata. Se psy se bavit nedovedl. Jen s kočkami. Psovy oči byly studené a nehybné jako skleněné koule z bažinové vody.

Pan Nakata jen tiše dýchal. Nemá se přece vlastně čeho bát. Jistěže dobře věděl, že je právě v nebezpečné situaci. Uvědomoval si docela dobře, že má (z jemu neznámých příčin) právě před sebou zvíře s agresivními, nepřátelskými úmysly. Nechápal ale, jak by se mohly týkat právě jeho. Smrt byla něčím docela mimo jeho chápání. Bolest něčím, co si byl schopen uvědomit, jen pokud ji právě prožíval. Bolest čistě hypotetickou pan Nakata prostě neznal. Ze všech těch důvodů mu pohled psa nenaháněl zvláštní strach. Cítil se jenom trochu nesvůj. Vstávej, řekl ten pes.

Pan Nakata jenom polkl. Ten pes mluví. Přesněji vzato, pes vlastně nemluvil. Morda se mu ani nepohnula. Vzkaz musel být panu Nakatovi předáván nějak jinak. Tlamou ne.

Vstávej a pojď za mnou, rozkázal pes.

Pan Nakata se poslušně zvedl ze země. Chvilku uvažoval, zda se se psem nemá nějak pozdravit, ale nakonec si to rozmyslel. I kdyby se s takovou obludou nakrásně dalo bavit, nejspíš by to ničemu nepomohlo. A panu Nakatovi se do podobných hovorů stejně ani nechtělo. Natož pak vymýšlet psovi jméno. Vždyť by se spolu stejně v životě nespřátelili.

Pana Nakatu náhle napadlo, jestli ten pes třeba nepřišel od pana starosty. Třeba se nějak provalilo, že hledá kočky za peníze, a teď si pro něj posílají psa, aby mu zabavili jeho *potvoru.* Panu starostovi takový veliký zlý pes docela dobře patřit mohl. To by tedy byl pěkný malér.

Jakmile pan Nakata vstal, vydal se pes pomalu na pochod. Pan Nakata s taškou přes rameno se pustil za ním. Pes měl krátký ocas a pod ním se mu bimbaly dvě veliké koule.

Namířil si to přímo přes parcelu a dírou v prkenném plotě vyšel ven. Pan Nakata za ním. Pes se ani jednou neotočil. Nejspíš mu stačilo slyšet za sebou jeho kroky. Pan Nakata se jím nechal vést ulicí. Přiblížili se k nákupní zóně a na chodníku přibylo chodců, většinou nakupujících hospodyň z okolí. Pes, hlavu vztyčenou, si panovačně vykračoval, pohled upřený neochvějně vpřed. Jen co jej lidé před sebou zahlédli, ohromného, černého a strašlivého, hrnuli se jim z cesty jako opřekot. Někteří dokonce zastavovali kola a přesouvali se na chodník na protější straně.

Cestou za takovým psem měl pan Nakata skoro dojem, jako by se ti všichni ti lidé vyhýbali jemu samému. Možná si mysleli, že tu pan Nakata toho ohromného psa věnčí bez vodítka. Pár jich na něj dokonce opravdu ošklivě zahlíželo. Panu Nakatovi to pokazilo náladu. Velice se mu zachtělo vysvětlit všem okolo, že to Nakata vůbec nedělá, protože by chtěl. Nakata s tím psem jít musí. Nakata prosím není žádný hrdina. Nakata je velice, velice slabý.

Psisko vedlo pana Nakatu pořádný kus cesty. Prošli několik křižovatek a nákupní zónu nechali za sebou. Pes přitom ignoroval veškeré semafory. Ulice tu naštěstí nebyly tak široké, takže auta jezdila poměrně pomalu, a přejít na červenou nebylo ani zvlášť

nebezpečné. Jakmile řidiči zahlédli psa, okamžitě dupali na brzdu. Pes cenil zuby, vrhal na šoféry zlé pohledy a na červenou přecházel schválně tak pomalu, jak to jenom šlo. Pan Nakata volky nevolky s ním. Pes přitom moc dobře věděl, k čemu semafory slouží, ale schválně si jich nevšímal. To bylo panu Nakatovi docela jasné. Pes byl evidentně zvyklý dělat si, co se mu zlíbí.

Pan Nakata vůbec netušil, kam to vlastně jdou. Cestou prošli přes pár obytných částí Nakana, které znal, pak ale na jednom rohu zahnuli a on se nadobro přestal orientovat. Začal se z toho cítit nesvůj. Co si počne, až se ztratí a nebude vědět kudy domů? Možná, že už ani nejsou v Nakanu. Pan Nakata se rozhlížel po okolí a snažil se zahlédnout nějaké známé místo. Žádné však nikde nenacházel. Byli v úplně neznámé čtvrti.

Pes se neohlížel vpravo ani vlevo a postupoval vpřed stále stejným krokem a tempem. Hlavu vztyčenou, uši našpicované, koule rozkomíhané jako nějaké kyvadlo, kráčel stále jen tak rychle, aby mu pan Nakata bez problémů stačil.

„Promiňte, je tady prosím ještě Nakano?“ otázal se zkusmo pan Nakata.

Pes neodpověděl. Ani se neohlédl.

„Nejste vy od pana starosty?“

Opět bez odpovědi.

„Nakata hledá jednu zaběhnutou kočičku. Je trojbarevná. Slyší na jméno Sezamka.“ Ticho.

Takže to pan Nakata nakonec vzdal. Bavit se s tímhle psem opravdu nemělo cenu.

Nakonec se ocitli na nároží v nějaké obytné čtvrti. Jen samé veliké domy a nikde ani noha. Do jednoho z domů pes vstoupil. Byla tam starodávná kamenná zeď a dnes už nevídaná honosná dvoukřídlá vrata. Jedno křídlo bylo doširoka otevřené. V přístřešku za vraty stálo veliké auto. Bylo stejně černé jako pes, a nablýskané bez jediné skvrnky. I vchod do předsíně byl otevřený dokořán. Pes bez nejmenšího zaváhání vešel dovnitř. Pan Nakata si zul své staré sportovní botky a položil je ke vchodu špičkami ven, jak se sluší, svou turistickou čepici smekl a složil do tašky, důkladně ometl trávu, která se mu zachytila na kalhoty, a vystoupil nahoru do chodby s prkennou podlahou. Pes počkal, dokud pan Nakata nedokončí všechny přípravy, a pak jej po naleštěných prknech vedl

někam dozadu do domu, do jakéhosi přijímacího pokoje nebo snad pracovny.

Místnost to byla velice temná. Slunce už se chýlilo k západu a na oknech do zahrady byly zatažené tlusté závěsy. Nebylo rozsvíceno. Vzadu v místnosti stál veliký stůl a zdálo se, že u něj někdo sedí. Oči nepřivyklé tmě toho ale moc nerozeznávaly. Ze tmy nejasně vyplouval jen černý obrys, jako vystřihovaná silueta z pouti. Když pan Nakata vešel dovnitř, silueta se pomalu pootočila. Někdo se tam asi pohnul v otáčecí židli, aby lépe viděl. Pes se zastavil, posadil na podlahu a zavřel oči. Jako by dával najevo, že je jeho úkol splněn.

„Dobrý den," pozdravil pan Nakata černý obrys.

Nikdo mu neodpověděl.

„Nakata se moc omlouvá, že vás obtěžuje. Neračte se znepokojovat, prosím."

Opět žádná odpověď.

„Nakatovi nakázal tenhle pejsek, aby šel s ním, a tak je prosím tady. Dovolil si prosím vejít až sem dovnitř. Moc se vám omlouvá. Pokud byste mu laskavě dovolil odejít…"

„Sedni si semhle na pohovku," řekl mužský hlas. Byl to tichý hlas, ale zaznívala z něj autorita.

„Ano prosím," odpověděl hlasu pan Nakata. A posadil se do pohovky pro jednoho, která stála před ním. Hned vedle seděl jako nehybná socha černý pes.

„Vy jste prosím pan starosta?"

„Můžeš si to myslet," pravil hlas do tmy. „Pokud to tak pro tebe bude srozumitelnější, měj si mě klidně za starostu."

Muž se otočil, natáhl ruku a zatáhl za řetízek. Rozsvítila se stojací lampa. I světlo bylo starodávné, slabé a žluté, ale na osvětlení místnosti dokonale stačilo.

Objevil se vysoký muž v černém cylindru. Seděl v koženém otáčecím křesle s nohou přehozenou přes nohu. Na sobě měl červený přiléhavý svrchník s dlouhými šosy, pod ním černou vestu, na nohou vysoké černé holínky. Kalhoty měl bílé jako padlý sníh a velice úzké. Vypadaly málem jako nějaké spodky. Zvedl ruku a zlehka se dotkl okraje klobouku. Úplně jako gentleman, který zdraví nějakou dámu. Levačka dál spočívala na kulaté kovové

rukojeti vycházkové hole. Podle klobouku se dalo hádat, že je to „chlap, co odnáší kočky“, o kterém mluvil pan Kawamura.

Ve srovnání s jeho oblečením byl muž sám téměř nenápadný. Ani mladý, ani zvlášť starý. Ne zrovna hezký, ale ani ne nějak ošklivý. Pořádně ramenatý, červené tváře kypící zdravím. Obličej divně, kluzce mastný a bez jediného vousu. Oči měl přivřené a na rtech mu pohrával neurčitý, studený úsměv. Ten obličej si nešlo dost dobře zapamatovat. Oči se vám samy stáčely spíš na všechno to podivné oblečení. Kdyby si ten člověk oblékl na sebe něco jiného, možná byste jej ani nepoznali.

„Víš, kdo jsem?“

„Ne, prosím,“ odpověděl pan Nakata. Muž se zatvářil trochu zklamaně. „Opravdu ne?“

„Ano prosím. Nakata vám to zapomněl říct, ale je prosím hloupý.“

„A co třeba takhle?“ Muž vstal ze židle, natočil se bokem a zeširoka se rozkročil, jako když si to někam rázuje. „Pořád nic?“

„Opravdu nic, račte prominout. Vás Nakata v životě neviděl.“

„Že by? Whisky asi nepiješ, co?“ zeptal se muž.

„Ano prosím. Nakata nepije alkohol. Ani nekouří. Je tak chudý, že musí dostávat od města *potvoru*. Pití a kouření si nemůže dovolit.“

Muž si sedl zpátky do křesla a přehodil nohu přes nohu. Zvedl ze stolu sklenici a přihnul si z ní whisky. Zacinkal led. „Já si každopádně dám. Doufám, že ti to nevadí?“

„Ani trochu, prosím. Pijte prosím, jak je vám libo.“

„Děkuji,“ ucedil muž. Pak si pana Nakatu znovu krátce prohlédl. „Takže, moje jméno tedy neznáš.“

„Ano prosím, promiňte. Nakata neví, jak se račte jmenovat.“

Muž nepatrně pohnul rty. Studený úsměšek, který mu na nich visel, se během kratičké chvilky rozvlnil jako na vodě, na okamžik zmizel a nakonec se zase objevil.

„Kterýkoli milovník whisky by mě poznal okamžitě, ale nevadí. Mé jméno zní: Johnnie Walker. *Johnnie Walker*. Sotva se najde někdo, kdo by mě neznal. Nechci se chlubit, ale znají mě opravdu téměř na celém světě. Jsem hotový symbol, ikona. A vidíš, *originál* Johnnie Walker přesto nejsem. S tou anglickou palírnou nemám vlastně ani trochu společného. Celou svou podobu i jméno

jsem si prostě jen vypůjčil z jejich nálepky, bez svolení ovšem. Nějakou tu podobu a jméno potřebujeme nakonec všichni, pravda?“

V místnosti se rozhostilo ticho. Pan Nakata naprosto nechápal, o čem muž mluví. Pochopil jen jedno: ten pán se jmenuje Džony Wolkr.

„Vy jste, pane Džony, přijel z ciziny?“

Johnnie Walker pokýval hlavou. „Klidně si to mysli, pokud to tak bude pro tebe jednodušší. Anebo si to nemysli, to je jedno. Pravda je obojí.“

Pan Nakata vůbec nechápal, co to Johnnie Walker povídá. Připadalo mu skoro, jako by se zas bavil s panem Kawamurou.

„Vy tedy jste cizinec, ale vlastně nejste cizinec?“

„Uhodls.“

Pan Nakata se rozhodl, že se tímhle problémem radši přestane zabývat. „Vy jste si tedy, pane Džony, poslal pro Nakatu tohohle pejska?“

„Přesně tak,“ odpověděl prostě Johnnie Walker.

„Takže… chcete, pane Džony, po Nakatovi něco?“

„Já myslím, že spíš ty budeš chtít něco po mně, ne?“ opáčil Johnnie Walker a znovu si loknul whisky s ledem. „Myslel jsem, že na mě už kolik dní čekáš na tom prázdném pozemku?“

„Ano, máte prosím úplnou pravdu. Nakata úplně zapomněl. Nakata všechno hned zapomene, jelikož je tak hloupý. Je to opravdu tak, jak říkáte. Nakata vás, pane Džony, čekal na parcele, aby se vás zeptal na jednu kočičku.“

Johnnie Walker zlehka švihnul svou černou vycházkovou holí o holínku své vysoké boty. Jen docela zlehka, zvuk se přesto místností podivně rozlehl. Pes pohnul ušima.

„Slunce klesá, příliv stoupá, tak snad abychom trochu pokročili,“ pravil Johnnie Walker. „Chtěl ses mě nejspíš zeptat, co se stalo s trojbarevnou Sezamkou.“

„Ano prosím. Přesně tak. Nakata ji prosím hledá už deset dní. Na žádost paní Koizumové. Vy račte o Sezamce něco vědět, pane Džony?“

„Znám tu kočku. Až moc dobře.“

„A neračte vědět, kde prosím je?“

„Ale jistě, že to vím.“

Pan Nakata se na Johnnieho Walkera zadíval s pootevřenou pusou. Na okamžik spočinul pohledem na cylindru, pak se zas zahleděl zpátky na obličej. Tenké rty Johnnieho Walkera byly pevně, sebevědomě semknuté.

„A je někde blízko?“

Johnnie Walker několikrát přikývl. „Je opravdu velice, velice blízko.“

Pan Nakata se rozhlédl po pokoji. Žádná kočička tam ale nebyla. Jen psací stůl, Johnnieho otáčecí křeslo, pohovka, ve které seděl on sám, pak ještě dvě židle, stojací lampa a kávový stolek.

„Promiňte prosím,“ řekl pan Nakata. „Mohl by si Nakata Sezamku odvést domů?“

„To bude záležet na tobě.“

„Na Nakatovi?“

„Přesně tak. Jen a jen na Nakatovi,“ řekl Johnnie Walker a nepatrně nadzdvihl jedno obočí. „Stačí jediné tvé rozhodnutí, a můžeš si Sezamku odvést. Paní Koizumiová i její holky se budou radovat. Anebo si Sezamku už neodvedeš. To bys je ale všechny zklamal. A to ty nechceš, že ne?“

„Ano prosím. Nakata nechce vůbec nikoho zklamat.“

„To jsme tedy dva. Ani já nechci nikoho ani trochu zklamat. To by tak hrálo.“

„Co tedy má Nakata prosím udělat?“

Johnnie Walker zatočil svou vycházkovou holí. „Budu po tobě chtít splnit *jistý úkol.*“

„Jen jestli to Nakata dokáže?“

„Já po lidech nežádám nemožné. Tím bych přece jenom ztrácel čas. Nemyslíš?“

Pan Nakata se nad tím na okamžik zamyslel. „Nakata myslí, že máte asi pravdu.“

„Tak vidíš. Ani po tobě nemůžu chtít něco, co by bylo nad tvoje síly.“

Pan Nakata se znovu zamyslel. „Ano prosím. Bude to nejspíš tak.“

„Nejdříve teorie: Jakákoli hypotéza vyžaduje vždy protiargumenty.“

„Co prosím?“ otázal se pan Nakata.

„V případě, že hypotéza postrádá protiargument, nemůže být ani řeči o nějakém vědeckém pokroku,“ švihnul Johnnie Walker znovu holí o holínku. Tentokrát velice vyzývavě. Pes znovu naježil slechy. „To je fakt.“

Pan Nakata mlčel.

„Abych byl upřímný, už dlouho hledám někoho podobného, jako jsi ty, Nakato,“ řekl Johnnie Walker. „Jenže je to pěkná dřina. Onehda jsem tě ale náhodou viděl, jak si povídáš s kočkami, a řekl jsem si: Ano, to je ono. Tohle je člověk podle mého gusta. A tak jsem si tě nechal zavolat. Doufám, že ti to nevadí.“

„Ne prosím. Nakata má prosím spoustu času,“ pravil pan Nakata.

„Takže, Nakato, dovolil jsem si udělat o tobě několik hypotéz,“ pravil Johnnie Walker. „Samozřejmě že jsem nezapomněl ani na nějaký ten protiargument. Bude to taková hra. Mentální hra pro jednoho hráče. Každá hra ale musí mít své vítěze a poražené, jinak to ani není hra. V našem případě půjde o to, ověřit správnost oněch hypotéz. Čemuž asi moc nerozumíš, co?“

Pan Nakata mlčky zavrtěl hlavou.

Johnnie Walker dvakrát švihnul holí o holínku. Pes vstal.

15

Pan Óšima nasedne do roadsteru a rozsvítí světla. Šlápne na plyn a o spodek auta zabubnují kamínky. Vůz couvne a zamíří k cestě, po které jsme sem přijeli. Pan Óšima zdvihne ruku na pozdrav. Zamávám mu nazpátek. Koncová světla se propadnou do tmy, zvuk motoru čím dál víc slábne, až nakonec ztichne docela a rozhostí se nefalšované lesní ticho.

Vejdu do chaty a zajistím dveře zevnitř kličkou. Jakmile osamím, ticho se po mně vrhne, jako by na to celou dobu čekalo. Na to, že máme začátek léta, je noční vzduch opravdu studený. Na zatápění v kamnech je už ale pozdě. Musím to nějak překlepat ve spacáku. Hlavu mám stejně z nevyspání jako na vodě, a z dlouhé jízdy mě ještě všechno bolí. Otočím kolečkem a stáhnu plamen lampy. V pokoji zavládne příšeří a stíny v koutech se prohloubí. S převlékáním se neobtěžuju: do spacáku zalezu rovnou v džínech a jachtařské bundě.

Zavírám oči a snažím se usnout, ale nejde to. Tělo po spánku přímo touží, ale vědomí je mrazivě bdělé. Do ticha občas zakřičí nějaký noční pták. Jsou slyšet i jiné, záhadnější zvuky. Něco chodí po spadaném listí. Pod něčím těžkým skřípou větve. Cosi se hlasitě nadechuje. A to všechno se ozývá hnedka u chaty. Prkna verandy občas zlověstně zapraskají. Připadá mi, že mě tu musely obklíčit celé hordy neznámých, nočních tvorů.

Mám nepříjemný pocit, že mě někdo pozoruje. Cítím ten pohled až na kůži. Srdce mi slabě, suše tluče. Pootevřu trochu oči a zahrabaný ve spacáku se několikrát rozhlédnu po místnosti, osvětlené slabým světlem lampy, abych se ujistil, že se tam nikdo neskrývá. Dveře jsou bytelně zajištěné kličkou, závěsy na okně jsou tlusté a zatažené. Všechno je v pořádku, jsem tu opravdu sám a nedívá se na mě nikdo.

Ten pocit, *že mě někdo pozoruje*, ale trvá dál. Chvílemi se mi hrozně špatně dýchá a mám velikou žízeň. Chtěl bych se napít vody. Jenže kdybych se teď šel napít, asi by se mi pak začalo chtít na malou, a já se kvůli tomu nechci vydávat ven, když je tam teď taková noc. Musím to nějak vydržet do rána. Schoulený ve spacáku zavrtím trochu hlavou.

„No to jsou mi noviny, tak ty se nám budeš bát ticha a tmy? Jsi to ještě vůbec ty, nebo nějaký ubrečený dítě?“ ptá se lehce šokovaně Kluk, co se mu říká Vrána. „A to sis pořád hrál na takového drsňáka. To teda bylo pěkně chatrný. Skoro čekám, kdy se vážně rozbrečíš. Aby ses nám tu ještě do rána nepočůral.“

Ignoruju ho. Zatáhnu si zip spacáku až k nosu a veškeré myšlenky vyženu z hlavy. Ať si třeba venku pokřikují tmou sovy, ať si to někde v dálce duní, jako by tam něco padalo na zem, ať si mám dojem, že se tu něco pohybuje po místnosti, neotevřu oči. *Tohle je zkouška*, napadne mě. Pan Óšima tu přece taky úplně sám strávil několik dní, když mu bylo tolik, co mně. Určitě se tehdy bál úplně stejně, jako teď já. Vždyť mi přece sám říkal, že „i samoty je víc druhů“. Asi dobře věděl, jak se tu budu v noci cítit, když to poznal z vlastní zkušenosti. Tohle pomyšlení mě trochu uklidní. Zakrátko už dokážu nahmatat stín minulosti a ukrýt se v něm. Zhluboka se nadechnu a usnu, ani nevím jak.

Probouzím se ráno po šesté. Zpěv ptáků zaplavuje všechno kolem, jako nějaká sprcha. Ptáci jako o život přeletují z větve na větev a navzájem se volají pronikavými hlasy. Jejich vzkazy už nemají nic z tíživé naléhavosti ptáků, které tu bylo slyšet v noci.

Vylezu ze spacáku, odhrnu závěsy a přesvědčím se, že v okolí srubu už z noční tmy vůbec nic nezbývá. Všechno se jen tak leskne zbrusu novou zlatavou barvou. Škrtnu sirkou a zapálím plyn na sporáku, ohřeju koupenou vodu z PET láhve a napiju se sáčkového čaje z heřmánku. Z papírových tašek s jídlem vytáhnu sušenky a pár si jich dám se sýrem. Pak si u dřezu vyčistím zuby a umyju se.

Přehodím si přes jachtařskou bundu ještě větrovku a vyjdu ven. Paprsky ranního slunce se derou mezi vysokými stromy na mýtinu

u verandy. Nadechnu se a křišťálově čistý vzduch mě uhodí do plic. Sednu si na schůdek u verandy, pozoruju ptáky poletující po lese, poslouchám, jak zpívají. Skoro všechno to jsou párky. Neustále po sobě pokukují a navzájem se volají.

Potok je v lese kousek od srubu. Okamžitě ho nacházím podle zvuku. Je tam něco jako nádržka vyložená kamením, ve které to jen tak víří přitékající vodou. Hromadí se tam a zase hned s novým elánem odtéká pryč. Krásná, průzračná voda. Trochu si jí naberu a napiju se: je sladká a studená. Na chvilku si do ní ponořím ruce.

Na pánvi si usmažím vajíčka a šunku, opeču topinku na mřížce. V rendlíku si ohřeju mléko. Po snídani si vynesu židli na verandu, a s oběma rukama opřenýma o zábradlí se rozhodnu strávit dopoledne v klidu a pohodě čtením. V policích pana Óšimy je knih dobře k pár stovkám. Beletrie je tu ale docela maličko a navíc jen samá stará klasika. Jinak skoro samá filozofie, sociologie, historie, geografie, přírodní vědy, ekonomie a podobné spisy. Pan Óšima tu zřejmě jejich čtením sám dohánět znalosti, které se nemohl jako ostatní naučit ve škole. Knihovnička má vážně široký záběr bez nějakého patrného hlavního tématu.

Já si vyberu knihu o procesu s Adolfem Eichmannem. Vím už dlouho, že to byl nějaký nacistický válečný zločinec, ale nikdy jsem se o něj moc nezajímal. Teď mi ta kniha prostě jen tak padla do oka. Teprve teď poznávám, jaký dokonalý praktik tenhle velitel SS s řídnoucími vlasy a kovovými brýlemi vlastně byl. Hned po zahájení války mu nacistické ústředí svěří tu záležitost s konečným řešením židovské otázky, jinými slovy vyhlazení Židů, a Eichmann navrhuje konkrétní projekt. Pak vypracuje plán. Jestli je něco takového správné, nebo ne, to ho vůbec netrápí. On se zaobírá pouze tím, jak tu věc s Židy *vyřešit* v co nejkratším čase a za minimální náklady. Podle jeho výpočtů je na území Evropy k *vyřešení* celkem nějakých jedenáct miliónů Židů.

Kolik vlaků po kolika vagónech asi bude třeba připravit? A kolik Židů nacpat do každého z nich? Kolik procent jich asi ztratí život *přirozenou cestou* už během transportu? Jak to celé provést s co nejmenším počtem pracovníků? A jak se pak co nejladněji zbavit mrtvol – mají se spalovat, pohřbívat, chemicky rozpouštět? Sedí za stolem a počítá, až se z něho kouří. Jeho plány budou realizovány s téměř takovým účinkem, jaký předpokládal. Než

válka skončí, bude pro přibližně šest miliónů Židů (více než polovina vytčeného cíle) otázka nadobro *vyřešena,* Eichmann sám však nepocítí nejmenší vinu. Za neprůstřelným sklem na lavici obžalovaných u soudního dvora v Jeruzalémě vypadá, jako by se divil tomu, proč s ním vůbec vedou takový monsterproces a proč že se k němu upírají zraky celého světa. On byl jen pouhopouhým inženýrem, který vypracoval vhodné řešení pro úkol, který mu zadali. To by přeci udělal každý svědomitý úředník. Proč to propána házejí celé jen na něj?

Poslouchám, jak do ticha ranního lesa zpívají ptáci, a čtu si příběh tohohle „člověka se smyslem pro praktické záležitosti“. Na zadní předsádce si pan Óšima něco poznamenal tužkou. Vím, že to napsal on. Má svůj osobitý rukopis.

Všechno je otázka imaginace. Naše zodpovědnost vyvstává z naší představivosti. Yeats píše: *In dreams begin the responsibilities* – přesně tak. Na druhou stranu lze možná tvrdit, že kde není představivosti, nerodí se pocit zodpovědnosti. Jak je jasně vidět na Eichmannově příkladu.

Uvidím před sebou pana Óšimu, jak sedí na židli s ořezanou tužkou v ruce a dělá si dozadu do knihy poznámky. *Zodpovědnost začíná ve snech.* Cítím, jak ve mně ta slova znějí.

Odložím zavřenou knihu na klín. Pak se zamyslím nad vlastní zodpovědností. Ani se nemůžu nezamýšlet. Vždyť jsem měl na triku čerstvou krev. Těmahle rukama jsem ji smýval. Úplně od ní zrudlo umyvadlo. Možná že za ni budu volaný k zodpovědnosti. Představím si sám sebe před soudem. Lidé mi spílají a obviňují mě. Všichni se mračí a ukazují si na mě prstem. Opakuju jim, že nemůžu být zodpovědný za něco, na co si vůbec nepamatuju.

Nemám ani zdání, co se vlastně stalo. Oni mi ale oponují. „Ať už to původně byl sen kohokoliv, snil jsi ho taky. Už jen proto jsi zodpovědný za to, co se v něm dělo. Vždyť se sem přikradl temnotou ve tvé duši!“

Jsem na tom stejně jako důstojník Adolf Eichmann, chtě nechtě zapletený do obludného Hitlerova snu.

Odložím knihu, vstanu ze židle, a uprostřed verandy se protáhnu. Četl jsem hezky dlouho. Musím se trochu rozhýbat. Vezmu dva plastové kanystry a dojdu k potoku pro vodu. V chatě ji naleju do sudu. Z dřevníku za chatou přinesu náruč dřeva a narovnám ji vedle kamen.

V rohu verandy je natažená vyšisovaná prádelní šňůra z nylonu. Vytáhnu z ruksaku zavlhlé prádlo, rozložím ho, narovnám a pověsím. Vytáhnu i všechny ostatní věci a rozložím je na slunce na postel. Pak se posadím za stůl a dopíšu si deník za posledních pár dnů. Tenkou mikrofixkou, malými znaky vypíšu přesně jedno po druhém všechno, co mě potkalo. Musím si to alespoň trochu podrobněji zaznamenat, dokud to mám ještě v paměti. Jeden nikdy neví, kdy mu to může vypadnout z hlavy.

Probírám se pamětí. Ztratil jsem vědomí, a když se mi zase vrátilo, ležel jsem v lesíku za svatyní. Kolem byla úplná tma a já měl triko celé od krve. Zavolal jsem Sakuře a zajel k ní a ona mě nechala u sebe přespat. Taky jsem jí to všechno vyprávěl. A ona mi *to* dělala.

Nervózně se zasměje. „Moc ti teď nerozumím. Představovat co chceš si přece můžeš i bez dovolení, ne? I když ti to nakrásně zakážu, stejně se nedozvím, co si doopravdy myslíš.“

Chacha, povídali. Takovéhle představy se počítají možná mnohem víc, než by se zdálo.

Odpoledne se vydávám do lesa. Pan Óšima říkal, že je velice nebezpečné pouštět se do něj hloub. „Snaž se nechodit dál než na dohled od srubu,“ radil mi. Jenže já tu nejspíš úplně sám strávím několik dní. Bude jistější se v lesích, které mě tu obklopují jako hradba, zorientovat aspoň trochu, než je neznát vůbec. S prázdnýma rukama zamířím přes mýtinu, zalitou sluncem, do ztemnělého moře stromů.

Vede tam cesta. Vlastně spíš jen taková vyšlapaná cestička, která kopíruje terén, jež jen místy někdo zarovnal nebo ji jako v zahradě vyložil kamenem. Kde to bylo potřeba, je ještě chráněná šikovně seskládanými fošnami, takže ji člověk ani ve vysoké trávě neztratí. Možná jí tu tak kus po kousku pomalu vylepšuje bratr pana Óšimy, pokaždé, když je tady. Jdu po ní stále vpřed. Do

kopce, pak trochu z kopce. Kolem veliké skály a pak zase do kopce. Do kopce je to vlastně skoro pořád, ale ne zas tak moc. Po obou stranách pěšiny se tyčí řady vysokánských stromů. Kmeny nejasných barev, větve se derou do všech stran, nad hlavou všechno zarůstají příkrovy listí. Dole na zemi se perou houštiny bylin a kapradí o tu trochu bledého světla, co sem dopadá. Tam, co světlo nezabloudí vůbec, se po povrchu skal neslyšně plazí mech.

Jako vyprávění, které po slibném začátku najednou začne váznout a zadrhávat se, tak se i pěšina, po které jdu, naráz čím dál víc úží, a nakonec dává hlavní slovo podrostu. Stopy po úpravách se vytrácejí a pak už skoro nedokážu říct, jestli je to ještě vůbec cesta, nebo něco, co tak jenom vypadá. Nakonec se nadobro ztratí v moři kapradí. Možná že ještě pokračuje někde za ním. Jenže to už je spíš námět na nějakou další výpravu. Tam už se nemůžu pustit nepřipravený a bez pořádného oblečení.

Zastavím se a ohlédnu. Uvidím naprosto neznámou krajinu. Marně pátrám po něčem známém, čeho bych se mohl zachytit. Jen další a další kmeny stromů, které se mi poťouchle staví do výhledu. Kolem je všechno ztemnělé, vzduch je nehybně, temně zelený. Ptáci zmlkli. Jako by tu táhl nějaký pěkně studený průvan, dostanu najednou husí kůži. Nemám se čeho bát, opakuju si pro sebe. *Vždyť je tu přece pořád cesta.* Pořád tu je cesta, po které jsem se sem dostal. Pokud z ní nesejdu, určitě se zase vrátím zpátky do světla. Našlapávám ji pod nohama, krůček po krůčku ji sleduju zpátky, až se nakonec vrátím zpět na mýtinu před chatou, mnohem pomaleji než při cestě tam. Mýtina je plná poledního slunce a kolem zní nádherný jasný zpěv ptáků shánějících potravu. Všechno je přesně tak, jako když jsem odcházel.

Nebo to aspoň tak *vypadá*. Na verandě ještě stojí má židle. Před ní leží odložená knížka, kterou jsem četl.

Já už ale pochopil, že v lese opravdu číhá nebezpečí. Nesmím na to ani na chvilku zapomínat, opakuju si. Kluk, co se mu říká Vrána, přece říkal, že je svět plný věcí, o kterých já nemám ani tušení. A měl pravdu – například jsem vůbec netušil, že můžou obyčejné rostliny být tak moc nepříjemné. Já zatím v životě viděl nebo si sáhl jen na takové ochočené, načančané velkoměstské kytičky a stromky. Ale to, co je tady – vlastně líp: to, co *žije* tady, je poněkud jiná kapitola. Má to v sobě přímo fyzickou sílu, na

člověka to doopravdy dýchá a pozoruje ho to jako svoji kořist. Je v tom něco, co člověka nutí myslet na stará temná kouzla. Tady v lesích vládnou stromy, stejně jako vládnou živočichové z hlubin oceánu na dnech hlubokých moří. Můžou mě bez problémů vyštvat pryč nebo třeba nadobro pohltit, jak se jim zlíbí. Bude nejspíš nejlepší, když si vůči nim budu udržovat patřičný respekt, jestli ne rovnou bázeň.

Vrátím se do chaty a vylovím z ruksaku turistický kompas. Odklopím víko a ujistím se, že střelka ukazuje k severu. Strčím si tu věcičku pro jistotu do kapsy. Možná se mi ještě bude hodit. Pak se posadím na verandu, koukám do lesa a poslouchám hudbu z walkmana. Cream, Duka Ellingtona. Tuhle starou muziku jsem si přehrál z cédéček, která měli v knihovně. Několikrát za sebou si pustím *Crossroad.* Hudba trochu uklidňuje moje vybičované nervy. Neposlouchám ovšem moc dlouho. Není tu elektrika, a tak není ani kde dobíjet baterku. Až dojde ta rezervní, bude s hraním konec.

Před večeří si zacvičím. Kliky, sklapovačky, dřepy, stojky, protahování na různé způsoby – sestavu pro udržení kondice, vytvořenou pro případ, že se octnu někde, kde nejsou stroje a nářadí ani dostatek místa. Je jednoduchá, je i nudná, ale na nedostatek pohybu si při ní nestěžuju, a navíc při poctivém cvičení doopravdy zabírá. Naučil mě ji instruktor z tělocvičny, kam jsem chodil. „Tohle je nejosamělejší forma tréninku, co vůbec existuje," vyprávěl mi. „Největší mistři jsou v ní vězni na samotkách." Soustředím se a zacvičím to všechno několikrát dokola. Dokud si úplně nepropotím košili.

Když po jednoduché večeři vyjdu zase na verandu, září mi nad hlavou neskutečné množství hvězd. V jejich rozmístění na nebi není řád, vypadá to spíš, jako by je tam někdo vysypal bez ladu a skladu. Tolik jich nemají ani v planetáriu. Několik jich je hrozně velkých a vypadají, jako by byly živé. Tváří se skoro, že by se na ně dalo dosáhnout, kdyby se člověk opravdu snažil. Je to pochopitelně taková krása, že to málem bere dech.

Ale nejen krása. Ty hvězdy totiž žijí, cítím, jak dýchají, docela stejně jako stromy v okolních lesích. A dívají se na mě. Vědí všechno, co jsem zatím kdy udělal, i všechno, co ještě udělám.

Neunikne jim vůbec, naprosto vůbec nic. Pod třpytící se noční oblohou pocítím znovu nesnesitelný strach. Špatně se mi dýchá, srdce mi buší čím dál rychleji. Žiju pod takovou spoustou hvězd, které sledují každý můj pohyb, a do dneška jsem si toho vůbec nevšiml. Vlastně jsem o hvězdách ani nikdy pořádně nepřemýšlel. A nejen o nich. Kolik je vůbec na světě věcí, kterých jsem si nevšímal, o kterých nic nevím? Připadám si z toho najednou beznadějně bezmocný. Té bezmocnosti se nedá uniknout. Ani kdybych se vydal kdovíkam.

Vejdu do chaty a pečlivě naložím kamna dřívím. Zmačkám do koule staré noviny ze šuplíku, zapálím je zápalkou, a přesvědčím se, že plamen pořádně přeskočil na dřevo. Rozdělávat oheň umím už od základní školy, protože mě otec vždycky na léto šoupl na tábor. Upřímně jsem to tam nesnášel, ale jak je vidět, úplně nanic to asi přece jen nebylo. Otevřu klapku v komíně naplno a pustím dovnitř vzduch. Nejdřív to moc nechytá, ale pak se jedno polínko přece jenom rozhoří. Od něj pak chytne zbylé dřevo. Zavřu kamna, postavím před ně židli, přinesu si lampu a pokračuju ve čtení. Když se oheň pořádně rozhoří, dám na kamna vařit vodu v konvici. Poklice občas vesele zacvaká.

Eichmannův plán pochopitelně nevychází vždycky na sto procent. Realita občas bývá i jiná, než se plánovalo. V takových situacích se Eichmann chová jako každý jiný člověk. Prostě se zlobí. Srdečně nenávidí ty odporné nepředvídatelné elementy, které mu s takovou neomaleností bourají jeho nádherné cifry, vypiplané nad psacím stolem. Vlaky se zpožďují. Věci váznou na byrokratických procedurách. Velitelé se mění a s novými se těžko jedná. Po průlomu na východní frontě jsou dozorci z koncentráků posíláni bojovat. Nastávají sněhové kalamity. Výpadky proudu. Dochází plyn. Tratě jsou vyhazovány do povětří. Eichmann celou tu válku nenávidí – jako „nevypočitatelný element“, který mu narušuje plán.

U soudu to všechno vypráví naprosto nevzrušeně, ani nezmění výraz. Má opravdu báječnou paměť. Jeho život jako by sestával jen ze samých faktických podrobností.

Když ručičky hodinek ukážou deset, přestanu číst, vyčistím si zuby a umyju se. Zavřu komín, aby oheň sám vyhasnul, zatímco

budu spát. Záře plamenů z hořícího dřeva barví místnost do oranžova. Je tu teplo a útulno, a to utišuje můj stres a hrůzu. Zavrtám se do spacáku jen v tričku a boxerkách a oči zavřu už mnohem snáz než minulou noc. Trochu přemýšlím o Sakuře.

„Bylo by fajn, bejt vážně tvoje ségra," říkala mi přece.

Dál už se ale nepouštím. Musím přece spát. V kamnech tiše praskají polena. Houkají sovy. Pak se propadnu do nějakých neurčitých snů.

Další den je skoro úplně stejný. Ráno mě probudí koncert ptačích hlasů. Uvařím si čaj a udělám snídani. Čtu si na verandě, poslouchám walkmana, zajdu k potoku pro vodu. Znovu se projdu po pěšině v lesích. Tentokrát s kompasem. Občas na něj kouknu, abych měl představu, kterým směrem zůstal srub. Taky mám v ruce sekyrku, kterou jsem našel v kůlně, a dělám si jednoduché značky na kmenech stromů. Odhrnuju trávu, aby mě nepletla a na cestu bylo líp vidět.

Stejně jako včera je les hluboký a temný. Vězící se stromy mě obkličují jako tlustá zeď. Něco tmavého se tu skrývá mezi stromy úplně jako zvířata z časopisových obrázků pro bystré oči, a pozoruje mě to. Včerejší drtivý strach, kdy mi až naskakovala husí kůže, už ale nemám. Teď jsem si určil sám pravidla a velice pečlivě je dodržuju. Tím pádem prostě nemůžu zabloudit. Aspoň doufám.

Dojdu až tam, kde jsem se včera zastavil, a pokračuju dál. Vykročím rovnou do kapradí, které tu nadobro zakrylo pěšinu. Zanedlouho znovu narazím na prošlapanou cestu. A pak přijde zase hradba stromů. Občas si poznačím sekerkou strom, abych mohl bez potíží najít cestu zpátky. Někde nahoře ve větvích pleská veliký pták křídly, aby zaplašil vetřelce. Když se tam ale podívám, nevidím nic. V krku mám dočista sucho, občas musím schválně polknout sliny. Každé to polknutí se hrozivě rozlehne kolem.

Po chvíli další chůze se dostanu na kruhovou mýtinku, kde neroste nic. Dokola jen samé vysokánské stromy, takže to tu vypadá skoro jako na dně studny. Z prázdného místa ve větvích sem dopadá sluneční světlo a já v něm stojím, jako by na mě svítili jevištním reflektorem. Cítím, že je tohle místo něčím důležité. Posadím se do dopadajících paprsků a trochu se na slunci ohřeju. Z

kapsy vyndám čokoládovou tyčinku, kousnu si a vychutnávám sladkost, která se mi rozlila v puse. Znovu si uvědomím, co pro člověka znamená takové sluneční světlo. Prožívám naplno každou jeho vteřinu. Pocit hrozné opuštěnosti a bezmocnosti z hvězdné záplavy minulé noci je ten tam. S plynoucím časem mění ale slunce polohu a jeho záře mizí. Vstanu a ve vlastních stopách se zase vrátím do chaty.

Po poledni se nad námi objeví černý mrak. Vzduch dostane podivný odstín. Bez jakéhokoli varování se spustí takový liják, že pod ním střecha a okenní skla jen sténají. Okamžitě shodím šaty a nahý vyběhnu do deště. Mýdlem si umyju hlavu, i celé tělo. Je to paráda. Bez smysluplných slov křičím, co mi síly stačí. Do těla mě jako kamínky tlučou dešťové kapky. Štiplavá bolest je jako z nějaké náboženské ceremonie. Tluče mě to do tváří, do prsou, do boků, do penisu, do varlat, do zad, do zadku. Nemůžu ani otevřít oči. Ta bolest v sobě má naprosto jistě něco důvěrného. Cítím, že jsem bezvýhradně celý spojený s okolním světem. Mám z toho radost. Cítím se jako vysvobozený. Rozevřu ruce směrem k nebi, otevřu doširoka pusu a napiju se padající vody.

Vrátím se do chaty a utřu se ručníkem. Posadím se na postel a prohlížím si svůj penis. Svěží, zdravý penis se sotva přehrnutou předkožkou. Na žaludu ještě zlehka cítím stopy prudkého deště. Dlouho se dívám na ten divný orgán, který je sice můj, ale skoro vždycky se chová na mně naprosto nezávisle. Vypadá to, jako by si sám myslel něco úplně jiného než hlava.

Vrtaly snad panu Óšimovi hlavou taky sexuální touhy jako teď mně, když tu tak seděl úplně sám a stejně starý jako já? Nejspíš určitě. Když tedy byl v mém věku. Nedovedu si ho ale představit, jak tu něco podobného sám *řeší*. Na něco takového je pan Óšima trochu moc nad věcí.

Pan Óšima mi o sobě říkal, že je zvláštní člověk. Nemám tuchy, co mi tím chtěl vlastně říct. Je mi ale jasné, že to neřekl z nějakého náhlého popudu. A zrovna tak chápu, že tím myslel něco docela konkrétního.

Napadá mě natáhnout ruku a udělat si to. Ale neudělám nic. Ještě chvíli na sobě chci ponechat ten zvláštní pocit čistoty na místech zasažených deštěm. Natáhnu si čisté boxerky, několikrát

zhluboka nadechnu a vydechnu, pak se dám do dřepů. Po stu dřepech si dám ještě stovku sklapovaček. Soustředím se na každý jednotlivý pohyb. Když je cvičení u konce, mám hlavu zase čistou. I venku se vyjasnilo, mraky se roztrhly, ukázalo se slunce a ptáci se zas dali do zpěvu.

Ty ale víš, že takový klid nemůže trvat dlouho. Ta věc tě bude pronásledovat jako neúnavná bestie, ať se vrtneš, kam chceš. Dostane se i do nejhlubších lesů. Je brutální, umanutá, nelítostná, nikdy se neunaví ani se nevzdává. I když jsi zrovna nakrásně vydržel neonanovat, nakonec tě to nutně musí dostat jako poluce. Bude to mokrý sen, ve kterém nejspíš znásilníš vlastní matku se sestrou. Nemůžeš s tím vůbec nic dělat. Je to naprosto nad tvoje síly. Můžeš to jen přijmout.

Bojíš se představ. A bojíš se i snů. Bojíš se zodpovědnosti, která jimi počíná. Spánku se ale nevyhneš, a právě v něm přicházejí sny. Když člověk bdí, dá se fantazie ještě krotit. Snům, snům neporučíš.

Natáhnu se na posteli a pustím si do sluchátek Prince. Chvíli se na tu zvláštní, nikdy neustávající hudbu zkouším soustředit. Zrovna uprostřed *Little Red Corvette* dojde první baterka. Hudba dohraje, jako spolknutá tekutým pískem. Sundám si sluchátka a uslyším ticho. Ano, ticho je slyšitelné. Teď to vím.

16

Černý pes se zvedl a odvedl pana Nakatu do kuchyně. Šlo se tam z pracovny malý kousek tmavou chodbou. Oken bylo v kuchyni málo a byla taky tmavá. Bylo tam pěkně uklizeno, ale poněkud neživotně, jako by se octli v nějaké školní laboratoři. Pes se zastavil před dveřmi veliké lednice a ledovými zraky se ohlédl na pana Nakatu.

Otevři levou půlku dveří, pravil pes hlubokým hlasem. Ale i panu Nakatovi už bylo jasné, že to vlastně nemluví pes. Doopravdy mluvil Johnnie Walker. Promlouval tu k panu Nakatovi pomocí psa. A jeho očima si teď pana Nakatu i prohlížel.

Pan Nakata poslušně otevřel levé křídlo avokádově zelených dveří lednice. Byla větší než on sám. Když se dveře otevřely, suše zacvakal termostat a tiše se rozbzučel motor. Zevnitř se jako mlha vyvalil bílý kouř. V pravé polovině lednice byl mrazák, a nejspíš nastavený na pěkně nízkou teplotu.

Uvnitř bylo úhledně seřazeno něco, co vypadalo jako nějaké kulaté ovoce. Mohlo toho tam být takových dvacet kusů. Jinak byl mrazák úplně prázdný. Pan Nakata se sehnul a zadíval dovnitř. Když se většina bílého kouře vyvalila ze dveří ven, poznal, že to, co je v lednici tak pěkně seřazeno, není vůbec žádné ovoce. Byly to kočičí hlavy. Usekané hlavy různě velkých a barevných koček, seřazené ve třech regálech mrazáku jako pomeranče ve výloze zeleniny. Všechny byly dokonale mražené a dívaly se směrem k panu Nakatovi. Pan Nakata jen zalapal po dechu.

Podívej se dobře, rozkázal pes. **Je mezi nimi Sezamka? Hezky se přesvědč sám.**

Pan Nakata poslušně přejel pohledem kočičí hlavy, hezky jednu po druhé. Ani mu to nenahnalo zvláštní strach. Myslel hlavně a především na to, že musí vypátrat zaběhnutou Sezamku.

Pečlivě přezkoumal každou z hlav a přesvědčil se, že mezi nimi Sezamka opravdu není. Přesně tak. Nebyla tam žádná trojbarevná kočka. Kočky, ze kterých tu zbývaly jen hlavy, měly všechny ve tváři podivně prázdný výraz. Ani na jedné z nich nebylo vidět jakékoli utrpení. Pan Nakata měl tak svůj úkol alespoň o něco lehčí. Několik koček mělo oči zavřené, ale většina se jich nepřítomně dívala kamsi do jednoho místa před sebou.

„Vypadá to, že tu Sezamka není," řekl pan Nakata psovi dočista bezbarvým hlasem. Pak si odkašlal a zavřel mrazák.

Seš si naprosto jistý?

„Docela určitě, prosím."

Pes se zvedl a vrátil se s panem Nakatou zase do pracovny. Čekal je tam ve svém otáčecím koženém křesle Johnnie Walker, přesně tak, jak ho tam zanechali. Když pan Nakata vešel do místnosti, přiložil Johnnie ruku ke střeše svého cylindru, jako kdyby salutoval, a mile se usmál. Pak dvakrát tleskl, až to zadunělo. Pes vyšel z pokoje.

„Ty kočičí hlavy jsem všechny uřezal já," řekl Johnnie Walker. Vzal sklenici a loknul si whisky. „Sbírám je, víš?"

„Tak to vy jste, pane Džony, ten člověk, co chytal na nezastavěném místě kočičky a pak je zabíjel, viďte?"

„Správně. Přesně tak. Slavný zabiják koček Johnnie Walker osobně."

„Nakata nerozumí jedné věci. Mohl by se vás prosím zeptat?"

„Ale jistě," pravil Johnnie Walker. A pozvedl svou sklenici whisky. „Ptej se Nakato, na co jen budeš chtít. Zodpovíme si to hezky popořadě. Abychom ale neplýtvali časem, dovolím si pro urychlení malou nezdvořilost a řeknu za tebe, že tě jistě velice zajímá, pročpak asi zabíjím ty ubohé kočky. Copak mě asi nutí do sbírání kočičích hlav, nemám pravdu?"

„Ano prosím. Přesně tak. To chce Nakata opravdu vědět."

Johnnie Walker postavil sklenici zpátky na stůl a zadíval se panu Nakatovi přímo do očí.

„To je ovšem přísně tajná věc, kterou se jen tak někdo nedozví.

Ale pro někoho jako vy, pane Nakato, samozřejmě uděláme výjimku. Za předpokladu ovšem, že to hned někomu dalšímu nevytroubíš. On by ti to tak jako tak sotva někdo uvěřil," zachichotal se Johnnie Walker.

„Kdepak, nedělám to vůbec pro zábavu. Takový zvrhlík ještě nejsem, abych mordoval kočky čistě pro radost. Anebo možná nemám tolik času. Ono je takové lovení a zabíjení koček docela pracné. Já to dělám, protože chci duše těch koček. Z jejich duší vyrábím speciální flétnu. A na tu pak budu pískat a vábit si další, větší duše, a z nich vyrábět ještě větší píšťaly. Nakonec možná vyrobím flétnu velikou jako celý vesmír. Ale začít musím kočkami. Musím nasbírat dost kočičích duší. To je základ všeho. Nic naplat, všechny věci mají svůj pevný řád. A jeho dodržování, to je projev úcty, to je respekt. Zvlášť, když má jeden co do činění s dušemi. S těmi se přece nemůže zacházet jako s nějakými ananasy. Nebo melouny. No nemám pravdu?“

„Ano prosím,“ odpověděl pan Nakata, i když se v tom všem ani trochu nevyznal. Flétny? Mají to být zobcové? Nebo snad příčné? A jak asi hrají? Každopádně je prý vyrábí z kočičích duší. Něco takového ovšem jaksi přesahovalo chápání pana Nakaty. Jasno měl jen v jedné jediné věci: musí vypátrat a vrátit paní Koizumiové její trojbarevnou Sezamku.

„Ty si samozřejmě chceš Sezamku odvést s sebou,“ řekl Johnnie Walker, jako by mu četl myšlenky.

„Ano prosím. Přesně tak. Nakata by moc rád odvedl Sezamku zpátky domů.“

„Takový je tvůj úkol,“ odtušil Johnnie Walker. „Na světě má každý nějaký ten úkol. To se rozumí. A když už jsme tak u toho, hrát flétnu z kočičích duší jsi samozřejmě ještě neslyšel, viď?“

„Ano prosím. Neslyšel.“

„Jak bys taky mohl? Je to flétna, která hraje neslyšně.“

„Flétna, která hraje neslyšně?“

„Přesně tak. Já ji ovšem slyším. Jinak by to celé ani nemělo smysl. Ale normální člověk to nedokáže. A i kdyby dokázal, stejně o tom ani nebude vědět. I kdyby ji zaslechl, stejně na to hned zapomene. Je to neobyčejná flétna. I když, ty bys ji možná zaslechnout mohl. Kdybych ji tu měl, stálo by to za pokus, ale bohužel, zrovna teď nemůžu sloužit,“ pravil Johnnie Walker. Pak, jako by se naráz rozpomenul, zvedl do vzduchu prst. „Upřímně řečeno, pane Nakato, zrovna jsem se chtěl pustit do usekávání kočičích hlav. Čas sklizně se kvapem blíží, že. Tu prázdnou parcelu jsem vybílil téměř dokonale, a příliv se nám neúprosně

zvedá výš. Trojbarevná Sezamka, kterou hledáš, je taky v dávce připravené na sklizeň. S uříznutou hlavou by se ovšem paní Koizumiové asi moc nelíbila, co?“

„Ano prosím, přesně tak,“ pravil pan Nakata. Uříznutou hlavu paní Koizumiové přinést opravdu nemůže. Její dvě malé holčičky by z toho nejspíš přestaly jíst pěkně na dlouho.

„Co se týká mě, já Sezamce hlavu uříznout chci. Co se týká tebe, ty o něco takového pochopitelně nestojíš. Naše dva svěřené úkoly, naše profity a zájmy tu na sebe narážejí. To se na světě stává skoro pořád. A tak přichází ke slovu vzájemná transakce. Takže, milý Nakato, stačí, abys pro mě udělal *jistou věc*, a já ti Sezamku dám, živou a zdravou, s jediným vláskem nezkřiveným.“ Pan Nakata si začal hladit dlaní svůj prošedivělý krátký sestřih, jako vždycky, když nad něčím opravdu ze všech sil přemýšlel.

„Jen jestli to Nakata bude umět?“

„Myslel jsem, že tohle jsme si spolu už vyjasnili,“ ušklíbl se Johnnie Walker.

„Ano prosím. Přesně tak,“ vzpomněl si honem pan Nakata. „Máte prosím pravdu. To jsme si už opravdu spolu ujasnili. Račte prosím prominout.“

„Není čas na řeči. Takže si to řekneme natvrdo a bez obalu. Nechci po tobě nic jiného, než abys mě zabil. Abys mě připravil o život.“

Pan Nakata se s rukou ve vlasech zadíval Johnniemu Walkerovi do očí.

„Nakata má zabít pana Džony Wolkra?“

„Přesně tak,“ pravil Johnnie Walker. „Řeknu ti, Nakato, mě už život dost unavuje, víš? Už to všechno trvá nějak moc dlouho. Tak dlouho, že bych na to nejradši úplně zapomněl. Tak dlouho, že už mě to ani nebaví. Ani to zabíjení koček už vůbec není, co bývalo. Ale dokud žiju, musím v něm pokračovat, nedá se svítit. Musím dál sbírat kočičí duše. Hezky popořádku postupovat od jedničky do desítky a z té se zas vracet k jedničce. Věčně to samé, pořád dokola, dál a dál. Je to otravné, je to únavné, nikomu se tím nezavděčíš a nikdo si tě za to neváží. Ale je to dané, a já nemůžu jen tak přijít a říct: ‚Končím.‘ A ani zabít se nemůžu. I na to jsou pravidla. Sebevražda je tabu. Je to moc přísně hlídané. Pokud chci umřít, musím někoho poprosit, aby byl tak hodný a zabil mě. A já

chci, abys to byl ty. Aby ses mě bál, nenáviděl mě a pak mě zabil. Nejdřív strach. Potom nenávist. Nakonec smrt.“

„Ale proč…“ nechápal pan Nakata. „Proč právě Nakata? Nakata prosím ještě vůbec nikoho nezabil. Nakata se na to nehodí.“

„Neboj se, já to vím. Ještě nikdy jsi nikoho nezabil, a ani jsi na to nikdy nepomyslel. Takový ty opravdu nejsi, že. Ale podívej, milý Nakato, s touhle logikou prostě vždycky nepořídíš. Ono se stává, že se tě docela jednoduše nikdo neptá, jestli jo, nebo ne. To musíš pochopit. Tak to chodí třeba ve válce. Víš, co je to válka, ne?“

„Ano prosím. Nakata ví, co je válka. V jedné veliké se narodil. Slyšel o tom vypravovat.“

„Na začátku války tě vezmou do vojska. Pak dostaneš flintu, odmašíruješ na frontu a tam musíš zabíjet nepřátelské vojáky. A to tak, že v co největším množství. Jestli se ti to líbí, nebo ne, to nikoho nezajímá. Ty prostě musíš. Jinak zabijou oni tebe.“

Johnnie Walker namířil na pana Nakatu ukazovák. „Bumho!“ udělal. „Podstata lidských dějin jako na dlani.“

„Přikazuje snad pan starosta, aby z Nakaty byl voják, co zabijí?“

„Přesně tak. Zabíjej. Na rozkaz pana starosty.“

Pan Nakata se nad tím zkusil zamyslet, ale nedařilo se mu posbírat myšlenky. Proč mu propána pan starosta poroučí, aby ho zabil?

„Teď se na to musíš dívat jinak, Nakato. Tak, že právě máme *válku.* A ty sám že jsi voják. Musíš se rozhodnout. Buďto já zabiju kočku, nebo ty zabiješ mě. Jedno nebo druhé. Vybrat si musíš sám. *Tady a teď.* Z tvého pohledu ovšem taková volba může vypadat absurdně. Jenomže, podívej se, ona je na tomhle světě většina voleb absurdních.“

Johnnie Walker se zlehka dotkl rukou svého klobouku. Jako by se chtěl ujistit, že mu pořád ještě sedí na hlavě.

„Jedna věc by mohla tvůj úkol trochu usnadnit – pokud ovšem vůbec potřebuješ podobná usnadnění – a to sice fakt, že já opravdu ze srdce toužím zemřít. Já tě na kolenou prosím, abys mě zabil. Já tě žádám. Nebudeš si mé zabití muset ani trochu vyčítat. Uděláš jenom to, co jsem sám chtěl. Rozumíš? Nebudeš násilím zabíjet nikoho, kdo chce žít. Vlastně spíš uděláš dobrý skutek, nemyslíš?“

Pan Nakata si rukou otřel krůpěje potu, který mu vyrazil na skráních. „Ale to přece Nakata vůbec nemůže? Vždyť ani neví, jak se to dělá?“

„Opravdu,“ opáčil Johnnie Walker s nepředstíraným zájmem. „Svatá pravda. To se nedá popřít. Nevíš, jak se to dělá. Nic naplat, je to přece jenom poprvé, že… To je tedy fakt. Chápu, kam míříš. Dobrá. Jeden způsob ti vysvětlím. Tajemstvím úspěšného zabití člověka je: neváhat. Nelítostně a co nejrychleji konat. V tom to celé je. Člověka tu sice nemám, ale malou ukázku bych ti poskytnout mohl. Snad ti to pomůže.“

Johnnie Walker se zvedl ze židle a vyndal zpoza stolu velikou koženou kabelu. Položil ji tam, kde ještě před chvilkou sám seděl, aby ji vzápětí za radostného pohvizdování otevřel a jako při zahájení nějakého kouzla vytáhl ven kočku. Byla to cizí, neznámá kočka. Šedivý mourovatý kocour. Sotva dospělý. Byl úplně bezvládný, ale oči měl otevřené. Určitě musel být aspoň trochu při vědomí. Johnnie Walker jej, samozřejmě za neustálého pohvizdování, zvedl oběma rukama před sebe, jako se předvádí ulovená ryba. To, co si s takovou vervou pohvizdoval, byla písnička trpaslíků ze Sněhurky od Disneyho. *Haj hou!*

„V téhle kožené kabele je dohromady pět koček. Všechny jsem nachytal tam na parcele. Naprosto čerstvé kočičky, přímo z pěstírny. Všechny jsou ochromené drogou, co jsem jim píchnul. Ale ne anestetikem, takže nespí a všecko vnímají. A samozřejmě i normálně pociťují bolest. Ale svaly mají ochablé, a tak nemůžou pohnout ani prackou. Ani kroutit krkem. To proto, aby se nemohly vzpouzet a uhýbat. Já teď vezmu nůž a každé z nich rozříznu břicho, vytáhnu srdce, které ještě bude bít, a pak jí uříznu hlavu. To všechno budu dělat přímo tady před tebou. Poteče přitom spousta krve. A představ si, jak je to asi bude bolet. Jak by ses asi cítil ty, kdyby ti někdo rozřezával břicho a rval srdce ven? Přesně tak bude té kočce. To prostě nemůže nebolet. Bohužel. A nemysli si, že mi to není líto. Abys věděl, tak opravdu nejsem žádný zlý chladnokrevný sadista. Ale s tímhle nic nenadělám. *Bez bolesti to nejde.* To je pravidlo. Další z pravidel. Kamaráde, tady se ti to pravidly přímo hemží,“ mrknul Johnnie Walker jedním okem na pana Nakatu.

„Jenže práce je práce. A úkol je úkol. Vezmu ty kočky jednu po druhé a Sezamku si nechám nakonec. Ještě zbývá trocha času, takže se rozhodni. Buďto zabiju já kočky, nebo ty mě. Vyber si sám.“

Johnnie Walker položil bezvládnou kočku na stůl. Pak otevřel jednu ze zásuvek stolu a oběma rukama vytáhl něco velikého v černé látce. Látku opatrně rozbalil a obsah vyrovnal na stůl. Byla tam malá kotoučová pila, chirurgické skalpely všech možných velikostí a taky veliký nůž. Všechno se to studeně stříbřitě lesklo, jako by to právě někdo čerstvě nabrousil. Johnnie Walker se zalíbením jednu po druhé přezkoumal každou čepel a pak si je seřadil na desce stolu. Z jiné zásuvky pak vyndal několik kovových misek a také je vyrovnal do řady na stůl. Tak, jako se dávají věci na přesně stanovená místa. Pak vytáhl ještě velký černý igelitový pytel na smetí. Ani na okamžik si při tom nepřestal pohvizdovat. *Haj hou!*

„Veškerá lidská činnost, pane Nakato, vyžaduje především přesný postup,“ pravil Johnnie Walker. „Člověk se nesmí dívat moc dopředu, například. To si pak totiž nedává pozor, kam šlape, a může leckdy upadnout. Na druhou stranu se ovšem nesmí ani stále jen dívat pod nohy. Musí se dívat i dopředu, jinak ještě do něčeho vrazí. Musí postupovat přesně krok za krokem a vždycky se dívat kousek před sebe. To je základ. Základ všeho.“

Johnnie Walker s přivřenýma očima chvilku láskyplně hladil kocoura po hlavičce. Pak špičkou ukazováku přejel odshora dolů po jeho měkkounkém břiše. Hned nato vzal do pravé ruky nůž a bez jakéhokoli varování nebo váhání břicho jedním tahem rozřízl. Odehrálo se to v jediném okamžiku. Z rozšklebené rány přes celé břicho se v okamžení vyvalily ven červené vnitřnosti. Kocour otevřel tlamičku a chtěl vyrazit hrozný výkřik, ale neozvalo se téměř nic. Měl bezvládný jazyk. Ani tlamu vlastně pořádně neotevřel. Jeho oči ale bez jakýchkoli pochyb prozrazovaly opravdu strašná muka. Pan Nakata si živě představil, jak hrozné to asi musí být. Pak, jako by se náhle rozpomněla, začala téct krev. Zmáčela Johnnie Walkerovi ruce, zacákala mu vestu. Johnnie Walker si toho ovšem naprosto nevšímal. Aniž by na okamžik ustal ve svém *Haj hou!*, vrazil ruce do kočičího těla a malým skalpelem

velice obratně vyřízl srdce. Bylo dost malé. Zdálo se, že ještě tluče. Položil si ho na dlaň a ruku natáhl k panu Nakatovi.

„Podívej, tohle je srdce. Srdíčko. A ještě tluče, koukni."

Johnnie Walker srdce chvilku předváděl panu Nakatovi. Potom je najednou vzal a strčil celé do úst. A začal pohybovat čelistmi. Beze slova, soustředěně, pomalu žvýkal, ve tváři výraz čiré blaženosti dítěte, které má právě v puse čerstvě upečený koláček. Pak si otřel hřbetem ruky zbytky zasychající krve u úst a špičkou jazyka si pečlivě olízl rty.

„Je horké a čerstvé. Ještě se hýbe na jazyku."

Pan Nakata to všechno pozoroval bez jediného slova. Nemohl od toho odtrhnout oči. V hlavě jako by se mu cosi začalo dávat do pohybu. Ve vzduchu visel pach čerstvě prolité krve.

Johnnie Walker, za neúnavného *Haj hou!* na rtech, zatím pilou odřízl hlavu. Zuby zaskřípaly o kost. Jeho pohyby prozrazovaly dlouhou praxi. V krku nebyly žádné silné kosti, a tak to celé trvalo jen chviličku. V zaskřípání pily ovšem byla podivná naléhavost. Oddělenou hlavu pak s láskyplným výrazem odložil na jednu z kovových misek. Z odstupu se na ni s přivřenýma očima na okamžik zadíval, jako by hodnotil nějaké umělecké dílo. Na moment si přestal pískat, nehtem vyšťoural cosi, co se mu zachytilo v zubech a rovnou to strčil zpátky do pusy a okázale vychutnával. Nahlas spokojeně polkl sliny. Nakonec otevřel černý igelitový pytel na smetí a ledabyle do něj zahodil tělo bez hlavy a bez srdce, jako by vyhazoval nějakou prázdnou, nepotřebnou skořápku.

„První domů," pravil Johnnie Walker a natáhl k panu Nakatovi své zkrvavené ruce. „Pěkná dřina, nemyslíš? Sice si můžeš za odměnu pochutnat na čerstvém srdíčku, ale člověk se u toho pokaždé tak nechutně zasviní krví. ‚Ne, spíš ty ruce oceán zrumění a promění vln valnou zeleň v nach.' To je z Macbetha. Tohleto ještě není tak vážné, jako v Macbethovi, ale stejně nemůžu neustále vyhazovat majlant za čistírny. Víš, kolik stojí vyčistit tyhle šaty? Jistěže by bylo mnohem praktičtější obléknout se jako chirurg a vzít si rukavice, ale bohužel ani to nejde. I na to je *pravidlo,* víš?"

Pan Nakata neříkal nic. V hlavě jako by se mu něco pohybovalo, čím dál víc. Cítil krev. V uších mu znělo neúnavné *Haj hou!*

Johnnie Walker vytáhl z kabely další kočku. Bílého kocoura. Už nebyl tak mladý. Špičku ocasu měl trochu zahnutou. Johnnie Walker ho stejně jako předtím krátce pohladil po hlavě. Pak prstem naznačil na břiše řez. Pomalu, rovně, od krku po ocas. Pomyslný řez. Pak vzal skalpel a stejným způsobem jedním tahem řízl naostro. Dál se všechno opakovalo jako dřív. Bezhlesý vřískot. Celé tělo prohnuté v křeči. Vyhřezlé vnitřnosti. Vyjmutí ještě tlukoucího srdce, předvedení panu Nakatovi, vstrčení do úst. Pomalé žvýkání. Blažený úsměv. Otření zbytků krve hřbetem ruky. Hvízdané Haj hou!

Pan Nakata se sesul do židle. Zavřel oči. Oběma rukama se chytl za hlavu. Prsty si zajel do vlasů. Nebylo pochyb o tom, že se v něm cosi rodí. Strašlivý zmatek zachvátil celou jeho bytost a začal ji od základu měnit. Dech se znenadání zrychlil, prudce ho zabolelo v krku. Všechno jako by se mu měnilo před očima.

„Ale pane Nakato, pane Nakato," volal vesele Johnnie Walker. „Tohleto by nešlo! To nejlepší ještě teprve přijde! Tohle všechno byla zatím pouhopouhá předehra! Ladění nástrojů, takříkajíc. Právě mají začít účinkovat vaši oblíbení herci. Takže mi hezky otevřete očička a koukejte se dívat, ju? Pravá legrace začíná až teď. Já si s tím dávám takovou práci a všechno promýšlím… přece byste mi to teď nekazil?"

Zaznělo *Haj hou!* a objevila se další kočka. Pan Nakata v židli otevřel oči a tu kočku spatřil. Byl to pan Kawamura. Díval se na pana Nakatu, ten zase zpátky na pana Kawamuru. Myšlenky se mu dočista rozplynuly. Chtěl se zvednout, ale nešlo to.

„Představovat vás je sice pouhá formalita, ale abychom učinili bontonu zadost: Pan Kawamura, pan Nakata," pravil Johnnie Walker. „Oba pány zajisté velice těší."

Teatrálním gestem smekl svůj cylindr a uklonil se panu Nakatovi i panu Kawamurovi.

„Na začátku se lidé pokaždé setkávají a zdraví. Jenomže každé takové setkání už je počátkem loučení. Hello, goodbye. Květ sakur ve vichřicích mizí, a život lidský jest jen neustálé sbohem," pravil Johnnie Walker a něžně pohladil pana Kawamuru po hebkém břiše. Bylo to opravdu něžné, láskyplné pohlazení. „Pokud to chcete zastavit, pane Nakato, tak správná chvíle je teď. Zastavit se to dá

jedině teď. Čas míjí a Johnnie Walker neváhá. Slovník Johnnieho Walkera, slavného kočkobijce, slova jako ‚váhat' nezná.“

A Johnnie Walker bez zaváhání rozřízl břicho pana Kawamury. Křik bylo bez jakéhokoli útlumu slyšet. Paralytikum zřejmě tentokrát na jazyk dobře neúčinkovalo. Anebo to možná byl křik speciálně určený panu Nakatovi. Tuhla při něm krev v žilách. Pan Nakata zavřel oči a oběma rukama se chytil za hlavu. Ty ruce se klepaly jako sulc.

„Zavírat oči zakázáno,“ pravil Johnnie Walker ledově. „To je pravidlo. Zavírat oči se nesmí. Zavírání očí naprosto nic nespraví. Když nad něčím zavřeme oči, neznamená to, že to zmizelo. Právě naopak, jakmile oči zase otevřeme, všechno je ještě mnohem horší. Takový už je našeho světa běh, milý Nakato. Člověk nesmí zavírat oči před ničím. To dělají zbabělci. Pohled na realitu nesnesou leda slaboši. I když zavíráš oči a zacpáváš si uši, čas neúprosně míjí. Tiktak, tiktak, tiktak.“

Pan Nakata poslušně oči zase otevřel. Když to Johnnie Walker uviděl, velice okázale se pustil do srdce pana Kawamury. Jedl ještě pomaleji, ještě víc labužnicky než předtím.

„Mmm, měkounké a horké, docela jako čerstvá úhoří jatýrka,“ mlaskl Johnnie Walker. Strčil si do pusy zakrvácený ukazováček, chvíli ho dumlal a pak ho vytáhl z úst a zvedl do výšky. „Kdo ho jednou ochutná, docela tomu propadne. Nedá se zapomenout. Zvlášť ta božská krvavá lepkavost!“

Pečlivě otřel krev ze skalpelu do látky a pak, za obzvlášť veselého pohvizdování, začal odřezávat panu Kawamurovi kotoučovou pilou hlavu. Jemné zuby kotouče půlily kost. Všechno zacákala krev. „Prosím. Pane Džony. Tohle už Nakata dál nevydrží.“

Johnnie Walker si přestal pískat. Přerušil práci, chytil se za ucho a začal si škrábat lalůček.

„Tak takhle ne, pane Nakato. Žádné nevolnosti vám trpět nebudu. Velice mě to mrzí, ale opravdu nemůžu se vším přestat jen pro vaše krásné oči. Jak už jsem řekl, nastal nám válečný stav. A takovou započatou válku je moc těžké zastavit. Když byly meče jednou taseny, musí téct krev. Logiku to nemá. Smysl taky ne. Ani to není nějaký můj výmysl. Je to jen a pouze pravidlo. Pokud nechceš, abych zabil další kočky, musíš zabít ty mě. Vstát, na nic

se neohlížet, oddělat mě na fleku. A to *hned.* Pak to všechno skončí. Nadobro.“

Johnnie Walker si zase začal pískat. Dokončil řezání hlavy pana Kawamury, jeho bezhlavé tělo zahodil do pytle na smetí. Na kovovém tácku trůnily vedle sebe tři kočičí hlavy. Ačkoli musely kočky zažít příšerné utrpení, neměly hlavy naprosto žádný výraz. Jejich obličeje byly stejně podivně prázdné jako u hlav vyrovnaných v lednici.

„Další číslo – kočka siamská!“ pravil Johnnie Walker. A vytáhl z brašny bezvládnou siamskou kočku. Byla to samozřejmě Mimi.

„A čeká nás sólo *Mi chiamano Mimi,* z opery maestra Pucciniho. Tato kočička v nás skutečně dokáže navodit představu podobné elegantní koketerie. Já Pucciniho miluji. Jeho hudba nám dává zakoušet pocit jakési věčné nadčasovosti. Jistě, je snad poněkud vulgární, ale tak báječně mladá. Jeden z dalších skvělých triumfů umění!“

Johnnie Walker si kousek z *Mi chiamano Mimi* zapískal.

„Nevěřil byste ale, pane Nakato, kolik práce mi dalo, než jsem tuhle Mimi chytil. Byla tak bdělá, tak opatrná, tak vychytralá. Ta se jen tak na něco nachytat nedala. Pěkně těžký oříšek, jen co je pravda. Taková kočka ale na světě není, kterou by slavný a epochální kočkobijce Johnnie Walker nedostal. Teď se tedy ani trochu nechlubím. Jen konstatuju fakt: tenhle lov mi dal vážně zabrat. A pak najednou: *voilá!* Slavná siamská kočka Mimi! Nic naplat, já na siamky nedám dopustit. Ty to, Nakato, možná nevíš, ale takové srdce ze siamky – no mňam! Skvost, opravdová lahůdka. Hotový lanýž. Neboj se, maličká. Nemusíš mít strach. Strýček Johny si tvoje horké roztomilé srdíčko vychutná, jak se patří. No netěšíš se, moje milá?“

„Pane Džony,“ řekl pan Nakata hlasem, ždímaným namáhavě až odněkud z břicha. „Prosím. Nedělejte to. Přestaňte. Jestli budete ještě chvíli pokračovat, tak se Nakata zblázní. Nakata má dojem, že už není ten Nakata, co dřív.“

Johnnie Walker položil Mimi na stůl a jako vždycky jí nejdřív pomalu přejel prstem po břiše.

„Tak ty už nejsi to, co dřív,“ pravil docela tichým hlasem. Přímo ta slova převaloval na jazyku. „Ale to je velice důležitý fakt, Nakato. Člověk nám tu přestává být, čím je, to jest člověkem.“

Johnnie Walker zvedl ze stolu nový, ještě nepoužitý skalpel a prstem zkusil jeho ostrost. Pak se, jako by prováděl nějaký zkušební řez, řízl po celé délce hřbetu ruky. Chvilku se nic nedělo, pak se ukázala krev. Začala kapat na stůl. I na Mimi. Johnnie Walker se chichotal na celé kolo. „Člověk přestává být člověkem," opakoval znovu. „Už nejsi, čím jsi býval dřív. To je ono, Nakato! Výborně! To je opravdu velice důležitá věc! ‚Pln štírů je můj duch!' Zase nám došlo na Macbetha!"

Pan Nakata bez jediného slova vstal ze židle. Nikdo, ani on sám, už ho nemohl zadržet. Velikými skoky se vrhnul dopředu, a bez nejmenšího zaváhání popadl do ruky jeden z nožů, které ležely na stolní desce. Veliký nůž, připomínající nože na stejky. Pan Nakata sevřel v dlani jeho dřevěnou střenku a čepel bez jakéhokoli otálení vrazil Johnniemu Walkerovi nadoraz do prsou. Probodl přitom jeho černou vestu, pak nůž vytáhl a znovu ze všech sil bodl jinde. Naráz ho ohlušil podivný hluk. Pan Nakata nemohl hned přijít na to, co to je. Byl to smích, smích Johnnieho Walkera. S nožem hluboko v prsou, celý zalitý krví se nezadržitelně, hlasitě chechtal.

„Tak, tak, to je ono!" řičel Johnnie Walker. „Teď jsi mě konečně a bez váhání bodl! Bravo!"

Ještě i zhroucený na stole se Johnnie Walker nepřestával chechtat. *HAHAHAHAHAHAHA!* Smál se nepotlačitelným, hlasitým smíchem, jako by to celé bylo něco úžasně vtipného. Nakonec ale jeho smích přeci jen přešel ve vzlykot a v krku mu začala bublat valící se krev. Klokotalo to, jako když se otevře uzávěr odpadní roury. Pak tělem zaškubala prudká křeč a z úst se vyvalily záplavy chrlené krve. S krví vyšly ven i slizké kousíčky něčeho černého. Byla to srdce koček, které Johnnie Walker ještě před okamžikem jedl. Krev se vyvalila na stůl, i na golfovou soupravu, kterou měl na sobě pan Nakata. Byli teď všichni od krve od hlavy k patě, on i Johnnie Walker, i Mimi, stále natažená na stole.

Když se pan Nakata vzpamatoval, ležel Johnnie Walker na zemi u jeho nohou a byl úplně mrtvý. Ležel na boku, schoulený do klubíčka jako dítě za mrazivé noci a byl dokonale a nepopiratelně zabitý. Levou ruku si tiskl k hrdlu, pravou natahoval před sebe, jako by se snažil na něco dosáhnout. Křeče ustaly, a samozřejmě i

smích. Ústa měl ale stále zkřivená v náznaku studeného úsměšku. Skoro jako by ho měl na tváři navěky uměle přilepený. Na prkenné podlaze se rozlévala kaluž krve a cylindr spadlý Johnniemu z hlavy se zakutálel do kouta. Vlasy na temeni měl Johnnie Walker už řídké a prosvítala pleš. Bez klobouku vypadal dočista stařeček a bezbranně.

Pan Nakata pustil nůž z ruky. Kov hlasitě zazvonil o podlahu. Někde hodně daleko to cvaklo, jako když se ozubené kolo ohromného stroje posune o jeden zub kupředu. Pan Nakata ještě dlouho bez pohnutí jen tak stál nad mrtvým tělem. V místnosti bylo všechno nehybné a tiché. Jen krev dál neslyšně vytékala ven a hromadila se v čím dál větší kaluži. Konečně si dodal odvahy a zvedl ze stolu ležící Mimi. Cítil její bezvládné, teplé tělo ve svém náručí. Kočka byla celá od krve, ale bez viditelných zranění. Dívala se na pana Nakatu, jako kdyby mu chtěla něco říct, ale kvůli injekci ji tlama neposlouchala.

Pak pan Nakata vylovil z kožené brašny ještě Sezamku a vzal ji do pravé ruky. Zatím ji viděl jen na fotografii, ale cítil stejné dojetí, jako by se znovu setkal s kočkou, kterou zná už léta.

„Sezamko," řekl pan Nakata.

Pak se, v každé ruce kočku, posadil do pohovky.

„Půjdeme domů," řekl kočičkám. Ale pak už nemohl vstát. Odněkud se zas objevil ten černý pes a posadil se u Johnnieho mrtvého těla. Možná že se pustil do tratoliště krve na podlaze. Přesně si na to pan Nakata nepamatoval. Hlavu měl jako střep. Zhluboka si vzdychl a zavřel oči. Vědomí ho pomalu opouštělo a pak se celý propadl do naprosté tmy.

17

Nastává můj třetí večer ve srubu. S ubíhajícími dny si zvykám na ticho i na černočernou tmu. Noc už mi nenahání strach. Naložím kamna dřevem, postavím si před ně židli a čtu si knížku. Když mě to unaví, hodím všechno za hlavu a jen tak zírám do plamenů v kamnech. Nikdy se mi neokoukají. Mají různé tvary i barvy a jako živé se pohybují, kam se jim zlíbí. Rodí se, spojují, oddělují a zase mizí.

Pokud není úplně pod mrakem, dívám se venku na nebe. Pod hvězdami si už nepřipadám bezmocný. Teď se mi zdají být známé a blízké. Každá svítí úplně jinak než ostatní. Několik si jich zapamatuju a pozoruju pak jejich svit. Jejich záře občas zesílí, docela jako by je právě napadlo něco důležitého. Měsíc je zářivý a bílý, a když se na něj zadívám, málem vidím všechny skály, co jich na sobě má. Nemyslím přitom vůbec na nic. Se zatajeným dechem se jen dívám a dívám.

Baterky v MD walkmanu jsou už úplně vybité, že jsem bez muziky mi ale vadí mnohem míň, než jsem čekal. Náhradu za ni mám, kam se podívám. Slyším ptačí zpěv, nejrůznější hmyz, bublající potok, listí stromů, které se chvěje ve větru, záhadné ťapání na střeše, déšť. A občas slýchám i jiné zvuky, nevysvětlitelné a slovy nepopsatelné… Ještě nikdy jsem si nevšiml, jak je vlastně zeměkoule pořád plná krásných nových zvuků. Objev s velkým O a já k němu byl až doteď jako slepý. Vlastně jako hluchý. Abych si to aspoň trochu vynahradil, vysedávám dlouhé hodiny na verandě a se zavřenýma očima, tiše jako pěna napínám uši, aby mi neušel ani hlásek.

Ani les už mi nenahání tolik strachu jako ze začátku. Teď před ním cítím jenom přirozený respekt, a dokonce mi začíná připadat jako starý známý. Vstoupit do něj samozřejmě můžu pořád jedině v

okolí srubu nebo tam, co vede cestička. Od té se nesmím vzdálit. Když budu dodržovat pravidla, tak mi ale snad nic nehrozí. Les mě mlčky přijímá. Nebo mě tu spíš mlčky trpí. A milostivě mi dává poznat něco málo ze svého klidu a krásy. Jen ať si ale zkusím porušit jeho pravidla jenom o chloupek, a nejspíš mě schramstne svými ostrými spáry divá zvěř, která se znenadání vynoří z okolního ticha.

Tou vyšlapanou pěšinou se ještě několikrát projdu, na kulatém palouku se natáhnu a poležím si ve slunečním světle, které tam dopadá. S očima pevně zavřenýma na sebe nechávám svítit slunce a poslouchám, jak vítr šumí ve vrcholcích stromů. Poslouchám, jak ptáci pleskají křídly a jak se chvěje listí kapradí. Ležím hluboko ve vůni rostlin. V takových chvílích jakoby mě to odpoutávalo od země a zvedalo kousek nad ni. Vznáším se do vzduchu. Netrvá to samozřejmě navěky. Až otevřu oči a vyjdu z lesa, tak to zmizí, je to jen momentální pocit. To je mi úplně jasné, ale stejně je to perfektní zážitek. Vždyť se dovedu vznášet ve vzduchu.

Několikrát přichází pořádný slejvák, ale vždycky zase zanedlouho přejde. Tady na vrcholcích hor se počasí hrozně rychle mění. Když prší, vždycky se svleču a vyběhnu ven a celý se umyju mýdlem. Pokud se zpotím při cvičení, shodím ze sebe všechno oblečení a nahý se pak sluním na verandě. Piju spousty čaje a usazený na verandě v židli usilovně čtu. Po západu slunce si čtu u kamen. Historické spisy, vědecké spisy, etnografické, mytologické, sociologické a psychologické knihy, Shakespeara. Spíš než bych to všechno přečetl na jeden zátah, vracím se v každé z knih několikrát k místům, která mi připadají důležitá, a důkladně je pročítám, dokud jim úplně neporozumím. Při takovém čtení zrovna cítím, jak do sebe vstřebávám nejrůznější vědomosti, jednu za druhou. Napadá mě, jak by bylo fajn, kdybych odsud nemusel pryč. V policích jsou ještě spousty knížek, které si chci přečíst, a o jídlo zatím taky není nouze. Jenže sám moc dobře vím, že tohle místo pro mě znamená jen přestupnou stanici a nic jiného. Nejspíš odsud už zakrátko budu muset odejít. Je tady až moc velký klid, až moc přírody, až moc do sebe uzavřené dokonalosti. Nic takového mi ještě nepřísluší. Ještě je moc brzy. Možná.

Před polednem čtvrtého dne přijede pan Óšima. Auto není vůbec slyšet. Pan Óšima přijde pěšky po cestě, na zádech malý batoh. V tu chvíli zrovna úplně nahý podřimuju na slunci, usazený v židli na verandě, takže vůbec neslyším blížící se kroky. Možná že z legrace naschvál našlapuje potichu. Tiše se vkrade na verandu, natáhne ruku a zlehka mi sáhne na hlavu. Vyskočím, jako by mě píchli šídlem**.** Hledám ručník, abych *se* zakryl. Nikde ale žádný není.

„Žádný důvod k panice," říká pan Óšima. „Sám jsem se tu takhle něco naopaloval. Pustit si slunce i tam, kam normálně nemůže, je docela příjemné, ne?"

Natažený před panem Óšimou v židli popadám dech. Na ohanbí, penis i varlata mi svítí slunce. Vypadají ty orgány tak nějak bezbranně a zranitelně. Co mám dělat? Teď už se nemůžu ani honem zakrýt.

„Dobrý den," pozdravím. „Vy jste přišel pěšky?"

„Vždyť je tak nádherně. Musím přece někdy používat i vlastní nohy. Auto jsem nechal u brány a zbytek jsem došel," vysvětluje pan Óšima. Pak mi podá ručník, který leží přehozený přes zábradlí. Omotám si ho kolem pasu a konečně se trochu uklidním.

Nechá vařit vodu, tiše si při tom prozpěvuje, ze svého batůžku vytáhne nachystanou mouku, vajíčka a krabici mléka, rozpálí pánev a udělá lívance. Dá na ně máslo a sirup. Vyndá ještě salát, rajčata a cibuli. Při přípravě salátu zachází s nožem hrozně pomalu a s krajní opatrností. Potom to všechno sníme k obědu.

„Jak ses tu měl celé ty tři dny?" zeptá se pan Óšima, zatímco krájí lívanec.

Vyprávím mu, jak jsem si to tu užil. O tom, že jsem byl v lese, raději pomlčím. Připadá mi, že to tak bude lepší.

„Tak to ses neměl zle," hodnotí pan Óšima. „Říkal jsem si, že se ti tu asi bude líbit."

„Teď se ale vrátíme do města, co?"

„Tak tak. Zpátky do civilizace."

Připravíme se k odjezdu. Svižně, jako na drátkách poklidíme ve srubu, umyjeme a uložíme nádobí do polic, vyčistíme sporák. Vylijeme vodu ze sudu, zavřeme kohout propanbutanové bomby. Potraviny, které se nekazí, dáme do skříněk, potravin, které nevydrží, se zbavíme. Koštětem zameteme podlahu, stůl a židle

otřeme hadrem. Za srubem vykopeme jamku a zahrabeme smetí. Igelity zmačkáme na minimální objem a odvezeme s sebou.

Pan Óšima zamkne chatu na zámek. Naposledy se za ní otočím. Ještě před chvilkou to pro mě byla realita, teď se mi naopak zdá být skoro neskutečná. Člověk ujde sotva pár kroků a věci nadobro ztrácejí zdání opravdovosti. I to, jaký jsem byl já sám ještě před docela malou chvilkou, mi už připadá neskutečné. K místu, kde pan Óšima zaparkoval, jdeme asi třicet minut. Při sestupu skoro nemluvíme. Pan Óšima si při tom v jednom kuse brouká nějakou melodii. Já jdu ponořený do nesouvislých úvah.

Malý zelený sporťák se málem ztrácí mezi okolními stromy, jak tu tak čeká, až se k němu pan Óšima vrátí. Ten zatím zavře bránu, omotá ji dvojitě řetězem a zajistí visacím zámkem, aby někoho omylem (nebo spíš úmyslně) nenapadlo lézt dovnitř. Můj batoh stejně jako posledně uvážeme provazem dozadu na rošt… Plátěnou střechu spustíme dolů, auto je teď celé otevřené. „A teď hurá do města," říká pan Óšima.

Kývám.

„Žít osaměle v přírodě je skvělá věc, ale žít tak pořád není vůbec nic snadného," pokračuje. Nasadí si sluneční brýle a zapne bezpečnostní pás.

„Teoreticky to není nic nemožného a jsou lidé, co tak opravdu žijí. Jenomže ona je příroda v jistém smyslu pro člověka vlastně dost nepřirozená. Všechen ten klid a mír je totiž svého druhu hrozba. Přijmout tenhle paradox vyžaduje patřičnou přípravu a zkušenosti. Takže se teď ze všeho nejdřív hezky vrátíme do civilizace. Zpátky do společnosti, mezi lidi a jejich hemžení."

Pan Óšima šlápne na plyn a rozjedeme se dolů z hor. Na rozdíl od cesty sem se nijak neženeme. Nikam nespěchá. Vychutnává krajinu, která míjí kolem nás, užívá si vítr, co nás ovívá. Jeho dlouhá ofina v něm třepotavě vlaje dozadu. Konečně sjedeme z prašné cesty a najedeme na sice úzkou, ale přece jen asfaltovanou silnici. Objeví se malá osada a nějaká pole.

„Když už jsme u těch paradoxů," řekne pan Óšima, jako by si na něco vzpomněl. „Když jsem tě poprvé uviděl, měl jsem pocit, že něco ze všech sil hledáš, a zároveň se tomu zoufale snažíš vyhnout. Člověk z tebe má takový dojem."

„A co je to, co podle vás hledám?“

Pan Óšima zavrtí hlavou. Zamračí se do zpětného zrcátka. „No, to já nevím, co hledáš. Říkám jen a pouze, jak jsi mi připadal.“

Mlčím.

„Pokud můžu mluvit z vlastní zkušenosti, když člověk něco opravdu ze všech sil hledá, obvykle to nenachází. Čemu se snaží ze všech sil vyhnout, to si ho většinou najde samo. To jsou ale pochopitelně jen takové teorie.“

„Jenže co si z těchhle vašich teorií mám teď pro sebe vzít já? Jestli teda, jak říkáte, vážně něco hledám, a zároveň se tomu snažím vyhnout?“

„To je tedy těžká otázka,“ zasměje se pan Óšima. Pak se na chvilku odmlčí. „Ale jestli můžu být trochu osobní, řekl bych ti asi tohle: To, co hledáš, nejspíš nepřijde ve chvíli, kdy o to budeš stát, a ani v takové podobě, jak si asi představuješ.“

„To zní jako nějaká neblahá věštba.“

„To je z Kassandry.“

„Z čeho že?“

„To je řecká tragédie. Kassandra byla věštkyně. Královna Tróje. Stala se chrámovou kněžkou a Apollón ji obdařil schopností předvídat osud. Za to mu měla být po vůli, ale vzepřela se a Apollón se rozzlobil a seslal na ni kletbu. U řeckých bohů nemá člověk ani tak co dělat s náboženstvím jako spíš s mýty. Mají například úplně stejné chyby jako lidé. Často vybuchují zlostí, leckdy jsou to proutníci, žárlívají na sebe a jsou zapomnětliví.“

Vytáhne ze skříňky v palubní desce krabičku citrónových pastilek a vezme si. Jednu nabídne i mně. Strčím ji do pusy.

„A jaká to teda byla kletba?“

„Ta Kassandřina?“

Kývám.

„Její proroctví měla být vždycky správná. Ale nikdo jim neměl věřit. Takovou kletbu na ni Apollón seslal. Navíc prorokovala samé zlé věci: zradu, selhání, pád říše… Takže jí lidé nejen nevěřili, ale k tomu jí ještě i opovrhovali a nenáviděli ji. Jestli jsi je ještě nečetl, měl by ses pustit do Euripidových a Aischylových her. Jsou v nich úplně jasně vykreslené hlavní problémy, se kterými se potýká i naše doba. Pomocí *chóru.*“

„Chóru?“

„V řeckém dramatu vystupuje sbor zpěváků, který se nazývá *chorus.* Stojí v zadní části jeviště a svým zpěvem vysvětluje divákovi situaci, tlumočí mu nejvnitřnější myšlenky vystupujících postav, a někdy těmto postavám dokonce ze všech sil radí. Občas mám dojem, že by se mi takový *chorus* docela hodil.“

„A vy sám máte nějaké věštecké schopnosti?“

„Žádné,“ vrtí hlavou pan Óšima. „Bohužel nebo naštěstí nic podobného neumím. Jestli ti připadá, že pořád pronáším samá neblahá proroctví, je to proto, že jsem naprosto racionálně založený realista. Dedukuju obecné teorie, které pak znějí jako zlé věštby. A znějí tak proto, poněvadž samotná realita, ve které žijeme, není nic jiného, než řada naplněných zlých proroctví. To si může každý lehce ověřit, stačí si kterýkoliv den otevřít noviny a porovnat poměr dobrých a špatných zpráv.“

Přijdou zatáčky a pan Óšima opatrně přeřadí na nižší rychlost. Je to tak perfektní podřazení, že o něm člověk málem neví. Změní se jenom zvuk motoru.

„Pro tebe mám ale dobrou zprávu,“ říká mi pan Óšima. „Rozhodli jsme se, že tě vezmeme. Bude z tebe člen Kómurova památníku. Řekl bych, že se na to hodíš.“

Zadívám se na něj. „Tím chcete říct, že mě v památníku zaměstnáte?“

„Abych se vyjádřil přesněji: ty vlastně začneš patřit k památníku. Budeš tam bydlet a žít. V určenou dobu budeš památník otvírat a v určenou dobu ho zase zavřeš. Máš pravidelnou životosprávu a zdá se, že jsi i docela silný. Takže bys měl podobnou práci hravě zvládat. Mně i slečně Saeki tím ale moc pomůžeš, protože pro nás je to namáhavé. Pak ještě možná budeš mít na starosti různé každodenní práce. Nic zas tak složitého – uvařit mi kafe nebo udělat malý nákup. Připravili jsme ti i pokoj. Přímo v knihovně, a dokonce se sprchou. Původně to býval hostinský pokoj, ale u nás zas tolik hostů nepřespává a zrovna teď tu místnost k ničemu nepoužíváme. Takže tě ubytujeme tam. A co se ti asi bude zvlášť líbit: během pobytu v knihovně si můžeš přečíst každou knížku, co jen budeš chtít.“

„Ale proč…“ nakousnu větu, jenže pak mi dojdou slova.

„Proč ti tohle všechno nabízíme? To je jednoduché. Já znám a chápu tebe a slečna Saeki zná a chápe mě. Já tě přijmu bez

problémů a slečna Saeki zas bez problémů přijímá mě. Jsi sice neznámý patnáctiletý kluk na útěku z domova, ale to zas není taková tragédie. Takže, jak to vidíš? Chceš začít patřit do naší knihovny?“

Na chvilku se zamyslím, pak odpovídám: „Mně teď jde akorát o střechu nad hlavou. Ostatní jsem zatím moc nepromýšlel. Nevím, co máte na mysli tím ‚patřit', pokud mě u vás ale necháte bydlet, budu moc rád. Už jen proto, že už k vám nebudu muset dojíždět vlakem.“

„Takže ujednáno,“ povídá pan Óšima. „Zavezu tě teď do knihovny. A pak k nám *začneš patřit.*“

Vjedeme na státní silnici a projedeme pár menších měst. Billboardy s reklamou na hypervýhodné expresp̊ůjčky, zdálky nápadné křiklavé budovy benzínových pump, skleněné výlohy restaurací, *love hotel* ve stylu evropského hradu, půjčovna videokazet, ze které zbyl jenom vývěsní štít, *pačinko* salón s ohromným parkovištěm – tohle všechno se najednou objevuje okolo mě. Mac Donaľs, Family Tomato, Lawson, Jošinoja… Propadáme se čím dál víc do rámusu reality všude kolem. Brzdy obřích kamionů, houkání aut, výfukový kouř. Kdeže zůstalo útulné plápolání plamenů v kamnech, třpytící se hvězdy a lesní ticho, které mi ještě včera dělaly společnost? Teď už si je málem ani nevybavím.

„O slečně Saeki bys myslím měl vědět několik věcí,“ říká pan Óšima. „Je to dlouholetá spolužačka a výborná kamarádka mé matky. Podle matčina vyprávění byla moc nadaná už jako dítě. Dobře se učila, krásně psala, šly jí všechny sporty a výborně hrála i na klavír. Na co sáhla, v tom byla nejlepší. Navíc byla i hezká. Což ostatně stále je, o tom není pochyb.“ Kývám.

„Chodívala s chlapcem, kterého poznala už na základní škole. Byl to nejstarší syn z Kómurova rodu. Oba byli stejně staří, ona krásná dívka a on pohledný mladík. Úplný Romeo s Julií. Dokonce byli vzdáleně příbuzní. Bydleli jen kousek od sebe a nikam a do ničeho se nepouštěli jinak než společně. Úplně přirozeně našli zalíbení jeden ve druhém, a když vyrostli, začali se mít rádi i jako muž a žena. Byli jak jedna duše ve dvou tělech – aspoň tak mi to vyprávěla matka.“

Zatímco čekáme na světlech, zadívá se pan Óšima na nebe. Když naskočí zelená, šlápne na plyn a předjede cisternu.

„Vzpomínáš si ještě, co jsem ti vyprávěl v knihovně? O tom, jak každý člověk bloudí a hledá svou chybějící polovinu?“

„To o mužích, ženách a bytostech pohlaví obojího?“

„Přesně to. Promluvu Aristofanovu. Většina z nás utrácí svůj život v zoufalém hledání své ztracené polovice. Slečna Saeki se ale takhle pachtit nemusela. Ti dva se prostě zrodili jeden pro druhého.“

„To měli vážně štěstí.“

Pan Óšima přikyvuje. „Dokonalé. Až do jisté chvíle.“

Pohladí si bradu, jako by se chtěl ujistit, jestli je dobře oholený. Tváře má ale bez jediné stopy po vousech, hladkou jako porcelán.

„Když bylo jejímu milému osmnáct let, odjel do Tokia na univerzitu. Měl dobrý prospěch i zájem o odborné studium. Navíc si chtěl vyzkoušet, jak se žije ve velkoměstě. Ona zatím začala doma studovat hudební akademii. U nás většinou lidé novotám moc nepřejí, ona sama byla z konzervativní rodiny a navíc jedináček, takže ji rodiče do Tokia nechtěli pustit. Tak se ti dva poprvé v životě ocitli jeden bez druhého. Docela jako by je od sebe odřízl nějaký ten bůh.

Samozřejmě si skoro každý den psali. *Možná je třeba, abychom si jednou zkusili žít každý zvlášť*, napsal jí v dopise. *Poznáme tak aspoň, nakolik opravdu jsme jeden pro druhého důležití, nakolik se vlastně doopravdy potřebujeme*. Ona si to ale nemyslela. Věděla úplně bezpečně, že se o tom, co je mezi nimi, nijak ujišťovat nemusí, že je to osudové spojení, jaké je sotva jedno do milionu, spojení, jaké se nedá rozloučit už z podstaty. To jí bylo naprosto jasné. Jemu ne. On to nedokázal jednoduše brát tak, jak to bylo. Takže si troufnul odjet do Tokia. Možná si myslel, že se jejich vztah podobnou zkouškou ještě víc utvrdí. To už tak muži dělávají.

V devatenácti letech napsala báseň. Složila k ní i melodii a zpívala ji s klavírem. Melodie to byla melancholická a nevinná, čistá a krásná. Text byl naproti tomu plný symbolů, přemýšlivý a rozhodně nijak jednoduchý. To byl osvěžující kontrast. V dokonalé zkratce tím vyjádřila celou svoji touhu po milém v dálce. Několikrát to celé zazpívala známým. Obvykle bývala dost plachá,

ale zpěv měla moc ráda. Jako studentka dokonce chodila do folkového kroužku. Lidé byli jejím zpěvem unesení, a tak jí kdosi nahrál jednoduché demo a poslal do gramofirmy patřící jeho známému. I řediteli té firmy se píseň okamžitě zalíbila, a tak si pozval autorku přímo do tokijského studia a dohodli spolu skutečné nahrávání.

Poprvé v životě se tak dostala do Tokia a shledala se tam se svým milým. V pauzách mezi nahráváním si vždycky našli čas na důvěrné chvilky, jako dřív. Má matka říkala, že spolu snad ti dva normálně intimně žili už tak od čtrnácti. A jak už to u takových předčasně vyspělých lidí bývá, nezvládali dobře vyzrávat. Byli pořád jako čtrnácti nebo patnáctiletí. Objímali se spolu a znovu a znovu si stvrzovali, jak moc se navzájem potřebují. Ani jednoho z nich už nezajímal žádný jiný muž nebo žena. I když se ocitli daleko od sebe, ani jeden v sobě už neměl prostor pro kohokoli jiného. Docela nuda, co? Taková pohádková lovestory.“

Vrtím hlavou. „On pak určitě přišel nějaký velký zvrat, viďte?“

„Přesně tak,“ potvrzuje pan Óšima. „To je podstata veškerých vyprávění a příběhů – přijde velký zvrat. Vývoj se zvrtne nečekaným směrem. Štěstí je pořád stejné, ale druhů neštěstí je nepočítané. Jak poukazuje Tolstoj, štěstí je pouhá alegorie, neštěstí je příběh. Ale abych nepředbíhal, tu desku doopravdy vydali a stal se z ní hit. A ne jen tak nějaký hit. Tohle byl opravdový trhák. Bomba. Prodávalo se to samo. Milion desek, nebo dva, na přesné číslo už si nevzpomínám. Jisté je, že to na tu dobu byl naprostý rekord. Na obálce té desky byla ona. Vyfotografovaná, jak sedí u koncertního křídla v nahrávacím studiu a usmívá se na posluchače.

Jinou skladbu už připravenou neměla, a tak na druhou stranu desky přišla instrumentální verze té samé písně, úprava pro klavír a orchestr. Na klavír hrála ona. I to byl nádherný hudební zážitek. Vydali to někdy koncem sedmdesátých let. Jak mi vyprávěla matka, tu skladbu tenkrát hrály všechny rozhlasové stanice. Jenže nakonec byla i její poslední. Nikdy nevzniklo žádné LP ani další podobný singl.“

„Marně vzpomínám, jestli jsem tu písničku někdy slyšel.“

„Posloucháš často rádio?“

Vrtím hlavou. Rádio si nepouštím skoro nikdy.

„Tak tos to nejspíš neslyšel. Teď už to asi stejně hrají jen v retrospektivních pořadech. Ale je to nádherná věc. Mám ji na CD a občas si ji pustím. Samozřejmě jen když u toho slečna Saeki není. Hrozně nemá ráda, když jí tu záležitost někdo připomíná. Vlastně nejen tu záležitost, ale cokoliv z minulosti.“

„Jak se ta písnička jmenuje?“

„Kafka na pobřeží.“

„Kafka na pobřeží?“

„Přesně tak, Kafko Tamuro. Kafka, stejně jako ty. Divná náhoda, viď?“

„Já se ale Kafka doopravdy nejmenuju. Pravé je jenom moje příjmení.“

„Toho Kafku sis ale vybral sám, nebo ne?“ Kývám. To jméno jsem opravdu vybíral sám, už docela dávno, poněvadž jsem nechtěl vstupovat do nového života se starým. „To je podle mě dost důležitý fakt.“

Přítel slečny Saeki zahynul, když mu bylo dvacet let. Zrovna když byl *Kafka na pobřeží* na vrcholu popularity. Univerzita, kam tehdy chodil, byla právě ve stávce a zabarikádovaná. Přelézal barikády, aby donesl zásoby kamarádům, co uvnitř nocovali. Bylo před desátou večer. Studenti, kteří obsadili budovu, ho omylem považovali za vůdce opoziční frakce a zajali (byl mu totiž dost podobný), přivázali ho k židli a „vyslýchali“, jestli není špión. Snažil se jim vysvětlit, že se jedná o omyl, že si ho s někým spletli, ale pokaždé ho za to ztloukli železnou trubkou nebo hranatou tyčí. Kdykoli se zhroutil na podlahu, zkopali ho nohama ve vysokých botách, aby vstal. Když se začalo rozednívat, nebyl už naživu. Měl proraženou lebku, zlámaná žebra, protržené plíce. Pak ho pohodili u cesty jako psa. Dva dny nato, na žádost univerzity, vtrhla na budovu policie, po pár hodinách strhla barikády a několik studentů zatkla pro podezření z vraždy. Studenti se přiznali a byli pohnáni před soud, ale protože v zásadě nebylo prokázáno plánování vraždy, byli dva z nich jen obžalováni z ublížení na zdraví s následkem smrti a odsouzeni ke krátkým disciplinárním trestům. Z jakéhokoli hlediska to byla naprosto zbytečná smrt.

Ona od té doby už nikdy nezpívala. Zamkla se v pokoji a s nikým nepromluvila ani slovo. Nebrala telefon. Nešla na pohřeb.

Na hudební akademii poslala oznámení, že končí se studiem. Takhle uběhlo několik měsíců a pak, než se kdo nadál, zmizela nadobro z města. Kam slečna Saeki šla a co tam dělala, se nikdy nikdo nedozvěděl. Mlčeli o tom dokonce i její vlastní rodiče. Možná že ani sami nevěděli, kde jejich dcera je. Vytratila se jako pára nad hrncem. Ani matka pana Óšimy, její nejlepší přítelkyně, neměla tuchy, kde slečna Saeki je. Někteří říkali, že se pokusila o sebevraždu zablouděním v nekonečných lesích na svazích Fudži, ale neuspěla a nakonec skončila v blázinci. Byl i člověk, který tvrdil, že ji známý jeho známého náhodou zahlédl v tokijských ulicích. Podle toho člověka prý tam měla mít jakousi práci, při které měla cosi spisovat. Říkalo se také, že se prý vdala a má dítě. Byly to všechno jen samé nepodložené fámy. Uplynulo přes dvacet let.

Jisté bylo jen to, že ať už byla slečna Saeki kdekoliv a dělala tam cokoliv, rozhodně se jí po tu dobu nevedlo po finanční stránce špatně. Na svém bankovním účtě měla autorský honorář za *Kafku na pobřeží*. I po sražení daně z příjmu to byla stále ještě velice slušná částka. Kdykoli navíc píseň vysílali v rádiu nebo zařadili do nějakého alba retromelodií, poslali jí tantiémy a poplatky za použití, nijak závratně velké, ale stačilo to, aby si za ty peníze mohla někde v dálce bez větších nedostatků žít. Navíc byla jediná dcera ze zámožné rodiny.

Po pětadvaceti letech se ale slečna Saeki zničehonic vrátila do Takamacu. Důvodem byl pohřeb její matky (i když na pohřbu otce, který jí zemřel o pět let dříve, se neukázala vůbec). Vypravila skrovný obřad, a jakmile nastal zase trochu klid, prodala dům, kde se narodila a vyrostla. Pak si v klidné části Takamacu koupila tichý byt a usadila se v něm. Zdálo se, že se už nikam jinam vydávat nechce. Zanedlouho poté se dohodla s Kómurovými (současnou hlavou rodiny je druhorozený syn, o tři roky mladší, než byl jeho bratr, a slečna Saeki jednala jen s ním, i když nikdo vlastně pořádně neví, o čem konkrétně) a oni ji udělali správcem Kómurovy knihovny.

Pořád byla krásná i štíhlá. Pořád měla stejný oduševnělý půvab, který z ní vyzařoval na přebalu *Kafky na pobřeží*. Jen její bezvýhradný, průzračný úsměv se někam vytratil. Občas se usmát dokázala, jistě, a úsměv to byl okouzlující, jenže už navždycky

omezený na určitý rozsah a určitý čas. Za těmi už se tyčila neviditelná zeď. Úsměv nikoho nepouštěl ani krůček dál. Každé ráno slečna Saeki nasedala do svého šedého golfu a jela do knihovny. Každý večer se jím zas vracela domů.

Žila ve svém rodném městě, ale s někdejšími přáteli ani příbuznými se skoro nescházela. Pokud ji někdo náhodou potkal, prohodila s ním zdvořile několik nezávazných slov. Vždycky ale jen v omezeném rozsahu témat. Pokud někdo začal jen slovem o minulosti (a zvlášť o událostech, co se jí přímo týkaly), pokaždé okamžitě (ale zároveň naprosto nenásilně) změnila téma. Mluvila vždycky uctivě a laskavě, ale někde uvnitř tomu scházel jakýkoli živý zájem. Její živoucí city, pokud vůbec nějaké kdy doopravdy měla, se někam vytratily. Kromě situací, kdy od ní někdo vyloženě potřeboval nějakou praktickou radu, ani nikdy nedávala najevo, co si vlastně myslí. Sama toho moc nenamluvila, a pokud někdo něco vypravoval jí, většinou ho jen povzbuzovala přitakáváním. Pokud se měla bavit s vícero lidmi, v jistém okamžiku ji vždycky zachvátila jakási nejasná úzkost. Zdálo se, že je takový hovor pro ni jen marněním jejího klidného, tichého času, vypadalo to, že se bojí, že jí do jejího čistého uspořádaného světa chtějí vtrhnout ve špinavých botách. A většinou to nebylo jen plané zdání.

Do rodného města se sice vrátila, jinak ale všem zůstávala stejnou záhadou jako dřív. Halila se do svého tajemství, do svého dokonalého, vytříbeného vkusu. Nedalo se k ní nijak přiblížit. Lidé z Kómurovic rodiny, u které byla zaměstnaná, s ní alespoň formálně jakés takés styky udržovali, ale nikdy z nich nevypadlo jediné slovo.

Nakonec s ní začal v knihovně pracovat pan Óšima. Nechodil tehdy do školy ani do zaměstnání, jen věčně seděl doma, četl haldy knih a poslouchal hudbu. Kromě několika lidí, se kterými si mailoval, téměř neměl přátele. Mimo jiné i vinou své hemofilie nevytáhl skoro paty z města, s výjimkami, jako byly návštěvy na klinice, bezcílné vyjížďky v mazdě roadsteru, pravidelné docházení do fakultní nemocnice v Hiróšimě a poustevničení ve srubu v Kóči. On si na takový život ale nijak nestěžoval. Pak ho jeho matka jednoho dne náhodou představila slečně Saeki, které se okamžitě zalíbil. I panu Óšimovi se slečna Saeki líbila a o práci v knihovně

rozhodně měl zájem. Tak se stal jediným člověkem, se kterým slečna Saeki denně přicházela do styku a se kterým mluvila.

„Jak vás tak pane Óšimo poslouchám, mám skoro dojem, že se slečna Saeki vrátila do Takamacu, jen aby se ujala knihovny?“

„Vypadá to tak, co? Osobně mám skoro stejný dojem. Příjezd na matčin pohřeb k tomu nejspíš byl jen záminkou. Vracet se někam, kde je pro člověka všechno doslova prosáklé vzpomínkami, vyžaduje hodně pevné rozhodnutí.“

„Proč jí ale zrovna knihovna byla tak drahá?“

„Předně proto, že právě tam bydlel *on.* Zemřelý milý slečny Saeki kdysi žil v budově dnešního Kómurova památníku, v bývalé knihovně rodu Kómurů. Velice miloval knihy, což měl zřejmě jako prvorozený syn z takové rodiny už v krvi. Kromě toho – což bylo další rodové specifikum – byl taky samotář. Takže jakmile postoupil na střední školu, trval na tom, že nechce bydlet s ostatními pod rodnou střechou, ale sám ve vlastním pokoji v budově knihovny. Což se mu nakonec splnilo. Rodina jako Kómurovi měla pro podobné věci pochopení. *‚Tak ty bys rád bydlel mezi knihami? Inu, proč ne?‘* Takže si tam nerušeně žil a domů se vracel jenom na jídlo. Slečna Saeki ho navštěvovala skoro každý den. Společně se tam učili, poslouchali hudbu a vedli skoro nekonečné debaty. A nejspíš tam spolu taky spali. Knihovna byla takový jejich ráj.“

Pan Óšima se na mě zadívá, ruce stále na volantu. „A právě tam teď budeš žít i ty, Kafko Tamuro. Přesně v té místnosti. Myslím, že už jsem říkal, že knihovnu při různých adaptacích trochu přestavěli, uvnitř ale zůstala přesně jako dřív.“

Mlčím.

„V okamžiku, kdy jí ve dvaceti letech zemřel milý, se život slečny Saeki v podstatě uzavřel. I když je možné, že to nebylo až v těch dvaceti, ale mnohem dřív. Nevím, nejsem si jistý. Je ale nutné, abys tenhle fakt chápal. Hodiny její duše se někdy v tu dobu úplně zastavily. Okolní čas pochopitelně plynul dál i pro ni a samozřejmě se na ní i podepsal jako na každém. Pro slečnu Saeki tenhle vnější čas ale neznamená vůbec nic.“

„Neznamená nic?“

Pan Óšima přikývne. „Naprosto nic.“

„Takže teď slečna Saeki pořád žije v zastaveném čase?“

„Přesně tak. Tím v žádném případě nechci říct, že by z ní byla nějaká živá mrtvola, nic takového. To ostatně poznáš sám, až se s ní blíž seznámíš.“

Pan Óšima zvedne ruku a položí mi ji na koleno. Docela nenuceně a nenásilně.

„Kafko Tamuro, v našich životech nastávají momenty, kdy už se nejde vrátit zpátky. Pak jsou další, mnohem vzácnější, kdy už se nedá pokračovat dál. Když nastanou, nemůžeme dělat nic víc, než je přijmout se vším všudy, tak jak to leží a běží. Tak a nejinak se totiž žije.“

Vjedeme na dálnici. Předtím ještě ale pan Óšima zastaví a natáhne plátěnou střechu. A znovu pustí Schubertovu sonátu.

„A ještě něco bys měl vědět,“ říká pan Óšima. „Že totiž slečna Saeki má v jistém smyslu nemocnou duši. Samozřejmě že tohle se dá do určité míry říct o každém z nás. Jenže pro slečnu Saeki to platí ještě v jiném smyslu, víc *individuálně.* Snad by se dalo říct, že její duše funguje jinak než u ostatních lidí. Což ji ovšem nijak nehandicapuje. Každodenní život má dokonale spořádaný. Možná dokonce víc než většina lidí, které znám. Není povrchní, je chytrá i okouzlující. Kdyby se ti na ní ale zdálo něco zvláštní, nech si to prosím tě pro sebe.“

„Zvláštního?“ vypadne ze mě.

Pan Óšima vrtí hlavou. „Já mám slečnu Saeki rád. Moc si jí vážím. Myslím, že zakrátko budeš mít stejný názor.“

To není odpověď na moji otázku. Pan Óšima ale už víc neřekne. S přesným načasováním podřadí, sešlápne plyn a před tunelem předjede dodávku.

18

Když přišel pan Nakata zase k sobě, ležel naznak v hustém porostu trávy. Probral se a okamžitě otevřel oči. Byla noc. Bez hvězd. Ani měsíc nebylo vidět. Obloha přesto nebyla úplně tmavá. Kolem voněla letní tráva. Bylo slyšet i cvrkat nějaký hmyz. Vypadalo to, že je na parcele, kterou donedávna den co den hlídal. Něco jako by se mu otíralo o tváře. Něco drsného a horkého. Nadzvedl trochu hlavu a uviděl, že u něj z obou stran sedí dvě kočky a usilovně mu olizují tváře. Byly to Sezamka s Mimi. Pomaličku se zvedl, natáhl ruku a pohladil je.

„Nakata spal?“ zeptal se koček. Ty obě otevřely tlamičky a něco jako by se mu jedna přes druhou snažily vysvětlit. Pan Nakata jim ale nerozuměl. Nepochytil z toho jediné slovo. Znělo mu to jen jako obyčejné mňoukání.

„Promiňte, Nakata, zdá se, vůbec nerozumí, co ráčíte říkat.“

Pan Nakata vstal a celý se prohlédl, jestli mu někde něco neschází. Nescházelo. Nic ho nebolelo a mohl bez problémů hýbat rukama i nohama. Protože byla tma, chvilku to trvalo, než se rozkoukal, ale nakonec se ujistil, že nemá na rukou ani na oblečení krev. Všechno bylo tak, jako když ráno vycházel z domu. Bez jediné vady na kráse. Dokonce měl vedle sebe i svou plátěnou kabelu se svačinou a čajem v termosce. V kapse u kalhot složenou svou turistickou čepici. Pan Nakata tomu přestával rozumět.

Ještě před chvílí měl přece v ruce nůž a tím nožem zabil Džonyho Wolkra, toho „Zabijáka koček“. Udělal to proto, aby zachránil Mimi se Sezamkou. Na to si vzpomínal úplně přesně. Ještě cítil v rukou ten pocit. To nebyl žádný sen. Celého ho při tom přece zacákala krev. Džony Wolkr pak ležel na podlaze dočista zabitý. Na to se pamatoval. Sám se pak svalil na pohovku a ztratil vědomí. A teď se tu najednou probere na parcele v trávě. Jak se

sem pro všechno na světě dostal? A kudy? Navíc má úplně čisté šaty. Že se mu to všechno nezdálo, je jasné z toho, že u sebe teď má Mimi se Sezamkou. Kterým už ovšem nerozumí jediné slovo.

Pan Nakata si vzdychl. Přemýšlení se mu nedařilo. Co se dá dělat. Zkusí to znovu později. Přehodil si přes rameno svou tašku a s oběma kočkami v náručí odešel z parcely. Když prošli plotem, zavrtěla se mu v rukou Mimi, že chce na zem. Pan Nakata jí vyhověl.

„Jistě teď půjdete domů, že, paní Mimi? Vždyť to máte blízko," pravil pan Nakata.

Mimi jen mrskla ocáskem, jako že ano.

„Nakata bohužel dobře nechápe, co se vlastně stalo, takže ani neví, proč už si s vámi, paní Mimi, nemůže povídat. Je ale moc rád, že se mu přeci jen povedlo vypátrat Sezamku. Půjde ji teď vrátit paní Koizumiové. Celá rodina už jistě Sezamku netrpělivě čeká. Nakata Vám, paní Mimi, velmi děkuje za pomoc."

Mimi cosi mňoukla, ještě jednou švihla ocáskem a pak jako blesk zmizela za rohem. Ani ona nebyla vůbec od krve. To se panu Nakatovi důkladně vrylo do paměti.

U Koizumiových byli z návratu Sezamky radostí celí pryč. Bylo už po desáté večer, ale děti si ještě čistily zuby. Paní Koizumiová, která se zrovna při praženém čaji dívala na News Station, pana Nakatu se Sezamkou přivítala opravdu s neskrývaným nadšením. Děti, už oblečené v pyžamkách, se o svou trojbarevnou kočičku div nepopraly. Rychle jí přinesly mléko a granule, a Sezamka se do nich pustila jako o život.

„Nakata se vám velmi omlouvá, že vás přepadá takhle pozdě v noci. Sám by raději přišel dříve, neměl ale bohužel na vybranou."

„Ale prosím vás, co to povídáte. S tím si vůbec nedělejte starost," chlácholila pana Nakatu paní Koizumiová.

„I kdybyste přišel třeba o půlnoci, pro nás je Sezamka něco jako člen rodiny. Jsme moc rádi, že jste nám ji našel. Pojďte přece na chvíli dál, dáte si s námi aspoň ten čaj," zval pana Nakatu i její manžel.

„Kdepak, kdepak, Nakata už pomalu bude muset. Chtěl vám jen Sezamku co nejrychleji předat."

Paní Koizumiová tedy zašla dovnitř nachystat obálku s penězi. Pan Koizumi ji pak předal panu Nakatovi. „Jen taková malá

pozornost od nás. Za to, že jste nám Sezamku našel. Prosím, vezměte si to.“

„Nakata vám velmi děkuje. Váš laskavý dar přijme s největší radostí,“ pravil pan Nakata a obálku s úklonou převzal.

„To vám ale muselo dát spoustu práce, najít Sezamku v takovéhle tmě?“

„Ano prosím. Vyprávět to by ale zabralo spoustu času, a Nakata to ani neumí. Není totiž moc chytrý a dlouhá vysvětlování mu opravdu nejdou.“

„Ale co to povídáte, pane Nakato. Jsme vám za všechno opravdu moc zavázáni. Nevezmete si alespoň na cestu výslužku? Odpusťte, že vám nabízíme jen, co zbylo od večeře, ale máme tu trochu pečených baklažánů a okurky v octě, nepohrdnete?“

„Vážně? Takovou milou nabídku přijme Nakata opravdu s radostí. Pečené baklažány i okurky v octě má moc rád.“

Pan Nakata uložil jídlo v soupravě Tapperware a peníze v obálce do tašky a vydal se na cestu od Koizumiových. Namířil si to hezky svižně k nádraží, kde u vchodu do nákupní zóny stála policejní budka. Seděl v ní za stolem mladý policista a něco zapisoval do nějakých lejster. Ani neměl na hlavě služební čepici, ta se povalovala na stole před ním.

Pan Nakata odsunul stranou skleněné dveře, vešel dovnitř a pozdravil. „Dobrý večer, pane strážníku.“

„Dobrý večer,“ pozdravil i policista. Vzhlédl od svých lejster a zadíval se na pana Nakatu. Odhadl ho na neškodného starého pána, který se nejspíš přišel přeptat na cestu, nebo něco na ten způsob.

Pan Nakata ještě ve dveřích smekl čepici a uložil ji do kapsy u kalhot. Z kapsy na opačné straně vytáhl kapesník a vysmrkal se, pak kapesník vrátil zpátky.

„Takže, můžeme pro vás něco udělat?“ zahájil strážník.

„Ano prosím. Nakata chce nahlásit, že právě zabil člověka.“

Policista upustil propisovačku na stůl a zůstal na pana Nakatu civět s otevřenou pusou, na okamžik naprosto neschopný slova.

„Poslyšte… víte co, sedněte si tady,“ ukázal nakonec jako ve snách na židli před sebou. Přitom se po hmatu nenápadně ujistil, že má na opasku pěkně v pohotovosti pistoli, obušek i pouta.

„Ano prosím," pravil pan Nakata a posadil se na nabízené místo. Narovnal záda, ruce položil na kolena a zadíval se na policistu.

„Takže vy jste tedy, ehm… zabil člověka."

„Ano prosím. Nakata probodal jednoho člověka nožem. Před docela krátkou dobou," pravil pan Nakata s odzbrojující jistotou.

Policista tedy vytáhl formulář, podíval se na hodiny na zdi a poznamenal si datum, čas a *případ ubodání nožem.* „Nejprve tedy vaše nacionále. Jméno, bydliště?"

„Ano. Nakata Satoru prosím. Bydliště –"

„Popořádku prosím. Nakata Satoru. Jak se píšete?"

„Nakata prosím neví. Velmi ho to mrzí, ale neumí vůbec psát. Ani číst."

Policista se zamračil.

„Vy neumíte číst a psát? Ani svoje vlastní jméno?"

„Ano prosím. Když mu bylo devět let, uměl Nakata číst a psát jako všichni ostatní, ale pak se mu stala nehoda a od těch dob už to neumí. Nakata je totiž hloupý."

Policista si vzdychl a odložil propisovačku. „No. Takže vy nám jednak ani nevyplníte formulář, a ještě navíc nevíte, jak se píše vaše vlastní jméno, co?"

„Ano prosím, račte prominout."

„Poslyšte, a nemáte teď někoho doma? Třeba někoho z rodiny?"

„Nakata je sám, rodinu nemá. Nechodí ani do práce. Dostává od pana starosty *potvoru* a ta mu vždycky vydá na živobytí."

„Aha, tak víte co? Ono už se nám stejně připozdívá, takže vy teď půjdete hezky domů, pěkně se vyspinkáte, a kdybyste si náhodou ještě zítra na něco zvláštního vzpomněl, tak nám to přijdete povědět ještě jednou, ano? My už to pak s vámi pěkně všecko probereme."

Upřímně řečeno, ona se spíš pomalu nachylovala chvíle, kdy se na stanici střídají služby, a strážník chtěl do té doby mít pokud možno z krku veškeré služební papírování. Měl domluveno s kolegy, že se po službě sejdou v nedaleké nálevně, což si opravdu nehodlal nechat zkazit nějakým zjevně pošahaným strejdou. Pan Nakata se však zatvářil přísně a zavrtěl hlavou.

„Ne, pane strážníku. Nakata vám všechno vypoví, dokud si to ještě dobře pamatuje. Zítra by si už třeba nemusel na něco důležitého vzpomenout.

Nakata prosím byl pátrat na nezastavěném místě, co je ve druhém *čóme*. Paní Koizumiová ho totiž poprosila, aby jí našel ztracenou kočičku Sezamku. Najednou se ale objevil veliký černý pes a zavedl Nakatu do nějakého velikého domu. Byla tam veliká brána a stálo tam černé auto. Adresu Nakata neví. Nepamatuje si, že by tam někdy předtím byl. Ale myslí, že to bylo ještě v Nakanu. Byl tam člověk v divném černém klobouku, co se jmenoval Džony Wolkr. Ve vysokém černém klobouku. V ledničce v kuchyni měl spoustu hlav z kočiček. Možná tak asi dvacet. Ten člověk chytal kočky, řezal jim pilou hlavy a jedl jejich srdce. Vyráběl totiž z jejich duší speciální flétnu. Tou flétnou pak prosím chtěl začít chytat duše z lidí. Džony Wolkr pak přímo před Nakatou zabil nožem pana Kawamuru. A ještě nějaké další kočičky. Rozříznul jim prosím nožem břicho. Chystal se zabít i paní Mimi se Sezamkou. Tehdy vzal Nakata nůž a Džony Wolkra zabil.

Džony Wolkr sám Nakatovi řekl, ať ho zabije. Nakata ale Džony Wolkra zabíjet nechtěl. Ano prosím, přesně tak. Nakata prosím do té doby nikoho nezabil. Nakata jen chtěl, aby Džony Wolkr nezabíjel žádné další kočičky. Ruce ho ale neposlouchaly. Dělaly si, co je napadlo. Nakata vzal nůž, co tam ležel, a jednou, dvakrát, třikrát bodnul Džonyho Wolkra do prsou. Džony Wolkr se skácel na podlahu, teklo mu moc krve a umřel. I Nakata byl tehdy úplně celý od krve. Pak se svalil na židli a nejspíš usnul. Když se probral, bylo už tma a Nakata ležel zas na tom nezastavěném místě, co dřív, a paní Mimi se Sezamkou vedle něj. To bylo před jen docela krátkou chvílí. Nakata nejprve zanesl Sezamku Koizumiovým, dostal od paní Koizumiové pečené baklažány a okurky v octě a hned potom přišel sem, poněvadž si řekl, že musí všechno nahlásit panu starostovi.“

Pan Nakata to ze sebe všechno vyklopil, záda stále rovná, jako by spolkl pravítko, a když skončil, zhluboka si vzdychl. Do podobně dlouhého proslovu se ještě jaktěživ nepustil a teď měl najednou v hlavě jak vymeteno.

„Nakata prosí, abyste to všechno vyřídil panu starostovi.“

Policista to všechno poslouchal jako zařezaný. Po pravdě, nechápal z vyprávění pana Nakaty ani slovo. Johnnie Walker? Sezamky?

„Dobrá. Všechno nahlásíme panu starostovi, můžete se spolehnout.“

„Ale tak, aby Nakatovi nesebrali *potvoru*, pokud možno, pane strážníku.“

Policista se zatvářil kysele a chvíli předstíral, že něco usilovně zapisuje do papírů. „Samozřejmě. Přesně tak to tam napíšeme. *Do-tyč-ný žá-dá, aby mu ne-by-la o-dej-mu-ta pod-po-ra.* Tak. Máte to tam. Stačí vám to tak?“

„Naprosto, pane strážníku. Nakata velmi děkuje a omlouvá se, že vás tolik zdržoval. Pozdravujte prosím pana starostu.“

„Samozřejmě, spolehněte se. Už na to nemyslete a pěkně si běžte domů odpočinout,“ ujišťoval strážník. Nedalo mu to ale, aby nakonec ještě nepoznamenal: „Mimochodem, je dost zvláštní, že jste spáchal takovou vraždu, a přitom nemáte šaty ani trochu od krve.“

„Ano prosím, přesně tak. To prosím vrtá hlavou i Nakatovi. Naprosto to nechápe. Musel docela jistě být celý od krve, ale když se probral, byla krev dočista pryč. Je to vážně divné.“

„Jojo je to zkrátka všecko zvláštní, co?“ přitakal mu policista tónem, ze kterého bylo už docela zřetelně patrné, jak náročný den má za sebou.

Pan Nakata otevřel posuvné dveře a už už se chystal odejít, ale ještě se zastavil a ohlédl na policistu.

„Mimochodem, pane strážníku, račte tu být i zítra navečer?“

„No, jistě,“ zněla opatrná odpověď. „Zítra večer tu mám zase službu, proč se ptáte?“

„Možná byste si neměl zapomenout deštník, i když bude třeba jasno.“

Policista přikývl a ohlédl se na hodiny na zdi. Kolegové už mu měli každou chvíli zavolat. „Dobře. Nezapomenu na něj.“

„Budou pršet ryby. Spousty ryb. Nejspíš sardinky, možná spadne i pár makrel.“

„Jo tak?“ zasmál se strážník. „To si ten deštník snad vážně vezmu, otočím ho obráceně, nalovím, co se dá, a pak už jen trochu octa a pošmáknu si na makrelách, co?“

„I Nakata má rád makrely v octě, pane strážníku," pravil pan Nakata vážně. „Jenže zítra večer už tu možná nebude."

Když se následujícího dne skutečně na onom nakanském nároží snesla z nebe dávka sardinek a makrel, zbledl policista ve strážní budce jako stěna.

Ryby se snesly jako ohromný mrak bez jediného varování a celkem jich bylo určitě přes dva tisíce. Většina se jich rozprskla o zem, ale některé z nich přežily a plácaly sebou na chodníku nákupní zóny. Všechny byly dokonale čerstvé a ještě voněly po moři. Padaly na lidi, na auta a na střechy, jen to pleskalo. Zdálo se ale, že nepadají z tak veliké výšky a na štěstí ani nikdo neutrpěl žádné vážnější zranění. Pro lidi to byl spíš pořádný šok. Kvanta ryb si zčistajasna spadnou z nebe jako krupobití, hotová apokalypsa.

Celý případ pak vyšetřovala policie, nikdy se ale nepřišlo na to, odkud se všechny ty ryby vlastně vzaly. Na rybím trhu ani na rybářských lodích žádné větší množství sardinek a makrel nepostrádali, a neprokázalo se ani, že by v danou dobu mělo nad Nakanem proletět nějaké letadlo nebo vrtulník. Tornádo ani nic podobného nikde nehlásili a že by to celé někdo udělal naschvál jako špatný vtip, prostě nepřipadalo v úvahu. Takový vtip by svého autora přeci jenom vyšel trochu moc draho. Nakanské zdravotní středisko pak na žádost policie sesbíralo a prozkoumalo spadlé ryby, ale neobjevilo na nich nic mimořádného. Byly to opravdu jen obyčejné sardinky a makrely. Naprosto čerstvé a už od pohledu dobré. Policie nicméně přesto vyslala do ulic auta s ampliony, jimiž informovala občany, že se jedná o ryby neznámého původu, které mohou obsahovat nebezpečné látky, a proto není záhodno je konzumovat.

Místo oblehly i hotové kolony televizních vozů. Byla to celé událost přesně podle televizního gusta. Reportéři se tlačili v nákupní ulici, jen aby o tom opravdu víc než podivném případu mohli co nejdřív informovat celý stát. Předváděli na kameru, jak odhazují hromady ryb lopatou. V přímém přenosu uvedli rozhovor s hospodyňkou, které spadla část dávky sardinek a makrel přímo na hlavu. Měla obličej poškrábaný hřbetní ploutví jedné z makrel. „No, já jsem hrozně ráda, že to byla jenom makrela, víte? Říkám si, jak bych asi dopadla, kdyby pršeli třeba tuňáci nebo podobně

velký potvory," říkala do televize s kapesníkem přitisknutým na tvář. Diváci u obrazovek se opravdu nemohli nesmát trefnosti jejího komentáře. Dokonce se našel i jeden reportér tak statečný, že si troufl sardinky a makrely na místě opéct a jíst je před kamerou. „Vážení diváci, jsou to skutečně vynikající ryby," vysvětloval s naprostým přehledem. „Naprosto čerstvé i pěkně tučné. Schází mi k nim už opravdu jen ta strouhaná ředkev a porce rýže."

Zato náš strážník měl pořádně těžkou hlavu. Ten divný děda – jak se to sakra jen jmenoval? – přece předpověděl, že všechny ty ryby spadnou. Sardinky a makrely, říkal. A do puntíku se to vyplnilo. On, policista, se tomu nicméně dosyta zasmál a ani si nepoznamenal jeho jméno a adresu. Neměl to takhle náhodou hezky všechno předem nahlásit nadřízeným? To by asi bylo správné. Teď už to ale stejně nemá cenu. Nikdo neutrpěl vážnější zranění a neprokázalo se, že jde o nějaký zločin. Z oblohy prostě jen padaly ryby. Nehledě na to, že jen málokterý nadřízený člověku uvěří tak divokou povídačku, že za ním do strážnice přišel zvláštní dědeček a předpověděl mu, že budou nazítří pršet z nebe makrely a sardinky. Asi by si o něm všichni mysleli, že mu přeskočilo. Nebo že si vymýšlí historky pro pobavení kolegů na okrsku.

Navíc přece ten dědoušek přišel hlavně a především proto, aby mu nahlásil, že spáchal vraždu. Jinými slovy, přišel se přiznat ke zločinu. Ale bral on dědouška vážně? Měl s ním přece sepsat řádný protokol, což neudělal. Něco takového je jasné porušení služebních povinností, za jaké se vyhazuje. Dědkovo povídání bylo pořádně praštěné, to se nedá popřít. Nebral by ho vážně nikdo, kdo měl kdy pět minut služby v ulicích. Na budce je člověk stále zavalený pitomou rutinou a práce má pětkrát nad hlavu. Na světě se poflakují mraky lidí, kteří mají o kolečko víc a nic lepšího na práci než oxidovat u policejních budek a otravovat s evidentními nesmysly, jako by byli spolu domluvení. Kam by člověk přišel, kdyby je měl všechny brát vážně?

Soudě ale podle toho, že se dědovo proroctví s rybami vyplnilo (a byla to taky na pohled pitomost na druhou), není možné brát jeho povídání, že kohosi probodl nožem – Johnnieho Walkera, chacha – zas tak úplně na lehkou váhu. Jestli je to pravda, znamená to pořádnou polízanici. Poslat jen tak domů někoho, kdo přijde a

přizná se, že „právě zabil člověka“, a nikam to nenahlásit, to není nic jiného než trestuhodná nedbalost.

Konečně přijely úklidové vozy a hromady ryb zmizely z chodníku. Koordinoval je právě náš policista. Vjezd do nákupní zóny byl zavřený pro auta. Chodník nebyl pro šupiny ze sardinek málem vidět a ani několik hadic najednou tu nebylo pro úklid moc platných. Ulice jen byla za chvíli mokrá tak, že autům podkluzovala kola a několik hospodyň se málem přizabilo. Celé okolí bylo ještě dlouho potom cítit rybami a místní kočky byly ten večer k neudržení. Strážníka pak znovu pohltila všední práce a na tajemného dědouška si už skoro nevzpomněl.

Když pak o den později objevili v jednom z nedalekých obytných domů probodnutého mrtvého muže, zalapal strážník po dechu. Zavražděný byl jistý velmi známý sochař a mrtvolu objevila paní, která do domu obden docházela na úklid. Zavražděný byl bůhvíproč nalezen úplně nahý a na podlaze bylo tratoliště krve. Doba úmrtí byla stanovena na dva dny před objevem mrtvoly a jako vražedný nástroj byl identifikován kuchyňský nůž na stejky. Potud mluvil děda čistočistou pravdu. No, a máme to tady, průšvih na krku, napadlo strážníka. Měl jsem zavolat nahoru, aby si pro dědka přijeli autem. Přiznal se sám, tak ho měli okamžitě sebrat. Ať si už šéfové posuzují sami, jestli je děda blázen, nebo ne. No jo, stalo se, chlapče. Teď už máš ale vážně jen jednu volbu: hezky držet hubu.

Pokud jde o pana Nakatu, ten už byl tou dobou z města pryč.

19

V pondělí máme v knihovně zavírací den. I když v knihovnách ani jinak nebývá žádný zvláštní rámus, v takové knihovně v den volna je ticho skoro k zbláznění. Skoro jako bychom se octli na místě, na které úplně zapomněl čas. Nebo na místě, které ani nedutá, aby si na ně ten čas náhodou nevzpomněl.

Když se projde chodbou za studovnou (vchod je označený nápisem „Zákaz vstupu nepovolaným osobám“), přijde člověk ke kuchyňské lince pro zaměstnance, kde se dá připravit nebo ohřát něco k pití. Máme tu i mikrovlnnou troubu. Za tímhle kuchyňským koutem jsou dveře do hostinského pokoje. Patří k němu ještě i jednoduchá koupelna a šatna. Postel pro jednoho a noční stolek s lampičkou a budíkem. Stůl, u kterého se dá psát, a na něm připravená lampa. Taky starodávná sedací souprava s bílými potahy a prádelník. Malá ledničku tak akorát pro jednoho a nad ní malá skříňka na nádobí a potraviny. Kdybych si chtěl připravit něco jednoduššího k snědku, mám hned za dveřmi k dispozici linku. V koupelně je nachystané mýdlo, šampon, fén a ručník. Prostě je tu k dispozici všechno pro to, aby si tu člověk mohl nějaký čas žít, aniž by mu cokoli scházelo. Oknem na západní straně je vidět na stromy v zahradě. Chýlí se už k večeru a klesající slunce září skrz větve kryptomérií.

„Párkrát jsem tu přespal, když už bylo pozdě na návrat domů, ale jinak tenhle pokoj nikdo nepoužívá,“ říká pan Óšima. „Slečna Saeki, aspoň co vím, sem nechodí vůbec. Takže tady můžeš bez problémů bydlet a nikomu to nebude vadit.“

Položím batoh na podlahu a trochu se rozkoukávám.

„Povlečení máš nachystané a v ledničce najdeš nějaké ty nejnutnější zásoby. Mléko, ovoce, zeleninu, máslo, šunku, sýr. Nic moc složitého z toho sice nenavaříš, ale na sendvič nebo salát ti to

vystačí. Pokud budeš chtít něco vydatnějšího, můžeš si to buď objednat, nebo si zajít někam do restaurace. Prádlo si musíš přepírat sám v koupelně. Zapomněl jsem ještě na něco?“

„A kde prosím vás obvykle pracuje slečna Saeki?“

Pan Óšima ukáže prstem ke stropu. „Pracovnu v patře jsi určitě viděl během exkurze po knihovně, viď? Tak v té slečna Saeki dělá své zápisy. Pokud nejsem na svém obvyklém místě, přijde většinou dolů a sedí místo mě u pultu. Když to ale není vyloženě nutné, zůstává nahoře.“

Kývám.

„Přijdu zas zítra v deset ráno a vysvětlím ti, co a jak s prací. Do té doby máš úplné volno.“

„Moc vám za všechno děkuju,“ povídám. „My pleasure,“ odpoví mi anglicky.

Když pan Óšima odejde, vybalím z ruksaku své věci. Tu trochu prádla srovnám do prádelníku, košili a bundu pověsím na ramínko, sešity a psací náčiní položím na stůl, toaletní potřeby dám do koupelny a batoh uložím do šatny.

V pokoji nejsou žádné dekorace, jen na zdi visí malý obraz, olej. Velice realistický portrét nějakého kluka na mořském břehu. Není to vůbec špatně namalované. Možná to dokonce dělal někdo slavný. Klukovi může být tak dvanáct. Má bílou čepici proti slunci a sedí v malém skládacím lehátku. Lokty má opřené o opěradla a hlavu v dlaních. Tváří se napůl melancholicky, napůl skoro pyšně. Opodál sedí černý vlčák, docela jako by kluka hlídal. V pozadí je vidět moře. Je tam ještě několik dalších lidí, ale jsou tak malí, že jim nejde rozeznat obličej. Uprostřed moře je vidět malý ostrov. Nad mořem se vznáší několik mraků, které připomínají zaťaté pěsti. Evidentně je to malované v létě. Posadím se za stůl a chvíli se na ten obraz dívám. A jak se tak dívám, skoro mám dojem, že doopravdy slyším šumění vln a cítím vůni moře.

Možná že kluk z obrazu kdysi bydlel právě v tomhle pokoji. Že to byl ten, kterého měla ráda slečna Saeki. Ten, který se pak ve dvaceti letech zapletl do vyřizování účtů mezi studentskými frakcemi a nakonec tak nesmyslně zahynul. To jsou samozřejmě jenom dohady, ale já prostě mám ten dojem. Krajina na obraze vypadá jako ta v okolí. Jestli je to všechno pravda, musel by být obraz namalovaný asi před čtyřiceti lety. To je hotová věčnost.

Zkusím si tu dobu představit. Jako bych si chtěl představovat konec vesmíru.

Druhý den ráno přijde pan Óšima a vysvětlí mi postup otvírání knihovny. Odemknout, otevřít okna a vyvětrat, vyluxovat podlahu, utřít stůl, vyměnit vodu ve vázách, rozsvítit, občas i pokropit zahradu, a když přijde čas, otevřít hlavní bránu. Postup při zavírání je prakticky přesně opačný. Zamknout okna, znovu utřít stůl, zhasnout světla a zavřít bránu.

„U nás v podstatě není, co by se dalo ukrást, takže bychom ani nemuseli dělat s otevíráním takové ceremonie," vysvětluje pan Óšima. „Ale ani já, ani slečna Saeki nemáme rádi lajdáctví. Takže se dodržuje pořádek. Tohle je *náš dům.* Proto se o něj musíme starat. Což bychom chtěli i od tebe."

Kývám.

Vysvětlí mi pak práci u pultu. Co se dělá, když za ním člověk sedí. Jak se člověk má chovat k návštěvníkům.

„Chvilku tu se mnou buď, dívej se co a jak a zapamatuj si postup. Není to nic tak složitého. Pokud by nastala nějaká náročnější situace, přivolej si z patra slečnu Saeki, ona už to zařídí."

Slečna Saeki přijede před jedenáctou. Motor jejího golfu má tak výrazný zvuk, že ho každý hned pozná. Zaparkuje auto na parkovišti, vejde zadními dveřmi a pozdraví se se mnou a panem Óšimou. „Nazdar hoši," říká. „Dobrý den, slečno Saeki," říká pan Óšima a já. Tím je náš hovor u konce. Slečna Saeki má na sobě tmavomodré šaty s krátkým rukávem, přes ruku bavlněné sako. Přes rameno kabelku. Doplňky téměř žádné. Nalíčená taky skoro není. A přesto je z ní člověk celý pryč. Jak tu tak stojíme vedle sebe, pan Óšima se na mě podívá a chce něco říct, ale nakonec neřekne nic. Jenom se pousměje a pak odejde po schodech do prvního patra.

„Neboj," říká mi slečna Saeki. „Už o tobě všechno vím a nemusíš mít strach. Já dovedu mlčet. Tak, to je zatím všecko, co jsem ti chtěla říct."

V jedenáct hodin otevřeme s panem Óšimou knihovnu. Ale i když je už hlavní brána dokořán, nikdo se dovnitř nehrne. Pan Óšima mi pak vysvětluje, jak se používá vyhledávací počítač. Je to

IBM, jaké mají po knihovnách skoro všude, a tak jsem na něj už vlastně zvyklý. Dál ještě probereme, jak se pořádají výpůjčkové karty do studovny. A poněvadž do knihovny taky každý den přijde poštou několik nových svazků, budu mít navíc za úkol i katalogizaci přírůstků.

V 11:30 se zčistajasna objeví dvě ženy. Jsou obě oblečené do naprosto stejných džínsů. Ta menší má vlasy nakrátko jako reprezentanti z plaveckých závodů. Ta větší je má zapletené do drdolu. Obě mají na nohou boty, jako by si vyšly zaběhat. Jedna Nike. Druhá Adidas. Vyšší vypadá tak na čtyřicet. Menší vypadá na třicet. Vysoká má na sobě kostkovanou košili a na nose brýle, malá bílou blůzu. Každá má na zádech batůžek jako na výlet a tváří se asi tak přívětivě jako obloha před bouřkou, zatím jsou ale obě spíš zticha. Když od nich pan Óšima u vchodu přebírá zavazadla, obě z nich veledůležitě vytáhnou psací potřeby.

Potom se pustí mezi regály a podrobně je prozkoumají, s velikým zájmem taky prolistují výpůjčkové karty. Sem tam si něco zapíšou do notesů. Knížky samotné je vůbec nezajímají. Ani jednou si nesednou. Spíš než na čtenářky byste je tipovali na partu celních inspektorek při revizi skladu. Ani já, ani pan Óšima nemáme potuchy, odkud se vzaly a co tady vlastně chtějí. Pan Óšima na mě mrkne a pokrčí rameny. Z tohohle opravdu nekouká nic dobrého.

Když přijde doba oběda, sedne si pan Óšima s jídlem na zahradu a já ho zastupuju u pultu.

„Chtěly bychom se vás na něco zeptat," přikvačí ke mně jedna z žen. Je to ta vyšší. Tón jejího hlasu mi svou tvrdostí silně připomíná kus chleba, který už před velice dlouhou dobou zapomněli uklidit z kredence.

„Jistě, co by to mělo být?"

Ženská se zamračí a zadívá se na mě jako na nějaký nakřivo pověšený obrázek. „Ty jsi asi z vyšší střední v Takamacu, viď chlapečku?"

„Ano paní. Teď jsem tu právě na zácviku."

„Přiveď mi laskavě někoho, s kým se tu dá rozumně mluvit, ano?"

Odejdu do zahrady pro pana Óšimu. Než se zvedne, zapije pěkně pomalu sousto kávou a omete si z kolen drobky.

„Mohu vám snad být nějak užitečný?“ osloví onu dámu přátelsky.

„Víte, my jsme ze sdružení, které provádí celostátní terénní výzkum rovnoprávné dostupnosti a uživatelské snadnosti veřejně kulturních zařízení z hlediska žen,“ povídá ona. „Po dobu jednoho roku jednu po druhé navštěvujeme veškeré podobné instituce a provádíme praktickou inspekci jejich vybavení, ze které následně vyhotovujeme a publikujeme písemnou zprávu. V této činnosti se angažuje velmi mnoho žen a my vykonáváme funkci referentek pro vaši oblast.“

„Dovolíte prosím, a smím znát jméno toho vašeho sdružení?“ otáže se pan Óšima.

Žena vytáhne vizitku a podá mu ji. Pan Óšima si ji s naprosto nezměněným výrazem pozorně pročte a položí ji na pult, načež vzhlédne a zářivě se na obě ženy usměje. Je to prvotřídní úsměv nejtěžšího kalibru, po jakém musí každá normální ženská zaručeně zčervenat po uši. S touhle dámou ovšem hned tak něco nehne.

„Abychom tedy šly k věci: v této knihovně musíme bohužel konstatovat několik závažných nedostatků,“ pokračuje dál.

„Viděno z ženského pohledu, samozřejmě,“ doplní ji pan Óšima.

„Jistěže. Z ženského pohledu, přesně tak,“ odsekne ona. Odkašle si a pokračuje dál. „Byl byste tak laskav a zavolal nám někoho z místní administrativy? Velmi rády bychom znaly jeho názor na tyto záležitosti.“

„Podobný přepych jako administrativu u nás bohužel nenajdete, ale pokud se spokojíte s mou maličkostí, jsem vám plně k službám.“

„Za prvé, vy tady, jestli se nepletu, nikde nemáte oddělenou dámskou toaletu, že?“

„To je svatá pravda. Dámskou toaletu byste u nás hledaly marně. Máme jenom společnou.“

„A to vy nevíte, že i když jste nakrásně soukromá instituce, je v případě, že poskytujete služby pro veřejnost, vaší neoddiskutovatelnou povinností zajistit zvláštní dámské a pánské záchodky? Tady jde o princip.“

„Tak o princip, hm,“ opakuje po ní pan Óšima, jako by se chtěl ujistit, že mu nic neuniklo.

„Ano, o princip. Společná toaleta s sebou nutně nese nejrůznější formy sexuálního obtěžování. Nejrůznější průzkumy prokázaly, že většina žen považuje používání společné toalety s muži za velmi nepříjemné. Jde o příklad naprosto jasné diskriminace žen.“

„Diskriminace, podívejme,“ opakuje pan Óšima a zatváří se, jako by omylem spolkl něco ošklivého. Zdá se, že se mu to slovo moc nelíbí.

„O vědomé znevažování, abyste věděl.“

„Vědomé znevažování, aha,“ opakuje znovu pan Óšima a pak se na okamžik ponoří do úvah o nepěknosti toho výrazu.

„Máte snad na to jiný názor?“ otáže se žena už lehce netrpělivě.

„Jak jste si už jistě samy mohly všimnout, je naše knihovna spíše z těch menších, že,“ odpoví jí pan Óšima klidně. „Bohužel tu prostě nemáme pro podobné budování oddělených toalet dostatek místa. Není sporu o tom, že bychom to milerádi udělali, kdyby to jen trochu šlo, na druhou stranu bych vás ale chtěl ujistit, že si zatím v té věci nikdo v nejmenším nestěžoval. Naštěstí, nebo spíš bohužel nás masové výpravy čtenářů zatím vždycky míjely. Pokud vás tolik trápí problémy společných dámských a pánských toalet, doporučil bych vám osobně spíš návštěvu společnosti Boeing v Seattlu, kterou bych být vámi důrazně popoháněl ve věci záchodků v jumbo jetech. Ty jsou opravdu mnohem větší než naše malá knihovna, nehledě na množství lidí, které jimi cestuje, a, pokud vím, používají se v nich toalety vždy výhradně společné.“

Vysoká přimhouří oči a nenávistně si jimi pana Óšimu měří. Mhouří je tak, že jí po obou stranách div nevylezou ven lícní kosti. Málem se jí přitom začnou i nadzvedávat brýle.

„My jsme se sem s vámi nepřišly bavit o veřejných dopravních prostředcích, milý pane. Nechápu, co nám sem naráz taháte nějaká letadla?“

„A není snad otázka společných záchodků pro muže a ženy v takovém jumbo jetu a společných záchodků pro muže a ženy v naší knihovně už z *principu* stejný problém?“

„My máme, pane, na starosti jednotlivé veřejně kulturní instituce, jestli jste si nevšimnul. Nehodláme tu s vámi teď diskutovat o nějakém principu.“

Pan Óšima se jen shovívavě pousměje. „Skutečně? A já hlupák si pořád myslel, že vám tu jde celou dobu o *princip.*“

Vysoké dojde, že někde udělala chybu. Lehce zrudne. Sexappeal pana Óšimy v tom tentokrát ale nehraje roli. Teď je vyvedená z míry a kouká, jak z toho ven.

„Víte co, problémy jumbo jetů se nás nicméně bezprostředně netýkají. Já bych si vyprosila, abyste stáčel hovor na záležitosti, které s tou naší bezprostředně nesouvisí.“

„Velmi dobře, o letadlech se tedy už bavit nebudeme,“ odtuší pan Óšima. „Odteď se budeme věnovat jen *přízemním* problémům.“

Na chvilku na pana Óšimu zírá. Pak se nadechne a spustí dál. „Ráda bych se vás zeptala i na další věc: Ve vaší knihovně máte autory dělené podle toho, zda jde o muže, nebo ženy, že?“

„Ano, to je pravda. Takový index zavedli naši předchůdci a opravdu je dělený podle pohlaví autorů. Rádi bychom přešli na dělení nové, ale bohužel jsme se k tomu ještě nestačili dostat.“

„V tomto ohledu nemáme proti vaší knihovně žádné námitky,“ ohradí se žena.

Pan Óšima lehce sklopí hlavu.

„Nás spíš zaráží jiná věc. Vy u vás pravidelně řadíte mužské autory před ženskými,“ řekne žena. „To je z našeho pohledu jasné porušení principu rovnoprávnosti obou pohlaví.“

Pan Óšima vezme ze stolu vizitku, ještě jednou si ji prohlédne a pak ji opět položí na pult.

„Slečno Sogová,“ povídá potom. „Rád bych se teď zeptal zase já vás, jestli jste si náhodou nestěžovala už na základní škole, že vám v abecedě předchází Sekine a následuje vás Tanaková, a nepožadovala, aby čas od času četli zasedací pořádek v opačném pořadí? Zlobí se abecední G snad, že ho zařadili za F? Považuje stránka 68 v knize za nespravedlnost volající po převratu a revoluci, že je řazená až za stranou 67?“

„To je přeci něco úplně jiného!“ vybuchne žena zlostí. „Vy prostě už od začátku všecko naschvál převracíte!“

Jakmile tohle zaslechne její menší kolegyně, přestane si u regálů dělat poznámky a rychle přispěchá vysoké na pomoc.

„Takže všechno *naschvál převracím*“ opakuje pan Óšima jako ozvěna, ovšem ozvěna s velmi patrnými uvozovkami.

„Chcete snad říct, že ne?“

„Red herring,“ řekne pan Óšima.

Ta ženská, Sogová, na něj jen kouká s pootevřenou pusou a neříká nic.

„V angličtině existuje výraz *red herring*. Označuje zajímavou, ale zavádějící odbočku od ústředního tématu hovoru. Doslova znamená červeného sledě. Proč se ovšem používá zrovna tento výraz mi bohužel není dost dobře známo.“

„Poslyšte, sleď nebo makrela, to je jedno. Vy se nám tu vědomě vyhýbáte odpovědi!“

„Víte, já ji, upřímně řečeno, nahrazuji takzvanou analogií,“ povídá pan Óšima. „On ji ne nadarmo uvádí už Aristoteles jako nejúčinnější figuru řečnického umění. Takovéto intelektuální figury se těšily zejména mezi občany starověkých Atén všeobecné oblibě a byly skutečně hojně používány. Zůstává ovšem smutnou pravdou, že do definice občanů v tehdejších Aténách bohužel nespadaly ženy.“

„Vy se nám, mám dojem, chcete vysmívat?“ Pan Óšima zavrtí hlavou. „Nikoliv. Já chci jen a pouze poznamenat toto: pokud má někdo tolik času nazbyt, že si ho může dovolit marnit slíděním po záchodcích a kartotékách zapadlých venkovských knihoven, může si zrovna tak dobře vymyslet X dalších a dost možná i účinnějších způsobů, jak hájit práva našich žen. My osobně už tu děláme všechno možné i nemožné, aby naše malá nanicovatá knihovnička aspoň nějak přispěla k rozvoji místní kultury. Zajišťujeme milovníkům knih přístup k řadě vynikajících děl, například. To vše způsobem, který maximálně zachovává lidský a laskavý přístup vůči každému návštěvníkovi. Vy to možná nevíte, ale zdejší sbírky archiválií z doby Taišó a vrcholného období Sówa jsou vysoce ceněny v rámci celého Japonska. Samozřejmě že se i u nás najde spousta nedostatků. Nic naplat, svět není dokonalý. Přesto děláme opravdu maximum toho, co je v našich silách. Myslím, že by od vás bylo docela hezké uznat i naše dobré stránky, než nás za ty špatné začnete cupovat na kusy. Cizím slovem se tomu myslím říkávalo férovost, jestli se nepletu.“

Vyšší se podívá na nižší a nižší vzhlédne nahoru na vyšší. Vyšší promluví první. Má rozčilený hlas a pěkně nabroušený tón. „To, co nám tu pořád dokola opakujete, není nic jiného než samé

prázdné vytáčky a výmluvy, jimiž se snažíte uniknout vlastní zodpovědnosti. Jen samé laciné sebeospravedlňování, abyste věděl. Vy jste u mě jen soucit budící, z pohledu historie překonaná ukázka typického muže.“

„Soucit budící, překonaná ukázka?“ opakuje pan Óšima s netajeným obdivem. Podle tónu jeho hlasu by jeden řekl, že se mu ten výraz dokonce zalíbil.

„Vy jste zkrátka jen typický mužský, vy jste přímo samo ztělesnění diskriminace žen!“ vykřikuje vyšší ženská hlasem, který už jen stěží skrývá vztek.

„Typický mužský,“ opakuje znovu pan Óšima.

Menší ženská ho ignoruje: „Zaštiťujete se společenskými stereotypy a lacinou mužskou logikou, abyste mohli udělat z celého ženského džendru lidi druhé kategorie, abyste nás mohli připravit o naše neoddiskutovatelná práva! Vy to snad už ani neděláte vědomě, ve vás je to prostě už zakořeněné, což je ještě horší! Jste totálně necitelní k ostatním, jen abyste se nemuseli vzdát svých takzvaných nezadatelných mužských práv! Jste necitelní k nám ženám, necitelní k ostatním lidem, a ani si nepřipustíte, kolik zla tím napácháte! Samozřejmě že toalety a kartotéky jsou jen detaily, ale právě detaily vytvářejí celek! Musíme začít právě u detailů, abychom strhly příkrov nevědomosti, který přímo dusí celou tuhle společnost! To je naše základní povinnost, vážený pane.“

„A nejen naše, ale všech žen, co mají srdce v těle,“ přisadí si vysoká hlasem bez jakéhokoli výrazu.

„Vskutku, a zdalipak by jinak jednala ta z žen, jíž to, co mně, by nésti dáno bylo a srdce v těle měla bijící?“ praví pan Óšima.

Ženské jen mlčí jak dva ledovce.

„To je *Elektra* od Sofokla. Skvělá hra, mimochodem. Četl jsem ji už několikrát, vřele doporučuji. Pak bych si ještě dovolil poznamenat, že cizí slovo *gender* označuje původně mluvnický rod. K označení fyzických odlišností mezi muži a ženami je snad lépe použít slovo pohlaví, výraz *gender* tu není na místě. To jen abychom nezanedbali takový malý lingvistický detail.“ Mrtvé, studené ticho.

„Ostatně, milé dámy, vy se ve svých názorech na mě mýlíte na celé čáře,“ říká pan Óšima klidným, ale naprosto pevným hlasem.

„Já naprosto nejsem vaše takzvaná soucit vzbuzující, historicky překonaná ukázka typického muže.“

„To bychom tedy rády věděly, jak bychom se v tomhle mohly mýlit. Vysvětlete nám to nějak srozumitelně, buďte tak hodný,“ říká menší ženská bojovně.

„Ale bez překrucování a intelektuálních exhibic,“ dodá honem vysoká.

„Dobrá. Jak si přejete. Tedy stručně a jasně, bez vytáček a intelektuálních exhibic,“ opakuje pan Óšima.

„Ano. Moc vás prosíme,“ řekne vysoká. Menší jen krátce přikývne.

„Tak aby bylo jasno: já předně vůbec nejsem muž,“ prohlásí pan Óšima rozhodně.

Ženským jaksi dojdou slova a rozhostí se trapné ticho. I já zalapám po dechu a nevěřícně si pana Óšimu přeměřím.

„Já jsem žena,“ pokračuje pan Óšima.

„Nechte si ty blbé vtipy,“ řekne konečně menší z obou ženských. Ale je vidět, že to říká jen proto, aby vůbec někdo něco řekl, a ani svým slovům sama nevěří.

Pan Óšima sáhne do kapsy svých plátěných kalhot a vytáhne peněženku, z peněženky vyndá plastovou kartičku a tu podá ženské. Je to nějaká průkazka s fotografií. Nejspíš odněkud z nemocnice, nebo tak. Ženská si průkazku prohlédne, zamračí se a předá ji své vysoké kolegyni. Ta si to taky přečte a pak ji vrátí panu Óšimovi stylem, jakým se předávají karty, věštící neblahý osud.

„Chceš se taky podívat?“ obrátí se pan Óšima i ke mně. Zavrtím hlavou. Vrátí tedy průkazku do peněženky a peněženku zase zpátky do kapsy. Pak položí obě ruce na pult. „Takže, jak račte samy vidět, biologicky i úředně vzato jsem zcela nepochybně pohlaví ženského. Proto jsou vaše vývody už od základu mylné. Já opravdu nejsem a ani nemohu být žádný typický mužský ani žádná vtělená diskriminace, za kterou byste mě snad chtěly považovat.“

„Ale…“ nakousne vysoká větu. Jenomže další slova už nenásledují. Malá má pevně sevřené rty a pravou rukou se nervózně potahuje za límec.

„Ale pravda je, že zatímco jsem žena po fyzické stránce, vědomí mám dokonale mužské,“ pokračuje pan Óšima. „Po stránce

psychické žiji jako normální muž. Takže se nedá vyloučit, že z *historického hlediska jsou* vaše názory na mne nakonec správné. Možná že opravdu jsem váš učebnicový příklad sexuální diskriminace. Ale víte, i když vypadám, tak jak vypadám, rád bych vám sdělil, že nejsem žádná lesba. Co se sexuálních preferencí týče, mám rád muže. Jinými slovy, jsem žena a zároveň gay. Vaginálně jsem dokonalá panna a k sexuálním aktivitám používám výhradně konečník. Klitoris mám sice citlivý, ale bradavky ani trochu. Nemám ani periody. Doufám, že mi teď někdo z vás laskavě vysvětlí, kde se tím dopouštím jaké diskriminace.“

My ostatní tam zatím stojíme jak tři solné sloupy. Někdo trochu zakašle, ale kašlání se rozlehne místností jako něco nepatřičného. I tikání hodin na stěně zní podivně hlasitě a suše.

„A teď mne omluvte, ale půjdu si dojíst oběd,“ říká pan Óšima se sladkým úsměvem. „Mám dnes špenátové *wrapy* s tuňákem a vy jste mě vyrušily uprostřed jídla. Nerad bych, aby mě předběhly kočky ze sousedství. To byste nevěřily, jaké se jich tu kolem potulují spousty. Na pobřeží je totiž borový hájek a lidé tam odnášejí přebytečná koťata. Opravdu rád bych svůj oběd co nejrychleji dojedl. Takže se vám moc omlouvám, ale využijte teď služeb naší knihovny chvíli beze mne, ano? Máme otevřeno pro všechny bez rozdílu. Pokud nebudete porušovat návštěvní řád a obtěžovat ostatní čtenáře, můžete si tu dělat, co se vám zamane. Prohlížet si co a jak dlouho se vám zlíbí. Sepisovat jakékoli písemné zprávy. Napište si do nich, co chcete, to je vaše věc. My tu nijak nezávisíme na žádných grantech ani směrnicích. Až doposud jsme si dělali jen to, co jsme uznali za vhodné, v čemž míníme s dovolením pokračovat.“

Když pan Óšima odejde, podívají se ty dvě nejdřív na sebe, potom na mě. Asi si myslí, že jsem nějaký jeho milenec. Já neříkám ani slovo a dál mlčky pořádám kartotéku. Ženy si ještě něco chvilku špitají u regálů, ale pak si konečně jdou pro věci. Mračí se přitom jako deset čertů. Když jim u pultu předávám batohy, ani nepoděkují.

Za chvilku se vrací najedený pan Óšima. Podá mi dva ze svých špenátových *wrapů*. Jsou to vlastně takové zelené tortilly a vevnitř je zabalená zelenina a maso z tuňáka s bílou smetanovou omáčkou.

Dám si to všechno k obědu. Pak ohřeju vodu a uvařím si pytlíkový Earl Grey.

„Všecko, co jsem řekl těm dvěma, je čistá pravda," říká mi pan Óšima, jakmile dojím a vrátím se k práci.

„To jste měl asi taky na mysli, když jste onehdy říkal, že jste zvláštní člověk, ne?"

„A uznáš myslím, že jsem nijak nepřeháněl."

Mlčky přikývnu.

Pan Óšima se zasměje. „Pohlavím jsem jasně žena, i když nemám skoro žádná prsa ani nedostávám periody. Ale nemám ani penis, ani varlata a nerostou mi vousy. Takže vlastně nemám vůbec nic. Jsem vlastně skoro dokonale čistá, neurčitá bytost. Nevím, jestli si dokážeš představit, jaké to je."

„Asi ne," říkám.

„Chvílemi tomu sám přestávám rozumět. Kdo vlastně sakra vůbec jsem? No řekni, kdo podle tebe vlastně jsem?"

Vrtím hlavou. „Poslyšte, pane Óšimo, když to berete takhle, to bych za chvíli mohl začít pochybovat i sám o sobě, jak vás tak poslouchám."

„Klasický problém identity, co?"

Kývám.

„Ty se ale aspoň máš čeho zachytit. Já ne."

„Víte co, pane Óšimo? Já vás mám rád, ať jste, kdo jste," říkám. Něco takového jsem ještě nikdy nikomu neřekl. Celý z toho vyznání zrudnu.

„Děkuju," říká pan Óšima. A pak mi položí ruku na rameno. „Je fakt, že možná nejsem úplně stejný jako ostatní. Ale minimálně jako lidská bytost se od nikoho ničím neliším. Chtěl bych, abys to pochopil. Že nejsem zjevení. Že jsem člověk, co cítí a jedná jako všichni ostatní. I když je pravda, že mi občas i ta moje vcelku malá odlišnost připadá jako nepřekonatelná propast. S tím se ale samozřejmě už musím nějak poprat."

Vezme z pultu jednu dlouhou, špičatou tužku a chvíli ji pozoruje. Tužka v jeho ruce vypadá, jako by byla prodloužením jeho vlastního těla.

„Říkal jsem si, že bude nejlepší, když se o mně dozvíš pravdu při nejbližší příležitosti. Že bude lepší, když se to dozvíš přímo ode mne, než aby ti to prozradil někdo jiný za mými zády. Řekl bych,

že dnes byla ta pravá chvíle. I když to celé nebylo vůbec nic příjemného, co?“

Kývám.

„Jsem takový, jakého mě máš před sebou, takže už jsem si s nejrůznější diskriminací opravdu užil svoje,“ pokračuje pan Óšima. „Nikdo, kdo to sám nezažil, si nedokáže představit, jaké to je ani jak hluboko to člověka zasáhne. Takže s nerovností a nespravedlností si na mě opravdu jen tak někdo nepřijde. Sotva je někdo nenávidí víc než já. Co ale nesnáším snad ještě víc, jsou lidé bez fantazie. Takoví, kterým T. S. Eliot říká *Dutí*. Takoví, co svůj nedostatek představivosti, svou prázdnotu vycpali bezcitnou, mrtvou slámou a ani o tom sami nevědí. Vesele si chodí po světě a snaží se svou vlastní ignoranci a bezobsažné tlachy vnutit každému okolo. Zkrátka chovají se přesně tak, jako ta naše dnešní návštěva.“

Vzdychne si a zatočí tužkou v prstech.

„Víš, ono je nakonec úplně jedno, jestli je někdo gay, lesba nebo takzvaně normální, jestli je feministka, fašistická svině, komunista nebo člen Hare Kršna – takové věci jsou vedlejší. Je mi úplně jedno, jakým nad sebou kdo mává praporkem. Strašně mi ale vadí jakákoli vnitřní prázdnota. Když se s někým takovým potkám, přestávám se ovládat. Nakonec vždycky řeknu něco, co si má člověk nechat pro sebe. Bývalo by nejlepší se těch dvou nějak šikovně zbavit hned zkraje a nechat je, ať si dělají, co chtějí. Nebo jim zavolat slečnu Saeki, protože ta by to s nimi vyřešila s přehledem a úsměvem. Což já nedokážu. Pokaždé udělám nebo řeknu něco úplně zbytečného. Nedokážu se ovládnout. To je moje velká chyba. A víš, proč je to chyba?“

„Protože když začnete brát lidi s nedostatkem fantazie vážně, stojíte vždycky proti přesile, ne?“

„Přesně tak,“ přitaká pan Óšima a gumou na konci tužky si lehce tiskne vlasy ofiny k čelu. „Přesně tak to je, Kafko Tamuro. A ty si prosím tě zapamatuj jedno: Jen tohle a nic jiného nakonec zabilo milého slečně Saeki. Omezenost bez fantazie, nedostatek tolerance. Teorie, která se vymknula kontrole, prázdná rétorika, patenty na pravdu a zkostnatělý systém. Toho jediného se na světě doopravdy bojím. Opravdu moc a z hloubi duše. Co je a co není správné – to *je* důležitá otázka a člověk si ji musí klást. Jenže jen málokdo si je ochotný připustit, že se v odpovědi mýlil, a svou

chybu napravit. Jde to, když k tomu člověk najde dost odvahy. Jenomže omezenost, netolerance a nedostatek fantazie jsou jako cizopasní červi. Střídají hostitele, mění formy, pořád, donekonečna. Není proti tomu léku. A právě *tady* opravdu nic podobného trpět nehodlám.“

Pan Óšima ukáže špičkou tužky do regálů. Má ale samozřejmě na mysli celou naši knihovnu.

„Takové věci bohužel neumím přejít mávnutím ruky a zasmáním.“

20

Když šofér velikého chladírenského kamionu vysazoval pana Nakatu na odpočívadle ve Fudžikawě na dálnici Tokio-Nagoja, bylo už po osmé hodině večer. Pan Nakata slezl po schůdkách, v rukou svou plátěnou kabelu a starý černý deštník.

„Tady byste měl v pohodě chytnout dalšího stopa," zavolal na něj z okénka řidič. „Vobejděte si parkoviště a někdo by vás už měl vzít."

„Nakata vám mockrát děkuje, pane šofére. Velice jste mu pomohl."

„Vopatrujte se!" zavolal ještě šofér. Pak zamával na pozdrav a odjel.

Šofér říkal, že jsou ve Fudžikawě. Pan Nakata neměl ani tuchy, kde to vlastně je. Věděl jen jediné: že opustil Tokio a pohybuje se kousek po kousku směrem na západ. Neměl kompas ani se nevyznal v mapách, napovídal mu to instinkt. Měl by si honem najít další auto, které tím směrem pojede.

Protože měl ale pan Nakata už docela velký hlad, rozhodl se, že si nejprve zajde do bufetu na *ramen.* V tašce sice měl několik *onigiri* a čokoládu, ale usoudil, že si je radši nechá do zásoby na horší časy. Jak víme, neuměl číst, a tak mu chvíli trvalo, než přišel na to, jak to v takovém bufetu funguje. Než tam člověk vůbec vkročí, musí si nejdřív koupit jídelní poukázku. A protože se tyhle poukázky prodávají jedině v prodejních automatech, musel si čtení neznalý pan Nakata najít někoho, kdo by mu se zakoupením pomohl. Naštěstí stačilo zmínit se, že má slabý zrak a dobře nevidí, aby mu nějaká paní hned pomohla vložit do automatu peníze, stiskla za něj ten správný knoflík a pak mu předala drobné. Zkušenost už pana Nakatu naučila, že není nejchytřejší lidem říkat

podle pravdy, že neumí číst, poněvadž pak na něj koukají jako na zjevení.

Po jídle si pan Nakata přehodil přes rameno svou plátěnou brašnu, popadl deštník a začal obcházet lidi kolem, kteří tak nejspíš vypadali na šoféry kamiónů. Každého se slušně otázal, jestli by jej nesvezl kus cesty, že má namířeno na západ. Šoféři si prohlédli nejprve pana Nakatu, pak jeho oblečení a nakonec jeden jako druhý jen zavrtěli hlavou. Stopující dědeček je přeci jen úkaz dosti nevídaný, a oni z podivných věcí měli instinktivně strach. Řekli mu tedy, že jim firma zakázala brát stopaře. Bohužel.

Už jen dostat se z Nakana až na nagojskou dálnici zabralo panu Nakatovi spoustu času. Do téhle chvíle ze své čtvrti téměř nevytáhl paty, takže neměl ani potuchy, kudy a jak se na takovou dálnici vlastně dopravit. Když to bylo nutné, používal pan Nakata občas městský autobus, kam mu platila speciální průkazka, ale metrem ani vlakem, kam si člověk musí koupit lístek v automatu, ještě v životě sám necestoval.

Když si pan Nakata toho dne sbalil do své kabely věci na převlečení a toaletní potřeby, vyndal zpod tatami své úspory a dal si je do pleteného pásu na břicho, aby nedošly úhony, a pak s velikým černým deštníkem v ruce konečně vyrazil z domova, bylo něco před desátou dopoledne. Krátce nato se už na zastávce vyptával řidiče městského autobusu, jak by se tak nejlépe dostal na tokijsko-nagojskou dálnici, ale autobusák se mu málem vysmál.

„Já jedu akorát na Šindžuku, dědo. Městský autobusy na dálnici nejezděj. To musíte jet dálkovým.“

„A odkud vyráží takový dálkový autobus na tokijsko-nagojskou dálnici, pane šofére?“

„Z Tokijskýho nádraží, dědo,“ pravil řidič. „Víte co? Svezte se teď se mnou na Šindžuku, tam sednete na vlak a pojedete pěkně až na Tokijský. Tam si koupíte místenku, sednete na dálkovej autobus a tradá, už se povezete po tý vaší dálnici.“

Pan Nakata z toho zrovna dvakrát chytrý nebyl, nasedl nicméně do autobusu a dal se zavézt až na to zmíněné Šindžuku.

Tam ale bylo všechno ohromné, až přecházel zrak. Davy lidí se valily sem a tam, že mezi nimi málem ani neprošel. Vlaků tam jezdilo taky nepřeberně a on neměl ani potuchy, které z nich jedou zrovna na Tokijské nádraží. Orientační tabule mu byly málo platné,

nepřečetl je. Zkusil se zeptat na cestu několika kolemjdoucích, ale jejich vysvětlení na něj pokaždé bylo moc rychlé a zmatené, navíc i plné různých jmen míst, o kterých v životě neslyšel. Nedokázal si z toho zapamatovat ani slovo. Chvílemi už mu začínalo připadat, že se snad znovu baví s panem Kawamurou. Byl by se možná mohl zeptat v policejní budce, ale hrozilo, že ho budou považovat za sklerotického stařík a budou ho chtít strčit do ústavu (což už se mu jednou také málem stalo). Jak tak bloumal sem tam kolem nádraží, dělalo se mu postupně ze všeho okolního rámusu a špatného vzduchu čím dál tím hůř. Vydal se proto pěšky směrem, kde bylo lidí nejmíň, až nakonec dorazil do malého parku mezi vysokánskými mrakodrapy, posadil se na lavičku a dlouhou dobu tam jen tak seděl jako ztracený. Občas si něco prohodil pro sebe nebo si přihladil dlaní své nakrátko ostříhané vlasy. V parku nebyla ani jedna kočka. Jen vrány lovily z košů smetí. Pan Nakata několikrát vzhlédl k nebi, aby podle slunce odhadl čas. Obloha pro čmoud z výfuků nebyla málem vidět.

Po poledni vyšli z okolních mrakodrapů do parku zaměstnanci, aby si tam snědli *bentó.* Pan Nakata poobědval přichystané fazolkové buchty a zapil je praženým čajem z termosky. Pak zkusil oslovit dvě slečny, které zrovna seděly na vedlejší lavičce, jestli by mu neporadily, jak se dostane na nagojskou dálnici. Řekly mu to samé, co řidič autobusu. Ať jede centrální tratí na Tokijské nádraží a odtud že už jezdí dálkový autobus, který potřebuje.

„To už Nakata zkoušel, ale vůbec se mu nedařilo," přiznal pan Nakata podle pravdy. „Dodneška vůbec nevytáhnul paty z Nakana, takže nedovede jezdit vlakem. Umí jezdit jenom městským autobusem. Neumí číst, a tak si nemůže sám koupit lístek. Přijel autobusem až sem, ale teď se nemůže dostat dál."

Slečny jen kroutily hlavami. Neumí číst, je to možné? Děda nicméně nepůsobil nijak nebezpečně. Přívětivě se usmíval a byl čistě a slušně oblečený. Rozhodně nevypadal na nějakého bezdomovce, i když bylo trochu zvláštní, že s sebou v tak pěkný den tahá veliký černý deštník. A byl navíc i docela fešák. Měl takové jasné, čisté oči.

„Vy jste vážně ještě nikdy nebyl jinde než v Nakanu, dědo?" zeptala se černovlasá slečna.

„Ano prosím. Nakata se raději nikam jinam nepouštěl. Kdyby se ztratil, neměl by ho kdo jít hledat.“

„A to fakt neumíte číst?“ zeptala se druhá, s vlasy obarvenými na hnědo.

„Ano prosím. Ani trochu. Nakata ještě jakž takž pozná jednodušší číslice, ale počítat už taky nedokáže.“

„Ajajaj, to je teda pro vás jet vlakem vážně problém.“

„Ano prosím. Nakata si ani lístek nekoupí.“

„Kdybysme měly víc času, tak vás vezmem na nádraží a posadíme do vlaku, co potřebujete, jenomže my už za chvilku musíme zas do práce a nemáme čas. Pardon.“

„Ne prosím, vůbec se neračte omlouvat. Nakata si už nějak poradí sám.“

„Hele,“ napadlo najednou černovlasou, „nejede náhodou Tógeguči z obchodního dneska do Jokohamy?“

„To je fakt, vždyť to tuhle říkal. Zeptáme se ho, to by mohlo vyjít. Je to sice starej mrzout, ale dědu možná vezme,“ řekla obarvená.

„Podívejte, dědo, co kdybyste zkusil stopovat, když neumíte číst?“ radila černá. „Stopovat?“

„To poprosíte nějakýho člověka, co řídí auto, a on vás sveze. Ale většinou to funguje jenom s kamiónama. Osobní auta moc neberou.“

„Jenom jestli to Nakata zvládne? V tak složitých věcech jako kamióny a osobní auta se vůbec nevyzná.“

„Prostě to zkusíte a ono to nějak dopadne. Já to jednou zkusila, ještě na škole. Řidiči byli všichni moc hodný.“

„Jo dědo, a kamže to vlastně po tý dálnici chcete jet?“ napadlo hnědovlasou.

„To Nakata ještě neví.“

„To jako nevíte, kam jedete?“

„To prosím Nakata opravdu neví. Ale až *tam* bude, tak to pozná. Nejdřív musí jet na západ po nagojské dálnici. Co bude dál, to si ještě promyslí. Rozhodně ale musí na západ, děj se co děj.“

Slečny se po sobě významně podívaly, jenomže ve způsobu, jakým to pan Nakata řekl, byla zvláštní přesvědčivost. A navíc jim byl pan Nakata tak nějak přirozeně sympatický. Dojedly *bentó*, hodily prázdné krabice do koše a vstaly z lavičky.

„Víte co dědo, pojďte s náma a my už to nějak zařídíme," řekla černovlasá, ani nevěděla jak.

Pan Nakata vešel s těmi dvěma do nedaleké vysokánské budovy. V tak velikém domě byl vůbec poprvé v životě. Slečny ho usadily na lavici u recepce, něco řekly recepční, a se slovy „počkejte tady, dědo," mu zmizely v jednom z mnoha výtahů. Pan Nakata, v ruce deštník a v náručí svou plátěnou kabelu, seděl poslušně na lavici a pozoroval zaměstnance firem, kteří se právě vraceli z oběda do kanceláří. I to pro něj bylo něco úplně nového. Všichni ti pánové a dámy měli takové pěkné šaty, dočista jako by byli spolu smluvení. Kravaty, nablýskané tašky, lodičky. A všichni se jako o závod hnali úplně stejným směrem. Pan Nakata naprosto netušil, co tu taková spousta lidí může pohledávat.

Konečně se vrátily jeho dvě známé. Přivedly s sebou nějakého vyčouhlého mládence v bílé košili a proužkované kravatě a hned ho představily panu Nakatovi.

„Tohleto je, pane Nakato, Tógeguči. Za chvíli pojede s dodávkou do Jokohamy a vás vezme s sebou. Hodí vás na parkoviště na Kóhoku. To už je nagojská dálnice a můžete si tam chytnout další stop. Obejdete si auta, řeknete, že chcete na západ, a až vás někdo vezme, pozvete ho pak třeba na oběd, až budete někde stavět, rozumíte?" povídá hnědovlasá slečna.

„Dědo, budete na to ale mít dost peněz?" povídá černovlasá.

„Ano. Na to prosím Nakata peníze má."

„Hele, Tógeguči, pan Nakata je náš známej, takže se k němu budeš chovat slušně, je ti to jasný?" povídá hnědovlasá.

„Kdybyste se tak někdy chovaly vy dvě ke mně," vzdychl si mládenec.

„Leda až se zblázníme," zněla odpověď té černovlasé.

Nastala chvíle loučení s panem Nakatou. „Dědo, tady od nás máte na cestu. Snězte si to, až dostanete hlad," řekly ty dvě a předaly mu balíček *onigiri* a čokoládu ze samoobsluhy. Pan Nakata jim za všechno poděkoval, jak nejlépe dovedl.

„Nakata je vám hluboce a mnohonásobně zavázán. Nenachází slov, jak vám poděkovat za vše, co jste pro něj tak laskavě ráčily udělat. Nakata se bude dnem i nocí modlit za vaše štěstí."

„Tak to moc držíme palce, ať vám to modlení vyjde," řekla černovlasá a hnědovlasá se jen zahihňala do hrsti.

Tógeguči pak usadil pana Nakatu na sedadlo spolujezdce jejich podnikové toyoty hiace a po tokijské magistrále ho zavezl až na dálnici směr Nagoja. Na silnicích byla dopravní zácpa, a tak si ti dva stihli popovídat o všem možném. Tógeguči byl trochu plachý, takže mu chvíli trvalo, než se rozpovídal, ale jakmile si na pana Nakatu zvykl, nepustil ho už skoro ke slovu. Měl toho spoustu na srdci a před panem Nakatou, kterého už nejspíš podruhé neuvidí, mohl bez problémů říct úplně všechno. Že ho přednedávnem opustila jeho milá, se kterou byl už zasnoubený. Našla si jinýho, mrcha. No představte si, strašně dlouho dělala jako by nic, a přitom si vesele chodila s ním i s tím druhým klukem najednou. Že ho ve firmě nemají rádi nadřízení a že přemýšlí, jestli nemá odejít. Že se jeho rodiče rozvedli, ještě když byl na střední. Máti se hnedle znovu vdala, jenže si nepomohla: ten její novej je akorát normální podvodník. Že půjčil všechny peníze nejlepšímu kamarádovi, a teď se slehla zem po penězích i po kamarádství. Že vedle jeho bytu bydlej nějaký studenti, co si do noci pouštějí muziku, a on kvůli nim nemůže spát.

Pan Nakata poslouchal a poslouchal a poslouchal, občas přitakal, jak se sluší, nebo pronesl nějakou účastnou poznámku. Když jejich dodávka vjížděla na parkoviště na Kóhoku, věděl už o Tógegučiho životě skoro úplně všechno. Spoustě věcí tak docela nerozuměl, ale pochopil bez problémů, že je Tógeguči mládenec, který dělá, co může, aby žil, jak se sluší a patří, jenomže má smůlu a spousty problémů, které mu svazují ruce.

„Nakata vám moc děkuje, že jste ho ráčil zavézt až sem. Je vám za to velice zavázán."

„Pane Nakato, neděkujte, já jsem moc rád, že jste se mnou jel. Vy jste mi normálně zlepšil náladu. Skvěle se s váma povídalo. Takhle jsem si fakt ještě s nikým nepopovídal. Nezlobte se prosím vás, že jsem vás celou cestu jen otravoval se svýma problémama."

„Pane Tógeguči, neračte se vůbec znepokojovat. Nakata si s vámi povídal opravdu velmi rád. O nějakém otravování nemůže být ani řeči, na to vůbec nemyslete. Nakata si je jistý, že vás určitě brzy potká něco dobrého."

Mladík nakonec vytáhl z peněženky telefonní kartu a dal jí panu Nakatovi. „To je pro vás, pane Nakato. Telefonní karta naší

firmy. Nezlobte se, že vám dávám na rozloučenou jen takovou hloupost.“

„Nakata velice děkuje,“ pravil pan Nakata a kartu s velikou úctou zastrčil do peněženky. Ještě nikdy v životě sice nikomu netelefonoval ani nevěděl, jak se s takovou kartou vlastně zachází, ale zdálo se mu neslušné, aby odmítl. To bylo někdy okolo třetí odpoledne.

Najít řidiče, který ho nakonec svezl do Fudžikawy, trvalo panu Nakatovi necelou hodinku. Vzalo ho veliké chladírenské auto nějaké rybářské společnosti. Šoférovi bylo něco přes čtyřicet a byl to pořádný vazoun. Měl paže jako normální lidi stehna a taky pořádné břicho.

„A nevadí vám, že to tu smrdí rybama?“ zeptal se na přivítanou.

„Nakata prosím ryby rád,“ řekl pan Nakata podle pravdy.

„Vy jste se mi zdá pěkně šáhlej strejda, co?“ rozesmál se šofér.

„Ano prosím. To občas Nakata slýchává.“

„A to já mám pošahaný lidi rád,“ rozpovídal se šofér. „Komu zato nevěřím, jsou lidi, co se tvářej jako by nic a hrajou spořádaný vobčany.“

„Jejej, opravdu, pane šofére?“

„Jistěže. To je totiž můj názor.“

„To Nakata bohužel žádný názor nemá. Má jenom rád úhoře.“

„Mít rád úhoře, to už je přece taky svýho druhu názor, ne?“

„Úhoři jsou taky názor?“

„Jistěže. Mít rád úhoře je přece super názor, podle mě teda.“

V podobně příjemných debatách spolu ti dva jeli až do Fudžikawy. Pan Nakata se dozvěděl i šoférovo jméno. Byl to nějaký pan Hagita.

„To mně řekněte jedno, pane Nakato. Co bude s tímhle naším světem za pár let, jak to vidíte?“

„Račte odpustit, pane šofére, ale Nakata je na tohle moc hloupý. Podobným věcem prostě vůbec nerozumí,“ omlouval se pan Nakata.

„Bejt blbej nebo chytrej, to je buřt. Hlavně musí každej mít svůj názor, jinak je namydlenej.“

„Jenomže, pane Hagito, když je člověk hloupý, tak ani nedokáže o ničem přemýšlet.“

„Vemte si to takhle. Vy máte rád ty úhoře, že jo?“

„Ano prosím, to je Nakatovo oblíbené jídlo.“

„No a to už spolu právě souvisí.“

„Aha?“

„No, a teď mi řekněte podle pravdy. Máte rád i *ojakodon*?“

„Ten Nakata prosím moc rád.“

„No, a to s tím právě zase souvisí,“ rozhovořil se šofér. „Všechny tyhle věci se vám totiž nasbírají dohromady a bum, máte tu názor jako řemen. Když se totiž všecko, co spolu souvisí, pěkně shrne dokupy, znamená to dohromady mnohem víc. Ať už je to úhoř, *ojakodon* nebo celý menu s pečenou rybou, rozumíte?“

„Moc ne. Ráčí tu tedy jít jenom o jídlo?“

„To rozhodně ne. Počítají se vlaky, císař, cokoliv.“

„Nakata ale vlakem jezdit nemůže.“

„To nehraje roli. Heleďte, já chci akorát říct, že ať se člověk potká s kýmkoliv, když má svůj názor, vidí do věcí a vony mu docela přirozeně dávají smysl. Nejdůležitější je, abyste uměl tohle. Na tom, jaký máte íkvé, vůbec nezáleží. Záleží akorát na jediným: jestli se umíte dívat kolem sebe.“

„Pane Hagito, vy jste takový chytrý člověk.“

Pan Hagita se rozřehtal na celé kolo. „A to vám člověk deset minut vysvětluje, že na tom nezáleží. Hele, já nejsem žádnej ajnštajn. Já akorát uvažuju po svým. Proto mě taky lidi nemaj rádi. Furt totiž říkám věci, který se jim nelíběj. Jo jo, použijte někdy vlastní hlavu, a lidi se z vás rázem celí vosypou.“

„Nakata ale jednu věc nechápe. Jak spolu prosím souvisí, že má rád úhoře a že má rád *ojakodon*?“

„No když to vememe stručně, tak asi takhle: Předně tu, pane Nakato, existujete vy jako člověk. Pak tu jsou nejrůznější věci, co se vás nějak týkají. Mezi těma věcma a váma je souvislost docela jistá. A tím právě spolu souvisí i váš úhoř a *ojakodon.* A když to rozvedeme dál, tak přesně takováhle souvislost je i mezi váma a kapitalistama a váma a proletariátem, víte? Docela samozřejmě a jasně.“

„Pro-co?“

„Proletariátem, pane Nakato, proletariátem," zvedl šofér z volantu své dvě pracky tak, aby si je pan Nakata mohl prohlédnout. Panu Nakatovi připomínaly spíš dvě lapačky na baseball než lidské ruce. „Lidi, co se dřou v potu tváře, se jmenujou proletariát. Pak jsou tu ještě jiný, co furt jen dřepěj zadkem na židli, sami nehnou ani prstem, jen nařizujou ostatním, co maj dělat, a berou za to asi tak stokrát víc než já. Tak to jsou kapitalisti."

„Nakata žádné kapitalisty nezná. Nakata je chudý a nezná skoro žádné slavné lidi. Nakata zná jenom tokijského pana starostu. Je pan starosta taky kapitalista, pane Hagito?"

„No, nejspíš jo. Starostové, to bejvají takoví kapitalistický vlčáci."

„To je pan starosta pes?" vzpomněl si pan Nakata na černého psa, který jej přivedl do domu Džonyho Wolkra. Teď mu to hrůzu nahánějící zvíře začalo skoro splývat s představou pana starosty.

„Takovejch psů na světě je, pane Nakato. Takovejch ohařů zapráskanejch."

„Ohařů?"

„No to jsou takoví nóbl psi, co běhaj furt sem a tam, jak pán poroučí."

„A jsou i nějaké kapitalistické kočičky, pane šofére?"

Když pan Hagita uslyšel tohle, začal se znovu řehtat jako pominutý. „Vy jste fakt případ, pane Nakato! Lidi jako vy já prostě miluju. Kapitalistický kočičky! To je teda názor jako stehno."

„Poslyšte, pane Hagito?"

„Copak?"

„Nakata je chudý a dostával každý měsíc od pana starosty *potvoru.* Myslíte, že je to něco, co se nepatří?"

„A kolik jste měsíčně bral?"

Pan Nakata uvedl částku. Pan Hagita jen nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Člověče, jak jste za to mohl dneska vůbec přežít?"

„To prosím nebylo tak těžké. Nakata moc peněz neutratí. Kromě *potvory* si ještě vydělával hledáním kočiček, co se zaběhnuly v sousedství."

„Aha, takže profesionální hledač koček?" pravil pan Hagita uznale. „Já to vzdávám. Vy jste teda fakt exot."

„Nakata totiž umí s kočičkami mluvit," pravil pan Nakata odhodlaně. „Rozumí, co povídají. Takže jich dokázal spousty najít, když se zaběhly."

Pan Hagita jen chápavě přikývnul. „Rozumím. Pro *vás* není nic nemožnýho. Já už se ničemu, ale vůbec ničemu nedivím."

„Jenomže teď najednou Nakatovi přestalo povídání s kočičkami jít. Vůbec neví, jak je to možné."

„To víte, pane Nakato, celej svět se nám mění den vode dne. Když přijde čas, je tady ráno a novej den, ale svět už není ten samej, co včera. V takovým světě ani vy nemůžete bejt věčně ten samej pan Nakata, to je jasný, ne?"

„Ano prosím."

„A vemte si, že úplně stejně se měněj i všecky souvislosti mezi věcma. Kdo je kapitalista a kdo patří mezi proletariát. Kde je vpravo a kde je vlevo. Informační revoluce, akciový opce, kapitálový fluktuace, rekvalifikace, nadnárodní korporace – jeden už ani neví, co je dobrý a co zlý. Ze světa se pomalu ale jistě začínaj vytrácet jakýkoli jasný hranice. To se pak nedivte, že se už nedomluvíte s kočkama."

„Kde je vpravo a kde vlevo, to Nakata ale ještě pozná. Vpravo je přece tady a vlevo tady, ne?"

„A to je fakt," přikývl pan Hagita. „Aspoň něco je ještě jistý."

Nakonec se spolu ještě zastavili na jídlo v bufetu na jednom odpočívadle. Pan Hagita objednal dvakrát úhoře a všechno platil sám. Pan Nakata trval na tom, že zaplatí on, aby se panu Hagitovi odvděčil za svezení, ale pan Hagita jen zavrtěl hlavou.

„Heleďte, na tohle zapomeňte, jo? Já sice nejsem žádnej pracháč, ale tolik ještě mám, abych vás nemusel obírat vo tu mizernou almužnu, co se vám slavnej tokijskej pan starosta uráčil dávat, abyste mu nechcíp hlady."

„Nakata velice děkuje, pane šofére. Vystrojil jste mu hotovou hostinu," poděkoval pan Nakata za laskavost.

Na odpočívadle ve Fudžikawě strávil pan Nakata obcházením řidičů další hodinu, ale pořád nemohl najít nikoho, kdo by ho vzal. Pan Nakata se nad tím ale nijak nerozčiloval ani neklesal na mysli. Pro něj čas neplynul vůbec rychle. Vlastně: neplynul pro něj vůbec.

Aby pan Nakata přišel na jiné myšlenky, vyšel si radši z budovy odpočívadla na procházku po okolí. Na bezmračném nebi jasně zářil měsíc. Pan Nakata si vykračoval po parkovišti a ťuk ťuk, poklepával si špičkou deštníku o asfalt. Všude okolo stály nedohledné řady velikánských kamiónů, jako odpočívající stáda nějakých zvířat. Byly tam i takové, které měly třeba dvacet pneumatik velkých jako dospělý člověk. Pan Nakata si to všechno chvilku prohlížel. Jen si to představte, takhle v noci si jezdí po silnicích takové spousty tak velikých aut. Copak to asi všechny vezou v těch velkých návěsech? Pan Nakata si to nedokázal představit. Možná že by se to dozvěděl, kdyby si mohl pěkně přečíst ty různé nápisy napsané na kontejnerech.

Jak se tak chvíli procházel, uviděl nakonec v rohu parkoviště, ve stínu za jedním z aut, asi deset zaparkovaných motorek. U nich stálo několik výrostků a jeden přes druhého něco křičeli. Stáli v kruhu a koukali se na něco, co bylo uprostřed. Pana Nakatu to začalo opravdu zajímat a rozhodl se, že se na to všechno podívá blíž. Asi tam našli něco moc zajímavého.

Když přišel trochu blíž, zjistil, že tam někoho obstoupili nějací chuligáni a teď ho bijí, kopou a ubližují mu. Ruce měli většinou prázdné, ale jeden z nich držel řetěz. A ještě další měl černý obušek, podobný těm, které nosívají policisti. Spousta jich měla obarvené vlasy, někdo na žluto, někdo na hnědo. Rozhalené košile s krátkými rukávy, trička normální i značková sportovní. A několik jich mělo na ramenou tetování. Kluk na zemi, kterého bili a kopali, vypadal podle oblečení na jednoho z nich. Když pan Nakata se svým deštníkem přiťukal po asfaltu až k nim, pár se jich otočilo a zle si ho měřilo pohledem. Jakmile ale pochopili, že je to jen nějaký neškodný dědoušek, přestali z něj mít strach.

„Hele dědku, koukej vodsaď vymáznout, nebo ti pomůžeme," povídá jeden.

Pan Nakata, jako by ho neslyšel, dál krok za krokem postupoval blíž a blíž. V té tmě měl dojem, jako by mladíkovi na zemi vytékala z pusy krev.

„Teče mu krev. Vždyť tu ještě umře," řekl pan Nakata.

Tohle chuligáni nečekali, a tak bylo chvíli ticho.

„Co se do toho sereš, dědku? Chceš snad vodkráglovat taky, nebo co?“ povídá frajer s řetězem. „Mně je to úplně jedno, jestli vás sejmu jednoho, nebo oba dva.“

„Ale lidi se nesmí zbytečně zabíjet!“ řekl pan Nakata.

„Jo voleee, *lidi se nesmí zbytečné zabíjeeet“*, opakoval po něm někdo jako posměšná ozvěna a několik grázlů se tomu zasmálo.

„My už, dědku, máme svoje důvody a tobě je po nich ale úplný hovno, rozumíš? Vezmi si to svý paraple, ať nedejbože ještě nezmokneš, a koukej, ať už jsi někde hodně daleko vodsaď.“

Kluk na zemi se začal svíjet a chlápek s vlasy nakrátko ho vší silou nakopnul těžkou botou do žeber.

Pan Nakata zavřel oči. Cítil, jak v něm něco začíná tiše vřít. Něco nepotlačitelného, nezadržitelného. Udělalo se mu trochu špatně. Hlavou mu bleskly ošklivé vzpomínky na zabití Džonyho Wolkra. V dlani znovu přesně cítil, jaké to bylo, když nůž v jeho ruce pronikal Džonymu hloub a hloub do hrudníku. *Souvislosti*, napadlo pana Nakatu najednou. Tohle je dozajista jedna z těch souvisejících věcí, o kterých mluvil pan Hagita. Úhoř = nůž = Džony Wolkr. Hlasy chuligánů splynuly v jedinou nerozlišitelnou masu. Mísila se s neúnavným, monotónním hukotem pneumatik z dálnice v jeden jediný podivný tón. Srdce jediným, prudkým stahem vyslalo krev do nejzazších koutů těla. Pana Nakatu obklopila noc.

Vzhlédl k obloze a pomalu roztáhl svůj veliký černý deštník. Pak velmi pozorně ustoupil dozadu o několik kroků. Tak, aby byla mezi ním a chuligány mezera. Rozhlédl se po okolí a ustoupil ještě o kus dozadu. Banda se výborně bavila.

„Ty vole, to je řízek!“ zasmál se někdo. „Von si fakt bere ten svůj deštník!“ Smích ale neměl trvat dlouho. Z nebe najednou začalo padat něco slizkého, něco moc divného. Jak to dopadalo na zem, bylo slyšet podivné měkké pleskání. Lumpové nechali svou oběť na pokoji a začali jeden po druhém zvedat hlavy k obloze. Nebyl na ní jediný mráček. Cosi ale neustále padalo z oblohy dolů, odněkud z jednoho jejího konce. Nejdřív jen tak po troškách, ale příval stále rostl a nakonec se valily spousty jako při průtrži mračen. Záplava něčeho černočerného pršela v malých, asi třícentimetrových kouscích. Ve světle lamp z parkoviště to vypadalo jako lesklý, černý sníh. Zlověstný, hrozivý sníh, který

padal chuligánům na ruce a na ramena a za krk, a kam dopadnul, tam už zůstal. Pokoušeli se ho sundávat rukama, ale marně.

„Ty vole, to sou pijavice!“ zařval někdo.

Pak se banda jako na povel rozběhla za hrozného řevu přes parkoviště k záchodům. Jeden z darebáků se cestou srazil s osobním autem, které právě vjíždělo na parkoviště, ale nic vážného se mu nestalo, řidič jel totiž pomalu. Kluk s nažluto obarvenými vlasy se svalil na asfalt, ale hned zase vstal a začal mlátit pěstí do kapoty a nadávat řidiči. Na nic dalšího se ale už nezmohl a nakonec se taky odbelhal na toalety.

Pijavice ještě chvíli pršely o sto šest, pak ale začal jejich příval slábnout, až nakonec ustal docela. Pan Nakata sklapnul deštník, oklepal z něj na zem pijavice a šel se podívat, co je s ležícím mladíkem. Moc blízko raději nechodil, pijavic totiž byly kolem celé hory a zmláceného kluka pod nimi nebylo skoro vidět. Když napnul zrak, uviděl, že má kluk natržené oční víčko a teče mu spousta krve a že má nejspíš i zlomených pár zubů. Na něco takového byl pan Nakata sám krátký. Bylo třeba někoho zavolat. Vrátil se tedy do bufetu a řekl zaměstnancům, že v rohu parkoviště leží nějaký zraněný mladý muž. „Zavolejte hned strážníka, jinak tam asi umře,“ vysvětlil jim.

Za chvíli potom se mu konečně podařilo najít řidiče, který ho byl ochotný vzít až do Kóbe. Byl to takový ospalý chlapík, něco kolem pětadvaceti let. S vlasy svázanými do culíku, piercingem v uchu, na hlavě baseballovou čepici Chunichi Dragons. Seděl sám za stolem, kouřil cigarety a pročítal vydání týdeníku s manga komiksy. Měl na sobě strakatou aloha košili a na nohou velikánské Nike tenisky. Vysoký zrovna moc nebyl. Popel z cigaret naprosto bez rozpaků oklepával do mísy s vývarem od dojedeného *ramenu.* Pana Nakatu si chvilku prohlížel a pak otráveně přikývl. „A no jó, tak proč bysem vás nevzal, v pohodě. Teda, trochu se podobáte našemu dědovi, řek bych. Možná tím, jak jste vyoblíkanej, nebo jak divně mluvíte? Jenže s dědou už je amen. Naposled už byl úplně senilní a přednedávnem umřel.“

Podle toho, co říkal, měli do rána dorazit do Kóbe. Vezl tam dodávku nábytku pro jeden obchodní dům. Když vyjížděli z parkoviště, uviděli nehodu. Srazila se tam nějaká auta a okolo už bylo i pár policejních vozů. Blikaly červené výstražné majáčky a

policie se svítilnami v rukou naváděla auta na a z parkoviště. Nebyla to tak vážná nehoda. Jen lehčí hromadná srážka. Bylo vidět dodávku s nabouraným bokem a nějaké auto s rozbitými zadními světly. Řidič sroloval okénko, vykoukl ven a něco si chvíli říkal s policií, pak zase okno zavřel.

„Z nebe prej napršela ňáká hromada pijavic nebo co," pravil s naprostým nezájmem. „Auta je rozjezdily na kaši a teď tu kdekdo dostal smyk. Takže máme prej ject vopatrně. Pak se tam prej taky ještě chytli místní motorkáři a jeden je na tom prej nějak špatně. Fakt super kombinace: hovada na motorkách a pijavice k tomu. No, aspoň že maj chlapci vod policie co dělat."

Ubral rychlost a opatrně zamířil k výjezdu. Gumy mu ale stejně několikrát podklouzly. Vždycky, když se to stalo, zabral zlehka volantem a vrátil kamión do správného směru.

„Ty vole, těch teda ale jsou fakt kvanta," komentoval situaci. „To teda klouže, že je to vo hubu. A ještě něco tak odpornýho jako pijavice. Řekněte, dědo, přicucla se na vás někdy pijavice?"

„To prosím ne, co se Nakata pamatuje, tak se mu nic podobného nestalo."

„To na mě jo, několikrát. Já výrost v horách v Gifu, a tam když jdete po lese, tak na vás ty svině padaj ze stromů. Vlezete do řeky, a už je máte na nohách. Jó, pokud jde vo pijavice, na ty jsem já odborník. Ty jak na vás nalezou, tak se jich jen tak nezbavíte. Ty větší mají pěknou sílu, a když je chcete vodtrhnout, tak jdou i s kůží a pak máte jizvu jak hovado. Platí na ně jedno jediný: pálit je vohněm. Pijavice jsou hnus. Přicucnou se a pak vám pijou krev. A pak jsou napitý a slizký, fuj tajbl. Hnus, co?"

„To tedy ano. Naprostý, prosím," souhlasil ochotně pan Nakata.

„Jenže co je znám, tak si nikdy nepadají jen tak z nebe, a už vůbec ne na dálničních parkovištích. Pijavice nejsou déšť, to ani náhodou. Něco tak pitomýho jsem v životě neslyšel. To si může vymyslet leda někdo místní, kdo o pijavicích nemá ani páru. No slyšel jste někdy takovou blbost?"

Pan Nakata neodpověděl. Mlčel.

„V Jamanaši se před pár rokama přemnožily stonožky a to jste měl vidět, jak to klouzalo. Zrovna jako teď, a těch bouraček co bylo. Koleje byly taky k nepoužití a vlaky stály, no kalamita. Jenže

ani ty stonožky nepadaj jen tak z nebe. To dá přece sakra rozum, ne?“

„Nakata kdysi v Jamanaši byl. To ještě byla válka, prosím.“

„Ty vole, jaká válka?“ odtušil řidič.

21

SLAVNÝ SOCHAŘ KÓIČI TAMURA
BRUTÁLNĚ UBODÁN!
NALEZEN V PBACOVNĚ MRTEV!
POTOKY KRVE NA PODLAZE!

Světoznámý sochař Kóiči Tamura (5… let) byl 30. tohoto měsíce objeven mrtev v pracovně své tokijské rezidence ve čtvrti Nogata v nakanském obvodu ženou, která do domu docházela vykonávat domácí práce. Umělec byl nalezen úplně nahý a tváří k zemi v tratolišti krve na podlaze, se stopami po zápase v nejbližším okolí. Podle všeho se jedná o nepochybný případ vraždy. Jako vražedný nástroj byl identifikován kuchyňský nůž, který si pachatel přinesl z kuchyně oběti a poté jej zanechal vedle mrtvého těla.

Pravděpodobná doba vraždy byla policií stanovena na 28. t. m. v podvečer. Jelikož ale žil sochař v poslední době zcela osaměle, byla jeho mrtvola objevena až po dvou dnech od hrůzného činu. Tělo bylo na mnoha místech hrudi pobodáno velikým nožem, užívaným v domácnosti na krájení masa. Zdá se, že bezprostřední příčinou smrti se stalo mohutné krvácení ze srdce a plic. Ohledání dále prokázalo četné zlomeniny žeber, zřejmě působením značně silného úderu. Stran otisků prstů, stop atd. dosud policie nevydala jakékoli oficiální prohlášení. Rovněž se zdá, že neexistují žádní svědkové celého případu.

Soudě podle faktu, že v celém domě bylo jinak shledáno vše v naprostém pořádku a pachatel se nedotkl ani cenností a peněženky, volně ležících poblíž místa činu, byl zřejmě hlavním motivem vraždy jakýsi osobní spor mezi pachatelem a obětí. Přestože se Tamurova rezidence nachází v klidné obytné čtvrti Nakana, nezaznamenali obyvatelé okolních domů v inkriminovanou dobu

jakýkoli podezřelý hluk a nad zprávou o celém případu projevují hluboké a neskrývané znepokojení. Poněvadž ale umělec ve svém domě zřejmě žil takřka v skrytu a bez kontaktů s nejbližším okolím, nevšiml si zprvu nikdo ze sousedů ničeho podezřelého.

Umělcův nejstarší syn (15), který je v domácnosti dále trvale hlášen, nebyl docházející hospodyní údajně v domě za posledních cca deset dní vůbec pozorován, totéž uvádí i nižší střední škola, kde je Tamura junior zapsán. Po pohřešovaném bylo vyhlášeno celostátní pátrání.

Podle svědectví sekretářky, která spravuje umělcovu kancelář a ateliér, sídlící v Musašinu, mimo Tamurovu hlavní rezidenci, měl mistr až do dne bezprostředně před svým zavražděním pokračovat v ateliéru v práci na svém díle. V inkriminovaný den se mu pak několikrát pokoušela dovolat kvůli nějaké záležitosti přímo do rezidence, ale vždy se jí ozval pouze záznamník.

Akademický sochař Tamura se narodil v Kokubundži, Tokio, v roce 195… Již za svých studií v ateliéru sochařství Tokijské akademie výtvarných umění vytvořil řadu unikátních děl, zmiňovaných v sochařských kruzích s respektem jako originální a průlomová. Jeho celoživotním tématem se stalo umělecké ztvárnění hlubin lidského podvědomí a jeho styl, bořící veškeré ustálené stereotypy, došel velkého uznání mezi celosvětovou odbornou veřejností. Z nejznámějších děl zmiňme alespoň mistrovu proslulou ambiciózní sérii *Labyrinty*, ztvárňující s ohromující fantazií krásu a působivost různých bludištních struktur. Mistr Tamura v současnosti působil jako emeritní profesor Výtvarné akademie v… a výstava jeho prací, konaná před dvěma lety v newyorském Muzeu moderního umění, patří beze sporu –

A dost. V ten okamžik noviny odložím. Z titulní stránky se na mě šklebí brána našeho domu v Nogatě. Pak taky jedna otcova starší fotografie. Zlověstnost z toho všeho přímo vane. Složím noviny načtyřikrát a položím je na stůl. Neříkám nic, sedím na posteli, obličej zabořený do dlaní. V uších mi tupě hučí konstantní, monotónní zvuk. Zatřesu několikrát hlavou. Protivného zvuku se tím ale nezbavím.

V místnosti jsem jen já. Je asi sedm hodin večer. Právě jsme s panem Óšimou zavírali památník. Po slečně Saeki zbyla jen ozvěna

jejího golfu na dvoře a teď je pryč. V celé budově jsem už jen já a pan Óšima. A pak ten hnusný, vlezlý zvuk v mé hlavě.

„To jsou předvčerejší noviny. Vyšlo to, zatímco jsi byl v horách. Jak jsem to četl, napadlo mě, jestli ten Kóiči Tamura nebude třeba tvůj táta. Všechno mi to k tobě přesně sedlo. Chtěl jsem ti ten článek ukázat už včera, ale radši jsem čekal, až se tu trochu aklimatizuješ."

Kývám, obličej pořád ještě v dlaních. Pan Óšima si sedne ke stolu na otáčecí židli, nohu přes nohu, neříká nic a jen se na mě dívá.

„Já jsem to ale neudělal!"

„To přece nikdo netvrdí," říká pan Óšima. „Ten den sis až do večera četl tady v knihovně. Je naprosto vyloučené, že bys pak ještě dojel do Tokia, zavraždil tam otce a hned potom se zase vrátil sem do Takamacu. To se nedá reálně stihnout."

Já si ale nejsem vůbec tak jistý. Jak si to tak v hlavě počítám, vychází mi zabití otce přesně na den, kdy jsem našel na svém triku krev. Divná náhoda.

„Ty máš teď jiný problém. Podle toho, co píšou v tom článku, tě začala hledat policie. Nejspíš jako korunního svědka celého případu."

Kývám.

„Asi by bylo jednodušší, kdybys teď rovnou zašel na policii a dokázal, že máš alibi, než abys dál utíkal a schovával se. Já ti samozřejmě všecko dosvědčím."

„Když to ale udělám, tak mě nejspíš pošlou supem do Tokia, ne?"

„To nejspíš ano. Zvlášť, když ještě ani nemáš za sebou povinnou školní docházku. Nemůžou tě nechat, aby sis dělal, co budeš chtít. Podle zákona se o tebe musí někdo starat."

Vrtím hlavou. „Já nechci nikomu vůbec nic vysvětlovat. Ani se vracet domů a do školy už vůbec ne."

Pan Óšima se na mě jen zadívá se semknutými rty.

„To musíš nejlíp vědět ty sám," říká nakonec docela klidným hlasem. „Co se mě týče, myslím si, že každý má právo si žít, jak uzná za vhodné, ať je mu patnáct, nebo jedenapadesát. Věk nic neznamená. Jenže bohužel, většina lidí v našem světě bude na tu věc asi mít trochu jiný názor. Pokud se nakrásně rozhodneš, že

nechceš nikomu nic vysvětlovat a ať ti všichni vlezou na záda, budeš nejspíš co nevidět na štíru s policií i s lidmi vůbec. To by nebyl moc pěkný život. Je ti teprve patnáct a všecko máš ještě před sebou. Uvážil sis to dobře?“

Mlčím.

Pan Óšima znovu vezme noviny a přelétne očima článek. „Tady píšou, že tatínek už neměl nikoho jiného, jen tebe.“

„Ještě měl moji mámu a ségru. Jenže ty od nás už dávno odešly a nikdo neví kam. A i kdybych věděl, kde jsou, tak moc pochybuju, že by mu přišly na pohřeb.“

„A kdo se v tom případě postará o tatínkovy poslední věci, když to neuděláš ty? O pohřeb a o všechno nutné papírování okolo?“

„Přece v těch novinách psali, že měl otec v ateliéru nějakou sekretářku, co se mu stará o lejstra. Ta se v podobnejch věcech vyzná nejlíp, takže bych to klidně nechal na ní. Já nechci nic, co po mým otci zbylo. Ani barák, ani peníze. Ať si s tím dělá, co chce.“

Máš po něm přece ještě minimálně půlku genů, napadne mě najednou.

„Poslechni, můžu se na něco zeptat?“ otáže se pan Óšima. „Já ti mám skoro dojem, že ať už tvého tátu zabil, kdo chtěl, ty z toho nejsi ani trochu smutný. To ti to všechno není opravdu vůbec líto?“

„Je mi líto, že to s ním dopadlo takhle. Přece jenom to byl můj vlastní otec. Jestli chcete ale něco vědět, doopravdy lituju jen jediný věci, a to, že neumřel už mnohem dřív. Já vím, že to zní hrozně, takhle mluvit o mrtvým, ale nemůžu si pomoct.“

„To nic. Za takovýchhle okolností máš myslím právo na trochu upřímnosti.“

„Jenže já…“

Můj hlas nadobro ztrácí potřebnou váhu. Slova, která mi vycházejí z úst, marně hledají, kde by se zachytila, a zůstávají bloudit v prázdném prostoru. Pan Óšima vstane ze židle a posadí se vedle mě.

„Pane Óšimo, mně se teď děje hrozná spousta věcí. Některý jsem si vybral sám, ale jiný vážně ne. A už se ani pomalu nevyznám v tom, který jsou který. Vždyť ono to chvílema vypadá, že i to, co jsem si navenek vybral sám, už bylo stejně dávno daný. Mám dojem, že akorát jdu po cestě, kterou mi někdo předem

vytyčil. Ať si namáhám hlavu, jak chci, ať se snažím a potím, jak chci, je to všechno úplně nanic. Nebo spíš takhle: čím víc se snažím, tím jako by to bylo horší, tím míň a míň jako bych to byl já. Pořád ujíždím víc a víc ze svý cesty, a to je prostě příšerný. Nejen příšerný: to je normálně *strašný*. Občas mám pocit, že se celej scvrkávám nebo co."

Pan Óšima mi položí ruku na rameno. Cítím, jak jeho dlaň hřeje.

„I kdyby to snad byla pravda, i kdyby ti vážně bylo souzeno, že všechny tvoje volby a snažení mají přijít vniveč, ani trochu se tím netrap. Zůstáváš pořád jen a jedině sám sebou a nikým jiným. Ten, kdo kráčí kupředu, jsi vždycky pouze ty sám."

Vzhlédnu a podívám se na něj. Jeho slova v sobě mají podivnou přesvědčivost.

„Jak to víte tak jistě?"

„Poněvadž na světě existuje něco, čemu se říká ironie osudu."

„Ironie osudu?"

Pan Óšima se mi podívá do očí. „Podívej, Kafko Tamuro. Co právě zažíváš, to je přímo klasickým námětem řeckých tragédií. Člověk si osud nevybírá, osud si vybírá člověka. V řecké tragédii je tohle úplně základní pohled na svět. Jeho tragika – jak ji definuje Aristoteles – spočívá v tom, že hlavní úlohu přitom zpravidla nesehrají slabé stránky hrdiny, ale naopak ty lepší. Chápeš, co mám na mysli? Lidi nezavlečou do tragické situace jejich nedostatky, ale právě jejich přednosti. Jen se podívej na Sofoklova *Krále Oidipa*. Toho nepřivede do neštěstí nějaká lenost nebo hloupost, ale hlavně jeho odvaha a poctivost. V tom je právě ta nevyhnutelná ironie osudu."

„Ale žádná záchrana."

„Přijde na to," řekne pan Óšima. „Občas se opravdu už nedá nic dělat. Jenomže ona ta ironie osudu člověka zároveň prohlubuje a dává mu růst. Její pomocí může postoupit někam dál, do vyšších dimenzí. V tom je vyšší, univerzální naděje. Právě proto i dnes řecké tragédie čte tolik lidí, právě proto patří mezi základy světového umění. Jak už bylo mockrát řečeno, všechno na světě je svého druhu metaforou. Nikdo ve skutečnosti nezabíjí vlastního otce ani se nevyspí s vlastní matkou. Rozumíš? Jen prostřednictvím metafor přijímáme ironii. A tím se prohlubujeme a rosteme."

Mlčím. Propadám se hloub a hloub do svých myšlenek.

„Ví někdo o tom, že jsi v Takamacu?“ zeptá se pan Óšima.

Vrtím hlavou. „Přijel jsem sám a jen z vlastního rozhodnutí. Nikomu jsem o tom neřekl. Nikdo o tom nemůže vědět.“

„Asi by ses teď měl na nějakou dobu ukrýt tady ve svém pokoji. Neukazovat se radši ani u pultu. Policie tě tu nejspíš hledat nebude. A kdyby něco, můžeš se ještě vždycky schovat v Kóči v lesích jako posledně.“

Podívám se na něj. „Bez vás bych si teď, pane Óšimo, asi nevěděl vůbec rady. Byl bych úplně sám v cizím městě a nikdo by po mně ani neštěknul,“ vypadne ze mě.

Pan Óšima se usměje. Dá ruku dolů z mého ramene a zadívá se na ni.

„To bych neřekl. Kdyby ses se mnou nepotkal, určitě by sis našel jinou cestu. Nevím proč, ale řekl bych, že ty určitě. Nějak jsem o tom přesvědčený.“

Pak pan Óšima vstane a přinese ze stolu ještě jedny noviny.

„Mimochodem, v novinách, co vyšly o den dřív, byl taky jeden moc zajímavý článek. Ne moc dlouhý, ale rozhodně ho člověk jen tak nezapomene. Nějakou zvláštní náhodou se ta věc stala taky tam u vás.“

Podává mi noviny a já čtu.

RYBÍ DÉŠŤ Z JASNÉHO NEBE!
2000 SARDINEK A MAKBEL
V NAKANSKÉ NÁKUPNÍ ZÓNĚ!

V podvečer 29. t. m. byli obyvatelé nogatského… čome v tokijském Nakanském obvodu zaskočeni nenadálým přívalem přibližně 2000 ks sardinek a makrel, který se na ně nečekaně snesl z oblohy. Kromě dvou hospodyň, které příval zastihl při nákupu v místních obchodech a způsobil jim lehká poranění obličeje, nebyl rybami nikdo vážněji zraněn. V době události bylo nad Nakanem údajně jasné a slunečné počasí, téměř nulová oblačnost a dokonalé bezvětří. Většina ryb dopadla do ulic živá a na chodnících se ještě –

Dočtu – opravdu to není tak dlouhé – a vrátím noviny panu Óšimovi. Článek se snaží nabídnout různé vysvětlující teorie, ale jedné jako druhé jim schází přesvědčivost. Policie vyšetřuje, jestli nejde o krádež nebo něčí kanadský žertík. Státní hydrometeorologický úřad se dušuje, že nemůže jít o klimatický jev. Tiskový mluvčí ministerstva zemědělství se prozatím zdržuje komentáře.

„Napadá tě k tomu něco?“ zajímá se pan Óšima. Vrtím hlavou. K tomuhle mě nenapadá vážně nic. „Den poté, co ti zabijí tatínka, si z nebe jakoby nic spadnou dva tisíce ryb. To je mi ale náhoda.“

„A co jinýho by to bylo?“

„Pak v těch novinách ještě psali v jiném článku, že pozdě v noci stejného dne spadlo ve Fudžikawě na dálnici Tokio-Nagoja z nebe přímo obludné množství pijavic. Lokálně, na poměrně velmi malou plochu. Údajně to způsobilo i nějakou menší srážku aut. Ty pijavice prý byly dost velké. Proč jich tolik jen tak spadlo z nebe, nikdo netuší. Nefoukal vítr, byla jasná noc. Ještě pořád tě nic nenapadá?“

Vrtím hlavou.

Pan Óšima domluví a složí noviny. „Tím chci hlavně říct, že na světě se den co den děje celá řada věcí, pro které schází logické vysvětlení. Tyhle nehody spolu nejspíš nebudou mít opravdu nic společného. Asi je to vážně jen souhra náhod. Jenže mě to přesto moc zajímá. Něco je mi na tom všem divné.“

„Jestli ona v tom nebude nějaká ta vaše metafora,“ neodpustím si.

„Třeba je. Jenomže jaká je to metafora, když z nebe prší sardinky, makrely a pijavice, řekni mi?“

Chvíli mlčíme. Hledám slova pro to, co jsem se tak dlouho snažil slovy vůbec neříkat.

„Já vám o tom neřekl, pane Óšimo, ale mně táta před pár lety něco prorokoval, víte?“

„Prorokoval?“

„V životě jsem o tom ještě nikomu neřekl. On by mi to stejně asi nikdo neuvěřil.“

Pan Óšima jen mlčí. Ale je to mlčení jasně povzbudivé.

Mluvím dál. „Spíš než prorokoval bude přesnější říct, že mě normálně proklel. A nejednou. Opakoval mi to tolikrát, že z toho ve mně teď vězí každý slovo, jako vytesaný do skály.“

Zhluboka se nadechnu. Pak se ještě naposledy přesvědčím, jestli ve mně pořád je to, co teď musím říct. Ani to nemusím dělat. Samozřejmě že to ve mně je. Přesně tak, jako vždycky. Já ale musel ještě naposledy potěžkat tu obludnou tíhu.

Promluvím. „Řek mi: *‚Jednoho dne zabiješ vlastního otce, jednoho dne se vyspíš s vlastní matkou.‘*“

Jakmile mi ta věc sjede ze rtů a promění se ve slova, cítím v sobě najednou tíživé prázdno. Do toho prázdna se ozývá jen kovové, duté dunění mého vlastního srdce. Pan Óšima nehne ani brvou a jen se na mě dál mlčky dívá.

„Takhle to tatínek říkal? Že ho jednoho dne zabiješ a vyspíš se s vlastní matkou?“

Kývám. Několikrát.

„Vždyť to je úplně stejné jako to, co prorokovali králi Oidipovi. Což ale určitě víš?“

Kývám. „Jenže on neříkal jen tohle. Ještě si k tomu něco přidal. Říkal, že mám o šest let starší sestru, a s tou že se taky vyspím.“

„To všechno ti tatínek předpověděl?“

„Jo. Jenže to jsem ještě chodil do obecný a nevěděl jsem, co znamená se s někým vyspat. To jsem pochopil až za pár let.“

Pan Óšima jen mlčí.

„Otec říkal, že tomu proroctví neuniknu, kdybych se třeba rozkrájel. Že to mám v genech jako časovanou pumu a nic s tím nenadělám. Že ho zabiju a vyspím se s mámou a se ségrou.“

Pan Óšima dál setrvává v naprostém tichu. Zdá se, že jedno po druhém váží moje slova, aby našel něco, čeho se dá zachytit.

Nakonec promluví: „Ale co přimělo tvého tátu, aby ti říkal něco takhle hrozného?“

„Jak to mám vědět? Krom toho už mi neříkal vůbec nic,“ vrtím hlavou. „Třeba se chtěl pomstít mámě a ségře, že od něj utekly. Možná je chtěl potrestat a vybral si k tomu mě.“

„A bylo mu jedno, že ti tím ublíží.“

„Třeba jsem pro něj neznamenal víc, než jednu z těch jeho soch. Se kterou si může dělat, co chce, a třeba jí i zničit.“

„Jestli je to pravda, tak tvůj otec rozhodně neuvažuje jako normální člověk, řekl bych.“

„Pane Óšimo, u nás doma nebylo normální vůbec nic. Na co jste se u nás podíval, to bylo tak ujetý, že vedle toho naopak normální věci vypadaly úchylně. To mi bylo jasný už dávno. Jenže jsem byl malej a neměl jsem jinou možnost než zůstat, kde jsem.“

Pan Óšima promluví: „Některé ze soch, co dělal tvůj tatínek, jsem měl možnost vidět na vlastní oči. Jsou to dobré sochy. Originální, smělé, bez hluchých míst, silné. Bez debaty vytvořil opravdu autentické dílo.“

„Možná. Jenže pane Óšimo, vy už jste neviděl, co za špínu a svinstvo vylezlo s těma sochama vždycky na svět, ani jak to pak otec kydal všude kolem sebe. Otravoval a křivil tím všechny, co mu přišli do cesty. Já nevím, jestli to dělal schválně, vážně ne. Možná, že neměl na vybranou, že už prostě byl takovej. Každopádně, *něco* jako by se s ním pořád táhlo, něco divnýho. Rozumíte, ne?“

„Myslím, že ano,“ přitaká pan Óšima. „Něco, co stojí úplně mimo veškeré dobro a zlo, nejspíš. Takový, řekněme, zdroj síly?“

„A já toho mám teď půlku v genech. Co když mě máma opustila právě kvůli tomu? Protože jsem taky jen další špinavá, pokřivená kreatura z toho zdroje všeho zla?“

Pan Óšima si zlehka přihladí svou ofinu a nad něčím se zamyslí. Pak přimhouří oči a zadívá se na mě. „A co když to není tvůj opravdový táta? Tvůj biologický otec? Napadlo tě to někdy?“ Vrtím hlavou.

„Přesně tohle nám před pár rokama ověřovali v nemocnici. Dělali nám s otcem krevní testy. Jsem na sto procent jeho. Ukázali mi to černý na bílým.“

„Máš to koukám všecko důkladně zjištěné…“

„Otec si to chtěl ověřit. Jestli jsem opravdu jeho dílo. Něco jako kdyby si mě podepsal, chápete?“

Pan Óšima si dál hladí vlasy.

„Jenomže ta jeho věštba se ve skutečnosti přece vůbec nesplnila. Ty jsi přece tátu nezabil, byl jsi celou dobu tady v Takamacu. To udělal někdo jiný, kdo byl tou dobou v Tokiu. To přece dá rozum.“

Mlčky se zadívám na své rozpřažené ruce. Na ty ruce, které byly onehda v noci dočerna mokré divnou, neznámou krví.

„To je právě to, čím si vůbec nejsem jistej."

A pak řeknu panu Óšimovi úplně všechno. Jak jsem ten den cestou z knihovny ztratil na několik hodin vědomí a pak se probral v hájku u svatyně a měl košili durch od krve. Jak jsem pak tu krev smýval na záchodě. Že mi úplně vypadlo z paměti několik hodin života. Aby se to mé vyprávění zas tolik neprotahovalo, vynechám radši svoje nocování u Sakury. Pan Óšima se občas na něco zeptá, sem tam si ověří nějaký detail a všechno si to ukládá do hlavy. Zatím se k tomu ale nijak nevyjadřuje.

„Vůbec netuším, čí to vlastně byla krev, ani jak to, že jsem ji měl na sobě. Naprosto na nic se nepamatuju," říkám. „Možná – a teď neříkám žádnou metaforu – že jsem otce vážně zabil já. Já prostě pořád mám ten pocit. Do Tokia jsem ten den rozhodně nejel, to je jasný. Byl jsem určitě celou dobu v Takamacu, jak říkáte. O tom není pochyb. Jenomže, jak je psáno, *zodpovědnost začíná ve snu,* žejo?"

„To je Yeats," upřesní pan Óšima.

„A co když jsem otce třeba zabil právě ve snu? Třeba jsem se k němu dostal nějakým zvláštním snem a tam se to všecko stalo."

„To je tvoje verze případu, a pro tebe možná i v jistém smyslu pravdivá. Jenomže policii – a vlastně ani nikoho jiného – nějaká tvoje poetická zodpovědnost naprosto nezajímá. Žádný člověk nemůže reálně být na dvou místech zároveň. Vědecky to dostatečně prokázal Einstein a za platné to považuje i trestní zákoník."

„Jenomže o tu vaši vědu a právo mi teď ani trochu neběží, abyste věděl."

Pan Óšima je trpělivý. „Uvědom si jedno, Kafko Tamuro. To, co mi tu říkáš, jsou jen samé hypotézy a nic víc. Navíc hypotézy pěkně surrealistické a přitažené za vlasy. Vždyť to zní jako nějaký hloupý scénář ke sci-fi."

„Jistěže to jsou jenom hypotézy. Já to náhodou vím. A nedělám si iluze, že mi takovou, jak říkáte, pitomost někdo uvěří. Jenomže, v případě, že hypotézám schází protiargumenty, nemůže být ani řeči o nějakém vědeckém pokroku. Aspoň tak mi to pořád dokola opakoval otec. Že jsou všecky hypotézy bojiště v našich hlavách.

To otec říkával skoro neustále. A já prostě ve svým případě nějak nemůžu přijít ani na jeden argument, co by ty hypotézy vyvrátil.“

Pan Óšima mlčí.

Ani já už nemám, co bych dodal.

„Takže proto jsi utekl až sem k nám na Šikoku. Aby ses zachránil před tátovou kletbou,“ říká nakonec pan Óšima.

Kývám. Pak ukážu na noviny. „Jenomže se mi to, jak se zdá, nepovedlo.“

Však jsem ti říkal: **Od samotný vzdálenosti toho radši moc nečekej,** ozve se Kluk, co se mu říká Vrána.

„Rozhodně se teď musíš na čas ukrýt,“ říká ještě pan Óšima. „Nic víc mě zatím nenapadá.“

Až teď mi dojde, jak moc jsem unavený. Už v sobě nemám skoro žádnou sílu. Jak tak pan Óšima sedí vedle mě, naráz se mu zhroutím do náruče. Obejme mě. Položím hlavu na ten úplně rovný hrudník.

„Pane Óšimo, já nic z toho nechci. Nechtěl jsem zabít otce a už vůbec nechci spát s matkou a se sestrou, prostě ne.“

„To je přece jasné,“ konejší mě. Pak prohrábne rukou moje krátké vlasy. „Nikdo tě z ničeho neobviňuje.“

„Ani ve snu ne.“

„A ani metaforicky,“ doplní mě. „Ani alegoricky, ani analogicky. Prostě vůbec nijak.“

„Jestli chceš, můžu tu dneska zůstat s tebou, aby ses nebál,“ povídá za chvíli. „Můžu spát támhle v křesle.“

Odmítnu to ale. Mám dojem, že bude lepší, když zůstanu sám, a taky mu to řeknu.

Pan Óšima si odhrne vlasy z čela.

„Já vím, jsem cizí žena-gay s nejasnou sexuální identitou, ale jestli ti dělá starosti tohle, tak –“

„Ani trochu,“ řeknu rychle. „To mi vůbec nevadí. Dneska prostě jenom chci zůstat sám a promyslet si spoustu věcí. Je toho na mě nějak moc najednou. Jinej důvod to nemá.“

Pan Óšima napíše do bloku na stole telefonní číslo. „Jestli budeš v noci potřebovat s někým mluvit, klidně se ozvi. Opravdu se vůbec neostýchej. Já toho stejně moc nenaspím,“ dodá ještě.

Tu noc se mi zjeví duch.

22

Kamión, kterým pan Nakata cestoval, vjel do Kóbe něco po páté ráno. Už se úplně rozednilo, ale ve skladech, kam měli zavážet, zatím nebylo otevřeno. Zaparkovali tedy v jedné z širokých ulic poblíž přístavu a trochu si tam zdřímli. Mladík se natáhl na zadní sedadlo, které obvykle k tomu účelu užíval, a zakrátko už spokojeně pochrupoval. Pana Nakatu to pochrupování pravda občas vytrhlo ze sna, pokaždé se mu ale hned povedlo znovu spokojeně usnout. Nespavost byla něco, co opravdu v životě nepoznal.

Když se mladík s hlasitým zíváním probudil, bylo krátce před osmou.

„Heleďte, dědo, nemáte hlad?“ zeptal se pana Nakaty, zatímco se holil elektrickým strojkem ve zpětném zrcátku.

„Ano prosím. Nakata má opravdu pocit, že by něco menšího snědl.“

„Fajn. Tak zajdeme někde poblíž na snídani.“

Jízdu na trase Fudžikawa-Kóbe pan Nakata povětšinou prospal. Mladík mezitím skoro nepromluvil, jen se soustředil na řízení a poslouchal k tomu z rádia noční proud. Občas si do vysílání prozpěvoval. Byly to všechno písničky, jaké pan Nakata v životě neslyšel. Texty musely být určitě japonsky, ale pan Nakata jim skoro nerozuměl. Jen sem tam zachytil nějaké slovíčko. Nakonec vytáhl z tašky čokoládu a balení *onigiri*, které mu včera věnovaly slečny z kanceláře, a rozdělil se o ně s mladíkem.

Ten si během jízdy zapaloval jednu cigaretu od druhé, prý aby na něj nešlo spaní. Než dojeli do Kóbe, bylo díky tomu oblečení pana Nakaty cítit kouřem, jako by vylezl z hospody.

Popadl tašku a svůj veliký černý deštník a vystoupil ven.

„Hele, tu těžkou kabelu si, dědo, klidně nechejte vevnitř. Nejdem nijak daleko a pak se sem ještě vrátíme," volal na něj mladík.

„To je prosím pravda, jenže bez svých věcí se Nakata necítí vůbec dobře, pane šofére."

„Jo ták?" přimhouřil mladík oči. „No pro mě za mě. Pokud nebudete chtít, abych vám to nes já, tahejte si sebou, co chcete."

„Vřelé díky, pane šofére."

„Já jsem když tak ňákej Hošino, dědo. Stejně jako ten kapitán od Cúniči Dregnz. Ale příbuzný teda nejsme."

„Pane Hošino, velmi mne těší. Nějaký Nakata, prosím."

„Já už přece vím, že se tak jmenujete, dědo," řekl Hošino.

Mladík si to rázoval dlouhými kroky jako někdo, kdo se v okolí evidentně moc dobře vyzná. Pan Nakata za ním musel skoro utíkat. Nakonec zapadli do malé jídelny v postranní uličce. Lokál byl natřískaný lidmi, šoféry z náklaďáků a přístavními dělníky. Nebylo vidět jediného člověka v kravatě. Strávníci do sebe s vážnými výrazy a mlčky klopili snídaně, jako když se do strojů doplňují pohonné hmoty. Bylo slyšet jen rachot nádobí, zaměstnance, jak vyvolávají objednávky, a hlasatele ranních zpráv z puštěné televize.

„Tady si vobjednejte, na co máte chuť, dědo," ukázal mladík na menu, přilepené na stěně. „Vařej tu dobře a nejsou vůbec drahý."

„Ano prosím," odpověděl pan Nakata a chvíli si poslušně prohlížel menu na zdi, hned si ale vzpomněl, že neumí číst.

„Račte odpustit, pane Hošino, ale Nakata je prosím tak hloupý, že ani neumí číst."

„Hmmm," zahučel uznale Hošino, na kterého to udělalo opravdu dojem. „Ty brdo, neumět číst, to už je teda dneska fakt vzácnost. No nic, já si každopádně dám pečenou rybu a omeletu. Bude vám stačit to samý?"

„Ano prosím. Nakata má omelety a pečené ryby velmi rád."

„Super."

„Ještě má taky moc rád úhoře."

„Jó, kdo by neměl. Jenomže heleďte, člověk se nemůže hned od rána ládovat úhořema."

„To je prosím pravda. A nadto Nakatu včera večer na úhoře pozval jeden pán, co se jmenoval Hagita.“

„Tak to jste měl kliku,“ pravil mladík. „Meny s pečenou rybou a k tomu omeletu, dvakrát! A jednou s velkou rejží!“

„Pečená ryba a omeleta, dvakrát! Jednou velká rejže!“ ozvalo se pěkně nahlas za pultem jako ozvěna.

„To máte teda blbý, když neumíte číst, co dědo?“ nadhodil mladík.

„Ano prosím. Když člověk neumí číst, dělá mu ledacos potíže. Pokud byl jen v Tokiu v Nakanu a nikam se nepouštěl, dalo se to ještě snést, ale teď, co se Nakata vydal z Nakana pryč, nevěděl kolikrát, co si počít.“

„To vám teda věřím. Z Nakana do Kóbe je to fakt pěkná štreka.“

„To máte prosím pravdu. Nakata nepozná ani, kde je sever a kde jih. Pozná jen, kde je vpravo a kde vlevo. Takže často zabloudí a neumí si ani koupit lístek.“

„Tak to klobouk dolů, to jste se už dostal slušně daleko.“

„Ano prosím. To proto, že Nakata potkal různé moc laskavé lidi. Jako jste třeba vy, pane Hošino. Nakata neví, jak by vám poděkoval.“

„Bez čtení to, dědo, máte ale fakt hodně blbý. To náš děda, i když už byl jó senilní, tak číst ještě dovedl.“

„Jistě, prosím. Víte, Nakata je opravdu pořádně hloupý.“

„A takoví jste u vás doma všichni? Nebo jenom vy?“

„Všichni rozhodně ne, prosím. Jeden Nakatův mladší bratr dělá *šiditele* v *Itóčú korkorejšn* a druhý pracuje v kanceláři na *minizvěrstvu mezináhrobního odchodu a průjmyslu.*“

„Ty vole,“ pokýval uznale hlavou mladík. „To máte teda v rodině samý inteligenty. Takže takhle šáhlej jste jen vy sám?“

„Ano prosím. Nakatovi se jaksi stala nehoda a od té doby je takhle hloupý. Takže mu doma pořád nakazují, ať nedělá svým pánům bratrům, synovcům a neteřím potíže a neukazuje se lidem na očích.“

„No jo, to víte, když si někdo jako vy vyleze jen tak mírnyxtýrnyx mezi lidi, tak z něj normální člověk nemá dvakrát dobrej dojem.“

„Nakata se pravda nevyzná ve složitých věcech, ale co bydlel v Nakanu, ani jednou se neztratil. Pomáhal mu tam laskavě pan starosta a Nakata to dobře uměl s kočičkami. Jednou za měsíc se nechával ostříhat a občas si mohl dát úhoře. Jenomže pak přišel pan Džony Wolkr a Nakata musel rychle z Nakana pryč.“

„Johny Walker?“

„Ano prosím. S vysokýma botama a vysokánským černým kloboukem. Taky s vestou a s holí, prosím. Sbíral kočičky a vytahoval z nich duše.“

„Tak dost,“ přerušil ho Hošino. „Na takovýhle složitý historie já fakt nejsem dělanej. Prostě se něco stalo a vy jste se pak musel z Nakana pakovat.“

„Přesně tak prosím. Nakata musel z Nakana odejít.“

„No, a kam máte namířino teď?“

„To prosím Nakata ještě přesně neví, ale pozná to, až tam bude, a navíc ví, že se tam odsud jede přes most. Veliký most, který je jen docela blízko odsud.“

„Takže nejspíš na Šikoku, ne?“

„Račte odpustit, pane Hošino, ale v zeměpise se Nakata ani trochu nevyzná. Když se přejede přes most, tak člověk dojede na Šikoku?“

„Jojo, přesně tak. Velikej most tady znamená jedině most na Šikoku. Vony jsou vlastně tři takový mosty. Jeden vede z Kóbe přes ostrov Awadži do Tokušimy. Po dalším se dojede z místa kousek pod Kurašiki do Sakaide a poslední spojuje Onomiči a Imabari. Bejval by úplně stačil jeden jedinej, jenomže to se zas páni politici rozhodli předvádět a postavili rovnou tři.“

Mladík vylil trochu vody ze sklenice na umakartovou stolní desku a prstem namaloval jednoduchou mapu Japonska. Mezi Šikoku a Honšú pak přimaloval tři veliké mosty.

„To musí být ale opravdu velikánské mosty,“ řekl pan Nakata.

„To se teda vsaďte, že jsou.“

„Opravdu. Nakata rozhodně musí po jednom z nich přejet na druhou stranu. Možná to bude po tom nejbližším. Další si Nakata rozmyslí potom.“

„A máte tam pak aspoň někoho, kdo vás bude čekat, pane Nakata? Nebo o vás vůbec nikdo neví?“

„Ano prosím. O Nakatovi neví prosím vůbec nikdo.“

„Takže vy prostě chcete přejet most a pak jet *někam* dál?“

„Ano prosím. Přesně tak.“

„A jak tak poslouchám, tak ani sám nevíte, kam *někam* to vlastně bude, co?“

„Ano prosím. To Nakata vůbec neví. Ale myslí, že na to přijde, až se tam vypraví.“

„Tak to je teda gól,“ ulevil si Hošino. Přičísl si vlasy a zkontroloval, že mu drží culík. Pak si zas nasadil svou modrou baseballovou čepici.

Konečně přinesli jejich rybí menu a ti dva se do něj hned pustili.

„To jsou omelety, co, dědo? Jedna báseň, ne?“ poznamenal Hošino.

„Ano prosím. Jsou vynikající. Jsou prosím úplně jinačí, než jaké Nakata jídal v Nakanu.“

„Taky to jsou poctivý kansaiský omelety. To je něco sakra jinýho než ty vyšisovaný rohožky, co vám servírujou v Tokiu, to si pište.“

Pak už se oba odmlčeli a pochutnali si na omeletě, makrele pečené v soli, *miso* polévce se škebličkami, nakládané vodnici, špenátových *ohitaši*, řasách *noň* a horké bílé rýži, kterou snědli do posledního zrníčka. Panu Nakatovi vydrželo jídlo opravdu hodně dlouho, jelikož každé sousto řádně dvaatřicetkrát rozžvýkal.

„Tak co, pane Nakata, jak jste se nadlábnul?“

„Ano prosím. Nakata se nadlábnul opravdu vynikajícně. A co vy, pane Hošino?“

„Já se najed na výbornou, to se musí nechat. Ale že má hned člověk lepší náladu, jak se pořádně nasnídá, co?“

„Ano prosím. Člověku je prosím opravdu hned veseleji.“

„A heleďte, nepotřebujete si zajít na velkou?“

„Ano prosím, když to tak říkáte, má Nakata najednou pocit, že asi potřebuje.“

„Tak můžete teď. Záchody mají tamhle.“

„A vy nepotřebujete, pane Hošino?“

„Já si zajdu pak, až bude klid. Jen jděte.“

„Ano prosím. Uctivé díky. Nakata si tedy s dovolením zajde na velkou.“

„Dědo! Nekřičte to sakra na celej lokál, aby to tu nedejbóže někomu neuniklo. Vždyť všichni ještě jedí, nevidíte?“

„Ano prosím. Nakata se velmi omlouvá. Je prosím doopravdy hloupý.“

„OK, tak už hlavně jděte, jo?“

„A nebude vadit, když si tam Nakata ještě vyčistí zuby?“

„Jasně že ne. Času máme spoustu, tak si čistěte, jak budete chtít. Krindapána, pane Nakata, na co si s sebou zase berete ten deštník? Vždyť jdete akorát na záchod.“

„Ano prosím. Nakata tedy raději půjde bez deštníku.“

Než se pan Nakata vrátil ze záchoda, zaplatil Hošino za oba účet.

„Pane Hošino, Nakata prosím má s sebou nějaké peníze. Račte dovolit, zaplatí jimi za snídani.“

Hošino jenom zavrtěl hlavou. „To je v pohodě, dědo. Mně náš děda dával v jednom kuse peníze. Furt jsem na něm dyndal.“

„Ano prosím. Jenomže, pane Hošino, Nakata přece není váš dědeček?“

„To je, dědo, můj problém a vy si s tím nedělejte hlavu. Jen nepovídejte a nechte se pěkně pozvat, OK?“

Pan Nakata po kratším přemýšlení nakonec Hošinovo pozvání přijal. „Nakata velmi děkuje, pane Hošino, za vynikající snídani.“

„Ale no tak, na co takovejch cirátů kvůli rybě s omeletou z blbý zaplivaný vývařovny.“

„Jenže, pane Hošino, když se nad tím Nakata zamyslí, protože na něj byli všichni tak hodní, dostal se z Nakana až sem skoro úplně zadarmo.“

„Dobrý,“ vydechl obdivně Hošino. „Vy se, dědo, nezdáte.“

Pan Nakata ještě poprosil lidi z kuchyně o horký zelený čaj do své malé termosky, a termosku si pak přepečlivě uložil do kabely.

Oba se pak vrátili k zaparkovanému kamionu. „Takže na Šikoku jste říkal?“

„Ano prosím,“ špitl pan Nakata. „A co tam teda jako jdete dělat?“

„To ještě Nakata neví.“

„Supr. Takže vy netušíte ani kam jedete, ani proč vlastně. Ale rozhodně to musí bejt na Šikoku, co?“

„Ano prosím. Nakata musí překročit veliký most.“

„A pak už všechno bude v pohodě a jasný jak facka, jak vás tak pozoruju…“

„Ano prosím. Nejspíš ano. Ale Nakata nic neví, dokud ten most nepřekročí.“

„Je mi to jasný,“ řekl mladík. „Bojovej úkol číslo jedna – překročit velkej most.“

„Ano prosím. Překročit most je teď to úplně ze všeho nejdůležitější.“

„Mě z vás trefí,“ poškrábal se Hošino na hlavě.

Zajel pak s kamiónem do skladu vyložit objednaný nábytek. Pan Nakata mezitím celou dobu seděl na lavičce v parčíku u přístavu a zabíjel čas.

„Hele, dědo, ne že se mi odsud někam zatouláte,“ řekl mu mladík, než vyjel. „Tuhle máte záchody, tamhle fontánku s vodou, prostě všecko potřebný hned u nosu. Nechoďte mi odsud nikam daleko, páč jinak se hned ztratíte, a pak už to tu jakživ nenajdete.“

„Ano prosím. Tohle prosím není žádné Nakano.“

„Přesně tak. Tady neni žádný Nakano, to máte recht. Takže mi tu jen zůstaňte hezky sedět a nikam jinam nechoďte.“

„Ano. Nakata rozumí. Nikam odsud nepůjde.“

„Tak, to je vono. Já teď zajedu předat zboží a zase se vrátím, jenom vydržte.“

Pan Nakata poslušně zůstal sedět na lavičce jako přilepený. Ani na ten záchod raději nešel. Trávit čas čekáním na jednom místě mu, jak víme, nedělalo nejmenší problém. Nejen to: v podobných věcech byl pan Nakata opravdový mistr.

Z lavičky bylo vidět na moře, to už pan Nakata neviděl strašně dávno. Když byl docela malý, jeli se párkrát s rodiči k moři koupat. Oblékli si plavky a pak se cákali u břehu. Taky šli sbírat mušle a jiné věci, co moře přineslo. Ty vzpomínky ale byly hrozně rozmlžené. Připadaly mu jako události z jiného světa. Nikdy potom už moře neviděl.

Po té divné nehodě, která ho potkala v horách v Jamanaši, se pan Nakata nejdřív vrátil zpátky do školy. Jenomže, zatímco jeho vědomí a tělesné funkce se obnovily v plné míře, jeho paměť a schopnost číst a psát zmizely někde v nenávratnu. Nemohl číst

učebnice, nemohl už skládat zkoušky. Ztratil všechny základní znalosti i většinu schopností abstraktního myšlení. Školu ho nicméně dodělat nechali. Školní předměty byly povětšinou naprosto nad jeho síly, a když něčemu nerozuměl, což bylo skoro vždycky, většinou jen sám seděl tiše v koutku třídy. Pečlivě a přesně plnil všechno, co mu učitelé nakázali. Nikdy nikoho s ničím neobtěžoval. Pedagogové skoro ani nevěděli, že ho ve třídě mají. Byl tam spíš přebytečný než nějak na obtíž.

Všichni téměř okamžitě zapomněli, že býval až do té divné nehody premiantem. Cokoliv se ve škole od té doby dělo, dělo se zásadně bez něj. Kamarády neměl žádné. Nic si z toho ale nedělal. Jemu naopak skoro vyhovovalo, že si ho nikdo nevšímá a nevytrhuje ho z jeho uzavřeného světa. Ze školních prací se nejradši staral o zvířátka, která tam chovali (králíci a koza), pečoval o květinové záhony a uklízel ve třídě. Do těchhle prací se vždycky přímo pohroužil a vykonával je s milým úsměvem.

Zrovna tak jako ve škole na něj skoro zapomněli i doma. Jakmile pochopili, že jejich nejstarší syn nemůže dál pokračovat ve školní docházce, protože zničehonic přestal umět číst, začali se vzděláním posedlí páně Nakatovi rodiče přednostně věnovat jeho úspěšnějším mladším sourozencům a na pana Nakatu si už skoro nevzpomněli. O tom, že by postoupil na nižší střední školu v jejich obvodě, nemohlo být ani řeči, takže jej po ukončení obecné svěřili do péče příbuzných do Nagana. Konkrétně do rodiny jeho matky. Tam pak chodil do školy praktického zemědělství. Učení mu bez znalosti čtení vůbec nešlo, ale polní práce se mu moc líbily. Kdyby ho v té škole tolik nešikanovali, byl by se pan Nakata docela jistě nakonec dal doopravdy na zemědělství.

Spolužáci ale pana Nakatu, v jejich očích přivandrovalce z hlavního města, v jednom kuse bili. Protože už toho ubližování bylo trochu moc (jednou mu málem utrhli ucho), rozhodli se dědeček s babičkou, že už ho do školy posílat radši nebudou. Nechali si ho doma a on jim pomáhal v domácnosti. Dědeček s babičkou ho měli moc rádi, jelikož nikdy nezlobil a vždycky udělal, co se mu řeklo.

Někdy tou dobou také objevil svoji schopnost mluvit s kočkami. V domě jich chovali několik a pan Nakata se s nimi dobře skamarádil. Nejdřív jim rozuměl jenom sem tam něco, ale

pan Nakata tuhle svoji schopnost pilně rozvíjel, asi jako když se člověk učí cizí jazyk, až nakonec zvládal i hodně dlouhé hovory. Vždycky, když měl čas, sedával s nimi na verandě a povídali si. Kočky panu Nakatovi pověděly všelicos zajímavého o přírodě i o světě. Vůbec všechno podstatné o tom, jak to na světě funguje, se pan Nakata bez přehánění dozvěděl právě od koček.

Když mu bylo patnáct, poslali ho do učení do jedné firmy, kde se vyráběl dřevěný nábytek. Spíš než firma to vlastně byla taková truhlářská dílna na tradiční zboží. Židle, stoly a skříně, které tam vyrobili, se dodávaly do Tokia. Práce v truhlárně se panu Nakatovi okamžitě zalíbila. Měl opravdu šikovné ruce, a jelikož dokázal být pečlivý i při práci na náročných detailech, nikdy přitom nevedl zbytečné řeči a jaktěživ si na nic nestěžoval, zaměstnavatelé si ho oblíbili a byli na něj hodní. Nemohl sice číst výkresy, ani provádět výpočty, ale všechny ostatní věci zvládal na jedničku. Jakmile si jednou uložil nějakou dovednost do hlavy, dokázal ji naprosto stejně opakovat donekonečna, aniž by ho to nějak unavilo. Po dvou letech učednictví povýšil mezi stálé zaměstnance.

Tuhle práci vykonával bez přerušení až do svých 50 let. Bez jediné nehody, bez jediného onemocnění. Nepil, nekouřil, neponocoval, nepřejídal se. Nekoukal na televizi a rádio si pouštěl jen na ranní rozcvičku. Prostě jen den za dnem dál a dál vyráběl nábytek. Mezitím mu umřeli dědeček s babičkou a pak i oba rodiče. Lidé, kteří pana Nakatu znali, ho měli docela rádi, ale kamarády neměl žádné. To se bohužel nedalo nic dělat. Většina lidí už po deseti minutách řeči s panem Nakatou vyčerpala všechna myslitelná témata k hovoru.

Panu Nakatovi takový život nepřipadal ani trochu smutný nebo nešťastný. Sexuální touhy se mu vyhnuly naprosto dokonale a nikdy nezatoužil po společnosti někoho jiného. Že je jiný než ostatní, to pan Nakata věděl dávno. Všiml si například moc dobře, že oproti jiným lidem vrhá jen slabý a nezřetelný stín (i když tomu nikdo jiný už nevěnoval pozornost). Jediný, s kým si doopravdy rozuměl, byly kočky. Když měl volno, chodil do nedalekého parku, proseděl celý den na lavičce a povídal si s nimi. S těmi mu – zvláštní věc – náměty k rozhovoru nedošly nikdy.

Když bylo panu Nakatovi dvaapadesát, umřel vedoucí nábytkářské firmy a hned potom jejich dílnu zavřeli. Ponurý a

tmavý tradiční nábytek už poslední dobou nešel tolik na odbyt, zaměstnanci zestárli a mládež o tradiční ruční práci ztratila zájem. Kolem truhlárny, která původně stála v polích, vyrostly obytné domy a lidem vadil rachot z dílny a kouř ze spalování odřezků. Synovi vedoucího firmy, který ve městě podnikal v daňovém poradenství, se samozřejmě v otcově živnosti dál pokračovat nechtělo, takže dílnu vzápětí po jeho smrti zavřel a prodal realitní kanceláři. Ta truhlárnu nechala strhnout, pozemek zarovnat a prodala ho stavitelské firmě, která tam pak postavila pětipatrový bytový dům. Okamžitě se celý prodal ještě první den.

Tak pan Nakata přišel o práci. Protože syn vedoucího nebyl tak úplně nezodpovědný člověk, vyplatil mu ještě skrovné odstupné. Další práci už pan Nakata nenašel. Co taky s člověkem po padesátce, který nedovede číst a psát, a kromě výroby tradičního nábytku už nic jiného neumí.

Protože si pan Nakata po celých sedmatřicet let, co byl zaměstnaný v dílně, nevybral ani jediný den dovolené a stále jen pracoval a pracoval bez jediného slova, nashromáždily se mu na místní poště i celkem slušné úspory. Rozhodně dost na to, aby si člověk jako on, který skoro neutrácí, mohl ke stáru i bez práce spokojeně žít. Protože pan Nakata neuměl číst a psát, staral se mu o ty peníze jeden hodný bratranec, zaměstnaný jako úředník na městském úřadě. Bratranec se ale nakonec ukázal být sice hodný, ale trochu moc důvěřivý: naletěl brokerům, kteří ho zatáhli do investice na výstavbu bytů u lyžařského střediska a nakonec skončil s pořádným dluhem. Téměř současně s tím, jak pan Nakata ztratil zaměstnání, zmizel bratranec i s celou svou rodinou neznámo kam. Nejspíš utekli před vymahači dluhů. Doslova se po nich slehla zem.

Když pak pan Nakata zašel ještě s jakýmsi známým na poštu ověřit, kolik mu vlastně zbylo, ukázalo se, že už má na účtě jen nějakých mizerných pár desítek tisíc jenů. Vybrali mu dokonce i to odstupné, které mu jen docela nedávno poslala firma. Pan Nakata měl zkrátka strašnou smůlu. Nejenže ztratil práci, ale ještě se octl úplně bez peněz. Neměl ani vindru. Příbuzní s ním sice soucítili, jenomže i je samotné bratranec zle poškodil, zrovna tak jako pana Nakatu. Buďto si od nich povypůjčoval peníze, nebo se za něj zaručili. Nikdo z nich už neměl na to, aby panu Nakatovi pomohl.

Nakonec si pro pana Nakatu přijel z Tokia jeho prostřední bratr a začal se o něj starat. Měl v Nakanu malý mládenecký byt (zděděný po rodičích) a nechal tam pana Nakatu bydlet v jednom pokoji. Staral se o peníze, které panu Nakatovi odkázali rodiče (dvakrát moc to právě nebylo), a zařídil mu od města podporu pro mentálně zaostalé. Tím taky jeho veškerá „starostlivost“ končila. I když pan Nakata nedovedl číst ani psát, záležitosti denního života jinak zvládal docela dobře, a pokud měl kde bydlet a z čeho zaplatit nejzákladnější věci, obešel se docela dobře i bez cizí pomoci.

Jeho bratři se s ním téměř nestýkali. Snad jen párkrát ze začátku. Do té doby se s ním neviděli celých třicet let a navíc už žili v docela jiném prostředí než on. Necítili k němu to, co lidi cítí k příbuznému, a jestli přece trochu, měl stejně každý z nich dost starostí s vlastní kariérou, než aby se věnoval nějakému bratrovi, který je téměř idiot.

Pan Nakata si však na takové zacházení nijak nenaříkal. Na samotu byl zvyklý, na laskavé zacházení od ostatních lidí skoro vůbec. Nezlobil se dokonce ani na bratrance, který mu prošustroval celoživotní úspory. Věděl, že je teď „Nakata v obtížné situaci“, ale nijak zvlášť si nezoufal. Neměl tušení, co je výstavba bytů nebo investice. Natož pak co to jsou nějaké dluhy. Pan Nakata si spokojeně žil v nekomplikovaném světě své omezené slovní zásoby.

Jeho finanční představivost dokázala obsáhnout zhruba nějakých pět tisíc jenů. Nad tuhle částku mu už všechno, lhostejno jestli šlo o statisíce, milióny nebo desetimilióny, splývalo v univerzální termín „spousta peněz“. I v dobách, kdy ještě své úspory měl, je stejně nikdy nespatřil na vlastní oči. Jen mu pokaždé řekli: „Teď máš tolik a tolik,“ což pro něj byla pouhá abstraktní informace. Když se tedy dověděl, že o své peníze přišel, neměl naprosto představu, *co* to vlastně ztratil.

Tak si pan Nakata vesele bydlel v bytě svého bratra, dostával od magistrátu svoji *potvoru*, jezdil speciálním autobusem, rozprávěl s kočičkami ze sousedství a nic mu nescházelo. Jistá část tokijského Nakana se mu stala novým domovem. Podobně jako psi a jeho milované kočičky měl své pevně vymezené teritorium, kde se pohyboval a mimo které se nepouštěl, pokud se nedělo něco

opravdu mimořádného. Na tomhle svém území byl spokojený a klidný. Na nic si nestěžoval, nad ničím se nerozčiloval. Necítil se osamělý, neměl obavy z budoucnosti, vůbec nic ho netrápilo. V pohodě a klidu mu plynul den za dnem, po víc než deset let.

Přesně do chvíle, než se setkal s Johnniem Walkerem.

Pan Nakata už moře neviděl opravdu hodně dlouhou dobu. V Naganu ani v Nakanu žádné nebylo. Teprve teď si pan Nakata uvědomil, jak dlouhou dobu už mu moře chybí. Vlastně na něj, co mu paměť sahala, ani nepomyslel. Několikrát si sám pro sebe pokýval hlavou, jen tak na potvrzenou. Smekl čepici, uhladil si dlaní své vlasy na ježka. Pak si čepici zas nasadil a zadíval se na moře pořádně. Věděl o něm, že je hrozně široké, že v něm bydlí ryby a že má slanou a nedobrou vodu.

Pan Nakata vysedával na lavičce, cítil, jak voní vítr, který od moře fouká, pozoroval, jak na nebi létají racci, viděl, jak v dálce na hladině kotví lodě. Vydržel se tak dívat celé hodiny bez omrzení. Bílí rackové občas přilétli až do parku a snesli se na svěže zelený podletní trávník. Pan Nakata na ně, jak tak pochodovali po trávníku, zkoušel zavolat, ale rackové po něm pokaždé jen loupli ostražitým zrakem a nic mu neodpověděli. Kočky nebylo vidět žádné. Do parku moc zvířat nechodilo. Jen rackové a vrabci. Když si pan Nakata nalil z termosky čaj a napil se, začalo poprchávat a ke slovu konečně přišel jeho drahocenný deštník.

Když se chvíli před dvanáctou vrátil Hošino ze skladu, bylo už po dešti. Pan Nakata seděl na lavičce s deštníkem už zase složeným a stejně jako předtím se díval a díval na moře. Mladík svůj kamión asi někde nechal, protože přijel taxíkem.

„Fakt sorry, pane Nakata, ale nabral jsem hrozný zpoždění," omlouval se. Přes rameno měl umělohmotnou cestovní kabelu. „Čekal jsem, že to celý zmáknu dřív, ale nějak se to protáhlo. Jak člověk zaváží do obchoďáku, zaručeně se tam vždycky musí najít minimálně jeden idiot, co je strašně důležitej a všecko zdržuje."

„Nakatovi to prosím vůbec nevadilo. Pěkně si tu poseděl a díval se na moře."

„Aha," udělal Hošino a zadíval se stejným směrem, jako pan Nakata. Uviděl jen staré molo a vodu zamaštěnou od oleje.

„Nakata už moře hrozně dlouho neviděl.“

„Aha.“

„Naposled viděl moře, když ještě chodil na obecnou školu. To bylo na místě, co se jmenovalo Hirošima.“

„To je teda fakt hodně dávno.“

„To ještě Japonsko *opukovali* vojáci z Ameriky. U moře v Hirošimě jich byla velká spousta.“

„To si děláte srandu, ne?“

„Kdepak. To je prosím čistá pravda.“

„Dědo, nehoupejte mě. U nás přece žádná americká armáda nikdy nalezlá nebyla.“

„Nakata složitým věcem nerozumí. Jenomže Amerika měla velikánské *eroplány*, z těch shodila na Tokio veliké bomby, a Nakata proto musel jet do Jamanaši. A tam chytnul chorobu.“

„Hm. No tak teda jo. Jak říkám, já fakt nejsem stavěnej na složitý historie. Každopádně bysme měli jet. Už máme strašný zpoždění. Musíme pohnout, než se setmí.“

„My někam pojedeme?“

„Na Šikoku přece. Přes ten velikej most. Chtěl jste tam přece, jestli se pamatujete?“

„To je prosím pravda. Ale vy přece musíte do práce, pane Holino…“

„Ale. Kašlu na to. Práce se vždycky nějaká najde. V poslední době jsem makal jako šroub. Teď si prostě dám chvíli pauzu. Víte, já vlastně ještě nikdy na tom vašem Šikoku nebyl. Takže to tam teďka celkem rád omrknu. A pak taky, dědo, nebude se vám cestovat veselejc, když vám pomůžu kupovat lístky, když neumíte číst? Teda jestli vám cestování se mnou neni ňák proti mysli, nebo tak něco.“

„Ne prosím, Nakatovi není cestování s vámi vůbec proti mysli.“

„Super, jsme dohodnutý. Už jsem i vyhledal, jak jedou autobusy. Takže hurá na Šikoku: tři – dva – jedna – start!“

23

Tu noc se mi zjeví duch.

Vlastně ani nevím, jestli je to doopravdy duch. Ale minimálně to není nikdo živý a *reálný*. Není to nikdo z tohoto světa, to je mi jasné na první pohled.

Z nějakého důvodu se najednou probudím a uvidím dívku. Je hluboká noc, ale pokoj je přesto podivně jasný. To proto, že oknem dovnitř dopadá měsíční svit. Vím určitě, že jsem před usnutím zatahoval záclony, ale teď jsou doširoka roztažené. Dívčina silueta se jasně rýsuje v záplavě měsíčního světla, bílého jako kost.

Může jí být právě tolik, co mně, patnáct nebo šestnáct. Ba ne, určitě patnáct, usoudím nakonec. Patnáct a šestnáct je už totiž velký rozdíl. Postavu má drobnou a štíhlou, ale nepůsobí křehce a drží se pěkně zpříma. Vlasy má rovné a dlouhé po ramena, vpředu jí v ofině padají do čela. Má na sobě volné, bleděmodré šaty, ani dlouhé, ani krátké. Je bosa. A rukávy má pečlivě zapnuté na knoflíčky. Výstřih má kulatý, takže je dobře vidět její pěkný krk.

Sedí za stolem s bradou v dlaních a dívá se někam na zeď. O něčem přitom přemýšlí. Ale určitě o ničem složitém. Zdá se, že si vybavuje nějaké docela čerstvé vzpomínky. Na tváři se jí občas objeví něco jako náznak úsměvu. Ale kvůli stínu, který vrhá měsíční světlo, nemůžu ze svého místa ten výraz dobře rozeznat. Tvářím se, že spím. Ať už tu dělá cokoliv, nebudu jí v tom rušit. Tajím dech, ani nedutám.

Vím docela jasně, že to není žádný živý člověk. Předně je až moc hezká. Nejenom v obličeji. Celý její zjev je na reálnou bytost prostě až moc dokonalý. Vypadá, jako by právě vypadla někomu ze sna. Její průzračná krása ve mně probouzí pocit blízký smutku. Pocit úplně přirozený, ale zároveň naprosto nezemský.

Zachumlaný v peřinách dál skoro nedýchám. Dívka ale stále sedí u stolu, bradu v dlaních, málem se ani nehne. Jen občas trochu zavrtí bradou a přitom se jí malinko jinak nakloní hlava. Krom toho už se v pokoji nepohne nic. Za oknem se veliký keř svídy koupe v záplavě měsíčního světla. Je dokonalé bezvětří. A naprosté ticho. Začínám skoro pochybovat, jestli jsem vůbec ještě naživu. Mám skoro dojem, že ne, že už nejsem mezi živými, jsem s dívkou někde dole na samém dně hlubokého kráterového jezera.

Najednou už nemá bradu v dlaních, pokládá obě ruce na kolena. Malá, bílá kolena hned pod okrajem šatů. Jako by si na něco naráz vzpomněla, přestane se dívat na zeď a zadívá se směrem ke mně. Rukou si odhrne vlasy z čela. Útlé dívčí prsty se na okamžik zastaví na čele, jako by si chtěly na cosi vzpomenout. *Dívá se přímo na mne.* Srdce mi tluče divným suchým zvukem. Kupodivu ale nějak nemám pocit, že mě doopravdy vidí. Nedívá se doopravdy na mě, snad jen na něco, co mám za sebou.

Na samém dně kráterového jezera je všechno nehybně tiché. Sopka vyhasla už před mnoha sty lety a zbyla jen samota, usazená kolem jako sametové bahno. Slabá záře, která sem proniká nekonečnými hlubinami vody, bíle prosvěcuje okolí jako stopa po vzdálené vzpomínce. Široko daleko není jediná známka života. Ona mě zatím – mě, nebo aspoň to místo, kde jsem – dál a dál a dál pozoruje. Čas kolem ztrácí svou drtivou moc, jde ho zpomalit i zastavit, jak se člověku zlíbí. Nakonec však dívka bez nejmenšího varování vstane ze židle a tichými krůčky zamíří ke dveřím. Dveře se neotevřou. Dívka však za nimi tiše zmizí.

Ještě dlouho potom ležím v peřinách jako zkamenělý. Oči mám pootevřené a neodvažuju se ani pohnout. *Co když se ještě vrátí,* pomyslím si. Vlastně ne, já si strašně přeju, aby se vrátila. Ale ať čekám, jak čekám, dívka se nevrací. Vzhlédnu a podívám se na svítící ručičky budíku u postele. 3 hodiny 25 minut. Vylezu z postele a sáhnu na židli, kde seděla. Není ani trochu teplá. Prozkoumám stůl. Nezbyl tam nějaký její vlas? Neobjevím však nic. Sednu si na židli sám a promnu si dlaní tvář. Zhluboka si vzdechnu.

Spát už nemůžu. Zatáhnu zase záclony a zachumlám se do peřin. Spánek však vůbec nepřichází. Ta záhadná dívka mě přitahuje mnohem víc, než jsem si připustil. Při pohledu na ni jsem

cítil něco, co jsem ještě nikdy nepoznal, něco hrozně silného, co se mi nečekaně zrodilo kdesi v duši, zapustilo tam kořeny a teď to opřekot roste dál. Srdce, horké a uvězněné mezi žebry, se mi nezávisle na myšlenkách smršťuje a rozpíná, rozpíná a smršťuje, dál a dál.

Ještě jednou rozsvítím a vsedě na posteli čekám na ráno. Na čtení nemám ani pomyšlení, zrovna tak na poslouchání muziky. Nemám pomyšlení *vůbec na nic.* Můžu tu jen sedět a čekat, až se rozední. Když obloha zbělá, konečně se mi podaří na chvilku usnout. Vypadá to, že jsem ze spaní plakal. Když se probudím, je polštář studený a mokrý. Proč jsem ale plakal, to sám netuším.

V devět se ozve motor roadsteru pana Ósimy a pustíme se do otvírání knihovny. Když jsme hotovi, uvařím panu Ósimovi kafe. Pan Ósima mi vysvětluje, jak se to dělá. Nejdřív člověk vezme mlýnek a namele zrnka, pak ve speciální konvičce s úzkou hubicí přivede do varu vodu, nechá ji trochu odstát a nakonec nechá kafe pomalu překapávat přes papírový filtr. Do výsledného produktu přidá pan Ósima nepatrně, opravdu jen docela symbolicky cukru. Smetanu tam nedává. Tvrdí, že jde o zdaleka nejlepší způsob, jakým se dá kafe vůbec připravit. Já si dám svůj obligátní Earl Grey. Pan Ósima má dnes na sobě měňavě hnědou košili s krátkým rukávem a bílé kalhoty z konopné látky. Vytáhne z kapsy fungl nový kapesník, otře si brýle a ještě jednou se na mě zadívá.

„Vypadáš člověče, jako bys toho moc nenaspal," říká mi.

„Můžu mít prosbu?" opáčím já.

„Třeba dvě."

„Chtěl bych si poslechnout toho *Kajku na pobřeží.* Nemáte tu desku?"

„Desku? Ne cédéčko?"

„Stačí klidně nějaká stará nahrávka. Chtěl bych slyšet co nejpůvodnější verzi. Na což teda asi bude potřeba i nějakej gramofon."

Pan Ósima si rukou prohrábne ofinu a zapřemýšlí. „Jedno staré stereo nejspíš bude v komoře. Ale nezaručuju, že je funkční."

Komora je malý kamrlík obrácený do parkoviště. Světlo sem přichází jediným vysokým oknem. Uvnitř se jeden přes druhý vrší hromady krámů, jak je sem porůznu přivál čas. Nábytek, nádobí,

časopisy, oblečení, obrazy… Našlo by se tu pár docela cenných věcí, stejně jako haraburdí bez jakékoli hodnoty (a toho je už od pohledu víc). „Jednou to tu bude muset někdo uklidit, ale to bude práce pro vrahy," pronese pan Óšima pohřebním tónem.

V závějích času, které zaplavují pokoj, nakonec objevíme staromódní gramostereo Sansui. Zdá se v pořádku, i když od dob, co byla tahle souprava nová, muselo uplynout tak minimálně pětadvacet let. Na všem je nános bílého prachu. Přehrávač, zesilovač, reprobedny… Je u toho i sbírka starých elpíček. Beatles, Rolling Stones, Beach Boys, Simon & Garfunkel, Stevie Wonder… prostě samé hity z šedesátých let. Celkem nějakých třicet desek. Zkusmo jich pár vytáhnu z obalu. Zacházelo se s nimi, zdá se, slušně, jsou skoro bez škrábanců. A ani stopa po plísni.

Našli jsme i kytaru. Ještě dokonce má všechny struny. Pak horu starých časopisů, o kterých jsem v životě neslyšel, a starou tenisovou raketu. Připadá mi to všechno jako nějaké vykopávky z doby nedávné.

„Ty desky, kytara a raketa jsou asi po milém slečny Saeki," poznamená pan Óšima. „Jak už jsem říkal, dřív tady bydlel a to, co po něm zbylo, pak nejspíš uložili sem. Stereo ale asi bude o něco novější, řekl bych."

Přeneseme stereo a desky do pokoje. Otřeme prach, zapojíme šňůru do zásuvky, připojíme k přehrávači zesilovač a zapneme to. Na zesilovači se zeleně rozzáří magické oko a talíř se začne tiše a hladce otáčet. Světelná kontrolka otáček chvilku zmateně bliká, ale pak jako by se rozhodla, konečně se uklidní. Ověřím si, že je jehla v přenosce ještě docela slušná a položím na talíř gramofonu *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* z červeného vinylu. Z reprobeden začne hrát známé kytarové intro. Zvuk je mnohem čistší, než jsem čekal.

„Máme tady v Japonsku možná problémů nad hlavu, ale minimálně na naše technologie můžeme být doopravdy hrdí," pokývá pan Óšima uznale hlavou. „Takovou dobu na to nikdo ani nesáhnul, a hraje to jako nové." Na chvilku se oba zaposloucháme do „Seržanta Peppera". Zní to úplně jinak, než verze z cédéčka.

„To bychom tedy měli gramofon, s *Kafkou na pobřeží* to možná bude trochu složitější," řekne pan Óšima. „Ta deska už je

dnes docela vzácnost. Ale zeptám se matky. Ta ji snad bude mít. Nebo aspoň bude znát někoho, kdo tu desku má.“

Kývám.

Pan Óšima zdvihne ukazováček, jako pan učitel, který se chystá poučit žáka. „Jedna připomínka: nemusím ti doufám opakovat, že si rozhodně nepřeju, aby sis tu písničku pouštěl, když bude slečna Saeki v knihovně. Za žádnou cenu, rozumíš?“

Kývám.

„Je to úplně jak z Casablanky,“ poznamená a zabrouká začátek *As Time Goes by*. „Tuhle skladbu tady nechci slyšet.“

„Poslyšte, pane Óšimo, můžu se na něco zeptat?“ vypadne ze mně nakonec. „Je možný, aby tady člověk natrefil na nějaký patnáctiletý holky?“

„Tím tady myslíš přímo tady v knihovně?“

Kývám. Pan Óšima trochu skloní hlavu a chvilku přemýšlí.

„Co já vím, tak tu široko daleko žádné patnáctileté dívky nebydlí,“ řekne nakonec. Pak se mi zadívá do očí, jako kdyby nahlížel oknem někam do pokoje. „Ty máš ale zvláštní dotazy, poslechni.“

„Já mám totiž dojem, že jsem tu právě jednu takovou holku viděl.“

„Co je to právě?“

„Dneska v noci.“

„Dneska v noci jsi tady zahlédnul patnáctiletou dívku?“

„Přesně tak.“

„Jakou?“

Trochu zrudnu. „Úplně normální. Měla vlasy po ramena a modrý šaty.“

„A byla hezká?“

Kývám.

„Jestli to třeba nebyla nějaká tvoje vidina z roztoužení,“ usměje se pan Óšima. „Na světě se dějí různé zvláštní věci. A u zdravých heterosexuálů tvého věku jsou myslím takovéhle představy docela normální.“

Vzpomenu si, jak mne pan Óšima zastihl v horách bez oblečení, a zrudnu jako rak.

O polední pauze mi pan Óšima spiklenecky předá nahrávku *Kafky na pobřeží*, singl ve čtvercovém přebalu.

„Matka tu desku měla, přesně jak jsem čekal. A ne jednu, ale hned pět. V tomhle je na ni spoleh, ta hned tak něco nevyhodí. Dost protivný zvyk, ale občas, jak je vidět, přijde vhod.“

„Děkuju,“ řeknu, jak se sluší a patří.

Zajdu do svého pokoje a vyndám desku z obálky. Asi ji ještě ani jednou nikdo nepřehrával, jen někde ležela založená. Svítí novotou, až se věřit nechce. Podívám se nejdřív na obálku. Je tam vyfocená slečna Saeki ve svých devatenácti. Sedí v nahrávacím studiu u piana a dívá se rovnou do objektivu. Opřená o notový pultík, bradu v dlaních, s hlavou nakloněnou na stranu, na tváři trošku plachý, ale jinak úplně přirozený úsměv. Usmívá se půvabně semknutými rty a u úst se jí dělají roztomilé malé vrásky. Nalíčená, zdá se, není vůbec. Vlasy má sepnuté plastikovou sponkou, aby jí nepadaly do čela. Vpravo jí prosvítá ucho. Volné, nevzorkované šaty s krátkými rukávy, barva bledě modrá. Na levém zápěstí má tenký stříbrný náramek, je to jediný šperk, který na sobě má. Krásné, bosé nohy. Pod židlí pár vyzutých sandálků.

Vypadá skoro, jako by měla něco symbolizovat. Nejspíš nějakou dobu a nějaké místo. Nebo i nějakou náladu. Vypadá jako víla, zrozená ze šťastné konstelace těch tří věcí. Nezranitelná, věčná naivita a nevinnost se vznáší kolem ní jako spory v jarním vzduchu. Na fotografii se zastavil čas. Je rok 1969, dlouho před tím, než jsem se vůbec narodil.

Samozřejmě je mi od začátku jasné, že dívka, která mě navštívila v noci, nebyl nikdo jiný než slečna Saeki. Ani na chvilku jsem o tom nepochyboval. Musel jsem si to ale ověřit, pro jistotu.

Slečně Saeki z fotografie je devatenáct, takže už má o něco dospělejší rysy než jako patnáctiletá, je vyzrálejší. Kontury její tváře jsou – pokud už to tedy člověk musí srovnávat – jaksi o něco ostřejší. Jakoby z nich vymizela určitá vágnost. Až na tu jedinou věc vypadá ale skoro úplně stejně jako patnáctiletá. Usmívá se přesně tak, jako se usmívala dívka, kterou jsem spatřil v noci, úplně stejně si podpírá bradu v dlaních a úplně stejně naklání hlavu na stranu. Rysy tváře i nálada okolo jsou samozřejmě přesně tytéž jako u opravdové slečny Saeki. Ve výrazech a gestech dnešní živé Saeki pořád ještě bez problémů rozeznáte i její obě její předchozí

podoby. Ještě stále má svůj krásný obličej, i neskutečný, vílí půvab. Ani její postava se skoro nezměnila. To zjištění mě moc potěší.

A přesto je na té fotografii jasně a živě vidět i něco, co už dnešní Saeki ve středním věku nadobro schází. Snad nějaká energie nebo co. Není to nic křiklavě nápadného, to ne. Spíš něco bezbarvě průzračného, jako čistá voda, vířící mezi útesy, něco, co si každého hned docela přirozeně získá. Z devatenáctileté Saeki za pianem to přímo tryská jako nějaký zvláštní třpyt. Už jen z úsměvu, který jí hraje na rtech, jde jasně rozpoznat ladné křivky, po nichž se vznáší její šťastná mysl, docela tak, jako člověku v noční tmě ještě dlouho zůstávají v očích dráhy, které opisují světlušky.

Vezmu tu fotografii do ruky a na chvilku se s ní usadím na postel. Nemyslím vůbec na nic, jen nechávám proudit čas. Pak otevřu oči, jdu k oknu, nasaju do plic venkovní vzduch. Vítr přináší vůni moře. Vítr, který proniká hájem borovic. Minulou noc jsem v téhle místnosti nade všechnu pochybnost zahlédl patnáctiletou podobu slečny Saeki. Opravdická slečna Saeki je samozřejmě naživu. Žije v našem reálném světě svůj reálný život ženy po padesátce. Teď docela určitě sedí ve své pracovně v patře za stolem a něčemu se věnuje. Kdybych vyšel z pokoje a vystoupal po schodech, mohl bych se s ní reálně setkat. Nebo si s ní i popovídat. Ale přesto přeze všechno jsem tady na vlastní oči uviděl její vlastní „přízrak“. Pan Óšima říkal, že žádný člověk nemůže fyzicky být na dvou místech současně. Za jistých okolností se to ale stát může. Tím jsem si jistý. Člověk se může zaživa stát přízrakem, takové věci se stávají.

Je tu ostatně ještě jeden důležitý fakt – to „zjevení“ mě přitahuje. Ne opravdová slečna Saeki, ale její *už nepřítomná* patnáctiletá podoba mě k sobě vábí. A to hodně silně. Tak, že se to slovy ani nedá popsat. A naprosto reálně, reálněji než většina věcí, které znám. Ať si třeba ta dívka ve skutečnosti neexistuje. Ale to, co mi tak silně bije v hrudi, je moje vlastní, reálné srdce. Právě tak reálné jako krev, kterou jsem onehda v noci objevil na svém hrudníku.

Přiblíží se zavírací doba a slečna Saeki sejde dolů. Klapot jejích podpatků se dlouze rozléhá prázdným prostorem uprostřed

schodiště. Rozeznám její tvář a rázem celý ztuhnu, srdce mi buší tak, že je to až slyšet. Hluboko ve slečně Saeki rozpoznám postavu včerejší patnáctileté dívky. Spí uvnitř v jejím těle jako malé zvířátko ve fázi zimního spánku. Jasně to vidím.

Slečna Saeki se mě na něco ptá. Nedovedu jí odpovědět. Nedaří se mi pochopit otázku. Samozřejmě že slyším, co mi říká. Ta slova rozechvívají mé ušní bubínky, chvění se přenáší do mozku, mění se v řeč. Ale spojení mezi slovy a smyslem mi uniká. Celý v rozpacích rudnu a cosi nesrozumitelného blábolím. Nakonec za mě musí odpovědět pan Óšima. Já jen přikyvuju. Slečna Saeki se usmívá, loučí se s námi, odchází. Z parkoviště zaslechneme její vůz. Zvuk se vzdaluje a vzdaluje, až nakonec zmizí docela. Pan Óšima zůstává a pomáhá mi se zavíráním knihovny.

„Poslechni, ty ses nám zamiloval," dobírá si mne pan Óšima. „Chodíš tu jak tělo bez duše."

Nevím, co mu na to říct, a tak radši mlčím. Pak se ho zeptám.

„Pane Óšimo, je to asi trochu zvláštní otázka, ale může se člověk ještě zaživa stát duchem?"

Pan Óšima přestane uklízet svůj pult, položí na něj ruce a zadívá se na mne.

„To je opravdu zajímavá otázka. Ptáš se mě tu ale po stavech lidské psychiky ve smyslu literárních metafor, nebo to myslíš v reálném smyslu?"

„Asi spíš v tom reálným."

„Čili s předpokladem, že duchové reálně existují."

„Jo."

Pan Óšima si sundá brýle, otře si je kapesníkem a znovu nasadí.

„Tomu se myslím říkávalo *přízrak živoucího*. Nevím, jak to mají v cizině, ale v našich japonských literárních dílech se občas něco takového vyskytne. Například svět *Příběhu prince Gendžiho* je podobných přízraků živých lidí plný. V době Heian nebo přinejmenším v myšlenkovém světě lidí té doby, se duše lidí za jistých okolností mohly zaživa odpoutat od těla, přemisťovat se prostorem a vykonávat myšlenky svých nositelů. Četl jsi *Příběh prince Gendžiho*?"

Vrtím hlavou.

„Tady v knihovně máme pár překladů *Gendžiho* do moderní japonštiny, takže se na ně když tak podívej. Například, milenka prince Gendžiho, paní ze Šesté ulice, pojme tak prudkou žárlivost k jeho zákonné manželce, paní Cesmíně, že ji pronásleduje coby zlý duch. Noc za nocí ji pak napadá v loži, až ji nakonec utrápí. Jako spínač, který aktivuje nenávist paní ze Šesté ulice, zapůsobí zpráva, že paní Cesmína nosí pod srdcem Gendžiho dítě. Princ Gendži povolá kněze, kteří pomocí modliteb zlého ducha vymítají, ale duchova zášť je tak silná, že ji za žádnou cenu nemohou zastavit.

Nejzajímavější na celém vyprávění je, že si paní ze Šesté ulice vůbec neuvědomuje, co její vlastní duch tropí. Když se jednou vzbudí, trápená zlými sny, shledá, že jsou její dlouhé černé vlasy cítit kadidlem, a dostane strach, sama neví proč. Vůně kadidla pochází samozřejmě z vymítacích obřadů. Aniž by si toho paní ze Šesté ulice byla vědoma, přemisťuje se v prostoru a tunelem v podvědomí proniká až k Cesmíninu loži. Je to jedna z nejnapínavějších a nejděsivějších pasáží v *Gendžim* vůbec. Paní ze Šesté ulice nakonec pozná, co mimo své vědomí napáchala, zděsí se sebe sama, ustřihne si vlasy a odejde do bezdomoví.

Všechny tyhle groteskní fantazie jsou ve skutečnosti jen temnoty naší vlastní mysli. Ještě dlouho předtím, než v 19. století začali Freud s Jungem vnášet do našeho nevědomí světlo svých analýz, byla tahle souvislost pro lidi naprosto samozřejmým faktem. Žádná metafora. A vlastně není správné mluvit ani o pouhé souvislosti, protože než Edison vynalezl elektrické osvětlení, v černočerné temnotě doslova a do písmene tonula většina světa. Hranice téhle fyzické temnoty okolního světa a vnitřní temnoty lidské duše se dokonale prolínaly, oba ty světy doslova splývaly v jedno – takhle nějak.“

Pan Óšima sepne dlaně obou rukou.

„V dobách, kdy žila Murasaki Sikibu, byly podobné *přízraky živých* podivný úkaz, současně ale i naprosto přirozený stav duše tehdejších lidí. Lidé té doby by si pravděpodobně nedokázali představit dva druhy temnoty, o kterých jsme tu mluvili, jako něco od sebe odděleného. V našem dnešním světě je to ale jinak. Vnější temnota zmizela téměř beze zbytku, ale ta v lidských myslích tu naopak skoro celá přetrvává. To, čemu my říkáme já a vědomí, je ve skutečnosti jen ta pověstná špička ledovce, jehož zbytek se

skrývá v naprosté tmě. Tenhle rozpor nám občas v některých situacích přinese pořádné dilema a naprostý zmatek.“

„Ale třeba ta tma, co je kolem vaší chaty v horách, je rozhodně i dneska skutečná až až.“

„To je pravda. Tma, co je tam, je opravdová. Občas tam jedu jen proto, abych se o ní ještě ujistil.“

„A musí mít to, že se člověk stane zaživa duchem, vždycky jen negativní příčiny a důvody?“ zeptám se ještě.

„Důkaz pro to žádný není. Ale, aspoň co je mně nevědomému známo, téměř všechny případy přízraků živých lidí povstaly zřejmě ze silných negativních citů. Opravdu silné lidské emoce jsou totiž většinou velmi osobní a zároveň negativní. Duchové živých pak samočinně povstanou z takových prudkých emocí. Bohužel není opravdu znám případ, kdy by se někdo stal zaživa přízrakem z touhy po naplnění logických premis nebo dosažení světového míru.“

„A co třeba z lásky?“

Pan Óšima se posadí na židli a chvíli přemýšlí.

„To je těžká otázka. Já sám na ni odpověď neznám. Jediné, co můžu říct, je, že jsem nikdy nic podobného na vlastní oči neviděl. Je ale jeden takový příběh, *Slib k svátku chryzantém* ve *Vyprávění za měsíce a deště.* Četl jsi to?“

„Ne,“ vrtím znovu hlavou…

„*Vyprávění za měsíce a deště* sepsal Ueda Akinari na sklonku období Edo, ale odehrávají se dřív, v době Válčících knížectví. V tomhle ohledu byl Akinari tak trochu nostalgický staromilec.

Dva vojáci se v tom příběhu spřátelí a uzavřou vzájemné bratrství. A to mezi samuraji nebylo jenom tak. Uzavřít bratrství znamenalo nasadit pro druhého i vlastní život, obětovat se pro něj. Jako mezi opravdovými bratry.

Žili každý na jiném, od sebe vzdáleném místě, sloužili každý jinému pánovi. ‚Kdyby se cokoli dělo, navštívím vás, až chryzantémy pokvetou,‘ povídá jeden samuraj. ‚Vykonám všechny přípravy a budu na vás čekat,‘ slíbil i druhý. Jenže ten z přátel, který měl přijet na návštěvu, se zapletl do složité situace ve svém knížectví a byl držen v hradě, který mu nebylo dovoleno opustit. Ani napsat jakýkoli dopis. Přešlo léto a byl tu podzim, nastala doba, kdy kvetou chryzantémy, a on nemohl dostát svému slibu.

Pro samuraje bylo dané slovo vším. Důvěra znamenala víc než lidský život. Ten samuraj si rozřízl břicho a jeho duše uletěla tisíc ri, aby mohla navštívit dům svého přítele. Před rozkvetlými květy chryzantém si pak oba povídali, co srdce ráčila, a nato se duch vytratil beze stopy. Je to opravdu krásné vyprávění.“

„Jenže aby se ten samuraj stal duchem, tak musel umřít, ne?“

„To máš vlastně pravdu,“ přisvědčí pan Ósima. „Takže z touhy nezklamat důvěru, čirého humanismu a přátelství se, jak se zdá, člověk zaživa duchem přece jenom nestane. Pro takové věci musí rovnou umřít. Odhodit pro lásku k lidem, pro důvěru a přátelství vlastní život, a až pak se stát duchem. Zaživa mu, co já vím, něco podobného umožní jen zloba v duši. Jeho vlastní špatné myšlenky.“

Zamyslím se nad tím.

„Přesto ti nemůžu stoprocentně zaručit, že příklad, který uvádíš, to jest, že se člověk stane zaživa duchem kvůli milostnému citu, vůbec neexistuje. Nemůžu, protože jsem se takovými věcmi hlouběji nezabýval. Možná, že se něco takového nakonec může stát,“ připouští pan Ósima. „Láska dokáže i nanovo vybudovat svět, když na to přijde. Stát se může cokoliv.“

„Poslyšte, pane Ósimo,“ povídám najednou, „a vy už jste se někdy v životě zamiloval?“

Pan Ósima se na mne zadívá, jako by nevěřil svým uším. „Ale ale, co si to o mně vlastně myslíš? Jsem snad nějaká mořská hvězdice nebo pepřovník obecný? Já jsem člověk a koluje ve mně krev, ne voda. Pochopitelně že se mi nevyhýbají ani tyhle záležitosti.“

„Tak jsem to opravdu nemyslel,“ omlouvám se celý rudý. „Vždyť já vím,“ řekne on. A pak se na mě pěkně usměje.

Když je pan Ósima pryč, jdu k sobě do pokoje, zapnu stereo a položím na talíř gramofonu *Kafku na pobřeží.* Nastavím otáčky na čtyřicet pět, spustím jehlu. Pak si tu písničku poslechnu, text na lístku před sebou.

Když jsi mi zmizel na kraji světa
já v mrtvém kráteru zůstala

dál a dál stojí v dveří stínu
slova, co písmena ztratila

Ještěrky spící stín prozáří měsíc
a z nebe ryby jako déšť naprší
za okny budou stát, se srdcem tvrdým
vojáci vojáci vojáci

refrén:

Dál Kafka sedí sám v lehátku na pobřeží
hloubá o kyvadlech, co rozhoupají svět
Až potom mysli kruh uzavře se
sfingy, co nemá kam jít,
stín v nůž se změní
Tvým snem až do dna projede

Jen prsty dívky utonulé
vchodový kámen hledají
Pod krajem šatů barvy modré
na břehu Kafku uvidí

Poslechnu si to celkem třikrát. Napoprvé se opravdu podivím, jak se vůbec z něčeho s takovým textem mohl stát hit s prodejem přes milión nahrávek. Slova jsou tak nesrozumitelná a symbolická, že to hraničí skoro až se surrealismem. Rozhodně nic, co by si normální člověk byl s to zapamatovat a sám pobrukovat. Ale s dalšími opakováními si postupně zvykám. Text se mi pomalu zabydluje v mysli. Je to neobyčejný pocit. Představy překonávající každý možný význam vyvstávají přede mnou jako vystřihované obrázky a začínají žít vlastním životem, jako v nějakých velice hlubokých snech.

Melodie skladby je nejdřív skvělá. Hezká a bez jediného zádrhele a přitom to není žádná odrhovačka. Hlas slečny Saeki do ní naprosto harmonicky zapadá. Není možná tak plný jako u profesionálních zpěvaček, ani nemá jejich techniku. Člověku ale zato její zpěv doslova jemně omývá vědomí, tak jako jarní deštík

očistí kamenné dlaždice v zahradách. Slečna Saeki nejdřív zpívá s klavírem, potom se přidá decentní sestava několika smyčců a hoboje. Na takhle skrovném provedení má určitě svůj podíl i omezený rozpočet, jenže právě tahle prostota a nevyumělkovanost naopak dodává té písni velikou svěžest.

Nato přijde refrén se dvěma opravdu podivnými akordy. Doprovod zbytku skladby je úplně jednoduchý, skoro triviální, ale právě tyhle dva akordy jsou až nepříjemně nezvyklé. Rozhodně se nedají pochopit jen tak na pár poslechnutí. Zaslechnu je poprvé a na okamžik nevím, kudy kam. Trochu nadneseně by se dokonce dalo říct, že si připadám podvedený. Náhlá cizost, která z nich zazní, mnou otřese a zneklidní mne. Jako by na vás docela bez výstrahy ledově zavanulo z jakési skuliny. Jakmile je ale refrén u konce, přijde zas ke slovu původní krásná melodie a člověk se znovu octne v dřívějším světě domácké pohody a harmonie. Studený průvan ustal. Pak píseň dozní, naposled zazní klavír, smyčce tiše dotahují akord, a poslední chvějivý tón hoboje skladbu uzavře.

Dalšími a dalšími poslechy začínám pomalu chápat, čím si asi tenhle *Kafka na pobřeží* získal většinu lidí, kteří ho slyšeli. Z celé té skladby jasně zaznívá přirozené nadání a zároveň bezelstnost, je poctivá a přímá a zároveň laskavá. Všechny ty vlastnosti se v ní mísí tak, že člověk skoro neváhá mluvit o zázraku. Nějaká plachá devatenáctiletá dívenka z okresního města si sepíše básničku o tom, jak velmi a velice touží po svém vzdáleném milém, složí k ní dokonce melodii u klavíru a tu si jen tak bezelstně prozpěvuje. Ne proto, aby jí kdekomu vyhrávala na potkání, ale jen a jen pro sebe. Aby ji samotné nebylo tak smutno. Právě tahle nevinnost lidi tak zasahuje, nenápadně, ale o to jistěji.

Z potravin v lednici si připravím jednoduchou večeři. Po jídle si *Kafku* pustím ještě jednou. Uvelebím se na židli, zavřu oči a představím si devatenáctiletou slečnu Saeki, jak sedí ve studiu u klavíru a zpívá. Myslím na to, co cítila a proč byly její city nečekaně přervané tak nesmyslným násilím.

Deska dohraje, jehla se zvedne a vrátí na místo.

Slečna Saeki možná napsala *Kafku na pobřeží* právě v téhle místnosti. Čím víc tu desku poslouchám, tím víc jsem si jistý. A

ten Kafka na pobřeží, to bude docela určitě ten kluk z obrázku, který tu mám na zdi. Usadím se na židli stejně, jako tam seděla včera v noci i ona, s bradou v dlaních, pohled upřený na stejné místo na stěně. Uvidím pochopitelně ten obrázek. Už o tom nejspíš nemusím pochybovat. Slečna Saeki se v tomhle pokoji dívala na obrázek, myslela na toho kluka a napsala přitom *Kafku na pobřeží.* A možná právě ve chvíli, kdy byla noc kolem nejtemnější.

Jdu až ke zdi a podívám se na obraz pěkně zblízka. Kluk na něm se dívá do dálky. Jeho pohled má podivnou hloubku. Dívá se do jednoho místa na obloze, kde se na nebi vznáší několik ostře řezaných mraků. Největší z nich opravdu docela připomíná ležící sfingu. Sfinx, sfinx – tu přece, co se pamatuju, porazil mladý Oidipus. Dostal od ní hádanku a rozluštil ji. Obluda poznala, že byla poražená, a sama od sebe se vrhla z útesu. Tak se stal Oidipus králem v Thébách a oženil se s vlastní matkou, jež tam byla královnou.

A k tomu to jméno, Kafka – v záhadné atmosféře osamělosti obklopující kluka na obrázku viděla zřejmě slečna Saeki něco příbuzného se světem Kafkových románů, přemítám v duchu. Proto ho nazvala *Kafka na pobřeží.* Osamělá duše, bloudící po hraně příboje absurdit. To má možná ten Kafka znamenat.

Nejen Kafka a nejen Sfinx, ale i jiné verše z té písně jsou mi nápadné tím, jak přesně odpovídají situaci, ve které teď jsem. A *z nebe ryby jako déšť naprší* – přesně to se přece stalo v nakanské nákupní zóně. *Stín v nůž se změní, tvým snem až do dna projede* – mého otce přece někdo probodl právě nožem. Zapíšu si text řádek po řádku do notýsku a pročítám ho znova a znova. Obzvlášť zajímavé pasáže si podtrhnu tužkou. Ale nenapadne mě nic víc, než jen samé dohady, ve kterých se začínám ztrácet.

Dál a dál stojí v dveří stínu
slova, co písmena ztratila

Jen prsty dívky utonulé
vchodový kámen hledají

Za okny budou stát, se srdcem tvrdým
vojáci vojáci vojáci

Smysl těchhle veršů ani trochu nechápu. A i v případě těch, co se mi zdají tak nápadně odpovídat mojí vlastní situaci, nejspíš stejně nemusí jít o víc, než o náhodnou shodu. Přejdu k oknu a zadívám se do zahrady. Začíná se tam tiše smrákat. Usadím se na pohovku ve studovně a začnu listovat Tanizakiho překladem *Příběhu prince Gendžiho.* V deset hodin zalezu do postele, zhasnu stolní lampičku a zavřu oči. A pak čekám, až se do pokoje *vrátí* patnáctiletá Saeki.

24

Když autobus z Kóbe zastavil v Tokušimě před nádražím, bylo po osmé večer.

„Tak pane Nakato, jsme tady, na tom vašem Šikoku.“

„Ano prosím. To byl ale náramný most, přes který jsme jeli. Takový veliký most Nakata ještě v životě neviděl,“ zářil pan Nakata nadšením.

Když oba vystoupili z autobusu, posadili se nejdřív na lavičku před nádražím a chvíli jen tak pozorovali okolí.

„Tak co, už vám přišla nějaká hláška, kam máte jít teď a co tam máte dělat?“ zeptal se mladík.

„Ne prosím. To je prosím pro Nakatu stále naprostou záhadou.“

„No, to je teda super.“

Pan Nakata si několikrát uhladil vlasy dlaní, jako vždycky, když o něčem hluboce přemýšlel. „Pane Hošino?“

„Copak?“

„Nakata se velmi omlouvá, ale potřeboval by spát. Už je prosím moc ospalý. Bojí se, že snad usne rovnou tady.“

„No tak tohle teda ne,“ ozval se honem mladík. „Co si s váma asi tak počnu, když mi usnete hned tady na fleku? Nejdřív ze všeho musíme najít nějakej nocleh. Vydržíte ještě chvíli?“

„Ano prosím. Nakata to ještě chvíli vydrží, aby neusnul.“

„OK. A co jídlo?“

„Jídlo prosím Nakata nepotřebuje. Potřebuje jenom spát.“ Hošino tedy rychle vyhledal infocentrum pro turisty, přeptal se na nějaký ne moc drahý *rjokan* se snídaní, tam pak zavolal a ujistil se, že mají volné pokoje. *Rjokan* byl od nádraží trochu dál, takže se tam svezli taxíkem. Vešli do pokoje a hospodyně jim hned rozložila na zem *futony* na spaní. Pan Nakata se ani nešel

vykoupat, jen shodil šaty, zachumlal se do přikrývek a v příštím okamžiku už pokojně oddychoval.

„Nakata bude spát asi trochu déle, neračte se tím prosím znepokojovat. Jen ho nechte, ať spí," stačil ještě oznámit, než usnul.

„V pohodě, dědo, spěte, kolik potřebujete, já vás nebudu rušit," odpověděl mu mladík, ale to už pan Nakata spal jako dřevo.

Hošino se pomalu a beze spěchu vykoupal, pak vyrazil osaměle do ulic. Chvilku se jen tak bezcílně procházel sem tam, a když si jakž takž udělal o městě představu, zapadl do jedné *sušije*, dal si pivo a najedl se. Moc velký piják nebyl, takže mu středně velká láhev piva úplně stačila, aby se dostal do nálady a celý zčervenal ve tváři. Po pivu si zašel na *pačinko* a tam během hodiny prohrál nějaké tři tisíce jenů. Po celou dobu přitom nesundal z hlavy svoji basebalku Chunichi Dragons, takže na něj několik místních civělo jako na zjevení. V Tokušimě zřejmě starý dobrý Dragons moc populární nebudou, řekl si nakonec.

Když se vrátil do *rjokanu*, našel pana Nakatu přesně tak, jak ho prve opustil. V pokoji bylo rozsvíceno, ale zdálo se, že to panu Nakatovi ani trochu nevadí. Pohodář, pomyslel si Hošino. Pak si sundal čepici, svlékl svou aloha košili a džíny a jen tak v prádle zalezl do futonu. Pak zhasl světlo. Jenomže na neznámém místě nebyl zvyklý a nemohl vůbec usnout. Sakra, měl jsem si ještě zajít tak na jedno číslo někam za holkama, napadlo ho. Jak tak ale poslouchal, jak vedle ve tmě pravidelně oddechuje pan Nakata, najednou mu myšlenky na podobné věci začaly připadat jako něco nepatřičného. Ani sám nevěděl proč, ale zjistil, že se za nápad vyrazit si do bordelu stydí čím dál víc.

Spánek ne a nepřicházel a Hošino jen tak ležel a koukal do tmy pod stropem. Zdálo se mu čím dál tím neuvěřitelnější, že tu teď takhle leží, v Tokušimě, v jedné místnosti laciného rjokanu, s tímhle prapodivným dědou, kterého navíc ani pořádně nezná. Dnes večer měl správně sedět v autě a vézt zboží na trase Kóbe-Tokio. Teď by už možná byl někde u Nagoje. Vždyť tu práci má i docela rád. A v Tokiu by mu stačilo zvednout telefon a známá, co by jí zavolal, by mu neřekla ne. Co ho vlastně nutilo, aby po dodávce zboží hned vzkazoval kolegovi z práce, co byl právě v Kóbe, ať to dnes vezme za něj? Volat do práce, vzít si zčistajasna třídenní

dovolenou, a jako by se nechumelilo rovnou jet s panem Nakatou na Šikoku? Jen s nejnutnějším oblečením a mycími potřebami v mrňavé tašce?

Zprvu ho pan Nakata nejspíš zaujal hlavně tím, že vypadal a mluvil tak trochu jako jeho zemřelý děda. Tenhle první dojem nicméně zanedlouho úplně vybledl a Hošina začal čím dál víc zajímat pan Nakata jako takový. Vyjadřoval se doopravdy podivně, a to ještě nic nebylo proti obsahu promluv. V jeho neobyčejném chování ale bylo něco, co člověka fascinovalo. Hošino cítil, že se musí dozvědět, kam má tenhle pan Nakata vlastně namířeno a co tam bude podnikat.

Hošino sám byl z rodiny, která se živila zemědělstvím, třetí z pěti dětí, samých synů. Až do nižší střední školy žil docela slušně a spořádaně, ale pak se dostal na průmyslovku, zapadl do špatné party a tam se zkazil. Dělal samé lumpárny a několikrát měl i opletačky s policií. Ještě se mu nějak povedlo odmaturovat, ale pak už nemohl zavadit o pořádnou práci a navíc měl i nějaké problémy s ženskými, takže se nakonec musel dát naverbovat k Domobraně. Těšil se, že ho nechají řídit tank, ale na to neudělal psychotesty, takže to jediné, co ho u Domobrany nechali nakonec řídit, byl obří transportní tahač. Za tři roky toho nechal a našel si zaměstnání u dopravní firmy. A pak šest let v kuse jezdil s dálkovým kamiónem jako šofér.

Řídit kamión mu naprosto vyhovovalo. Stroje ho bavily vždycky a ve vysoké kabině kamiónu s ohromným volantem v rukou se cítil jako král v nedobytném hradě. Byla to dřina, samozřejmě, a pracovní dobu měl každou chvíli jinou. Rozhodně to ale nebyl takový opruz jako docházet ráno co ráno do nějaké trapné firmy dělat nějakou trapnou práci, při které nota bene máte v jednom kuse za zadkem nějakého šéfa.

Už odmalička nešel daleko pro ránu. Byl celkem malý a hubený, takže na rváče nevypadal, ale sílu měl. Navíc, jakmile mu jednou došla trpělivost, přestával se ovládat, a v očích se mu objevil zlověstný výraz, který většinou stačil na to, aby kohokoli přešla chuť se s ním prát. Pral se v Domobraně, pral se i jako řidič. Pral se skoro pořád, vyhrával, samozřejmě taky prohrával. Nakonec ale, a jen docela nedávno, zjistil, že ať vyhraje, nebo

prohraje, většinou se tím vůbec nic nevyřeší. Rozhodně byl ale pyšný, že mu nikdy nedokázali provést nic vážného.

Když se na průmyslovce někdy neovládl a byl z toho malér na policii, chodíval ho vždycky vyzvednout děda. Poklonil se před policisty málem až k zemi a oni mu vnuka vydali. Cestou domů se vždycky stavili někde ve vývařovně, kde dostal Hošino něco dobrého k snědku. Jaktěživ přitom nezaslechl jediné slovo výčitky. Rodiče pro něj nešli ani jednou. Měli co dělat, aby sehnali něco do hrnce, a nemohli se zatěžovat svým nezdárným třetím synem. Občas si Hošino myslíval, co by s ním asi bylo, kdyby neměl svého dědečka. Ten aspoň na něj nikdy nezapomněl a měl starost, co s ním je.

Vlastně tehdy dědovi ani jednou nepoděkoval. Nevěděl jak, a hlavně tehdy myslel jen sám na sebe. Krátce potom, co vstoupil do Domobrany, umřel jeho děda na rakovinu. Ke konci se úplně pomátl a svého vnuka už ani nepoznal. Od dědovy smrti se Hošino doma neukázal.

Když se Hošino ráno v osm probudil, pan Nakata naprosto beze změny hluboce spal. Oddechoval ve stejně pravidelném rytmu, jako předchozího večera. Hošino sešel dolů, kde v sále snídali ostatní hosté. Snídaně byla prostá, ale aspoň *misoširu* a rýže bylo, co kdo chtěl.

„Co váš pan kolega, nepůjde taky na snídani?“ oslovila ho hospodyně.

„Ten ještě spí jako dřevo, teta. Snídat, počítám, nebude. Holt dneska nechte rozesíláno, nedá se svítit,“ řekl na to Hošino.

Už byl pomalu čas oběda, jenže pan Nakata pořád jen spal a spal. Hošino radši rovnou prodloužil jejich pobyt o další den. Pak vyšel ven, zašel do *rámenje* a dal si k obědu *ojakodon.* Po jídle se trochu prošel, zašel si ještě do kavárny, dal si kávu a cigaretu a prolistoval několik manga magazínů, které tam ležely.

Když se vrátil do rjokanu, pan Nakata ještě pořád tvrdě spal. Byly už skoro dvě hodiny odpoledne. Hošino si už trochu dělal starosti, a tak zkusil rukou čelo pana Nakaty. Bylo úplně v pořádku. Ani moc horké, ani moc studené. Dech byl pořád stejně klidný a pravidelný a tváře měl pan Nakata pěkně zdravě červené.

Nevypadalo to, že mu něco schází. Prostě jen spal a spal a spal. Ani se nepohnul.

„Je to vůbec možný, takhle dlouho spát? Neni to nějaká choroba?“ strachovala se hospodyně, když se přišla podívat, jak to s panem Nakatou vypadá.

„Von byl hrozně unavenej,“ vysvětlil jí Hošino. „Máme ho prej nechat, ať se vyspí.“

„Tak to jo. Ale to vám řeknu, takovýho sedmispáče jsem teda v životě neviděla.“

Pan Nakata se nevzbudil dokonce ani k večeři. Hošino zase vyšel ven, zašel do restaurace s kari a dal si velkou porci *bífkaré* a salát. Pak si stejně jako předchozího dne zašel na *pačinko*, strávil tam asi hodinu a tentokrát ho to nestálo ani tisíc jenů a vyhrál dva kartony Marlbor. Když se s nimi vracel do *rjokanu*, bylo skoro půl desáté. Kupodivu, pan Nakata pořád ještě spal.

Hošino chvíli počítal. Teď už pan Nakata spí víc než dvacet čtyři hodin v kuse. Říkal sice, že bude spát dlouho a ať si toho Hošino nevšímá, ale tohle už je přece jenom trochu moc. Hošina najednou přepadla divná úzkost. Co bude dělat, jestli se pan Nakata třeba už neprobere?

„Z toho kouká pěknej průser,“ zavrtěl nakonec hlavou.

Jenomže když se příští ráno v sedm probudil, byl už pan Nakata vzhůru, stál u okna a rozhlížel se ven.

„Teda, dědo, to je dost, že jste se vzbudil,“ oddechl si Hošino, když ho uviděl.

„Ano prosím. Nakata se vzbudil před docela malou chvilkou. Nakata neví, jak dlouho spal, ale má dojem, že to byla moc dlouhá doba. Teď se cítí úplně jako znovuzrozený.“

„Moc dlouhá doba, dědo, to je skoro slabý slovo, když jste šel na kutě předevčírem v devět večer. Prospal jste ňákejch čtyřiatřicet hodin na jeden zátah. Dyť vy jste, pane Nakato, hotová Sněhurka.“

„Ano prosím. Nakata by teď něco snědl.“

„To se není co divit. Dva dny jste nevzal nic do pusy.“

Oba pak sešli dolů do sálu na snídani. Pan Nakata si dopřával, až tomu hospodyně málem nechtěla věřit.

„Vy teda, člověče, nejenom spíte jak dudek, vy ještě ke všemu jíte jak protrženej. Vždyť už jste si dal tak nejmíň na dva dny.“

„Ano prosím. Nakata se teď musí pořádně najíst.“

„To vám ale slouží zdraví, jedna báseň.“

„Ano prosím. Nakata sice neumí číst, ale nemá v puse ani jednu *bombu* a nepotřebuje brýle. Ani jednou nebyl u doktora. Ani ho nebolí záda. A každé ráno jde pěkně na velkou.“

„To jste vážně jak řípa,“ pokývala hospodyně uznale hlavou. „A copak že to dneska budete dělat pěknýho?“

„Nakata musí jet na západ,“ odtušil pan Nakata prostě.

„Tak na západ?“ opakovala hospodyně. „No to jedete nejspíš do Takamacu, ne?“

„Nakata je prosím hloupý. V zeměpise se vůbec nevyzná.“

„Zkusíme to nejdřív do toho Takamacu, dědo,“ rozhodl Hošino problém. „O dalším můžeme přemejšlet pak.“

„Ano prosím. Zkusíme to nejdřív do Takamacu a ostatní si rozmyslíme potom.“

„Vy jste mi teda dva cestovatelé k pohledání,“ komentovala to hostinská.

„To máte, teta, ale naprostej recht,“ pravil Hošino.

Vrátili se na pokoj a pan Nakata šel okamžitě na záchod. Hošino se mezitím natáhl jen tak v *jukatě* na břicho na *latami* a koukal v televizi na zprávy. Nic moc důležitého nehlásili. Ve vyšetřování vraždy známého sochaře v tokijském Nakanu nenastal žádný pokrok. Případ zůstává i nadále beze svědků a schází jakékoli stopy a vodítka. Policie marně pátrá po sochařovu patnáctiletém synovi, který krátce před nehodou zmizel neznámo kam.

„Ty brďo, už zas nějakej patnáctiletej,“ pomyslel si Hošino. Jen se dneska někde stane nějaká levota, může se člověk vsadit, že za tím bude vězet někdo kolem patnácti. On sám si přesně v tomhle věku „vypůjčoval“ cizí motorky a pak se na nich prohánět, nota bene ještě bez řidičáku. Těžko se teď může rozhořčovat nad dnešní mládeží, když má sám máslo na hlavě. I když je fakt, že šlohnout motorku a zapíchnout vlastního tátu rozhodně není jedno a totéž. Upřímně řečeno, mohl mluvit o štěstí, že se taková věc nestala i jemu. Tloukli ho na to doma víc než dost.

Zprávy byly právě u konce, když se pan Nakata vrátil ze záchodu.

„Dovolíte, pane Hošino, může se vás Nakata na něco zeptat?“

„Na co?“

„Pane Hošino, nebolí vás náhodou někdy záda?“

„Jo, dědo, dlouhý řízení, to je na záda hrob. Kdo jezdí dlouhý štreky, toho budou záda bolet, kdyby dělal nevímco. To máte jako byste se ptal nadhazovače z baseballu, jestli ho náhodou nebolí rameno,“ vysvětloval Hošino. „A cože vás to tak naráz zajímá?“

„Inu, pane Hošino, jak se tak Nakata na vaše záda díval, najednou ho to napadlo.“

„Aha.“

„Může se vám Nakata na záda podívat pořádně?“

„No pro mě za mě.“

Pan Nakata nasedl ležícímu Hošinovi na záda obkročmo. Pak přiložil obě ruce kousek nad kyčelní kost a chvíli je tak nechal. Hošino mezitím sledoval v televizi jakýsi velmi zábavný pořad, jehož smyslem bylo zásobit řady nedočkavých diváků nejžhavějšími novinkami ze života celebrit. Jistá velepopulární zpěvačka si například měla brát jednoho romanopisce, který sice nebyl tak populární, zato však o dosti mladší. Hošina takové zprávy ani dost málo nezajímaly, jenže jinak už nebylo v televizi na co se dívat. Podle moderátora měly prý příjmy zpěvačky převyšovat spisovatelovy minimálně desetkrát. Spisovatel sám nebyl ani hezký, ani nevypadal dvakrát inteligentně. Hošino jen vrtěl hlavou.

„No nezbláznili se ti dva? Dyť k sobě pasujou jak pěst na voko. Todle nevidím dobře.“

„Pane Hošino, vy tady máte jednu kost nakřivo.“

„Víte, dědo, jak já vedu celej život šejdrem? To se pak nedivte nad nějakou kostí,“ zívnul Hošino v odpověď.

„Když se ale s tou kostí nic neudělá, nejspíš to vůbec nedopadne dobře.“

„Fakt?“

„Bude vás bolet hlava, bude se vám moc špatně chodit na velkou a bude vás loupat v kříži.“

„To jsou vážně samý prima věci.“

„Vydržíte, kdyby to teď chvíli trochu bolelo?“

„Ale, to v pohodě snesu.“

„Ono to tedy bude spíš *hodně* bolet, aby Nakata řekl pravdu.“

„Dědo, já byl celej život bitej jako žito. Doma, ve škole, v Domobraně, všude. Dny, kdy jsem nebyl bitej, vám v pohodě spočítám na prstech. Bolesti, pálení, svědění, lechtání – se mnou už jen tak něco nehne. Takže se nebojte a dělejte, co uznáte za vhodný.“

Pan Nakata přivřel oči, soustředil se a pak velmi pozorně zkontroloval pozici svých palců na Hošinově kyčli. Když si byl úplně jistý, začal nejprve pomalu přidávat na síle, přičemž neustále sledoval, jak se vyvíjí situace. Pak se najednou zhluboka nadechl, vyrazil krátký výkřik, jako když v zimě zakřičí pták, a ze všech svých sil vrazil prsty mezi kost a sval. Bolest, která v tu chvíli projela mladíkovi tělem, překonala všechna jeho očekávání. V hlavě se mu na okamžik oslnivě zablesklo a pak se celý propadl někam do bílé mlhy. Dech se mu zastavil. Měl dojem, že ho někdo srazil jedinou ranou z vrcholku vysokánské věže rovnou do nejhlubších pekel. Chtěl křičet, ale nešlo to. Pohltila ho nesnesitelná bolest. Myšlenky mu explodovaly a nevnímal nic jiného než utrpení. Cítil, že se celý rozpadá na kusy, v totální destrukci, horší než samotná smrt. Nemohl ani otevřít oči. Ležel bezmocně na břiše jako kus hadru a slintal na tatami, zatímco se mu z očí valily slzy jako hrachy. Mohlo to celé trvat takových třicet vteřin.

Pak konečně popadl dech. Vzepřel se o loket a vrávoravě vstal. Tatami pod jeho nohama se nehezky houpaly, jako moře před bouřkou.

„Bolelo to moc, viďte.“

Hošino několikrát zkusmo zavrtěl hlavou, aby se ujistil, že opravdu ještě žije.

„Bolelo? Sakra, dědo, co jste to se mnou vyváděl? Mám dojem, že mě někdo stáhl z kůže, napích na rožeň, nadrtil na kaši a ještě po mně přehnal stádo splašenejch krav.“

„Nakata vám dal kosti tam, kam patří. Teď už jste, pane Hošino, úplně v pořádku. Záda vás už víckrát nezabolí a můžete i bez problémů na velkou.“

A opravdu. Když vlny nejhorší bolesti opadly jako příliv, cítil mladík, že je mu v kyčlích nějak lehčeji. Obvyklý tupý, nepříjemný pocit, který v těch místech míval, se úplně vytratil. Hlava jako by

se mu projasnila a lehčeji se mu dýchalo. A jasně, najednou se mu chtělo i na záchod.

„A víte, že se fakt cejtím tak nějak líp?“

„Ano prosím. To všechno bylo prosím tou kostí,“ pravil pan Nakata.

„Ale bolelo to teda vážně jako čert,“ povzdechl si ještě naposledy Hošino.

Pak ti dva sedli na tokušimském nádraží do rychlíku a vydali se do Takamacu. Rjokan i vlak zaplatil Hošino ze svého. Pan Nakata sice trval na tom, že musí zaplatit on, o tom ale Hošino nechtěl ani slyšet.

„Teďka zaplatim všecko já a potom se třeba vyrovnáme. Takhle mezi chlapama se nebudeme handrkovat o prachy. To já nemám rád.“

„Ano prosím. Nakata se v penězích moc nevyzná, a tak nechá raději všechno na vás.“

„Na rovinu, pane Nakato, ta vaše akupresura mi vážně hodně pomohla. Takže si teď s nějakejma penězma nedělejte vůbec hlavu, všechno platim já. Takhle dobře už mi leta nebylo. Cejtím se díky vám jako vyměněnej.“

„To tedy Nakata opravdu rád slyší. Neví sice, co je to *akustresůra*, ale kosti bývají obyčejně moc důležité.“

„No, já nevim, jestli je to zrovna akupresura, šiacu, chiropraxie nebo co vlastně, ale podle mě na to máte velkej talent. Kdybyste si otevřel ordinaci, naděláte majlant, jako že se Hošino jmenuju. Stačí, když vás představím kolegům z práce, a za chvíli jste v balíku.“

„Když se Nakata díval na vaše záda, pane Hošino, uviděl, že tam máte kost nakřivo. Když je nějaká věc nakřivo, Nakata ji musí narovnat. Dlouhou dobu vyráběl nábytek, a proto, když uvidí něco divně ohnutého, chce to narovnat, aby to zase bylo v pořádku. Nemůže si pomoct, je už prostě takový. Něčí kost ale dnes narovnával úplně poprvé.“

„Vy máte zkrátka dovopravdy talent,“ musel znovu uznat Hošino.

„Dřív prosím Nakata dovedl ještě i mluvit s kočičkami.“

„Cože?“

„Jenomže teď v poslední době to už najednou neumí. To prosím zavinil Džony Wolkr.“

„Aha.“

„Jak sám víte, je Nakata hloupý. Nerozumí složitým věcem. A teď se dějí jen samé divné a složité věci. Třeba ty spousty ryb a pijavic, co v poslední době padají z nebe.“

„No jo.“

„Nakata je ale moc rád, že už máte kost v pořádku. Když je lépe vám, je dobře i jemu.“

„Taky jsem moc rád, dědo.“

„To je dobře.“

„Ale hele, že se k tomu ještě vracím, co ty hory pijavic ve Fudžikawě?“

„Na ty se prosím Nakata moc dobře pamatuje.“

„Nemáte v nich náhodou taky prsty, co?“

Teď se pan Nakata najednou na chvilku zamyslel. „To prosím Nakata neví. Nakata prosím jen otevřel deštník a pijavice samy napršely z oblohy.“

„Fakt?“

„Protože zabíjet jiné lidi se nesmí, víte?“ řekl pan Nakata a důrazně pokýval hlavou.

„To máte recht. Zabíjet se nemá,“ souhlasil mladík. „Přesně tak,“ pokýval pan Nakata ještě důrazněji hlavou.

Vystoupili na nádraží v Takamacu. Zašli si do *udonje* před nádražím a dali si oba k obědu porci *udonu.* Z okna restaurace bylo vidět pár velikých přístavních jeřábů. Posedávala na nich celá hejna racků. Pan Nakata způsobně vychutnával svůj *udon* jednu nudli po druhé.

„To je ale dobrý *udon,* pane Hošino.“

„To jsem rád, že vám tak chutná,“ poděkoval mladík. „Tak co, jsme tu na tom správným místě, pane Nakato?“

„Ano, pane Hošino. Nakata má dojem, že jsme tu na úplně správném místě.“

„Tak to bysme teda měli. A co budeme podnikat teď?“

„Teď bychom, pane Hošino, měli rozhodně najít vchodový kámen.“

„Vchodovej kámen?“

„Ano prosím, přesně ten.“

„Aha,“ udělal mladík. „To zas bude nějaká zamotaná historie.“

Pan Nakata naklonil misku a vypil šťávu z *udonu* do poslední kapky. „Ano prosím. Moc dlouhá historie. Ale je dlouhá hodně moc a Nakata se v ní úplně pořádně nevyzná. Myslí si ale, že tomu všemu porozumí líp, až se ten kámen najde.“

„Což znamená, že ho musíme nejdřív najít.“

„Ano prosím. Je to prosím přesně tak.“

„A než ten šutr najdeme, tak nebudete vědět nic?“

„Ano prosím. Do té doby to celé bude i pro Nakatu naprostá záhada.“

„No tak teda jo. Jak říkám, složitý historie nemám rád. Prostě nejdřív najdem ten vchodovej šutr a je to.“

„Ano, pane Hošino. Přesně tak to je.“

„A kde ten kámen teď je?“

„To prosím nemá Nakata ani zdání.“

„No že se vůbec ještě ptám,“ zavrtěl Hošino hlavou.

25

Chvilku spím, pak se vzbudím. Znovu spím a znovu se vzbudím, a takhle to jde několikrát dokola. Nechci propásnout okamžik, kdy se tu zase objeví. Jenže než se naděju, ona už tu je. Sedí v té samé židli, co včera v noci. Ručičky budíku u postele ukazují něco po třetí hodině ráno. Závěsy na oknech, které jsem určitě před spaním zatahoval, jsou už zas roztažené dokořán. Stejně jako včera. Měsíc ale nesvítí. Jedině to se liší. Nebe je zakryté mračny a dost možná i trochu prší. V pokoji je dnes mnohem větší tma, zvenku sem mezi stromy proniká jen slabá záře zahradní lampy. Trvá dlouho, než se trochu rozkoukám.

Sedí zas za stolem, bradu v dlaních, pohled upřený na obrázek na zdi. I šaty má ty samé, co minulou noc. Kvůli okolní tmě ale nerozeznám její obličej, ať napínám oči sebevíc. O to víc však z šera vyplouvá její silueta, podivně ostrá a hluboká. Ani na moment nezapochybuju, že mám před sebou slečnu Saeki v dívčích letech.

Vypadá, jako by o něčem hluboce přemýšlela. Anebo se jí možná jen zdá nějaký hluboký, dlouhý sen. Ale možná že to *ona sama je sen*, nic než hluboký a dlouhý sen slečny Saeki. Ať už je to, jak chce, já na každý pád radši tajím dech, abych nijak nenarušil harmonii toho výjevu. Ani se nehnu. Jen občas pohledem ověřím na hodinách čas. Plyne pomalu, ale pravidelně a nezvratně.

Srdce se mi náhle bez jakéhokoli varování prudce rozbuší. Tvrdý, vyschlý zvuk, jako by někdo bez ustání klepal na dveře. Nese se ztichlým pokojem se zvláštní naléhavostí. Nejvíc překvapí mě samotného. Málem na místě vyskočím z postele.

Dívčina černá silueta se skoro neznatelně kývá. Zdvihne hlavu a naslouchá do tmy. Slyší moje bijící srdce. Naslouchá s krkem lehce nakloněným, tak jako zvíře hluboko v lesích, které zaslechlo neznámý zvuk. Pak otočí hlavu k mé posteli. Její oči mne ale

nevidí, to vím. Protože já do jejího snu nenáležím. Já a ta dívka jsme každý v úplně jiném světě, navzájem odděleni neviditelnou hranicí.

Konečně prudký tlukot mého srdce ustane, zrovna tak nečekaně, jako přišel. I můj dech se zklidní. Vracím se zpět k utajené existenci. I dívka přestává naslouchat. Znovu se zadívá na *Kafku na pobřeží*. Zas sedí za stolem s bradou v dlaních a její mysl se vrací ke klukovi v letní krajině na obraze.

Asi dvacet minut potom, co přišla, se dívka vytratí. Tak jako včera vstane bosá ze židle, neslyšně přejde ke dveřím, a aniž by je otevřela, zmizí za nimi. Já chvíli čekám bez hnutí, pak se zvednu z postele. Bez rozsvěcení, jen v noční tmě se posadím na stejnou židli, kde ještě docela nedávno seděla ona. Položím ruce na stůl a ponořím se do posledních dozvuků její přítomnosti v pokoji. Se zavřenýma očima sbírám stopy vibrací její mysli a ukládám je do sebe. Oči neotvírám.

Dívka a já máme společnou minimálně jednu věc, napadne mě. Ano. Oba dva totiž milujeme někoho, kdo už nepatří do našeho světa.

Za chvíli potom usnu. Je to ale pěkně neklidný spánek. Tělo přímo volá po hlubokém spaní, ale vědomí spát nemůže. Potácím se mezi nimi sem tam, jako nějaké kyvadlo. Za rozbřesku, na rozhraní světla a tmy, se ale ze zahrady rozezpívají ptáci, a tak se nakonec neodvratně probudím.

Natáhnu si džíny, přes tričko obleču košili s dlouhými rukávy a vyjdu ven. Je po páté ráno, takže nikde ještě není vidět živáčka. Projdu mezi bloky starých domů, hájkem borovic, které tu vysázeli proti větru od moře, přelezu vlnolam a octnu se na pobřeží. Vítr skoro necítím. Nebe zakrývá vrstva šedivých mraků, ale na déšť to zatím nevypadá. Je tiché, klidné ráno. Mraky, jako nějaká vrstva izolace, pohlcují každý zvuk na povrchu země pod nimi.

Chvilku se procházím po vyšlapané pobřežní pěšině a představuju si, že si třeba i ten kluk z obrazu stavěl své plátěné lehátko na písek právě téhle pláže. Přesné místo se mi ale určit nedaří. V krajině na obraze byla jen pláž, moře až k obzoru, a nebe a mraky. A pak ještě ostrov. Ostrovů je tu ale hned několik a já si už přesně nepamatuju, jak vypadal zrovna ten z obrazu. Posadím se

do písku a začnu si prohlížet moře rámečkem z prstů, do kterého si přimyslím postavu kluka v lehátku. Po bezvětrné obloze nerozhodně krouží jediný bílý racek. Vlnka za vlnkou pravidelně naráží na břeh, maluje na pobřeží měkké křivky a nechává po sobě jen trochu pěny.

Uvědomím si, že tomu klukovi z obrazu strašně závidím.

„Tak tys nám začal žárlit na chlapce z obrazů, kamaráde?“ zaskřehotá mi tiše do ucha Kluk, co se mu říká Vrána.

Je to tak. Žárlíš na toho chudáka, kterému ještě nebylo snad ani dvacet, když si ho s někým spletli a úplně nesmyslně zabili, a to od té doby už uplynulo skoro třicet let. Závidíš mu tak, že se tím skoro zalykáš a dusíš. To se ti ještě nikdy nestalo. Teď teprve poznáváš, co je to závist a žárlivost a jak člověku spalují mysl jak oheň louku při jarním vypalování trávy.

Nikdy v životě jsi nikomu nic nezáviděl, nikdy ses nechtěl stát nikým jiným, než jsi. To už teď není pravda. Teď hrozně závidíš tomu klukovi, a kdyby to bylo jen trochu možné, hned by sis to s ním vyměnil. Dokonce by ti ani nevadilo vědět předem, že tě ve dvaceti budou mučit a nakonec umlátí železnou trubkou. I za takových podmínek by ses chtěl stát tím klukem a alespoň od svých patnácti do dvaceti bezvýhradně milovat živou Saeki a sám být stejně bezvýhradně milovaný jí. Do sytosti ji objímat, bez zábran se s ní milovat. Chtěl by ses jí dotýkat, kde se ti zlíbí. Chtěl bys, aby se i ona dotýkala tebe. Chtěl bys pak, i po své smrti, být navždy vypálen v její mysli, jako příběh, jako nehynoucí představa. Noc co noc být pak ve vzpomínkách milován.

Ocitl ses v doopravdy podivné situaci. Zamilovaný do podoby dívky, která už není, žárlíš na dávno zemřelého mladíka. A přesto je to všechno mnohem opravdovější a bolí to mnohem víc, než jakýkoli cit, cos do téhle chvíle reálně prožil. Navíc je to úplně bezvýchodné. Není šance, že se ti podaří najít východisko. Zabloudils v labyrintu času. A ten největší problém je, že odtud ani nechceš hledat cestu ven. Vid?

Pan Óšima dnes přichází mnohem později než včera. Stihnu mezitím vyluxovat v přízemí a v patře, otřít stůl a židle mokrým

hadrem, otevřít okna a otřít skla, vydrhnout koupelnu, vysypat smetí a vyměnit vodu kytkám ve vázách. Rozsvítit světla, zapnout počítač. Zbývá už jen otevřít bránu. Pan Óšima to jedno po druhém kontroluje a uznale kývá hlavou.

„Postup sis zapamatoval perfektně. A pracuješ rychle."

Dám ohřát vodu a uvařím panu Óšimovi kafe. Sám si jako včera dám pytlíkový Earl Grey. Venku se mezitím dává do deště. Pěkně silně. V dálce dokonce hřmí. Ještě nebylo ani poledne, ale venku už je jako po setmění.

„Pane Óšimo, já bych měl jednu prosbu."

„Jakou?"

„Nebyly by někde noty k tomu *Kafkovi na pobřeží?"*

Pan Óšima se zamyslí. „No, možná že by se za nějaký menší poplatek daly stáhnout z internetu, jestli je má nějaké hudební nakladatelství v katalozích. Pak se ti po nich podívám."

„Děkuju."

Pan Óšima se posadí na hraně pultu, vhodí do svého šálku s kávou jednu mrňavou kostku cukru a pozorně zamíchá lžičkou.

„To se ti ta melodie tak zalíbila?"

„Moc."

„Taky ji mám rád. Je pěkná a zároveň jedinečná. Na nic si nehraje a má hloubku. Přesně se v ní odráží osobnost její autorky."

„Slova to má ale hrozně symbolický."

„K poezii přece odjakživa neoddělitelně patří symbol, jako k pirátovi rum."

„Myslíte, že slečna Saeki sama přesně ví, co ty slova znamenají?"

Pan Óšima zdvihne hlavu, zaposlouchá se do vzdáleného hřmění, odhadne, jak daleko uhodilo, a zadívá se na mě. Pak zavrtí hlavou.

„To bohužel není vůbec jisté. Symboly a význam jsou dvě naprosto různé věci. Jí se povedlo přijít na ta pravá slova, která potřebovala, bez zdlouhavého hloubání o významech a logice. Vylovit je ze sna tak jemně, jako by brala za křídla motýly poletující vzduchem. Umělci jsou lidé, kteří se oprostili od vší zdlouhavosti."

„Takže slečna Saeki ten text prostě našla někde mimo náš svět – dejme tomu ve snu?"

„U většiny geniálních básní to tak prostě je. Pokud si slova nerazí ke čtenáři cestu jakýmsi prorockým tunelem, nenaplnila báseň svůj smysl.“

„Jenomže spousta básní ve skutečnosti jen předstírá, že se jim to povedlo,“ namítnu já.

„Přesně tak. Takové předstírání není vůbec těžká věc, když člověk pochopí, jak na to. Stačí použít příhodně znějící symbolické fráze a už to vypadá jako poezie.“

„Z *Kafky na pobřeží* mám ale dojem, že je vážně pravý.“

„Taky si myslím. To vážně není povrchní text. I když ho už mám osobně natolik svázaný s melodií, že si netroufám odhadovat, do jaké míry má jazykovou přesvědčivost sám o sobě,“ vysvětluje pan Óšima. Pak trochu zavrtí hlavou. „Rozhodně je ale jisté, že byla slečna Saeki veliký přirozený talent a měla i velký cit pro hudbu. I realistický smysl pro využití šance, která se naskytla. Kdyby se vlivem té hrozné nehody tak nevzdálila od normálního světa, mohl se její talent dál svobodně rozvíjet. Tím je celá ta událost ještě smutnější.“

„A kam se vlastně pak ten talent poděl?“ musím se zeptat.

Pan Óšima se na mě zadívá. „Tím myslíš, kam se poděl talent slečny Saeki poté, co umřel její milý?“

Kývám. „Totiž, jestli je talent něco jako taková přírodní energie, tak si možná někde najde skulinu, kudy zmizí?“

„V tom se já bohužel nevyznám,“ přiznává pan Óšima. „Jeden nikdy neví, kam se takový talent obrátí. A občas prostě může i jen tak zmizet. Nebo se jako spodní voda propadne do nějaké podzemní dutiny a odplyne pryč.“

„A co když se slečna Saeki třeba rozhodla, že už nebude své schopnosti věnovat hudbě, ale něčemu docela jinému?“ napadne mě.

„Něčemu jinému?“ zdvihne pan Óšima se zájmem obočí. „A čemu, například?“

Netuším, co na to říct. „Nevím. Jen jsem měl ten dojem. Třeba něčemu nehmotnému.“

„Nehmotnému?“

„Jako něčemu, co nikdo jinej nevidí. Něčemu, co hledá jen sama pro sebe. Nějaký svý vnitřní činnosti.“

Pan Óšima zdvihne ruku a odhrne si ofinu z čela. Vlasy se hrnou ven mezi útlými prsty. „Zajímavý názor. Možná že slečnu Saeki, poté co odešla z našeho města, opravdu někde potkalo něco, co obrátilo sílu jejího talentu, jak říkáš, k *nehmotným věcem.* Jak ale víš, ona byla pryč skoro pětadvacet let, a kde přesně byla a co dělala se nedá zjistit jinak, než že se člověk zeptá přímo jí samé.“

Chvilku váhám, ale nakonec to řeknu.

„Heleďte, můžu se zeptat i na jednu úplnou blbost?“

„Úplnou blbost?“

Zrudnu. „No, fakt na naprostou pitominu.“

„Klidně se ptej. Mně naprosté pitominy nijak zvlášť nevadí.“

„Teda, pane Óšimo, ale jak říkám, nikdy bych nevěřil, že se na tohle někdy někoho zeptám.“ Pan Óšima trochu skloní hlavu.

„Není možný, že by slečna Saeki byla moje matka?“ vyleze ze mě.

Pan Óšima mlčí. Opřený o pult dlouze hledá slova. Během té doby slyším jen tikat hodiny.

Nakonec promluví. „Takže, když si to shrneme, chceš vlastně říct, že když slečna Saeki jako dvacetiletá v zoufalství opustila Takamacu a někde se sama protloukala, někde se náhodou seznámila s tvým otcem, panem Kóičim Tamurou, vdala se za něj a narodil ses jí ty, potom od vás po čtyřech letech z nějakého důvodu odešla a opustila tě a někde záhadně zmizela ve vzduchoprázdnu, aby se pak ale později znovu objevila na svém rodném Šikoku? Tak jsi to myslel?“

„Přesně tak.“

„No, stoprocentně nemožné to samozřejmě není. Čímž chci říct, že momentálně nemáš k dispozici žádný důkaz, který by tuhle hypotézu vyvracel. Hodně dlouhá etapa života slečny Saeki pro nás pořád zůstává obestřená tajemstvím. Říká se, že žila dlouhou dobu v Tokiu. A je jí i zhruba tolik, co tvému otci. Jenomže, sem do Takamacu se vrátila jen ona sama. Jistěže, nedá se vyloučit, že její případná dcera je už docela samostatná a žije někde na úplně jiném místě. Kolik že jsi říkal, že je tvé sestře let?“

„Jedenadvacet.“

„Stejně, jako mně,“ odtuší pan Óšima. „Já ale, jak se zdá, tvoje sestra vážně nejsem. Mám pěkně oba dva rodiče a staršího bratra.

Všechny pokrevně příbuzné. Až moc dobrá rodina pro někoho jako já.“

Složí ruce na prsou a na okamžik se na mě zadívá.

„Teď bych se chtěl na jednu věc zeptat zas já,“ povídá. „Byl ses vůbec někdy podívat do svých matrikových záznamů? Tam bys přece jméno i věk své matky snadno zjistil.“

„Tam jsem se pochopitelně díval. Samozřejmě že ano.“

„A jaké tam bylo uvedené jméno?“

„Žádné,“ povídám.

To pana Óšimu evidentně zaskočí. „Žádné? To přece není možné.“

„Ale je to pravda. *Fakticky.* Nevím, jak je to možný, ale nebylo tam nic. Když to budeme brát podle matriky, tak nemám mámu ani sestru. V záznamech stálo jen otcovo a moje jméno. Takže jsem vlastně podle zákona nelegitimní dítě. Jinýma slovama: jsem bastard.“

„Ve skutečnosti ale přece matku i sestru máš, ne?“

Kývám. „Až do čtyř let jsem je měl obě. Byli jsme rodina a žili pěkně pohromadě v jednom domě. To si jasně pamatuju. Nejsou to žádné moje fantazie. A jen co mi byly čtyři, obě od nás odešly.“

Vytáhnu z peněženky fotku sebe a sestry, jak jsme spolu u moře na pláži. Pan Óšima si ten snímek nějakou dobu prohlíží, pak se usměje a fotku mi vrátí.

„Opravdový Kafka na pobřeží, co?“ dobírá si mě.

Přikývnu a vrátím starou fotografii zpátky do peněženky. Venku víří vítr, na okno občas zabubnují dešťové kapky. Stropní lampa vrhá na podlahu naše dva stíny. Vypadají jako by si ve svém převráceném světě něco zlověstného šeptaly.

„Nepamatuješ se, jak tvoje maminka vypadala?“ zeptá se pan Óšima. „Jestli s vámi bydlela až do tvých čtyř let, musíš si ji přece aspoň trochu vybavit?“

Vrtím hlavou. „Vůbec si na ni nevzpomínám. Sám nechápu proč, ale máma, jak si ji vybavuju, má vždycky místo obličeje jenom tmu, jako nějaký stín.“

Pan Óšima se na chvilku zamyslí.

„Poslyš, a nevysvětlil bys mi ještě trochu blíž, proč si myslíš, že by slečna Saeki mohla být tvoje matka?“

„Radši už ne, pane Óšimo," odpovím mu. „Mně už se o tom nějak nechce mluvit. Asi jsem s tím nápadem přestřelil."

„To nic, mluv klidně o všem, co máš na srdci," povzbuzuje mě pan Óšima. „Ve dvou možná líp posoudíme, jestli jsi přestřelil, nebo ne."

Na podlaze odráží stín pana Óšimy každičký jeho pohyb. Zdá se, že se dokonce hýbe ještě o něco víc, než pan Óšima sám.

Přece jen promluvím. „Já a slečna Saeki toho máme až překvapivě hodně společnýho. A všecko to do sebe perfektně zapadá, jako když člověk konečně najde chybějící dílek z puzzle. Uvědomil jsem si to potom, co jsem si poslechl *Kafku na pobřeží.* Tak předně, to, jak jsem se dostal sem do knihovny, to je hotová ruka osudu. Z Nakana do Takamacu jsem dojel skoro na jeden zátah. Když o tom teď uvažuju, přijde mi to čím dál tím divnější."

„Hotový scénář k řecké tragédii," poznamená pan Óšima.

„A pak, já ji asi miluju," dodám ještě.

„Slečnu Saeki?"

„Jo. Řek bych, že nejspíš jo."

„Nejspíš?" zamračí se pan Óšima. „Má to znamenat, že nejspíš miluješ *slečnu Saeki*, nebo že slečnu Saeki *nejspíš miluješ?*"

Už zase zrudnu. „Já to neumím moc dobře vysvětlit," říkám omluvně. „Je to celý hrozně složitý a sám tomu ještě úplně nerozumím."

„Ale asi jsi zamilovaný a asi do slečny Saeki?"

„Jo," přisvědčím já. „Fakt moc."

„Asi, ale přitom fakt moc."

Kývám.

„A zároveň tu pořád je možnost, že je to tvoje matka."

Znovu kývám.

„Na patnáctiletého kluka, kterému ještě ani nezačaly růst vousy, si toho na sebe nakládáš opravdu až až," dopije pan Óšima velice pozorně kávu a vrátí hrnek zpátky na talířek. „Já netvrdím, že je to chyba. Ale všechno má svoje meze, víš?"

Mlčím.

Pan Óšima si prohrábne ofinu a na chvilku se odmlčí. Pak složí své štíhlé prsty na prsou.

„Noty ke *Kafkovi na pobřeží* ti seženu co nejdřív. Teď se vrať do svého pokoje, zbylou práci už udělám sám."

V době oběda vystřídám pana Óšimu u pultu. Kvůli vydatnému dešti je dnes v knihovně ještě míň návštěvníků než obvykle. Když se pan Óšima vrátí z oběda, předá mi velikou obálku s notami. Jsou vytištěné na počítači.

„Dnes je vážně doba neomezených možností," poznamená pan Óšima.

„Děkuju," říkám já.

„Prosím tě, neudělal bys teď ještě jedno kafe a nezanesl ho do patra? Děláš ho totiž opravdu dobré, víš?"

Uvařím novou kávu a zanesu ji na tácu nahoru slečně Saeki. Bez cukru a bez smetany. Dveře jsou jako vždycky otevřené dokořán. Ona sedí za stolem a něco píše. Když položím kávu na stůl, zvedne hlavu a usměje se. Pak zavře plnicí pero a položí ho na papír.

„Tak co, už sis u nás trochu zvyknul?"

„Trochu jo," odtuším.

„Máš teď chvilku čas?"

„Mám," odpovím.

„Tak se posaď," ukáže na dřevěnou židli vedle stolu. „Trochu si promluvíme."

Začne znovu hřmít. Zatím jen v dálce, ale zdá se, že se bouřka postupně blíží k nám. Poslušně se usadím na židli.

„Kolik ti to vlastně je, poslechni? Šestnáct?"

„No, vlastně jenom patnáct. Narozeniny jsem měl nedávno," odpovím.

„Tys utekl z domova, viď?"

„Jo."

„Tos měl nějaký konkrétní důvod, proč bylo třeba, abys utíkal?"

Vrtím hlavou. Co jí na tohle asi tak mám říct? Slečna Saeki vezme šálek a během čekání na odpověď upije doušek kávy.

„Měl jsem dojem, že kdybych tam zůstal, tak se mi stane nějaká nenapravitelná škoda, co už nepůjde vrátit zpátky," odpovím nakonec.

„Škoda?" přimhouří oči slečna Saeki.

„Jo," přikývnu.

Slečna Saeki chvíli mlčí, potom promluví znovu: „Přijde mi dost zvláštní, když kluk ve tvém věku užívá výrazy, jako že se mu stane škoda. To je opravdu pozoruhodná věc, řekla bych. Copak tím asi máš konkrétně na mysli? Jaká škoda by se ti měla stát?“

Začínám hledat slova. Nejdřív ze všeho se poohlédnu po Klukovi, co se mu říká Vrána. Ten tu ale nikde není. Takže hledám slova sám. Trvá to věčnost. Slečna Saeki ale pořád čeká. Zableskne se a o chvilku později zazní z dálky hrom.

„Jako že se třeba změním tak, jak se vůbec změnit nechci.“

Slečna Saeki se na mě zadívá s opravdovým zájmem. „Jenomže, copak nás nakonec všechny nepoškodí a nenávratně nezmění už jen samotný plynoucí čas? Někoho dřív a někoho později?“

„No jo, ale přesto přese všechno musí někde existovat místo, kam se člověk může vrátit…“

„Místo, kam se dá vrátit?“

„Místo, který stojí za to, aby se tam člověk vracel.“

Slečna Saeki se mi zadívá přímo do očí.

Zrudnu. Ale dodám si odvahy a neuhnu. Slečna Saeki má na sobě námořnicky modré šaty, s krátkým rukávem. Ta snad musí někde mít hotovou sbírku různě modrých šatů. Uzounký stříbrný náhrdelník, malé náramkové hodinky s černým řemínkem, jinak vůbec nic. Snažím se v ní rozpoznat postavu patnáctileté dívky.

Jde to snadno. Spí, tiše schovaná v pralese její mysli jako ve skrývacím obrázku z časopisu. Kdo ale napne oči, zahlédne ji úplně bez potíží. Srdce mi znovu začíná vydávat suchý tlukot. Někdo ohromným kladivem zatlouká do stěn mojí mysli velikánský hřebík.

„Na někoho, komu právě bylo patnáct, dovedeš opravdu rozumně promluvit, víš?“

Netuším, co na tohle říct. Takže mlčím.

„To já si v patnácti v jednom kuse říkala, že bych nejradši zmizela v nějakém úplně jiném světě,“ usmívá se slečna Saeki. „Někde, kam by nikdo nemohl. Někde, kde by se úplně zastavil čas.“

„Takový místo ale v tomhle světě fakt neexistuje.“

„Přesně tak. Takže musím žít tak, jak žiju. Ve světě postupně se ničících věcí, věčně se měnící mysli a neúnavně plynoucího

času.“ Na okamžik sevře rty, jako by chtěla to plynutí zdůraznit. Pak pokračuje dál. „Ale v patnácti jsem si myslela, že takové místo musí někde na světě být. Že někde musí být nějaký vchod, kterým se člověk do toho jiného světa dostane.“

„To jste byla tak osamělá? V patnácti letech?“

„V určitém smyslu rozhodně ano. Cítila jsem se sama. Ne snad, že bych na světě nikoho neměla, ale přesto jsem si připadala hrozně osamělá. Protože jsem dobře věděla, že už nikdy v životě nebudu šťastnější, než právě jsem. To mi bylo úplně jasné. Chtěla jsem proto odejít někam, kde bych byla mohla navěky zůstat beze změny, někam mimo plynutí času.“

„To já bych zase nejradši chtěl, aby mi už bylo víc.“

Slečna Saeki se na mě zkoumavě zadívá. „Taky jsi rozhodně silnější než já. A dovedeš uvažovat samostatně. Já se tehdy jenom snažila utéct před realitou do fantazie. Ty se ale dokážeš té realitě postavit. To je velký rozdíl.“

Nejsem vůbec silný ani neumím samostatně uvažovat. Mě naopak ta její realita tlačí plnou silou do kouta. Neřeknu ale nic.

„Když tě vidím, musím myslet na jednoho kluka, kterému bylo patnáct už před hrozně dlouhou dobou.“

„Podobám se mu snad?“ zeptám se jí.

„Jsi trochu vyšší a trochu svalnatější. Ale možná, že něčím mu podobný jsi. On se nikdy neměl o čem bavit se stejně starými dětmi, a tak pořád jen vysedával sám zavřený ve svém pokoji, četl si a poslouchal hudbu. Když přišla řeč na nějaký obtížnější problém, vždycky se mu udělala mezi obočím vráska, jako teď tobě. A ty přece taky hodně čteš, ne?“ Kývám.

Slečna Saeki se podívá na hodinky. „Děkuju za kafe.“

Vstanu a odcházím z pokoje. Slečna Saeki vezme své černé plnicí pero, pomalu sejme uzávěr a dá se zase do psaní. Za oknem se znovu zaklikatí blesk a na okamžik zalije pokoj podivným světlem. Za chvilku potom zaburácí hrom. Zazní to znovu o něco blíž než prve.

„Počkej ještě moment, Tamuro,“ ozve se slečna Saeki. Ve dveřích se zastavím a ohlédnu.

„Právě jsem si vzpomněla na jednu věc. Víš, že jsem kdysi dávno napsala knížku o bouřkách?“ Mlčím. Knížku o bouřkách?

„Našla jsem si lidi, co přežili úder blesku, a procestovala celou zem, abych s nimi mohla udělat interview. Trvalo mi to několik let. Sebrala jsem pěkných pár rozhovorů, všechno moc zajímavá vyprávění. Knížku vydalo jedno menší nakladatelství, ale skoro vůbec nešla na odbyt. Neměla žádný závěr, žádné shrnutí. Takovou knížku nikdo nechtěl číst. Vidíš, a mně přitom připadal ten chybějící závěr jako něco úplně samozřejmého."

Někde v mé hlavě začne na jednu z mnoha zásuvek klepat mrňavé kladívko. Klepe jako o život. Snažím se rozpomenout na něco moc důležitého. Vůbec ale netuším, na co vlastně. Pak se slečna Saeki vrátí zpátky ke svému spisování a já nakonec odcházím z pokoje.

Prudká bouřka pak ještě pokračuje skoro hodinu. Hřmí tak silně, až má člověk dojem, že se cokoliv, co je v knihovně od skla, musí každou chvíli rozletět na kusy. Pokaždé, když sjede z nebe blesk, rozsvítí se na bílé zdi odpočívadla veliké vitrážové okno, jako nějaké staré zjevení. Do dvou hodin odpoledne se ale přeci jen vyčasí, a jako by se konečně všechno smírně vyřešilo, začne se mezerami v mracích linout na zem žluté sluneční světlo. Do jeho laskavé záře se ozývá už jen nepřetržité kapání dešťových kapek. Konečně nastane večer a můžeme zavírat. Slečna Saeki se s námi rozloučí a vrací se domů. Zaslechneme motor jejího golfu. Představím si ji, jak usedá za volant a otáčí klíčkem startéru. Řeknu pak panu Óšimovi, že už to tu zvládnu sám a že může jít. Pan Óšima si na toaletě opláchne obličej – pohvizduje si přitom nějakou operní árii a pak taky odjede domů. Jeho roadster je slyšet čím dál míň, až nakonec zmizí docela. A jsem v celé knihovně sám. Je tu takové ticho jako ještě nikdy.

Vrátím se do svého pokoje a podívám se na noty *Kafky na pobřeží*, které mi přinesl pan Óšima. Je to, jak jsem si myslel: většina akordů je naprosto triviálních. A pak, v refrénu, přijdou ty dva neuvěřitelně složité. Odejdu do studovny, posadím se k pianinu a zkusím ten souzvuk vyhmátnout. Jde to doopravdy jen dost krkolomně. Musím dlouho zkoušet, než akordy dostanu do ruky a začne to být jakž takž ono. Ze začátku mi to zní jen jako chumel nijak nesouvisejících zvuků, až mě napadá, jestli třeba nemám špatně vytištěné noty. Nebo pianino prohozené klávesy. Jak se ale do obou těch akordů zas a zas zaposlouchávám, poznám,

že jsou to opravdu ty samé, které zněly v nahrávce. Právě ony z ní dělají víc, než jen obyčejnou líbivou písničku. *Kafka* díky nim nabírá hloubku. Jak ale na něco tak neobvyklého slečna Saeki vůbec přišla?

Vrátím se do pokoje, ohřeju vodu v rychlovarné konvici a udělám si čaj. Pak si popořadě pustím všechny staré desky z *komory*. Blonde on Blonde od Boba Dylana, White Album od Beatles, Dock of the Bay od Ottise Beddinga, album Getz Gilberto od Stana Getze. Samé hity z konce 60. let. Kluk, co bydlel v tomhle pokoji – a spolu s ním docela jistě i slečna Saeki – pokládal, stejně jako teď já, desky na talíř gramofonu, nechával na ně klesat jehlu a zaposlouchával se do zvuků, vycházejících z reproduktorů. Zvuků, které jako by teď celý pokoj i se mnou odnášely do jiného času. Do dob, kdy jsem ještě nebyl na světě. Poslouchám a poslouchám a snažím se přitom co možná do detailu znovu vybavit hovor, který jsme dnes po obědě vedli v pracovně v patře se slečnou Saeki.

„V patnácti jsem si ale myslela, že takové místo musí někde na světě být. Že někde musí být do toho jiného světa vchod.“

Její hlas se mi znovu rozezní v uších. A v hlavě mi zas něco zabuší na dveře. Jako o život. *Vchod…?*

Zvednu jehlu z *Getze Gilberta*. A pak vytáhnu singl *Kafky na pobřeží* a položím ho na talíř. Spustím jehlu. Saeki začne zpívat.

A prsty dívky utonulé
vchodový kámen hledají
Pod lemem šatů barvy modré
na břehu Kafku uvidí

Dívka, která teď tenhle pokoj navštěvuje, dost možná ten *vchodový kámen* našla, napadne mě. Zastavila se, věčně patnáctiletá, v jiném světě, a když nastane noc, vycházívá z něj sem, do tohohle pokoje. Oblečená do svých bleděmodrých šatů, dívá se a dívá na Kafku na břehu.

A pak si vzpomenu, najednou a bez zvláštního podnětu. Že totiž jednou otec vypravoval, jak do něj za bouřky uhodilo. Na vlastní uši jsem to tedy neslyšel. Jen jsem jednou náhodou otevřel časopis, kde s ním bylo interview. Když ještě studoval na

akademii, přivydělával si jako *caddy* na golfovém hřišti. Jedno odpoledne v červenci, zrovna když se ploužil za hráči po trávnících, změnila najednou obloha barvu a přihnala se pořádná bouřka s lijákem. A náhodou uhodilo zrovna do stromu, pod kterým se všichni schovali. Veliký strom to celý rozčíslo vedví a ostatní golfisté zahynuli, otce ale těsně předtím posedlo podivné tušení, vyběhl zpod stromu, a zachránil si tak život. Měl lehké popáleniny, ožehlo mu to vlasy, a jak v šoku letěl z toho místa, upadl a praštil se hlavou o kámen tak silně, že tam pak zůstal v bezvědomí ležet. Tak nějak se to prý seběhlo. Z té doby mu navždycky zůstala na čele jizva. Na to jsem se tedy snažil rozpomenout za dnešního časného odpoledne, když jsem postával ve dveřích u slečny Saeki a poslouchal, jak duní hrom. Svou skutečnou sochařskou dráhu totiž otec zahájil přesně ve chvíli, kdy se zotavil z toho zranění.

Možná že se slečna Saeki s mým otcem setkala během sbírání rozhovorů pro svou knihu. Ta možnost tady je. Mě tedy aspoň nepřipadá, že by na světě bylo tolik lidí, kteří přežijí úder bleskem.

Se zatajeným dechem čekám, až se prohloubí noc. Mraky se nadobro roztrhnou a měsíční světlo zalije stromy na zahradě. To je mi nějakých náhod najednou. Všechno se začíná závratnou rychlostí sbíhat do jediného bodu.

26

I odpoledne už se pomalu nachýlilo a bylo třeba, aby se poohlédli po nějakém noclehu. Hošino zašel na nádraží do infocentra pro turisty a nechal si zarezervovat příhodný *rjokan.* Vybíral hlavně podle dostupnosti od nádraží, takže *rjokan* nebyl z nejlepších, to ale Hošinovi ani panu Nakatovi nijak zvlášť nevadilo. Bylo jim vcelku jedno, kde jsou, hlavně když tam mohli zalézt do *futonu* a spát. Podobně jako v minulém *rjokanu* vařili i tady jen snídani a večeři si musel opatřit každý sám. Což se zrovna hodilo, protože při způsobu usínání pana Nakaty jeden nevěděl hodiny ani minuty.

Když vstoupili do pokoje, musel si nejdřív Hošino lehnout ještě jednou na tatami na břicho, pan Nakata na něj znovu obkročmo nasedl a přiložil mu zezadu na kyčle palce obou rukou. Pak kousek po kousku prozkoumal každý obratel a sval od kyčelních kostí po záda. Tentokrát už ale do prstů nevkládal skoro žádnou sílu. Jen špičkami objížděl tvary kostí a zkoumal napětí ve svalech.

„Tak jak to vypadá, je všecko v pohodě?“ ptal se honem Hošino. O podobné šoky jako minule jaksi opravdu neměl zájem.

„Ano prosím, všecko je v pořádku. Už se na vás nedá najít ani jedno pokažené místo. A kosti už máte všecky zpátky tam, kam patří,“ uklidňoval ho pan Nakata.

„Tak to jsem fakt rád. Narovinu, dědo, takový zážitky, co jsem si s váma užil posledně, ty už fakt podruhy mít nemusím,“ přiznal Hošino.

„Ano prosím. Nakata se ještě jednou omlouvá. Ale, pane Hošino, ráčil jste mu přece říci, že vám bolest nevadí, proto Nakata zatlačil, co měl síly…“

„To jsem, dědo, sice fakt říkal, jenomže, víte: všeho pěkně s mírou. Člověče, musíte přece někdy i trochu uvažovat! Já si, abyste věděl, nestěžuju, vždyť jste mi napravil záda, ale bolelo to vážně

jako prase. To jsem fakt ještě nezažil. Vždyť já měl dojem, že se snad rozpadnu na kusy. Nebo že zažívám klinickou smrt.“

„Nakata už jednou umřelý byl, asi na tři týdny.“

„Aha,“ řekl jen Hošino. Pak si, tak jak byl natažený na břiše, lokl čaje a zakousl k němu křupavou oranžovou směs ze samoobsluhy. „Fakt, dědo? Vy jste na tři tejdny umřel?“

„Ano prosím.“

„A kde jste celou tu dobu byl?“

„To už se Nakata moc dobře nepamatuje. Má dojem, že byl někde moc daleko a dělal tam něco zvláštního. Jenomže měl pak v hlavě mlhu a nevzpomíná si vůbec na nic. Když se pak vrátil zase sem, dočista zhloupnul a přestal umět číst a psát.“

„To jste asi to svoje čtení a psaní musel ztratit někde *tam*, ne?“

„Tak nějak to asi bude.“

Pak se oba na chvíli odmlčeli. Hošino už pomalu ale jistě dospěl k přesvědčení, že bude nejjednodušší věřit tomuhle zvláštnímu dědovi prostě opravdu všechno, co říká. Přesto mu ale někde na dně duše hlodal pocit, že by ve vlastním zájmu radši neměl moc zkoumat, jak to vlastně bylo s tím „umřením na tři týdny“, jestli se nechce nadobro propadnout někam do nekontrolovaného chaosu. Radši změnil téma a začal řešit realističtější a bezprostřednější problémy.

„No, pane Nakato, v Takamacu bysme byli, takže copak je v plánu teď?“

„Nakata ještě neví,“ zněla odpověď. „Nakata nemá tušení, co by měl teď dělat.“

„A neměli jsme takhle náhodou najít nějakej ten váš *vchodovej kámen?*“

„Ano prosím. Je to prosím přesně tak. Nakata na to úplně zapomněl. Musíme najít vchodový kámen. Kde ale ten kámen máme hledat, to prosím Nakata nemá tuchy. Všecko je ještě dočista zamlželé a vůbec se to nejasní. To se nedá nic dělat, Nakata je prosím hloupý a se složitými věcmi jako vchodové kameny si neví rady.“

„To je teda trochu problém.“

„Ano prosím. Pěkně velký problém.“

„No. Takže ať tu teď na sebe budeme koukat sebedýl, tak se tu jedině budem nudit a nikam to nepovede.“

„Přesně tak, jak říkáte.“

„Takže, já si myslím, že bysme se měli poptat každýho, koho budeme moct. Jako jestli tady někde takovej kámen nemaj.“

„Pane Hošino, když jste to tak navrhnul, chce to Nakata určitě vyzkoušet. Pěkně se přeptáme nejrůznějších lidí. To zvládne Nakata docela dobře, jelikož je hloupý a musí se vyptávat v jednom kuse.“

„Jasně. Náš děda říkával: Zeptáš se, máš ostudu na chvíli, nezeptáš se, a máš ji až do smrti.“

„Svatá pravda. Když se totiž umře, tak všecko, co člověk znal, někam zmizí.“

„Tak takhle to teda děda fakt nemyslel,“ zavrtěl Hošino hlavou. „Každopádně… hele, nemáte už aspoň nějakou představu, jak ten šutr vypadá, jak je velkej, jakej má tvar, barvu a co se s nim dá dělat? V tom bysme totiž měli mít aspoň trochu jasno, jestli se na něj máme doptat. Když jen tak na lidi vybafneme, jestli nevědí, kde bysme tu našli vchodovej kámen, tak dost možná nebudou tušit, o co jde, a my budeme tak leda za blázny, nemyslíte?“

„Ano prosím. A Nakata není žádný blázen. Nakata je jenom hloupý.“

„No jasně.“

„Kámen, který Nakata hledá, je zvláštní kámen. Není ani tak velký. Barvu má bílou a není nijak cítit. K čemu přesně slouží, to Nakata neví. Vypadá jako takovéhle kulaté omočí.“

Pan Nakata naznačil dlaněmi kotouč, veliký asi jako LP deska.

„Fajn. A poznáte ho, až ho uvidíte v reálu? Jako třeba že si řeknete: jo, tak to je von?“

„Ano. Nakata ho pozná na první pohled.“

„Ještě mě napadlo, není ten kámen třeba nějak historicky slavnej, nebo památnej? Jestli by totiž nemoh bejt vystavenej někde ve svatyni, jako vzácnost?“

„Inu, kdo ví? Nakata o tom neví nic. Možná, že to tak i bude.“

„Nebo ho třeba mají někde v domácnosti jako zátěž do nakládaný zeleniny.“

„Tak to určitě ne.“

„Jak to víte?“

„Tím kamenem totiž jen tak někdo nepohne.“

„Ale vy nejspíš jo, co, pane Nakato?“

„Ano. Nakata to možná dovede.“

„A co bude pak, až se tím kamenem pohne?“

Pan Nakata se hluboce zamyslel. Nebo se tak možná jenom zatvářil. Promnul si dlaní své prošedivělé, nakrátko ostříhané vlasy.

„Co bude pak, to Nakata dobře neví. Ví jen, že už to někdo bude muset brzy udělat.“ Hošino se zamyslel.

„A ten někdo, to jste nejspíš vy, co? Aspoň v tuhle chvíli.“

„Ano prosím. Úplně přesně tak.“

„A ten kámen je teda jenom tady v Takamacu?“ zeptal se Hošino.

„Kdepak. To vůbec ne. Vypadá to, že může být kdekoliv. Teď je prostě náhodou právě tady. I když by bylo mnohem pohodlnější, kdyby byl někde víc po ruce, nejlíp v Nakanu.“

„No jo, pane Nakato, ale nebude to nebezpečný, co? Jen tak hejbat nějakým vzácným kamenem?“

„Ano, pane Hošino. To prosím bude opravdu nebezpečné.“

„A sakra,“ ulevil si Hošino. Zavrtěl hlavou, nasadil si svou kšiltovku Chunichi Dragons a zadním otvorem prostrčil culík. „Pomalu se nám z toho stává Indiana Jones.“

Druhý den ráno zašli oba znovu do nádražního infocentra pro turisty a zeptali se, jestli se v Takamacu nebo někde v jeho okolí nenacházejí nějaké významné kameny.

„Kameny, říkáte?“ zatvářila se slečna za pultem trochu překvapeně. Tak odborný dotaz ji evidentně zaskočil. Místní pamětihodnosti zatím měla naučené jen docela všeobecně.

„A jaké kameny by vás tak zajímaly?“

„Jeden kulatej, asi takhle velkej,“ řekl Hošino a pan Nakata jako předtím naznačil oběma rukama gramodesku. „Má se prej jmenovat *Vchodovej kámen*.“

„Vchodový kámen, ano?“

„Jo, přesně. Tak se jmenuje. Myslim, že bude asi hodně známej.“

„Vchodový, vchodový – jaký vchod by to tak ale měl být?“

„Jo slečno, to kdybysme věděli, tak se vás teď nemusíme ptát.“

Slečna za pultem se na moment zamyslela. Hošino si ji mezitím zběžně prohlédl. Byla celkem hezká. Jenom ty oči měla

trochu daleko od sebe. Díky tomu mu trochu připomínala poplašenou samici nějakého býložravce. Několikrát někam telefonovala a sháněla někoho, kdo by něco věděl o vchodovém kameni. Nikdo ale nic nevěděl.

„Pánové, prosím vás nezlobte se, ale o takovém kameni tu nikdo nic neví," omlouvala se slečna.

„Vůbec nic?"

„Bohužel," zavrtěla slečna hlavou. „Přijeli jste kvůli tomu kameni hodně zdaleka?"

„No, nevim, jestli je to hodně, ale já jsem dorazil od Nagoje. A tadyhle děda dokonce až z Nakana v Tokiu."

„Ano prosím. Nakata přijel až z tokijského Nakana," vložil se do debaty pan Nakata. „Stopnul si několik kamiónů a cestou ho pozvali i na úhoře. Neutratil cestou ani *sen.*"

„Aha," udělala jen slečna.

„No dobrý dobrý, takže o vchodovým kameni teda nikdo nic neví. V pohodě, to se nedá nic dělat, za to vy, slečno, nemůžete. Ještě nám ale řekněte, nemáte tu někde nějakej jinej známej kámen? Nějakej slavnej, památeční, nebo zázračnej? Prostě jakejkoliv?"

Slečna za pultem si svýma vyplašenýma očima daleko od sebe postupně prohlédla Hošinovu baseballovou kšiltovku, culík, zelené sluneční brýle, piercing v uchu i jeho hedvábnou aloha košili.

„Nezlobte se, pane, ale asi bych vás spíš odkázala na městskou knihovnu. Hned vám řeknu, jak se tam dostanete. Kameny bohužel nejsou opravdu můj obor."

Ani lov v knihovně ale nepřinesl potřebný výsledek. Městská knihovna v Takamacu o zdejších slavných kamenech žádné knihy nevedla. Služba v prezenční studovně jim jen snesla horu knih, jako *Pověsti prefektury Kagawa, Legendy o Kóbó Daišim na Šikoku* nebo *Dějiny Takamacu* a přidala radu, že je v těch knihách možná o podobných kamenech někde zmínka, a ať si je zkusí prolistovat. Hošino si jen vzdychl a zabral se až do večera do čtení. Pan Nakata, který číst neuměl, si mezitím listoval ve fotopublikaci s názvem *Slavné kameny Japonska*, pěkně pomalu a důkladně, očima doslova zažraný do stránek.

„Poněvadž Nakata neumí číst, je dnes prosím v knihovně úplně poprvé.“

„Ani nevím, jestli vám to mám říct, ale taky jsem dneska v knihovně prvně, i když číst umím,“ zněla odpověď. „Když už tu ale jsme, je to docela příjemné.“

„Tak to jsem rád.“

„U nás v Nakanu je taky knihovna. Nakata myslí, že tam asi bude často chodit, když je do knihoven vstup zdarma. Nakata nevěděl, že se do knihovny může, když člověk neumí číst a psát.“

„To můj bratranec, pane Nakato, ten od narození nevidí na oči a vidíte, každou chvíli jde do biografu. Fakt netuším, co z toho může mít.“

„Opravdu? Nakatovi oči slouží dobře, ale v *biokrafu* ještě nikdy nebyl.“

„Fakticky? Tak to někdy ale musíme zajít!“

Ke stolku, kde seděli, přišla služba a upozornila je, aby v knihovně nemluvili tak nahlas. Oba tedy přerušili rozhovor a soustředili se už jen na své čtivo. Když si pan Nakata doprohlédl *Slavné kameny Japonska,* zanesl knihu zpátky do regálu a přinesl si *Světové kočky*.

Hošino se zatím se značným brbláním prokousal horou knih před sebou. O kamenech se toho v nich bohužel zrovna dvakrát moc nepsalo. V několika našel zmínku o kamenných zdech hradu Takamacu, ale kameny z hradních zdí bývají pochopitelně trochu velké na to, aby si je pan Nakata mohl jen tak odnést. Pak objevil ještě nějaké legendy o Kóbó Daišim a kameni. Pravily, že prý Kóbó Daiši pohnul v divočině jedním balvanem, zpod toho se vyvalila voda a pustina se změnila v úrodná rýžoviště. A v jednom chrámu prý chovali proslulý kámen zvaný *Pokladnice potomstva,* ale protože to byl skoro metr dlouhý z kamene vytesaný penis, sotva mohlo jít o *vchodový kámen,* který měl pan Nakata na mysli.

Nakonec to oba vzdali, z knihovny odešli a zastavili se na večeři v nedaleké jídelně. Dali si *tendon* a Hošino si navíc objednal i *kakeudon.*

„V té knihovně to ale bylo zajímavé,“ pravil pan Nakata. „Představte si, kolik je na světě různých koček. A Nakata o nich neměl ani tušení.“

„S šutrem jsme pravda moc nepochodili, ale co se dá dělat, holt jsme sotva na začátku," konstatoval Hošino. „Navrhuju se teď pěkně prospat a nechat pokračování na zejtřek."

Další den zastihl oba dva znovu v té samé knihovně. Hošino si, docela stejně jako včera, navršil na stůl hromadu knih, které vypadaly na to, že se v nich může psát o kamenech, a jednu po druhé je pročetl. Takovou spoustu literatury nepřelouskal Hošino ještě nikdy v životě. Slušně se díky tomu vzdělal v historii Šikoku a dověděl se, jak velkou spoustu kamenů už lidé od starověku uctívali. O tom nejdůležitějším, o vchodovém kameni, ale nevypátral vůbec nic. Odpoledne už ho ze samého čtení začala bolet hlava. Odešli tedy z knihovny, natáhli se v parku na trávník a dlouho se jen tak dívali, jak po nebi táhnou mraky. Hošino si k tomu zapálil cigaretu a pan Nakata si nalil z termosky svůj pražený čaj.

„Zítra přijde velikánská bouřka," povídá najednou pan Nakata. „Snad už, dědo, zase něco nepřivoláváte?"

„Ne prosím, Nakata vůbec nic nepřivolává. Takovou moc prosím nemá. Bouřka přijde docela sama od sebe."

„No aspoň něco," odtušil Hošino.

Vrátili se do *rjokanu,* vykoupali se a pan Nakata se hned zachumlal do *futonu* a usnul, jako když ho do vody hodí. Hošino si zkusil potichu pustit televizi, kde běžel baseball v přímém přenosu, ale Giants tam zrovna s velikým náskokem vítězili nad Hirošimou, takže televizor skoro hned otráveně vypnul. Spát se mu ještě nechtělo, zato mu vyschlo v krku a dostal chuť na pivo, a tak se rozhodl, že si vyrazí ven. Zašel do první pivnice, kterou uviděl, a poručil si pivo a k němu smažené cibulové kroužky. Pak ho napadlo, že by se mohl čistě nezávazně dát do řeči s některou z dívek, které seděly poblíž, ale nakonec si řekl, že se nehodí, aby si podobně užíval zrovna teď, když přece musí zítra v knihovně pokračovat v pátrání po kameni.

Dopil, vyšel z pivnice, nasadil si svou obligátní čepici a pak jen tak chodil sem tam. Ulice zrovna dvakrát zajímavé nebyly. Ale procházet se sám neznámým městem, kam člověka zrovna nohy nesou, nebylo vůbec špatné. Hošino se vlastně procházel docela rád. S marlborkou v koutku a oběma rukama v kapsách si to

šněroval z ulice do ulice a z uličky do uličky. Pokud zrovna nepokuřoval, tak si něco pískal. Někde bylo lidí spousta, jinde neprošla ani noha. On si ale všude bez rozdílu vykračoval úplně stejným tempem, neustále vpřed. Byl mladý, svobodný a zdravý a nebylo nic, čeho by se doopravdy musel bát.

Když prošel jednou z úzkých zadních uliček, kde stálo v řadě několik karaoké barů a bufetů (přesně ten typ, kde se každý půlrok změní jméno), na jednom potemnělém a skoro liduprázdném místě na něj najednou někdo zezadu zavolal.

„Haló, Hošino, uú!“ volal ten někdo hodně nahlas jeho jméno.

Hošina nejprve ani nenapadlo, že to vlastně platí jemu. V Takamacu ho přece docela jistě nikdo nezná. Určitě volají nějakého jiného Hošina. Tak časté jméno to sice není, ale úplně neobvyklé taky ne. Takže se ani neotočil, a pokračoval dál.

Ten někdo vzadu ale nepřestával, skoro to vypadalo, že ho sleduje. „Uú, Hošino, haló, haló!“ ozývalo se mu neúnavně za zády.

Nakonec se Hošino zastavil a podíval, kdo ho to volá. Stál tam nějaký ne moc vysoký děda v bílém obleku. Měl bílé vlasy, na nose velice seriózně vyhlížející brýle a vousy, už dost prokvetlé. Knírek a bradku. Bílou košili a pod krkem na mašli uvázanou úzkou černou kravatu. V obličeji vypadal docela japonsky, ale oblečený byl spíš jako nějaký venkovský gentleman z amerického Jihu. Mohl mít nanejvýš nějakých sto padesát centimetrů, ale spíš než jako malý ten pán vypadal jako člověk, ze kterého v přesném měřítku vytvořili miniaturní vydání. Obě ruce měl natažené před sebou, jako by v nich držel nějaký tác.

„Hošino, hochu,“ volal ten pán. Hlas měl opravdu pořádně pronikavý. A s nepatrným cizím přízvukem.

Hošino si ho prohlédl pořádně a málem zkameněl. „No vždyť vy jste…“

„No jen to dopověz: Plukovník Sanders.“

„Ale fakt jak živej…“ vydechl Hošino obdivně. „Žádné *jako živej*. Já *jsem* plukovník Sanders.“

„Ten z KFC?“

„Přesně ten,“ přikývnul stařík významně.

„Ale odkud sakra víte, jak se jmenuju?“

„Všechny fanoušky Chunichi Dragons zásadně oslovuji ‚milý Hošino'. Nic naplat, Giants mají Nagašimu a Dragons zase svého Hošina. No nemám pravdu?"

„Ale, dědo, já se náhodou fakt jmenuju Hošino, abyste věděl."

„Za to ovšem já nemohu. Pouhá shoda náhod," pravil plukovník Sanders povýšeně.

„OK, a co mi teda chcete?"

„Měl bych pro tebe jednu moc hezkou holčičku."

„Aha!" udělal Hošino významně. „A mám vás. Takže vy nám tu strejdo naháníte kunčafty. No jo, proto jste taky tak vystrojenej."

„Ale ale, Hošino, kolikrát ti to ještě mám opakovat? Já nejsem vystrojenej, já jsem plukovník Sanders, pochop přece."

„Helejte, jestli jste teda fakt vopravdovskej plukovník Sanders, jak to, že běháte v Takamacu po uličkách a nabízíte lidem holky? Někdo tak světoznámej jako vy by už přece musel nahrabat majlant na licencích a touhle dobou se dávno válet někde v Americe ve vile u bazénu a nehnout ani prstem?"

„Ony na světě existují takzvané zvraty, víš?"

„Jo tak."

„Asi o tom nic netušíš, ale jsou to právě takové zvraty, co nakonec našemu světu dodává pořádnou trojrozměrnou hloubku. Kdo chce, aby všecko bylo dokonale rovné, měl by se radši přestěhovat do světa definovaného trojúhelníky."

„Tyjo, dědo, vy koukám taky plácáte pěkný věci," řekl uznale Hošino. „To je teda něco. Mně snad přisoudily hvězdy, že mám potkávat samý samorostlý dědky. Rád bych věděl, jestli to skončí dřív, než mi z toho taky hrábne."

„O to se teď, můj milý Hošino, starat nemusíš. Radši mi pověz, jak ses rozhodl: chceš tu dívenku, nebo ne?"

„To má bejt něco jako Fashion Health nebo co?"

„Co je to Fashion Health?"

„No jako když se to nedělá navostro. Že vás udělaj pusou nebo rukou. Ale nenechaj vás zasunout."

„Ne," pravil plukovník Sanders nanejvýš podrážděně. „Ne, ne, ne. Nic takového. Žádné pusou a rukou a dost. Hezky všecko. Včetně zasunutí."

„Takže Soapland?"

„Co je to *Soapland?*"

„Hele, dědo, víte co, nechte mě na pokoji, jo? Jednak tu nejsem sám a pak taky ráno brzo vstávám. Takže mě tady nelákejte na nějaký pokoutní noční hrátky, buďte tak hodnej.“

„Takže tu holčičku nechceš, Hošino?“

„Ne, dneska vážně ne. Ani holku, ani smažený kuře, jestli chcete vědět. A teď už pomalu budu muset.“

„A to bys dokázal jen tak usnout, co?“ pravil plukovník Sanders mnohovýznamně. „Člověk většinou dobře nespí, když ne a ne najít, co hledá, milý Hošino.“

Hošino se na něj zadíval s otevřenou pusou.

„Hledá? A jak víte, dědo, že já zrovna něco hledám?“

„Inu, vždyť to máš zrovna na nose napsáno, milý Hošino. Jsi hoch z té duše upřímný, neumíš se přetvařovat. Všechno ti stojí ve tváři. Kdo se umí dívat, vidí ti do hlavy tak jasně, jak sušené makrele do břicha.“

Hošino si skoro instinktivně přejel pravou rukou po obličeji. Pak se zadíval na svou rozevřenou dlaň. Nic tam ale nebylo. „*Napsáno na nose?*“

„Takže,“ zvedl plukovník Sanders ukazovák do výšky, „to, co, milý Hošino, tak usilovně hledáš, bude dozajista tvrdé a kulaté, nemám pravdu?“

Hošino se zamračil. „Poslyšte, dědo, a kdopak vy to vlastně jste? Jak tohle všecko vůbec víte?“

„Teď jsem to právě říkal: všecko máš zrovna napsáno na nose. Bože, taková nechápavost,“ zahrozil plukovník Sanders prstem. „Nedělám přece v tomhle byznyse dlouhé roky jen tak pro parádu. Tak se konečně vyslov: opravdu nepotřebuješ ženskou?“

„No, víte, já tady hledám jeden kámen. Má se mu říkat vchodovej.“

„Ano, jistě. Vchodový kámen samozřejmě dobře znám.“

„Fakt?“

„Já opravdu nemám ve zvyku lhát. Ani nemístně žertovat. Stojíš před někým, kdo je takový charakter, že za celý život nepronesl jedinou lež.“

„Dědo, a to taky víte, kde ten kámen je?“

„Ale jistě, že to vím, a dokonce naprosto přesně.“

„A mohl byste mi teda říct, kde to je?“

Plukovník Sanders si urovnal své brýle s černou obroučkou a krátce si odkašlal. „Pověz mi jedno, milý Hošino, ty doopravdy nechceš tu dívenku?“

„Když mi řeknete, kde je kámen, možná o tom budu uvažovat,“ řekl Hošino ještě napůl v pochybách.

„Výborně. Jen pojď se mnou.“

Sanders ani nečekal na odpověď a rychlým krokem se vydal ulicí. Hošino mu sotva stačil.

„Hej, dědo! Pane plukovníku! Ale já u sebe teď mám jenom ňákejch pětadvacet táců!“

Plukovník Sanders si v poklusu mlaskl. „To bude dokonale stačit. Je to krásná neposedná devatenáctka a z jejích služeb budeš v sedmém nebi. Pusou, rukou, se zásunem – dělá všecko. A já ti za odměnu prozradím, kde najdeš vchodový kámen.“

„Ty vole,“ vydechl Hošino.

27

Když si všimnu, že tu zase je, jsou dvě hodiny čtyřicet sedm minut ráno. Kouknu na budík u postele a vryju si ten čas do paměti. O něco dřív než včera. Dnes jsem vůbec nespal a celou dobu čekal, až se objeví. Ani jednou jsem nezavřel oči, samozřejmě kromě občasného mrkání. A stejně jsem její příchod propásl. Než jsem se nadál, už tu byla. Proklouzla nějakým mrtvým úhlem v mém vědomí a je tu.

Má na sobě zas ty své bleděmodré šaty. A opřená o stůl, bradu v dlaních, tiše pozoruje obrázek *Kafky na pobřeží*. Tajím dech a hltám ji pohledem. Obraz, dívka a já tvoříme vprostřed pokoje tichý trojúhelník. Stejně jako se ona nemůže nabažit obrazu, nemůžu se já nabažit jí. Tím je trojúhelník pevně fixovaný a nemůže ho nic narušit. Pak se ale stane něco nepředvídaného.

„Saeki," vyklouzne ze mě, ani nevím jak. Nechtěl jsem vyslovit její jméno. To se mi jen myšlenky v srdci vzedmuly a utekly ven jako hlas. Jen opravdu tichý hlas. Jenomže ona ho zaslechne. A jeden úhel nehybného trojúhelníku se zřítí. Ať už jsem si to tak v skrytu duše přál, nebo ne.

Podívá se na mě. Ne že by nějak napínala zrak. Jen tiše otočí hlavu, bradu stále v dlaních. Tak, jako by na tváři ucítila lehký záchvěv vzduchu, kterému dobře nerozumí. Nevím, jestli mě doopravdy vidí. Chci ale, aby se na mě dívala. Chci, toužím po tom, aby si všimla, že žiju, že tu jsem.

„Saeki," zavolám znovu. Mám nepotlačitelnou touhu vyslovovat její jméno. Možná že ji můj hlas vyděsí nebo ho bude brát jako varování a odejde z pokoje. Možná že už se víckrát nevrátí. Jestli se to stane, budu nejspíš moc litovat. Nejen litovat, docela určitě už nebudu mít kam jít, ztratím všechno, co mi kdy dávalo smysl. Nemůžu si ale pomoct, musím to jméno říkat nahlas.

Jazyk a rty se pohybují nezávisle na mojí vůli, nesčíslněkrát ho opakují, téměř samy od sebe.

Už se přestala dívat na obrázek. Teď se dívá na mě. Alespoň je tedy její pohled upřený směrem, kde jsem teď já. Její výraz nerozeznám. Mraky plují a měsíční světlo střídavě sílí a slábne. I když musí určitě foukat vítr, neslyším jeho zvuk.

„Saeki!“ zavolám do třetice, hnaný něčím nezměrně naléhavým.

Zvedne hlavu z dlaní a pravou ruku si přidrží před ústy. Jako by chtěla říct: *Nemluv! Ani slovo!* Myslí to ale opravdu? Moc rád bych se jí teď chtěl podívat přímo do očí. Zkusit v nich odhalit, nač právě myslí, co prožívá. Konečně pochopit, co se mi tímhle vším vlastně snaží říct, co mi to chce naznačit. Veškerý smysl ale jako by mi unikal v hluboké tmě noci ve tři hodiny ráno. Znenadání se mi hrozně špatně dýchá, zavírám oči. V prsou mi visí chuchvalec těžkého vzduchu. Jako kdybych spolkl dešťový mrak. Když o pár vteřin později oči otevřu, ona tu už není. Zbývá po ní jen prázdná židle. A přes stůl tiše táhnou stíny mraků na nebi.

Vylezu z postele, jdu k oknu a zadívám se na noční oblohu. Přemýšlím o čase, který se nikdy nevrací zpátky. O řekách a o jezerech. O lesích a vyvěrající vodě. O deštích a o bouřkách. Zkrátka o všem, co mám v sobě.

Příštího dne po poledni přijde do knihovny tajný v civilu. Jsem tou dobou u sebe v pokoji, a tak nic netuším. Detektiv asi dvacet minut klade panu Óšimovi nejrůznější otázky a pak odchází. Pan Óšima pak přijde ke mně a všechno mi řekne.

„Byl z místního policejního oddělení. Ptal se na tebe.“ Otevře ledničku, vyndá láhev Perrieru, otevře ji a nalije soustředěně do sklenice.

„Jak ale věděl, že jsem tady?“

„Prý jsi volal z mobilu. Z tatínkova.“

Zapátrám v paměti. A pak kývnu. Jasně, tu noc, co jsem se probral ve svatyňovém háji s krví na košili, jsem pak volal mobilem Sakuře.

„Akorát jednou.“

„Podle záznamu o tom hovoru policie poznala, že jsi v Takamacu. O takových věcech se většinou moc nešíří, ale tenhle

detektiv mi to prozradil mezi řečí. Když chci, tak to s lidmi opravdu umím. Jak se zdá, nepodařilo se jim zjistit, na jaké číslo jsi vlastně volal. Asi to byl nějaký mobil na kartu. Rozhodně ale vědí, že jsi v Takamacu, a místní oddělení si pak vzalo na paškál všecky ubytovací záznamy. Tak přišli na to, že v jednom hotelu pro obchodní cestující ve městě, který má uzavřenou dohodu s YMCou, bydlel krátkou dobu jistý Kafka Tamura, který nápadně odpovídá tvému popisu. Přesně do dvacátého osmého května, jinými slovy do dne, kdy byl tvůj otec kýmsi zavražděn.“

Je fajn, že se policie aspoň nedozvěděla Sakuřino telefonní číslo. Opravdu by mě mrzelo jí dělat ještě další potíže.

„Ředitel hotelu se pamatoval, že jste se spolu bavili o naší knihovně. Že sem jednou volal, aby se ujistil, jestli sem opravdu každý den chodíš provádět výzkumy. Vzpomínáš si na to, ne?“

Kývám.

„Takže teď policie přišla až k nám.“

Pan Óšima upije doušek Perrieru. „Pravdu jsem jim samozřejmě neřekl. Řekl jsem, že ses tu od osmadvacátého už ani jednou neukázal. Žes sem dřív chodil každý den, ale od toho data ses už ani jednou neukázal.“

„Ale ze lhaní policii můžou pak být nepříjemnosti,“ strachuju se.

„Kdybych to neudělal, tak máš teď mnohem větší.“

„Já bych ale nerad, abyste se kvůli mně dostal do problémů.“ Pan Óšima se jen usměje. „Kamaráde, tobě ještě nedošlo, že už je kvůli tobě mám?“

„To mi pochopitelně došlo, ale…“

„O nějakých problémech se teď nemá vůbec smysl bavit. Ty už máme. I když je teď nakrásně začneme rozebírat, nikam to nepovede.“

Jen mlčím a přikyvuju.

„Ten detektiv mi tu mimochodem nechal vizitku. Až se tu zase objevíš, mám mu okamžitě zavolat.“

„Znamená to, že mě podezřívají?“

Pan Óšima párkrát zvolna zavrtí hlavou. „Ne, nemůžou tě z ničeho podezřívat. Pro ně určitě jsi jen hodně důležitý svědek v případě vraždy tvého otce. Sleduju to všechno v novinách a vypadá to, že pátrání nijak nepokročilo a policie je už netrpělivá. Nemají

jediný otisk prstu. Jediný doličný předmět. Jediného svědka. Jediná stopa, které by se mohli zachytit, jsi ty sám. Proto teď po tobě jdou. Nic naplat, tvůj tatínek byl slavná osobnost a jsou ho plné časopisy i televize. To si policie nemůže dovolit jen tak stát se založenýma rukama.“

„Jenže jestli policie zjistí, že jste jim lhal, tak vám už jako svědkovi nebudou věřit a já mám po alibi. Dost možná mě fakt budou mít za pachatele.“

Pan Óšima znovu zavrtí hlavou. „Kafko Tamuro, to si opravdu myslíš, že je policie tak hloupá? Možná že nemají zrovna největší představivost, ale tak úplně neschopní vážně nejsou. Jména pasažérů na všech letech Šikoku-Tokio už určitě mají touhle dobou prozkoumaná do poslední mrtě. A pak – což asi ještě nevíš – jsou všechny gejty na letištích snímané videokamerami, které zaznamenají kohokoliv, kdo jde dovnitř a ven. Už jim musí být dávno jasné, že ses tou dobou do Tokia nevrátil. Tady v Japonsku se podobné věci velice pečlivě evidují. Tebe policie nepovažuje za pachatele ani omylem. Pokud by to tak bylo, neměli bychom teď na krku jen nějakého obvoďáka, ale rovnou vyšetřovatele z vrchního inspektorátu. To už by bylo opravdu vážné a už bych tě před nimi tak snadno nezatajil. Teď od tebe nechtějí víc, než abys jim pomohl objasnit okolnosti nehody.“

Když se nad tím člověk zamyslí, musí mít pan Óšima pravdu.

„Každopádně bys teď neměl nějakou dobu chodit mezi lidi,“ pokračuje. „Nedá se vyloučit, že tu policie obchází a sleduje každé šustnutí. Ten chlápek měl s sebou kopii tvojí fotky. Ze školního registru z nižší střední, kam jsi chodil, takže si tam už nejsi moc podobný. Vypadáš tam jako… no jako by ses strašně zlobil.“

Je to jediná fotka, která po mně kde zůstala. Jakémukoliv fotografování jsem se vždycky vyhýbal obloukem. Jen při školním focení se mi to nepovedlo.

„Podle toho detektiva jsi byl pěkné kvítko. Prý ses pral se spolužáky a celkem třikrát tě krátkodobě vyloučili ze školy.“

„Jenom dvakrát. A nebylo to žádný vyloučení, ale akorát mě poslali na pár dní za trest domů.“ Zhluboka se nadechnu a pomalu vydechnu. „Jo, *občas* se mi to stalo, to je fakt.“

„Že ses neovládl,“ doplní pan Óšima.

Kývám.

„A pak jsi někomu něco udělal.“

„Ale já fakt nechtěl. Jenže mám občas dojem, jako by ve mně naráz byl ještě někdo jinej. A když se pak proberu, zjistím pokaždý, že to někdo odnesl.“

„Hodně?“ chce vědět pan Óšima.

„Ale ani ne,“ povzdechnu si. „Žádný zlomený kosti ani vyražený zuby se zatím nekonaly.“

Pan Óšima se posadí na posteli, nohu přes nohu. Zdvihne ruku a přihladí si vlasy nad čelem. Má na sobě tmavomodré plátěné kalhoty, na nohou bílé adidasky. A černou Polo košili.

„No, vypadá to, že tě asi čeká ještě spousta práce,“ říká.

Tak spousta práce? Zvednu hlavu. „Pane Óšimo, vy snad toho nemáte taky dost co řešit?“

Pan Óšima zdvihne ruce do vzduchu. „Já, kamaráde, řeším už jenom jedno jediné: abych v téhle své defekty skrz naskrz prolezlé tělesné schránce ještě nějak kloudně překlepal svoje dny. Což je to nejjednodušší i to nejtěžší, jak se to vezme. Každopádně i když se to člověku povede, díru do světa tím neudělá. Na nějaké ovace ve stoje můžeš rovnou zapomenout.“

Chvilku se jen koušu do rtu.

„A nenapadlo vás třeba někdy zkusit se z té schránky vyprostit?“ zeptám se ho.

„Myslíš odpoutat se od těla?“ Přikývnu.

„A to nějak obrazně, nebo snad doopravdy?“

„To je jedno.“

Pan Óšima si shrne vlasy úplně dozadu, až se odhalí jeho bílé čelo. Úplně vidím, jak se mu za ním otáčejí na plnou rychlost ozubená kola myšlenek.

„A ty snad o něčem takovém uvažuješ?“ odpoví mi protiotázkou.

Nadechnu se.

„Pane Óšimo, jestli vám to mám říct, jak to je, tak já tu svoji vlastní *reálnou schránku* nemám vůbec rád. Nikdy jsem si ji neoblíbil. Vlastně ji spíš doopravdy nesnáším. Tenhle obličej, tyhle ruce, svoji krev, geny… prostě všecko, co mám po rodičích, mi připadá jako prokletý. Kdyby to šlo, tak se toho všeho zfleku zbavím. Úplně stejně, jako jsem zdrhnul z domova.“

Pan Óšima se na mě zadívá. Pak se usměje. „Ty ale svoje tělo máš rozhodně skvěle vypracované. A ať už je po komkoliv, obličej máš vysloveně krásný. Což je možná ode mě trochu osobní výraz, ale vážně, nejsi vůbec ošklivý. Mně se alespoň tvůj obličej líbí. I v hlavě ti všechno pracuje, jak má. A na to, co máš mezi nohama, si rozhodně nemůžeš stěžovat. Já ti můžu jenom tiše závidět. Po tobě budou za chvilku holky šílet a nebude jich málo. Opravdu nechápu, co tě vlastně na tvé *reálné tělesné schránce* může tolik mrzet."

Zrudnu.

Pan Óšima pokračuje. „To nic. Nějaký důvod evidentně mít musíš. Podívej, ani mně se moje vlastní *reálná schránka* vůbec nezamlouvá. Na tom není nic divného. Komu by se taky líbila taková nepoužitelná veteš. Opravdu si nemůžu nalhávat, že je to s ní kdovíjak příjemné. Ale já se na to snažím koukat takhle: Smysl naší vlastní existence nám možná bude mnohem pochopitelnější, když začneme vnější povrch a vnitřní obsah věcí vnímat právě opačně, než jak je obvyklé – jinými slovy když budeme přehlížet obal a vnímat především obsah. Takhle se na to dívám."

Znovu se podívám na své ruce. Myslím na tu spoustu krve, která na nich tuhle ulpěla. Velice živě se mi vybaví ten vlezle lepkavý pocit. Přemýšlím o svém vlastním vnějším povrchu a vnitřním obsahu. O své vnější schránce a o svém já, co v ní vězí. Nevybavuje se mi ale nic jiného, než mazlavá lepkavost krve.

„A jak je na tom slečna Saeki?" zeptám se nakonec.

„Jak je na tom s čím?"

„Myslím, jestli i ona náhodou něco neřeší?"

„Myslím, že bude lepší, když se na to zeptáš přímo jí," odpoví mi pan Óšima.

Ve dvě hodiny nesu ke slečně Saeki podnos s kávou. Sedí za stolem ve své pracovně. Uzávěr jejího plnicího pera je ale zavřený. Ona sama se dívá někam mimo, ruce položené na desce stolu. Nepozoruje nic konkrétního, její pohled míří někam do prázdna. Vypadá docela unaveně. Okno za jejími zády je otevřené dokořán a krajkovou záclonou pohybuje podletní větřík. Připomíná mi to všechno nějaký pěkně namalovaný alegorický obrázek.

„Děkuji," řekne, když postavím kávu na stůl.

„Vypadáte nějak unaveně."

Přikývne. „Máš pravdu. Hned se ti zdám starší, viď?“

„Vůbec ne. Vám to sluší prostě vždycky,“ řeknu, co si myslím. Slečna Saeki se usměje. „Na svůj věk to se ženskými opravdu umíš.“ Zrudnu.

Ukáže na židli. Je to ta samá, co včera, na tom samém místě. Posadím se.

„Víš, já už jsem na únavu zvyklá. To ty asi ještě ne, viď?“

„Myslím, že ne.“

„Ani já v patnácti nebyla.“

Vezme do ruky šálek a neslyšně upije.

„Poslouchej, Tamuro. Pověz mi, co vidíš, když se podíváš z okna?“

Podívám se ven oknem za jejími zády. „Stromy a nebe a oblohu. Ptáky ve větvích.“

„Prostě úplně obyčejnou krajinu. Ne?“

„Ano.“

„Kdybys ale věděl, že už ji třeba zítra nebudeš moct spatřit, připadala by ti neobyčejná, nemyslíš?“

„Asi jo.“

„Už tě někdy napadlo něco takového?“

„Už ano.“

Zadívá se na mě. „Mohla bych vědět kdy?“

„Když jsem se zamiloval,“ odpovím jí.

Maličko se usměje. Úsměv jí chvilku přetrvává ve tváři. Připomíná mi vodu, co zůstala v prohlubních, když za letního rána zalili zahradu.

„Tak ty ses zamiloval,“ opakuje po mně.

„Ano.“

„Když ji vidíš, zdá se ti hned celý den zvláštní a výjimečný, viď?“

„Ano. Už proto, že to může kdykoli skončit.“ Zadívá se na mě. Už se neusmívá.

„Představ si ptáčka, který sedí na tenké větvi,“ povídá slečna Saeki. „Ta větev se houpe ve větru. A to, co ptáček vidí, se všecko musí houpat s ní. Nemám pravdu?“

Kývám.

„Víš, co ten ptáček udělá, aby se všecko, co vidí, nehoupalo pořád sem tam?“

Vrtím hlavou. „Nemám potuchy.“

„Kývá hlavou nahoru a dolů, podle houpání větve. Sem a tam, tam a sem. Jen si je pěkně prohlédni, až zas bude pořádně foukat. Sama se na ně často dívám, zrovna z tohohle okna. Takový život musí být pořádná dřina, nemyslíš? Kývat se pořád podle větve, na které sedíš…“

„To asi ano.“

„Ptáci jsou na to ale zvyklí. Pro ně je to něco úplně normálního. Vůbec už na to nemusí myslet. Takže se ani neunaví tolik, jak nám připadá. My lidé bychom to ale nejspíš nevydrželi.“

„A vy sama na nějaké takové větvi právě sedíte, slečno Saeki?“

„Jak se to vezme,“ opáčí ona. „Občas je ale ten vítr hrozně silný.“

Postaví šálek na talířek a otevře uzávěr plnicího pera. Čas odejít. Zvednu se ze židle.

„Slečno Saeki, hrozně rád bych se vás na něco zeptal. Jen na jedinou věc,“ dodám si odvahy.

„Na něco osobního?“

„Na něco dost osobního. Možná se vás to dotkne.“

„Bude to ale asi dost důležité, předpokládám?“

„Ano. Já se na to prostě musím zeptat.“ Znovu odloží pero na stůl. V očích má zvláštní, neurčitý svit. „Nevadí. Jen se ptej.“

„Slečno Saeki, máte nějaké děti?“

Zhluboka se nadechne a chvíli mlčí. Výraz z její tváře pomalu mizí někde v dálce a pak se zase vrací zpátky na místo. Jako nějaký průvod, který projde ulicí, aby se potom vrátil stejnou cestou zpět.

„Proč to chceš vědět?“

„Mám svůj důvod. Rozhodně se neptám pro nic za nic.“

Vezme svůj masivní *Mont Blanc* a zkontroluje, kolik má inkoustu. Přezkouší, jak je pero tlusté a jak se drží v ruce. Nakonec ho znovu odloží na stůl a vzhlédne.

„Tamuro, podívej, je mi líto, ale na tohle ti nemůžu říct ani tak ani tak. Aspoň prozatím. Jsem unavená. A vítr je opravdu moc silný. Chápeš?“

Kývám. „Promiňte. Neměl jsem se vůbec ptát.“

„Ne, neomlouvej se mi. Vůbec nic ti nevyčítám,“ řekne slečna Saeki laskavě. „A děkuju ti za kávu. Od tebe mi vždycky moc chutná.“

Vyjdu ze dveří a scházím po schodech. Pak se vrátím do svého pokoje. Posadím se na postel a listuju si v knížce. Text mi ale vůbec nechce jít do hlavy. Jen sleduju očima řady znaků. Jako bych prohlížel řádky náhodných čísel. Odložím knihu, jdu k oknu a zadívám se do zahrady. Ve větvích opravdu sedí ptáci. Žádný vítr ale nefouká. Pomalu mi přestává samotnému být jasné, jestli jsem se víc zamiloval do přízraku patnáctileté Saeki, nebo spíš do opravdové slečny Saeki, které už je teď přes padesát. Hranice mezi nimi se pomalu stírá a bledne a já ji začínám ztrácet. Je mi z toho úzko. Zavírám oči a hledám, čeho bych se ve svých pocitech zachytil.

Je to ale tak. Přesně, jak Saeki říkala. Když ji vidím, zdá se mi rázem celý den zvláštní. A výjimečný.

28

Na svůj pokročilý věk byl plukovník Sanders rozhodně pohyblivý a rychlý až až. Rázoval si to jako nějaký trénovaný přeborník v chůzi. A město evidentně znal jako svoje boty. Aby si zkrátil cestu, vystupoval každou chvíli někam po tmavých úzkých schodištích nebo se s tělem celým nachýleným proplétal mezerami mezi domy. Přeskakoval strouhy a úsečným hlasem okřikoval psy, štěkající zpoza živých plotů. Záda jeho mrňavého bílého smokingu se míhala zadními uličkami města jako nějaký neposedný duch. Hošino měl co dělat, aby ho neztratil z dohledu. Zanedlouho sotva popadal dech a podpaždí měl promáčená potem. Plukovník Sanders se ale ani jedinkrát neujistil, jestli má Hošina vůbec ještě za sebou.

„Haló, dědo! Je to ještě daleko?“ zavolal na něj nakonec Hošino zezadu, když už to nemohl vydržet.

„Ale ale, mladíku, co to slyším? Vždyť jsme přece sotva vyšli?“ odpověděl mu Sanders, který se ani teď neobtěžoval s nějakým otáčením.

„Jenže, dědo, já jsem přece váš zákazník, ne? Co když se vám tu samým pochodováním strhám a pak se mi už nebude do ničeho chtít, co?“

„No ty jsi mi ale remcal remcavá, poslechni. To seš chlap? To se radši příště do ničeho nepouštěj, když jsi chabrus, co se mu přestane chtít, když ještě ani nic nezačalo.“

„Ach jo,“ bědoval Hošino.

Plukovník Sanders vypochodoval z uličky, červená nečervená přešel nějakou širokánskou třídu a ještě chvíli pokračoval ostošest v chůzi. Pak přešli most a vpochodovali do svatyně. Byla to pořádná svatyně, ale bylo už pozdě večer a uvnitř okrsku nebyla živá duše. Sanders ukázal Hošinovi na lavičku před kanceláří a

pokynul mu, ať si sedne. Hned vedle lavičky stála lampa se rtuťovou výbojkou, takže bylo v okolí světlo jako ve dne. Hošino se poslušně usadil na lavičce a plukovník Sanders si sedl vedle něj.

„Hele dědo, nebudete po mě doufám chtít, abych to dělal přímo tady, že ne?“ zeptal se Hošino nejisté.

„Přestaň laskavě plácat hlouposti, ano? Jsi snad jelen na Mijadžimě, abys musel *zasunovat* rovnou ve svatyni, co? Ty máš teda nápady. Co si to o mně vlastně myslíš?“ hudral plukovník, vyndal z kapsy stříbrný mobil a vyťukal trojmístnou číselnou zkratku.

„No ahoj, to jsem já,“ řekl, jakmile naskočilo spojení. „Ano, jako vždycky. Ve svatyni. Mám tady jednoho pána, jmenuje se Hošino. Ano… Přesně tak. Jako obyčejně. Rozumím. Tak jen hezky rychle doraz. Fajn.“

Vypnul mobil a zastrčil ho zpátky do kapsy svého bílého saka.

„To si pokaždý svoláváte holky do svatyně?“ chtěl vědět Hošino.

„Vadí?“

„Ale ani ne. Teda ne, že by se na to nenašly i vhodnější místa. Nějaký logičtější. Třeba ňáká kavárna. Nebo už rovnou hotelovej pokoj, ne?“

„Ve svatyních je větší klid. A člověk je tu aspoň na vzduchu.“

„To je možný. Jenže čekat ženskou na lavičce u kanclu ve svatyni, to jednomu klidu nepřidá. Skoro mám dojem, jako by mě chtěla napálit ňáká liška.“

„Co já od tebe ještě neuslyším? Ty si, koukám, myslíš o Šikoku pěkné věci. Takamacu je staroslavné město, kde sídlí prefekturální úřady. Kde by se tady asi vzaly lišky?“

„No to jsem myslel jako srandu, akorát že vy byste, dědo, každopádně měl víc dbát na to, jak se cejtěj vaši zákazníci, když už jednou podnikáte ve službách. A taky to rozjet víc v nóbl stylu. Ale to vám asi nemusím říkat, viďte.“

„Ne, to mi opravdu nemusíš říkat,“ odvětil plukovník Sanders velice rezolutním tónem. „Takže, ještě zbývá ten kámen.“

„Supr. Poslouchám.“

„A proto, nejdřív pěkně *zásun*. O dalším se pobavíme pak.“

„To je sakra to zasunutí tak ukrutně důležitý?“

Plukovník Sanders několikrát významně přikývl. A veledůležitě si přihladil bradku. „Ano ano. Nejdříve ze všeho se musí zasunout. To je jako obřad, rozumíš? Nejdřív zasuň a o kameni se budeme bavit potom. Ta dívenka se ti určitě bude moc líbit, Hošino, uvidíš. Bez přehánění, je to třída, naše parádní číslo. Prsa, že bys brečel, kůži, že bys zíral, boky, že bys zaslintal, a *tam*, Hošino, tam je vždycky mokrá tak, že by jeden skoro potřeboval ručník, regulérní sexmašina, hochu. Řečí vás motoristů, chlapče, má v posteli náhon na všechny čtyři, s turbotouhou, co stačí jen sešlápnout, s držením šaltpáky přímo rajcovním, s řazením, co se jen rozpouští, ani nepoznáš, žes na rohu zatáčel, a už svištíš na plný plyn v nejrychlejším pruhu, jo, jo, už, už, už… už jsi, Hošino, zaživa v ráji, tak, jak jsi to ještě nezažil…“

„Dědo, vy jste teda fakt originál,“ udělal Hošino kompliment.

„Však jsem ti to říkal, nejsem v téhle branži jen tak na okrasu.“

Asi za čtvrt hodiny se dívka objevila. Byla to, přesně jak řekl plukovník, opravdová kost. Černé přiléhavé šatičky s minisukní, černé lodičky na vysokých podpatcích, přes rameno černou lakovanou kabelku. Bez problémů by si mohla dovolit dělat modelku. Poprsí měla ta slečna skutečně bujné, a výstřih takový, že nikomu nemohlo uniknout opravdu vůbec nic.

„Tak co, Hošino, spokojen, hochu?“ zeptal se Sanders.

Hošino, s vytřeštěným pohledem jen mlčky přikývl. Nebyl s to odpovědět, došla mu řeč.

„Takže – tady ji máš, tu svou mašinu na sex, milý Hošino. Koukej to pěkně roztočit, slyšíš?“ pravil plukovník Sanders. Pak se usmál, poprvé za celou dobu, a štípl Hošina do zadnice.

Dívka si pak Hošina odvedla s sebou. Vyšli ze svatyně a zapadli do nejbližšího *love hotelu.* Tam žena napustila vanu horkou vodou, nejdřív se bleskově svlékla sama a pak svlékla i Hošina. Ve vaně si ho pěkně celého umyla, začala ho lízat, kde se dalo i nedalo, a pak mu provedla nevídanou a neslýchanou, extra super a přímo uměleckou felaci. Hošino neměl ani čas nad ničím přemýšlet a už musel ejakulovat.

„Ty vole, tak to je teda soda, jakou jsem ještě nezažil,“ komentoval to potom, už pohodlně rozvalený ve vaně plné vody.

„A to je jen a pouze začátek, brouku," zněla odpověď. „Teď se teprve začnou dít věci, to budeš koukat."

„Ale tohle bylo vážně super, hele."

„Jak moc super?"

„Člověk by skoro zapomněl na minulost i na budoucnost, jaká to byla síla."

„Čirá přítomnost je nezachytitelným postupem minulosti, pohlcujícím budoucnost. Veškeré vnímání je vpravdě již pamětí *samotnou."*

Hošino překvapeně vzhlédl a zadíval se na ni s pootevřenou pusou. „Co to meleš?"

„To je Henri Bergson," řekla dívka, vzala do pusy Hošinův žalud a začala z něj slízávat poslední zbytky semene. „Huocha cha chaujech."

„Cože?"

„Hmota a paměť. Tys to nečet?"

„Asi ne," usoudil Hošino po kratší úvaze. Kromě *Základů řízení speciálních vozidel pozemních domobranných sil*, které ho přinutili strávit během jeho působení v Domobraně (a samozřejmě i kromě svých nedávných dvoudenních studií vlastivědy Šikoku v knihovně) si nevzpomínal, že by se mu kdy dostala do rukou kniha. A vlastně i jakékoli jiné čtivo než týdeníky manga komiksů.

„A tys to snad četla?"

Dívka kývla. „Jasně že jo. Musela jsem. Já studuju na vejšce filozofii a už brzo mám mít zkoušku."

„Ty brdo," vydechl Hošino. „A tohleto máš jako brigádu?"

„Jistě. Musím přece z něčeho platit školný."

Pak si ho dívka odvedla do postele a pěkně ho prsty a jazykem zpracovávala, dokud znovu nedostal erekci. Takovou, že připomínala šikmou věž v Pise v době karnevalu.

„No koukej, Hošinku, jakej jsi zase fešák," komentovala to jeho společnice, načež se pomalu pustila do dalších rafinovaných fines. „Poslechni, nemáš nějaký zvláštní přání? Něco, co by sis ode mě chtěl speciálně nechat udělat? Pan Sanders říkal, abych ti udělala, co ti na očích uvidím."

„Ale, já ti ani nevim. Tak mi třeba zas řekni nějakej filozofickej citát. Já tomu sice houby rozumím, ale aspoň by mi to

mohlo oddálit výstřik. Jestli totiž budeš ještě chvíli pokračovat tímhle stylem, tak se tu asi co nevidět udělám.“

„Aha. Tak co třeba Hegel? Už je to sice trošku starší ročník, ale mohl by se ti líbit.“

„Jak uznáš za vhodný, puso. Klidně cituj, koho budeš chtít.“

„Já bych ti Hegela doporučila. Je fakt, že už je vážně trošku z módy, ale pořád je třída. Oldies, but goodies.“

„To si dám líbit.“

„A je současně obsahem vztahu, a zároveň i vztahováním samotným.“

„Ale?“

„Hegel ustanovil kategorii subjektivního vědomí a uvažuje člověka nejen za bytost prostě vnímající subjekt a objekt jako navzájem oddělené, ale i za bytost schopnou hlubšího pochopení subjektu aktem zprostředkované projekce subjektu do objektu. To je *subjektivní vědomí.*“

„Tak to nechápu.“

„To máš, Hošinku, to samý jako to, co s tebou právě provádím. Z mýho pohledu jsem já ten subjekt a ty seš můj objekt. Z tvýho pohledu by to ale bylo pochopitelně úplně naopak, brouku. Ty bys byl, zlato, subjekt, a já tvůj objekt. My si teďka hezky navzájem prohodíme subjekty a objekty, víš, a uděláme vzájemnou projekci, kterou vznikne naše subjektivní vědomí. Přesně tímhle aktem. Když to teda řeknu zjednodušeně.“

„Já to teda furt moc nechápu, ale jde ti to každopádně moc dobře.“

„O to tu přece taky běží, zlato,“ odtušila dívka.

Když bylo doopravdy po všem a Hošino se sám vrátil do svatyně, našel plukovníka Sanderse sedět na stejné lavičce a v té samé pozici, jako když odcházel.

„Jé, dědo, vy jste tu na mě celou dobu čekal?“ zeptal se Hošino.

Plukovník Sanders nazlobeně zavrtěl hlavou. „Přestaň plácat nesmysly, buď tak hodný, ano? Co bych z toho asi měl, takovou dobu tu tvrdnout? Vypadám snad, že mám času nazbyt? Zatímco ty ses vyvaloval někde v posteli a užíval si jako král, já, kamaráde, musel znovu lítat po uličkách jako hadr na holi. Pak jsem teprve

dostal vzkaz, že už jste hotoví, a hnal se zase sem, jako o závod. Cos jí vůbec říkal, naší sexmašině? Dobrá, co?“

„Jo, byla super. Nemám, na co bych si moh stěžovat. Je to vážně číslo. Ta vám se mnou prováděla takový *akty*, že jsem byl rovnou třikrát. Mám dojem, že vážím aspoň o dvě kila míň.“

„Jistě, to se samosebou rozumí. Tak, a teď můžeme probrat ten kámen.“

„Jo, rozhodně. Bez něj by to nešlo.“

„Inu, kámen je přímo tady. Ve svatyňovém háji.“

„A je vchodovej?“

„Přesně tak. Je to Vchodový kámen.“

„Poslyšte, dědo, a fakt mě takhle náhodou nehoupete, co?“

Plukovník Sanders k němu pohoršeně vzhlédl. „Nežvaň hlouposti. Copak jsem ti doposavad v něčem jedinkrát zalhal? Nebo si jen tak pustil pusu na špacír? Jestli se nepletu, slíbil jsem ti nadupanou sexmašinu a nadupanou sexmašinu jsi taky dostal. Měls to s ní celkem třikrát s plnou parádou za nějakých mizerných patnáct tisíc jenů, se speciální slevou, a ty si ještě dovolíš pochybovat? Za koho mě máš?“

„No to ne, já vám pochopitelně věřim. Nemusíte se hned tak čertit. Jenomže celá tahle příhoda je fakt tak neuvěřitelná, že jsem si ještě nezvyk. Nebo vy myslíte, že je úplně normální, když si jen tak jdete po ulici, najednou na vás zavolá nějakej zvláštní dědeček, slíbí vám, že vám řekne o kameni, kterej chcete najít, a zavolá vám tak neuvěřitelnou kočku na jedno číslo…“

„Na tři, Hošino, na tři.“

„No to je jedno, tak na tři, a pak se dozvíte, že ten kámen, co hledáte, máte skoro u nosu… to už je na jednoho trochu moc, nemyslíte?“

„Ty to, zdá se, pořád nechápeš, ty troubo. Víš přece, co je to zjevení, ne?“ mlaskl nespokojeně plukovník Sanders. „Takové zjevení, kamaráde, je vždycky něco, co radikálně překračuje rámec každodennosti. Bez zjevení se člověk prostě neobejde. Je totiž neobyčejně důležité přejít od rozumu, který jen pozoruje, k rozumu, který jedná. Rozumíš vůbec, co ti chci říct, ty chrliči střešní?“

„Počítám, že asi budete myslet voboustranný prohození subjektů a objektů se vzájemnou projekcí, nebo podobný…“ řekl Hošino už poměrně naštvaně.

„Ano! Přesně tak. No to jsem rád, žes to pochopil. Přesně o to totiž jde. Pojď se mnou. Teď uvidíš ten vzácný kámen na vlastní oči. Jako speciální bonus, milý Hošino.“

29

Z telefonního automatu v knihovně zavolám Sakuře. Když nad tím tak uvažuju, vlastně jsem jí od té doby, co mě k sobě vzala na noc, nedal o sobě vůbec vědět. Jen jsem jí nechal načmáraný vzkaz a odešel pryč. Teď se za to trochu stydím. Od ní jsem hned upaloval sem do knihovny, a odtud mě pan Óšima zavezl do svého srubu, do hor, kde se nedalo telefonovat a kde jsem si o samotě pobyl několik dní. Pak jsem se vrátil do knihovny, začal tu žít a pracovat a každý večer vídat ducha slečny Saeki (jestli to teda byl duch). A nakonec se do té patnáctileté dívky beznadějně zamiloval. Šlo to všechno ráz na ráz, jedno za druhým. Na to se teď ale pochopitelně nemůžu vymlouvat.

Volám něco před devátou večer. Zvedá to na šesté zazvonění.

„Kde sakra jsi a co děláš?“ ozve se Sakura nepříjemným tónem.

„Jsem pořád v Takamacu.“

Chvilku neříká vůbec nic. Jen mlčí a mlčí. Někde zezadu je v telefonu slyšet puštěná televize. Hudební program. „No jo, žiju, to víš,“ dodám ještě.

Ještě chvilka mlčení. Pak si Sakura vzdychne, jako by toho už měla dost.

„Hele, takhle se zdejchnout, když nejsem doma, a nic mi neříct, to se nedělá, víš? Abys věděl, tak jsem ještě naschvál upalovala z práce domů dřív a dělala zvláštní nákupy.“

„Jasně. Sorry, je mi to fakt líto. Prostě jsem ale musel. Taky mi nebylo nejlíp a potřeboval jsem se nějak dát do kupy a v klidu si promyslet spoustu věcí. Kdybych zůstal u tebe… no, jak to říct…“

„Bylo by to na tebe moc vzrušující?“

„Tak nějak. Já jsem ještě s holkou nikdy nebydlel, víš?“

„Chápu.“

„Všechna ta holčičí vůně a tak…“

„To víš, bejt mladej je holt náročný.“

„Jo, už to tak bude,“ povídám. „Hele, Sakuro, máš teď hodně práce?“

„Až nad hlavu. Ale nestěžuju si, stejně jsem chtěla něco našetřit.“

Na chvíli se odmlčím. Pak promluvím. „Hele, já ti musím něco říct. Mě teď hledá policie.“

I Sakura chvilku mlčí. „To kvůli tý krvi?“ zeptá se pak starostlivě.

Rozhodnu se jí prozatím neříkat pravdu. „Ne, kvůli tomu ne. S tou to nemá co dělat. Jdou po mně, protože jsem utekl z domova. Jestli mě najdou, tak mě už nepustěj a odvezou mě do Tokia. Nic víc mi nehrozí. Bohužel je ale možný, že se budou hlásit i tobě. Tu noc, cos mě nechávala u sebe, jsem ti přece volal na mobil. Ze svýho mobilu. A ze záznamů od operátorský firmy teď policie ví, že jsem v Takamacu. A zná i tvoje číslo.“

„Aha,“ udělá významně Sakura. „Ale o moje číslo neměj strach. Já mám mobil na kartu, takže číslo jen tak někdo nevypátrá. On to navíc byl původně mobil mýho kluka, mám ho jen půjčenej a moje jméno a adresa se z něj stejně zjistit nedá. Takže můžeš bejt v klidu.“

„No to jsem rád,“ říkám já. „Nerad bych, abys kvůli mně měla ještě další potíže.“

„Ty seš tak pozornej, že se snad rozbrečím, poslouchej.“

„Já si z tebe nedělám legraci.“

„To já vím,“ odpoví mi otráveně. „Mimochodem, kdepak to teď vlastně přespáváš, uprchlíku?“

„Nechali mě u sebe jedni známí.“

„To jsem netušila, že sis tu už stačil najít i známý.“

Na tohle jí teď nedovedu dost dobře odpovědět. Těžko bych nějak jednoduše shrnul všechno, co se během posledních dnů událo.

„To by bylo na dlouhý povídání,“ řeknu radši.

„S tebou je skoro všecko na dlouhý povídání, se mi zdá.“

„Jo, to máš pravdu. Nevím proč, ale všecko se mi pokaždý zkomplikuje.“

„Asi přitahuješ problémy.“

„Možná," připustím. „Povím ti to všechno, až bude víc času. Ne, že bych před tebou chtěl něco tajit, akorát se to nedá moc vysvětlovat do telefonu."

„Vysvětlovat mi nemusíš nic. Akorát mi řekni, jestli nelítáš v nějakým dalším maléru."

„Nelítám v ničem. To je v pohodě."

Znovu si vzdychne. „Já chápu, že seš samostatnej a nezávislej, ale prosím tě, žádný pranice se zákonem, jo? To bys totiž nevyhrál. Nechceš přece dopadnout jako Billy The Kid, co se nedožil ani dvaceti, že ne?"

„Billy The Kid se náhodou dvaceti dožil," oponuju jí. „Skončil v jedenadvacíti, když zabil jedenadvacet lidí."

„Aha," udělá Sakura. „No hlavně když v tom máš jasno. Tak povídej, potřebovals něco?"

„Chci ti akorát poděkovat. Moc jsi mi pomohla. Mrzelo mě, že jsem zmizel a ani se s tebou nerozloučil."

„Vždyť já vím. Tak už se tím netrap."

„Jo, a pak jsem tě taky chtěl slyšet," dodám ještě.

„No to jsem celá nadšená, ale proč?"

„Jak bych to jenom řekl? No, možná to bude znít divně, ale ty prostě žiješ v reálným světě, dejcháš reálnej vzduch a i co říkáš, je reálný. Když s tebou mluvím, tak vím, že do toho reálnýho světa taky patřím. Pro mě je to hrozně důležitý."

„To chceš říct, že ostatní lidi kolem tebe *takoví* nejsou?"

„Tak trochu," přitakám.

„Teď to teda moc nechápu, ale to seš jako na nějakým *nereálným* místě s *nereálnejma* lidma?"

Zamyslím se nad tím. „No, skoro by se to tak dalo i říct."

„Hele, Tamuro," povídá ona. „Je to samozřejmě tvůj život a já ti do něj nemám co mluvit, ale jak tě tak poslouchám, tak mě skoro napadá, že jestli na nějakým takovým místě fakt jsi, měl bys odtamtud co nejrychlejc vypadnout. Já nevím, kde přesně seš, ale to, co mi popisuješ, na mě nedělá dobrej dojem. Říkej si tomu třeba předtucha. Vrať se prosím tě ke mně, co nejdřív to půjde. Můžeš u mě bydlet, jak dlouho budeš chtít."

„Hele Sakuro, proč jsi na mě taková hodná?"

„Seš blbej?"

„Proč blbej?"

„To je všecko proto, že tě mám ráda. Já teda nemám skoro nikoho vysloveně nerada, ale tak jako k tobě se vážně nechovám ke kdekomu. Tebe jsem si prostě oblíbila, proto jsem na tebe taková. Nevím, chvílema mi ale fakt připadáš jako nějakej můj mladší brácha.“

Chvíli do telefonu jen mlčím. Na moment vůbec nevím, kudy kam. Trochu se mi zatočí hlava. Tohle mi doopravdy ještě vůbec nikdo v životě neřekl.

„Haló, jsi tam?“ ptá se Sakura.

„Jo, jsem,“ odpovím já.

„Tak ale něco řekni.“

Trochu se seberu. A zhluboka se nadechnu.

Pak promluvím: „Hele, Sakuro, já bych vážně moc rád. Fakt. Nic bych si nepřál víc než udělat to, co navrhuješ. Jenomže, v tuhle chvíli to prostě nejde. Jak už jsem říkal, já se teď odsud nemůžu hnout. Taky teda proto, že jsem se tu zamiloval.“

„Předpokládám, že do nějaký nereálný osoby na dlouhý vyprávění?“

„Dá se to tak říct.“

Sakura si znovu do sluchátka vzdychne. Velice zhluboka a zásadně. „Hele, když se zamiluje někdo v tvým věku, tak to většinou fakt moc reálný nebejvá, ale když je mimo realitu i ta osoba, do který ses zamiloval, tak z toho nic moc dobrýho nekouká. Je ti to jasný?“

„Úplně.“

„Tamuro?“

„Ano?“

„Kdyby se něco dělo, tak mi zas zavolej, jo? V kteroukoliv denní nebo noční dobu, vůbec se nerozpakuj.“

„Díky.“

A zavěsím. Pak se vrátím do pokoje, položím na talíř gramofonu *Kafku na pobřeží* a spustím jehlu. A pak mě to zase strhne *tam.* A do *té* doby.

Poznám, že tu nejsem sám, a probudím se. Do tmy. Ručičky budíku u postele ukazují něco po třetí hodině ráno. Usnul jsem, ani nevím jak. V bledém svitu zahradní lampy, který sem proniká oknem, vidím *ji.* Tak jako vždycky sedí za stolem a tak jako vždycky se dívá na obrázek na zdi. Opřená o lokty, hlavu v

dlaních, bez pohnutí. Já, tak jako vždycky, pozoruju z postele, s přimhouřenýma očima a se zatajeným dechem její siluetu. Za oknem vítr tiše komíhá větvemi svíd.

Nakonec si toho ale všimnu. Ve vzduchu jako by dnes viselo i něco jiného než obvykle. Něco *cizího.* Něco, co nenápadně, ale nezvratně nabourává nedotknutelný mír tohohle malého světa. Napínám oči do šera. Co to jenom je dnes jinak? Noční vítr na okamžik zesílí, krev v mých žilách začíná divně těžknout a houstnout. Větve svíd malují na okenní sklo obrazce nervních labyrintů. Konečně si toho všimnu. Ta dnešní silueta není její. I když se jí velice podobá. Tolik, že je skoro totožná. Skoro, ale přece jen ne úplně. Některé detaily nesouhlasí, asi jako by se překrývaly dva ne úplně dobře okopírované obrazce. Nesedí účes. Nesedí oblečení. A hlavně a především nesedí celková atmosféra kolem. To jasně cítím. Zavrtím hlavou. Je tu někdo cizí. Něco se stalo. Něco důležitého. Přistihnu se, jak v peřinách zatínám pěsti. Nakonec mi srdce zas začne vydávat tvrdý, suchý tlukot, jako by to už nemohlo snést. Začne odměřovat ten cizí, divný čas kolem.

V tu chvíli, jako na znamení, se silueta v židli pohne. Jako když veliká loď vytahuje kotvu, mění tělo pomalu úhel. Zvedne bradu z dlaní a otáčí se ke mně. Je to slečna Saeki. Jako by ve mně dech zamrzl. *Současná* slečna Saeki. Nebo jinak: *reálná* slečna Saeki. Chvíli se na mě dívá. Tiše, soustředěně, docela stejně, jako když pozorovala obrázek *Kafky na pobřeží.* Přemýšlím o ose, kolem které se točí čas. Někde se s ní, aniž bych si všiml kdy, muselo něco stát. Něco, co smíchalo sny a realitu v jedno, jako se v ústí řeky smísí sladká voda s mořskou. Rozum se snaží pochopit, co tohle všechno znamená. Nikam to ale nevede.

Nakonec vstane a vydá se směrem ke mně. Tak jako chodí vždycky, pěkným krokem a s rovnými zády. Boty nemá, je bosa. Jak jde, vrže pod ní zlehka podlaha. Tiše se usadí na mou postel a chvíli tam jen tak sedí. Tohle tělo má normální hustotu a váhu. Slečna Saeki má na sobě bílou hedvábnou blůzu a tmavomodrou sukni ke kolenům. Natáhne ruku a dotkne se mých vlasů. Prsty projedou mým ježkem. Je to bez jakýchkoli pochyb reálná ruka. Opravdové prsty. Potom vstane a v bledém světle dopadajícím sem zvenčí se začne svlékat, jako by to byla docela samozřejmá věc. Nijak nespěchá. Ale taky nijak neváhá. Naprosto přirozenými,

plynulými pohyby si jeden po druhém rozepne knoflíčky na blůze, sundá sukni, svlékne prádlo. Její oblečení padá kus po kuse neslyšně na podlahu. Hebká látka ani nezašustí. Ona spí, pochopím najednou. Oči má otevřené, to je pravda. Ale přesto spí. Slečna Saeki to všechno dělá ve spánku.

Úplně nahá pak vklouzne ke mně do těsné postele. Bílé paže mě obejmou. Cítím na krku její horký dech. Cítím na svých stehnech její ochlupení. Slečna Saeki si asi myslí, že jsem její dávno zesnulý milý. Teď se prostě jen snaží zopakovat to, co se kdysi konávalo v téhle místnosti. Naprosto přirozeně, docela samozřejmě, ve spánku. Ve snu.

Napadne mě, že ji musím nějak probrat. Vzbudit. Ona se strašlivě plete. Musím jí říct, že je to celé hrozné nedorozumění. Tohle přece není sen. Tohle je reálný svět. Všechno se ale začíná řítit nezvladatelně rychle vpřed. Už nemám sílu ten proud zastavit. Chvilku je mi hrozně a pak se propadnu někam do zákrutů času.

A pak se propadneš někam do zákrutů času.

Vědomí ti v okamžiku celé zahalí její sen. Měkce a hřejivě, jako plodová voda. Slečna Saeki ti svlékne tričko, stáhne boxerky. Několikrát tě políbí na krk, pak natáhne ruku a uchopí tvůj penis. Už je tvrdý, jako by byl z porcelánu. Zlehka vezme do dlaně tvá varlata. Pak, aniž by co předem řekla, si zavede tvé prsty ke svému ochlupení. Pohlaví je horké a vlhké. Přiloží své rty ke tvé hrudi. Začne sát tvé bradavky. I tvoje prsty jako by něco nasávalo, zvolna se jí začínají zasouvat dovnitř.

Odkudpak asi začíná tvoje odpovědnost, kamaráde? Stíráš bílý kal, který ti zamlžuje výhled, a zoufale se snažíš zahlédnout, kde to vlastně jsi. Ujistit se o směru proudu. Zachytit správnou osu otáčení času. Najít hraniční linii mezi snem a realitou se ti ale vůbec nedaří. Nenacházíš dokonce ani hranice reality a pravděpodobnosti. Víš jen jediné: dostal ses do choulostivé situace. Do choulostivé a nebezpečné zároveň. Proroctví tě unáší, aniž bys dokázal vysledovat jeho princip a logiku. Jako když potopa zaplavila město na břehu řeky a značení silnic se octlo pod vodou. Vidíš jen řady bezejmenných střech.

Nakonec na tebe slečna Saeki, tak jak ležíš na zádech, nasedne. Roztahuje nohy a zavádí si do sebe tvůj skoro kamenný penis. Neměls na výběr. To ona si vybírá. Hluboce rozvlní boky, jako by jimi malovala nějaké obrazce. Její rovné vlasy se ti neslyšně komíhají po ramenou jako převislé vrbové haluze. Pomalu tě pohlcuje teplé bahno. Svět se srazil do jediného horkého vlhkého neznáma, ve kterém zbyl jen tvůj tvrdý penis, v celé své kráse. Zavíráš oči a necháváš si sám o sobě zdát. Běh času je strašně neurčitý. Příliv se zvedá a měsíc stoupá na nebe. Za chvíli ejakuluješ. Zastavit to pochopitelně nedokážeš. Ejakuluješ do ní, několikrát a silně. Celá se stahuje, jak do sebe přijímá tvé semeno. A stále ještě pevně spí. Spí, s otevřenýma očima. Je v nějakém jiném světě. Tvé sperma putuje do jiného světa.

Uplyne dlouhá doba. Nemůžu se ani pohnout. Celé tělo mám jako ochromené. Sám nevím, jestli to tak opravdu je, nebo jestli se to jen já sám vůbec nechci hýbat. Konečně se ze mě zvedne a chvilku vedle mě ještě tiše leží. Pak se zvedne, obleče si prádlo a sukni, zapne knoflíčky u halenky, zlehka natáhne ruku a ještě jednou mě pohladí po vlasech. Všechno se to děje naprosto beze slov. Za celou dobu vlastně ani jednou nepromluvila. Slyšel jsem jen zavrzat podlahu a dál a dál vanout vítr. Oddechující pokoj, drnčící okenní tabulky. To byl jediný chorus, který jsem měl za zády. Stále spící přejde po podlaze a vyjde z pokoje. Jen docela málo pootevře dveře a zlehka proklouzne tou mezerou jako drobná snící rybka. Neslyšně dveře zase zavírá. Dívám se z postele, jak odchází. Pořád celý ztuhlý. Nedokážu pohnout ani prstem. Rty mám pevně sevřené, jako by mi je někdo zapečetil. Slova usnula v propadlišti času.

Ležím bez pohnutí a poslouchám. Snažím se zaslechnout z parkoviště zvuk jejího golfu. Není ale slyšet vůbec nic, ať čekám, jak dlouho chci. Noční mraky hnané větrem připlouvají a zase mizí. Větve svíd se chvějí, spousty čepelí září do noční tmy. Okno je oknem do mé vlastní mysli, dveře jsou dveřmi do mého vlastního srdce. Zůstanu tak bdít až do rána. Pohled upřený na opuštěnou židli.

30

Přelezli nízkou zídku s živým plotem a vydali se do svatyňového háje. Plukovník Sanders vytáhl z kapsy u saka malou baterku a začal svítit na cestu. Hájem vedla malá cestička. Samotný háj moc velký nebyl, ale stromy v něm byly prastaré a velikánské a prostor nad jejich hlavami nadobro zakryla černá houština větví. Zpod nohou stoupala silná vůně vegetace.

Sanders šel znovu v čele, tentokrát ale nijak nespěchal. Svítil si baterkou pod nohy a pomalu krok za krokem postupoval vpřed, s Hošinem v patách.

„Hele dědo, to má bejt nějaká zkouška odvahy, nebo co?“ oslovil Hošino záda plukovníkova bílého obleku. „Huhuhú, bacha, strašidlo!“

„Kdy ty už konečně přestaneš blbnout, prosím tě? Uklidni se, buď tak hodný,“ napomenul ho Sanders, aniž by se na něj otočil. „No jo, no jo.“

Copak teď asi dělá pan Nakata, napadlo Hošina najednou. Asi spí, zachumlaný do futonu. Toho, jak jednou usne, jen tak něco neprobudí. Vážně přesně tak, jako když se řekne, že někdo spí jako dřevo. Co se mu asi během tak dlouhého spaní může zdát? Hošino neměl tušení.

„Dědo, jak je to ještě daleko?“

„Ještě kousek,“ odvětil plukovník Sanders.

„A dědo?“ začal znovu Hošino.

„Co je?“

„Vy jste jako fakt opravdickej plukovník Sanders?“ Colonel Sanders si odkašlal.

„Ne. Opravdický ne. Já tak jen momentálně vypadám.“

„No vždyť já si to hned myslel,“ řekl spokojeně Hošino. „A kdo jste teda doopravdy?“

„Nemám jméno.“

„To máte docela blbý, ne?“

„Ani v nejmenším. Já nemám jméno už z podstaty. Nemám ani viditelnou podobu a tvar.“

„To jste něco jako prd, nebo co?“

„Dalo by se to tak říct. Sám nejsem nic, ale můžu být všechno.“

„Aha?“

„Teď jsem si zrovna, pro lepší pochopení, s dovolením vypůjčil vizáž plukovníka Sanderse, opravdové ikony kapitalistické společnosti. Mohl jsem se ti docela dobře zjevit i jako Mickey Mouse, ale ten Disney ti, člověče, nadělá vždycky takový kravál kolem autorských práv. Nene, už žádné další soudy.“

„Víte co, já bych stejnak ani nechtěl, aby mě na holky lákal Mikymauz.“

„To se rozumí.“

„Vy se ale, dědo, na toho Sanderse fakt super hodíte, jak vás tak pozoruju.“

„Já se, kamaráde, na nic *super nehodím.* A nemám ani žádné city, emoce nebo vášně. **Ač tu nynj s wámi načas w tělo přioděn rozpráwjm, Bohem ni Buddhau negsem, toliko zffurmowánjm nečugjcým, giného rozuměnj nežli gest lidské.“**

„Ty brďo, co je zase tohle?“

„Malý citát z *Vyprávění za měsíce a deště.* Od Uedy Akinariho. To jsi asi nečetl.“

„Sorry, ale fakt ne.“

„I když jsem se ti teď zjevil jako člověk, nejsem bůh a nejsem ani buddha. Jsem jen jakási věc bez cítění, která uvažuje jinak než lidé.“

„Aha,“ udělal jen Hošino. „Moc sem tomu sice neporozuměl, ale chtěl jste, dědo, každopádně říct, že nejste člověk, bůh ani buddha, jestli se nepletu?“

„Negsa Bohem, negsa Buddhau, gsem toliko stwořenjm neljtostným. Dobrých, zlých wěcj lidských nesaudjm, podlé nich odplaty nežádám.“

„To jsem zas ňák nepochopil.“

„Protože nejsem ani božstvo, ani buddha, nemusím ani posuzovat dobré a špatné stránky lidí. A nemusím ani jednat na základě toho, co je dobré a co je zlé.“

„Takže vy jste vlastně, dědo, překonal všecko dobro a zlo, co?“

„Hošino, hochu, tos mě teď trochu přechválil. Já žádné dobro ani zlo nepřekonal. Mě se jen a pouze netýká. Já nemám ponětí o tom, co je dobré a co je zlé. Já usiluji o jedno jediné, o totální realizaci všech svých svěřených funkcí. Jsem totiž bytost naveskrz pragmatická. Vyslovený neutrální objekt.“

„Cože to s těma svejma funkcema chcete udělat?“

„Poslechni, do školy jsi snad chodil, ne?“

„Dostal jsem se náhodou až na vyšší střední, ale byla to průmyslovka a stejnak jsem ji celou akurát projezdil na motorkách.“

„Všechno na světě je potřeba řídit tak, aby to naplnilo své původní poslání. Moje úloha je dohlížet na vztahy, na vzájemné vztahy mezi světy. Aby všechno přišlo v tom pořadí, kdy to přijít má. Aby se po příčinách dostavily následky. Aby se význam nemíchal s významem. Aby přítomnosti předcházela minulost a následovala ji budoucnost. Ne, že bych se musel plést zrovna do všeho. Svět prostě nemůže být dokonalý, milý Hošino. Budu úplně spokojený, když budou aspoň jakž takž sedět účty. V tomhle ohledu jsem možná až moc velkorysý. Velkorysý, anebo, řečeno odborněji, *schopný vědomé redukce periodických dat.* Jenomže to by bylo na dlouhé povídání, které si, milý Hošino, raději odpustíme, protože bys mu tak jako tak nejspíš nerozuměl. Já chci říct především tohle: rozhodně se nerozčiluju nad každou maličkostí. Ale účty sedět musí, jinak je zle. A začnou mě hnát k zodpovědnosti.“

„Já teda ale furt nechápu, proč teda tak důležitej člověk jako vy musí dělat pasáka po uličkách v blbým Takamacu?“

„Předně: já nejsem člověk, jak bys už snad mohl pochopit.“

„No pro mě za mě.“

„A toho, jak říkáš, pasáka jsem dělal jen proto, abych tě přivedl sem. Potřeboval bych totiž, abys mi s něčím pomohl. Takže jsi nafasoval i takovýhle bakšiš, abys měl svoji úlohu příjemnější. To je takový rituál, víš?“

„A s čím bych vám tak já mohl pomoct?“

„Však už jsem ti to prve řekl: já nemám žádný pevný tvar. Jsem pouhý dokonale metafyzický, pomyslný objekt. Mohu nabýt jakékoli podoby, ale nemám žádnou substanci. A bez té se, kamaráde, těžko provádějí jakékoli reálné úkony.“

„A tu substanci vám počítám budu dělat já.“

„Přesně tak,“ přitakal plukovník Sanders.

Jak tak postupovali dál a dál cestičkou mezi stromy, přišli nakonec k velikému dubu, pod kterým stála malá svatyňka, spíš skříňka. Stará a zpráchnivělá, bez obětin a ozdob, zdála se tu být jen tak pohozená, dešti ošlehaná, všemi lidmi nadobro zapomenutá. Plukovník Sanders na ni posvítil baterkou.

„Kámen je uvnitř. Otevři dveře.“

„Tak to teda ne,“ zavrtěl Hošino honem hlavou. „To se přece ve svatyni nesmí, jen tak si kdeco otvírat. To pak na člověka přídě kletba. Třeba mu upadne nos, nebo uši.“

„Nic se neboj. Máš mé osobní svolení. Jenom ji pěkně otevři. Žádná kletba nepřijde. Nos ti neupadne, a ucho už vůbec ne. Jsi mi ty ale staromódní, to by se jeden divil.“

„Dědo, víte co, votevřete si ty dveře hezky sám, jo? S tímhle já nechci nic mít.“

„Jsi ty ale nechápavec, že to svět neviděl. A to ti tady zrovna před chvilkou jeden dlouze vysvětluje, že je nehmotný. Já jsem, chlapče, pouhopouhá abstraktní idea. Sám nezmůžu vůbec nic. Proto si sem taky vodím tebe, ty mezuláne, a nechávám tě si tu třikrát po sobě užít za extra zvýhodněnou cenu.“

„Copak vo to, pěkný to teda vážně bylo. Jenomže tohle se mi fakt moc nelíbí. Byl jsem ještě malej smrkáč a už mi děda nakazoval, že kdyby se jánevímco dělo, ve svatyních fakt nic zlýho dělat nesmím.“

„Na dědovy řeči koukej rychle zapomenout. Teď když nám začíná jít do tuhého, není na nějaké balíkovské morality odněkud z Gifu vážně čas.“

Hošino tedy za vydatného brblání a značně vyplašeně otevřel dveře od svatyňky. Plukovník Sanders do ní posvítil baterkou. Byl v ní opravdu nějaký omšelý kulatý kus kamene. Přesně jak předpovídal pan Nakata, vypadal jako rozměrné kulaté *omoči*. Veliký byl asi tolik, co větší gramodeska, bílý a hladký.

„Tak to je on, žejo?“ otočil se Hošino na plukovníka.

„Tak tak,“ přikývl Sanders. „Teď ho vyndej ven.“

„Tak počkat, dědo? To by přece byla krádež?“

„Jen se neboj. Když jeden takovýhle kámen zmizí, nikdo si toho ani nevšimne. A kdyby přece, vadit to nikomu nebude.“

„Jenže ten kámen je takhle přece v majetku boha, ne? Když ho jen tak odneseme, tak se na nás může třeba rozzlobit?“

Plukovník Sanders jen založil ruce na prsou a na okamžik se na Hošina zadíval.

„Co je to bůh?“

Hošino se zamyslel.

„Co je to bůh, jak vypadá, co přesně dělá?“ pokračoval neúprosně plukovník Sanders.

„No to já nevim. Bůh je prostě bůh, no. Bozi jsou všude okolo, dívaj se, co děláme, a pak posuzujou dobrý a zlý.“

„No úplně jako rozhodčí na fotbale, jak tě tak poslouchám.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Takže takový správný bůh má prostě trenýrky, píšťalku v hubě a odpískává přerušení, ne?“

„Dědo, vy nedáte pokoj, žejo?“

„A co takhle japonští bozi a bozi z ciziny? Jsou to navzájem přátelé, nebo snad nepřátelé?“

„Jak mám tohle proboha vědět?“

„No tak vidíš, milý Hošino. Ten tvůj bůh prostě existuje jen a jedině v lidském vědomí. A zvlášť tady v Japonsku je ti, co se zla a dobra týče, tak pružný a přizpůsobivý, že by ses divil. Jen se podívej třeba na císaře. Před válkou to byl bůh jako vyšitý, po válce mu vrchní velitel okupační armády pan generál Douglas MacArthur povídá: ‚Už toho pámbíčkování bylo dost,‘ a císař jen řekl: ‚Ano prosím, odteď už budu pořád jen normálním člověkem,‘ a počínaje rokem 1946 už bohem víckrát nebyl. Japonské bohy si můžeš zkrátka nastavit, jak se ti jenom zlíbí. Přijde si nějaký uniformovaný Amik ve slunečních brejlích a s lacinou fajfkou v zubech, poručí si a bác, i bozi nám změní způsob existence. Člověče, to ti je postmoderna jak řemen. S někým takovým, kdo může existovat, nebo neexistovat, jak se mu jen zachce, bych si být tebou opravdu moc nelámal hlavu.“

„Hm.“

„Takže ten kámen klidně vyndej. Je to celé na mou zodpovědnost. Bůh ani buddha sice nejsem, ale nějaké ty konexe přece jenom mám. Přimluvím se, aby se žádná kletba nekonala.“

„Fakticky to teda všecko jde na vás?“

„Obvykle si v slově stojím,“ pravil důstojně plukovník Sanders.

Hošino tedy natáhl ruku a se zatajeným dechem kámen zvedl, tak opatrně, jako by to ani nebyl nerost, ale nějaká nášlapná mina.

„To je teda tíha.“

„Takové už kameny bývají. Kámen, hochu, není tofu.“

„Tenhle macek je teda pěkně těžkej i na šutr,“ odtušil Hošino. „Takže, co teď s ním?“

„Vezmeš si ho domů a uložíš si ho u postele. Ostatní už se nějak semele samo.“

„To ho jako mám vláčet celou tu dálku až do rjokanu?“

„Pokud ti bude těžký, klidně si vezmi taxi,“ povídá plukovník Sanders.

„Ale vážně bude v pohodě, když si ten šutr jen tak odnesu takhle daleko?“

„Ale Hošino, no tak, no tak. Copak se veškerá tělesa na světě neustále nepřemisťují z místa na místo? Naše planeta, čas, láska, život i víra, spravedlnost i zlo, všecko, co existuje, všecičko plyne jako ta voda. Nic nikdy neustrne na jednom místě v jediné formě. Vesmír, to je chlapče jeden velký Black Cat Express.“

„Hm.“

„Ten kámen tu prostě zrovna existuje jako kámen. Když mu trochu pomůžeš s přestěhováním, vůbec nic se tím nezmění.“

„Ale dědo, proč je ten šutr vlastně tak důležitej? Vždyť ani na pohled není nic moc extra?“

„On, přesně vzato, sám o sobě žádný zvláštní smysl nemá. Okolnosti si jen čehosi žádaly a volba náhodou padla zrovna na tenhle kámen. Ruský spisovatel Čechov, kamaráde, napsal jednu krásnou věc: *Pokud se ve vyprávění vyskytne zmínka o pistoli, musí tam také být z té pistole vystřeleno.* Chápeš Hošino, co to znamená?“

„To teda vážně ne.“

„Tak tedy ne, dobrá,“ konstatoval plukovník Sanders. „Já jsem si myslel, že nebudeš vědět, ze zdvořilosti jsem se však zeptal.“

„Díky.“

„Čechov, kamaráde, měl na mysli tohleto: Nevyhnutelnost, to není nic jiného než osamostatněná idea. Stojí mimo veškerou logiku, morálku a smysl. Od začátku do konce v sobě integruje všechny funkce své role. Neexistuje role, jež by nebyla nevyhnutelnou a nevyhnutelnost může existovat pouze jako úloha. To je dramaturgie. Není ani logická, ani morální, ani nenese význam, rodí se ze vztahů. Čechov ji pochopil víc než dokonale.“

„Zato já to nechápu ani trochu. Je to na mě ňáký těžký.“

„Ten kámen, co teď neseš v náručí, to je ta Čechovova *pistole.* Musí z něj být vystřeleno. Proto je důležitý. Proto je zvláštní. S nějakou posvátností nebo tak něco, to celé nemá nic společného. Takže se, Hošino, žádných kleteb vážně nemusíš bát.“

„Čili tenhle šutr je vlastně nějaká speciální pistole?“ zatvářil se Hošino nechápavě.

„Jen a pouze v metaforickém smyslu. Kulky z něj lítat nebudou, to se nemusíš bát.“

Plukovník Sanders vytáhl z kapsy u saka velikánské *furošiki* a podal je Hošinovi. „Do tohohle ho zabal. Nemusí všichni vidět, co poneseš.“

„Aha, takže to bude přece jenom krádež, že jo?“

„Ale fuj. Takové ošklivé slovo. Jakápak krádež, prosím tě? Samozřejmě si ten kámen jen na chvilku vypůjčíme, pro své důležité poslání.“

„Jistě, jistě. Naprosto chápu. Chcete asi říct, že provedeme nevyhnutelný přemístění ňáký tý hmoty, a to ještě jenom z čistě dramaturgickejch důvodů.“

„Přesně tak,“ přikývl plukovník Sanders. „Konečně jsi to správně pochopil.“

S kamenem v tmavomodrém *furošiki* v náručí se Hošino vydal nazpátek pěšinou přes háj. Sanders mu svítil na cestu baterkou. Kámen byl opravdu mnohem těžší, než vypadal. Hošino musel cestou několikrát udělat přestávku, aby mohl popadnout dech. Když ti dva vyšli z hájku, překonali co nejrychleji osvětlenou část svatyňového okrsku, aby je tam ještě někdo nezahlédl, a ocitli se na široké rušné ulici. Colonel Sanders zamával na taxík a pomohl Hošinovi i s kamenem v náručí nastoupit.

„Takže jen položit u postele jste říkal?“ zeptal se ještě pro jistotu Hošino.

„Ano ano. To bude úplně stačit. Nic jiného s ním vyvádět nemusíš. Hlavní je, aby byl tam, kde má,“ pravil plukovník Sanders.

„Ani jsem vám vlastně nepoděkoval, že jste mi ho pomoh najít.“

Plukovník Sanders se jen usmál. „Děkovat netřeba. Dělám jen to, co musím: nechávám naplno realizovat funkce. Ale že jsem ti sehnal vážně pěknou kost, vid‘ Hošino?“

„Jo dědo, ta byla teda fakt hodně dobrá.“

„No samozřejmě.“

„Akorát, dědo, byla ta holka doufám vopravdická, že jo? Žádná liška v přestrojení ani abstraktní představa, to byste mi neudělal, viďte že ne?“

„Hošino, máš moje slovo: ani liška, ani žádná nepěkná abstrakce, ale doopravdická a reálná sexmašina. Bez chybičky na kráse, nažhavená, pohon na všecky čtyři. Docela jsem se kamaráde zapotil, než jsem ji pro tebe našel. Je naprosto pravá, to si můžeš být jistý.“

„To jsem vážně rád,“ oddechl si Hošino.

Když konečně pokládal kámen, ještě zabalený do *furošiki*, u polštáře pana Nakaty (napadlo ho totiž, že to z hlediska případných božích kleteb bude přeci jen bezpečnější), bylo už víc než jedna ráno. Pan Nakata spal jako špalek, přesně jak tušil. Hošino ještě rozbalil *furošiki*, aby byl kámen vidět. Pak se převlékl do nočního kimona a zalezl do *futonu* rozloženého vedle. Téměř okamžitě usnul. Malou chvilku se mu ještě zdálo, že se mu zjevil bůh, v trenýrkách a s hrozně chlupatýma nohama, jak pobíhá po hřišti a píská na píšťalku.

Když se pan Nakata druhý den ráno probudil, uviděl u svého polštáře kámen.

31

Když nesu do pracovny v patře čerstvě uvařenou kávu, je už víc než jedna odpoledne. Dveře jsou otevřené, tak jako vždycky. Slečna Saeki stojí u okna a dívá se ven. Jednu ruku má položenou na okenním rámu. O čem asi přemýšlí? Druhou rukou si, nejspíš bezděčně, pohrává s knoflíky u blůzy. Na stole neleží ani plnicí pero, ani rozepsaný rukopis. Postavím tam kávu. Oblohu zakrývají řídké mraky a ptáci ani nepípnou.

Když mě slečna Saeki zpozoruje, odstoupí od okna, jako by najednou procitla, sedne si zpátky ke stolu a upije doušek kávy. A pak mi nabídne židli, stejně jako včera. Posadím se. Sedím za stolem naproti ní a dívám se, jak pije. Je opravdu možné, aby si vůbec nepamatovala, k čemu včera v noci došlo? Těžko říct. Na jednu stranu to skoro vypadá, jako by věděla všechno, na druhou zrovna tak dobře nemusí vědět nic. Vybaví se mi její nahé tělo. Dotyky nejrůznějších jeho částí. Přestávám mít ale jasno, jestli to skutečně bylo tělo *téhle* slečny Saeki. Přestože v tu chvíli jsem si jistý byl.

Na sobě má lesklou, světle zelenou blůzu a těsnou béžovou sukni. U límce se jí třpytí tenký stříbrný náhrdelník. Hrozně jí to sluší. Útlé prsty jejích rukou spočívají úhledně vedle sebe na stole, krásné, jako by je vysoustruhoval.

„Tak co, jak se ti u nás líbí?“ zeptá se mě.

„Myslíte v Takamacu?“ odpovím jí otázkou já.

„Ano.“

„Já vám nevím. Vlastně jsem se tu ještě nikam nepodíval. Jen jsem projel pár ulicemi. Znám tuhle knihovnu, tělocvičnu, nádraží, hotel… a už nic víc.“

„To ti to u nás musí připadat asi dost nudné, co?“

Vrtím hlavou. „Já nevím. Abych řekl pravdu, na nějakou nudu jsem ani neměl čas a města stejně vypadají všecky stejně… Vy myslíte, že je tady nuda?“

Jako by nepatrně pokrčila rameny. „Když jsem byla mladá, tak mi to tak připadalo. Chtělo se mi utéct. Odejít odsud někam, kde se dá vidět něco víc, kde žijí zajímavější lidé.“

„Zajímavější lidé?“

Slečna Saeki zavrtí zlehka hlavou. „Byla jsem ještě mladá. To většina lidí uvažuje zrovna takhle. Ty ne?“

„Mě to nikdy nenapadlo. Myslím jít někam hledat něco zajímavějšího. Já chtěl jen vypadnout. Co nejdál odtamtud.“

„Odtamtud?“

„Z Nogaty v Nakanu. Tam jsem se narodil a vyrost.“

Jako by se jí v očích něco mihlo, když to jméno zaslechne. Jistý si ale zase nejsem.

„Tak tos aspoň nemusel moc promýšlet, kam se máš vydat, ne?“ zeptá se slečna Saeki.

„To opravdu ne,“ říkám. „To vážně nebyl problém. Prostě jsem věděl, že se musím dostat někam pryč. A šel jsem.“

Dívá se na své prsty na stole. Velice nezaujatě si je prohlíží. Pak se dá tiše do řeči.

„Myslívala jsem si to samé, co ty, když mi bylo dvacet. Že musím utéct,“ říká. „Že odsud musím pryč, jinak to nepřežiju. A pevně jsem věřila, že už to tu víckrát neuvidím. Absolutně jsem nepomýšlela na návrat. Jenže se ledacos přihodilo, a já se nakonec vrátit musela. Hezky zpátky na začátek všeho.“

Slečna Saeki se ohlédne za sebe a zadívá se otevřeným oknem ven. Odstín mraků na obloze je pořád beze změny. Vítr nefouká. Všechno, co vidíme, je nehybné jako kašírované filmové pozadí.

„V životě se přihodí plno věcí, na které by člověk nikdy nepomyslel,“ povídá slečna Saeki.

„Chcete říct, že se i já zase vrátím, odkud jsem přišel?“

„To samozřejmě nevím. To je tvoje věc a možná tě to čeká až mnohem později. Já si jen myslím, že je moc důležité, kde se člověk narodí a kde umře. Kde se narodíme, to si pochopitelně nevybíráme. Kde chceme umřít si ale do jisté míry zvolit můžeme.“

Hovoří tiše, obrácená k oknu. Úplně, jako by mluvila k někomu pomyslnému někde venku. Pak se zas obrátí ke mně, jako by se najednou probrala.

„Ale proč ti tohle všechno vlastně říkám?“

„Protože nejsem místní a protože mezi námi leží spousta let?“ navrhnu já.

„Možná proto,“ připustí ona.

Pak je chvíli ticho. Takových dvacet nebo třicet vteřin. Myslíme mezitím nejspíš každý na něco jiného. Vezme šálek a usrkne další lok kávy. Naschvál přeruším ticho:

„Slečno Saeki, i já vám musím něco říct.“

Podívá se na mě. Usměje se. „To si spolu budeme vyměňovat tajemství?“

„Já žádná tajemství nemám. Jenom takovou hypotézu.“

„Hypotézu?“ opakuje slečna Saeki. „Ty se mi budeš svěřovat s hypotézami?“

„Tak nějak.“

„To jsou mi věci.“

„Jenom dokončím, co jsme prve načali,“ říkám já. „Slečno Saeki, vy jste se sem vrátila umřít?“

Na rtech jí jako bílý měsíc za rozbřesku vypluje tichý úsměv. „Možná. Možná že ano. Jenže, víš, ono se tím na každodenním životě člověka zas až tolik nezmění. Ať se chystáš žít dál, nebo se vším skončit, základní věci zůstanou skoro vždycky stejné.“

„Slečno Saeki – a vy jste se tedy opravdu rozhodla pro smrt?“

„Možná,“ odpoví mi. „Sama dobře nevím.“

„Můj otec se pro ni totiž rozhodl.“

„Tvůj tatínek zemřel?“

„Přednedávnem,“ odpovím jí. „Před *docela krátkou* dobou.“

„A proč by se tvůj tatínek měl rozhodnout, že umře?“ Zhluboka se nadechnu. „Taky jsem to dlouho nemohl pochopit. Ale myslím, že teď už to chápu. Tady jsem na to přišel.“

„Pročpak tedy?“

„Myslím, že vás můj otec miloval. Ale nedokázal vás přimět, abyste se k němu vrátila. Nebo vás spíš nedokázal přimět, abyste byla *opravdu* jeho. On si toho byl dobře vědom. Proto se rozhodl zahynout. Navíc si přál, aby se to stalo rukou jeho a vašeho syna: mě. Přál si dokonce i to, abych já *poznal* svoji vlastní sestru. To

bylo jeho proroctví a zároveň moje kletba. Ukládal ji do mě jako program.“

Slečna Saeki vrátí šálek zpátky na podšálek. S velice neutrálním cvaknutím. Podívá se mi přímo do očí. Ale nevidí mě. Dívá se někam daleko do prázdna.

„Odkud bych já měla znát tvého tatínka?“

Vrtím hlavou. „Jak už jsem říkal, všechno jsou to jen hypotézy.“

Složí ruce jednu přes druhou na desku stolu. Na tváři jí ještě pohrává zbytek úsměvu.

„Patří do nich i to, že jsem tvoje matka?“

„Patří,“ odpovím. „Žila jste s mým otcem, narodil jsem se vám já a pak jste mě nechala být, to léto, co mi byly sotva čtyři.“

„To jsou tedy tvoje hypotézy.“

Kývám.

„Proto ses mě včera ptal, jestli mám děti, viď?“ Kývám.

„A já ti řekla, že na to nemůžu říct nic. Ani ano, ani ne.“

„Tak jste to říkala.“

„Takže tvé hypotézy fungují pořád jen jako hypotézy.“

„To je pravda.“

„Pověz mi, jak tedy tatínek vlastně umřel?“

„Někdo ho zabil.“

„Někdo. Ale ne ty.“

„Ne. Já to být nemohl. Nejsem s tím vůbec nijak spojený. Dokonce mám nezvratné alibi.“

„Koukám, že si ale stejně nejsi zrovna jistý.“

Vrtím hlavou. „Ne, já v tom vůbec nemám jasno.“

Slečna Saeki znovu uchopí šálek a usrkne kávu. Nějak jí ale, zdá se, nechutná.

„Proč by tě ale tatínek takhle, jak říkáš, proklínal, prosím tě?“

„Možná že na mě chtěl přenést svoji vůli.“

„Čili že o tebe usiloval?“

„Přesně tak,“ říkám já.

Slečna Saeki se zadívá do šálku s kávou a pak zase zvedne hlavu. „A co ty – usiluješ i ty o mě?“

Jedinkrát zřetelně kývnu. Zavírá oči. Dívám se přímo na její zavřená víčka. Jasně rozeznávám tmu, která se za nimi skrývá.

Vznášejí se v ní podivné obrazce. Připlouvají a mizí. Konečně pomalu otvírá oči.

„A taky hypoteticky?“

„S tímhle nemají hypotézy co dělat. Já po vás toužím. Mimo jakoukoliv hypotézu.“

„To myslíš sexuálně?“ Kývám.

Slečna Saeki přimhouří oči, jako by zahlédla něco oslepujícího.

„Prosím tě, copak ses už vůbec někdy miloval se ženou?“

Znovu kývám. Včera. S vámi, myslím si v duchu. To jí ale přece nemůžu říct. Ona nic netuší.

Slečna Saeki vzdychne. Nebo to tak alespoň zní.

„Prosím tě, Tamuro, já tě tak trochu i chápu, ale nezapomeň, tobě je teprve patnáct a mně přes padesát.“

„Ono je to celé ještě zamotanější. Já totiž mluvím o jiné době než vy. Znám vaši podobu z doby, kdy vám bylo patnáct. Do té jsem se zamiloval. Hrozně moc. Teprv díky téhle patnáctileté jsem pak začal mít rád vás. Protože ona ve vás pořád je. Dříme někde uvnitř. A probouzí se, když vy jdete spát. Já jsem ji viděl.“

Slečna Saeki znovu zavře oči. Vidím, jak se jí trochu chvějí víčka.

„Zamiloval jsem se do vás, a je to hrozně vážné. Musel jsem vám to říct.“

Nadechne se a vydechne tak hluboce jako někdo, kdo právě vyplul ze samého dna oceánu. A hledá slova. Ale nenachází nic.

„Tamuro, promiň, ale nemohl bys odejít? Chtěla bych teď být chvíli sama,“ řekne nakonec. „A až budeš odcházet, zavři za sebou dveře.“

Kývám, vstávám ze židle a odcházím. Něco mě ale zadrží. Zastavím se ve dveřích a ohlédnu, pak přeběhnu pokoj a stojím u ní. Pohladím ji po vlasech. Moje prsty mezi nimi projedou a dotknou se jejího drobného ucha. Nemůžu jinak. Saeki zvedne překvapením hlavu, chvilku váhá a pak položí svou ruku na moji.

„Míříš těmi svými hypotézami na moc daleký cíl, víš hochu?“

Kývám. „Já vím. Ale metafory dovedou zkrátit i velikou vzdálenost.“

„Jenomže ani ty, ani já přece nejsme žádné metafory.“

„Jistě,“ řeknu já. „Ale to všecko, co je mezi námi, se dá metaforou celé krásně shrnout.“

Stále se na mě dívá a ještě pořád se trochu usmívá. „To je to nejšílenější vyznání, jaké jsem kdy slyšela.“

„A co je taky na světě na sto procent normálního? A já mám navíc dojem, že jsem docela blízko pravdy.“

„Myslíš v reálném smyslu blízko metaforické pravdy, nebo spíš v metaforickém smyslu k reálné? I když, ono se to dost možná navzájem nevylučuje.“

„Ať už je to, jak chce, je mi teď tak smutno, že se to ani nedá vydržet, jestli chcete něco vědět.“

„To opravdu nejsi sám.“

„Proto jste se vrátila sem a chcete tu umřít?“

Zavrtí hlavou. „Já smrt nijak zvlášť nehledám. Vážně. Já tu na ni jen čekám. Sedím na lavičce na perónu a čekám, až přijede vlak.“

„A vy víte, kdy ten vlak má přijet?“

Pustí mou ruku a dotkne se prsty očních víček.

„Tamuro, podívej, můj život má už lepší časy dávno za sebou. I já sama už jsem jen taková stará veteš. Propásla jsem správnou chvíli, kdy bylo třeba odejít. Pokračovala jsem dál, i když jsem věděla, že je to zbytečné. Jen jsem marnila čas v nesmyslech. Ubližovala jsem tím sobě a zároveň i všem kolem sebe. Teď už si jenom nesu následky. Je to skoro takové prokletí, víš? V jednu chvíli jsem dostala až moc dokonalý dar. Pak už jsem se zákonitě jen zahazovala. To je moje kletba. Neuniknu jí, co budu živa. Takže se smrti nijak nebojím. A pokud jde o tu tvou otázku: Ano. *Jízdní řád poměrně dobře znám.*“

Vezmu ji za ruku, tentokrát já ji. Váhy se chvějí. Teď může rozhodnout sebemenší maličkost. Musím uvažovat. Musím odhadnout a posoudit. Musím udělat první krok.

„Slečno Saeki, já vás hrozně chci,“ slyším se říkat.

„I když podle těch tvých hypotéz možná jsem tvoje matka?“

„Mně už stejně všechno plave jako na vodě. Na co se podívám, je tak protivně nejednoznačné…“

Zamyslí se. „Jenže, pro mě možná ne. Pro mě to možná není *něco mezi*, ale buď nula, nebo sto procent, víš?“

„A vy víte přesně, která z těch dvou možností to je?“ Kývne.

„Slečno Saeki, můžu se vás ještě na něco zeptat?“

„Na copak?“

„Odkud prosím vás máte ty dva akordy?“

„Akordy?“

„Ty z refrénu *Kafky na pobřeží?“* Zadívá se na mě. „Líbily se ti?“ Kývám.

„Objevila jsem je v jednom moc dalekém, starém pokoji. Tehdy byl jeho vchod otevřený,“ říká tiše. „Moc, moc daleko je ta místnost.“

Slečna Saeki zavře oči a navrátí se do vzpomínek. „Tamuro, nezapomeň za sebou zavřít ty dveře,“ dodá ještě. Udělám, co chtěla.

Po zavírací době mě pan Óšima naloží do auta a jedeme na večeři do jedné vzdálenější restaurace, kde podávají mořské plody. Z jejího velikánského okna je vidět noční moře. Myslím na všechny tvory, co v něm žijí.

„Občas je třeba si vyrazit ven a najíst se něčeho pořádného,“ říká mi. „A říkal jsem si, že tady policie určitě hlídkovat nebude. Teď snad ještě nemusíme být tak ostražití. Trochu prostě vypneme.“

Dáme si každý velkou porci salátu a pak si ve dvou objednáme jednu *paellu.*

„Jednou bych se rád podíval do Španělska,“ říká pan Óšima. „Proč právě tam?“

„Abych mohl bojovat ve španělské válce.“

„Ta už ale dávno skončila.“

„To já vím. Padl v ní Lorca a přežil ji Hemingway,“ povídá pan Óšima. „Ale to mi přece neupírá právo jet do Španělska a zúčastnit se jí.“

„Metaforicky.“

„Samozřejmě,“ zamračí se on. „Hemofylik nejasného pohlaví, co skoro nevytáhne paty ze Šikoku, přece ani jinak válčit ve Španělsku nemůže.“

Upíjíme Perrier a jíme obrovitánskou *paellu.*

„Zjistilo se už něco nového o mým tátovi?“ zeptám se.

„Zatím se neobjevily žádné nové okolnosti. Alespoň v novinách o tom případu skoro nepíšou. Kromě spoust nabubřelých nekrologů v uměleckých rubrikách. Pátrání se asi zaseklo na mrtvém bodě. Poměr případů úspěšně vyřešených japonskou

policií bohužel neustále klesá. Spadli na pouhý tržní průměr. Nevypátrají už ani ztraceného umělcova syna.“

„Toho patnáctiletého.“

„Toho patnáctiletého, s násilnickými sklony a trpícího různými obsesemi, co je momentálně na útěku z domova.“

„Z nebe taky zatím nic dalšího nepadalo?“

Pan Óšima zavrtí hlavou. „Asi si tam dávají pauzu. Od té doby už nic zajímavého neposlali. Kromě té neuvěřitelné bouřky z předvčerejška, co by skoro zasloužila památkovou ochranu.“

„A jinak je teda klid?“

„Vypadá to tak. I když dost možná můžeme zrovna být v oku tajfunu.“

Kývnu, vezmu do ruky mušli a vyberu vnitřek vidličkou. Skořápku dám do nádoby, co stojí na stole.

„Ještě pořád jsi zamilovaný?“ ptá se pan Óšima.

Kývám. „A vy?“

„Jsi zvědavý na společensky neakceptovatelné románky ze života mé hermafroditní, homosexuálně orientované maličkosti?“

Kývám. Kývá i on.

„Partnera mám,“ řekne a pak se zamračeně pustí do mušlí. „Není to ale žádná velká láska jako z Pucciniho oper. Držíme si odstup, chápeš. Scházíme se jen jednou za čas. V principu si ale opravdu dobře rozumíme.“

„Rozumíte?“

„Když Haydn komponoval, vždycky se k tomu nastrojil do nejlepšího a nasadil si parádní paruku. Dokonce si ji i napudroval.“ Překvapeně na něj koukám. „Haydn?“

„Pokud to neudělal, komponování se mu nedařilo.“

„Ale proč?“

„To nikdo neví. To bylo jen mezi Haydnem a parukou. Nikdo jiný by to nepochopil. Vysvětlit se to asi nedá.“

Kývám.

„Poslyšte, pane Óšimo, a když se svým přítelem nejste, myslíte na něj a je vám smutno?“

„Samozřejmě,“ řekne on. „Samozřejmě to na mě občas přijde. Zvlášť, když nastane doba bledých úplňku. Zvlášť, když začínají ptáci táhnout na jih. Zvlášť…“

„Proč *samozřejmě?*“ přeruším ho.

„Každý, kdo se zamiloval, přece v lásce hledá svou chybějící část. Takže když myslí na toho, koho miluje, je mu skoro vždycky smutno. Rád by se vrátil, rád by znovu vstoupil do dávno ztraceného pokoje, po kterém se mu stýská. To je přece normální. Není to žádný tvůj výhradní objev. Tak si na to nechtěj za každou cenu dělat patent.“

Odložím vidličku a vzhlédnu.

„Není ten ztracený pokoj, po kterém se člověku stýská, náhodou hodně starý a hodně daleko?“

„Náhodou ano,“ přisvědčí pan Óšima. Pak píchne vidličkou do vzduchu. „Samozřejmě pouze v metaforickém smyslu.“

Po deváté večer za mnou přijde na návštěvu slečna Saeki. Jak sedím na židli a čtu si knížku, zaslechnu z parkoviště její golf. Ozve se motor a pak je ticho. Zvuk zavírání dveří. Pomalé kroky gumových podrážek přes parkoviště. Nakonec zaťukání na dveře. Když je otevřu, stojí za nimi ona. Tentokrát nespí. Má proužkovanou bavlněnou halenku a tenké džínsy. Bílé plátěnky. To je vůbec poprvé, co ji vidím v kalhotách.

„Starý, známý pokoj,“ řekne. Pak přejde k obrazu na zdi a zadívá se na něj.

„Starý, známý obraz.“

„To bylo namalované někde tady poblíž?“ ptám se. „Líbí se ti ten obrázek?“ Kývám. „Kdo to maloval?“

„Jeden mladý malíř, co to léto pobýval u Kómurů. Nijak zvlášť slavný, aspoň tehdy nebyl. Takže už nevím, jak se vlastně jmenoval. Ale byl to moc milý člověk a ten obrázek se mu vážně hodně povedl. Má v sobě opravdovou sílu. Když to ten malíř maloval, byla jsem celou dobu u toho. Dívala jsem se a napůl z legrace mu různě radila. Dobře jsme si spolu rozuměli. To už je ale strašně dávno. Bylo mi tehdy dvanáct let,“ vysvětlí slečna Saeki. „I tomu klukovi, co je tam namalovaný.“

„Ta krajina vážně vypadá jako někde na pobřeží kousek odsud.“

„Pojď,“ navrhne mi. „Projdeme se. Zavedu tě tam.“

Odejdu s ní na mořský břeh. Projdeme hájkem borovic, kráčíme noční pláží. Mraky se roztrhly a světlo už sotva poloviční měsíce ozařuje vlny. Sotva znatelně se zvedají a pak

se zas sotva znatelně lámou. Na jednom místě pláže se slečna Saeki posadí do písku. Sednu si k ní. Písek ještě trochu hřeje. Jako by vyměřovala úhel, ukáže Saeki prstem na jedno místo u čáry příboje. „Támhle to bylo," říká. „A odsud to maloval. Postavil tam lehátko a do něj posadil toho kluka. A sem si postavil stojan. Moc dobře si na to vzpomínám. No nejsou i ty ostrovy přesně jako na obrázku?"

Podívám se směrem, kam míří její prst. Poloha ostrovů opravdu přesně odpovídá. Ale ať koukám, jak koukám, místo z obrazu mi to tu vůbec nepřipomíná. Řeknu jí to.

„Je to tu už všechno jiné," říká slečna Saeki. „Vždyť už to taky je nějakých čtyřicet let. Pobřeží se samozřejmě mění. Vlny, vítr, tajfuny, všechno možné ho přetváří k nepoznání. Písek se omílá a přemisťuje sem a tam. Ale bylo to tady. Docela jistě. Ještě teď se na to všecko úplně živě pamatuju. To léto jsem pak měla svou první menstruaci."

Oba se pak mlčky zahledíme do krajiny. Mraky se přeskupují a mění tvar, rozdělují měsíční světlo do skvrn. Hájkem borovic vane vítr, zní to, jako by spousty lidí zametaly zem košťaty. Nabírám rukou písek a pomalu ho pouštím mezi prsty. Padá na zem a tam splývá s ostatním pískem, jako doba, co člověku zmizela z dohledu. Opakuju to několikrát.

„Nač teď myslíš?" ptá se slečna Saeki.

„Na cestu do Španělska," odpovím já.

„Co bys tam dělal?"

„Najedl bych se tam *paelly*."

„Jenom tohle?"

„A bojoval bych ve španělské válce."

„Ta už skončila před víc než šedesáti lety."

„Já vím," říkám. „Padl v ní Lorca a přežil ji Hemingway."

„Ale ty v ní přesto chceš bojovat."

Kývám. „A vyhazovat do povětří mosty."

„A zamilovat se do Ingrid Bergmannové."

„Jenomže teď jsem v Takamacu. A zamiloval jsem se do vás."

„Nešťastně, viď?"

Pokládáš jí ruku kolem ramen.

Opře se o tebe. Čas dál míjí.

„Víš co? Přesně takhle jsem tu už jednou hrozně dávno seděla. Zrovna tady, co teď.“

„Já vím,“ odpovídáš jí.

„Jak to můžeš vědět?“ ptá se slečna Saeki. A podívá se na tebe.

„Protože jsem tu tehdy byl.“

„A vyhazovals do povětří mosty.“

„A vyhazoval jsem do povětří mosty.“

„Metaforicky.“

„Samozřejmě.“

Oběma rukama ji obejmeš, přitáhneš si ji k sobě, vaše rty se spojí. Cítíš, jak ve tvém objetí ztrácí všechnu sílu. „Všem se nám jenom něco zdá,“ říká slečna Saeki. Všem, všem se nám něco zdá. „Proč jsi mi umřel?“

„Musel jsem,“ odpovídáš jí.

Ty i ona se pak vrátíte přes pláž do knihovny. Zhasnete světlo, zatáhnete záclony, mlčky se v posteli obejmete. Opakuje se skoro přesně to samé, co minulou noc, skoro přesně tak jako včera. Jenom dvě věci jsou jinak. Když je po všem, slečna Saeki se znenadání rozpláče. To je jeden rozdíl. Zaboří tvář do podušky a dlouhou dobu tichounce štká. Nevíš si rady. Tiše položíš ruku na její nahá ramena. Máš pocit, že musíš něco říct. Ale nevíš co. Slova pomřela v propastech času. Leží v hromadách na dně temného kráterového jezera. To je tedy jeden rozdíl. Potom, když odchází, je jasně slyšet motor volkswagenu. To je druhý rozdíl. Nastartuje, ale pak motor zase vypne, a chvíli je ticho, jako když o něčem přemýšlí. Znovu nastartuje a vyjíždí z parkoviště. Z té chvíle mrtvého ticha mezi umlknutím a novým nastartováním motoru je ti naráz smutno k zbláznění. Ten pocit se vkrádá do tvého srdce jako mlha z moře a hrozně dlouho tam přetrvává. Dokud s tebou nakonec úplně nesplyne.

Po slečně Saeki tu zbyl jen slzami promáčený polštář. Dotýkáš se té vlhkosti a pozoruješ, jak nebe za oknem postupně bledne. Odněkud z dálky se ozývá vrána. Zeměkoule se pomalu otáčí. A všichni, všichni žijeme ve snu.

32

Pan Nakata se probudil ráno před pátou a uviděl u své hlavy veliký kámen. Ve vedlejším *futonu* spal Hošino, jako když ho do vody hodí. S pootevřenou pusou a na hlavě vrabčí hnízdo. U polštáře se válela jeho baseballová čepice Chunichi Dragons. Výraz, který měl v obličeji, docela jasně říkal: Za žádnou cenu nebudit! Pana Nakatu přítomnost kamene u jeho polštáře nijak nepřekvapila ani nevyvedla z míry. Jeho vědomí se kameni prostě okamžitě přizpůsobilo a akceptovalo jej jako fakt, aniž by se i jen na chvíli trápilo otázkami typu, kde se tu tak najednou vzal. Hloubat nad příčinami a následky věcí byla činnost, která značně přesahovala páně Nakatovy schopnosti.

Pan Nakata se způsobně posadil vedle polštáře na paty a chvilku si kámen s nadšením prohlížel. Nakonec natáhl ruku a na kámen si sáhl, docela tak, jako by to byl veliký spící kocour. Zpočátku jen nesměle prstem, ale když poznal, že mu nic nehrozí, odvážil se kámen i opatrně pohladit dlaní. Vypadalo to, že přitom o něčem uvažuje. Anebo měl alespoň v obličeji zamyšlený výraz. Jeho ruce si vrývaly do paměti každičký kousek drsného povrchu kamene, jako by četly v nějaké mapě, každý jednotlivý hrbol, každou prohlubeň. Pak, jako by si naráz na něco vzpomněl, zvedl ruku k vlastní nakrátko ostříhané hlavě a poškrábal se ve vlasech. Málem tak, jako by zkoušel, jestli mezi kamenem a jeho hlavou není nějaká souvislost.

Nakonec s povzdechem vstal, otevřel okno a vykoukl ven. Z okna bylo vidět jen na zadní stěny nějakých administrativních budov vedle. Budov už dosti zchátralých a pustnoucích. Utahaných institucí, ve kterých den za dnem vykonávají utahaní zaměstnanci pořád dokola svoji utahanou práci. Budov toho typu, jaký najdete v ulicích každého většího města, staveb, kterým se jakékoli štěstí

vyhýbá obloukem. Takový Charles Dickens by si jednu každou z nich nepochybně vychutnal na deseti stránkách textu. Mraky, které táhly nad jejich střechami, vypadaly jako chuchvalce prachu z dávno nevybraného vysavače. Nebo jako hromada sociálních rozporů, visící ve vzduchu někdy od dob třetí průmyslové revoluce. Na každý pád to vypadalo, že dnes bude pršet. Když pan Nakata shlédl níž, uviděl na uzounké zídce mezi dvěma z budov chodit vychrtlou černou kočku s ocáskem vytrčeným vzhůru.

„Dnes prosím budeme mít bouřku," oslovil pan Nakata kočku. Jenže kočka jako by ho neslyšela. Ani se neotočila, ani se nezastavila, jen dál elegantně ťapala po zdi, až nakonec zmizela ve stínu jedné z budov.

Pan Nakata vzal igelitový sáček, ve kterém měl schované toaletní potřeby, odešel chodbou do společné umývárny, důkladně se umyl mýdlem, vyčistil si zuby a oholil se starým holicím strojkem s žiletkou. Dával si při tom všem pěkně na čas. Pomaličku a důkladně si umyl obličej, pomalu a důkladně si vyčistil zuby, pomalu a důkladně se i oholil. Malými nůžkami si ostříhal chloupky v nose, upravil si obočí a vyčistil si uši. Pan Nakata neuspěchal nikdy nic, ale ranní činnosti si vysloveně vychutnával. Bylo ještě brzy a umývárna byla docela prázdná, a do doby, než připraví snídani, zbývala navíc spousta času. A navíc to vypadalo, že se Hošino hned tak neprobudí. Takže se pan Nakata nemusel nikoho ostýchat, a zatímco se v pohodě a klidu šlechtil před zrcadlem, mohl si pěkně jednu po druhé vybavovat všechny ty zajímavé kočky, které si předevčírem prohlédl v knihovně v knížce. Číst sice neuměl, a tak nevěděl, jak se která jmenovala, ale jejich obrázky si přesně zapamatoval.

„To je ale na světě různých kočiček," rozumoval pan Nakata, zatímco si čistil ucho ušní lžičkou. Do té doby se do knihovny jaktěživ nepodíval a teď ho silně zamrzelo, kolik toho vlastně nezná a neví. Věcí, o kterých nemá ani potuchy, se zdálo být nekonečně. Z úvah o nekonečnu ale pana Nakatu začala trochu bolet hlava. Zní to sice samozřejmě, ale ono takové nekonečno nemá opravdu žádný konec. Takže radši úvah o něm nechal a začal si zase vybavovat obrázky ze *Světových koček*. Napadlo ho, jak by to bylo pěkné, kdyby si tak s každou z nich mohl něco popovídat. Na světě musí být přece tolik koček s nejrůznějšími zajímavými

názory, a každá z nich určitě i jinak mluví. „Jenže kočičky z ciziny budou možná mluvit cizí řečí," napadlo ho ještě. To už byl ale další náročný problém a pana Nakatu zase málem rozbolela hlava.

Když byla jeho ranní hygiena u konce, odešel ještě na záchod a tam jako obvykle vykonal pravidelnou potřebu. To už mu tolik času nezabralo. Pan Nakata se pak se svým sáčkem toaletních pomůcek vrátil na pokoj. Hošino spal pořád jako dřevo, v naprosto stejné pozici, co předtím. Pan Nakata sesbíral z podlahy pohozenou aloha košili a džíny a úhledně je poskládal, položil je Hošinovi u polštáře a navrch, jako by dával titulek porůznu sesbíraným nápadům, posadil čepici Chunichi Dragons. Pak si svlékl *jukatu* a převlékl se do svých obvyklých kalhot a košile. Promnul si ruce a zhluboka se nadechl a vydechl.

Ještě jednou se způsobně posadil u kamene na paty, chvíli jej pozoroval, pak znovu natáhl opatrně ruku a kamene se dotkl.

„Dnes prosím budeme mít hroznou bouřku," řekl pan Nakata, jen tak sám pro sebe. Nebo to možná řekl kameni. Pak si několikrát pro sebe přikývl.

Hošino se probudil zrovna ve chvíli, kdy pan Nakata prováděl svá ranní cvičení. Sám si k tomu potichu pobrukoval melodie z ranní čtvrthodinky z rádia. Hošino pootevřel oči a podíval se na hodinky. Bylo kolem osmé ráno. Otočil hlavu a ujistil se, že u *futonu* pana Nakaty doopravdy leží kámen. Za světla se zdál být mnohem větší a drsnější než v noci.

„Takže to fakt nebyl sen," řekl Hošino.

„Co prosím?" otázal se pan Nakata.

„No ten kámen," řekl Hošino. „Von tu fakt je. Nebyl to jenom sen."

„Kámen tu doopravdy je," ozval se pan Nakata stručně od svého tělocviku. Znělo to skoro jako nějaká závažná teze německé filozofie 19. století.

„Jojo, dědo. Ale kdybych vám měl říct, jak se to stalo, že tady dovopravdy je, to by bylo teda ale sakra dlouhý vyprávění."

„Ano prosím. Nakata sám měl takový dojem."

„No to nic," řekl Hošino, zvedl se z *futonu* a pořádně si zívnul. „Na tom nesejde. Hlavně že tu teda ten šutr fakt je, stručně řečeno."

„Kámen tu je doopravdy," řekl ještě jednou pan Nakata. „Je tady, a to je to nejdůležitější."

Hošino uvažoval, co na to má říct, ale pak si uvědomil, že má příšerný hlad.

„Hele dědo, kámen nekámen, já navrhuju nejdřív ze všeho upalovat na snídani."

„Ano prosím. Nakata už má taky hlad."

Když po snídani popíjeli čaj, začal se Hošino pana Nakaty vyptávat.

„Co s tím kamenem teď budeme dělat?"

„Ano, prosím, to je doopravdy otázka. Copak s ním asi uděláme?"

„Tak počkat," zavrtěl Hošino hlavou. „Vy jste přece, dědo, říkal, že ten šutr musíme najít, a já ho teda hledal skoro celou noc. A vy se teď mě budete vyptávat: ‚Copak s ním asi uděláme?' To je na mě teda trochu moc."

„Ano prosím. Je to prosím přesně tak, jak račte říkat, pane Hošino. Neračte se prosím na Nakatu hněvat, ale aby vám řekl pravdu, zatím si ještě neví dobře rady."

„No, to je teda pěkná polízanice."

„Ano prosím, je to namouduši pěkná polízanice," opakoval pan Nakata, ale tvářil se přitom docela radostně.

„A myslíte, že na to alespoň přídete časem?"

„Ano prosím. Tak si to Nakata myslí. Nakata na všecko potřebuje spousty času."

„Ale podívejte, pane Nakato."

„Ano, pane Hošino?"

„Já teda nevím, kdo mu to jméno dal, ale ten šutr se přece jmenuje *Vchodovéj kámen*, ne? Takže určitě kdysi musel bejt v nějakým vchodu. Možná že o něm existuje ňáká legenda nebo ňáký vysvětlení, co ten šutr dovede."

„Ano. Nakata myslí, že by to tak mohlo být."

„Ale jakej je to vchod, to jako obvykle nevíte, co?"

„Ano prosím. To ještě Nakata přesně neví, protože se ještě kamene nezeptal. Často si prosím povídal s kočičkami. Ale s kamenem ještě ne."

„Povídat si s kamenem, to bude, dědo, asi těžký."

„Ano prosím. To je úplně jinačí než s nějakou kočičkou.“

„Ale řeknu vám, dědo, taková vzácná věc, ten kámen, a já ho jen tak jako by se nechumelilo odnesl z jedny svatyně. Co když na nás teď přijde neštěstí? Dělá mi to čím dál větší starosti. No dobře, kámen máme, je tady, ale co bude dál? Plukovník Sanders mi sice řek, že kletby neexistujou, jenomže jemu se, mám dojem, nesmí úplně všecko věřit.“

„Plukovník *Semdrz?*“

„Tak se jmenuje jeden chlápek. Takovej ten dědouš, co vždycky stojí před KFC jako poutač. Má bílej voblek, fousy a nosí takový aušusový brejle… vy ho neznáte?“

„Račte prosím Nakatovi prominout, ale s tím pánem on ještě asi neměl tu čest.“

„No jo, vy vlastně neznáte ani KFC. To už je teda dneska fakt vzácnost. No ale to nic. Von teda ten děda byl prej celej jen takovej abstraktní nebo co. Představte si, co mi řek: že prej neni ani člověk, ani bůh, ani Buddha. Prej je jenom abstraktní a nemá pevnej tvar. Ale prej ňák potřebuje vypadat, tak se přestrojil za toho dědka vod kuřat.“

Pan Nakata se zatvářil mírně vyplašeně a přihladil si dlaní svého prokvetlého ježka. „Promiňte, pane Hošino, ale tomuhle Nakata vůbec nerozuměl.“

„Z toho si nic nedělejte, dědo, poněvač já to taky tak úplně nekapíroval,“ uklidňoval ho Hošino. „Ale na každej pád, ten divnej dědouš se prostě naráz vodněkud vynořil a tohle všecko na mě vychrlil. No, abysme to neprotahovali, tak to radši vezmu od konce: ten děda se prostě z určitejch důvodů rozhod, že mi helfne, a pak jsme na jednom místě našli ten kámen a já ho pak odvlek až sem. Teda ne že bych chtěl, abyste mě ňák litoval, ale byla to fakt dobrodružná noc. Každopádně, já jsem už udělal, co se dalo, abych vám ten kámen opatřil, a další bych už vážně moc rád nechal spíš na vás, jo?“

„Ano, pane Hošino. Nakata se o kámen postará, žádný strach.“

„OK,“ řekl Hošino. „To jsem rád, že to šlo tak rychle.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Za chvíli přijde hrozná bouřka. Na tu musíme počkat.“

„A vona bude ňák souviset s tím šutrem?“

„Podrobnosti prosím Nakata moc dobře nezná, ale má takový dojem.“

„Takže hromy a blesky? Ale tak proč ne, třeba to bude zajímavý. Tak si na to počkáme a uvidíme, co to udělá.“

Zpátky v pokoji se Hošino natáhl na břicho na tatami a zapnul televizi. Na všech kanálech ale běžely jenom samé veselé estrády pro hospodyňky. Na to se Hošinovi dívat opravdu nechtělo, jenomže na žádný jiný způsob, jak zabít čas, už nepřipadl, a tak se díval dál, za vydatných rozmrzelých komentářů k obsahu programů.

Pan Nakata mezitím jen klečel před kamenem, díval se na něj a pohrával si s ním. Občas si jakoby sám pro sebe něco zamumlal. Co přesně, to už Hošino neslyšel. Možná že si s kamenem doopravdy povídali. Kolem poledne najednou začalo hřmít.

Krátce předtím, než se rozpršelo, zašel Hošino do nedaleké samoobsluhy a nakoupil plnou tašku různých sladkých buchet a mléka. Pak si to oba dali k obědu. Jak tak jedli, objevila se najednou hospodyně, která přišla uklidit. „To je dobrý, nechte to tak,“ zastavil ji honem Hošino.

„Vy dnes nepůjdete ven?“ otázala se hospodyně.

„Kdepak, dneska nikam, teta. My musíme zůstat tu,“ vysvětloval Hošino.

„Protože bude hrozná bouřka,“ přidal se pan Nakata.

„Tak bouřka, jo?“ Hospodyně se zatvářila podezřívavě a odešla pryč. Napadlo ji přitom, že se tomuhle pokoji bude napříště radši vyhýbat.

Nakonec se v dálce ozvalo temné zadunění hromu, a s ním jako na povel začaly pleskat první dešťové kapky. Ani to zprvu neznělo jako pořádná bouřka, spíš to vypadalo, jako když nějaký líný trpaslík poskakuje po bubnu. Kapky ale byly pořád větší a větší, a najednou tu měli opravdovou průtrž mračen. Svět zalil protivný pach deště.

Když začalo hřmít, seděli pan Nakata s Hošinem právě nad kamenem, jako indiáni, kteří si vyměňují dýmku míru. Pan Nakata si jako předtím mumlal něco pro sebe a hladil střídavě kámen a svou vlastní hlavu. Hošino se na to jen díval a pokuřoval Marlbora.

„Pane Hošino?“ povídá najednou pan Nakata.

„Co je?“

„Byl byste tak hodný a chvilku tu s Nakatou zůstal?“

„Jasně že jo. V takovým slejváku bych stejnak nešel ven, ani kdybyste mě tam posílal.“

„Možná že se ale budou dít divné věci.“

„Dědo, jestli chcete něco slyšet, tady se už jiný než divný věci ani nedějou.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Nakatu teď najednou napadlo, co je vlastně za člověka?“

„Jo, dědo, to je fakt těžká otázka,“ zamyslel se Hošino. „To jste mě teda dostal. Vždyť já vám kolikrát nevím, ani co jsem za člověka sám, takže těžko můžu soudit jiný. A ke všemu nejsem ani žádnej extra myslitel. Ale jestli mám říct, jak to vidím, tak nemusíte mít žádný vobavy. Vy jste slušnej člověk. Jste teda tak trochu hodně exotickej, ale přesto člověk, jakýmu se dá věřit. Já s váma aspoň neváhal jít až sem na Šikoku. Jsem sice hlava dubová, ale na lidi mívám nos.“

„Ale pane Hošino?“

„Copak, dědo?“

„Víte, on Nakata není jenom hloupý. Nakata je úplně prázdný. Teď se to právě dozvěděl. Nakata je jako knihovna, ze které se ztratily knížky. Vždycky to tak nebylo. Dřív v sobě Nakata knížky měl. Dlouho si na to nemohl vzpomenout, až teď. Dřív byl Nakata úplně normální, stejný jako ostatní lidé. Pak se ale něco stalo a z Nakaty zůstala jen prázdná nádoba a nic víc.“

„Heleďte, pane Nakato, jak vás tak poslouchám, tak mě napadá, jestli oni na tom nakonec nebudou podobně všichni lidi, víte? Člověk se stejně akorát den co den nacpává, jen aby to z něj pak zas vylezlo na záchodě, dělá ňákou pitomou práci za málo peněz, no a vobčas si zašoustá. A co z toho? I když, jak to teď říkám, napadá mě, že ono to vlastně není tak špatný, i když bych vám namouduši nevysvětlil, proč… Von mi náš děda často říkával: Kluku, to nejzajímavější na světě je, že nikdy není po tvým. Na tom teda něco je. Kdyby Dragons vyhrávali všecky zápasy, tak se fakt nikdo nekouká na baseball.“

„Vy jste ráčil mít dědečka moc rád, viďte, pane Hošino?“

„To teda jo. Ten kdyby nebyl, tak netuším, co teď se mnou je. Jen díky němu se ze mě nakonec nestal úplnej vyvrhel. Neřeknu vám, jak se mu to podařilo, ale vod jistý chvíle jako by mě k lumpačení už nic netáhlo. Vodešel jsem od motorkářů a dal se do Domobrany. Prostě jsem začal sekat dobrotu, ani vám nevím jak.“

„Jenomže, pane Hošino, Nakata nikoho takového nemá. Nemá vůbec nic. Ani nic, co by ho někam přestalo táhnout. Neumí číst. A stín má prosím poloviční než jiní lidé.“

„Tak to víte, dědo, nikdo prostě nejsme dokonalej.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Kdyby Nakata zůstal obyčejným Nakatou, žil by teď asi docela jinak, než žije. Asi by stejně jako jeho dva bratři vychodil vysokou školu, pracoval by ve firmě, oženil by se a měl děti, vozil by se ve velikém autě, a když by měl volno, chodil by hrát golf. Ale protože Nakata nezůstal tím obyčejným Nakatou, je z něj to, co z něj je. S tím už se nedá nic dělat. To Nakata prosím dobře ví. A stejně by se ale tím obyčejným Nakatou hrozně rád zase stal, aspoň na docela malou chvilku. Aby řekl pravdu, Nakata si ještě nikdy nic sám pro sebe nepřál. Jen ze všech sil dělal, co mu kdo nakázal. Tak jak to přišlo, a nic víc. Ale teď je to jinačí. Teď Nakata přesně ví, že chce být zas obyčejný. Chce být Nakatou, co má svoje vlastní myšlení a svůj vlastní smysl.“

Hošino si jen vzdychl. „No, jestli si to, pane Nakato, doopravdy přejete, můžete to přece zkusit. Jako zkusit bejt zase normální. I když si vás tak skoro nedokážu představit, abych řek pravdu.“

„Ano prosím. Nakata si to zatím také moc dobře představit nedovede.“

„Ale bylo by super, kdyby vám to vyšlo. Hrozně bych vám to přál.“

„Jenomže dřív, než to bude možné, bude Nakata muset vyřídit ještě spoustu věcí.“

„Jako třeba?“

„Třeba tu s panem Džonym Wolkrem.“

„Johnniem Walkerem?“ opakoval Hošino. „Vo tom jste už, dědo, mluvil, žejo? A to byl fakticky ten Johnnie Walker z whisky?“

„Ano prosím, přesně ten. Nakata pak okamžitě šel na policejní stanici a všechno jim tam o panu Džonym pověděl. Říkal si, že musí všecko ohlásit panu starostovi. Jenomže ho nebrali vůbec vážně. Takže to celé musí vyřešit sám. Až to udělá, chtěl by se co to jen půjde stát tím Nakatou, co byl dřív."

„Nevím teda, jak to vlastně budete provádět, ale nebude von teda tenhle kámen možná potřeba právě k tomu?"

„Ano prosím. Přesně tak. Nakata teď musí stůj co stůj dostat zpátky svou druhou půlku stínu."

Bouřka už mezitím burácela, že to skoro trhalo uši. Na obloze se v nejroztodivnějších tvarech klikatil blesk za bleskem, pokaždé v těsném sledu následovaný široko daleko se rozléhajícím hřměním a chvěním vzduchu, ve kterém vibrovaly uvolněné okenní tabulky. Černé mraky pokrývaly nebe jako poklice hrnec a v pokoji byla taková tma, že na sebe pan Nakata s Hošinem skoro neviděli. Světlo si ale nerozsvítili. Stále jen seděli proti sobě nad kamenem. Venku za okny zatím lilo tak, že i jen pohled na to bral člověku dech. S každým zablesknutím se pokojem na okamžik rozlilo jasné světlo a na okamžik nebylo slyšet vlastního slova.

„No ale jak s tím vším ten kámen teda přesně souvisí? A proč to musíte být zrovna vy, kdo to bude řešit?" zeptal se Hošino v přestávce mezi hřměním.

„Poněvadž Nakata byl už jednou *tam*."

„Tam?"

„Ano prosím. Nakata odsud už byl jednou pryč, a pak se zase vrátil. To bylo tenkrát, když byla v Japonsku ta veliká válka. Tehdy se nějakou náhodou odkrylo víko a Nakata odsud zmizel. A pak se, taky nějakou náhodou, zase vrátil. Proto už to teď není obyčejný Nakata. Teď má jen polovinu stínu. Namísto toho dovedl, co už teď neumí: povídat si s kočičkami. A možná i posílat věci z oblohy."

„To byly onehda ty pijavice, žejo?"

„Ano prosím, přesně tak."

„Jojo. To teda ale jen tak někdo neumí."

„Ano prosím. To tedy neumí."

„A vy to teda umíte jen proto, že jste byl kdysi dávno *tam.* Proto teď nejste vobyčejnej."

„Ano prosím. Přesně tak. Nakata přestal být obyčejný. Tímpádem přestal i umět číst. A jedinkrát se nedotknul žádné ženské.“

„To teda zírám.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Nakata má velký strach. Už to prosím říkal před chvílí, ale je úplně prázdný. To vy asi nevíte, jaké to je, když v sobě člověk vůbec nic nemá, viďte pane Hošino?“

Hošino jen zavrtěl hlavou. „Ne, to asi vážně ne.“

„Když je člověk prázdný, je jako dům, ve kterém nikdo nebydlí. Jako nezamčený prázdný dům. Každý do něj může vejít, jak se mu jen zlíbí. Toho se Nakata moc bojí. Teď například dovede sesílat věci z oblohy. Jenže ani on sám většinou neví, co přesně z nebe přijde. Co by si počal, kdyby příště spadlo třeba deset tisíc kuchyňských nožů, veliká bomba nebo jedovatý plyn? To by přece nekončilo jen tím, že by se musel všem omluvit.“

„Jo, to máte teda pravdu. Na to by asi byla každá omluva málo,“ souhlasil Hošino. „Vony už úplně stačily ty pijavice. Něco ještě horšího, to už by byl průšvih.“

„Džony Volkr prosím do Nakaty vešel. Přinutil ho udělat, co si Nakata sám ani trochu nepřál. Džony Wolkr Nakatu zneužil. A Nakata se tomu nedokázal vzepřít. Poněvadž na to neměl dost síly. Protože v sobě neměl žádný obsah.“

„Proto asi taky chcete bejt zas normální, ne? Nebejt prázdnej a bejt jako ostatní lidi?“

„Ano prosím. Je to přesně tak. Nakata sice není opravdu moc chytrý, ale dovedl vyrábět nábytek a taky ho den co den vyráběl. Stoly a židle a skříně: Nakata to dělal moc rád. Vyrábět něco, co má formu a tvar, to je prosím, moc dobrá věc. Během těch několika desítek let prosím Nakatu ani jednou nenapadlo, aby se vrátil zpátky k tomu starému, obyčejnému Nakatovi. On do něj totiž ani nikdo z lidí okolo nechtěl vstupovat. Nakata se nemusel ničeho bát. Ale teď, co se potkal s Džonym Volkrem, se Nakata bát musí.“

„A co s váma vlastně ten Johnnie Walker dělal, dědo, když do vás tak vlezl?“

Vzduch najednou rozčísla hrozná rána. Někde docela blízko nejspíš uhodilo. Hošinovi skoro praskly ušní bubínky. Pan Nakata

jen trochu naklonil hlavu a zaposlouchaný do bouřky pořád dál hladil oběma rukama povrch kamene.

„Prolil krev, která musela být prolitá.“

„Prolil krev?“

„Ano. Ale ta krev není na Nakatových rukou.“

Nad tímhle se Hošino na chvíli zamyslel. Jenomže stejně nemohl přijít na to, co tím pan Nakata vlastně chtěl říct.

„No jo, tak ať už je to, jak chce, já si skoro myslim, že až my ten vchodovej kámen zvládnem nějak votevřít, jestli vono se všecko pěkně nevrátí na svý správný místo. Tak jako voda, co taky vždycky sama steče shora dolů.“

Teď se zase zamyslel pan Nakata. Nebo se aspoň tak zatvářil. „Ono to možná až tak jednoduché nebude, pane Hošino. Nakatovým úkolem bylo vchodový kámen najít a teď ho tedy ještě musí otevřít. Aby řekl pravdu, co bude pak, to mu není vůbec jasné.“

„Ale to by mě zajímalo, proč on ten kámen musel bejt zrovna na Šikoku?“

„On prosím nemusel být zrovna tady. Kameny jsou všude, nejen na Šikoku. On to prosím dokonce ani nemusel být kámen.“

„Tak teď to teda už vůbec nechápu. Když mohl ten šutr bejt kdekoliv, tak proč nebyl rovnou hezky v Nakanu? To by vám přece ušetřilo fůru práce a starostí.“

Pan Nakata si jen prohrábl dlaní vlasy. „To je prosím složitý problém. Nakata si toho už s kamenem stačil říct dost, ale ještě mu tak docela nerozumí. Nakata si ale myslí, že i pro něj i pro vás, pane Hošino, asi byla cesta na Šikoku doopravdy nutná. Protože bylo moc důležité překročit veliký most. A to by v Nakanu nejspíš dobře nešlo.“

„A můžu se zeptat ještě na něco?“

„Ano prosím. Copak to bude?“

„Jestli se vám, pane Nakato, teda fakt povede ten vchodovej kámen votevřít, nemůže vono se v tu chvíli stát něco hroznýho? Jako že se tu naráz vobjeví ňákej příšeráckej duch jako v Aladinovi a kouzelný lampě nebo že vodněkud vyskočí nějakej princ zakletej do žáby a bude nás nutit dávat si s ním francouzáka nebo že nás budou chtít sežrat marťani?“

„Možná se něco stane a možná, že se nestane nic. Nakata takhle ještě nic podobného sám neotvíral, tak neví. Dokud to nezkusíme, nic se nedozvíme.“

„Ale to může bejt přece pěkně nebezpečný?“

„Ano prosím. To je naprostá pravda.“

„A do háje,“ ulevil si Hošino. Pak vytáhl z kapsy krabičku Marlbor a zapalovač a jednu si zapálil. „A to mi můj nebohej děda tolikrát opakoval: ‚Víš, co je tvoje největší chyba? Že si nikdy nic kloudně nerozmyslíš a necháš se k něčemu zlákat prvním člověkem, co ti přijde do cesty!‘ Nojo, jako bych takovej nebyl už odmala. Jakej ve třech, takovej až do sta, jak se říká. No tak dobrá, nedá se nic dělat. Dostali jsme se na Šikoku, sehnali jsme kámen. Teď už se couvnout prostě nedá. Musíme se ho holt pokusit votevřít, i když je to třeba vo kejhák. Uvidíme, co z toho vyleze. Aspoň pak budu mít co vyprávět v důchodu vnoučatům.“

„Ano prosím. Přesně tak. A Nakata by na vás měl ještě jednu prosbu.“

„Jakoupak?“

„Neráčil byste prosím ten kámen zvednout?“

„Ale klidně.“

„Bude ale o moc těžší, než když jste ho sem ráčil přinést.“

„Heleďte, dědo, Arnold Schwarzeneger sice fakt nejsem, ale sílu mám, i když to tak možná nevypadá. Když jsem sloužil u Domobrany, skončil jsem v celoposádkový soutěži v páce jako druhej. A krom toho jste mně přece taky přednedávnem srovnal ty záda.“

Hošino vstal, vzal kámen oběma rukama a zkusil ho zdvihnout. Kámen se ale ani nehnul.

„No fakt, měl jste pravdu. Ňák nám ten prevít ztěžknul,“ povzdechl si Hošino. „A to jsem ho ještě přednedávnem přinesl jako nic. A teď tu drží u podlahy jako přibitej.“

„Ano prosím. Nic naplat, je to přeci jen moc důležitý vchod, s tím ono jen tak něco nepohne.“

„Už to tak holt bude.“

V tu chvíli rozbrázdilo nebe několik oslnivě bílých klikyháků, jeden za druhým. Série hromových ran rozechvěla zemi snad od samého jádra. Dočista jako by někdo otevíral samotnou bránu pekelnou, napadlo Hošina. Nakonec uhodilo skoro těsně vedle

nich, a potom se naopak rozhostilo ticho. Ticho tísnivé a napjaté, plné očekávání. Vzduch napitý vlhkem zůstal nehybně stát, s náznakem jakési plíživé, podezřelé, tiché hrozby. Jako by všude kolem najednou plulo prostorem plno uší různých velikostí, které jen číhají na každý jejich pohyb. Zůstali oba bez hlesu jako přimražení, za bílého dne obklopeni naprostou tmou. Konečně ale, jako by se vzpamatoval, znovu zadul prudký poryv větru, na okno opět zabubnovaly dešťové kapky a zas se ozvalo hřmění, ale tentokrát už ne tak hrozné. Hlavní díl bouřkových mračen už město minul.

Hošino zvedl hlavu a rozhlédl se po pokoji. Visela v něm podivně strnulá atmosféra, čtyři jeho stěny vypadaly ještě mnohem bezvýrazněji než předtím. V popelníku ležela odložená cigareta Marlboro, celá beze zbytku proměněná v popel. Hošino polkl slinu a přerušil tíživé ticho.

„Heleďte, pane Nakato?“

„Copak je, pane Hošino?“

„Já vám mám dojem, že se mi snad něco vošklivýho zdá.“

„Ano prosím. Ale v tom případě se nám to nejspíš zdá oběma.“

„Namouduši,“ promnul si Hošino rezignovaně ušní lalůček. „Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí. Tak to jsem fakt rád, že v tom nejsem sám.“

Hošino vstal, aby se znovu pokusil pohnout kamenem. Zhluboka se nadechl, zadržel dech a soustředil do rukou veškerou sílu. Pak hlubokým hlasem vykřikl a kámen zdvihl. Tentokrát se mu s ním podařilo pohnout o několik málo centimetrů.

„Trošku se pohnul!“ zvolal pan Nakata. „Takže přibitej neni, to bysme jako měli. Jenže takhle malej kousek asi nestačí, co?“

„Ano prosím. Je třeba ho úplně obrátit.“

„Jako když se vobracej lívance?“

„Přesně tak, prosím,“ přikývl pan Nakata. „Lívance prosím Nakata moc rád.“

„Bezva. A vono se přece i říká: bez práce nejsou lívance, nebo tak nějak. Já to zkusím ještě jednou. Prostě ten šutr vobrátíme, i kdyby se mu nechtělo.“

Hošino zavřel oči a velice usilovně se soustředil. Pak sebral veškerou sílu, kterou v sobě našel, a napřel ji celou do jediného

bodu. Tak, teď, pomyslel si. Teď se všechno rozhodne. Teď, nebo nikdy.

Našel si na kameni příhodné místo, pevně ho uchopil a srovnal si dech. Nakonec se ještě jednou zhluboka nadechl a pak, s výkřikem, který vycházel až odněkud z hloubi břicha, kámen na jeden ráz zvedl. Držel ho jedním koncem ve vzduchu, pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Dál to nešlo, v téhle poloze měl ale kámen jakž takž zajištěný. Když si pak i s kamenem v rukou zhluboka vydechl, v tu ránu jako by mu v celém těle začalo praštět. Měl dojem, že všechny jeho kosti, svaly a nervy zoufale volají o pomoc. Přestat ale nemohl. Ještě jednou se pořádně nadechl, a pak vyrazil hotový válečný pokřik. Sám sebe ale už neslyšel. Neměl tušení, co to vlastně křičí. Se zavřenýma očima odněkud vydoloval takovou sílu, o které ani sám netušil, že ji má. V hlavě se mu z nedostatku kyslíku bíle zatmělo. Nervy mu začaly jeden po druhém praskat a roztěkat se, jako když odpaluje rakety. Přestal vidět. Přestal slyšet. Přestal myslet. Nestačil mu na to vzduch. Přesto se mu ale nějak podařilo kámen postupně nadzvednout docela a s dalším výkřikem jej překlopit na druhou stranu. Po překonání jistého bodu nad kamenem ztratil veškerou vládu a ten se převrátil vlastní vahou, až to zadunělo. Byla to rána, že se otřásl celý pokoj, málem i celá budova.

Zpětný ráz povalil Hošina na záda. Ležel na tatami a ze všech sil lapal po dechu. V hlavě jako by mu vířilo kolem dokola bláto. Napadlo ho, že to bylo rozhodně naposledy, co zvedal takovouhle obludnou tíhu (později se mělo ukázat, že to byl odhad minimálně značně optimistický).

„Pane Hošino?“

„Co je?“

„Pane Hošino, právě se díky vám otevřela brána.“

„Pane Nakato? Dědo?“

„Copak je prosím?“

Hošino se, vleže na zádech a s očima pořád zavřenýma, ještě jednou zhluboka nadechl a vydechl. „Dědo, kdyby se *teď* nevotevřela, *mojí vinou* to dovopravdy nebude.“

33

Než se vrátí pan Óšima, je už knihovna připravená k otevření. Vyluxuju podlahy, otřu okna, vyčistím umývadlo, utřu prach ze všech stolů i židlí. Leštícím sprejem přeleštím zábradlí u schodiště. Vitráž na odpočívadle přejedu prachovkou. Zametu koštětem dvůr a zapnu ve studovně klimatizaci a ve sbírkách vysoušeč vlhkosti. Uvařím kávu a naostřím tužky. Prázdná ranní knihovna má v sobě něco, co mě vždycky hluboce zasáhne. Tiše a klidně tu odpočívají všechna slova, všechny myšlenky. Přeju si to tady zachovat co možná krásné, čisté a tiché. Občas se zastavím a zadívám na tiché řady knih v policích. Dotknu se hřbetů několika z nich. V půl desáté se jako obvykle ozve z parkoviště mazda a o chvilku později se už objeví pan Óšima, celý rozespalý. Než otevřeme knihovnu, trochu si ještě povídáme.

„Nevadilo by, kdybych byl teď chvíli pryč?“ zeptám se, když je otevřeno.

„Kam bys chtěl jít?“

„Trochu se protáhnout do tělocvičny. Poslední dobou jsem se skoro vůbec nehejbal.“

Pochopitelně, že mi nejde jen o tohle. Rád bych se co možná vyhnul setkání se slečnou Saeki, která sem před polednem jako obvykle přijede pracovat. Ne že bych ji už nechtěl vidět, ale potřebuju si před tím dát chvilku pauzu a trochu se sebrat.

Pan Óšima se na mě zadívá, nadechne se, vydechne a přikývne. „Ale dávej vážně velký pozor. Nejsem žádná matka kvočna, abych ti teď dělal kázání, ale doufám, že je ti jasné, že ve stávající situaci nemáš opatrnosti vážně nazbyt.“

„To je v pohodě, dám si pozor,“ uklidňuju ho.

S ruksakem na zádech nasednu na vlak. Vystoupím v Takamacu na nádraží a pak jedu do stejné posilovny jako obvykle.

V šatně se převleču do sportovního a pak si dám jedno kolečko s Princem ve sluchátkách svého MD walkmanu. Dával jsem si pěkně dlouho pauzu, takže tělo zprvu dostává pěkně zabrat. Okruh ale každopádně dotáhnu do konce. Tělo se tomu s jekem vzpírá: naprosto obvyklá reakce. Já ho naopak musím uchlácholit a zvládnout. Zaposlouchaný do *Little Red Corvette* pokračuju pořád dokola: Nádech, zádrž, výdech. Nádech, zádrž, výdech. Opakuju to s železnou pravidelností. Týrám jeden sval po druhém, skoro jako bych se chtěl předvádět. Pot ze mě leje, tričko je promočené a ztěžklé. Několikrát musím jít k fontánce doplnit tekutiny.

Jak tak v obvyklém pořadí obcházím stroje, představuju si slečnu Saeki. Myslím na sex s ní. Nechce se mi na to myslet, pokouším se vyhnat si všechno z hlavy. Jde to jen hodně těžko. Soustředím se na práci svalů. Nechávám se tou železnou pravidelností pohltit. Stejné stroje, stejná zátěž, stejný počet opakování. Do uší mi přitom ze sluchátek zní Princův *Sexy Motherfucker*. Ještě mě trochu bolí špička penisu. Když jsem byl močit, pálilo to. Žalud mám zarudlý. Můj penis má ještě sotva přehrnutou předkožku, je ještě hrozně mladý a citlivý. V hlavě se mi melou sexuální fantazie s kluzce neurčitou Princovou hudbou a citáty z nejrůznějších knih, mám skoro strach, že se mi každou chvíli rozskočí.

Ve sprchách se osprchuju, obléknu si čisté prádlo, znovu nasednu na autobus a vrátím se na nádraží. Jelikož mám hlad, zajdu do první jídelny, kterou před nádražím uvidím, a dám si tam jednoduché jídlo. Jak tak jím, všimnu si najednou, že je to ten samý podnik, ve kterém jsem se byl najíst svůj první den tady v Takamacu. Kolikátý den už tu vlastně jsem? Od chvíle, co jsem začal žít v knihovně, mohl uplynout tak asi týden. A od doby, co jsem dorazil na Šikoku, snad takové tři. Vytáhnout z ruksaku deník, zjistil bych to přesně, ale počítat dny z hlavy mi moc nejde.

Dojím, a zatímco popíjím čaj, dívám se, jak lidé na nádraží spěchají sem a tam. Každý z nich má někam namířeno. Kdybych chtěl, sám bych se klidně mohl stát jedním z nich. Teď hned bych mohl nastoupit do některého z vlaků a odjet někam úplně jinam, napadá mě. Všechno tady opustit, odhodit, jet do nějakého cizího města a ještě jednou začít od nuly a všechno napravit. Tak, jako když v sešitě nalistujete čistou stránku. Třeba bych mohl odjet do

Hirošimy nebo do Fukuoky. Nic mě tu nedrží. Jsem přece stoprocentně svobodný. V batohu na zádech mám všechno, co potřebuju. Věci na převlečení, věci na umytí, spacák. A na hotovost z otcovy pracovny jsem ještě skoro nesáhl.

A přesto moc dobře vím, že už nepojedu nikam.

„Víš moc dobře, že už nepojedeš nikam, kamaráde," povídá Kluk, co se mu říká Vrána.

Objímal ses se Saeki, vystříknul jsi do ní. Několikrát. Dovolila to. Tebe z toho ještě svrbí žalud. Ještě si jasně pamatuješ ten pocit, když jsi byl v ní. To je jedno místo, kam teď patříš. Z hlavy ti nejde ani ta knihovna. Rady mlčenlivých knih v tichých ranních regálech. Myslíš i na pana Ošimu. Na svůj pokoj, na obraz Kafky na pobřeží, který tam visí, na patnáctiletou dívku, která se na něj přicházela koukat. Zavrtíš hlavou. Odsud odejít nemůžeš. Nejsi svobodný. Otázka je, jestli jsi vůbec kdy chtěl být.

Na nádraží se párkrát míjím s policisty, kteří tam mají dozor. Ale ani si mě nevšimnou. Opálených kluků s batohem je všude kolem až až. Já s nimi nejspíš naprosto splývám. Nemusím být nervózní. Stačí se jen chovat úplně nenuceně, a nikdo si mě ani nevšimne.

Nastoupím do dvouvagónového vláčku a vrátím se do knihovny.

„Vítej doma," pozdraví mě pan Ošima. Pak si všimne mého batohu a otráveně dodá: „Prosím tě, to musíš vážně s sebou všude tahat ten šílený bágl? Vždyť vypadáš skoro jako ten kluk z komiksů s Charlie Brownem, co se taky nehne na krok bez deky."

Dám vařit vodu a udělám si čaj. Pan Ošima si jako obvykle pohrává s jednou ze svých dlouhých, čerstvě ořezaných tužek (kampak se vlastně vždycky podějí ty krátké?).

„Vsadím se, že si s tím ruksakem připadáš náramně svobodný, co?" otáže se mě pan Ošima.

„Možná."

„Ony lidem většinou mnohem víc vyhovují takové symboly svobody, jako je ten tvůj batoh, než svoboda samotná."

„Přijde na to."

„Přijde na to," opakuje po mně pan Óšima. „Škoda, že se někde nepořádají mistrovství v odsekávání, poslouchej. Zaručeně bys vyhrál."

„Kdoví," povídám já.

„Kdoví," opakuje rozmrzele pan Óšima. „Kdoví, Kafko Tamuro, jestli si totiž většina lidí svobodu vůbec přeje. Jestli si to třeba jen nenamlouvají ve své fantazii. Většina lidí si totiž se svobodou neví rady, když ji dostane. Pamatuj si: Lidi mají mnohem radši nesvobodu."

„I vy, pane Óšimo?"

„I já. Taky mám rád nesvobodu. I když samozřejmě jen do jisté míry," vysvětluje pan Óšima. „Jean Jacques Rousseau klade vznik civilizace do okamžiku, kdy člověk vymyslel plot. Tomu říkám umět se dívat. Přesně tak, veškerá civilizace a kultura je produkt nesvobody rozparcelované do ohrad. S výjimkou snad jen australských *aborigines.* Ti udržovali kulturu bez plotů až do nějakého 17. století. Těžko bys na světě našel svobodnější lidi. Mohli si jít, kdy chtěli, kam chtěli, a dělat si tam, co se jim jen zachtělo. Jejich život, to bylo doslova a do písmene popocházení sem tam. Chůze byla hlubokou metaforou jejich žití. Když přišli Angličani a zastavěli jim zemi ohradami pro dobytek, *aborigines* vůbec nepochopili, co se stalo. Načež byli zahnáni do divočiny jakožto nebezpečný asociální živel, neschopný respektovat principy slušné společnosti. Takže by sis měl taky dát setsakra pozor, Kafko Tamuro. Na tomhle světě vítězí ti, kdo si postaví vyšší a pevnější plot. A když to nebudeš respektovat, zaženou tě do pouště."

Odnesu si batoh do pokoje. Pak v kuchyni uvařím čerstvou kávu a zanesu jí slečně Saeki do patra. S kovovým tácem v obou rukou stoupám opatrně do schodů, stupínek po stupínku. Staré dřevěné schodiště trochu vrže. Vitrážové okno na odpočívadle vrhá na podlahu pestrobarevné skvrny. Vkročím přímo doprostřed nich.

Slečna Saeki sedí za stolem a píše. Pokládám k ní šálek s kávou. Vzhlédne a pak mě vybídne, abych si sedl, na stejnou židli jako vždycky. Má na sobě černé tričko, přes něj si přehodila halenku odstínu *café au lait.* Ofinu si dnes přichytila nahoru sponkou, v uších má malé náušnice z pravých perel.

Zpočátku neříká vůbec nic. Jenom si prohlíží, co napsala. Ve tváři má ten samý výraz, co vždycky. Zavře plnicí pero a položí ho na hromadu rukopisů. Zvedne ruku a přesvědčí se, jestli nemá prsty od inkoustu. Oknem proniká do pokoje světlo slunného nedělního odpoledne. Ze zahrady je slyšet něčí hovor.

„Pan Óšima mi říkal, že sis prý vyrazil do tělocvičny," zadívá se na mě slečna Saeki.

„To měl pravdu," odpovídám jí.

„Cos tam cvičil?"

„Na strojích a se zátěží."

„A nic víc?"

Vrtím hlavou.

„To je tedy pěkně samotářský tělocvik." Kývám.

„To chceš tolik zesílit?"

„Kdo nemá sílu, nepřežije. Zvlášť pro mě to platí na sto procent."

„To proto, že nikoho nemáš."

„Já nemůžu spoléhat na ničí pomoc. Aspoň zatím jsem nemohl. Musel jsem se protloukat sám. Takže sílu potřebuju. Jsem taková zatoulaná vrána. Taky jsem si podle toho vybral jméno: Kafka. Věděla jste, že to v češtině znamená vránu?"

„Aha," řekne slečna Saeki, jako by to na ni udělalo trochu dojem. „Takže to si tedy vlastně říkáš Vrána?"

„Přesně tak," odpovím.

Přesně tak, odpoví Kluk, co se mu říká Vrána.

„Jenomže víš, sám o sobě tě takovýhle za každou cenu samostatný život nespasí. Nemůžeš se pořád jen uzavírat za zdí z vlastní síly. Jsou věci, se kterými i síla prohraje, poněvadž jsou ještě silnější než ona. Aspoň v principu."

„Myslíte, když se ze síly stane morálka?"

Slečna Saeki se usměje. „Chápeš víc než dobře, musím říct."

„Jenže mě nejde o žádnou takovou sílu, co může prohrát nebo vyhrát, ani náhodou. Já si nebuduju žádnou zeď, abych odrazil to, co na mě přijde zvenčí. Já chci mít sílu, abych to, co přijde, dokázal přijmout a snést. Ať už to bude nespravedlnost, neštěstí, smutky, omyly a nepochopení, chci mít sílu, abych to dokázal klidně snášet."

„Získat takovou sílu je ale možná vůbec nejtěžší."

„Já vím.“

Její úsměv se ještě o stupínek prohloubí. „Ty víš nejspíš úplně všechno, mám dojem.“

Vrtím hlavou. „To ani náhodou. Je mi přece teprve patnáct. Nevím toho fakt spoustu. Neznám spoustu věcí, co bych přitom znát měl. Tak třeba o vás nevím skoro nic.“

Vezme šálek s kávou a napije se. „Jenže ono není nic, co by o mně měl kdo znát. A už vůbec si v sobě nenesu nic, co by ses za každou cenu měl dovědět ty.“

„Takže na moje hypotézy si ještě pamatujete?“

„No samozřejmě,“ říká ona. „Ale to jsou tvoje hypotézy, ne moje. Nenesu za ně žádnou zodpovědnost. Je ti to jasné?“

„Dokonale. Prokázat správnost hypotézy musí ta strana, která ji vznáší,“ povídám já. „Proto bych se vás taky ještě chtěl zeptat na jednu věc.“

„Copak to bude?“

„Vy jste, slečno Saeki, kdysi napsala a vydala knihu o lidech, které zasáhl blesk, ne?“

„To je pravda.“

„Dá se ta kniha ještě sehnat?“

Zavrtí hlavou. „Jednak neměla moc vysoký náklad a kromě toho ji už dávno stáhli z nabídky. Řekla bych, že už asi skartovali zásoby ze skladů. Ani já sama nemám jediný výtisk. Už jsem myslím říkala, že o sbírku rozhovorů s lidmi, které zasáhl blesk, neměl nikdo zájem.“

„A proč jste ho měla vy?“

„Inu, už ani nevím. Možná mi to připadalo nějakým způsobem symbolické. Nebo jsem se prostě jen potřebovala něčím zaměstnat, abych zapomněla na sebe. Už si sama přesně nevzpomínám. Prostě mě to v jednu chvíli napadlo a pustila jsem se do shánění materiálů. Stejně jsem tehdy měla práci, při které se hodně psalo, a měla jsem i dost peněz a času habaděj. Mohla jsem si tak trochu dovolit dělat, co se mi zlíbilo. Ale ten výzkum se ukázal být neobyčejně zajímavý. Potkala jsem všechny možné lidi a slyšela opravdu neuvěřitelné příběhy. Kdybych se do toho všeho nepustila, asi už bych si neuměla najít cestu zpátky k realitě a zůstala bych nadobro uzavřená do sebe.“

„Do mého otce taky uhodilo. Když nosil v mládí lidem hole na golfu, aby si přivydělal. A o vlásek to přežil. Všichni ostatní, co tam byli, na místě zahynuli.“

„Na golfu do někoho uhodí každou chvíli. Golfové hřiště je široké a poměrně rovné a není se tam kam schovat. Bouřky mají pro golfové kluby hotovou slabost. Tvůj tatínek se jmenoval taky Tamura, vid‘?“

„Jmenoval. Bylo by mu teď asi tolik, co vám.“

Vrtí hlavou. „Já se ale na žádného pana Tamuru nepamatuju. S nikým toho jména jsem interview nedělala.“

Mlčím.

„Tak nějak sis to asi představoval, viď? Že jsem se při psaní své knihy o lidech zasažených bleskem seznámila s tvým otcem a že ses nám nakonec narodil ty, nemám pravdu?“

„Přesně.“

„Tak to celé můžeš klidně pustit z hlavy. Nic podobného se totiž nestalo. Ta tvoje hypotéza prostě neobstojí.“

„Uvidíme,“ řeknu na to já. „Uvidíme?“

„Já vám teď totiž ani trochu nevěřím.“

„Můžu se zeptat proč?“

„Třeba už jenom proto, jak jste okamžitě popřela, že byste znala kohokoliv, kdo se jmenoval Tamura, sotva jsem to jméno stačil vyslovit. Ani jste se nad tím nezamýšlela. Před víc než dvaceti lety uděláte interview s velkou spoustou lidí a budete si ještě teď dokonale pamatovat, že mezi nimi nebyl žádný Tamura?“

Zavrtí hlavou. A znovu upije kávu. Na rtech se jí objeví velice jemný odstín úsměvu. „Víš, Tamuro, já…“ začne, a pak se odmlčí. Hledá ta správná slova.

Čekám, až je najde.

„Já ti mám pocit, že se teď kolem mě začíná něco měnit,“ svěří se mi slečna Saeki.

„Co přesně máte na mysli?“

„Nevím, jak bych to nejlíp vysvětlila. Prostě to vím. Tlak vzduchu, to, jak se rozléhají zvuky, jak se nese světlo, jak se pohybuju i jak ubíhá čas – všechno se pomalu mění. A všecky ty malé dílčí změny jako by se postupně slévaly jedna do druhé a vznikal z nich jeden veliký proud.“

Vezme do ruky své černé plnicí pero Mont Blanc, chvíli si ho prohlíží a pak ho zas vrátí na místo. A zadívá se mi do očí.

„To, co se včera mezi námi stalo ve tvém pokoji, je možná taky jedna součást těch změn. Nevím, jestli to bylo správné, nebo ne. Už jsem si ale nechtěla dělat násilí a cokoliv lámat přes koleno. Když už tu proud jednou je, řekla jsem si, že se jím nechám vést, kam se mu zlíbí."

„Slečno Saeki, můžu vám teď upřímně říct, co si myslím?"

„Samozřejmě, jen si poslož."

„Slečno Saeki, já mám dojem, že se vlastně ze všech sil snažíte zaplnit nějaké prázdno po ztraceném čase."

Na moment se nad tím zamyslí. „Možná že ano," přitaká mi. „Ale jak to všechno víš?"

„Možná se sám pokouším o něco podobného."

„Zaplnit ztracený čas?"

„Ano," přikývnu. „Ztratil jsem toho dost, od doby, co jsem byl malý. Připravili mě o hodně, o spoustu moc *důležitých věcí*. Musím je teď dostat zase zpátky, ať to stojí, co to stojí."

„Abys mohl žít dál."

Kývám. „Je to moc důležité. Musí přece existovat nějaké místo, kam se člověk může vrátit. Když si pospíšíme, tak to ještě musíme stihnout. Určitě. Já, i vy."

Zavře oči a srovná prsty obou rukou na desce stolu. Pak oči znovu otevře, jako by ji už nebavilo mít je zavřené. „Kdo jsi?" zeptá se mě. „Odkud to všechno tak dobře víš?"

Slečno Saeki, vy přece dobře víte, kdo jsem, říkáš na to. Já jsem *Kafka na pobřeží*. Jsem váš milý, jsem vás syn. Jsem Kluk, co se mu říká Vrána. My dva už nikdy nebudeme svobodní. Točíme se uprostřed velikého víru. Ve velikém víru mimo čas. Někde cestou do nás obou uhodilo. Zasáhl nás neviditelný, neslyšitelný hrom.

Tu noc se ještě jednou obejmete. Slyšíš, jak se v ní zaplňuje nějaká velká prázdnota. Tichounce, jako když se jemný písek na pobřeží drobí v měsíčním svitu. Naslouchá tomu a ani nedutáš. Zůstals uprostřed hypotéz. I mimo hypotézy. Jsi uvnitř hypotéz. I mimo ně. Nádech. Zádrž. Výdech. Nádech. Zádrž. Výdech. V tvé

hlavě bez přestání zpívá Prince jako nějaký slizký měkkýš. Měsíc stoupá. Příliv se naplňuje. Mořská voda se mísí s říční. Větve svíd pod oknem se nervně kolébají sem tam. Objal jsi ji. Položí ti hlavu na hrudník. Cítíš tam její dech. Jeden po druhém zkoumá všechny tvoje svaly. Pak vezme do úst tvůj zčervenalý penis, jako by jej chtěla vyléčit. Znovu do ní ejakuluješ. Spolkne to všechno jako vzácnost. Políbíš ji tam dole. Špičkou jazyka se dotkneš všech jejích zákoutí. Nepoznáváš se: jsi někým jiným, něčím jiným a někde úplně jinde.

„Není nic, co bys o mně musel vědět," říká slečna Saeki. Až do nedělního rána se tak spolu objímáte a naslouchátе, jak tiše míjí čas.

34

Ohromné černé mraky ještě chvíli táhly pomalu nad městem a v rychlém sledu metaly do všech koutů hotové záplavy blesků, jako by tam snad chtěly vypátrat ztracenou morálku, nakonec ale zmizely jako ozvěna utichajícího hněvu za východním obzorem. Současně s tím se téměř okamžitě někam vytratil i celý ten hrozný liják a vzápětí se rozhostilo podivné ticho. Hošino se zvedl z podlahy, otevřel okno a pustil dovnitř čerstvý vzduch. Po černých mračnech nezbylo ani stopy a oblohu pokrývala už jen tenká vrstva bledých mraků. Kam oko dohlédlo, byly všechny budovy zmáčené deštěm a praskliny, které se tu a tam šklebily ze zdí, se černaly jako žíly starých lidí. Z drátů elektrického vedení kapala voda a všude na zemi byly čerstvé louže. Ptáci, kteří bouřku přečkali kdovíkde, se zase ukázali venku a začali zpívat a shánět nejrůznější hmyz, který se po dešti objevil.

Hošino několikrát zavrtěl hlavou a prohlédl se, jestli je celý a nemá nic zlomeného. Pak se pořádně protáhl. Posadil se k oknu a zadíval se do krajiny po dešti, z kapsy vytáhl svou krabičku Marlbor a zapalovač a jednu si zapálil.

„Víte, co je mi divný, pane Nakato? Člověk se málem přetrhne, obrátí šutr, vchod se votevře – a nic zvláštního se neděje. Žádný žáby, žádný džinové, prostě nic. Vono je to teda tak i lepší, vo to nic, ale stejně se mi zdá, že až na ten virvál s hromobitím jako by to celý vlastně ani moc nestálo za řeč.“

Odpověď nedostal. Když se otočil, uviděl pana Nakatu, jak stále ještě sedí na patách, celý nachýlený dopředu, obě ruce na podlaze a oči zavřené. Vypadal jako nějaký vyčerpaný brouk.

„Haló, co je s váma? Jste v pořádku?“ ptal se honem Hošino.

„Odpusťte prosím, ale Nakatovi je nějak slabo. Není mu vůbec dobře. Potřeboval by se teď na chvilku natáhnout a trochu se prospat.“

Opravdu, pan Nakata byl ve tváři bledý jako stěna. Oči měl zapadlé a ruce se mu třásly. Vypadal, jako by za tu chvíli zestárnul o spoustu let.

„Jasně, jen se natáhněte. Hnedka vám rozložím *futon.* Prospěte se, kolik budete potřebovat,“ řekl honem Hošino. „Ale heleďte, jste v pořádku? Nebolí vás třeba břicho, není vám špatně od žaludku, nezvoní vám v uších, nepotřebujete na velkou nebo tak něco? Nemám skočit pro doktora? Máte kartičku vod pojišťovny?“

„Ano prosím. Nakata má pojišťovací kartičku, od pana starosty. Je pěkně uložená v tašce.“

„Tak to je dobře. Ale hele, pane Nakato, že vám do toho rejpnu v takovouhle chvíli, pojišťovací kartičky fakt nevydává pan starosta. To bude spíš dělat japonská vláda, když se to jmenuje Národní zdravotní pojištění. Já se v tom teda tak moc nevyznám, ale asi to tak bude. Přece všecko nemůžou zastat jen starostové. Takže na ně s klidem můžete na chvíli zapomenout,“ rozumoval Hošino, zatímco vyndával ze skříně ve zdi *futon* a rozkládal ho po podlaze.

„Ano prosím. Nakata rozumí. Kartičku tedy od pana starosty nemá. Takže na něj teď chvíli nebude myslet. A pane Hošino, ať na to Nakata kouká, jak chce, pana doktora teď rozhodně nepotřebuje. Když se pěkně natáhne a trochu se prospí, mělo by to úplně stačit.“

„A hele, pane Nakato, to budete zase spát tak dlouho, jako posledně? Dalších šestatřicet, hodin a podobně?“

„Račte odpustit, pane Hošino, ale o tom Nakata nemá ani potuchy. On prosím nespí podle přesného, předem připraveného plánu.“

„To je přece jasný,“ přitakal Hošino. „Podle plánu přece nespí nikdo. To nic, prospěte se, dědo, jak budete potřebovat. Máme za sebou oba pěkně pernej den. Byla ta veliká bouřka, popovídal jste si s kamenem. A taky jsme otevřeli nějakej ten vchod. Prostě samý věci, co člověk nedělá dnes a denně. Museli jsme i hodně přemejšlet, to není divu, že jste teď unavenej. Takže se vůbec nežinýrujte a pěkně si schrupněte. Všecko ostatní nechejte tadyhle na Hošinovi. Můžete klidně spát.“

„Nakata vám, pane Hošino, mnohokrát děkuje. Moc se omlouvá, že vám stále dělá takové potíže. Ať řekne cokoliv, pořád to bude málo. Kdyby vás tu neměl, co by si prosím počal? A to ke všemu ještě máte i dost své vlastní práce.“

„No jo, to je fakt,“ uvědomil si Hošino trochu rozmrzele. V poslední době se toho kolem něj událo tolik, že nadobro zapomněl, že ještě někde chodí do práce.

„To je teda namouduši pravda. Vždyť já se tam už budu muset co nevidět vrátit. Šéf už se určitě pěkně zlobí. Víte co, já totiž do tý práce akorát zavolal, že si musím něco zařídit a že se asi dva nebo tři dny neukážu. Ten mě teda pěkně sjede, až se vrátím.“

Zapálil si další Marlboro. Pomalu vyfoukl kouř. Pak se zašklebil z okna na vránu, co tam seděla na sloupu elektrického vedení.

„No jo, to nic. Ať si dědek skuhrá, jak chce, ať mu jde třeba pára z uší, vrásky si z toho dělat nebudu. Stejně jsem tam hezkejch pár let dřel za jiný. Pilně jako mraveneček. To bylo pořád: Hele, Hošino, rozumíš, nejsou lidi, nesjel bys dneska večer dolu do Hirošimy? Jistě, pane řediteli, spolehněte se. Lítal jsem jak hadr na holi a ani jsem necekl. A co jsem z toho měl? Akorát ty namožený záda. Kdybyste bejval nebyl, pane Nakato, od tý dobroty a nespravil mě, tak je ze mě za chvíli kripl. A to bych vážně nerad, když mi ještě není ani třicet, a kvůli práci, co za to zas tak nestojí. Za malou rekreaci mě ve firmě přece nezastřelej. Ale víte, pane Nakato…“

Jen to dořekl, všiml si, že pan Nakata už spí jako zabitý. Oči měl pevně zavřené, obličej obrácený vzhůru ke stropu, rty semknuté a spokojeně oddychoval nosem. U hlavy mu ležel obrácený kámen.

„To teda byla rychlost,“ pronesl uznale Hošino.

Najednou měl času, že skoro nevěděl, co s ním, takže se nejdřív natáhl na břicho před televizi, ale odpolední programy byly k uzoufání nudné. Rozhodl se tedy, že si vyjde ven a pak se uvidí. Taky si už potřeboval vyměnit prádlo, a proto bylo třeba, aby si koupil náhradní. Hošino neznal na světě nic tak otravného jako praní. Než by se obtěžoval s nějakým přepíráním spodků, radši si někde lacino koupil úplně nové. Zašel do recepce, zaplatil hotově

za další nocleh a při té příležitosti i vysvětlil, že je pan Nakata moc unavený a chce spát, a požádal, aby ho nebudili.

„Vono by se vám to asi stejně nepovedlo," dodal nakonec.

Chvíli jen tak bezcílně chodil po městě, kde ještě všechno vonělo deštěm. Na sobě tak jako vždycky čepici Chunichi Dragons, sluneční brýle Ray Ban a aloha košili. Vešel na nádraží a u stánku si koupil noviny. Přelétl pohledem sportovní rubriku, aby zjistil, jak si stojí Dragons (prohráli zrovna v Hirošimě) a pak se podíval, co hrají v kině. Dávali nový film s Jackie Chanem v hlavní roli a Hošino se rozhodl, že se na to půjde podívat. Zrovna měli začít hrát. Na policejní strážnici se vyptal na cestu, ale ukázalo se, že je kino hned u nádraží. Vydal se tam tedy pěšky. Koupil si lístek, vešel dovnitř, podíval se na film a snědl přitom hromadu buráků.

Když film skončil a Hošino vyšel ven, byl už večer. Hošino ani neměl takový hlad, ale protože ho nenapadalo nic jiného, rozhodl se, že se půjde najíst. Zašel do první *sušije*, kterou uviděl, a poručil si jednu porci *nigirizuši* a pivo. Vypil ale jen půlku, vypadalo to, že je mnohem unavenější, než si myslel.

„No jo, už to tak bude. Namoh jsem se, když jsem zvedal ten šutr," rozumoval si pro sebe. „Připadám si jako ta chaloupka, co si postavily ty tři prasátka. Jak na ně přišel zlej vlk a odfouk jim jí až někam do Okajamy."

Vyšel z restaurace a zašel do první herny s *pačinko*, na kterou natrefil. Tam okamžitě prohrál asi dva tisíce jenů. Opravdu nějak nebyl ve své kůži. Vzdal to, vyšel ven a znovu se chvilku procházel. Chodil sem a tam a pak ho najednou napadlo, že si ještě nekoupil prádlo. Tak to teda ne, proto jsem se přece vydal ven. Zašel do výprodeje v nákupní zóně a kopii si slipy, několik bílých triček a ponožky. Teď' mohl konečně vyhodit ušpiněné věci. Pomalu se blížila i chvíle, kdy bude třeba vyměnit i aloha košili, ale i když prošel hned několik obchodů, nevypadalo to, že by v Takamacu vůbec měli nějakou, co by se mu líbila. Nenosil sice v zimě v létě nic jiného než aloha košile, ale to rozhodně neznamenalo, že na sebe vezme jen tak ledajakou.

Nakonec zapadl do jedné panerie v nákupní zóně a nakoupil nějaké koláčky pro případ, že by se pan Nakata v noci probudil a dostal hlad. Přikoupil ještě i krabičku pomerančového džusu. Pak

zašel do banky, vyzvedl v bankomatu padesát tisíc jenů a dal si je do peněženky. Zkontroloval zůstatek a přesvědčil se, že mu zbývá pořád ještě víc než dost. Několik posledních let pracoval opravdu tak pilně, že neměl ani čas utrácet.

Kolem se už úplně setmělo. Hošino dostal chuť na kávu. Propátral zběžně okolí a nakonec trochu stranou od ulic s obchody zahlédl vývěsní štít nějaké kavárny. Byla dost starobylá, nikde v okolí žádný podobný obchod neviděl. Vstoupil dovnitř, posadil se do jedné z pohodlných židlí, objednal si. Z bytelných ořechových reprobeden anglické výroby se linula komorní hudba. Hošino byl v podniku úplně sám. Usazený v polstrované židli se cítil tak uvolněně, jako už dlouho ne. Okolní klid a pohoda se ho příjemně zmocňovaly. Káva, kterou mu přinesli ve velmi nóbl šálku, byla hustá a vynikající. Se zavřenýma očima a zatajeným dechem se zaposlouchal do spleti tradičních tónů klavíru a smyčců. Klasickou hudbu do té doby neposlouchal snad ani jednou, ale skladba, kterou hráli teď, mu z nějakého důvodu dodávala klidu. Obracela ho dovnitř, dalo by se říct.

Jak tu tak seděl v té pohodlné židli, oči zavřené a zabraný do hudby, přišla mu naráz na mysl spousta věcí. Přemýšlel hlavně o sobě. Ale čím víc se do takových myšlenek nořil, tím míň a míň opravdový si začínal připadat. Jako by se probíral hromadami nepotřebného balastu.

Po celý život třeba zuřivě fandil Chunichi Dragons. Jenomže proč, co pro něj tak důležitého znamenali? Co vlastně člověku tak skvělého přineslo, když třeba Dragons porazili Yomiuri Giants? Stal se tím z něj někdo lepší? Asi sotva, usoudil Hošino. Tak proč tedy vždycky fandil jak zjednaný, jako by šlo o bůhvíco?

Pan Nakata o sobě říkal, že je prázdný. No, možné to je. *Ale jaký je v tom případě on sám?* Pan Nakata prý začal být prázdný, když se mu v dětství stala nehoda. Jenže jeho osobně přece nic podobného nepotkalo? Jestli je pan Nakata jenom prázdný, on sám na tom musí být nejspíš ještě hůř. Pan Nakata totiž alespoň – přesně tak, pan Nakata má v sobě minimálně *něco*, čím ho dokázal přesvědčit, aby se s ním vydal na Šikoku. Něco zvláštního. I když přesně není jisté, co to vlastně je. Hošino si objednal další kávu.

„Chutná vám, pane?“ zeptal se bělovlasý majitel podniku. (Hošino to o něm samozřejmě nemohl vědět, ale byl to bývalý

úředník z ministerstva školství, který se po odchodu do penze vrátil do rodného města a otevřel si kavárnu, ve které pouštěl klasickou hudbu a vařil skutečně vynikající kávu.)

„Jo, kafe je fakt super. Hlavně ta vůně, to je něco."

„To proto, že si pražím zrnka sám. A osobně je vybírám, jedno po druhém."

„Tak to není divu, že je u vás kafe tak dobrý."

„Neobtěžuje vás ta hudba?"

„Hudba?" opakoval Hošino. „Jo tak, hudba, nene, nevobtěžuje mě ani trochu. Kdo to jako hraje?"

„To jsou pánové Rubinstein, Heifetz a Feuermann. Kdysi se jim přezdívalo Milionové trio. Velmi slavní umělci. Nahrávka je už starší, z roku 1941, ale pořád stejně krásná."

„Taky bych řekl. Dobrý věci jen tak nezestárnou."

„Někdo má *Arcivévodské trio* radši v propracovanějším, starosvětštějším a přímějším vyvedení. Například v podání Oistrachova tria."

„Mně se nejlíp líbí takhle," usoudil Hošino. „Je takový – zkrátka milý."

„Děkuji," poděkoval zdvořile majitel za celé Milionové trio. Pak odešel a Hošino se nad druhou kávou zabral znovu do úvah.

Nedalo se popřít, že je teď aspoň trochu užitečný. Panu Nakatovi. Obstarává místo něj čtení a ten kámen přece taky objevil on. Být někomu k užitku není vůbec špatný pocit. Vlastně něco tak příjemného zažívá skoro úplně poprvé. Ulil se z práce, teď trčí někde na Šikoku a kolem něj se dějí samé prapodivné věci, ale vlastně toho nijak zvlášť nelituje.

A nelituje toho proto, protože – to je ono! – docela jasně cítí, že je tam, kde má být. S panem Nakatou vedle sebe už ho tolik netrápí, co je on sám vlastně za člověka. Je to možná trochu přehnané srovnání, ale právě takhle se asi museli cítit i Buddhovi učedníci nebo Kristovi apoštolově. Jako že když jsou s ním, s Buddhou, je to vážně super. Právě takový pocit určitě musel předcházet všechna kázání i vznešené pravdy.

Když byl Hošino malý kluk, vyprávěl mu o Buddhových učednících děda. Jeden z nich se prý jmenoval Mjóga. Byl to takový hlupák hloupý, že se nedokázal pořádně naučit ani ten nejjednodušší verš ze súter. Ostatní učedníci se mu kvůli tomu

smáli. Jednoho dne mu Buddha povídá: „Tak hele, Mjógo. Ty seš tak hloupej, že se ty sútry nikdy nenaučíš. Ty si radši sedni pěkně do předsíně a čisti všem boty.“ Nebo něco na ten způsob. A jelikož byl Mjóga pokorný, tak Buddhovi neodmlouval a neřekl: „Ty vole, Buddho, běž do prdele i s těma svejma botama,“ ale deset nebo dvacet let doopravdy seděl v předsíni a leštil všem boty jako o život. A pak jednoho dne: bumho, naráz dosáhl osvícení a stal se jedním z nejlepších mezi Buddhovými žáky – aspoň tak nějak si to Hošino pamatoval. Celé mu to tehdy utkvělo hlavně kvůli těm botám – leštit tolik let cizí škrpály mu totiž připadalo jako příšerný opruz. Jako něco, co vážně není žádná legrace. Teď po letech se v něm ten příběh ale ozval ještě jinak. ‚Von celej život není nic jinýho, než jeden velikej vopruz,‘ pomyslel si. Akorát že to v dětství ještě nevěděl.

O tom tedy Hošino dumal, zatímco se kavárnou linuly tóny *Arcivévodského tria.* Výborně mu pomáhalo utřídit si myšlenky.

„Poslechněte, pane vedoucí,“ zeptal se ještě před odchodem majitele podniku. „Copak že to bylo za skladbu? Vy jste to už říkal, ale já to hned zapomněl.“

„To bylo, pane, Beethovenovo *Arcivévodské trio.“*

„Asi vévodský trio?“

„Ne asi, pane, ale arci. *Arcivévodské trio.* Beethoven jej věnoval rakouskému arcivévodovi Rudolfovi. Ono se mu *Arcivévodské* vlastně říká jen lidově, jeho správný název je jiný. Arcivévoda Rudolf byl synem císaře Leopolda II., byl to člen císařského rodu. Byl hudebně talentovaný a v šestnácti letech se stal Beethovenovým žákem. Studoval u něj klavír a hudební teorii. Svého učitele si velice vážil. Sám se sice jako pianista ani jako skladatel příliš neproslavil, ale pro Beethovena, který byl pro reálný život v některých ohledech trochu nepraktický, představoval opravdovou oporu do každého počasí. Kdyby Rudolfa nebylo, prožil by skladatel asi opravdu krušný život.“

„Takoví lidi jako ten Rudolf, ty jsou teda potřeba jako sůl.“

„Svatá pravda, pane.“

„Vono by ani nebylo dobře, kdyby všichni lidi byli hrdinové nebo geniální. Někdo holt musí dávat pořád pozor a zařizovat praktický věci.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím. Na světě opravdu nemohou být jen samí hrdinové a géniové.“

„Ta skladba byla ale vážně pěkná.“

„Je úžasná. Nikdy se vám neoposlouchá. Je to největší a nejdůstojnější z Beethovenových klavírních trií. Napsal je ve svých čtyřiceti letech a pak už nikdy žádné další nesložil. Asi cítil, že už v tomto žánru dosáhnul svého vrcholu.“

„Řek bych, že ho chápu. Každá věc má mít svůj jasnej vrchol,“ poznamenal Hošino.

„Nashledanou, pane, a přijďte zas.“

„Jasně, a vy se zatím mějte.“

Když se vrátil do pokoje v *rjokanu*, pan Nakata, jak se dalo čekat, pořád spal jako zabitý. Protože to ale nebylo poprvé, Hošino se už nijak neznepokojoval. Jestli se panu Nakatovi chce spát, tak ať si pospí. U polštáře pořád ležel otočený kámen, tak jak ho tam nechali. Hošino vedle něj položil sáček s koláčky. Pak se zašel do koupelny převléknout. Špinavé prádlo nacpal do papírového pytlíku a vyhodil do smetí. Zalezl do *futonu* a v příštím okamžiku už hluboce spal.

Ráno se probudil krátce před devátou. Pan Nakata vedle něj pořád beze změny spal. Dech měl klidný a pravidelný. Spal jako špalek. Hošino si tedy sám zašel na snídani a pak informoval hospodyni, že pan Nakata ještě pořád spí a ať jej jen nechají tak.

„Dneska holt nemusíte ustýlat,“ řekl jí.

„A je to vůbec normální, takhle dlouho spát?“

„Bez obav, teta, však on vám tu neumře. On tak nabírá síly, víte? Já ho dobře znám, nebojte.“

Na nádraží si koupil noviny, usadil se s nimi na lavičku a přečetl si program kin. V biografu, kde byl včera, promítali retrospektivní pásmo. Francois Truffaut, stálo v programu. Hošino sice neměl nejmenší potuchy, o koho vlastně jde (nepoznal ani, jestli je Francois Truffaut muž nebo žena), ale protože měli promítat hned dva filmy a on stejně neměl do večera co na práci, rozhodl se, že to riskne. Dávali *Nikdo mne nemá rád* a *Střílejte na pianistu.* Diváky v kině bys spočítal na prstech. Hošino rozhodně nebyl kdovíjaký filmový nadšenec. Do kina sice občas zašel, ale leda když hráli kungfu, nebo na akční film. Pochopit raná díla

Francoise Truffauta pro něj proto chvílemi byl poněkud tvrdší oříšek, nehledě na to, že šlo o staré filmy v pěkně rozvláčném tempu. Přesto se mu ale líbila jejich osobitá atmosféra, celkové vizuální ztvárnění i náznakovité vylíčení psychologie postav. Když už nic jiného, rozhodně to nebyla žádná nuda k ukousání. Když měl filmy za sebou, napadlo ho dokonce, že by mu vůbec nevadilo vidět od stejného režiséra ještě něco dalšího.

Vyšel z kina, došel až do nákupní zóny a zašel do stejné kavárny jako předchozí večer. Vedoucí si na něj dobře pamatoval. Hošino se usadil do stejné židle jako včera a znovu si objednal kávu. V podniku opět nebyla krom něj ani noha. Z reproduktorů se linul koncert pro cello.

„Haydnův 1. koncert pro cello. Hraje Pierre Fournier," vysvětlil majitel podniku, zatímco Hošinovi servíroval kávu.

„Ten tón zní, jako by to nic nebylo," poznamenal Hošino.

„Přesně tak," souhlasil s ním vedoucí. „Pierre Fournier patří mezi mé nejoblíbenější interprety. Je jako prvotřídní víno. Má buket, má charakter, rozehřeje vám krev a pohladí u srdce. Pro mě je to zásadně *Mistr* Fournier. Osobně jsem se s ním samozřejmě nikdy neměl čest setkat, ale i tak je to můj veliký životní vzor."

Zaposlouchaný do hladce plynoucích velebných tónů Mistrova cella začal Hošino vzpomínat na své vlastní dětství. Na to, jak chodil den co den k řece chytat mřenky a rybařit. Napadlo ho, že tehdy nemusel dumat vůbec o ničem. Prostě jen bral život, jak přicházel, a úplně to stačilo. Stačilo mu jen žít, aby *někým byl*. Docela přirozeně a sám od sebe. Pak jako by se to ale někde zvrtlo. Naráz jako by *nebyl nikdo,* už jen tím, že žije. To je ale zvláštní. Lidi se přece rodí právě proto, aby žili, ne? Tak proč se mu ale zdá, jako by ztrácel jakýkoli vlastní obsah tím víc, čím déle je na světě, a stával se dočista prázdným člověkem? Jestli to takhle půjde dál, dost možná skončí jako lidská skořápka bez jakékoli ceny. To by tedy byla chyba. To se nesmí stát. Nešlo by to nějak zastavit nebo změnit?

„Haló, pane šéf?" zavolal na vedoucího u pultu.

„Přejete si, pane?"

„Heleďte, jestli máte chvilku a neotravovalo by vás to, nepřisedl byste si na moment? Chtěl bych se vás zeptat na toho Haydna, co složil tuhle skladbu."

Vedoucí se nenechal pobízet a s velikým zápalem se rozhovořil o Haydnově životě a díle. Jakmile přišla řeč na klasickou hudbu, stával se z normálně spíš zamlklého vedoucího kavárny někdo docela jiný. Nebyl málem k zastavení. Haydn, vyprávěl, prý byl jakýmsi nájemným hudebníkem a za svého dlouhého života sloužil celé řadě různých pomazaných hlav, přičemž velké množství děl vytvořil na příkaz nebo na zakázku. Jako člověk byl prý neobyčejně praktický, přitom laskavý, skromný a upřímný. A na druhou stranu i dost komplikovaný, poněvadž v sobě skrýval i jakousi tichou temnotu.

„Haydn, milý pane, to je tak trochu záhadná postava. Nikdo doopravdy netuší, kolik vnitřního patosu si v sobě vlastně nesl. Feudální doby, do kterých se narodil, ho nicméně nutily své pravé já rafinovaně skrývat za různé převleky a navenek žít s úsměvem na rtech a ve velkém stylu. Kdyby to neudělal, byl by špatně skončil. Haydna má dodnes spousta lidí tendenci vedle Bacha a Mozarta spíš přehlížet. A to jak jeho hudbu, tak jeho osobní život. Je pravda, že za dlouhá léta své tvorby rozhodně vnesl do hudby svůj díl inovací, ale rozhodně to nebyl žádný avantgardní reformátor. Přesto každý, kdo se do Haydnovy hudby zaposlouchá opravdu pozorně, z ní musí vycítit jeho hlubokou vnitřní touhu po moderním já. Pulzuje jako tichá rozporuplná ozvěna celým jeho dílem. Vezměte si třeba jen tenhle akord. Slyšíte, jak je tichý a plný až mladicky jemné zvídavosti a jak přitom směřuje přímo do centra, jak je houževnatý a nezlomný?“

„Tak jako třeba filmy vod Fransuy Trjufóa?“

„Naprosto přesně!“ poplácal vedoucí Hošina pochvalně po rameni. „Lépe jste to ani vyjádřit nemohl. Tyto kvality, jemnou zvídavost spjatou s cílevědomou neústupností Haydn skutečně s Truffautem sdílí.“

Když dohrála Haydnova hudba, poslechl si Hošino ještě jednou *Arcivévodské trio* v podání pánů Rubinsteina, Heifetze a Feuermanna. Pohroužil se přitom zase do svých úvah.

„Kašlu na pitomou práci. Zůstanu s panem Nakatou, jak dlouho bude potřebovat.“

35

Když v sedm ráno zazvoní telefon, spím ještě jako zabitý. Zdá se mi, že jsem hluboko v nějaké jeskyni, v ruce mám baterku a celý shrbený něco hledám ve tmě. Najednou zaslechnu od vchodu hlas, volající nějaké jméno. Moje jméno. Z veliké dálky a docela slabě. Křičím mu v odpověď, ale zdá se, že mě nikdo neslyší. Volání od vchodu vytrvale pokračuje dál a dál. Nakonec volky nevolky vstanu a vydám se na cestu k východu. „Ještě chvilku a konečně by mě našli," říkám si. Ale někde uvnitř si zároveň oddechnu, že mě nenašli. V ten okamžik se probudím. Rozhlédnu se kolem sebe a snažím se posbírat své po všech koutech rozházené vědomí. Uvědomím si, že slyším zvonění. Telefon na pultě v knihovně. Zataženou záclonou proniká do pokoje svěží ranní světlo a po slečně Saeki není ani stopy. Jsem v pokoji sám.

V tričku a boxerkách vylezu z postele a jdu k telefonu. Dávám si pěkně na čas, ale telefon vytrvale vyzvání a vyzvání a vyzvání.

„Haló?"

„Spal jsi?" chce vědět pan Óšima. „Jasně že jo," odpovídám.

„Omlouvám se, že tě budím takhle brzo, když máš volný den, ale bohužel nastaly jisté komplikace."

„Komplikace?"

„Podrobnosti ti řeknu později, ale bylo by nejlepší, abys na čas zmizel z knihovny. Přijedu pro tebe, tak si prosím tě zatím sbal nejnutnější věci. Až přijedu, vyjdeš okamžitě na parkoviště a bez jediného slova nastoupíš. Je to jasné?"

„Úplně," odpovídám.

Vrátím se do pokoje a sbalím si, jak mi nakázal. Zas tak moc nepospíchám. Stejně mi to nezabere víc jak pět minut. Seberu vyprané uschlé prádlo z umývárky, narvu do batohu toaletní potřeby, knížky a deník a je hotovo. Obleču se, pak urovnám

rozházenou postel. Uhladím prostěradlo, natřepu polštář, urovnám peřinu. Prostě zahladím všechny stopy. Pak si sednu na židli a myslím na slečnu Saeki, která tu ještě před pár hodinami musela být.

Než o dvacet minut později vjede na parkoviště zelená mazda roadster, stihnu ještě i jednoduchou snídani z mléka a kornflejků. Pak už jen opláchnu použité nádobí. Vyčistím si zuby, umyju se. Podívám se na sebe v zrcadle. Přesně v tu chvíli zaslechnu motor.

I když je zrovna ideální počasí na vyjížďku v kabrioletu, okrová skládací střecha je zatažená po okraj. S batohem na zádech vyběhnu rychle k autu a nasednu na sedadlo spolujezdce. Pan Óšima stejně jako prve šikovně uváže můj bágl dozadu. Má tmavé sluneční brýle trochu jak od Armaniho a přes bílé tričko s výstřihem do V konopnou kostkovanou košili. Bílé džíny a tmavomodré polobotky Converse. Neformální oblečení pro chvíle volna. Mně podává tmavomodrou čepici. Značkovou, Northface.

„Říkals, že jsi svou asi někde ztratil. Tak si teď vezmi tuhle. Nebude ti tolik vidět obličej.“

„Děkuju,“ odpovím mu. Pak si tu čepici nasadím. Pan Óšima si mě v ní prohlédne a pokývá hlavou, jako že je to v pořádku.

„A sluneční brýle máš?“

Přikývnu, vytáhnu z kapsy svoje nebesky modré Revo brýle a hned si je nasadím.

„To je teda cool,“ komentuje moji vizáž pan Óšima. „Počkej, víš co? Zkus si tu čepici dát obráceně.“

Udělám to tak a nasadím si čepici štítkem dozadu.

Pan Óšima ještě jednou pochvalně kývne. „Nádhera. Hotový rapovy zpěvák.“

Pak zařadí jedničku, pomalu přidá plyn a pouští spojku.

„Kam to jedeme?“ zeptám se ho.

„Jako posledně.“

„Do hor do Kóči?“

Pan Óšima kývá. „Přesně tak. Další jízda na kraj světa.“ A pak zapne stereo. Rozezní se jasné tóny Mozartovy orchestrální skladby. To už jsem někde slyšel. Že by *Serenáda pro poštovský roh?*

„Doufám, že se ti lesy ještě nezprotivily?“

„Mně se tam moc líbí. Je tam klid a spousta knížek na čtení.“

„No tak tím líp," oddychne si pan Óšima.

„No, a co teda ty komplikace?"

Pan Óšima se zamračí do zrcátka. Nato na mě vrhne letmý pohled a pak už se zas dívá jen dopředu.

„Tak za prvé, zas o sobě dala vědět policie. Včera večer volali k nám domů. Vypadá to, že po tobě tentokrát jdou pěkně zostra. Tohle byla jiná káva než posledně."

„Ale já přece mám alibi. Nebo ne?"

„To máš. Taky to nikdo nepopírá. V den vraždy jsi nevytáhnul paty ze Šikoku, o tom nepochybují. Jenomže ses mohl třeba s někým spolčit. Ta možnost tu bohužel stále je."

„Spolčit?"

„Mohls mít nějakého komplice."

Já a komplice? Vrtím hlavou. „Jak je tohle prosím vás napadlo?"

„Sami mi o tom neřekli vůbec nic, jak už je taky jejich zvykem. Oni se vůbec mnohem radši vyptávají, než by sami někomu na něco odpovídali. Takže jsem proseděl večer u internetu a vyhledal všechny informace, co se daly. Věděls, že o tvém případu dokonce vznikla zvláštní internetová stránka? Jsi mediální hvězda! Potulný princ, co má klíč k záhadě."

Pokrčím rameny. *Potulný princ?*

„Nejhorší je, jak už to u podobných zpráv bývá, že jeden nemá jistotu, co je pravda a co jen dohady. Ale když si to zkusíme shrnout, vyjde nám zhruba tohle: Policie momentálně pátrá po jistém muži. Má mu prý být už dost přes šedesát. Ten muž měl prý večer toho dne, kdy došlo k vraždě, přijít do strážní budky v nákupní zóně v Nogatě a přiznat se, že zrovna v blízkém okolí zabil člověka. Někoho ubodal nožem. Ale napovídal u toho ještě takovou spoustu divných věcí, že policista, prý dost mladý, který toho dne měl službu, ho poslal domů a ani ho pořádně nevyslechl, protože ho měl za nějakého senilního pomatence. Když vraždu objevili, policista si samozřejmě na všecko vzpomněl a uvědomil si, jakou udělal chybu. Prý si ani nepoznamenal jméno a adresu toho pána. Pak se bál, že by z toho mohl mít popotahování, takže pro jistotu ani nic nenahlásil nadřízeným. Jenomže pravda přesto *nějakým způsobem* – nikdo neví, jak vlastně – vyšla najevo a

policista byl samozřejmě exemplárně potrestán. Vypadá to, že bohužel asi nadobro skončil.“

Pan Óšima podřadí, předjede bílou toyotu tercel před námi a rychle zas zapluje do pruhu.

„Policii se s vypětím všech sil nějak povedlo zjistit totožnost toho dědy. Přesné okolnosti nevím, ale zdá se, že má asi nějakou mentální poruchu. Ne zas tak závažnou, jen není úplně normální. Žil prý z pomoci příbuzných a sociální podpory. Bydlel úplně sám. Ale ze svého bytu zmizel. Policie během pátrání po něm nejdřív zjistila, že se asi vydal autostopem směrem na Šikoku. Řidič dálkové linky z Kóbe si pamatoval, že do jeho autobusu nastupoval někdo tomu pánovi podobný. Vzpomínal si na něj dobře, protože divně mluvil a říkal samé zvláštní věci. Cestoval prý s nějakým asi pětadvacetiletým mladíkem. Vystupovali na nádraží v Tokušimě. Podařilo se vypátrat i *rjokan,* ve kterém nocovali. Podle toho, co říkala tamní posluhovačka, odjeli prý pak oba vlakem do Takamacu. A právě tady se jeho stopa začíná přesně krýt s tvým současným místem pobytu. Jak ty sám, tak ten děda jste navíc přijeli z Nakana až sem na jeden zátah, jako podle pravítka. Což rozhodně nevypadá na náhodu. Policie něco větří. Nejspíš vás podezřívá, že jste to celé zosnovali spolu. Tentokrát se do věci zapojilo přímo vrchní policejní velitelství. Obracejí město naruby. Teď už bych tě před nimi v knihovně neutajil. Takže se jede do hor.“

„Říkal jste mentálně narušený děda z Nakana?“

„Ty někoho takového znáš?“

Vrtím hlavou. „Vůbec.“

„Bydlel ale prý jen docela blízko od vás. Asi čtvrt hodiny pěšky.“

„Podívejte, pane Óšimo, víte, kolik v takovým Nakanu žije lidí? Já prostě nemůžu znát každýho, kdo náhodou bydlí blízko od nás.“

„Jen vydrž, ono to totiž ještě není všecko,“ pokračuje pan Óšima. A loupne po mně pohledem. „Ten děda prý nechal do nákupní zóny v Nogatě napršet z nebe makrely a sardinky. Nebo aspoň den předem prorokoval tomu policistovi v budce, že jich tam spadne celá fůra.“

„To je gól,“ povídám já.

„Jo, přesně tak," přikývne pan Óšima. „A pak stejného dne večer spadlo na dálničním odpočívadle ve Fudžikawě na dálnici Tokio-Nagoja ohromné množství pijavic. Na tu zprávu se pamatuješ, ne?"

„Moc dobře."

„Takovýhle sled událostí byl pochopitelně nápadný i policii. Domysleli si, že je mezi těmi podivnými událostmi a záhadným starým pánem asi nějaká souvislost. Všechno plus minus souhlasí."

Mozartova skladba dohraje a hned začne hrát jiná.

Pan Óšima s volantem v rukou jen párkrát pokýve hlavou. „Hezky se nám to vyvíjí, jen co je pravda. Tahle historie byla divná už od začátku a teď se to ještě stupňuje. Opravdu rád bych věděl, jak to všecko skončí. Jistá je jen jedna jediná věc: zdá se, že se to celé začalo přesouvat víc a víc *sem* k *nám.* Vypadá to, že se tu tvoje úloha v příběhu asi co nevidět protne s partem toho tajemného dědy."

Zavřu oči a zaposlouchám se do zvuku motoru.

„Pane Óšimo, a neměl bych radši vypadnout někam do jiného města?" zeptám se. „Nesnesl bych, abyste kvůli mně měli se slečnou Saeki ještě další nepříjemnosti."

„A kampak bys chtěl jít?"

„Já nevím. Když mě odvezete na nádraží, tak mě už něco napadne. Mně je jedno, kam pojedu."

Pan Óšima si vzdychne. „To není moc dobrý nápad. Právě na nádraží bude jen tak modro od policistů, co pasou po patnáctiletém cool klukovi, který se protlouká světem s ruksakem a fůrou obsesí."

„Tak mě zavezete na nějaký daleký nádraží, kde hlídat nebudou."

„To vyjde úplně nastejno. Dřív nebo později by tě stejně dostali." Mlčím.

„Poslyš, zatykač ani příkaz k zadržení na tebe zatím nikdo nevydal. Nebo se pletu?" Vrtím hlavou.

„Takže jsi pořád ještě svobodný, že. To, že s tebou teď někam jedu, je jen a pouze moje věc. Neporušuju tím žádný zákon. Vždyť ani nevím, jak se vlastně doopravdy jmenuješ, Kafko Tamuro. O mě si vůbec nedělej starosti. Jsem opravdu dost opatrný člověk. Já se jen tak chytit nenechám."

„Pane Óšimo?“ špitnu.

„Copak je?“

„Já jsem se opravdu s nikým nespolčil. I kdybych otce opravdu zabil, nikoho bych se o pomoc neprosil.“

„To já přece dobře vím.“

Pan Óšima zastaví auto na světlech a zkoumá zpětné zrcátko. Vezme si jednu citrónovou pastilku a nabídne i mně. Strčím ji do pusy.

„No a dál?“

„Jaké a dál?“ zeptá se obratem pan Óšima.

„Nejdřív ze všeho jste přece říkal: ‚za prvé‘. Jak jste mluvil o těch důvodech, proč se musím jet ukrýt do lesů. A kde je *za prvé*, tam musí být i *za druhé*, mám ten dojem.“

Pan Óšima upřeně pozoruje semafor. Zelená ale ne a ne naskočit. „Druhý důvod není až tak důležitý. Aspoň ve srovnání s prvním.“

„Já ho ale chci slyšet.“

„Kvůli slečně Saeki,“ řekne pan Óšima. Zelená se konečně rozsvítí a on šlápne na plyn. „Ty s ní spíš. Viď?“ Jsem jako zkoprnělý a nevím co říct.

„Nic se neděje. Nijak se tím netrap. Mám dobrou intuici a domyslel jsem si to. Nic víc v tom není. Ona je báječná jako člověk a jako ženská je okouzlující. Ona je – prostě zvláštní. V celé řadě významů toho slova. Je mezi vámi sice velký věkový rozdíl, ale to zas nehraje takovou roli. Úplně chápu, že tě slečna Saeki přitahuje. Myslím, že tě asi hodně vzrušuje, co? Může být. Myslím, že i ty vzrušuješ ji. Taky dobře. Je to jednoduché jako facka. Já k tomu nemám co říct. Pokud vám to tak vyhovuje, já vám to vymlouvat nebudu.“

Pan Óšima převaluje v puse svou citrónovou pastilku. „Teď si ale radši dejte chvíli pauzu. Bez ohledu na tu krvavou vraždu v Nakanu.“

„Jak to myslíte?“

„Ona je teď v moc choulostivém postavení.“

„Choulostivém postavení?“

„Víš, slečna Saeki…“ začne pan Óšima a pak se odmlčí, aby našel ta pravá slova. „Když to řeknu maximálně jednoduše, ona je

už na odchodu. Dlouho tady nebude. Já to vím. V poslední době je to už čím dál tím patrnější.“

Sundám si sluneční brýle a pohlédnu na něj. Dívá se rovně před sebe a věnuje se řízení. Právě jsme vjeli na dálnici do Kóči. Auto kupodivu jede předepsanou rychlostí ve vnitřním pruhu. Se svištěním nás předjede černá toyota supra.

„Říkáte na odchodu…“ promluvím zase já. „To má nějakou vážnou nemoc? Jako třeba rakovinu nebo leukémii?“

Pan Óšima zavrtí hlavou. „Možná že ano. A možná že ne. O jejím zdravotním stavu nevím vůbec nic. Nedá se vyloučit, že třeba opravdu bojuje s nějakou takovou nemocí. Já mám ale spíš dojem, že v tom budou nějaké psychické záležitosti. Jako třeba vůle k životu.“

„Vy myslíte, že ji ztratila?“

„Přesně tak. Nemá vůli pokračovat dál.“

„Myslíte, že spáchá sebevraždu?“

„To asi ne,“ usoudí pan Óšima. „Ona prostě jen směřuje přímo ke smrti. Nebo smrt k ní.“

„Tak jako když se vlak řítí do nádraží?“

„Možná,“ řekne pan Óšima, odmlčí se a sevře rty. „A teď jsi jí do toho vpadl ty, Kafko Tamuro. Drsný jak šmirgl a záhadný jak Kafka sám. A z vašich vzájemných sympatií nakonec vzniknul – když si dovolím užít klasický výraz – opravdový vztah.“

„A dál?“

Pan Óšima na okamžik zvedne ruce z volantu. „Dál nic.“

Pomalu vrtím hlavou. „No, já to vidím takhle. Vy si asi myslíte, že já jsem ten vlak, co ji unáší, viďte?“

Pan Óšima dlouho mlčí, než znovu otevře ústa. „Přesně tak,“ přitaká mi nakonec. „Přesně tak, jak říkáš. To si opravdu myslím.“

„Čili že ji do smrti vlastně strhávám já?“

„Podívej,“ dá se hned zas do řeči, „já ti to nijak nevyčítám. Já si naopak myslím, že je to skoro dobře.“

„Proč?“

Na to mi už pan Óšima neodpoví. *Na to už musíš přijít sám,* říká mi jeho mlčení. Nebo možná spíš: *to už ti přece musí být jasné.* Opřu se hlouběji do sedadla a zavřu oči. Uvolním se. „Heleďte, pane Óšimo?“

„Copak?“

„Já už vůbec nevím, co mám vlastně dělat. Nevím ani, kam mířím a k čemu se vlastně vůbec hodím. Už nevím, co je dobře a co špatně, jestli mám vyrazit kupředu, nebo se vrátit zpátky.“

Pan Óšima mlčí. Odpověď nepřichází.

„Nemáte tušení, co bych teda měl udělat?“

„Nemusíš udělat vůbec nic,“ zní jeho stručná a elegantní odpověď.

„Fakt vůbec nic?“

Pan Óšima přikývne. „Proto teď taky jedeme do hor.“

„Ale co bych měl dělat v těch horách?“

„Můžeš třeba poslouchat vítr,“ poradí mi. „Já to tak dělám pokaždé.“

Zamyslím se nad tím.

Pan Óšima natáhne ruku a zlehka ji položí na moji.

„Dějí se nejrůznější věci, ale to opravdu není tvoje vina. Není to ani moje vina. Nemůžou za to věštby ani kletby. Nezpůsobila to DNA ani to není absurditou života. Nezavinil to Strukturalismus ani třetí průmyslová revoluce. To prostě jen sám svět stojí na zániku a ztrátách. My jsme jen pouhé stínové obrazy tohohle principu. Vane vítr. Občas divoký a prudký uragán, občas příjemný vánek. Druhů větru je spousta, všechny ale dřív nebo později ustanou a zmizí. Vítr nemá tělo. Je to jen název pro přesun části vzduchu. Proto ho dobře poslouchej. Je to metafora a ty ji pochopíš.“

Uchopím jeho ruku a zlehka ji stisknu. Je měkká a teplá. Hladká, bezpohlavní a graciézní.

„Pane Óšimo,“ povídám. „Vy si teda myslíte, že bych neměl slečnu Saeki vídat?“

„To si tedy myslím, Kafko Tamuro. Respektive, myslím si, že byste teď neměli nějaký čas být spolu. Nech ji chvíli o samotě. Ona je inteligentní a je i silná. Dlouhou dobu bojovala s velice zlou samotou a žila s nákladem tíživých vzpomínek. Dokáže si rozhodnout všechno pěkně sama a v klidu.“

„A já jsem jen děcko, co by jí akorát překáželo, viďte?“

„Vůbec ne,“ řekne pan Óšima měkce. „To tedy ani náhodou. Tys už udělal všechno, co jsi musel, vykonal jsi všechno, co mělo smysl. Všechno, co mělo smysl pro tebe, všechno, co mělo smysl pro ni. Zbytek už nech na ní. Možná to zní trochu tvrdě, ale v tuhle

chvíli už nemůžeš udělat pro slečnu Saeki nic. Teď musíš do hor a tam si sám se sebou odbýt svoje. Přichází tvůj čas.“

„Odbýt svoje?“

„Myslím, že bys už měl napnout uši, Kafko Tamuro,“ řekne pan Óšima. „Zaposlouchej se, jak nejlíp umíš. Číhej tiše, jako škeble v lastuře.“

36

Když se Hošino vrátil do *rjokanu*, pan Nakata přesně podle očekávání ještě pořád spal. Sáček s koláčky a pomerančovým džusem u jeho hlavy zůstal úplně netknutý. Pan Nakata sám se během svého vyspávání evidentně také ani nehnul. Vypadalo to, že se za celou dobu jedinkrát neprobudil. Hošino odhadl čas. Jestli pan Nakata usnul včera ve dvě odpoledne, je teď už v limbu třicet hodin v kuse. Když už jsme tak u toho, copak to máme dneska vlastně za den? V poslední době mu dny začaly splývat dohromady. Vyndal ze své kabely notýsek, aby se přesvědčil. Takže, z Kóbe do Tokušimy jsme přijeli autobusem v sobotu a pak pan Nakata spal jako dřevo až do pondělka. V pondělí jsme dorazili do Takamacu, ve čtvrtek se konal ten virvál s kamenem a bouřkou a odpoledne pan Nakata usnul. Zatím spal jednu noc… to znamená, že dneska máme pátek. Teda, jeden by skoro řekl, že si děda vyjel na Šikoku vyspávat.

Stejně jako předchozího večera se Hošino nejprve vykoupal, chvíli se díval na televizi a pak zalezl do futonu. Pan Nakata vedle něj pořád stejně spokojeně oddychoval. Dobře, ať se teda děje, co chce, řekl si Hošino. Když si pan Nakata chce pospat, on mu bránit nebude. Jaképak s tím strachy. A usnul. Bylo půl jedenácté večer.

Když mu v pět hodin ráno začal v kabele vyzvánět mobil, Hošino se okamžitě probudil a vylovil jej. Pan Nakata dál spal jako dřevo.

„Haló?“

„Hošino, haló!“ ozvalo se z telefonu.

„Plukovník Sanders?“ polkl Hošino.

„Přesně ten. Jakpak se daří, kamaráde?“

„No copak vo to…“ pustil se Hošino do konverzace. „Ale dědo, hele, vodkud vlastně znáte moje číslo? Já vám ho teda na

tuty neříkal. Mimoto jsem svůj mobil měl až doteď vypnutej. Jako aby mě nemohli prudit z práce. Takže, otázka zní, jak to, že jste se mi sem vůbec dovolal? To je teda vážně divný, heleďte. Fakt to nechápu.“

„Ale ale, Hošino, jako bych ti to už neříkal. Nejsem bůh, ani buddha, ani člověk. Já jsem něco onačejšího, abys věděl. Já jsem, chlapče milý, abstraktní koncept, rozumíš? Takovou maličkost jako prozvonit tvůj mobil, to zvládnu, kamaráde, levou zadní před snídaní, chápeš? A je mi docela jedno, jestli bude zapnutý, nebo vypnutý. Takže se netvař tak překvapeně. Mohl jsem se obtěžovat přijít osobně, uznávám, ale dovedu si představit, jak by tě mohlo vzít, kdyby ses vzbudil a uviděl mě zčistajasna dřepět u svého polštáře.“

„Jo, dědo, to jste na to teda káp.“

„Takže ti radši volám na mobil, kamaráde. Vidíš, jak jsem vychovaný?“

„To teda každopádně,“ utrousil Hošino. „Takže, dědo, co teď s tím našim slavným šutrem? S panem Nakatou jsme ho jakž takž zvládli obrátit a otevřít vchod. Byla pekelná buřina a ten kámen byl kurevsky těžkej. Jo vlastně, vždyť já vám zatím ani neřek, kdo je pan Nakata, co? Pan Nakata je jeden chlápek, co s ním teď cestuju a…“

„Já vím, kdo je pan Nakata,“ pravil plukovník Sanders. „Nemusíš se obtěžovat s vysvětlováním.“

„Aha?“ udělal Hošino do telefonu. „No neva. Jenom si vás teda dovoluju upozornit, že pan Nakata nejspíš momentálně usnul zimním spánkem, či co. Kámen má pořád u sebe. Teď je, řek bych, ta pravá chvíle, abysme ho zanesli nazpátek do svatyně. Von by na nás jinak fakt moh přijít ňákej ten boží hněv.“

„To tedy svět neviděl, jak jsi umíněný. Opakuju ti znovu: žádné boží hněvy nejsou,“ zlobil se plukovník Sanders. „Kámen si teď nějakou dobu necháš u sebe, rozumíš? Vy jste ho otevřeli. Co je jednou otevřené, to se taky musí znovu zavřít. Nazpátek ho vrátíme, až bude zavřený. Teď ještě nepřišel správný čas. Rozumíme si? OK?“

„OK,“ zopakoval Hošino. „Co je votevřený, to pěkně zavřem a kámen nazpátek vrátíme tak, jak jsme si ho vypůjčili. Dle rozkazu, pane plukovníku. Hurá do akce. Vodteďka už o ničem

nepřemejšlím. Udělám, co chcete, i když tomu nerozumím. Včera večer jsem totiž pochopil jednu věc. Řešit jako smrtelně vážný, co vlastně neni tak vážný, je vážně ztráta času.“

„Moudrá teorie hochu. *Nedovedné úvahy – spousta prázdné námahy*, jak se říká, že.“

„To je dobrý.“

„Nejen to. Ono to má i hlubší smysl, víš?“

„Vono se ale taky může říct: Komornice v roce Ovce – neodkladná operace.“

„Co prosím?“

„To je zase říkadlo, který jsem vymyslel já.“

„Je nějak nezbytně a *neodkladně* nutné, abys ho říkal právě teď?“

„To ani ne. Jenom jsem to chtěl říct.“

„Hošino, hochu, prosím tě pěkně, nech si takové kraviny příště pro sebe, ano? Nebo se z tebe ještě zblázním. Víš, na pitomosti, na ty já jsem háklivý, chlapče.“

„No tak sorry, no,“ omluvil se Hošino. „Ale hele, dědo, že vy po mně budete zas něco chtít, ne? To byste mi jinač nevolal v tak šílenou ranní dobu.“

„Ano, ano, ano, vždyť já málem zapomněl!“ zaradoval se plukovník Sanders. „Musím ti říct něco moc důležitého! Tak poslouchej, chlapče milý, okamžitě, ale skutečně hned teď musíte opustit *rjokan*, ve kterém právě jste. Času už vážně nezbývá, takže snad radši ani nesnídejte. Hned jdi vzbudit pana Nakatu, vemte kámen, vyběhněte ven a vezměte si taxík. Ne rovnou od *rjokanu*, půjdete na hlavní ulici a na nějaký si mávnete, je to jasné? Šoférovi řekneš adresu, co ti teď nadiktuju. Máš tužku a papír?“

„Dle rozkazu!“ řekl Hošino a vytáhl z kabely notýsek a propisovačku. „Koště a prachovka připraveny!“

„Já tě varuju, nech si ty svoje blbé vtipy,“ prskal do sluchátka plukovník Sanders. „Tady jde o moc vážnou věc, slyšíš? Začínáme hrát málem o sekundy!“

„Jistě jistě. Mám v ruce sešitek a propisku.“

Plukovník Sanders diktoval, Hošino zapisoval a opakoval všechno pro kontrolu do sluchátka. „Třetí čóme tam a tam, 15 – 16, Takamacu Park Heights, byt 308. Sedí?“

„Naprosto," přisvědčil plukovník. „Před dveřmi bude černý stojan na deštníky a pod ním najdeš klíč. Tím si odemknete a vejdete dovnitř. V bytě můžete zůstat, jak dlouho budete chtít. Měli byste tam najít všecko potřebné, abyste nějaký čas vůbec nemuseli vycházet ven."

„A dědo, to je váš byt?"

„Ano ano. Ten byt mi patří. Nebo spíš: pronajal jsem si ho. Takže se v něm zařiďte jako doma. Připravil jsem ho speciálně pro vás."

„Ale dědo?" vyzvídal ještě Hošino.

„Co je zas?"

„Vy jste tuhle říkal, že nejste ani bůh, ani buddha, ani člověk. A že vlastně nemáte ani tvar. Žejo?"

„Přesně tak, hochu."

„Že zkrátka nejste z tohohle světa."

„To tedy nejsem."

„Jak ale mohli *něčemu takovýmu*, jako jste vy, pronajmout byt? Když přece nejste člověk, dědo, nemáte ani rodnej list, ani trvalej pobyt, ani potvrzení příjmů, ani osobní razítko s dokladem? A bez toho vám nikde nic nepronajmou. Snad jste to nějak neošulil? To jste si načaroval lejstra z listí, jako v pohádce, nebo co? Já bych se fakt moc nerad ještě do něčeho namočil."

„Nenapravitelný," mlaskl plukovník Sanders nespokojeně. „Ty jsi prostě nenapravitelný. Co máš místo hlavy? Bečku rosolu? Neuvěřitelné, jaký jsi pitomec. Načarovat z listí, to určitě. Copak jsem nějaký šibal *tanuki?* Já jsem abstraktní idea. Abstraktní idea a *tanuki*, to je jako nebe a dudy! Co já si od tebe ještě budu muset vyslechnout? Vážně si myslíš, že se budu sám obtěžovat se všemi těmi byrokratickými procedurami v realitních kancelářích? Plazit se tam a říkat: ‚Nemohli byste mi prosím pěkně z toho nájmu ještě trochu slevit?' Za koho mě máš? Na podobné triviality mám pochopitelně jako slušní lidé sekretářku. Ta zařídí všechno papírování, samozřejmě."

„Jo aha, tak vy si najímáte sekretářky."

„Pochopitelně že ano. Co si to o mně vlastně myslíš? Nad tvojí tupostí by jednomu zůstal rozum stát. Já jsem zaměstnaný, velice zaměstnaný. Co je na tom divného, když si najmu na výpomoc jednu umolousanou sekretářku?"

„No dobře dobře, chápu. Pro jeden malej vtípek snad nemusí hned bejt tak zle. Ale heleďte, dědo, pročpak to vlastně máme tak honem honem balit kufry? Nota bene ještě bez pořádný snídaně? Já už mám docela hlad, hele. A pan Nakata spí furt jak pařez, toho jen tak něco neprobudí…“

„Hošino, poslouchej mě. Tohle není opravdu žádný vtip. Po vás dvou teď pase policie jako o život. První, co poldové dnes ráno udělají, bude, že zahájí důkladnou šťáru ve všech hotelích a *rjokanech* tohohle města. Takové dva zjevy jako ty a pan Nakata se tu jen tak neutají. Dostali by vás okamžitě. Je třeba hned teď…“

„Říkal jste policie?“ skočil mu Hošino do řeči. „Tak to teda počkat, počkat, dědo. Já jsem přece nic špatnýho neudělal! Na střední jsem párkrát lohnul motorku, to jo, ale to jenom proto, abych se trochu povozil, ne abych jí někde střelil za prachy. Jinak jsem ale úplně čistej. Leda snad že by šlo vo ten šutr, co jsme ho vzali ze svatyně. A to jsem stejnak udělal na váš příkaz…“

„Kámen s tím nemá co dělat,“ odsekl plukovník Sanders. „Což ovšem *tobě* nemá cenu vysvětlovat. Už jsem ti říkal, abys na ten kámen zapomněl. O něm policie nic neví, a i kdyby věděla, bude jí to jedno. Rozhodně by tedy neobracela od rána město vzhůru nohama jen kvůli němu. Těm teď jde o mnohem větší rybu.“

„Větší rybu?“

„Chtějí dostat pana Nakatu.“

„Počkat dědo, teď to teda fakt nechápu. Nedovedu si představit vážně nikoho, kdo by měl dál do padoucha, než tady pan Nakata. Jakápak *velká ryba?* Jakýpak zločiny? Co s tím vším má pan Nakata vůbec společnýho?“

„Na to, abych ti to podrobně vysvětloval po telefonu, teď prostě není kdy. Důležité je, že se teď musíš o pana Nakatu postarat a dostat ho do bezpečí. Úplně všecko teď závisí na tobě, chápeš?“

„Ne, nechápu,“ zavrtěl Hošino hlavou, sluchátko stále v ruce. „Fakt nemám tuchy, o čem to vlastně mluvíte. A kdybych udělal, co mi říkáte, tak je to přece jasná spoluvina.“

„Spoluvinu by ti asi nepřišili, i když nějaké to vyšetřování by tě nejspíš neminulo. Ale už není čas, milý Hošino, a tak teď prosím tě vynech všechny komentáře a bez řečí udělej, co po tobě chci.“

„No tak to teda pozor, dědo! Vám se to kecá, ale já vím o poldech svoje. Nemám je rád. To je horší sběř než *jakuza* a domobranný jednotky dohromady. Je to banda nafoukanejch sviní, co si ze všeho nejradši dovolujou na slabší. Já si s nima užil svoje, na střední i za volantem. Takže to říkám rovnou: s policií já nechci nic mít. Vyhrát nad ní nevyhrajete a pak se to s váma akorát táhne. Rozumíme si? Nezkoušejte mě už do ničeho navízt, jo? To je furt samý…“

Telefon oněměl.

„A do prdele!“ ulevil si Hošino. Pak s hlubokým povzdechem zastrčil mobil zpátky do kabely. A pustil se do buzení pana Nakaty.

„Haló! Pane Nakato! Dědo! Vstávat! Hoří! Jde velká voda! Začlo zemětřesení! Vypukla revoluce! Přišla na nás Godzilla! Okamžitě vstaňte! Prosím!“

Než pan Nakata otevřel oči, uplynula hezky dlouhá doba. „Ano prosím, hrany už Nakata zbrousil. Odřezky prosím užil na zátop. Ne prosím, kočička ve vaně nebyla, koupal se jenom Nakata,“ pravil hned po probuzení. Zdál se být zkrátka úplně mimo, v jiné době a jiném světě. Hošino s ním zatřásl, chytl ho za nos, zatahal za uši. Konečně pan Nakata přišel trochu k sobě.

„To jste vy, pane Hošino?“ otázal se slabě.

„Jo, to jsem já,“ přitakal Hošino. „Sorry, že vás budím.“

„To nevadí, to nevadí. Nakata už by tak jako tak musel vstávat. Nic si z toho prosím nedělejte. Nakata už alespoň stačil zatopit.“

„Tak to je super. Ale stala se nám nepříjemná věc, dědo. Budeme se odsud muset hodně rychle zdekovat.“

„Není to náhodou kvůli panu Džony Wolkrovi, pane Hošino?“

„Jo tak to já bohužel přesně nevím. Mám akorát informaci ze zvláštního zdroje. Prej musíme zmizet, a to fofrem. Jede po nás policie.“

„Opravdu?“

„Prej jo. Ale poslyšte, co jste to vlastně měli s tím Johnniem Walkerem?“

„Pane Hošino, copak vám to Nakata ještě neříkal?“

„Nene, eště jste se bohužel neráčil vyslovit.“

„Vidíte, a Nakata měl dojem, že ano.“

„Kdepak, já fakt vůbec nic nevím.“

„Víte, pane Hošino, Nakata pana Džonyho Wolkra zabil.“

„Beze srandy?“

„Ano. Dočista beze srandy prosím.“

„A do pytle,“ odtušil Hošino.

Poskládal honem všechny své věci do kabely a kámen zabalil do *furošiki*. Šlo to dobře, kámen totiž vážil zase tolik, co dřív. Lehký nebyl, ale unést se dal. Pan Nakata si sbalil svou plátěnou tašku. Pak Hošino zaskočil do recepce a oznámil, že musí kvůli naléhavé záležitosti okamžitě odjet. Účet byl zaplacený dopředu, takže odhlášení netrvalo nijak dlouho. I když se panu Nakatovi ještě podlamovaly nohy, zdálo se, že zvládne odejít po svých.

„Jak dlouho prosím Nakata spal?“

„Počkejte,“ provedl Hošino z hlavy výpočet. „No, asi tak čtyřicet hodin.“

„Nakata má dojem, že toho naspal opravdu dost.“

„To máte teda recht. Kdybyste *teď* neměl dojem, že jste dost naspal, čemu by se už mělo říkat spaní. Mimochodem, dědo, máte asi hlad, co?“

„Nakata má dojem, že má pořádný hlad.“

„Tak to ale ještě vydržíte, žejo? Teď odsud fakt musíme co nejrychlejc vypadnout. Najíme se pak.“

„Ano. Nakata rozumí. Vydrží, jak dlouho bude třeba.“

Hošino pomohl panu Nakatovi dojít až na hlavní ulici, a pak mávnul na projíždějící taxík. Řidiči ukázal adresu, co mu nadiktoval plukovník Sanders. Šofér jen kývl a už jeli. Až do cíle to trvalo nějakých pětadvacet minut. Auto projelo městem, ujelo kus po státní silnici a nakonec vjelo do rezidenční čtvrti na předměstí. Tohle bylo docela jiné prostředí než okolí *rjokanu* u nádraží, ve kterém doposavad nocovali. Ze všeho kolem jen dýchal klid a luxus.

Dům sám byl úplně stejný jako všechny ostatní okolo, úpravná čtyřpatrová rezidence. Nesla hrdý nápis *Takamatsu Park Heights*, i když stála na úplné rovině a široko daleko nebyl vůbec žádný park.

Vyjeli výtahem do třetího patra a Hošino našel pod stojanem na deštníky klíč. Byt byl takzvaný *2LDK*. Se dvěma pokoji, obývákem a kombinací jídelny a kuchyně. Plus koupelna se sektorovou vanou. Všechno tam jen svítilo novotou. Zařízení bylo skoro netknuté. Ohromná televize a mrňavé stereo. Sedací souprava. V

každém z pokojů pak postel připravená k použití. V kuchyni všechno potřebné k vaření, na policích srovnané nádobí. Na zdech viselo několik zajímavých japonských dřevořezů. Vypadalo to tu málem jako v nějakých předváděcích místnostech developerské firmy, kam makléři vodívají zákazníky, kteří si chtějí koupit luxusní byt.

„Tak tohle teda není vůbec zlý!“ komentoval Hošino situaci. „Sice je to tu takový nevosobní, ale aspoň je tu čisto.“

„Je to tu moc krásné,“ vyjádřil se i pan Nakata.

Otevřeli i velikou porcelánově bílou lednici a zjistili, že je v ní nachystáno vrchovatě jídla. Pan Nakata nejprve s neurčitým brumláním zkontroloval kus po kuse všechny potraviny a nakonec vytáhl vajíčka, papriku a máslo. Papriku omyl a nakrájel nadrobno, pak ji podusil na másle. Do misky rozbil vajíčka a našlehal je jídelními hůlkami. Vybral si příhodnou pánev a navyklými pohyby zakrátko připravil dvě omelety. Opekl ještě dvě porce toustů a zanesl hotovou snídani na stůl. Ohřál vodu a uvařil černý čaj.

„Vám to teda jde od ruky,“ musel ho Hošino obdivovat. „Fakt jen koukám.“

„Nakata žil pořád sám, prosím. Takže je už zvyklý.“

„No to já teda taky žiju sám, akorát že vaření je pro mě španělská vesnice.“

„Nakata měl odjakživa spoustu času a skoro nic jiného na práci.“

Snědli tousty i omeletu. Protože ale oba měli pořád ještě hlad, připravil pan Nakata ještě smaženici ze slaniny a lístků pálivého japonského špenátu a k tomu další dva tousty. Konečně se cítili zase jako lidé.

„Takže,“ pronesl potom Hošino významně. „Vy jste teda, dědo, zabil člověka.“

„Ano prosím. Nakata zabil člověka,“ potvrdil pan Nakata. A pak vylíčil podle pravdy, jak se stalo, že někdo jako on ubodal Johnnieho Walkera.

„Ty vole…“ vydechl Hošino, když bylo vyprávění u konce. „To je teda šílený. To se nedivím, že vám to policie hned nevěřila. Já vám to teď jakž takž uvěřil, poněvač vás už znám, ale ještě přednedávnem bych vás asi taky poslal někam.“

„Ani Nakata sám se v té příhodě prosím vůbec nevyzná.“

„Každopádně ale přišel o život člověk. A když jde o smrt člověka, tak nad tím fakt nejde jen mávnout rukou. Policie teď pátrá na plný obrátky. Už vás vystopovali až na Šikoku.“

„Pane Hošino, vy máte kvůli Nakatovi samé potíže.“

„Sám se poldům ale asi přihlásit nepůjdete, co?“

„To prosím opravdu ne,“ pronesl pan Nakata překvapivě rozhodným hlasem. „Na začátku Nakata šel, ale teď už to neudělá. Musí totiž udělat jinou věc. Kdyby se teď šel přiznat policii, už by svůj úkol nemohl splnit. Celá jeho cesta na Šikoku by pak byla úplně zbytečná.“

„To asi myslíte, že bude třeba zavřít vchod?“

„Přesně tak, pane Hošino. Co bylo otevřeno, musíme zase zavřít. Pak se Nakata stane zase obyčejným Nakatou. Ale ještě předtím bude třeba vykonat i několik jiných věcí.“

„Taky nám furt pomáhá ten plukovník Sanders,“ uvažoval Hošino. „Nejdřív nám prozradil, kde je kámen, a teď se nás takhle ujal. Proč to vlastně dělá? Nebude ten chlap náhodou ze stejnýho těsta jako ten váš Johnnie Walker?“

Zamyslel se nad tím, ale jen se zamotal do marných úvah. Nakonec usoudil, že nemá cenu řešit neřešitelné.

„*Nedovedné úvahy – spousta prázdné námahy*. To teda jo,“ konstatoval se založenýma rukama.

„Pane Hošino?“ ozval se pan Nakata.

„Copak?“

„Tady prosím voní moře.“

Hošino šel k oknu, otevřel ho, vyšel na úzkou terasu a nosem natáhl do plic vzduch. Jenomže žádné moře neucítil. Jen v dálce zahlédl hájek zelených borovic. Plynuly nad ním bílé podletní mraky.

„Žádný moře necejtím,“ řekl Hošino panu Nakatovi.

Pan Nakata přišel blíž a zavětřil jako veverka. „Voní, pane Hošino. Voní a je támhle,“ ukázal směrem k borovému hájku.

„To máte teda, dědo, super čuch,“ poznamenal Hošino. „Já mám tak akorát zánět dutin, já necejtím nic.“

„Pane Hošino, nepůjdeme se tam podívat?“

Hošino se na chvíli zamyslel. Malá procházka k moři snad propána ničemu neuškodí. „OK, jdem na to.“

„Před tím si ale Nakata potřebuje ještě zajít na velkou. Nevadí?“

„Dědo, není žádnej spěch. Jen si klidně dejte načas.“

Zatímco byl pan Nakata na záchodě, porozhlédl se Hošino po bytě a důkladně prozkoumal každou součást inventáře. Přesně jak se Colonel Sanders nechal slyšet, v bytě bylo pro ně připraveno všechno, co snad mohli potřebovat. V koupelně například objevil všechny základní propriety, od holicího krému, zbrusu nových zubních kartáčků, vatovaných tamponů na čistění uší a náplastí až po cvakátko na nehty. Dokonce tam byla i žehlička a žehlící prkno.

„Zařizování stopro oddřela ta jeho sekretářka, ale musí se mu nechat, že pamatoval na všecko. Neschází fakt nic,“ řekl si Hošino pro sebe.

Otevřel šatník a našel v něm hromadu náhradního prádla a oblečení. Ani jedna aloha, jen samé fádní kostkované rozhalenky a polokošile. Všechno zbrusu nové, Tomy Hilfiger. „To ses teda, Sandersi, moc nepředved,“ prskal Hošino, i když ho nikdo nemohl slyšet. „Mohs přece na první pohled poznat, že na sebe nic jinýho než aloha košili nevezmu. Vždyť je nesundávám ani v zimě. Co by ti, dědku, udělalo, kdybys mi jich sem pár přihodil, když sis dal jinak takovou péči?“

Protože ale aloha, kterou měl na sobě, byla už opravdu silně propocená, chtě nechtě si ji vyměnil za jednu z nachystaných polokošil. Padla mu jak ulitá.

Došli pak procházkou až k pobřeží. Prošli borovým hájkem, přelezli vlnolam, slezli na pláž. Přivítalo je tiché Vnitřní moře. Posadili se vedle sebe do písku a potom dlouho jen tak beze slova seděli a dívali se, jak se na hladině zvedají vlnky, docela jako když člověk naklepává prostěradlo, a pak se zas s jen docela tichým zvukem lámou. Na širém moři bylo vidět i několik ostrůvků. Ani Hošino, ani pan Nakata nevídali moře moc často, a tak se teď té krásy nemohly nabažit.

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„To moře je ale pěkné, viďte?“

„To máte recht. Jak se na něj člověk kouká, tak ho to uklidňuje.“

„Ale pročpak to asi člověka uklidní, dívat se na moře?“

„Možná proto, že je tak veliký a úplně prázdný,“ usoudil Hošino a ukázal prstem na mořskou pláň. „No třeba kdyby tadyhle mělo prodejnu 7-Eleven a tamhle třeba Seiyu, tamhle byla pačinkárna a tady billboard na zastavárny Yoshikawa, tak to rozhodně nic uklidňujícího nebude, na to vemte jed.“

„Ano prosím. Už to tak asi bude,“ souhlasil pan Nakata a pak se na okamžik zamyslel. „A pane Hošino?“

„Copak?“

„Odpusťte, že se vás Nakata tak znenadání ptá…“

„Jen si poslužte, dědo.“

„Co je prosím vás na dně moře?“

„Na dně moře je, dědo, podmořskej svět a v něm žijou různý rostliny a zvířata, jako ryby a mušle a řasy a tak. Byl jste někdy v mořským akváriu?“

„Ne prosím. Do akvária se Nakata za celý svůj život nedostal. V Macumotu, kde moc dlouho bydlel, žádné *akvárijo* neměli.“

„No to víte, dědo, Macumoto je v horách, tam můžou mít tak maximálně Muzeum lesních hub,“ vykládal Hošino. „Na dně moře prostě žije všecko možný. Většinou to všechno dejchá kyslík rovnou z vody. Takže tam zvládaj vyžít i bez vzduchu. To bysme my nedovedli. Žijou tam tvorové hezký a takový, že se vám sbíhaj sliny, i spousta moc nebezpečnejch a nechutnejch oblud. Víte co, pane Nakato, až tohle všecko bude konečně za náma, tak já vás do ňákýho akvárka vezmu. Už jsem sám hrozně dlouho v žádným nebyl a je to tam fakt super. Počítám, že by jedno mohli mít i tady v Takamacu, když je hnedka u moře.“

„Pane Hošino, Nakata by do akvárka opravdu moc chtěl.“

„Jo mimochodem, pane Nakato?“

„Co prosím, pane Hošino?“

„Předevčírem v poledne jsme teda zvedli ten šutr a otevřeli vchod, ne?“

„Ano prosím. Nakata a pan Hošino prosím otevřeli vchod. Přesně tak. A pak Nakata usnul jako zabitý.“

„Já bych ale chtěl vědět, jestli se při tom votvírání vlastně ve skutečnosti něco stalo?“

Pan Nakata souhlasně pokýval hlavou. „Ano prosím, docela jistě se stalo.“

„Jenomže ještě nevíme co.“

Pan Nakata opět rezolutně přikývl. „Ano prosím. To ještě nevíme.“

„Takže možná… co když se to něco děje pořád, ještě i teď?“

„Ano prosím. Nakata myslí, že to tak je. Že se to něco, jak jste právě řekl, pane Hošino, děje určitě ještě teď. A Nakata jen čeká, až se to dít přestane.“

„A až se to dít přestane, všecko se zase v pořádku vrátí tam, kde to má bejt, viďte?“

Pan Nakata zavrtěl hlavou, velice důrazně. „Ne, pane Hošino. To Nakata vůbec neví. Nakata jen dělá to, co se udělat *má*. Nakata sám neví, co se přihodí potom. Nakata je hloupý a na takové těžké věci nemá hlavu. Nakata netuší, co přinese budoucnost.“

„No na každej pád asi ještě chvíli potrvá, než se to všecko vyvrbí v nějakej výsledek, ne?“

„Ano prosím. Docela jistě.“

„Do tý doby nás teda rozhodně nesmí chytit policie. Dokud zbejvá něco, co musíme udělat.“

„Ano, pane Hošino. To je úplná pravda. Nakatovi nevadí, když půjde k pánům strážníkům. On udělá všecko tak, jak mu řekne pan starosta. Ale ne teď.“

„Jo, pane Nakato,“ řekl mu na to Hošino. „Jakmile by ty parchanti slyšeli, co povídáte za divný věci, hned by vám z toho udělali takový prohlášení, že byste se nestačil divit. Jednoduše by si to sami sepsali tak, jak by se jim to hodilo do krámu. Třeba že jste se do toho baráku vydal krást, a když vás majitel vyrušil, že jste ho kuchnul kuchyňským nožem. A napsali by to tak, aby to každýmu bylo hned jasný. Jim totiž na nějaký pravdě a spravedlnosti vůbec nesejde. Když si potřebujou nahnat cifry dopadenejch zločinců, klidně si ňáký vyroběj jak nic. A vás by pak šoupli do lochu nebo do cvokárny s po zuby vozbrojenou vostrahou. Pane Nakato, to by byl váš konec. Vodtamtud už byste se jaktěživ ven nedostal. Vždyť ani nemáte peníze, abyste si vzal nějakýho slušnýho advokáta, takže by vám přidělili nějakýho státního paragrafa. To je úplně jasný, že by to tak dopadlo.“

„V takových těžkých věcech se prosím Nakata nevyzná.“

„Dejte na mě, takhle to u policajtů chodí. Já je moc dobře znám," pokračoval Hošino. „Takže vám říkám, pane Nakato, s policajtama já nechci nic mít. To jsou náramně špatný kamarádi."

„Ano prosím. Pane Hošino, máte to s Nakatou jen samé potíže."

Hošino si povzdechnul, pěkně zhluboka. „No jo, dědo, však víte, co se říká: Svinstvo si člověk vždycky vyžere i s talířem."

„Co to prosím znamená?"

„To znamená, že když už vám někdo naloží nějakou lahůdku, musíte to většinou spořádat se vším všudy."

„Jenomže, pane Hošino, když někdo bude jíst talíř, tak musí umřít. A pokazí si i zuby. A bude ho bolet v krku."

„No to je fakt," kroutil Hošino hlavou. „Proboha proč by vlastně někdo měl chroupat talíře?"

„Tomu Nakata moc nerozumí, vždyť je hloupý. Svinstvo, no prosím, ale talíř se mu zdá být k jídlu už moc tvrdý."

„To je pravda. Tak to už asi taky začínám hloupnout. Sorry, dědo, ale ani já nejsem žádnej génius, víte? No, každopádně jsem chtěl tím říct jedno jediný. Když už jsem s váma přišel až sem, tak se o vás taky postarám až do konce, aby se vám nic nestalo. Já prostě nevěřím, že jste udělal něco špatnýho. Já vás v tom, dědo, nenechám. To by teda mý akcie pěkně klesly."

„Pane Hošino, vy jste toho pro Nakatu tolik udělal. Nakata ani neví, jak by vám za to všechno měl poděkovat," pravil dojatě pan Nakata. „Neračte si teď prosím myslit, že snad chce zneužívat vaší dobroty, ale mohl by na vás Nakata mít ještě jedno přání?"

„Sem s ním."

„Budeme nejspíš potřebovat nějaké auto."

„To jako z *rentalu*, nebo co?"

„Račte odpustit, Nakata neví, co je *rentál*, ale auto může být úplně jakékoli. Malé nebo velké, to je jedno, hlavně abychom nějaké měli."

„Dědo, to je snadný. Na auta já jsem přeborník. Tak si pak ňáký vypůjčíme. A to teda jako někam pojedem?"

„Ano prosím. Možná budeme muset někam jet."

„Teda dědo, víte co vám řeknu?"

„Ano, pane Hošino?"

„S váma se člověk fakt nikdy nenudí. Je toho spousta, co nechápu, ale tohle vím nabeton. Vy se mi prostě neomrzíte.“

„Nakata vám, pane Hošino, moc děkuje, že jste mu to řekl. Teď už je úplně klidný. Ale, pane Hošino?“

„Copak?“

„Víte, že Nakata vlastně pořádně neví, co to znamená, když se něco omrzí?“

„To bude asi tím, dědo, že vám se jaktěživ nic neomrzelo, žejo?“

„Ano prosím. To Nakata ani jednou nezažil.“

„No jestli já si to hned nemyslel.“

37

Cestou zastavíme v jednom z větších měst a dáme si něco k jídlu, zajdeme do supermarketu a stejně jako prvně i teď nakoupíme vodu a potraviny, nakonec po prašné cestě vyjedeme do hor ke srubu. Uvnitř je všechno tak, jak jsem to před týdnem zanechal. Otevřu okno a pořádně vyvětrám. Potom uložím nákup. „Chtěl bych se teď trochu natáhnout," říká pan Óšima a s tváří v dlaních zívne. „Včera jsem toho vážně moc nenaspal."

Zřejmě je opravdu dost unavený. Roztáhne si po posteli deky, zachumlá se do nich tak, jak je, otočí se ke zdi a okamžitě usne. Otevřu jednu vodu a uvařím kafe, naleju ho do termosky. Pak vezmu prázdné kanystry a zajdu do lesa k prameni nabrat vodu. I v lesích je všechno tak, jako když jsem tu byl poprvé. Vůně trávy, ptačí zpěv, bublání potoka, vítr, který šumí mezi stromy, třepetající se listí. Mraky nad hlavou se zdají být skoro na dosah ruky. Zdá se mi to všechno tak důvěrně známé, skoro jako by to bylo mou přirozenou součástí.

Zatímco pan Óšima spí, sednu si na verandě do židle, popíjím čaj a čtu si knížku. Je o Napoleonově tažení do Ruska v roce 1812. Zásluhou téhle války, vedené ve velkém stylu, ale z praktického hlediska úplně zbytečné, položilo na 400 000 francouzských vojáků své životy uprostřed neznámé, ohromné země. Velice krutý byl samozřejmě už samotný boj. Bylo málo lékařů i nedostatek léků, a tak těžce ranění vojáci umírali za hrozného utrpení, bez pořádné péče. Umírat takhle bylo strašné, ale nebylo to ještě nic proti tomu, kolik lidí pomřelo na následky hladu a zimy, což samozřejmě nebyla o nic příjemnější smrt. Usazený s bylinkovým čajem na verandě uprostřed ptačího štěbetání si představuju ruská bitevní pole, na kterých víří větrem hnaný sníh.

Když přečtu asi tak třetinu knihy, dostanu najednou starost o pana Óšimu a zajdu se podívat, co dělá. Může spát, jak hluboce chce, ale přece jenom je trochu zvláštní, jak je potichu. Jeden málem neví, jestli je ještě tady. Ale je to v pořádku, je tu, leží přikrytý tenkou dekou a sotva znatelně oddechuje. Když přijdu docela blízko, vidím, jak se mu docela maličko zdvihají a klesají ramena, nahoru a dolů. Stojím u něj a chvilku se na ta ramena dívám. Najednou si vzpomenu, že je pan Óšima vlastně žena. Většinou na to vůbec nemyslím. Většinou pana Óšimu beru jako normálního chlapa. Tak, jak to dozajista chce i on sám. Když ale spí, cítím, jako by se zvláštně *vracel nazpátek* ke svému ženství.

Vyjdu zas na verandu a čtu si dál. Má mysl se vrátí zpátky mezi vršící se zmrzlá těla na předměstí Smolenska.

Zhruba po dvou hodinách se pan Óšima probudí. Vyjde na verandu a chviličku se dívá, jestli mu snad nezmizelo auto. Jeho zelený roadster je totiž skoro celý pokrytý bílým prachem z vyschlé lesní cesty. Pan Óšima se protáhne a přisedne si na židli vedle mě.

„Letos prý bude období deštů jen slabé," mhouří pan Óšima oči. „To teda není moc dobrá zpráva. Když málo naprší, budeme v Takamacu bez vody."

„Ví slečna Saeki, kde teď jsem?" zeptám se já.

Pan Óšima zavrtí hlavou. „Tentokrát jsem jí nic neřekl, promiň. O téhle chatě by se ona radši neměla dozvědět. Vůbec je spousta věcí, o kterých by se toho měla dozvědět co nejmíň. O čem nebude mít tuchy, to se jí nemusí složitě odklízet z cesty, a tím míň pak bude problémů."

Kývám. Přesně tak jsem to chtěl.

„Ona už měla problémů i tak až nad hlavu," dodá pan Óšima.

„Říkal jsem slečně Saeki, že mi docela nedávno umřel otec," povídám já. „I to, že ho někdo zabil. Ale o tom, že po mně jde policie, neví nic."

„Víš, já mám dojem, že už toho asi stejně dost tuší, i když jsme jí ani já, ani ty nic neříkali. Ona není dnešní. Takže i kdybych za ní zítra ráno přišel a řekl jí třeba ‚Tamura už musel odjet, chvíli teď bude někde cestovat a mám vás pozdravovat', už by se mě nejspíš

na nic dalšího ani neptala. Kdybych sám neřekl víc, tak by prostě asi jen přikývla a naoko to mlčky akceptovala.“ Kývám.

„Ty by ses s ní ale chtěl vidět, viď?“

Mlčím. Nevím, jak bych se nejlíp vyjádřil. I když je odpověď jasná jak facka.

„Docela s tebou soucítím, ale jak už jsem řekl prve, bude lepší, když budete nějaký čas od sebe,“ povídá pan Óšima.

„Víte, já mám stejně dojem, že už se s ní asi víckrát nesetkám.“

„Možná máš pravdu,“ připustí pan Óšima po kratší úvaze. „Ale člověk nemá soudit, dokud se věci doopravdy nestanou. Ledacos není takové, jak se to navenek jeví. To je docela samozřejmé.“

„Tak mě napadá, co vlastně doopravdy cítí slečna Saeki?“

Pan Óšima přimhouří oči a zadívá se na mě. „Jak to myslíš?“

„No prostě… kdyby třeba věděla, že mě už víckrát neuvidí, cítila by to samé, co teď cítím já?“

Pan Óšima se usměje. „Proč se proboha na něco takového ptáš mě?“

„Protože si s tím sám nevím rady. Proto se ptám vás. To je poprvé, co mám někoho rád, co po někom toužím. A poprvé, co snad i někdo touží po mně.“

„Takže máš v hlavě zmatek a nevíš, kudy kam?“

„Takže mám v hlavě zmatek a nevím, kudy kam.“

„A moc rád bys věděl, jestli i člověka, kterého máš rád, trápí stejně intenzívní a čistý cit jako tebe samotného, když tě vidí…“ pokračuje pan Óšima.

Vrtím hlavou. „Na to vůbec nemyslím. Tím se všecko jen zkomplikuje.“

Pan Óšima se na chvíli beze slova zahledí do lesa. Ptáci přeletují z větve na větev. Pan Óšima se dívá, ruce složené za hlavou.

„Moc dobře chápu, co zrovna cítíš,“ říká mi. „Jenomže rozuměj: tyhle věci si musíš přebrat a zvážit opravdu jen ty sám. Nikdo jiný to za tebe neudělá. Taková už je láska, milý Kafko Tamuro.

Sám zažíváš její nádheru, co bere dech, sám bloudíš v jejích temných propastech. Musíš jí vzdorovat vlastním tělem a vlastní myslí.“

V půl třetí se vydá na cestu z hor.

„Zásoby jídla by ti měly vystačit tak na týden, když budeš šetřit. Do té doby se vrátím. Kdybych snad náhodou nemohl přijet já, dám vědět bratrovi a jídlo přiveze on. Z místa, kde bydlí, to sem stihne i za hodinu. Už jsem mu říkal, že jsi tady. Takže si nedělej žádné starosti. Rozumíš?“

„Rozumím,“ přitakávám.

„Další věc – už jsem to asi říkal, ale jestli náhodou půjdeš do lesa, dávej na sebe veliký pozor. Kdo se tady ztratí, ten už z lesů nevyjde.“

„Budu dávat bacha.“

„Krátce před vypuknutím druhé světové války se tu konaly veliké manévry jednotek císařské armády. Aby se vidělo, jaké bude válčit s Rusy v tajze na Sibiři. Já ti o tom ještě neříkal?“

„Vůbec,“ odpovídám.

„Já vážně dost často zapomínám na podstatné věci,“ odhrne si pan Óšima z čela ofinu.

„Jenomže tady to vůbec nevypadá jako na Sibiři v tajze.“

„To opravdu ne. Zdejší lesy jsou listnaté a tajga je jehličnatá. Ale s tím si armáda hlavu nedělala. Jim šlo o nácvik bojů s přesuny vojsk v plné polní uprostřed hlubokých lesů.“

Nalije si z termosky kávu, kterou jsem uvařil, trochu přisladí a s požitkem se napije.

„Lesy armádě pronajal na její žádost můj pradědeček. Ať se tu prý jen ráčí zařídit, jak jí bude libo. Stejně je sám k ničemu nevyužíval. Vojáci sem připochodovali stejnou cestou, co jsme my vyjeli autem. A pak vešli do lesů. Když ale pak za několik dní manévry skončily, zjistilo se při nástupu, že dva vojáci chybí. Zmizeli v lesích i s veškerou výzbrojí. V obou případech šlo o sotva odvedené brance. Armáda po nich pochopitelně pátrala s nasazením všech prostředků. Ale po vojácích jako by se slehla zem.“

Pan Óšima si lokne kávy.

„Dodnes se neví, jestli se ztratili, nebo jestli dezertovali. Jisté je, že lesy kolem jsou hluboké a není v nich nic, co by se dalo jíst.“

Kývám.

„Vedle světa, ve kterém žijeme, existují ještě jiné, paralelní světy. Ty do nich můžeš vstoupit, do jisté míry. Můžeš se z nich i

šťastně vrátit. Když si ovšem dáš pozor. Jakmile totiž překročíš jistou hranici, návrat už není možný. Ztratíš cestu zpátky. Je to labyrint. Víš, kde poprvé vymysleli labyrint?“

Vrtím hlavou.

„Na princip labyrintu přišli lidé poprvé, alespoň co současné znalosti sahají, ve starověké Mezopotámii. Věštívali tam osud z tvaru vyvržených zvířecích – nebo možná někdy i lidských – střev. Obdivovali jejich složitý tvar. Labyrint je v podstatě odvozený od střev. Jinými slovy, principy labyrintu si neseš už sám v sobě. A jim pak odpovídá i bludiště vnějšího světa.“

„Metaforicky,“ doplním.

„Přesně tak. Je to vzájemná metafora. Věci kolem tebe jsou jen obrazem toho, co máš v sobě. A co máš v sobě, je jen obrazem toho, co je kolem tebe. Kdykoliv se proto vydáš do labyrintu okolního světa, vydáváš se na cestu sám sebou. A to je mnohdy setsakra nebezpečná cesta.“

„Jako když Jeníček s Mařenkou zabloudí v lese?“

„Přesně tak. Ztratíš se jako Jeníček s Mařenkou. Lesy tě chytnou do pasti. Ať si na ně vymyslíš sebelepší fintu, kolem vždycky číhají ptáci s očima na stopkách, aby mohli přiletět a sesbírat drobky, co sis jimi značil cestu.“

„Budu dávat pozor,“ ujistím ho.

Pan Óšima složí střechu auta dozadu a posadí se za volant. Nasadí si sluneční brýle, položí ruku na řadicí páku. Lesem se rozezní povědomý hukot motoru. Pan Óšima si shrábne vlasy dozadu, pokyne mi na pozdrav a odjede. Nad cestou ještě chvíli víří prach, ale i ten nakonec rozfouká vítr.

Vejdu do srubu, lehnu si na postel, kde až doposud vyspával pan Óšima, a zavřu oči. Když se to tak vezme, vlastně jsem toho minulou noc taky moc nenaspal. Z deky i z polštáře to ještě dýchá jeho přítomností. Vlastně spíš jeho spánkem, než jím samotným. Ponořím se do těch neznatelných stop. Usnu a spím asi půl hodiny, když se najednou ozve hlasité žuchnutí. Větve zapraskají pod čímsi těžkým, něco spadne na zem. Ten zvuk mě probudí. Vstanu, vyběhnu na verandu a rozhlížím se po okolí, ale nikde nic zvláštního nezahlédnu. Možná že to byl jen jeden z těch tajemných zvuků, které les občas vydává. Nebo se mi to třeba jen zdálo ve spaní. Nedokážu to posoudit.

Sedím ještě chvíli na verandě, a než se slunce skloní k západu, ještě si čtu.

Připravím si jednoduchou večeři, mlčky a osaměle ji sním. Uklidím nádobí a pak se zabořím do staré pohovky a myslím na slečnu Saeki.

„Pan Óšima říkal, že je slečna Saeki chytrá. A že má svůj styl," povídá Kluk, co se mu říká Vrána.

Sedí vedle mě na pohovce. Stejně jako onehda v otcově pracovně.

„Takový ty rozhodně nejsi," nechá se slyšet.

Ne, takový ty rozhodně nejsi. Slečna Saeki dokázala projít vším možným – někdy skoro i nemožným. Ví spoustu věcí, o kterých ty nemáš ani potuchy, má i spousty citových zkušeností, které zatím tobě úplně scházejí. Dovede rozlišit, co je v životě důležité, a co jsou jen malichernosti. Musela udělat řadu důležitých rozhodnutí a na vlastní oči pak viděla jejich následky. Takový ty nejsi, rozhodně ne. Ty nejsi nic víc než dítě, tvoje zkušenosti neobsáhnou víc, než jen jeden hrozně omezený svět. Tolik ses snažil, abys získal sílu. Dobrá, přiznejme, že se ti to v jistém ohledu i povedlo. Ale mezi všemi těmi novými stránkami nového světa, co se kolem tebe otevřel, mezi těmi ses úplně ztratil. Na ty jsou totiž, kamaráde, tvoje dosavadní zkušenosti krátké.

Už je to tak, ztratil ses. Nemáš jasno v ničem, ani jestli vlastně ženské mají sexuální touhy, nebo ne. Když se to vezme teoreticky, tak je samozřejmě mít musí. To je jasné i tobě. Nemáš ale nejmenší tušení, jak tyhle záležitosti fungují v praxi ani jaký je to asi pocit. S tvým vlastním chtíčem je to snadné. Jednoduché až k pláči. Když ale přijde na stejné téma u žen, a konkrétně u slečny Saeki, jeden se v tom nadobro ztratí. Když tě slečna Saeki objímala, zažívala to samé potěšení, co ty? Nebo něco úplně jiného?

Čím víc o tom přemýšlíš, tím víc tě začíná zlobit, že je ti teprve patnáct. Nejen zlobit, tebe zachvacuje beznaděj. Kdyby ti tak bylo už aspoň dvacet, nebo třeba i takových osmnáct, každopádně ne směšných patnáct, určitě bys chápal slečnu Saeki líp, nedělalo by ti problém porozumět smyslu toho, co říká a co dělá. A mohl bys na

to i líp reagovat. Dějí se kolem tebe úžasné věci. Dost možná, že se dějí poprvé a naposled a víckrát už nepřijdou – a o to jsou úžasnější. A ty, ty je nechápeš. Z kůže bys nad tím vyletěl.

Představuješ si, co asi právě dělá. Dnes je pondělí, to je v knihovně zavřeno. Co asi slečna Saeki dělává, když má volno? Představíš si ji, jak sedí sama v pokoji. Jak uklízí, vaří, pere, nakupuje – všechny tyhle výjevy. Čím víc si toho představuješ, tím víc tu na tebe začíná všechno padat. Chtěl by ses stát nebojácnou černou vránou a odletět odsud pryč. Vzlétnout na nebesa, přeletět přes hory, svojí milé na okénko usednout. A pak se na ni dívat a dívat.

Možná že je ale slečna Saeki právě v knihovně, že zašla do tvého pokoje. Klepe na dveře. Nikdo jí neodpovídá. Ani není zamčeno. Pak pochopí, že tam nejsi. Nejsou tam ani tvoje věci. A postel je úpravně ustlaná. Uvažuje, kam jsi mohl jít. Možná že na tebe i nějakou dobu čeká. Možná se na to posadí za stůl, opře bradu do dlaní, dívá se na *Kafku na pobřeží* a přemýšlí o dávných dobách v tom obraze zakletých. Ale ať čeká, jak chce, ty se nevracíš. Nakonec ji čekání omrzí a ona odchází pryč. Jde na parkoviště, nasedne do svého volkswagenu, nastartuje motor. Nechceš, aby odjela. Chceš být s ní, pevně ji obejmout, poznat smysl každičkého jejího pohybu. Ale nejsi s ní. Jsi daleko od všech lidí, úplně sám v pustině.

Zalezeš do postele, zhasneš světlo a přeješ si, aby se v pokoji objevila slečna Saeki. Nemusela by to ani být ta reálná. Úplně by stačila ta patnáctiletá. Chceš ji prostě vidět, v jakékoli podobě, i kdyby se ti měla zjevit jako oživlý duch nebo přízrak. Toužíš ji mít u sebe. Toužíš po tom tak, že ti z té touhy málem praská hlava, máš pocit, že musíš celý vybuchnout. Ale ať je tvá touha sebesilnější, ona se neobjeví. Jen za oknem je slyšet lehounký vítr. Občas hlubokým hlasem zavolá noční pták. Tajíš dech, napínáš zraky do tmy. Naslouchášzvukům větru. Snažíš se z toho všeho vyčíst nějaký smysl. Odhalit nějaké znamení. Kolem tebe však jsou jen různé stupně tmy. Nakonec to vzdáš. Zavřeš oči. A usneš.

38

Ve zlatých stránkách, které našel v bytě, vyhledal Hošino půjčovny aut a do jedné z nich hned zatelefonoval.

„Stačil by nám obyčejnej sedan, tak asi na dva tři dny. To auto může bejt i menší, ale prosím vás: hlavně ať neni nijak nápadný."

„Jistě pane," pravil hlas ze sluchátka. „Ovšem dovolujeme si vás upozornit, že naše půjčovna disponuje výhradně vozy značky Mazda, takže bychom vám žádný nápadný sedan stejně nemohli poskytnout, ani kdybyste si to výslovně přál. Můžete být naprosto bez obav."

„Tak to jsem rád."

„Co byste říkal třeba *familii?* To je spolehlivý vůz, za nenápadnost vám ručíme vlastní hlavou."

„Super, tak jo. Vemem si tu famíliji." Půjčovna sídlila kousek od nádraží. Hošino ujednal, že si auto za hodinu vyzvednou.

Zajel tam sám taxíkem, ukázal kreditní kartu a řidičský průkaz, auto si půjčil pro začátek na dva dny. Bílá *familia* skutečně na parkovišti nepůsobila nijak nápadně. Vlastně už ani nemohla vypadat nenápadněji. Jak ji jeden spustil z očí, měl opravdu velké problémy vzpomenout si, jaké že to vlastně viděl auto.

Cestou domů ve *familii* z půjčovny se Hošino ještě zastavil v knihkupectví a koupil plán Takamacu a autoatlas Šikoku. A poněvadž opodál ještě zahlédl obchod, kde prodávali CD, zastavil se i tam a poohlédl se po Beethovenově *Arcivévodském triu.* Prodejna byla jen taková, jaké člověk obvykle najde u městské autostrády, a oddíl s klasickou hudbou nebyl největší, takže *Arcivévodského tria* tam měli všeho všudy jeden kus, vydání za sníženou cenu. V podání Milionového tria bohužel nebylo, ale aspoň si ho mohl Hošino koupit za nějakých tisíc jenů.

Vrátil se domů a našel pana Nakatu v kuchyni, jak s bravurní zručností smaží ředkev *daikon* k večeři. Bytem se linula lákavá vůně. „Nakata měl prosím spoustu času, a tak připravil k jídlu všechno možné," pravil pan Nakata skromně.

„To je bezva, dědo. Vždyť jsme doposavad nejedli než venku. Už mám na pořádný domácí jídlo fakt velkou chuť," přiznal Hošino. „Mimochodem, sehnal jsem to auto. Stojí před barákem. Vyjedem si někam hned teď?"

„Ne prosím. To bude úplně stačit i zítra. Dnes by si Nakata rád ještě trochu popovídal s kamenem."

„Pro mě za mě, proč ne. Popovídat si, to je důležitá věc. Ať už je to, s kým chce a s čím chce, vždycky je lepší do toho jít než jenom tak mlčet a koukat. Já když řídím kamión, tak si taky pokaždý vyprávím s motorem. Když se pozorně zaposlouchám, tak se pak ledacos dozvím."

„Ano prosím. To si Nakata také myslí. S motorem si sice povídat nedovede, ale popovídání je opravdu dobrá věc, ať už jeden mluví, s kým chce."

„Poslechněte, a když si tak povídáte s tím kamenem, rozumíte si?"

„Ano prosím. Nakata má dojem, že už si s kamenem pomalu začíná rozumět."

„Tak to je bezva. Jo mimochodem, pane Nakato, není ten kámen třeba nějak naštvanej, že jsme ho sem donesli? Neni mu to nějak proti mysli?"

„Ne prosím. Vůbec nic takového. Nakata má prosím dojem, že je tomu kameni docela jedno, kde zrovna je."

„Tak to je skvělý," oddechl si Hošino. „Bejt na mě naštvaný ještě i kamení, moh bych se rovnou zahrabat."

Čas, který zbýval do večera, strávil poslechem *Arcivévodského tria.* Nahrávka měla do okázalé lehkosti v podání Milionového tria každopádně dost daleko, z tohohle provedení dýchala naopak zemitá festovnost, Hošinovi to ale až tak nevadilo. Natáhl se na pohovku a zaposlouchal se do tónů klavíru a smyčců. Hluboká, krásná melodie jako by mu proudila přímo do hrudi, rafinované harmonie fugy mu rozechvívaly mysl.

Slyšet přitom tuhle muziku ještě před týdnem, nejspíš by z ní nepochopil ani notu, napadlo Hošina. A bodejť by jo, když by se ji

taky pochopit asi ani nesnažil. A vida, stačilo, aby ho nečekaná shoda okolností zavedla do jedné mrňavé kavárny, kde se v přepychové židli napil extrovního kafe, a najednou té hudbě rozumí prakticky sám od sebe. Hošinovi to celé připadalo jako velice významná příhoda.

Aby si svou novou schopnost prověřil, ještě několikrát si celé CD vyposlechl, pěkně od začátku do konce. Album kromě *Arcivévodského klavírního tria* obsahovalo ještě další, takzvané *Geistertrio,* od stejného skladatele. Ani to nebyla vůbec špatná skladba, *Arcivévodské trio* se ale Hošinovi líbilo víc. Jako by mělo mnohem větší hloubku. Pan Nakata mezitím seděl v koutku místnosti skloněný nad kulatým, bílým kamenem a něco mu mumlavým hlasem vypravoval. Sem tam přikývl nebo si přihladil dlaní vlasy. Pohromadě v jedné místnosti se tak každý v tichosti věnovali svému.

„Nevadí vám, že vám do toho povídání pouštím muziku, pane Nakato?“ zeptal se nakonec Hošino pro jistotu.

„Ne prosím, ani docela málo. Hudba Nakatu opravdu neobtěžuje. Hudba, to je pro něj, jako by foukal vítr.“

„No dovolte, dědo,“ načertil se Hošino. „Hudba, to přece není žádnej vítr!“

Úderem šesté zahájil pan Nakata přípravy k večeři. Upekl lososa, připravil zeleninový salát. Na talířky vyrovnal různé předem připravené dušené dobroty. Hošino si mezitím zapnul televizi a podíval se na zprávy. Zajímalo ho, jestli se nedozví něco nového o vyšetřování vraždy v Nakanu, ze které je pan Nakata podezřelý, ale o celém případu nepadla zmínka. Jen samé unesené holčičky, izraelsko-palestinské tahanice, masové dopravní nehody na čínských silnicích, bandy zlodějů aut s cizinci v čele, rasistické narážky ministrů, propouštění u hlavních firem informačního průmyslu a jinak nic. A ani jedna pozitivní zpráva.

Usadili se proti sobě za stůl a pustili se do večeře.

„Ty brďo, to je ale dobrota,“ dal se hned slyšet Hošino. „Vy máte dědo, opravdickej talent.“

„To prosím Nakata slyší doopravdy rád. Víte, že vlastně dnes poprvé někdo ráčil sníst, co Nakata uvařil?“

„Ale dědo, copak jste nikdy nejedl třeba s kamarádama nebo s rodinou?“

„Ne prosím. Nakata měl za společnost jenom kočičky, ale ty prosím jedly něco úplně jiného než on.“

„To je teda fakt,“ přikývl Hošino. „Každopádně ale vaříte vážně suprově. Zvlášť ty dušený věci se vám moc povedly.“

„Nakata je moc rád, že vám ráčilo chutnat. Poněvadž neumí číst, dělává občas strašně hloupé chyby a pak se leckdy dějí neuvěřitelné věci. Proto Nakata používá pořád jen ty samé potraviny a uvaří vždycky docela stejná jídla. Kdyby dovedl číst, uvařil by vám určitě něco onačejšího.“

„Dědo, mně to ohromně chutná i tak.“

„Pane Hošino?“ začal pan Nakata slavnostně a celý se přitom napřímil.

„Copak?“

„Neumět číst, to je opravdu moc hrozná věc.“

„To docela určitě jo,“ řekl Hošino. „Ale koukněte, víte, že tadyhle v bookletu vod cédéčka píšou, že prej Beethoven byl úplně hluchej? A Beethoven, to byl pane Nakato, *nějakej* hudební skladatel. Ten proslul už vod mládí jako nejlepší klavírista Evropy. A prej si taky získal ohromnou reputaci i jako interpret. Jenomže pak jednoho dne vohluch vlivem ňáký choroby na vobě uši. No neslyšel už skoro vůbec nic. Víte, co to pro hudebního skladatele musí bejt, když nic neslyší?“

„Nakata myslí, že si to dovede představit.“

„Když, pane Nakato, takovej skladatel přestane slyšet, tak je to jako když kuchař ztratí chuť. Jako když žába přijde vo plovací blány. Nebo jako kdyby šoférovi náklaďáku zabavili řidičák. Z toho by se teda asi každýmu zatmělo před vočima a nevěděl by kudy kam, nemyslíte? Ale Beethoven, to byl jinačí frajer. Trochu skleslej z toho asi byl, to jo, ale pane Nakato, nevzdal to. ‚Co, *tomuhle* říkáte problém?‘ řek si a naschvál začal fikat jednu za druhou takový skladby, že mu z toho lezla ještě mnohem hlubší a nádhernější muzika, než dřív. To teda klobouk dolů. Třeba zrovna tohle *Arcivévodský trio*, co jsem teďka poslouchal, to právě složil, když už slyšel úplný houby. Takže, dědo, když neumíte číst, tak je to sice blbý, i votravný, ale neni to až zas taková trága. Dívejte se na to takhle: Číst sice nedovedete, ale zato umíte fůru jinejch věcí, který jen tak někdo nedokáže. No třeba teď jste si tu jen tak jako by nic povídal s kamenem, ne?“

„Ano prosím. Opravdu, Nakata dokáže mluvit s kamenem. A dříve dovedl i s kočičkami.“

„No vidíte. To právě obyčejný lidi nesvedou. Můžou přečíst třeba celou knihovnu, ale s kamenem nebo kočkou si neřeknou jediný slovo.“

„Ale víte, pane Hošino, Nakatovi se teď často zdává takový sen. V tom snu Nakata dovede číst. Stalo se něco, díky čemu to dokáže. Už není tak hloupý. Nakata je rád, jde do knihovny a čte si spoustu knížek. Říká si, jak je skvělé, že je dovede přečíst. Čte si jednu knížku za druhou. Pak ale najednou zhasne v místnosti světlo a kolem je úplná tma. Světlo někdo vypnul. Není vůbec nic vidět. Nakata už nemůže číst. A pak se probudí. Ať si je to třeba jen sen, ale umět číst a přečíst si knížku je náramná věc.“

„Hmmmm,“ odtušil Hošino. „Já teda číst umím, ale knihy stejnak skoro nečtu. Nikdo holt neni dokonalej.“

„Pane Hošino?“ otázal se pan Nakata.

„Copak?“

„Co prosím máme dnes za den?“

„Měla by bejt sobota.“

„Takže zítra bude neděle?“

„Většinou to tak bejvá.“

„Mohl byste nás zítra ráno někam zavézt?“

„Milerád, dědo. Kampak to bude?“

„To ještě Nakata neví. Vymyslí to, až nasedneme do auta.“

„Vy mi to asi nebudete věřit, ale přesně tohle jsem čekal, že mi řeknete,“ povzdechl si Hošino.

Když se druhý den v sedm ráno vzbudil, byl už pan Nakata vzhůru a připravoval v kuchyni snídani. Hošino zašel do koupelny, pořádně se vydrhnul ve studené vodě a oholil elektrickým holicím strojkem. K snídani měli horkou rýži, polévku *misoširu* s lilkem, sušenou makrelu a nakládanou zeleninu. Hošino si přidal.

Zatímco pan Nakata sklízel ze stolu, pustil si mladík znovu televizi. Tentokrát k vraždě v Nakanu přeci jen něco málo zpráv bylo. „Přestože od tragického případu uplynulo již více než deset dní, stále nebyly objeveny žádné podstatné stopy,“ konstatoval tiše hlasatel NHK. Na obrazovce se objevil záběr domu s honosnou branou. Postávali před ní policisté u natažených provazových zábran.

„Ani pátrání po umělcově synovi, který těsně před nehodou zmizel neznámo kam, nepřineslo zatím žádné výsledky. Policie dále hledá i nezvěstného muže ze sousedství ve věku okolo šedesáti let, který bezprostředně po tragické události přišel na strážnici celý případ ohlásit. Stále bohužel není jasné, zda a jaký byl mezi oběma zmizelými vztah. Vzhledem k tomu, že zařízení domu nejeví známky poškození, má policie zato, že motivem vraždy zřejmě byly vzájemné osobní neshody mezi vrahem a obětí, a proto nyní blíže zkoumá zejména osobní život zavražděného sochaře Tamury. Dovolujeme si vás zároveň upozornit i na výstavu, kterou jako hold mistrovu životnímu dílu otvírá Tokijská národní galerie moderního umění od…“

„Tyjo, dědo,“ zavolal Hošino na pana Nakatu do kuchyně.

„Ano prosím?“

„Neznáte náhodou syna toho zavražděnýho chlápka z Nakana? Mělo by mu prej bejt asi tak patnáct.“

„Toho Nakata bohužel nezná. Jak už vám tuhle říkal, Nakata zná jenom pana Džonyho Wolkra a jeho pejska.“

„Aha?“ podivil se Hošino. „Poldové ho totiž hledaj stejně jako vás. Je to nějakej jedináček, dočista bez sourozenců. Prej nemá ani mámu. Před tou vraždou se zdejchnul z domu a pak někde zmizel.“

„Opravdu?“

„Moc se o tom ještě neví,“ poznamenal Hošino. „Policajti teda vědí mnohem víc, akorát že si to nechávaj skoro všechno pro sebe. Podle toho, co říkal plukovník Sanders, tak natuty vědí, že jste tady v Takamacu, dědo, a že je s váma jistej pohlednej mladík jménem Hošino. To ale do televize neříkaj. Maj strach, že kdyby to vybreptali do světa, tak jim zdrhneme někam pryč. Takže navenek hrajou, že přesně nevědí, kde jsme. To jsou přece mrchy.“

V půl deváté oba nastoupili do *familie,* zaparkované na chodníku před domem. Pan Nakata navařil na cestu do termosky horký pražený čaj, na hlavu si narazil svou obligátní pomačkanou horolezeckou čepici a s deštníkem a plátěnou kabelou v rukou se usadil na sedadle pro spolujezdce. I Hošino se už už chystal vzít si svou nezbytnou kšiltovku Chunichi Dragons, ale ještě včas se na sebe stačil podívat v předsíni do zrcadla. Policie už nepochybně ví, že *neznámý mladík* nosí s oblibou právě pokrývku hlavy s emblémem Chunichi Dragons, zelené sluneční brýle značky Ray

Ban a košile s havajským vzorem. Nehledě na to, že podobné čepice tady v Kagawské prefektuře nevezme na hlavu skoro nikdo, je už samotná jejich kombinace se zelenými rejbankami a aloha košilí nápadná opravdu na sto honů. Na což pochopitelně myslel i Colonel Sanders, a připravil mu i tuhle docela obyčejnou tmavomodrou polokošili. Ten myslí vážně na všechno. Půjde se bez čepice a bez brýlí.

„Takže, kam se jede, dědo?“ otázal se Hošino, než vyjeli.

„Na tom prosím vůbec nesejde. Jezděte prostě dokola městem.“

„To vám je fakt jedno, kam pojedem?“

„Ano prosím. Jeďte třeba na nějaké své oblíbené místo. Nakata se mezitím trochu porozhlédne z okna.“

„Pěkný,“ konstatoval Hošino. „Heleďte, já řídil už pro domobranu i pro přepravní firmu, takže si troufám tvrdit, že řídit fakt umím. Jenomže, kdykoliv sednu za volant, tak mám taky stanovenej jasnej cíl. A za tím cílem jedu, hezky nejkratší cestou. Tak jsem na to taky zvyklej. Jakživ po mně nikdo nechtěl, abych *prostě někam jel*. Takový požadavky mě vážně trochu vytáčejí.“

„Račte prosím prominout.“

„To nic, neomlouvejte se. Udělám, co budu moct,“ řekl Hošino a zasunul do přehrávače kompakt s *Arcivévodským triem.* „Holt teda budu jezdit sem tam po městě a vy se mi, dědo, dívejte z toho okna. OK?“

„Ano prosím. To bude úplně stačit.“

„Až uvidíte, co hledáte, tak zastavíme. Zbytek už se nám nejspíš nějak vyvrbí, ne?“

„Ano. To je prosím docela možné,“ souhlasil i pan Nakata. „Bylo by to aspoň docela vhodný, řekl bych,“ poznamenal Hošino a rozložil si na klíně plán města.

Jezdili pak kolem dokola po Takamacu. Hošino si dělal zvýrazňovačem do mapy značky. Jakmile kompletně projeli některý blok, zkontroloval, že opravdu nevynechali žádnou ulici, a začali projíždět dalším blokem. Občas zastavil a napil se čaje nebo vykouřil Marlborku. K tomu všemu si pořád dokola pouštěl *Arcivévodské trio*. V poledne si pak zašli do jídelny na *karé*.

„Poslouchejte, dědo, ale co my to vlastně vůbec hledáme?“ zeptal se Hošino, když dojedli.

„To prosím Nakata sám neví. Ale…“

„… je mi to jasný, až to uvidíte v reálu, tak to poznáte, žejo?“

„Ano prosím. Přesně tak.“

Hošino jen bezmocně zavrtěl hlavou. „Že já se vás vůbec ptám, když už dopředu vím, co mi odpovíte.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Než to objevíme, bude to možná trvat dlouhou dobu.“

„To nevadí. Uděláme, co svedem. Už jsme na rozjetý lodi.“

„Pane Hošino, my pojedeme lodí?“ zeptal se pan Nakata. „Ne, aspoň v to zatím doufám,“ zněla odpověď.

Ve tři odpoledne se stavili v kavárně a Hošino si dal kávu. Pan Nakata se po dlouhém váhání rozhodl pro studené mléko. Hošino už začínal být pěkně unavený. Skoro nemluvil a už ho ani nebavilo dál poslouchat své *Arcivévodské trio.* Na neustálé projíždění tím samým místem opravdu nebyl stavěný. Byla to nuda, člověk si pořádně ani na plyn nešlápnul a musel neustále dávat velký pozor. Občas se míjeli s policejním autem a Hošino dělal všechno možné, aby se s policisty nesetkal pohledem. Zdálky se vyhýbal i policejním budkám. Ona i taková velenenápadná mazda familia může vzbudit podezření policie, když se jí ukáže na očích popadesáté. Navíc musel dávat víc než kdy jindy pozor, aby třeba náhodou neťukl do nějakého auta.

Mezitím co Hošino řídil, pohled v jednom kuse upřený do mapy, díval se pan Nakata ven, bez pohnutí a obě ruce složené na okně, jako nějaké dítě nebo dobře vychovaný pejsek. Opravdu to vypadalo, že něco ze všech sil hledá. Do večera spolu ti dva v autě skoro nepromluvili, každý pohroužený do svého vlastního úkolu.

„Co poříáááád hledáááááš, láááááásko máááááá…“ začal si nakonec ze zoufalství notovat začátek jednoho ze šlágrů Jósuje Inoueho. Další slova si moc nepamatoval, ale nenechal se tím odradit a zbytek písně si dotvořil sám.

… a nenacháááááááázíííííííííš, a venku se náááám už stmíííívááááá a jáááá máááááám hlad k zbláázněníí a jezdím jak blbej furt dokoláááááááá…

V šest se konečně vrátili domů.

„Pane Hošino, zítra bychom měli zase pokračovat," řekl pan Nakata.

„Vždyť už jsme projeli křížem krážem celý město. Fakt nevím, kam bysme tak zejtra ještě mohli jet," opáčil Hošino. „Teď bych se chtěl na něco zeptat zase já vás, můžu?"

„Jistě, pane Hošino. Co to prosím bude?"

„Co budeme jako dělat, jestli to, co hledáme, nenajdem tady v Takamacu?"

Pan Nakata se podrbal dlaní ve vlasech. „Jestli to nenajdeme tady v Takamacu, budeme se nejspíš muset vydat někam dál."

„Skvělý," pokýval Hošino hlavou. „A jestli to nenajdeme ani pak, co navrhujete dalšího?"

„Pokud to nenajdeme ani pak, tak asi budeme muset hledat ještě dál," pravil pan Nakata prostě.

„To jako budeme furt hledat dál a dál? Chodit se džbánem, dokud se nám ucho neutrhne?"

„Ano prosím. Nakata má ten dojem," přikývl pan Nakata. „Ale pane Hošino, Nakata něčemu nerozumí. Proč by se mělo někomu utrhnout ucho, když chodí se džbánem? Ten se přece na uši nezavěšuje."

Hošino nad tím jen vrtěl hlavou. „To máte teda pravdu. A vidíte, já si toho doteďka nevšim. Fakt, proč by se vlastně mělo někomu trhat ucho?"

„Je to prosím zvláštní."

„No jó, co naděláme," shrnul debatu Hošino. „Jak se nad tím člověk zamyslí, začne to bejt všecko ňáký zamotaný. Hele, dědo, já bych džbány a uši prozatím nechal stranou, jo? Teď bych spíš potřeboval vědět, jak daleko až v tom pátrání hodláme zajít. Aby se nám to drobet nevymklo z ruky a nepátrali jsme pak nakonec až někde v Kóči nebo po Ehime. To bysme tu mohli bejt klidně do podzimu."

„To je prosím docela možné. Jenže, pane Hošino, ať už na podzim, nebo v zimě, Nakata to, co hledá, najít prostě musí. Vy mu samozřejmě nemůžete pomáhat pořád. Až nebudete moci, bude Nakata chodit pěšky a hledat sám."

„No uvidíme," zamumlal Hošino spíš pro sebe. „A nemoh by třeba bejt ten náš kámen tak hodnej a říct nám taky jednou něco

konkrétnějšího? Aspoň přibližný místo, kde hledat, fakt stačí jen naznačit?“

„Račte prosím odpustit – on je ten kámen takový mlčenlivý.“

„No super. Kámen je mlčenlivej a my abysme si všecko hledali sami,“ hudroval Hošino. „Kámen je mlčenlivej, a nejspíš to třeba ještě bude i neplavec, co? OK, nebudem to radši dál rozebírat. Půjdem pěkně spát a zejtra se uvidí.“

Druhý den se všechno opakovalo téměř navlas stejně. Hošino prokřižoval západní část města a řídil přitom stejným způsobem jako včera. Plán města žloutl od zvýrazňovače čím dál víc. Proti předchozímu dni se změnila snad jen frekvence Hošinova zívání, kterého teď bylo o něco víc. I pan Nakata pořád stejně tiskl obličej na sklo, a s vážným pohledem bez ustání vyhlížel záhadné cosi. Za celou dobu spolu téměř nepromluvili slova. Hošino s rukama na volantu dával pozor na policii, pan Nakata neúnavně pátral. Ale bez výsledku.

„Dnes máme prosím pondělí?“ otázal se pan Nakata.

„Tak tak. Včera byla neděle, takže dneska máme pondělí,“ odpověděl mu Hošino. A začal si ze zoufalství prozpěvovat písničku, která ho právě napadla.

Tak už tu máme pondělí
a zejtra přijde úterý
Mravenečkové jsou pilný
a vlaštovky elegantní
Cigára drahý a západ slunce červenej…

„Pane Hošino?“ zeptal se o něco později pan Nakata. „Copak?“

„To se přeci člověku neomrzí, dívat se, jak mravenci pracují, viďte?“

„To je pravda,“ přisvědčil Hošino.

V poledne zašli do jedné *unagije* a dali si *unadon*, s polední slevou. Ve tři hodiny se stavili v kavárně, Hošino na kávě a pan Nakata na chaluhovém čaji. V šest hodin večer byla už mapa žlutá jak citrón a v ulicích města byly dokonale anonymními pneumatikami vozu mazda familia vyježděné hotové koleje. S výsledkem pořád beze změny nulovým.

„Co to vlastně pořád hledáméééé," zazpíval si Hošino už docela slabým hlasem.

…a kdy to konečně najdeméééé
Vždyť už jsme objeli celý městooooo
A mě už docela bolí prdéééééél
Navrhuju to zabalíííííít…

„Teda jestli to takhle půjde dál, tak je ze mě za chvíli hotovej písničkář," usoudil Hošino.

„Co to prosím pěkně bylo?" otázal se pan Nakata.

„Ale nic, dědo. Taková sranda, úplně neškodná."

Nakonec raději vyjeli z Takamacu a po státní silnici se vraceli domů. A tehdy si Hošino, zabraný do úvah, popletl místo, kde měli zahnout vlevo. Zkusil se vrátit zpátky na hlavní, ale cesta se klikatila v tak prapodivných úhlech a bylo v ní tolik jednosměrek, že se brzy nadobro přestal orientovat. Než se nadál, byli v nějaké docela neznámé obytné čtvrti. Kolem se táhly ulice s luxusními domy, obehnanými vysokými zdmi. Ulice zvláštně tiché, na kterých nikde nebylo vidět živáčka.

„Nemůžem bejt nijak daleko vod našeho baráku, ale přísahám vám, vůbec se tady nevyznám," zaparkoval Hošino auto na příhodném nezastavěném místě, vypnul motor, zatáhl ruční brzdu a rozložil mapu. Přezkoumal název čtvrti a číslo bloku na sloupu elektrického vedení a zkusil vyhledat to místo na mapě. Ale asi už měl unavené oči, protože hledal marně.

„Pane Hošino?"

„Copak?"

„Promiňte, že vás Nakata ruší, když máte tolik práce, ale tamhle před vraty je nějaká cedule a na ní je něco napsáno."

Hošino zvedl oči od mapy a zadíval se směrem, kam ukazoval prst pana Nakaty. Táhla se tam vysoká zeď, o kus dál byla starobylá brána a vedle ní visela veliká dřevěná cedule. Černá křídla vrat byla otevřená dokořán.

„Kómurova pamětní knihovna," četl Hošino nápis. „Ty brďo, tady v tomhle zapadákově mají knihovnu. No na knihovnu teda vůbec nevypadá. Tohle je spíš regulérní palác."

„Říkáte prosím Kómurova pamětní knihovna?"

„Přesně tak, dědo. Asi ji tu otevřeli na památku nějakýho pana Kómury. I když teda nemám tuchy, kdo to vlastně byl.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“ ozval se Hošino, už zase zahloubaný do mapy. „Je to tady.“

„Co jako je tady?“

„Tohle je to místo, co Nakata takovou dlouhou dobu hledal.“

Hošino vzhlédl od mapy a zadíval se panu Nakatovi do očí. Pak se nevěřícně zadíval na bránu do knihovny. Ještě jednou si pomalu pročetl celý nápis na ceduli. Vytáhl krabičku Marlbor, vyndal cigaretu, zapálil si laciným umělohmotným zapalovačem. Pomalu natáhl kouř a vyfoukl ho otevřeným oknem ven.

„Fakt?“

„Ano prosím. Bez nejmenších pochyb.“

„Pane Nakato, znáte taky to přísloví, že náhoda je blbec?“ otázal se Hošino.

„Přesně tak prosím. Naprosto tak, jak říkáte,“ souhlasil beze zbytku i pan Nakata.

39

Druhý den v horách uplyne stejně jako každý jiný, pomalu a jako z jednoho kusu. Tady se od sebe jednotlivé dny liší snad jen počasím. Kdyby i tenhle rozdíl zmizel, ztratí tu člověk v tu ránu pojem o čase. Hodiny se bezcílně šinou vpřed pustým oceánem, jako loď, která ztratila kotvu.

Pokud počítám dobře, musí dnes už být úterý. Slečna Saeki bude docela jistě jako vždycky – samozřejmě pokud budou mít zájem – provázet po knihovně návštěvníky. Stejně jako v den, kdy jsem poprvé prošel branou Kómurova památníku já. V lodičkách na tenkých vysokých podpatcích stoupá schodištěm. Ztichlou knihovnou se rozléhá zvuk kroků. Lesklé punčochy, bílá blůza, malé perlové náušnice, na stole plnicí pero Mont Blanc. Klidný úsměv (za kterým se táhne dlouhý stín zadumání). To všechno se teď zdá být tak vzdálené. Skoro mám dojem, že to nikdy neexistovalo.

Sedím na pohovce ve srubu, cítím vůni jejího vybledlého potahu a znovu myslím na sex se slečnou Saeki. Vybavuju si všechno, pěkně popořadě. Jak se svléká. Jak uléhá do postele. Nemusím snad dodávat, že mi z toho pěkně stojí. Opravdu moc. A už mě ani nebolí, jakože až do včerejška bolel. Ani žalud už nemám tak zčervenalý.

Když už mě všechny ty sexuální představy unaví, vyjdu ven a dám si svou obvyklou sestavu cviků. U zábradlí verandy procvičím břišní svaly. V rychlém sledu dělám dřepy a pak provedu nemilosrdnou protahovací sestavu. Pořádně se zapotím, takže namočím v lese u pramene ručník a tím se vydrhnu. Studená voda trochu zchladí mé rozbouřené smysly. Pak se usadím na verandě a pustím si z MD walkmanu Radiohead. Od chvíle, co jsem utekl z domu, poslouchám skoro pořád to samé. *Kid A* od Radiohead,

Greatest Hits od Prince a občas i *Myfavourite things* od Johna Coltrana.

Ve dvě hodiny odpoledne – přesně ve chvíli, kdy v knihovně začíná prohlídka – si znovu vyjdu do lesa. Dám se stejnou pěšinkou, jako prve, a zakrátko dorazím na známou mýtinu. Tam se posadím do trávy. Opřený o kmen stromu se dívám vzhůru na nebe, které se nade mnou kulatě otevírá mezi trčícími větvemi. Tu a tam zahlédnu kusy bílých mraků, které nahoře plují. Až sem sahá bezpečná zóna. Ještě se můžu bez problémů vrátit do srubu. Tohle byl zatím jen labyrint pro začátečníky, v řeči videoher jasný *Level 1*, co uhrajou úplně všichni. Pokračovat dál znamená vlézt do docela jinačí hry. Pěšinka se čím dál víc úží a skomírá, až ji pohltí moře zeleného kapradí.

Ale to mě neodradí, abych se nevydal ještě o kus dál.

Chci totiž vědět, kam až se v tomhle lese dá zajít. Jistěže vím, že tu hrozí nějaké nebezpečí. Chci se ale na vlastní oči a na vlastní kůži přesvědčit, jak velké a jakého druhu. Nemůžu jinak. Jako by mě něco zezadu popohánělo.

S očima na stopkách sleduju tu chatrnou cestičku, která vede dál. Stromy jsou najednou majestátnost sama, vzduch kolem houstne a těžkne. Nad hlavou se mi proplétají větve tak, že téměř není vidět na oblohu. Poslední stopy léta, které ještě před chvilkou visely ve vzduchu kolem, jsou pryč. Vypadá to, že tady už žádná roční období neplatí. A ke všemu úplně ztrácím jistotu, že jsem vůbec ještě na cestě. Může to být cesta, může to být i něco, co se jako cesta jen tváří. V okolním dusném pachu zeleně začínají být veškeré definice podivně vágní. Správné se mísí s nesprávným. Nad hlavou mi na okamžik pronikavě zakráká jediná osamělá vrána. Velice pronikavě. Možná, že to má být varování. Zastavím se a opatrně obhlédnu okolí. Postupovat dál bez pořádného vybavení už by byl hazard. Budu se muset vrátit.

Nejde to ale nijak snadno. Vracet se bude možná mnohem těžší než postupovat vpřed. Stejně jako když ustupovaly Napoleonovy armády. Cesta není skoro k rozpoznání a stromy se okolo mě slévají do jednolité hradby, která mi brání v postupu. V uších mi podivně hlasitě zní můj vlastní dech. Připomíná mi průvan odněkud z kraje světa. Před očima mi třepotavě přelétne

černočerný motýl velký jako dlaň. Jeho tvar připomíná skvrnu od krve, kterou jsem onehdy objevil na svém bílém triku. Vynoří se ze stínu stromů, pomalu se vznáší prostorem, pak znovu zapluje do stínu a zmizí. Jakmile motýl zmizí, všechno kolem jako by ztěžklo a vzduch se o poznání ochladil. Co když jsem sešel z cesty? Zaplaví mě strach. Vrána nad mou hlavou znovu krátce a pronikavě zakráká. Stejný pták jako před chvílí, i poselství se zdá být stejné. Zastavím se a ještě jednou se podívám nad sebe. Vránu ale nezahlédnu. Zato, jako by se právě rozpomněl, začne v náporech foukat pořádný vítr a hromady zčernalého listí pod mýma nohama vydávají naráz prapodivné zvuky. Za zády jako by se mi přehnalo velikou rychlostí několik tmavých stínů. Okamžitě se otočím, ale nikde nic.

Nakonec se mi ale přece jen podaří vrátit se zpátky na kruhovou mýtinu, do tajné bezpečné zóny. Znovu si sednu do trávy, zhluboka se nadechnu a vydechnu. Zvednu pohled do kulatého, jasného výřezu poctivé oblohy a znovu a znovu se ujišťuju, že jsem doopravdy zpátky ve svém světě. Strach, který na mě padl po cestě zpátky, ve mně ale ještě dlouho přetrvává, jako zbytky sněhu v koutě zahrady. Srdce mi občas nepravidelně zabuší, pořád ještě mám trochu husí kůži.

Ten večer proležím ve tmě se zatajeným dechem a s očima dokořán otevřenýma a čekám, jestli se někdo neukáže. Modlím se, aby se někdo objevil. Nevím, jestli to bude fungovat. Ale soustředím se ze všech sil. Velice si *to* přeju. A moc toužím po tom, aby má touha měla nějakou konkrétní odezvu.

Přání se mi ale nesplní, touha zůstává nevyslyšená. Slečna Saeki se nezjevila minulé noci a nezjeví se ani tuhle. Ani opravdová, ani přízračná, ani ta patnáctiletá. Tma zůstane stále stejně temná. Než se mi povede usnout, ještě na mě přijde nepříjemná erekce. Mnohem silnější než kdy předtím. Do masturbace se ale nepouštím. Přivolávám si vzpomínky na milování se slečnou Saeki a soustředím se, abych na sebe nesahal. Se zatnutými pěstmi usínám. Přeju si, aby se mi zdálo o ní. Ale namísto toho se mi zdá o Sakuře.

Možná to ani není sen. Na to je všechno až moc výrazné, až moc kompaktní. Žádné vágní neurčitosti. Nevím, jak bych to celé

měl nazvat. I když nahlíženo čistě jako jev to nejspíš sen bude. Jsem u Sakury v bytě. Spí v posteli. Já ležím ve svém spacáku. Stejně jako když mě u sebe tuhle nechávala přespat. Čas se vrátil zpátky a já stojím na křižovatce.

Probudí mě hrozná žízeň, vylezu ze spacáku a jdu se napít vody. Vypiju jí několik sklenic, pět nebo šest. Jsem od hlavy k patě pokrytý tenkou vrstvou potu a mám pořád hroznou erekci. Předek boxerek je od ní celý vyboulený. Je jako nějaké cizí zvíře, s vlastním rozumem, fungující podle svého. Když se napiju vody, okamžitě si z ní ta věc vybere svůj díl. Do ticha je přímo slyšet, jak ji do sebe nasává.

Postavím sklenici do dřezu, chvíli se opírám o zeď. Chtěl bych se dovědět, kolik je hodin, ale nemůžu najít hodiny. Asi je zrovna nejhlubší část noci, doba, ve které i hodiny samotné někam zmizí. Stojím u Sakuřiny postele. Záclonou proniká do pokoje svit pouliční lampy. Sakura leží na břiše a tvrdě spí. Zpod tenké přikrývky vykukují její dvě pěkná malá chodidla. Za mými zády jako by někdo tajně zapnul nějaký spínač. Ozve se suché tiché cvaknutí. Stromy se vrství přes sebe, brání mi ve výhledu. Tady už neexistují roční doby. Rozhodnu se a lehnu si vedle Sakury. Pod vahou dvou těl malá postel pro jednoho zapraská. Cítím její zátylek, stoupá z něj lehký pach potu. Položím jí zezadu ruku na boky. Sakura jako by něco zamumlala, ale stále ještě spí. Pronikavě zakráká vrána. Podívám se nad sebe. Ale žádnou nevidím. Nevidím ani na nebe.

Nadzdvihnu tričko, které na sobě Sakura má, a položím ruce na její hebká prsa. Vezmu do prstů bradavky. Tak, jako bych měl v ruce knoflíky u rádia a chtěl naladit stanici. Můj trčící penis se těsně dotýká vnitřní strany jejích stehen. Sakura ale ani nedutá. Ani se jí nezrychlí dech. Asi je právě uprostřed hlubokého snu. Znovu zakráká vrána. Znovu se mi něco snaží říct. Jenže já jejímu poselství nedokážu porozumět.

Sakuřino tělo je horké a stejně jako moje zmáčené potem. Risknu to a zkusím ji obrátit. Pomalu si ji otáčím na záda. Hluboce zavzdychá. Ale ani tohle ji, zdá se, neprobudilo. Přiložím ucho k jejímu břichu, rovnému jako arch rýsovacího papíru, a snažím se zaslechnout ozvěny snů v labyrintu pod jeho povrchem.

Erekce stále nemizí. Vypadá to, jako by snad neměla zmizet nikdy. Sundám její malé, bavlněné kalhotky. Pomalu je z ní stáhnu. Přiložím dlaň na její ochlupení, prsty se zlehka dotknu toho, co je pod ním. Všechno je tam horké a svůdně vlhké. Pomalu začnu pohybovat prsty. Sakura stále ještě neotvírá oči. Jen si ze svého hlubokého sna povzdychne ještě hlouběji.

V tu chvíli jako by v nějakém záhybu uvnitř mě něco prorazilo skořápku. Najednou jako bych měl oči i uvnitř a mohl se dívat i do sebe. Ještě nevím, jestli je *ta věc* ve mně dobrá nebo špatná. Ať je to ale, jak chce, nic s tím nenadělám. Nemůžu to ani podporovat, ani zarazit. Zatím je to jen takový slizký objekt bez tváře. Snad se to proklube ven s tím správným obličejem, shodí to ze sebe svůj rosolovitý obal. Pak už budu vědět, co to je zač. Teď to ale ještě není nic víc než *znamení.* Natahuje ruce, co možná rukama ani nejsou, snaží se vyhmátnout nejslabší místo skořápky. Dívám se, jak se to rodí.

Rozhodnu se.

Kdepak, nerozhodnu. Tohle totiž není žádné rozhodnutí, ani omylem. Protože už nemám na vybranou. Strhnu ze sebe boxerky, vytáhnu penis ven. Obejmu Sakuru, roztáhnu jí nohy od sebe, vniknu dovnitř. Není to vůbec nic těžkého. Je úplně měkká, já úplně tvrdý. Penis už mě ani trochu nebolí. Žalud se mi už za těch pár dní stačil zocelit. Sakura pořád ještě zůstává ve svém snu. Ve snu, do kterého se jí teď cpu já.

Najednou otevře oči. A pozná, že jsem v ní.

„Hele, Tamuro, co to sakra děláš?“

„Mám dojem, že jsem právě v tobě, ne?“

„Ale proč, proboha?“ řekne Sakura hrozně studeným hlasem. „Vždyť jsem ti přece říkala, že tohle nesmíš!“

„Já jsem si nemoh pomoct.“

„Okamžitě toho nech, slyšíš? Koukej *to* ze mě hned vyndat!“

„To nejde,“ řeknu. A zavrtím hlavou.

„Tamuro, poslouchej. Za prvé: já mám kluka. Za druhé, co mi vůbec lezeš do mýho snu? To se prostě nedělá.“

„Já vím.“

„Ještě přece není pozdě. Jsi sice ve mně, ale ještě ses ani nepohnul. Ani jsi nevystříknul. Jenom seš ve mně, jako bys o něčem přemejšlel. Že jo?“

Kývám.

„Běž ven," říká, jako by se chtěla dohodnout. „Běž ven a zapomenem na to. Oba, já i ty. Jsem tvoje sestra a ty můj brácha. I když nakrásně nejsme pokrevní příbuzný, jsme brácha a sestra. Chápeš? Jsme rodina. Tohleto se nesmí."

„Už je pozdě," přeruším ji.

„Proč?"

„Protože jsem se už rozhodl," slyším se říkat.

„Protože ses už rozhodl," opakuje Kluk, co se mu říká Vrána.

Nehodláš se už dívat, jak si tě okolnosti podávají sem a tam. Nehodláš se už nechávat vytáčet a mást. Už jsi zabil otce. Už jsi poznal a zneuctil matku. Už jsi uvnitř sestry. Jestli kletba skutečně platí, ty jí už vzdorovat nehodláš. Naopak máš teď v úmyslu dotáhnout její program až do samého konce. Setřást si její tíhu ze zad, jak rychle to jen bude možné a dál pokračovat už ne jako čísi kalkul, ale jen jako ty sám. To si přeješ ze všeho nejvíc.

Zakrývá si oběma rukama obličej, vzlyká. Je ti jí líto. Už ale nemůžeš couvnout. Tvůj penis v nijako by byl čím dál větší a tvrdší. Jako bys v ní snad zapouštěl kořeny.

„Dobře, jak myslíš. Vidím, že je to zbytečný," říká. „Ale pamatuj si jednu věc. Teď jsi mě právě znásilnil. Mám tě ráda, ale tohleto jsem nechtěla. Už se možná nikdy neuvidíme. Ať budeš chtít sebevíc. Opravdu jsi to tak chtěl?"

Nic jí na to neodpovíš. Vypínáš veškeré myšlení. Přitáhneš si ji blíž a začneš se v ní pohybovat. Nejprve pomalu a pozorně, pak prudce. Pokoušíš se vrýt do paměti stromy, které míjíš, abys věděl, kudy se máš vrátit, ale jsou všechny naprosto stejné a tebe pohltí anonymní moře. Sakura se se zavřenýma očima poddává tvým pohybům. Neříká nic. Neodporuje. Jenom se dívá stranou, prázdně a bez výrazu. Ty ale cítíš tělesnou rozkoš, kterou zakouší, docela jako by to byla prodloužená součást tebe samého. Teď už to chápeš. Stromy se vrství jeden přes druhý, jejich temná hradby ti blokuje výhled. Ptáci už pro tebe nemají žádný vzkaz. A pak vystříkneš.

A pak vystříknu.

Otevřu oči. Ležím v posteli, úplně sám. Je hluboká noc. Kolem dokola nic než hluboká tma, ze které se ztratily všechny hodiny. Vstanu z postele, svléknu prádlo, vodou z kuchyně z něj smývám semeno. Nemanželské dítě, vyvrhnuté tmou, bílé, těžké, mazlavé. Piju jednu sklenici vody za druhou. Mou žízeň to ale uhasit nemůže. Jsem strašlivě sám. Tak strašně, že to přesahuje samotu člověka v hlubokých nočních tmách uprostřed lesů. Neexistují roční doby, neexistuje světlo. Vrátím se k posteli, posadím se na ni, zhluboka dýchám. Tma mě pohltí.

Teď se konečně to *něco*, co máš v sobě, ukáže ve své pravé podobě. Odpočívá to tu jako temný stín. Skořápka zmizela. Je nadobro rozbitá a kamsi odhozená. A ty máš na rukou něco hustého. Vypadá to jako lidská krev. Dáš si ruce před oči. Je tu ale moc tma, než abys něco zahlédl. Je moc velká tma. Jak venku, tak i uvnitř.

40

Hned vedle cedule s nápisem *Kómurova pamětní knihovna* byla informační tabule, na které bylo napsáno, že mají v knihovně zavřeno každé pondělí, v pracovní dny otevřeno vždycky od jedenácti do pěti hodin, vstup že je zdarma a pro případné zájemce že se každé úterý ve dvě hodiny pořádají prohlídky památníku. Hošino to všechno panu Nakatovi přečetl.

„Dneska máme pondělí, to maj zrovna zavříno," řekl potom a podíval se na hodinky. „Jenže pondělí nepondělí, stejně jsme tu po zavíracích hodinách. Takže je to fuk."

„Pane Hošino?"

„Copak?"

„Tadyta knihovna ale vypadá docela jinak, než ta, co jsme v ní byli posledně."

„No jo, to totiž byla veliká veřejná knihovna, jenže tahle je soukromá. Tady jedou v jinačím stylu."

„Nakata ale nerozumí jedné věci. Co je to prosím, když je knihovna *soukromá?*"

„No, to prostě znamená, že ji tu vybudoval nějakej magnát, co rád četl a pak sem šoupnul ty hromady knížek, co nasbíral, aby byly přístupný všem. Aby si v nich zkrátka lidi četli, jak budou chtít. Ale že se mu povedla. Už jenom podle tyhle přepychový brány to musí bejt něco."

„Co je to prosím vás magnát?"

„To je, dědo, vlastně takovej bohatej člověk."

„A je v tom rozdíl, když je někdo magnát, a když je jen bohatý?"

„No jo, rozdíl, rozdíl. Já ani nevim. Ale řek bych, že magnát bude takovej – asi víc kulturní."

„Kulturní prosím?"

„No, von totiž boháč může bejt každej, na to mu stáčej jen prachy. I já nebo vy, pane Nakato, kdybysme měli peníze, tak jsme hnedka boháči a šmytec. Ale magnáti, to bysme bejt ještě nemohli. To by nám teda trvalo mnohem delší dobu."

„Protože je to moc složité, viďte?"

„To si pište, že je to složitý. Ale my si s tím nemusíme vůbec dělat hlavu, pane Nakato. Z nás stejně jaktěživ nebudou ani ty blbý *vobyčejný boháči."*

„Pane Hošino?"

„Copak?"

„Jestli tu tedy mají zavřeno každé pondělí, tak to znamená, že když sem přijdeme zítra v jedenáct hodin, bude už knihovna otevřená, viďte?"

„Už to tak bude, dědo, když je zejtra úterý."

„Bude smět dovnitř i Nakata?"

„Tady na tý ceduli píšou, že dovnitř smí každej. Takže coby vás tam nepustili."

„I když Nakata neumí číst?"

„Jasně že jo. Voni to tam nekontrolujou u dveří, jestli umíte, nebo ne, nebojte," uklidňoval Hošino pana Nakatu.

„V tom případě by Nakata dovnitř opravdu rád šel."

„OK. Takže co abysme sem zejtra ráno zajeli a šli se tam podívat oba," vymyslel Hošino plán. „Jo, při tý příležitosti bych se chtěl ještě ujistit: Jsme tu teda dovopravdy správně? Konalo se celý tohle velký pátrání kvůli něčemu, co je v tyhle knihovně?"

Pan Nakata smekl svou turistickou čepici a několikrát si přejel dlaní své nakrátko ostříhané vlasy. „Ano prosím. Nemůže to být jinak."

„Čili už nemusíme dál hledat?"

„Ne prosím. Odteď už nemusíme hledat vůbec nic."

„Tak to jsem doopravdy rád," oddechl si Hošino. „Už jsem se bál, že tu vážně skejsneme do podzimu."

Oba se pak vrátili do páně Sandersova apartmánu, tam usnuli jako zabití a následujícího dne v 11 hodin vyrazili na cestu do Kómurovy knihovny. Jelikož od jejich bydliště nebyla víc než dvacet minut pěšky, vydali se tam po svých. Ráno předtím ještě Hošino zajel vrátit auto do půjčovny u nádraží.

Když oba dorazili ke knihovně, našli její bránu otevřenou dokořán. Počasí toho dne vypadalo na pořádný pařák a v okolí proto bylo všechno pokropené vodou. Za branou bylo vidět pečlivě udržovanou zahradu.

„Takže, dědo," pravil Hošino těsně před branou.

„Měli bysme si ujasnit, co se bude dít, až vejdeme dovnitř. Ptám se radši takhle dopředu, aby mě pak nezaskočilo, až třeba vyvedete nějakou nepředloženost. Musím se prostě sám trochu připravit."

Pan Nakata se zamyslel. „Co se bude dít, až vejdeme dovnitř, to ještě Nakata sám netuší. Ale jelikož přece jdeme do knihovny, říká si, jestli si třeba nejdřív nepřečíst nějakou knížku. Nakata si vybere nějakou s fotografiemi nebo obrázky a vy si, pane Hošino, vyberete, jakou budete chtít."

„Jasný. Jdem do knihovny, tak začneme čtením. To má logiku."

„Co máme dělat dál, můžeme vymyslet i za chvíli."

„Dobře. Co máme dělat dál, budeme řešit za chvíli. To je taky rozumnej nápad," souhlasil Hošino.

Prošli krásnou, vzorně pěstěnou zahradou, a přes starobylou vstupní halu vešli do knihovny. Hned za vchodem byl pult, u kterého seděl štíhlý, pohledný mladík. V bílé zapínací bavlněné košili. V malých brýlích. S dlouhým úzkým pramenem vlasů do čela. Hošina napadlo, že vypadá docela jako nějaká postava ze starého filmu od Francoise Truffauta. Jakmile je ten pohledný mladík uviděl, hezky se na ně usmál.

„Dobrý den," řekl Hošino vesele.

„Dobrý den," řekl i mladík. „Vítejte u nás."

„No, víte, my bysme si chtěli přečíst nějaký knížky."

„Samozřejmě," přikývl pan Óšima (protože to byl opravdu on). „Samozřejmě. Čtěte si tu, jak vám bude libo. Tohle je naprosto otevřená knihovna. Regály jsou volně přístupné a vybírejte si z nich podle libosti. Katalog máme na kartotéčních lístcích. Vyhledávat ovšem lze i pomocí počítače. Kdybyste čemukoliv nerozuměli, kdykoliv se na mne bez váhání obraťte, rád vám pomohu."

„To vám moc děkujeme."

„Zajímal by vás nějaký speciální obor, nebo snad hledáte nějaký konkrétní titul?“

Hošino zavrtěl hlavou. „To vlastně ani ne. Já jsem říkal knížky, ale vona by nás spíš zajímala celá tahle knihovna. My jeli náhodou kolem a tady to vypadalo zajímavě, tak jsme se chtěli kouknout dovnitř. Ta budova je fakt nádherná.“

Pan Óšima s chápavým pousmáním vzal do ruky dlouhou, vzorně ořezanou tužku.

„Zdaleka nejste první návštěvníci, které zaujala.“

„Tak to je fajn,“ uklidnil se Hošino.

„Pokud byste měli čas, koná se dnes od dvou hodin malá prohlídka knihovny s výkladem. Tak jako každé úterý odpoledne, mají-li návštěvníci zájem. Vedoucí knihovny vám podrobně vysvětlí celou její historii. Vybrali jste si pro návštěvu ten nejlepší den.“

„Tak to by mohlo bejt zajímavý. Co říkáte, půjdem na tu prohlídku, pane Nakato?“

Zatímco si spolu Hošino a pan Óšima povídali přes pult, žmoulal pan Nakata v rukou svou turistickou čepici a nepřítomně těkal pohledem po místnosti, ale jakmile zaslechl Hošina vyslovit své jméno, naráz se vzpamatoval.

„Stalo se něco, prosím?“

„Teď jsem se právě dověděl, že se ve dvě bude konat prohlídka tyhle knihovny. Co vy na to, půjdeme se podívat?“

„Ano, pane Hošino. Nakata velmi děkuje. Na prohlídku půjde opravdu rád.“

Pan Óšima si je oba se zájmem prohlížel. Pan Nakata a pan Hošino – jak a kde se proboha tihle dva dali dohromady? Na příbuzné zrovna nevypadají. Ani věkem, ani vizáží se k sobě ani trochu nehodí. Nemají společného snad vůbec nic. A ten starší, Nakata, navíc mluví docela dost divně. Jako by se v něm něco pořád zadrhávalo. Ale špatný dojem to v žádném případě nedělá.

„Přijeli jste zdaleka?“ otázal se pan Óšima.

„Jo, jedeme z Nagoje,“ odpověděl rychle Hošino, dřív než stačil pan Nakata cokoliv říct. Jakmile by pan Nakata řekl to své „Nakata prosím přijel z Nakana“ nebo něco podobného, všechno by se jen a pouze zkomplikovalo. O tom, že je stařík podobný panu Nakatovi zapletený do případu nakanské vraždy, se už přece mluví

i v televizních zprávách. Naštěstí tam ale, aspoň co je Hošinovi známo, nezveřejnili žádné jeho fotografie.

„To je tedy pořádná dálka," uznal pan Óšima.

„Ano prosím. Museli jsme přijet přes most. Byl moc veliký a krásný," vložil se pan Nakata do hovoru.

„To je tedy pravda. Je to vážně velký most. Já sám jsem přes něj bohužel ještě nejel," přiznal pan Óšima. „Postavit jej stálo neuvěřitelnou spoustu času i peněz. Podle toho, co psali v novinách, se prý veřejnoprávní společnost, která most i dálnici spravuje, za rok dostane do schodku zhruba sto miliard jenů. Většinu toho musíme všichni splácet ze svých daní."

„Nakata prosím dobře nerozumí, co je to sto *milijard.*"

„Upřímně řečeno, to si nedokážu představit ani já," přitakal pan Óšima. „Po překročení jisté hranice množství si už spojitost s realitou nezachová nic. Na každý pád jsou to ale pěkné peníze."

„Tak vám teda pěkně za všecko děkujeme," vpadl pro jistotu do hovoru Hošino. Jeden nikdy neví, co všechno z takového pana Nakaty může vylézt, když ho nikdo nehlídá. „Když chceme na tu prohlídku, stačí když ve dvě přijdem sem?" zeptal se ještě.

„Přesně tak. Přijďte ve dvě hodiny a vedoucí vás provede," přisvědčil pan Óšima.

„A do tý doby si budem číst támhle," konstatoval Hošino.

Než se pan Óšima zas vrátil k rozdělané práci, chvilku se za oběma ještě díval a v prstech točil zamyšleně tužkou.

V regálech si oba našli knížky, jaké se jim líbily. Hošino si vybral *Beethovena a jeho dobu,* pan Nakata si nanosil publikace s fotografiemi nejrůznějšího nábytku a rozložil si je po stole. Pak obhlédl zkoumavě místnost jako ostražitý hlídací pes, na všechno si sáhl, všude přivoněl, prohlížel si jedno místo po druhém. Naštěstí ve studovně ještě dlouho po dvanácté nebyl kromě nich jediný návštěvník, takže takové chování nebudilo pozornost.

„Hele, dědo?" zavolal najednou potichu Holino. „Ano? Co si prosím přejete?"

„Sorry, že to na vás tak znenadání vytahuju, ale prosím vás: Byl bych rád, kdybyste už radši vůbec nikomu neříkal, že jste přijel z Nakana."

„Pročpak, prosím?"

„To vám teď asi v krátkosti nevysvětlím, ale každopádně vás o to prosím. Vono by to na spoustu lidí nemuselo působit dobře, kdyby se dozvěděli, odkud jste.“

„Nakata rozumí,“ řekl pan Nakata s hlubokou úklonou. „Obtěžovat jiné lidi není správné. Proto Nakata udělá, co říkáte, pane Hošino, a o tom, že přišel z Nakana, nepoví nikomu ani slovo.“

„To od vás bude moc hezký,“ řekl Hošino. „Mimochodem co ta vzácná věc, kterou hledáme? Už jste něco našel?“

„Ne prosím, pane Hošino. Nakata zatím nenašel nic.“

„Místo je ale každopádně správný, ne?“

Pan Nakata přikývl. „Ano prosím. Večer před spaním si toho Nakata spoustu řekl s kamenem. Je úplně jisté, že jsme na místě, kde máme být.“

„Tak to je super.“

Hošino pokýval hlavou a pak se zas vrátil k Beethovenovu životopisu. Beethoven prý byl velice pyšný člověk, který bezmezně věřil svému talentu a ani náhodou nehodlal poklonkovat před šlechtou. Domníval se, že umění, ušlechtilá manifestace vzletných hnutí mysli, je tou nejvznešenější věcí na světě, něčím, čemu je třeba vzdávat úctu a čemu má sloužit veškerá politická i ekonomická moc. Když Haydn pobýval v nějakém šlechtickém domě (což on pobýval téměř pořád), jídával se služebnictvem. V Haydnově době náleželi hudebníci mezi čeleď – a samotného Haydna, upřímného a družného člověka, nepochybně jíst se služebnictvem těšilo víc než nějaké formální stolování s pány.

Ne tak Beethovena. Toho takové ponižující zacházení přivádělo k nepříčetnosti. Rozbíjel nádobí o zeď a trval na tom, že musí být puštěn ke stejnému stolu s panstvem. Beethoven byl popudlivý cholerik, a jak se jednou rozzuřil, neznal bratra. Měl radikální politické názory, které nijak neskrýval. Všechny tyhle jeho povahové rysy se ještě prohloubily, když začal nedoslýchat.

Jeho hudba s přibývajícím věkem začala s každým dílem nabývat stále větší a větší rozmach, a zároveň se víc a víc soustředit do nitra. Něco tak paradoxního mohl dokázat opravdu snad jen on. Taková titánská práce mu ale postupně úplně zničila osobní život. Lidské tělo i duše mají přeci jen své meze a podobnou nelidskou námahu prostě nemůžou vydržet. „Bejt

velikánem fakt neni žádná sranda," řekl si Hošino, na kterého to udělalo veliký dojem, a s povzdechem odložil knihu stranou. Ve škole v učebně hudební výchovy mívali Beethovenovu bronzovou bustu a Hošino si z té doby pamatoval obličej, jako by skladatel kousl do nějakého ošklivého brouka, do téhle chvíle ale netušil, kolik měl ten člověk v životě nejrůznějších potíží. Žádný div, že se tolik škaredil.

„Jak to tak vidím, já bych génius fakt bejt nemoh," řekl si Hošino. Pak se podíval, co dělá pan Nakata. Ten si právě s náramným zaujetím prohlížel fotografie lidového nábytku a co chvíli jako by držel v rukou tu dláto, tu hoblík. Jak pan Nakata zahlédl nábytek, jeho ruce si samy od sebe vybavily, nač byly leta zvyklé.

„Ale pan Nakata by na to možná měl," napadlo Hošina najednou. „Normální lidi ne, ale on jo. On je totiž borec."

Po poledni se ve studovně objevili další čtenáři (dvě paní středního věku), a tak si oba vyšli na chvilku na vzduch. Hošino měl pro oba nachystané k obědu nějaké to pečivo, pan Nakata jako obvykle ve své brašně termosku praženého čaje. U pultu se Hošino zeptal pana Óšimy, jestli by si tu svůj oběd mohli někde sníst.

„Samozřejmě," zněla odpověď. „Támhle máme ochoz, vidíte? Na něm se můžete v klidu najíst a budete k tomu mít i pěkný výhled na zahradu. A jestli budete mít chuť, můžete si pak dát i kávu. Máme ji tu navařenou do zásoby, takže si kdykoli poslužte."

„Mockrát děkujeme," poděkoval Hošino. „V tyhle vaší knihovně si člověk vážně připadá jako doma, poslechněte."

Pan Óšima se usmál a odhrnul si vlasy z čela. „To máte pravdu. U nás to chodí skutečně trochu jinak než v obyčejných knihovnách. Možná by se opravdu dalo mluvit až o domáckém prostředí. Jde nám tu hlavně o vytvoření intimního prostoru, kde si každý bude moci v klidu číst."

Vážně sympatickej chlapík, pomyslel si Hošino. Žádnej trouba, vzorně upravenej, evidentně má dobrý vychování. Bude teda nejspíš teplej, napadlo ho ještě. Jenže předsudky proti homosexuálům bylo to poslední, co by Hošina trápilo. Lidi mívají nejrůznější záliby. Když se najdou i takoví, co si občas popovídají s kamením, nějaký chlap, co spává s jiným chlapem, už člověku ani nepřijde jako něco zvláštního.

Když dojedli, Hošino vstal, protáhl se a došel si k pultu pro kafe. Pan Nakata kávu nepil, a tak zůstal sedět na ochozu, pozoroval ptáky, kteří se slétali do zahrady, a naléval si svůj čaj z termosky.

„Tak co, našel jste si nějaké zajímavé knihy?“ otázal se pan Óšima.

„Jo, to teda jo. Čet jsem si v Beethovenovým životopise,“ řekl Hošino. „To je teda fakt dobrá knížka. Jeden se dozví skoro všecko o Beethovenovým životě, a ještě si i popřemejšlí.“

Pan Óšima přikývl. „To máte pravdu. A není nijak přehnané tvrdit, že měl Beethoven život opravdu tvrdý.“

„To teda jo. Fakt to neměl jednoduchý,“ souhlasil Hošino. „Jenže mám dojem, jestli si za to náhodou tak trochu nemoh sám. Vždyť se skoro na nikoho neohlížel a myslel akorát na sebe. Vážně, měl v hlavě jen sebe samotnýho a tu svoji hudbu, který byl ochotnej obětovat úplně všecko. S někým takovým bych asi taky nevydržel. Sám bych mu asi nakonec řek ‚Hele, Ludvo, dej si pauzu,‘ nebo něco podobnýho. Vůbec se nedivím tomu jeho synovcovi, že se zbláznil. Ale ta hudba je geniální. Fakt člověka dostane. To je teda něco neuvěřitelnýho.“

„Naprostá pravda,“ souhlasil s ním pan Óšima.

„A stejně si říkáte, jestli měl ten chlap zapotřebí žít zrovna takhle. Kdyby tolik nevyváděl a choval se víc jako normální lidi, mohl se mít líp.“

Pan Óšima zatočil tužkou v prstech. „To se nedá popřít. Jenomže v Beethovenových časech byly podobné manifestace vlastního ega nejspíš považovány za něco důležitého. V absolutistických monarchiích doby, která Beethovenově předcházela, bylo totiž podobné chování tvrdě potlačováno jako zcela nepřípustné. Tento útlak pominul až s faktickým nástupem buržoazie k moci na počátku 19. století. Lidské já pak začalo pronikat do nejrůznějších oblastí, jež mu dřív byly odepřeny. Svoboda a rozmach ega začaly být téměř synonyma. V umění a v hudbě zvlášť je tahle obrodná vlna patrná nejvíc. Všichni ti, kdo kráčeli v Beethovenových stopách, Berlioz, Wagner, Liszt, Schuman… všichni do jednoho vedli excentrický, událostmi přímo napěchovaný život. V jejich době byla právě taková excentričnost považována za jeden z ideálních způsobů života. Úplně jednoduše.

Ta doba se nazývá obdobím romantismu. Pro jeho hlavní představitele musel ale takovýhle životní styl být nejspíš docela náročný," vysvětloval. „Vy máte rád Beethovenovu hudbu?"

„Na to jsem ji zatim ještě moc nenaposlouchal," přiznal Hošino podle pravdy. „leda vlastně skoro vůbec. Jenom se mi líbí ta skladba, co se jí říká *Arcivévodský trio.*"

„Tu mám taky rád."

„Nejradši jí mám od Milionovýho tria."

„Já dávám osobně přednost verzi od českého Sukova tria," oponoval mu pan Óšima. „Působí krásně vyváženě, člověk z ní málem cítí vůni větru v zelené trávě. Ale tu od Milionového tria jsem už taky slyšel. Rubinstein, Heifetz, Feuermann. Taky skvěle zahraná, nezapomenutelná interpretace."

„Poslechněte, pane Óšimo," přečetl si Hošino jmenovku z pultu. „Vy se jako v hudbě vyznáte?"

Pan Óšima se usmál. „(Nijak zvlášť. Mám ji rád a často ji poslouchám, když jsem sám."

„Tak to bych se vás rád na něco zeptal. Myslíte, že má hudba schopnost měnit lidi? Jako třeba že člověk v jistou chvíli uslyší určitou muziku, a díky tomu jako by v něm něco naráz vyrostlo?"

„No pochopitelně že ano," přikývl pan Óšima. „To se samozřejmě stává. Člověk najednou *něco* zakusí, a díky tomu se v něm *něco* zrodí. To je hotová chemická reakce. Když dozní, prozkoumáme sami sebe a zjistíme, že všechny stupnice najednou ukazují o stupínek víc. Že se nám zkrátka o číslo rozšířil náš vlastní svět. Sám mám podobnou zkušenost. Stává se to jen málokdy, ale stává. To je přesně jako s láskou."

Hošino sice žádnou velkolepou lásku v podobném stylu jakživ nezažil, nicméně přikývl.

„To je myslím hrozně důležitá věc, ne?" poznamenal. „Aspoň pro mě to teda důležitý je."

„V tom s vámi jen a jen souhlasím," řekl mu na to pan Óšima. „Bez takových zážitků by byl náš život nejspíš k uzoufání prázdný. Jak řekl kdysi Berlioz: Kdo si v životě nepřečetl Hamleta, jako by žil celou dobu v uhelné sloji."

„V uhelný sluji?"

„To víte, excentrické 19. století."

„Děkuju za kafe," poděkoval Hošino. „A supr se s váma povídalo."

Pan Óšima se na něj mile a příjemně usmál.

Do dvou hodin odpoledne si Hošino i pan Nakata četli. Pan Nakata se jako předtím zabral jako o život do fotopublikace s nábytkem, jehož prohlížení doprovázel svými pracovními pohyby. Kromě předchozích dvou dam přišli odpoledne ještě tři další hosté. O prohlídku knihovny ale měli toho dne zájem jen Hošino s panem Nakatou.

„Prosím vás, nevadí, že jsme na tu prohlídku jenom dva? Abyste ji jako nedělali jenom kvůli nám?" vyptával se Hošino pana Óšimy.

„Nemusíte si dělat žádné starosti. Vedoucí s radostí provede třeba i jen jediného návštěvníka."

Ve dvě hodiny k nim sestoupila po schodech krásná paní středních let. Kráčela ladným krokem, záda dokonale rovná. Měla na sobě tmavomodrý kostým výrazného střihu, střevíce s černými podpatky. Vlasy sepnuté dozadu, na odhaleném krku zahlédli uzounký stříbrný náhrdelník. Vyhlížela velice kultivovaně, oproštěná od všech zbytečností, upravená s dokonalým vkusem.

„Přeji vám dobrý den. Mé jméno je Saeki. Jsem ředitelkou této knihovny," řekla a jemně se usmála. „Tedy, pracujeme tu stejně jen dva. Já a tadyhle Óšima."

„Já jsem Hošino," představil se Hošino.

„Nakata sem prosím přijel z Nakana," pravil pan Nakata a mačkal přitom v rukou svou turistickou čepici.

„To jste tedy přijel opravdu z daleka," řekla na to paní Saeki. Hošino málem zkoprněl, ale zdálo se, že si paní ničeho nevšimla. Pan Nakata si samozřejmě neuvědomil vůbec nic.

„Ano prosím. Nakata musel přejet velikánský most."

„Tohle je teda fakt nádherná budova," ozval se vedle něj rychle Hošino. Už pochopil, že jakmile tady přijde řeč na mosty, je to vždycky na dlouhé lokte.

„Byla postavena na začátku období Meidži a měla původně sloužit jako knižní depozitář a rezidence pro rodinné hosty Kómurů. Toto místo navštívilo nebo zde pobývalo velké množství

literátů a kaligrafů. Řadí se mezi přední kulturní památky města Takamacu.“

„Reterátů a kuligrafů?“ otázal se pan Nakata.

Paní Saeki se usmála. „To jsou lidé, kteří se zabývají literaturou. Píší, skládají básně, tvoří literární díla. V dřívějších dobách se téměř všude našli mecenáši, kteří podobné umělce podporovali. Na rozdíl ode dneška nebylo tehdy umění považováno za něco, čím by se měl člověk sám živit. Rod Kómurů patřil po dlouhá léta mezi přední finanční magnáty, pečující o rozvoj takových kulturních aktivit v našem regionu. Naše knihovna byla založena a je vedena s cílem zpřístupnit tuto slavnou tradici i příštím generacím.“

„Nakata prosím ví, co je to magnát,“ pochlubil se pan Nakata. „Stát se magnátem, to prosím trvá moc dlouhou dobu.“

Paní Saeki s úsměvem přikývla. „To máte úplnou pravdu. Stát se takovým magnátem zabere člověku hodně času. A čas, ten si nekoupíme za sebevětší peníze. Postoupili bychom si prosím do patra a začali bychom s prohlídkou.“

Po řadě prošli jednotlivé místnosti v patře. Slečna Saeki jako vždy podala výklad o literátech, kteří zde pobývali, ukázala návštěvníkům spisy a díla, která po sobě zanechali. Na stole v místnosti, kterou sama používala jako pracovnu, leželo jako vždycky její plnicí pero. Pan Nakata si během prohlídky bedlivě prohlížel každou maličkost. Zdálo se, že samotný výklad téměř nevnímá. Projevovat zájem o výklad proto zůstalo beze zbytku na Hošinovi. Přikyvoval, divil se a mezitím po očku sledoval pana Nakatu, a trnul, aby nezačal vyvádět nějaké nepředloženosti. Pan Nakata se ale opravdu jen díval, aby mu neuniklo ani to nejmenší. Jejich průvodkyně se stejně tvářila, že si ho nevšímá. S úsměvem a naprosto profesionálně dál pokračovala ve výkladu. Hošino musel obdivovat, jaké má ta paní nervy.

Prohlídka skončila asi za dvacet minut. Oba dva paní Saeki poděkovali. Za celou dobu výkladu se ani na okamžik nepřestala usmívat. Čím déle si ji však Hošino prohlížel, tím záhadnější a záhadnější se mu zdála. Culí se na nás ta teta jako měsíček, jenže doopravdy se na nás vlastně nedívá. Doopravdy se totiž nedívá nikam. Kouká směrem k nám a před očima má něco jiného.

Odříkává výklad a myslí na něco úplně jiného. Zdvořilá je tak, že se tomu nedá nic vytknout, chová se laskavě. Když se jí člověk na něco zeptá, mile a srozumitelně mu odpoví. Ale myslí, jako by byla někde docela jinde. Neznamená to rozhodně, že by se musela do výkladu nějak nutit. Vykonává to všechno docela bez chyby, dokonce snad i s radostí. Jen její mysl jako by se toho neúčastnila.

Po prohlídce se oba dva vrátili dolů do studovny, usadili se na pohovku a mlčky listovali v knihách. Hošino přitom musel pořád myslet na paní Saeki. Je na té krásné ženské opravdu něco hrozně divného. Nedokázal by ale přesně říct co. Radši nechal úvah a vrátil se ke čtení.

S úderem třetí hodiny pan Nakata najednou vstal. Pohyboval se ale překvapivě rázně a energicky. V rukou svíral svou turistickou čepici.

„Haló, dědo, kampak to jdete?“ zavolal na něj tiše Hošino. Jenže pan Nakata neodpověděl. Rty pevně semknuté, vyrazil rychlým krokem směrem ke vstupní hale. Svou tašku nechal ležet na podlaze u pohovky. Hošino raději taky zavřel knihu a vstal. Tohle tedy bylo vážně divné.

„Haló, počkejte moment,“ volal. Hned ale pochopil, že pan Nakata nepočká, a už se za ním hrnul ke dveřím. Ostatní čtenáři ve studovně zvedli hlavy a dívali se za nimi.

Těsně před halou pan Nakata naráz zahnul doleva a bez nejmenšího zaváhání začal stoupat vzhůru po schodech. U začátku schodiště sice visela tabulka s nápisem *Nepovolaným vstup zakázán,* ale té si pan Nakata nevšímal – nebo ji spíš ani nemohl přečíst. Sešlapané podrážky jeho tenisek zavrzaly na schodech.

„Haló, promiňte!“ vyklonil se za ním zpoza pultu pan Óšima. „Tam teď jít nemůžete!“ volal za panem Nakatou.

Zdálo se ale, že ho pan Nakata neslyší. Po schodech se za ním hnal Hošino. „Dědo! Počkat! Tohle by nešlo! Tam se nesmí!“ I pan Óšima už vyrazil od svého pultu a upaloval po schodech za Hošinem.

Pan Nakata se ani na okamžik nezarazil, prošel chodbou a vešel do pracovny. Dveře byly jako obvykle otevřené. Slečna Saeki seděla u stolu zády k oknu a četla si v knížce. Když zaslechla kroky, vzhlédla a uviděla pana Nakatu. Ten došel až ke stolu, tam se zastavil a zadíval se jí přímo do očí. Ani on, ani ona neřekli

jediné slovo. Hned poté dorazil do místnosti Hošino a objevil se i pan Óšima.

„Poslouchejte, dědo," řekl Hošino a položil panu Nakatovi zezadu ruku na rameno. „Sem přece jen tak chodit nemůžete. To je zakázaný. Takže pojďte, půjdeme pěkně zpátky, OK?"

„Nakata s vámi musí mluvit," řekl pan Nakata slečně Saeki.

„O čempak se mnou musíte mluvit?" otázala se slečna Saeki docela klidně.

„Nakata s vámi musí mluvit o kameni. O *vchodovém kameni,* prosím."

Slečna Saeki se na pana Nakatu beze slova podívala. Její pohled neříkal vůbec nic. Pak několikrát mrkla a tiše zavřela rozečtenou knihu. Položila obě ruce na stůl a znovu se zadívala na pana Nakatu. Zdálo se, že váhá, jak se rozhodnout, pak ale jedinkrát slabě kývla. Podívala se na Hošina i na pana Óšimu.

„Nechali byste nás na chvilku o samotě?" požádala pana Óšimu. „Já si teď musím promluvit s tímhle pánem. Zavřete za sebou dveře, ano?"

Pan Óšima okamžik váhal, pak ale přikývl. Vzal Hošina tiše za loket, vyšli na chodbu a zavřeli za sebou.

„Můžeme je tam tak nechat?" strachoval se Hošino.

„Slečna Saeki ví, co dělá," uklidnil ho pan Óšima, když společně sestupovali po schodišti. „Když jasně řekne, že je to tak v pořádku, tak to taky v pořádku je. O ní si nemusíte dělat starosti. Pojďte si raději dolů dát kávu, pane Hošino."

„A dělat si starosti s panem Nakatou je totální ztráta času. To je teda nabeton," zavrtěl Hošino hlavou.

41

Tentokrát se na cestu do lesů pořádně vyzbrojím. Kompas, nůž, láhev vody a jídlo pro případ nouze, pracovní rukavice, sprej se žlutou barvou a malá sekerka, které jsem našel v kůlně. S tímhle vším sbaleným do nylonového batůžku (byl taky v kůlně) pak vejdu do lesa. Na nechráněnou kůži si nastříkám sprej proti hmyzu. Na sobě košili s dlouhým rukávem, přes krk ručník, na hlavě čepici od pana Óšimy. Je parno, oblohu pokrývají temná mračna, vypadá to, že se každou chvíli rozprší. Přibalím do batůžku ještě nepromokavé pončo. Ptačí hejna se navzájem svolávají a na pozadí nízkých šedivých mraků křižují oblohu sem tam.

Na kulatou mýtinu se jako obvykle dostanu bez problémů. S kompasem v ruce se ujistím, že pěšina míří přibližně na sever, a pak už doopravdy vstoupím do lesů. Po cestě si teď tu a tam dělám žlutým sprejem značky na kmeny stromů, které míjím. Podle nich musím cestu zpátky najít vždycky. Značky sprejem nejsou drobky z *Jeníčka a Mařenky*, ty mi žádní ptáci nesezobou.

Díky vykonaným přípravám nemám už takový strach jako poprvé. Nervózní samozřejmě jsem. Ale srdce mi už bije docela klidně. A pohání mě zvědavost. Chci se dozvědět, kam vede ta úzká pěšina. A jestli nevede nikam, tak v tom alespoň chci mít jasno. *Musím* to vědět jistě. Ukládám si okolní scenérii do hlavy a krok za krokem postupuju stále k cíli.

Občas se odněkud ozvou podivné zvuky. Jako by něco se zaduněním spadlo na zem, jako by pod něčím těžkým skřípěla podlaha. A zaslechnu i jiné, ještě divnější, slovy jen těžko vyjádřitelné. Nevím, co znamenají. Je těžké si to i jen představit. Zdá se, jako by se ozývaly odněkud z dálky, a zároveň docela zblízka. Pocit vzdálenosti jako by se střídavě natahoval a smrskával. Nad hlavou občas zaslechnu pleskat křídla nějakého

ptáka. Pleskání je zvláštně hlasité. Takhle silně snad ani nemůže doopravdy znít. Kdykoli ho zaslechnu, zastavím se a pozorně naslouchám. Se zatajeným dechem čekám, co se stane. Neděje se ale nic. Takže pokračuju v cestě.

Kromě těchhle zvláštních zvuků je kolem většinou naprosté ticho. Je bezvětří, v korunách se nehne jediný lístek. Slyším jen své vlastní kroky, jak rozhrnuju trávu a postupuju vpřed. Když šlápnu na suchou větev, pod nohama mi to ostře zapraská.

Pravačkou svírám čerstvě nabroušenou sekyrku. V holé dlani cítím, jak je její topůrko drsné. Nevypadá to, že bych ji musel v nejbližších chvílích použít. Její váha mi však dodává pocit bezpečí. Jsem v bezpečí – ale před čím vlastně? Tady na Šikoku přece v lesích určitě nejsou medvědi ani vlci. Možná tak pár jedovatých hadů. Když se nad tím zamyslím, nejnebezpečnější tvor široko daleko budu nejspíš jen já sám. Neděsím se tu nakonec jen vlastního stínu?

A stejně mám na své cestě lesem dojem, že mě tu někdo pozoruje a poslouchá. Odněkud se na mě *něco* dívá. Se zatajeným dechem a skryté v okolní krajině to sleduje každý můj pohyb. Někde v dálce *něco* číhá na každý zvuk, který vydám. A snaží se přijít na to, kam mám namířeno a proč. Na podobné věci si ale zakazuju myslet. Dost možná jsou to jen nějaké vidiny a každá vidina jen roste a sílí tím víc, čím víc na ni člověk myslí. Až mu nakonec ještě třeba začne připadat skutečná.

Pískám si, abych zaplašil ticho. Part sopránsaxofonu z *My favourite things* od Johna Coltrana. Spletitou, notami našlapanou improvizaci tohle moje nanicovaté hvízdání samozřejmě naprosto nemůže vystihnout. Prostě jen zhruba připojuju zvuky ke kaskádám tónů, které se mi vynořují v hlavě. Pořád je to ale lepší než nic. Mrknu na své náramkové hodinky. Deset třicet dopoledne. Pan Óšima teď nejspíš připravuje knihovnu na otevření. Dneska máme… středu, no jasně. Představuju si, jak kropí zahradu, otírá hadrem stoly, ohřívá vodu a dělá kafe. Prostě všechno, co normálně dělám já. Já jsem teď ale hluboko v lesích. A mířím ještě hloub. Nikdo nemá tušení, kde právě jsem. Jen já. A *ty věci* okolo.

Tak jdu dál krok za krokem cestou. Možná to ani cesta není. Snad jen nějaká strouha vymletá vodou. Když na tyhle lesy spadnou pořádné deště, proud vody strhne zem, odplaví rostliny,

obnaží kořeny stromů. Balvany, které mu stojí v cestě, obteče stranou. Jakmile přestane pršet a voda opadne, zůstane tu jen holé koryto, které vytvoří něco podobného cestě, jakou už člověk dokáže vysledovat. Většina té cesty je zarostlá kapradím a trávou. Stačila by jen trocha nepozornosti a hned ji ztratím. Občas strmě stoupá, tehdy se přidržuju kořenů.

Coltranův saxofon se nepozorovaně vytratí. Teď mi zní v uších klavírní sólo McCoy Tynera. Monotónní rytmická figura tesaná pravicí a hutné temné akordy, které do ní jeden za druhým sází ruka levá. Živě a do detailu to připomíná scénu z mýtu, kdy je někomu (jehož jméno ani podobu neznáme) naráz vytahována před oči jeho temná minulost jako odněkud ze tmy zvířecí droby. Alespoň já mám z té hudby ten pocit. Neúnavná opakování postupně cupují realitu na kusy a skládají z ní něco docela jiného. Je v nich něco skoro hypnotického, co zavání nebezpečím. Něco jako tenhle les sám.

V levé ruce svírám sprej, postupuju kupředu a dělám si na kmeny stromů malé žluté značky. Občas se ohlédnu za sebe a zkontroluju, jestli jsou dobře vidět. Všechno je v pořádku. Ukazatele mé zpáteční cesty stojí za sebou v nepravidelné řadě jako námořní bóje. Občas ještě pro jistotu udělám sekyrkou do stromu zásek. Jako další značku. Do všech stromů to stejně dobře nejde. Sekyrka je malá, spíš taková hračka. Když narazím na strom, který není tak tlustý a nevypadá, že má tvrdé dřevo, seknu do něj a vytvořím další zásek. Stromy to mlčky trpí.

Čas od času se jako průzkumníci objeví pár velkých černých komárů. Snaží se mě bodnout do odhaleného masa kolem očí. V uších mi zní jejich výhrůžné bzučení. Zaháním je mávnutím ruky nebo je rozplácnu. To to pokaždé mazlavě pleskne. Občas jsou ty potvory už pořádně nacucané mou krví. Štípance svědí. Ručníkem, který mám kolem krku, si otírám z rukou krev.

Jestli tady ti dávní vojáci konali svoje lesní manévry zrovna v létě, dost možná, že je komáři otravovali zrovna tak jako teď mě. Jak asi těžká ale musela být ta jejich „plná polní“? Starodávné ručnice, připomínající změť železa, všechny ty spousty munice, bodáky, železné helmy, na každého několik granátů, samozřejmě i proviant a voda, polní lopatky ke kopání zákopů, varnice… to mohlo mít i takových dvacet kilo. Na každý pád pěkná tíha. Žádné

nylonové batůžky, jako mám já. Skoro mi připadá, že tu na ty vojáky za nejbližším trsem trávy musím narazit. Vojáci jsou ale už přes šedesát let pryč.

Myslím na Napoleonovo tažení do Ruska, o kterém jsem četl v knize na verandě chaty. I vojákům francouzské armády, co v létě roku 1812 táhli celou tu dálku k Moskvě, museli komáři pěkně zatápět. A určitě nejenom oni. Francouzská armáda se musela s nasazením života potýkat s celou řadou nepřátel. S hladem a žízní, špatnými cestami plnými bláta, nakažlivými chorobami, vedrem, kozáckými jednotkami, napadajícími jejich zásobovací linie, nedostatkem léků a samozřejmě i pravidelnými oddíly carského vojska, s nimiž svedli několik ohromných bitev. Vojáků, kteří opravdu vstoupili až do vylidněné Moskvy, ze které uprchlo veškeré obyvatelstvo, bylo oproti počátečním 500 000 už jen pouhých 100 000 mužů.

Zastavím se a trochu se osvěžím vodou z lahve. Ručičky náramkových hodinek ukazují přesně jedenáct. V knihovně se právě otvírá. Představím si, jak pan Óšima otevře bránu a usadí se na své židli za pultem. Na pultě určitě neschází několik dlouhých špičatých tužek. On občas jednu zvedne a zatočí s ní mezi prsty. Koncem, kde je připevněná guma, si tiskne ofinu k čelu. To všechno si teď neobyčejně jasně vybavím. To všechno je teď ale tak hrozně, nepředstavitelně daleko.

Slyším, jak mluví.

Nemám ani periody. Klitoris mám sice citlivý, ale bradavky ani trochu. Pohlavní styk si neodbývám vagínou, ale výhradně konečníkem.

Vybaví se mi, jak spí obrácený ke stěně na posteli ve srubu. Vybaví se mi i, jak ho – nebo vlastně *jí* – pak byla ta postel pořád plná, i když v ní už neležel. S tím pocitem jsem v ní taky usínal. Ale o tomhle už teď radši nepřemýšlet.

Místo toho přemýšlím o válkách. O těch napoleonských i o té, co v ní museli bojovat japonští vojáci. Cítím v ruce uklidňující váhu sekerky. Čerstvě nabroušené, stříbřité ostří mi vrhá do očí divoké odlesky. Instinktivně odvrátím zrak. Pročpak spolu asi lidi válčí? Co je vede k tomu, že se po statisících, po milionech ženou proti sobě, aby se navzájem povraždili? Může za to jejich zloba,

nebo spíš strach? Ale možná že zloba a strach jsou vlastně jen dvě různá označení pro totéž.

Zasekávám sekyrku do stromů. Křičí neslyšitelnými hlasy, roní neviditelnou krev. Já postupuju krok za krokem dál. John Coltrane znovu bere do rukou svůj sopránsaxofon. Repetice boří okolní realitu a znovu ji seskupují dohromady.

Zlehka a nepozorovaně vstupuje moje mysl stále víc a víc na území snů. Vrací se to tiše a nenápadně. Objímám Sakuru. Je v mém objetí, já jsem v ní.

Nehodlám se už dívat, jak si mě okolnosti podávají sem a tam. Nehodlám se už nechávat vytáčet a mást. Už jsem zabil otce. Už jsem poznal a zneuctil matku. A teď jsem uvnitř sestry. Jestli kletba skutečně platí, já už jí vzdorovat nehodlám. Chci ji už rychle mít za sebou. Co nejrychleji ji setřást z ramen. A dál pokračovat už ne jako položka v něčích kalkulacích, ale jen sám za sebe. To si přeju ze všeho nejvíc. A proto do ní vypustím své sperma.

„Poslyš, tohles neměl, nikdy, ani ve snu," řekne Kluk, co se mu říká Vrána.

Mám ho hned za zády. Jde se mnou tímhle lesem.

„A to se tě celou dobu snažím zastavit. Muselo ti to přece dojít. Musel jsi mě přece jasně slyšet, ne? Slyšels, ale nedbal jsi. Jenom ses dál a dál hrnul dopředu."

Neodpovím, neotočím se, mlčky krok za krokem postupuju vpřed.

„To sis myslel, že takhle překonáš svoji kletbu? Mně se zdá, žes ji naopak naplnil," provokuje Kluk, co se mu říká Vrána.

Naplnil jsi ji, co jiného? Zabils otce, znectils matku, pak jsi zhanobil i sestru. Jedno po druhém jsi udělal přesně to, co ti kletba předpověděla. A teď si myslíš, že ses tím prokletí, co na tebe vložil otec, jednou provždy zbavil. Ve skutečnosti ale nekončí nic. A nic taky nebylo překonáno. Spíš máš teď kletbu vypálenou v duši ještě silněji než předtím. To ti už musí být jasně. Všechny tvoje geny jsou jí stále plné po okraj. Vychází z tebe s každým výdechem, vítr, vanoucí ze všech stran, ji roznáší po světě. Ten temný chaos, který v sobě máš, nikam nezmizel. Viď? Strach, zloba a nejistota, co si vlečeš s sebou, tu beze zbytku zůstaly. Máš je v sobě, vlekle a vytrvale tě tíží.

„Copak nevíš, že se válka nedá vyhánět válkou?“ ptá se Kluk, co se mu říká Vrána. „Válka přece roste už válčením samým. Chlemtá násilím prolitou krev a žere násilím zraněné maso. Válka je svého druhu dokonalý organismus. To musíš pochopit.“

Sestřičko, sjede mi ze rtů.

Neměl jsem Sakuru znásilňovat. *Ani ve snu ne.*

„Ale co si mám teď počít?“ ptám se, oči upřené na zem před sebou.

„No, jestli bys měl teď něco doopravdy udělat, tak nejspíš překonat strach a zlobu v sobě samém,“ řekne Kluk, co se mu říká Vrána. „Vpustit dovnitř jasné světlo a nechat ve své mysli roztát všecko, co bylo doposavad zamrzlé. Jedině tak se z tebe stane opravdový drsňák. Jedině tak se můžeš stát tím nejdrsnějším patnáctiletým klukem, kterým jsi chtěl být. Chápeš, co ti chci říct, viď? Ani teď ještě není pozdě. Ještě se doopravdy můžeš vrátit sám k sobě. Vem rozum do hrsti a přemýšlej. Přijdeš na to, co máš dělat dál. Nejsi přece hlupák, kamaráde. Myslet dozajista dovedeš.“

„Zabil jsem otce doopravdy?“

Žádná odpověď. Ohlédnu se za sebe. Kluk, co se mu říká Vrána, tam už není. Moje otázka zmizí v tichu.

Osamělý uprostřed hlubokých lesů si najednou připadám úplně prázdný. Mám dojem, že jsem se snad stal jedním z *dutých* lidí, o kterých tuhle mluvil pan Óšima. Zeje ve mně ohromné bílé vakuum. Vakuum, které se navíc pořád po troškách nadouvá a postupně pohlcuje všecko, co ve mně snad ještě zbylo. Doslova to slyším. Už se sám v sobě vůbec nevyznám. Teď jsem se teprve doopravdy ztratil. Tady už nejsou žádné směry, obloha ani země. Myslím na slečnu Saeki, myslím na Sakuru, myslím na pana Óšimu. Od těch mě teď ale dělí několik světelných let. Jako bych se na ně díval opačným koncem triedru, v takové dálce, že na ně nedosáhnu, ať se za nimi natahuju sebevíc. Jsem úplně sám uprostřed černočerného labyrintu. Zaposlouchej se do větru, radil mi pan Óšima. Poslouchám, jak umím nejlíp. Jenže vůbec žádný vítr nefouká. I Kluk, co se mu říká Vrána, se někam vytratil.

Vem rozum do hrsti a přemýšlej. Přijdeš na to, co máš udělat.

Já už ale nedokážu přemýšlet vůbec o ničem. Ať se snažím, jak chci, stejně se nakonec vždycky dostanu jen do další slepé uličky

labyrintu. A ani sám nevím, jestli v sobě vlastně vůbec ještě mám něco, co by se mohlo postavit bílé prázdnotě.

Najednou mě docela vážně začne lákat myšlenka, že bych přímo tady a teď ukončil svoji vlastní existenci. Mezi neproniknutelnými hradbami stromů, na cestě, co vlastně není cestou, přestanu dýchat, pohřbím své vědomí tiše do tmy, proliju poslední kapky temné, násilím prosáklé krve a všechny geny nechám pěkně shnít někde v podrostu. Tím můj boj konečně doopravdy skončí. Vážně si to myslím. Pokud to neudělám, budu navěky vraždit otce, znásilňovat matky a sestry a ničit svět. Zavírám oči a zírám do vlastního nitra. Tma, která tam na všem leží, je hrozně neuspořádaná a drsná. Když se temné mraky protrhnou, je vidět, jak se v měsíčním světle třpytí listy svíd jako tisíc nožů.

Tehdy ucítím, jak se mi pod kůží začíná něco měnit. V hlavě mi cosi s břinknutím zazvoní. Otevřu oči a zhluboka se nadechnu. Pak vezmu sprej a pustím ho k nohám. Odhodím sekeru, odhodím kompas. Všechno to jen tak duní o zem. Slyším ty zvuky jen jako z veliké dálky. Najednou si připadám tak úžasně lehký. Shodím ze zad batůžek a taky ho nechám spadnout k zemi. Jako by se mi rázem velice zostřil hmat. Vzduch kolem zprůzrační. Lesy nabydou na konkrétnosti. V uších mi pořád ještě hvízdá John Coltrane své labyrintové sólo. Sólo, které snad nikdy neskončí.

Trochu se přece jen rozmyslím, vytáhnu z batůžku lovecký nůž a strčím si ho do kapsy. Ostrý lovecký nůž, ten, který jsem odnesl ze stolu z otcovy pracovny. Až bude potřeba, můžu si s ním podřezat žíly a nechat všechnu krev, kterou v sobě mám, vytéct beze zbytku na povrch zemský. A tím bude zařízení jednou provždy zničené.

Kráčím blíž a blíž k samému jádru lesa. *Jsem dutý člověk.* Jsem prázdnota požírající realitu. Proto se nemusím ničeho bát. Vůbec ničeho.

A pak vkročím do samého středu lesa.

42

Když spolu v místnosti osaměli, nabídla slečna Saeki panu Nakatovi židli. Pan Nakata se na ni po kratší úvaze posadil. Chvilku se pak oba na sebe mlčky dívali přes stůl. Pan Nakata si jako obvykle hladil dlaní nakrátko ostříhané vlasy, svou turistickou čepici položenou na kolenou. Slečna Saeki jej přitom tiše sledovala, ruce položené na stolní desce.

„Nejspíš se nebudu mýlit, když řeknu, že na vás už dávno čekám," řekla.

„Ano prosím. I Nakata má ten dojem," řekl pan Nakata. „Jenomže mu trvalo dlouhou dobu, než přišel. Nejspíš vás nechal čekat až moc dlouho. Nakata sice dělal, co mohl, ale rychleji to už nestihnul."

Slečna Saeki zavrtěla hlavou. „S tím si nedělejte starosti. Myslím, že kdybyste přišel dřív, anebo později než právě dnes, všechno by bylo mnohem horší. Pro mne je teď ta nejpříhodnější doba."

„Nakatovi moc obětavě pomáhal pan Hošino. Sám by se sem Nakata dostával asi ještě mnohem déle. Nic naplat, neumí totiž číst."

„Pan Hošino je váš kamarád?"

„Ano prosím," odpověděl pan Nakata. A přikývl. „Nejspíš to tak bude. Ale aby byl upřímný, Nakata se v podobných věcech nevyzná. Kromě kočiček neměl Nakata nikdy kamarády vůbec žádné. Ani jednoho."

„Ani já jsem velice dlouhou dobu neměla žádné přátele," řekla slečna Saeki. „Tedy, kromě vzpomínek."

„Paní Saeki?"

„Ano?" odpověděla ona.

„Aby vám Nakata řekl pravdu, sám žádnou vzpomínku nemá. Ani jedinou. A navíc je ještě hloupý. Řekněte mu prosím, jaképak jsou takové vzpomínky?“

Slečna Saeki se zadívala na své ruce na stolní desce, potom znovu na pana Nakatu.

„Vzpomínky vám zahřejí tělo zevnitř. Ale současně vás taky nemilosrdně rozpoltí.“

Pan Nakata zavrtěl hlavou. „To je prosím složitý problém. Nakata vzpomínkám vůbec nerozumí. On totiž rozumí jen tomu, co je právě teď.“

„Jsem na tom, zdá se, úplně opačně než vy,“ usoudila slečna Saeki.

Pokoj se na chvíli celý ponořil do ticha, které přerušil až pan Nakata. Odkašlal si. „Paní Saeki?“

„Ano?“

„Vy určitě znáte vchodový kámen, viďte?“

„Opravdu jej znám,“ odpověděla slečna Saeki. Její prsty se dotkly plnicího pera Mont Blanc, ležícího na stole. „Před velice dávnou dobou jsem se s *ním* na jistém místě setkala. Asi se to nikdy nemělo stát. Ale neměla jsem na vybranou.“

„Nakata *ho* před několika dny znovu otevřel. To odpoledne, co přišla veliká bouřka. Do města uhodila spousta blesků. S otvíráním mu moc pomohl pan Hošino. Nakata by to sám nedovedl. Vzpomínáte si na ten den?“

„Vzpomínám,“ kývla slečna Saeki.

„Nakata ho otevřel, protože musel.“

„Já vím. Aby se všechno vrátilo zas tam, kam to patří.“

„Přesně tak,“ přikývl pan Nakata.

„Protože jen vy na takový úkol máte kapacitu.“

„Nakata neví, co je kapacita. Jenomže, paní Saeki, ono si nešlo vybírat. Nakata vám musí něco říct. Zabil v Nakanu člověka. I když nikoho zabíjet nechtěl. Jenomže ho navedl pan Džony Wolkr a Nakata to udělal, zabil člověka, namísto jednoho patnáctiletého chlapce, který měl být původně na Nakatově místě. Nakata se toho úkolu nemohl nijak zbavit.“

Slečna Saeki zavřela oči, pak je zase otevřela a zadívala se na pana Nakatu.

„Stalo se tohle všechno proto, že jsem kdysi dávno otevřela vchod? Zanechává to snad pořád následky, budou se ještě i teď dít další a další zvrácenosti?“

Pan Nakata zavrtěl hlavou. „Paní Saeki?“

„Ano?“ dala slečna Saeki najevo, že poslouchá.

„Tak dalece tomu prosím Nakata nerozumí. On má za úkol jen jedno: právě teď a tady, v přítomnosti, vrátit všechno tam, kde to má být. Proto odešel z Nakana, přejel veliký most a dojel až na Šikoku. Protože, jak už prosím možná víte, tady už nemůžete zůstat, paní Saeki.“

Slečna Saeki se pousmála. „To je v pořádku,“ řekla. „Už dlouho si nic tolik nepřeju, jako odejít, pane Nakato. Přála jsem si to kdysi v minulosti, přeju si to i teď, v přítomnosti. Jenže jsem toho pořád nemohla dosáhnout. Stále jsem musela jen čekat, až přijde správný čas, čekat na dnešní den. Většinou to byla muka k nesnesení. Ale takové potíže samozřejmě, to už byl úkol, kterého jsem se musela zhostit, co říkáte?“

„Paní Saeki,“ ozval se pan Nakata. „Nakatovi schází polovina stínu. Stejně jako vám.“

„Ano.“

„Nakata tu svou ztratil kdysi dávno, když byla válka. Proč se to stalo, proč to musel být právě on, to prosím Nakata dobře neví. Rozhodopádně ale od té doby uplynulo už moc a moc času. Zanedlouho budeme muset odejít *oba***.“**

„Já vím.“

„Nakata prosím žil dlouho. Ale jak už vám prve řekl, nemá vůbec žádné vzpomínky. Proto ani dobře netuší, jaké to přesně je, když jsou něco, jak račte říkat, ‚muka k nesnesení‘. Myslí si ale, že ať už to bylo k nesnesení sebevíc, svých vzpomínek jste se přitom vzdávat nechtěla, viďte?“

„Ano,“ řekla slečna Saeki. „To máte pravdu. Ať si byly sebetíživější, já se jich co živa nevzdám. Byly tím jediným, co dávalo mému žití smysl, jediným důkazem, že jsem žila.“

Pan Nakata mlčky přikývl.

„A já jsem žila déle, než bylo třeba. Ublížila jsem tak spoustě lidí, pokazila spoustu věcí,“ pokračovala slečna Saeki. „S tím patnáctiletým chlapcem, o kterém jste mluvil, jsem měla sexuální vztah. Jen docela nedávno. V *tom pokoji* jsem se ještě jednou stala

patnáctiletou dívkou a spojila jsem se s *ním.* Musela jsem to udělat, ať už to bylo, nebo nebylo správné. I když jsem tím nejspíš zase něco nenávratně zkazila. To jediné mě ještě trápí.“

„Nakata prosím pohlavním touhám nerozumí,“ řekl pan Nakata. „Sám je nikdy neměl, stejně jako nemá vzpomínky. Proto ani dobře nechápe, jaký je rozdíl mezi správnou a špatnou pohlavní touhou. Jestli se to ale už stalo, tak se stalo. Ať je to správné, nebo špatné, Nakata přijímá všecko tak, jak to přichází. Proto je z něj ten Nakata, kterým teď je. Tak se to s Nakatou má.“

„Pane Nakato?“

„Co si prosím račte přát?“

„Měla bych na vás prosbu.“

Slečna Saeki vzala tašku, která jí ležela u nohou, a vyndala z ní klíček. Klíčkem pak otevřela zásuvku stolu. Ze zásuvky vytáhla několik pořádně tlustých složek papíru a položila je na stůl.

Pokračovala dál. „Od chvíle, co jsem se vrátila sem do města, sedím bez ustání za stolem a sepisuji tenhle rukopis. Napsala jsem do něj všechno o životě, který jsem vedla. Narodila jsem se jen kousek odsud, žila v tomhle domě a hluboce milovala jednoho chlapce, co tu bydlel. Tak hluboce, že už nikdy nedokážu víc. A on mě měl rád úplně stejně. Žili jsme uprostřed dokonalého kruhu. Úplně všechno v něm bylo uzavřeno. To ale samozřejmě nemohlo trvat navěky. Dospívali jsme, chystali jsme se vstoupit do jiného období. Kruh dostával trhliny, dovnitř do ráje toho pronikalo čím dál víc z vnějšího světa, co bylo uvnitř, snažilo se dostat zase ven. Jak už to tak chodí. Jenže tehdy jsem si vůbec nemyslela, že to tak má být. A proto, aby se nic nedostalo dovnitř a nic neuniklo ven, otevřela jsem vchodový kámen. Jak jsem to vlastně dokázala, to už mi dnes není dobře jasné. Ale byla jsem velice odhodlaná udělat to, za každou cenu, abych neztratila jeho, aby nic nenarušilo náš malý svět. Nechápala jsem tehdy, co tím způsobím. A nemusím snad zdůrazňovat, že odplata mě neminula.“

Když dovyprávěla až sem, odmlčela se, vzala do ruky plnicí pero a zavřela oči.

„Můj život se ve dvaceti letech uzavřel. To, co následovalo potom, nebylo nic víc než donekonečna se táhnoucí nastavovaná kaše. Temná a klikatá dlouhá chodba, co nikam nevede. V té jsem musela žít. Neustále jen jeden za druhým vítat další a další prázdné

dny a zrovna tak prázdné je zase vyprovázet. Udělala jsem během nich spoustu chyb. Vlastně nejen to, popravdě řečeno mám dojem, že jsem nedělala jen spoustu chyb, ale samé chyby. Občas jsem žila úplně osaměle uvnitř kruhu. Bylo to jako žít samojediná na dně hluboké studny. Proklínala jsem všecko venku, nenáviděla jsem to. Jindy jsem vyšla ven a tvářila se, že žiju. Brala jsem všechno tak, jak to přicházelo, a procházela světem jako mrtvá, aniž bych se dala něčím zasáhnout. Spala jsem se spoustou mužů. V jednu chvíli jsem vlastně byla i vdaná, jestli se tomu dá tak říct. A pak – ale ono to stejně všechno bylo úplně zbytečné a nesmyslné. Odletělo to dřív, než se kdo nadál, a nezbylo po tom nic. Jen pár dalších jizev po zraněních a škodách, které jsem způsobila.“

Položila ruku na tři tlusté fascikly, ležící na stole.

„Všechny ty věci jsem podrobně vypsala tady. Psala jsem, abych si udělala sama v sobě pořádek. Chtěla jsem si ještě jednou dopodrobna ujasnit, co jsem byla za člověka a jaký jsem vedla život. Jistěže, všechno jsem si nakonec zavinila jen já sama, ale rozepisovat se o tom bylo i tak nepříjemné, jako by člověk sám sebe krájel na kusy. Teď mám psaní ale konečně za sebou. Všechno jsem už napsala. Víc už nemám zapotřebí. Nechci ale, aby to kdokoliv kdy četl. Dostat se to někomu do rukou, nejspíš to jen způsobí další škodu. Takže vás chci poprosit, abyste to někde všecko spálil na prach. Aby po tom nezůstala ani stopa. Moc vás o to, pane Nakato, prosím. Nemám nikoho, na koho se obrátit, jen vás. Opravdu nerada vás tím zatěžuji, ale byl byste od té dobroty?“

„Nakata rozumí,“ řekl krátce pan Nakata. A několikrát důrazně přikývl. „Pokud je to vaše přání, paní Saeki, Nakata všechno spálí na prach. Buďte prosím bez obav.“

„Děkuji vám,“ poděkovala slečna Saeki.

„Psát, to je asi důležité, viďte?“ otázal se ještě pan Nakata.

„Ano, pane Nakato. Psát je důležité. Ale konečný výsledek, hotová napsaná věc, ta už žádný smysl nemá.“

„Nakata prosím neumí číst ani psát. Sám by nic sepsat nedokázal,“ řekl pan Nakata. „Nakata je prosím stejný jak ty kočičky.“

„Pane Nakato?“

„Co prosím?“

„Víte, že mám dojem, že vás znám už velice dlouho?“ řekla slečna Saeki. „Nebyl jste to vy, tehdy *na tom obraze?* Nejste vy ten člověk v moři? Ten, co má bílé kalhoty s vyhrnutými nohavicemi a brouzdá se ve vodě?“

Pan Nakata tiše vstal ze židle a popošel až ke stolu, za kterým seděla slečna Saeki. Na její ruku, spočívající na hromadě spisů, položil tu svou, pevnou a opálenou. Pak, jako by něčemu pozorně naslouchal, nechal proudit teplo té ruky do své vlastní.

„Paní Saeki?“

„Ano?“

„Teď už Nakata něco chápe.“

„Copak to je?“

„Rozumí, jaké jsou asi vzpomínky. Cítí je z vaší ruky.“

Slečna Saeki se usmála. „Tak to je báječné.“

Pan Nakata ji držel za ruku velice dlouho. Slečna Saeki zavřela oči a tiše se pohroužila do svých vzpomínek. Teď už ji netrápily. Někdo jako by z nich odnesl veškerou bolest někam daleko pryč. Kruh se opět spojil. Znovu otevřela dveře vzdáleného pokoje a uviděla tam na zdi jako dvě ještěrky spát dva nádherné akordy. Zlehka se ještěrek dotkla prstem. Cítila přitom, jak pokojně spí. Vanul lehounký vánek. Poznala to podle toho, jak se staré záclony občas tiše zavlnily. Zdálo se skoro, že se kývají docela významně, jako by to mělo *něco* symbolizovat. Měla na sobě dlouhé modré šaty. Takové, co už někde nosila, kdysi dávno. Za chůze jejich lem tichounce šustil. Za oknem bylo mořské pobřeží. Bylo slyšet, jak šumí příboj. Taky něčí hlas. Vzduch voněl mořem. Bylo léto. Tak jako je pořád, věčně. Ve vzduchu se jasně rýsoval malý bílý mrak.

Pan Nakata se třemi tlustými fascikly v náručí sestoupil po schodech. Pan Óšima zrovna seděl za pultem a o něčem se bavil se čtenáři. Když zahlédl pana Nakatu, scházejícího schodištěm, přívětivě se na něj usmál. Pan Nakata se mu na oplátku hluboce uklonil. Pan Óšima se potom zabral znovu do hovoru. Hošino mezitím seděl v čítárně, po uši ponořený do knížky. „Pane Hošino?“ oslovil ho pan Nakata.

Hošino položil knihu na stůl a vzhlédl k němu. „To byla ale doba, to vám řeknu. Je už aspoň celá ta záležitost odbytá?“

„Ano prosím. Nakatova úloha je teď už nadobro u konce. Pokud vám to, pane Hošino, nebude vadit, měli bychom se pomalu vrátit domů.“

„No proč ne. Úplně v klidu. Stejně jsem tu knížku už skoro dočet. Beethoven je už mrtvej a teď má právě funus. Fakt bombastickej. No vždyť ho jde ke hrobu vyprovázet ňákejch dvacet pět tisíc lidí a děti maj volno ve škole.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Nakata by k vám měl ještě jednu prosbu. Už jen jednu jedinou.“

„Tak sem s ní.“

„Tohleto by potřeboval někde spálit.“

Hošino se podíval na fascikly, které měl pan Nakata v náručí. „No, toho je teda fakt požehnaně. Takový hromady papíru si nemůžem pálit jen tak někde. S tim počítám budeme muset někam do říčního koryta.“

„Pane Hošino?“

„Copak?“

„Jak tedy pojďme nějaké koryto najít.“

„Teda sorry, že se ještě ptám, ale je to fakt tak důležitý? Co kdybysme to prostě jenom někam zahodili? Nebo to snad nejde?“

„Pane Hošino, je to prosím velice důležité. Doopravdy to musíme spálit. Aby se to proměnilo v kouř, a vystoupalo to k nebi. A my to na vlastní oči viděli.“

Hošino vstal a mocně se protáhl.

„OK, chápu. Tak teda jdem hledat nějakou příhodnou řeku. Když budem fest hledat, to by bylo, abysme tu na Šikoku ňákou neobjevili.“

Odpoledne bylo nezvykle rušné. Do knihovny přišla spousta čtenářů, někteří z nich dokonce kladli odborné dotazy. Pan Óšima měl plné ruce práce s odpovídáním a vyhledáváním požadovaných materiálů. Několikrát dokonce musel vyhledávat i přes počítač. Být to jindy, docela určitě by požádal slečnu Saeki o výpomoc, ale dnes jako z udělání nemohl. Každou chvíli odbíhal od pultu, takže si ani nevšiml, kdy se shora vrátil pan Nakata. Když pominul nejhorší shon, rozhlédl se po knihovně a zjistil, že ti dva už odešli. Vyšel po schodech do patra a pokračoval do pracovny slečny

Saeki. Dveře byly kupodivu pevně zavřené. Dvakrát krátce zaklepal a čekal. Odpověď ale nepřicházela. Zaklepal ještě jednou. „Slečno Saeki," zavolal za dveřmi. „Jste v pořádku?" Stále žádná odpověď.

Zlehka vzal za kliku. Nebylo zamčeno. Pan Óšima pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. V tu chvíli si všiml, že slečna Saeki leží zhroucená na stole. Vlasy jí padaly dopředu a zakrývaly tvář. Pan Óšima zaváhal. Možná že jen usnula. Jenže slečna Saeki během dne nikdy nespávala. Nebyla z lidí, kteří usnou při práci. Vešel do místnosti a došel až ke stolu. Sehnul se k ní a tiše ji oslovil jménem, rovnou do ucha. Neodpověděla. Položil jí ruku na rameno, pak ji uchopil za zápěstí, přiložil k němu prsty. Pulz nebyl patrný. Kůže byla ještě trochu teplá, ale byl to spíš jen takový vzdálený dozvuk tepla.

Odhrnul vlasy a podíval se jí do tváře. Obě oči byly zlehka pootevřené. Slečna Saeki nespala. Byla mrtvá. Ve tváři ale měla klidný výraz člověka, kterému se zdá nějaký pokojný sen. Na jejích ústech stále přetrvával nepatrný náznak úsměvu. Panu Óšimovi blesklo hlavou, že si zachovala grácii dokonce i ve smrti. Pustil její vlasy nazpátek a sáhnul na stůl po telefonu.

Už mu bylo nějaký čas jasné, že tenhle den nastane co nevidět. Ale teď, když byl s mrtvou slečnou Saeki o samotě v jedné ztichlé místnosti, si pojednou nevěděl rady. V srdci měl náhle velice pusto. *Potřeboval jsem ji,* napadlo pana Óšimu. Možná proto, abych zaplnil nějakou prázdnotu v sobě samém. I když jsem sám její prázdnotu zaplnit nedokázal. Až do svého konce s ní zůstala úplně sama.

Dole někdo volal jeho jméno. Alespoň měl dojem, že něco takového slyší. Dveře pokoje byly otevřené dokořán a bylo slyšet, jak pod schody ve spěchu chodí lidé sem tam. Zvonil telefon. Pan Óšima ale nic z toho nevnímal. Posadil se na židli a jen se díval na slečnu Saeki. Jestli mě chtějí volat, ať si volají. Jestli chtějí telefonovat, ať si poslouží. Konečně zaslechl v dálce sirénu sanitky. Blížila se víc a víc. Ještě chvíli a budou tady a odnesou ji někam pryč. Navěky. Zvedl levou ruku a podíval se na hodinky. Byly čtyři hodiny třicet pět minut. Čtyři hodiny pětatřicet minut v úterý odpoledne. Cítil, že si ten čas musí zapamatovat. Že si musí tohle odpoledne, tenhle den, pamatovat do nejdelší smrti.

„Kafko Tamuro,“ zašeptal zdi, u které stál. „Tohle ti budu muset říct. Samozřejmě, pokud to už sám nevíš.“

43

Zahodím věci a lehký jak pírko kráčím dál do lesa. Soustředím se už jen na postup vpřed. Už si nepotřebuju značkovat stromy. Už nemám zapotřebí ukládat si do paměti cestu zpátky. Už se ani skoro nekoukám, jak to vypadá okolo. Stejně je to pořád to samé. Hradby tyčících se kmenů, záhony kapradí, visící břečtan, boulovité kořeny, hromady tlejícího listí, vyschlé prázdné schránky nějakého hmyzu. Pevné, lepkavé pavučiny. A větve, celé pralesy větví. Větve hrozící, větve bojující o prostor, větve šikovně skryté, větve pokroucené, větve zadumané, větve uschlé a práchnivějící. Tak se to opakuje pořád dál. Jen jako by to s každým dalším zopakováním *nabíralo na hloubce.*

Se semknutými rty jdu dál po cestě – nebo po tom, co jako cesta vypadá. Neustále stoupá, ale teď zrovna není svah tak strmý. Ani se nezadýchám. Cesta se občas ztrácí v moři kapradí nebo v trnitých keřích, ale když se zkusím vydat dál, vždycky narazím na jakés takés pokračování. Les už mi nenahání strach. Zdá se, že má jakýsi řád. Nebo spíš, že je stavěný podle určitého vzorce. Jakmile se zbavím strachu, začínám si to uvědomovat čím dál víc. Přijmu jeho repetice za své, vstřebávám je do sebe.

Teď už nemám nic. Pryč je žlutý sprej i nabroušená sekyra, které jsem ještě přednedávnem tak důležitě třímal v rukou. Pryč je batoh, který jsem nesl na zádech. Pryč je láhev vody a pryč je jídlo, pryč je i kompas. Všechno to leží daleko za mnou na pěšině. Snažím se lesům ukázat, že už mi nenahánějí strach, a právě proto že se jim taky vydávám všanc. Nebo se to možná snažím ukázat sám sobě. Svůj pevný krunýř jsem nechal za sebou a jen jako živé maso mířím úplně sám přímo do středu labyrintu. Ať si mě bílé prázdno, co tu vládne, klidně pohltí. I hudba v mých uších naráz utichá. Zůstává jen tiché zrnění, jako ohromné bílé prostěradlo,

natažené na veliké posteli. Dotknu se té plachty prstem, nahmatám její bělost, táhnoucí se donekonečna. Podpaždí mám zmáčená potem. Nebe, které občas zahlédnu nahoře mezi větvemi v korunách stromů, je zakryté jednolitou vrstvou šedivých mračen. Ještě to ale nevypadá na déšť. Mraky se ani nepohnou, setrvávají stále v jedné a té samé pozici. Ptáci, hřadující vysoko ve větvích, si navzájem vyměňují krátké, významné signály. Z trávy se ozývají tichá proroctví hmyzu.

Přemýšlím o domě v Nogatě, ve kterém najednou nikdo nebydlí. Bude teď nejspíš zavřený. A ať si klidně je, napadne mě. Ať si tam klidně všechno zůstane prosáklé krví. Je mi to úplně fuk. Už se tam nechci nikdy vracet. V tom domě bylo už stejně skoro všechno mrtvé, ještě než se tam onehda udála ta jatka. A kdyby jen mrtvé. *Zabité* to tam bylo, *zavražděné.*

Les mě občas zkouší strašit, někdy shora, někdy zase zezdola. Fouká mi za krk svůj studený dech. Tisíce jeho očí mi jako jehly probodávají kůži. Nesčetnými způsoby mě zkouší vyvrhnout jako organismus cizorodé těleso. Postupně si ale zvykám všechny jeho hrozby ignorovat. Od jisté chvíle se na celý les začnu dívat jako na součást mě samotného. Putuju do hlubin sebe sama, stejně jako putuje krev v cévách. Co vidím, je jen mé vlastní nitro, co vypadá jako hrozby, jsou jen ozvěny strachu v mé vlastní mysli. Jen ta tu rozvěsila všechny pavučiny, jen já jsem vytvořil všechny ty ptáky švitořící nad mou hlavou. Tyhle představy se ve mně rodí a pozvolna zapouštějí kořeny.

Ženu se dál a dál cestou, jako by mě zezadu popoháněl tlukot ohromného srdce. Žene mě do jednoho zvláštního místa ve mně samém. K prameni, ze kterého se line veškerá tma, do prostoru, odkud se nesou neslyšné ozvěny. Snažím se odhalit, co se tam skrývá. Jsem emisar, nesoucí zapečetěný dopis sobě samému.

Pochybnosti.

Proč, proč mě vlastně neměla ráda?

Nezasloužil jsem si snad lásku vlastní matky?

Už dlouhé měsíce a roky mi ta otázka krutě spaluje mysl a užírá duši. Možná že důvodem, proč mě matka neměla ráda, byl nějaký závažný problém ve mně samotném. Co když jsem se narodil nějak nečistý? Co když jsem na světě jenom proto, aby se ode mě ostatní s odporem odvraceli?

Než matka odešla, ani mě pořádně neobejmula. Neřekla mi na rozloučenou jediné slovo. Odvrátila tvář a v tichosti zmizela, doprovázená mou sestrou. Vytratila se mi, jako nějaký tiše plující kouř. A já navždy ztratil její odvracející se tvář.

Pták nad mou hlavou vyrazí ostré zavřísknutí. Podívám se k nebi. Jsou na něm jen ploché, popelavé mraky. Je bezvětří. Pokračuju krok za krokem dál a dál. Kráčím po čáře příboje svého vědomí. Vlny připlouvají a zase mizí. Přicházejí a zanechávají mi písmena, přicházejí a hned je zase mažou. V intervalech mezi vlnami se snažím rychle rozluštit slova nápisu. Není to ale vůbec snadné. Než dočtu až do konce, spláchne všechno následující vlna. V mém vědomí tak zůstávají jen rozsekané útržky záhadných slov.

V duchu se zase vracím do našeho domu v Nogatě. Přesně si pamatuju den, kdy odtamtud matka se sestrou odešly. Sedím sám na vnitřním ochozu a dívám se do zahrady. Je podvečer na začátku léta a stíny stromů se prodlužují. V celém domě jsem zůstal jen já. Nevím, jak je to možné, ale už si uvědomuju, že mě tu odhodili a nechali samotného. Už si uvědomuju, že tahle událost nejspíš hluboce a zásadně ovlivní můj život. Nemusí mi to nikdo vysvětlovat. *Prostě jsem to pochopil.* Dům je prázdný jak strážní pozorovatelna na zapomenuté hranici. Slunce se kloní k západu, stíny začínají obkličovat svět. Dívám se a dívám. Ve světě, kde vládne čas, se nic nevrací zpátky. Chapadla stínů pohlcují kousek po kousku další a další území, až nakonec v jejich temném a chladném království zmizí i matčina tvář, která tu ještě nedávno byla. Tvrdá a odvracející se je automaticky vyhnaná a vymazaná z mé paměti.

Jdu dál lesem a myslím na slečnu Saeki. Vybaví se mi její obličej. Její klidný, bledý úsměv, teplo jejích rukou. Zkusím si ji představit jako svoji matku, jak mě sotva čtyřletého opouští. Téměř okamžitě zavrtím hlavou. Taková představa je hrozně divná, přitažená za vlasy. Proč by to slečna Saeki dělala? Proč by mě musela tak zraňovat a ničit mi život? V tom musí něco být, nějaký zásadní důvod, který mi pořád není jasný.

Zkouším si představit všechno, co tehdy musela cítit. Vžít se do její situace. Není to pro mě samozřejmě nic jednoduchého. Já jsem byl odvržený, ona je ta, která odvrhla. Ale jak jde čas, odpoutám se od sebe. Duše opustí mou zatvrzelou schránku, změní

se v černočernou vránu, usedne vysoko do větví borovice na zahradě a pozoruje mě odtamtud, čtyřletého, sedícího na ochozu.

Stanu se soudící černou vránou.

„Tvoje maminka tě rozhodně ráda měla," ozve se zezadu Kluk, co se mu říká Vrána. „Přesněji řečeno: měla tě ráda opravdu hrozně moc. Tomu musíš bezpodmínečně věřit. To je tvůj výchozí bod."

„Jenomže se mě zbavila. Nechala mě samotnýho na absolutně nevhodným místě a zmizela. A mě to nejspíš hodně hluboce, dost možná i nenávratně poznamenalo. To už je teď jasný i mně samýmu. Jestli mě opravdu měla tak ráda, jak mi to mohla udělat?"

„Vzato čistě podle výsledků, máš úplnou pravdu," říká Kluk, co se mu říká Vrána. „Zranilo tě to a poznamenalo opravdu hluboce a ty rány si už možná poneseš napořád. V tomhle jsi měl doopravdy smůlu. Ale stejně uvažuj radši takhle: pořád ještě se můžeš uzdravit. Máš život před sebou, máš kuráž, neschází ti pružnost a flexibilita. Můžeš svoje rány zacelit, zvednout hlavu vzhůru a jít dál. To už ona nemůže. Ona už je ztracená. Nemá cenu řešit, co byla čí chyba. Reálná výhoda je na tvojí straně. Přemýšlej o tom."

Mlčím.

„Co se jednou stalo, stalo se," pokračuje Kluk, co se mu říká Vrána. „Zpátky už to nikdo nevrátí. Ona tě tehdy nemusela opustit, tys nemusel osamět. Jenže věci, co se už udály, jsou jako talíře, co někdo rozbil na prach. Už nikdy nebudou jako dřív, ať s nima uděláš, co chceš. Nemyslíš?"

Kývám. *Už nikdy to nebude jako dřív, ať budu provádět, co chci.* Je to přesně tak.

Kluk, co se mu říká Vrána, pokračuje dál. „Nechápeš, že i ona určitě byla hrozně vyděšená a bez sebe zlostí? Stejně jako teď ty. Proto s tebou nemohla zůstat."

„I když mě měla tolik ráda?"

„I přesto," říká Kluk, co se mu říká Vrána. „I když tě měla ráda, nemohla s tebou zůstat. A ty to musíš pochopit a musíš ji takovou přijmout. Musíš pochopit a musíš přijmout celou tu hrůzu strachu a zloby, kterou tehdy cítila, jako by byly tvoje vlastní. Aniž bys v nich pokračoval, aniž bys je opakoval. Když to řeknu jinak:

musíš jí odpustit. Samozřejmě že to není nejlehčí. Ale udělat to musíš. Je to tvoje jediná šance. Žádnou jinou nedostaneš.“

Zamyslím se nad tím. A čím víc přemýšlím, tím větší zmatek v sobě mám. V hlavě se mi všechno tluče, po těle mě všechno pálí, jako by ze mě drali kůži.

„Je teda slečna Saeki doopravdy moje máma?“ zeptám se ho.

Kluk, co se mu říká Vrána, promluví. „Vždyť ti to přece říkala: tenhle nápad platí pořád jenom jako hypotéza. Stručně řečeno je to tak. *Zatím to platí pořád jen jako hypotéza.* To je všecko, co ti k tomu můžu říct.“

„Hypotéza, co ještě pořád postrádá protiargument.“

„Přesně tak,“ přikývne Kluk, co se mu říká Vrána.

„A kterou musím přezkoumat, kam to jenom půjde.“

„Přesně tak,“ souhlasí docela prostě Kluk, co se mu říká Vrána. „Přezkoumávat má cenu jedině hypotézy, co nemají přesvědčivý protiargumenty. A tvojí jedinou povinností je teď takový přezkoumání provést. Žádnou jinou volbu nemáš. I kdybys měl přitom opustit třeba i vlastní tělo, tenhle úkol musíš dotáhnout až do konce.“

„Opustit vlastní tělo?“ V těch slovech zní jako ozvěna něco divného. Něco, co nedokážu dost dobře překousnout.

Nedostanu ale žádnou odpověď. S lehkými obavami se ohlédnu za sebe. Kluk, co se mu říká Vrána, tam ale ještě je. Jde těsně za mnou, docela stejným krokem jako já sám.

„Co za strach a zlobu v sobě tehdy měla slečna Saeki? Odkud se v ní vzaly?“ zeptám se ho, jak tak jdu pořád kupředu za nosem.

„A co za strach a zlobu v sobě tehdy měla *podle tebe!*“ odpoví mi Kluk, co se mu říká Vrána, další otázkou. „Koukej uvažovat, jo? Musíš to promyslet svou vlastní hlavou. Od toho ji taky máš.“

Uvažuju. Musím to pochopit a přijmout dřív, než bude pozdě. Drobná písmena z příbojové čáry v mém vědomí jsou ale pořád nečitelná. Interval mezi připlouvajícími a odplouvajícími vlnami je strašlivě krátký.

„Já slečnu Saeki miluju,“ říkám. Sjede mi to ze rtů docela samo od sebe.

„Všiml jsem si,“ odsekne Kluk, co se mu říká Vrána.

„Něco takového jsem jaktěživ nezažil. A teď je to pro mě to vůbec nejdůležitější,“ říkám já.

„No jasně,“ odpoví Kluk, co se mu říká Vrána. „To mi ani nemusíš povídat. Jistěže, to je náramně důležitá věc. Proto jsi taky teď tady.“

„Jenomže já pořád ještě nic nechápu. Nadobro jsem se v tom ztratil. Ty tvrdíš, že mě matka měla moc ráda. A údajně hrozně moc. Rád bych tomu věřil. Jenže jestli to tak vážně je, tak se už teprve v ničem nevyznám. Proč musím někoho, koho mám moc rád, současně tak hrozně zraňovat? Jakej má potom taková láska smysl? Proč se vůbec takový věci dějou?“

Čekám na odpověď. Po dlouhou dobu vůbec neotvírám pusu. Jenže odpověď nepřichází.

Ohlédnu se za sebe. Kluk, co se mu říká Vrána, tam už není. Odněkud shora se ozve suché pleskání křídel.

A jsem konečně nadobro ztracený.

Zanedlouho se přede mnou objeví dva vojáci.

Mají na sobě polní uniformy staré císařské armády. Letní uniformy s krátkým rukávem, na nohou kamaše, na zádech torny. Helmy nemají, jen polní čepice se štítkem, a tváře začerněné nějakým maskovacím líčidlem. Oba jsou mladí. Jeden je vyšší, hubený a má kulaté brýle s kovovou obroučkou. Druhý je menší, podsaditý a ramenatý. Sedí vedle sebe na velikém plochém balvanu. Nezaujímají žádnou bojovou pozici. U nohou jim stojí opřené pěchotní pušky vzor 38. Vyšší voják znuděně přežvykuje stéblo. Čekají tam, jako by to byla ta nejpřirozenější, nejsamozřejmější věc na světě. A dívají se na mě docela klidným pohledem, ve kterém není ani stopy po překvapení.

Les se v tom místě trochu rozestupuje a zem je rovná. Jako bychom byli na odpočívadle nějakého schodiště.

„Nazdar,“ povídá vesele vyšší voják.

„Brej den,“ maličko se zamračí podsaditý.

„Dobrý den,“ odpovím jim. Asi bych měl být překvapený, že je tu potkávám. Ale nejsem. Vůbec mi to nepřijde divné. To se přece klidně může stát.

„No to je dost,“ řekne vysoký.

„To tu čekáte na mě?“ zeptám se ho.

„No samozřejmě,“ odpoví mi. „Jiný návštěvníky nám zatím nehlásili.“

„Ale že ti to trvalo," přisadí si mrňous.

„Vždyť je to fuk, na čase stejně až tak nezáleží," uklidňuje ho dlouhán. „I když jsme tě teda čekali rozhodně dřív."

„Nejste vy ti dva, co se kdysi dávno ztratili v tomhle lese na manévrech?" zeptám se.

Mrňous přikývne. „To jsme přesně my."

„Celá armáda vás tehdy hledala," říkám.

„To my víme," říká mrňous. „Víme, že nás hledali. Víme o všem, co se seběhlo v tomhle lese. Ale ať hledali, jak chtěli, na nás byli krátký."

„Upřímně řečeno, my se vlastně ani neztratili," pokračuje klidně dlouhán. „My jsme spíš dobrovolně pláchli."

„A spíš než pláchli, jsme náhodou narazili na tohle místo a už tu jaksi zůstali," dodá mrňous. „To nebylo žádný obyčejný zabloudění."

„Ne že by to tu mohl najít kdekdo," řekne dlouhán. „Ale nám se to povedlo a tobě teď taky. Minimálně pro nás dva to bylo ohromný štěstí."

„Zůstat u armády, odlifrovali by nás někam do ciziny," říká mrňous. „Abysme tam zabíjeli a ostatní aby zabíjeli nás. To jsme nechtěli. Já jsem z vesnice a tadyten právě dodělal univerzitu. Nechtěli jsme nikoho zabíjet, tím míň se dát sami zabít. Což je snad jasný."

„A co ty, kamaráde? Ty bys někoho zabil, nebo se nechal zabít?" zeptá se mě dlouhán.

Vrtím hlavou. Nechci nikoho zabíjet. Ani aby zabíjeli mě.

„To nechce nikdo," říká dlouhán. „Teda, skoro nikdo. Jenomže si nemysli, že stačí přijít a říct, že nechceš do války, a stát ti s úsměvem řekne: *Ach tak, tak vám se do války nechce? V pořádku, můžete zůstat doma.* Nedá se ani utéct. Tady v Japonsku prostě není kam. Všude tě hned najdou. Tohle jsou pěkně těsný ostrovy. Takže jsme skončili tady. Tohle je jediný místo, kde se člověk může schovat."

Zavrtí hlavou a vypráví dál.

„Od těch dob jsme tu zůstali. Je to už, jak říkáš, *hrozně dávno.* Ale, jak jsem říkal zas já, tady už na čase až tak nezáleží. Mezi teď a hrozně dávno tu není skoro žádnej rozdíl."

„Není mezi nima vůbec žádnej rozdíl," doplní ho mrňous. A udělá rukou posunek, jako by něco bez námahy odstrkoval stranou.

„Vy jste věděli, že sem přijdu?" ptám se. „To si piš," řekne mrňous.

„My tady hlídkujem skoro pořád, takže vždycky víme, kdo sem jde. Taky už skoro patříme k tomuhle lesu," řekne ten druhý.

„Tady je totiž vchod," doplní mrňous. „A my jsme strážci toho vchodu."

„Ten vchod je teď právě otevřenej," řekne mi dlouhán. „Ale nebude trvat dlouho a musí se zase zavřít. Jestli chceš opravdu vejít, vejdi hned. Tady nebejvá otevřeno vždycky."

„Jestli chceš vejít dovnitř, doprovodíme tě. Cesta je trochu složitější a doprovod je potřeba," vysvětluje mrňous.

„Jestli vejít nechceš, vrať se zas stejnou cestou, jako jsi přišel," říká dlouhán. „Vrátit se odsud není ještě takovej problém. Nemusíš mít strach, dokážeš to. A budeš žít zase ve svým starým světě, tak jako jsi žil doposud. Je jen a jen na tobě, co si vybereš. Nikdo tě nenutí ani abys vcházel, ani aby ses vracel zpátky. Jen počítej s tím, že když jednou vejdeš, ven se už tak snadno nedostaneš."

„Tak mě tam teda doprovoďte," řeknu naprosto bez váhání. „Vážně?" zeptá se mrňous.

„Vevnitř je někdo, s kým se musím setkat. Aspoň myslím," řeknu já.

Bez jediného slova pomalu vstanou z balvanu, vezmou své pušky vzor 38. Krátce se po sobě ještě podívají a vzápětí už pochodují přede mnou.

„Možná se divíš, proč s sebou ještě teď musíme vláčet takovou hromadu železa," ohlédne se na mě dlouhán. „Když nám navíc ty kvéry nejsou na nic. Většinou je nemáme ani nabitý."

„Jsou to jen takový symboly, víš?" otočí se ke mně i mrňous. „Symboly toho, co jsme opustili, symboly toho, co zůstalo za náma."

„Takový symboly jsou moc důležitý," říká dlouhán. „Protože jsme sem my dva přišli zrovna s puškama v rukou a ve vojenským, sloužíme tu teď jako stráž. Povinnosti a úlohy. I to je svýho druhu symbol."

„Máš u sebe něco takovýho? Nějakou značku nebo odznak?" zeptá se mrňous.

Vrtím hlavou. „Nic podobnýho nemám. Nemám vůbec nic. Jen svoje vlastní vzpomínky.“

„Hm,“ ušklíbne se mrňous. „Jenom vzpomínky?“

„Žádnej strach,“ uklidňuje mě dlouhán. „I z těch se může stát symbol jedna báseň. I když moc netuším, co všechno takový vzpomínky snesou a jak dlouho můžou vydržet.“

„Radši bys měl mít něco, co má konkrétní podobu,“ říká mrňous. „To bude mnohem srozumitelnější.“

„Jako třeba ručnice,“ řekne dlouhán. „Mimochodem, jak se vlastně jmenuješ?“

„Kafka Tamura,“ odpovídám.

„Kafka Tamura,“ opakují oba.

„Pěkně divný jméno,“ řekne dlouhán.

„To teda jo,“ přisadí si mrňous.

A dál už jdeme mlčky.

V říčním korytě u silnice spolu spálili všechny tři svazky, které jim svěřila paní Saeki. Hošino koupil v supermarketu benzín do zapalovačů, vydatně polil všechny fascikly a pak už jen přiložil zapalovač. Stáli pak opodál a beze slova se dívali, jak rukopis stránku po stránce mizí v plamenech. Nefoukal skoro žádný vítr. Kouř stoupal přímo k obloze a tiše se ztrácel v nízko visících, šedivých mracích.

„A to si fakt nesmíme přečíst ani malej kousek z těch papírů?“ zeptal se Hošino.

„Ano prosím. Číst je zakázáno,“ řekl pan Nakata. „Nakata slíbil paní Saeki, že všecko spálíme a nepřečteme si ani písmenko. Nakatova úloha je splnit sliby, které dává.“

„No jo, to jo. Sliby se maj dodržovat, to je fakt,“ souhlasil Hošino, už celý zpocený. „Plnit sliby musíme všichni. Akorát že bysme si byli ušetřili fůru času a námahy, kdybysme tu hrůzu jednoduše šoupli někde do skartovače. V každým pořádným kopycentru maj samoobslužnej skartovač, velkej jako kráva. A skoro nic to nestojí. Ne že bych si na něco stěžoval, ale přijde mi, že je v tuhle roční dobu na dělání ohníčků trochu vedro. Bejt zima, to by bylo hned jiný kafe.“

„Neračte se prosím zlobit, ale Nakata paní Saeki výslovně slíbil, že se všecko *spálí*. Takže nám opravdu nezbývá, než to spálit.“

„No to nic. Zas taková trága to není. Stejně nemáme nic urgentnějšího na práci. Nějaký to horko už člověk vydrží. Já měl prostě jen takovej nápad.“

Zatímco si tak u řeky pálili svůj na roční dobu neobvyklý táborák, zastavila se u nich kočka, která šla náhodou kolem, a s velkým zájmem si je prohlížela. Byla hubená, hnědě mourovatá.

Maličko se jí ohýbal konec ocásku. Zdála se být velice přátelská. Pan Nakata se s ní už už chtěl dát do řeči, ale pak si vzpomněl, že je s ním Hošino. To se kočka bude mít jistě moc na pozoru, když tu není sám. A navíc si už moc nevěřil, že s ní dokáže mluvit jako dřív. Rozhodně ji nechtěl vyplašit tím, že třeba řekne něco divného. Kočku stejně po chvíli přestalo koukání do ohně bavit, zvedla se a někam zmizela.

Když pak po dlouhé době všechny tři svazky konečně dohořely, rozšlapal Hošino popel na šedivý prášek. Takový, jaký každý silnější vítr krásně roznese. Čas už se schyloval k večeru a bylo vidět, jak se vrány slétají do hnízd.

„No, dědo, takhle už to počítám fakt nikdo nikdy nepřečte," pravil Hošino. „Nevím, co v těch lejstrech všecko stálo, ale teď už z nich nezbejvá ani ň. Málo platný, co má na světě formu a tvar, to kousek po kousku mizí a na místě toho zmizelýho postupně narůstá nicota."

„Pane Hošino?"

„Copak?"

„Nakata by se vás chtěl zeptat na jednu věc."

„No jasně."

„Co to prosím znamená, že narůstá nicota?"

Hošino chvíli kroutil hlavou, jak se nad tím zamyslel. „To je teda fakt těžká věc," usoudil. „Když narůstá nicota? Když se řekne, že se něco vrátilo do nicoty, tak to znamená, že je to zase zpátky na nule. Jenže když se sečte nula s nulou, nic jinýho než nula z toho jaktěživ nepojde, to je teda fakt."

„Tomu prosím Nakata moc nerozumí."

„Tomu prosím moc nerozumí ani tadyhle Hošino, dědo. Z přemejšlení o takovejch věcech jednoho akorát darmo rozbolí hlava."

„Tak už na to nebudeme myslet."

„Dobrej nápad, řekl bych," konstatoval Hošino. „Každopádně už ty tlustospisy máme z krku. Shořely a nezůstalo z nich ani slovíčko. Vrátily se do nicoty – to jsem chtěl říct."

„Ano prosím. To si Nakata moc oddechl."

„Takže, rozumím tomu správně, že je teď celá tahle záležitost konečně za náma?" zeptal se Hošino.

„Ano prosím. Teď už je za námi skoro všecko. Teď už zbývá jen znovu uzavřít vchod," pravil pan Nakata.

„Ale to máme před sebou ještě pěkně důležitej úkol."

„Ano prosím. Moc důležitý úkol. Co jsme otevřeli, to musíme taky zase zavřít."

„No, tak honem do toho, ať to máme za sebou. S dobrým si pospěš, jak se říká."

„Pane Hošino."

„No?"

„Jenže to právě nejde."

„A proč?"

„Ještě nepřišel pravý čas," pravil pan Nakata. „Musíme čekat, až pro zavření vchodu přijde ta pravá chvíle. A předtím se Nakata bude muset ještě pořádně prospat. Nakata je už hrozně moc ospalý."

Hošino se na pana Nakatu zadíval. „A to budete zas spát jako onehda? Několik dní v kuse?"

„Ano prosím. Nakata se nemůže vyjádřit přesněji, ale řekl by, že to tak nějak bude."

„No, a nešlo by, abyste to ještě teď ňák vydržel, dokončili jsme, co máme, a prospal se až pak? Jak vy jednou přejdete na ten svůj spánkovej režim, tak už s tím jen tak nehneme."

„Pane Hošino."

„No?"

„Račte prosím prominout, nejde to. Bylo by moc dobré, kdyby to šlo. I Nakata by mnohem radši už měl otvírání a zavírání vchodu z krku, být to jen trochu možné. Jenomže bohužel, nejdřív se musí vyspat. Už pomalu neudrží oči otevřené."

„To je jako by vám docházely baterky, ne?"

„Možná. Všechno trvalo mnohem delší dobu, než Nakata čekal. Už vypotřeboval všecku sílu. Mohl byste ho odvézt někam, kde může spát, a nechat ho, ať se prospí?"

„Není problém. Chytneme si taxíka a hned zas budem zpátky v našem apartmánu. A vy budete moct spát a spát jako dřevo."

Pan Nakata málem usnul jako dřevo už ve chvíli, kdy se posadil do taxíku.

„Haló, dědo, spát můžete hned, jak dorazíme domů. Teď mi ještě chvíli vydržte.“

„Pane Hošino?“

„No?“

„Nakata vám prosím dělá samé potíže,“ pravil pan Nakata slabým hlasem.

„Taky mám občas takovej dojem,“ připustil Hošino. „Ale hele, jak tak přemejšlím o všem, co se zatím sběhlo, jsem tu s váma přece jen na vlastní pěst, nikdo mě nenutil. Čili jsem si ty potíže vlastně vybral sám. Nikdo se mě o to neprosil. To je jako když jdete dobrovolně odklízet sníh. Takže si s tím, dědo, nelamte vůbec hlavu a buďte v pohodě.“

„Pane Hošino, co by si bez vás Nakata vůbec počal? Samotnému by se mu nepodařila ani polovina z toho, co už máme za sebou.“

„Když to říkáte, pane Nakato, mám fakt pocit dobře odvedený práce.“

„Nakata je vám moc vděčný.“

„Ale hele, pane Nakato?“

„Ano prosím?“

„I já vám musím poděkovat.“

„Vážně?“

„Touláme se spolu všude možně už deset dní,“ řekl Hošino. „Já kvůli tomu nechodím do práce. Na prvních pár dní jsem se z práce ještě omluvil, ale postupně mi z toho narostla neomluvená absence jako řemen. Nejspíš se už do tý firmy, kde jsem dělal, nebudu moct vrátit. Kdybych tam před nima pobil čelem o zem, možná by mi to ještě nějak odpustili. Možná jo. Ale mně je to už jedno. Ne, že bych se chtěl nějak vytahovat, ale řidič nejsem vůbec špatnej a jsem pracant. Nějaký místo si už vždycky schrastím. Takže si nemusím dělat zas takový starosti. A vy taky ne, pane Nakato. No, na každej pád jsem chtěl říct tohle: Vážně nelituju vůbec ničeho, co se stalo. A že se během těchhle deseti dnů stala pěkná řádka fakt divnejch věcí. Pršely pijavice, zjevil se plukovník Sanders, rozdal jsem si to jak nikdy s jednou neuvěřitelnou kočkou, co prej dělá na vejšce filozofii, krad jsem ve svatyni vchodovej kámen, a tak dál. Mám dojem, že jsem toho za pár dní stihnul zažít tolik

neuvěřitelnýho, co jiný nezažijou ani za celej život. Bylo to jako zkušební jízda na dálkový horský dráze.“

Hošino se odmlčel a přemýšlel, co říct dál.

„Ale stejně, dědo.“

„Ano prosím?“

„Myslím, že úplně nejzvláštnější z toho všeho jste ale byl vy sám. Jo, vy, pane Nakato. A jste nejzvláštnější proto, jelikož jste mě dokázal změnit. Jo. Za těchhle deset dní jsem se hrozně změnil, mám ten dojem. No, víte, na spoustu věcí jako bych se teď začal dívat jinak. Co se mi doposavad zdálo úplně zbytečný, to najednou vidím v docela jiným světle. Hudba, kterou jsem dřív vůbec nemusel, mě najednou začala děsně brát. Fakt moc rád bych si teď popovídal s někým, kdo zažil něco podobnýho. Takovej jsem dřív nebyl. A tohle všecko mě potkalo právě proto, že jsem s váma. A že jsem se naučil dívat se na svět vašima očima. A naučil jsem se to proto, že se mi váš pohled na svět líbí. Proto jsem se já, Hošino, rozhodl dojít s váma až sem. Protože jsem se od vás prostě nedokázal odtrhnout. Doba, strávená s váma, patří k tomu *nejplodnějšímu,* co jsem zatím zažil. Už kvůli tomu musím poděkovat spíš já vám, dědo, vy mě fakt neděkujte za nic. I když neříkám, že to od vás neslyším rád. Chci jenom říct, že jste toho pro mě udělal fakt hrozně moc. Víte?“

Ale pan Nakata nevěděl. Měl už totiž zavřené oči a pravidelně oddechoval.

„Toho teda jen tak něco nerozhází,“ povzdechl si Hošino.

Když se s panem Nakatou v náručí vrátil do bytu, hned ho uložil do postele. Nechal ho v šatech a jen mu vyzul boty, pak ho ještě přikryl tenkou přikrývkou. Pan Nakata sebou zavrtěl, dokud neležel tváří ke stropu jako vždycky, tiše vydechnul a pak už se ani nehnul.

„Ach jo, teď zase bude dva tři dny vyspávat,“ pomyslel si Hošino.

Věci ale nakonec dostaly docela jiný spád. Druhého dne před polednem totiž pan Nakata umřel. Ve spánku tiše dodýchal. Obličej měl jako vždycky docela klidný a na první pohled to vypadalo, že spí. Jen dýchat přestal. Hošino mu stále znovu a znovu třásl ramenem, znovu a znovu ho volal. Nebylo ale pochyb:

pan Nakata už nebyl mezi živými. Pulz nebyl patrný a zrcátko, které mu Hošino pro jistotu přiložil k ústům, se ani neorosilo. Dech ustal beze stopy. Pan Nakata se už víckrát neměl probudit do tohoto světa.

O samotě s mrtvým v jedné místnosti jako by celý svět začal tichnout. Okolní zvuky postupně ztrácely na reálnosti. Jediný zvuk, který měl ještě smysl, bylo ticho. Ticho prohlubující se jako bláto na dně mořském. Po kolena, po pás, po prsa. Přesto Hošino pana Nakatu neopouštěl, zůstal s ním v pokoji dál a dlouhou dobu zkoumal pohledem hloubku stoupajícího ticha. Vsedě na pohovce se díval na obličej pana Nakaty a snažil se pochopit, že je mrtvý. Trvalo mu to velice dlouhou dobu. Vzduch těžknul samotou a Hošino pomalu začal pochybovat, jestli je to, co právě cítí, vůbec ještě pravda. Na oplátku ale najednou sám od sebe pochopil několik jiných věcí.

Hošino cítil, že se pan Nakata svou smrtí konečně dokázal vrátit zase sám k sobě, že je zas takový, jaký byl dřív. Že byl jaký byl už moc dlouho na to, aby ho k sobě samotnému mohlo vrátit cokoliv jiného než právě smrt.

„Poslechněte, dědo," oslovil pana Nakatu. „Sory, že to tak řeknu, ale vy jste si neumřel vůbec špatně."

Pan Nakata zemřel tiše, v hlubokém spánku a nemusel u toho o ničem přemýšlet. Jeho tvář byla klidná, bez známky utrpení, bez známky lítosti, beze stopy pochybností. Hošina napadlo, že to pan Nakata vyhrál. Nevěděl, jaký žil pan Nakata život ani jaký mělo jeho žití přesně smysl. Ale kdyby se na to člověk začal dívat takhle, nemusel by najít smysl v žádném lidském životě. Na člověku je opravdu veliká a závažná jedna věc: jak umře, pomyslel si Hošino. Ve srovnání s tím, jak člověk umře, není možná to, jak žil, zas až tolik podstatné. Nebo spíš: to, jak člověk žil, určuje, jak umře. Takové myšlenky ho zničehonic napadaly, zatímco se díval na tvář zesnulého pana Nakaty.

Zůstával ovšem jeden zásadní problém. Někdo přece musel zavřít vchodový kámen. I když pan Nakata dotáhl celý podivný případ až do konce, tenhle úkol stále trval. Kámen tu pořád leží na zemi u pohovky. Až přijde čas, budu ho muset obrátit a zavřít vchod. Jenže pan Nakata taky říkal, že je zacházení s kamenem

hrozně riskantní. Určitě si ho nemůže obracet jen tak, jak ho napadne. Když na to půjde silou a provede to špatně, dost možná pak na světě zavládne chaos.

„Poslyšte, dědo, umřel jste si, to se nedá svítit, ale nechal jste mi tu tolik práce, že si s ní skoro nevím rady," oslovil Hošino mrtvého. Odpověď samozřejmě žádnou nedostal.

Další věc: co teď udělat s páně Nakatovým tělem? Na to ovšem existují zavedené postupy. Řídí se jimi možná tak devadesát devět procent lidí, co je svět nosí. Řídil by se jimi rád i Hošino, kdyby to bylo jen trochu možné. Pan Nakata byl ale za prvé hledaný policií, jako důležitý svědek v případu vraždy. Vyjít najevo, že s ním strávil celých posledních deset dní, má zaděláno na problém. Odvede si ho policie a bude dlouhé vyšetřování. To si jeden opravdu rád odpustí. Vysvětlovat jedno po druhém všechno, co se doposavad semlelo, bude pěkná otrava, a mimoto nemá policii vůbec rád. Do podobných věcí se radši nenamočit.

„A kromě toho," pomyslel si ještě. „Jak bych jim asi vysvětlil celej tenhle bejvák?"

Jistě, přišel legrační dědeček, který vypadal jako plukovník Sanders a celé tohle apartmá jim půjčil. Řekl, že ho nachystal jen pro ně a ať si v něm bydlí, jak dlouho budou chtít – to by mu tak policie uvěřila. Blbost. Kdo je to plukovník Sanders? V jakém je vztahu k americké armádě? Mluv! No, víte, von je to totiž ten děda, co ho maj jako poutač před každým KFC. Toho přece určitě znáte i vy, páni detektivové. Jo, přesně, ten s brejlema a bílejma fousama. Dělá teď pasáka po uličkách v Takamacu. Tam jsem ho taky potkal. Dohodil mi ženskou… To by si dal. „Ty si z nás budeš dělat prdel, idiote?" řvali by na něj a dozajista by ho zmlátili. Ti nejsou než státem placená banda jakuzáků.

Hošino si jen ustaraně vzdychl.

Nejspíš bych teď odsud měl co nejrychlejc pláchnout, co nejdál to půjde. Po cestě ještě věnovat poldům jeden anonymní telefonát z takamackýho nádraží. Nahlásit adresu tohohle apartmánu a říct, že je tu mrtvola. Pak okamžitě skočit na vlak a upalovat zpátky do Nagoje. A měl bych to všecko pěkně z krku. Ať se na to jeden dívá, jak chce, smrt nastala z přirozenejch příčin a kvůli tomu snad nebude policie dělat takovej kravál. Příbuzný pana Nakaty si přijedou pro tělo, snad mu i vystrojej nějakej jednoduchej funus. Já

pak půjdu ke starýmu na kobereček a tam budu tlouct čelem o zem. Odpusťte, pane řediteli. Odteď už budu zase pěkně pracovat. A všecko se zas vrátí do normálu.

Sbalil si věci. Nacpal brašnu rezervním oblečením. Nasadil si čepici Chunichi Dragons, otvorem vzadu prostrčil culík a na nos dal zelené sluneční brýle. V krku měl hrozné sucho, tak ještě vyndal z lednice dietní Pepsi a napil se. Jak ji tak opřený o dveře lednice pil, padl naráz jeho pohled na kulatý kámen na zemi u pohovky. *Vchodový kámen*, pořád ještě obrácený rubem vzhůru. Zašel znovu do ložnice a podíval se ještě jednou na pana Nakatu, ležícího v posteli. Skoro to vypadalo, že stále poklidně oddechuje. Že tiše vstane a řekne: „Pane Hošino, Nakata není mrtvý, to byl omyl.“ Ale nic takového. Pan Nakata byl mrtvý doopravdy. Zázraky se nedějí. Byl už nadobro za rozvodím života.

Hošino, v ruce plechovku koly, zavrtěl hlavou. Žádný takový. Takhle tu kámen nenechá. To by se pan Nakata snad musel v hrobě obracet. Ten by se nespokojil s nějakou polovičatou prací. Jenže mu těsně před koncem došla šťáva a nemohl svoji důležitou úlohu dotáhnout do konce. Hošino zmáčkl plechovku v ruce, až hliník zapraskal, pak ji zahodil do smetí. Ale protože měl ještě pořád žízeň, vrátil se do kuchyně, vyndal si z lednice Pepsi číslo dvě a trhnul za kroužek.

Pan Nakata tuhle říkal, že než umře, chtěl by aspoň jednou v životě umět číst. Že by pak šel do knihovny a tam by si mohl číst, jak by se mu zlíbilo. Ale už to nestihl. Samozřejmě že se nedalo vyloučit, že je na onom světě zas tím obyčejným Nakatou, co nemá se čtením problém, ale na tomhle světě se mu to až do samého konce nepovedlo. Naopak to poslední, co tu udělal, bylo, že *pálil napsané.* Všechna slova z té hromady popsaného papíru poslal pěkně beze zbytku do nicoty. To je teda smutná ironie. Hergot, aspoň to jeho poslední přání mu prostě musím splnit. Musím zavřít ten podělanej vchod. Vždyť je to přece důležitý. Vždyť jsem ho ani nestačil vzít do toho kina a do akvárka.

Dopil druhou kolu, u pohovky se sehnul a zkusil zdvihnout kámen. Nebyl vůbec těžký. Lehký nebyl, to ne, ale když se člověk snažil, zvedl ho docela snadno. Vážil stejně, jako když ho s plukovníkem Sandersem tuhle odnášeli ze svatyňky. Vážil právě tak, že by se výborně hodil jako zátěž do nakládané zeleniny. Je to

zatím zkrátka jen docela normální kámen, pomyslel si Hošino. Až bude zase vchodový, ztěžkne tak, že ho neuzvedne ani vší mocí. Dokud váží málo, je jako všechny ostatní kameny. Pak, když se něco zvláštního stane, kámen ztěžkne k neuvěření a začne fungovat jako vchod. Třeba když do města uhodí hrom…

Šel k oknu, odhrnul záclonu a z balkónu se zadíval na nebe. Stejně jako včera ho zakrývala temná vrstva šedých mraků. Na déšť to ale zatím každopádně nevypadalo. Ani na to, že by mělo začít hřmít. Napnul uši, nadechl se a zkusil, jak voní vzduch. Nezaznamenal ale nic zvláštního. Ústřední téma dnešního dne zřejmě znělo „zachovat aktuální stav".

„Poslechněte, dědo," obrátil se znovu k zesnulému panu Nakatovi. „Jak to tak vypadá, tak tu teď asi mám s váma v jednom pokoji hezky usilovně čekat, až se stane to tajemný *něco*, ne? Jenomže jaký *něco* to vlastně má bejt? Já vo tom fakt nemám ani páru. A navíc vůbec nevím, kdy se to celý má konat. A ještě musím říct, i když je to nechutný, že máme červen, a když s váma něco neudělám, tak se už brzo začnete kazit. Prostě že začnete smrdět. Asi to neslyšíte rád, ale tak už nám to příroda zařídila. Navíc čím pozdějc to budu hlásit policajtům, tím horší to pro mě všecko bude. Já teda udělám, co bude v mejch silách, ale tohle byste teda měl vědět, víte?"

Odpověď pochopitelně žádnou nedostal.

Hošino bloumal sem a tam po pokoji. Jo, jo to bude ono, teď se mu určitě ozve plukovník Sanders. Ten dědula už bude vědět, co a jak s kamenem. Určitě mu dá ňákou povzbudivou a dobrou radu. Telefon ale nezazvonil, ať ho hypnotizoval, jak chtěl. Stále jen mlčel jako hrob. Zdál se být skoro nezdravě zadumaný. Nikdo ani nezaklepal na dveře. Nikdo nepřinesl žádný dopis. Nestalo se vůbec nic zvláštního. Nezměnilo se počasí, nekonaly se zvláštní předtuchy. Čas jen bezvýrazné míjel. Odpoledne pomalu přecházelo v podvečer. Ručičky elektrických hodin na zdi hladce jako vodoměrky klouzaly po povrchu času a na posteli dál a dál ležel mrtvý pan Nakata. Hošino kdovíproč neměl vůbec chuť cokoliv jíst. Povečeřel tři plechovky koly a čistě pro formu schroustal několik sušenek.

V šest hodin se usadil na pohovce a dálkovým ovládáním si zapnul televizi. Podíval se na pravidelné zpravodajství NUK, ale

nehlásili nic, co by stálo za pozornost. Den jako každý jiný, žádné rozdíly. Po zprávách televizi zas vypnul. Zdálo se mu, že hlasatelé mluví neobyčejně protivně. Venku se pomalu smrákalo, až nakonec přišla temná noc a přinesla s sebou do pokoje ještě větší ticho.

„Hele, dědo," oslovil Hošino pana Nakatu. „Nemoh byste se ještě naposledy vzbudit? Aspoň na moment? Hošino totiž začíná mít tak trochu problém. A krom toho by vás moc rád slyšel."

Pan Nakata mu ale samozřejmě nic neodpověděl. Byl už doopravdy na druhé straně předělu. Zůstával dál beze změny mlčenlivý a mrtvý. Ticho zhoustlo tak, že napnout jeden pořádně uši, uslyšel by, jak se zeměkoule otáčí.

Šel do pokoje a pustil si z cédéčka *Arcivévodské trio.* Jakmile zaslechl téma první věty, vyřinuly se mu z očí slzy. Kdy jsem sakra naposledy takhle plakal, uvažoval Hošino. Nemohl si ale vzpomenout.

Od „vchodu“ dál je cesta vážně hodně nepřehledná. Vlastně se tomu ani cesta nedá říkat. Les je mnohem hustší a ohromnější než kde předtím. Svah pod nohama zestrmí, houští a bylí dočista zakryje zemi. Nebe se skoro skryje, kolem je všecko temné jak za soumraku. Pavučiny jsou čím dál hustší, vegetace je cítit přímo omamně. Ticho těžkne víc a víc. Les nelítostně odhání lidské vetřelce. Ale vojáci se s flintami na řemenech ženou stále vpřed a bez potíží proplouvají skulinami lesa. Jsou překvapivě rychlí. Nízko visících větví si nevšímají, balvany přelézají, dolíky přeskakují, trnitým křovím se obratně propletou.

Mám opravdu co dělat, abych je neztratil z dohledu. Ani jednou se neujistí, jestli jsem ještě za nimi. Skoro se zdá, že testují moje síly, zkoušejí, kolik toho vydržím. Možná (nevím ale proč) se na mě dokonce zlobí. Mám skoro ten dojem. Nepromluví ani slovo. Nejen se mnou, ale ani mezi sebou navzájem. Jen pořád dál pochodují kupředu jako o život. Aniž by si co řekli, střídají se navzájem na špici. Černé hlavně ručnic na jejich zádech se mi před očima pravidelně kývají zleva doprava a zpět. Jako nějaké dva metronomy. Jak tak kráčím v jejich rytmu, postupně si začínám připadat jako hypnotizovaný. Vědomí se mi upíná někam do jiných sfér, přemisťuje se jako by klouzalo po ledě. Pokud možno ale myslím jen na to, abych těm dvěma stačil, a celý zpocený mlčky postupuju vpřed.

„Nejdem moc rychle?“ otočí se konečně podsaditý voják. Hlas má naprosto klidný, ani stopy po zadýchání.

„Vůbec ne,“ odpovídám. „To je v pořádku. V pohodě vám stačím.“

„Seš mladej, ale zdá se, že už něco vydržíš,“ řekne vyšší voják a ani se neotočí.

„My jsme už na tuhle cestu zvyklý tam i zpátky, takže ji většinou projdem naschvál co nejrychlejc," řekne mrňous skoro omluvně. „Takže jestli půjdem moc rychle, klidně se ozvi. Vůbec se nerozpakuj. Klidně trochu zpomalíme. Ale nechcem jít pomalejc, než je nezbytně nutný. Chápeš?"

„Kdybych vám nestačil, dám vědět," odpovídám. Násilím přitom popadám dech, hrozně se snažím, aby na mně nic nepoznali. „Je to ještě daleko?"

„Už ani ne," odpoví mi vysoký.

„Už jenom kousek," říká ten druhý.

Ale mám tak dojem, že je teď nemůžu brát moc vážně. Jak sami říkali, tady totiž čas nehraje tak důležitou roli.

Chvíli zas pokračujeme mlčky. Jen rychlost už není tak zběsilá jako předtím. Zdá se, že zkouška už přece jenom skončila.

„Nejsou v tomhle lese nějací jedovatí hadi?" zeptám se jich na věc, která mi leží na srdci.

„Jo tak jedovatý hadi?" opáčí ten vyšší s brýlemi, a stále je ke mně otočený zády. Mluví a dívá se přitom jen a jen dopředu. Jako by mu mělo do výhledu každou chvíli skočit něco moc důležitého. „To mě nikdy nenapadlo."

„Možná že jo," obrátí se ke mně mrňous. „Já teda ještě žádnýho neviděl, ale možná, že tu jsou. Ale i kdyby, nám to může bejt stejně jedno."

„Povíme ti to asi takhle," řekne vyšší poněkud ledabyle. „Tenhleten les ti nechce ublížit."

„Takže si s jedovatejma hadama ani ničím jiným nelam hlavu," říká mrňous. „Uklidnili jsme tě trochu?"

„Ano," ujistím je.

„Tady na tebe nemůže nic. Ani jedovatý hadi, pavouci a hmyz, ani jedovatý houby. Ani nikdo *ostatní."*

„*Ostatní?"* opakuju po něm. Už jsem asi dost unavený, slova už mi v hlavě přestávají vyvolávat asociace.

„No jo, *ostatní.* Prostě už nikdo a nic jinýho," vysvětluje. „Tady ti nikdo nemůže udělat nic zlýho. Tady totiž je ta nejhlubší část lesa. Nikdo, ani ty sám, ti tady už nemůže ublížit."

Snažím se pochopit význam toho, co řekl. Ale jsem tak zpocený, unavený a napůl zhypnotizovaný kývajícími se

ručnicemi, že jsou mé schopnosti uvažování téměř rovné nule. Nic kloudného nevymyslím.

„Když jsme byli u vojska, v jednom kuse jsme nacvičovali, jak se bodákem páře nepříteli břicho," povídá mrňous. „Víš, jak se to dělá?"

„Ne," pípnu.

„Nejdřív mu bodák zapíchneš vší silou do břicha a pak s ním zakvedláš do stran. A rozmašíruješ mu střeva na maděru. A má to. Zhebne v příšernejch bolestech. Bude se brutálně trápit a bude to trvat věčnost. Jenže pokud to tak neuděláš, pokud jen bodneš a nezakvedláš, tak chlap ještě vstane a pak vykuchá naopak tebe. Přesně v tomhle jsme žili."

Střeva, mihne se mi hlavou. Pan Óšima mi vysvětloval, že je to metafora labyrintu. V hlavě se mi všechno proplétá a mísí. Pomalu přestávám rozlišovat, co je co a co naopak co není.

„Chápeš, proč musí člověk člověku udělat něco tak hroznýho?" zeptá se vyšší voják.

„To vážně nechápu," odpovím mu.

„To nechápem ani my sami," pokračuje dlouhán. „Já jsem nechtěl párat ničí břicho, ať je čínský, ruský, nebo americký. Ale žili jsme jednou v takovým světě. Proto jsme radši zdrhli. Aby sis nemyslel, my nejsme žádný srabi. V tý slavný armádě jsme patřili k nejlepším. My se jen nechtěli dál vézt v takový vlně záměrnýho násilí. Ani ty nevypadáš na nějakýho slabocha, co?"

„Já sám nevím," řeknu podle pravdy. „Ale snažil jsem se žít tak, abych aspoň trochu zesílil."

„To je důležitá věc," obrátí se na mě ramenatý voják. „Moc důležitá. Bejt rozhodnutej zesílit a taky pro to něco dělat."

„Já vím, že silnej jsi. A nemusíš mi nic říkat," dodá dlouhán. „Nikdo tvýho věku by nedošel až sem."

„Sneseš fakt hodně," řekne mrňous obdivně.

Tady se oba konečně zastaví. Vyšší si sundá brýle a prstem si párkrát promne po straně nos. Pak si brýle zas nasadí. Ti dva nejsou ani trochu zadýchaní, ani zpocení.

„Nemáš žízeň?" zeptá se dlouhán.

„Trochu," odpovím mu. Abych řekl pravdu, žízeň mám pekelnou. Vlastní láhev jsem přece zahodil i s batohem. Sundá od pasu svou hliníkovou čutoru a podá mi ji. Upiju několik doušků

vlažné vody. Rozlije se mi do všech koutů těla. Otřu hrdlo a podám mu čutoru zpátky. „Díky," řeknu prostě. Dlouhán mlčky přikývne.

„Tady je hřeben hory," řekne mrňous.

„Dál je hroznej padák dolů, tak ať nespadneš," dodá dlouhán. A začneme opatrně sestupovat po mizerné cestě ve svahu.

Když asi tak v půlce dlouhého a příkrého sestupu prudce zahneme a vyjdeme z lesa, objeví se mi to naráz před očima.

Oba dva se tu jako na povel zastaví a zadívají se na mě. Neříkají nic, ale všechno mi prozradí jejich pohled. *Tady to je, sem vcházíš.* Zastavím se a trochu si to prohlížím.

Je to plochá, rovná kotlina, vymýcená tak, aby byl co nejlíp využitý její přirozený profil. Kolik tu asi žije lidí, si netroufám odhadnout. Ale podle celkových rozměrů to zas až tolik být nemůže. Několik ulic a podél těch ulic rozeseté budovy. Jsou to malé ulice a malé budovy. V těch ulicích není vidět živáčka. Domy jsou všechny úplně bezvýrazné, vypadají, že je spíš než pro krásu stavěli do nepohody. Celé to není velké ani tak, aby se tomu dalo říkat *město.* Nejsou tu obchody, ani žádná technická zařízení. Žádné vývěsní tabule ani reklamy. Jen jednoduché domky, stejné velikosti a vzhledu, seřazené, jak koho právě napadlo, a dohromady tvořící osadu. U domů není nikde vidět zahrady, v ulicích nestojí jediný strom. Jako by tu, co se rostlin týká, všem docela stačily okolní lesy.

Fouká slabý vánek. Vane přes lesy a čechrá listí stromů okolo mě. Anonymní šustění čeří ve vlnkách povrch mé mysli. Se zavřenýma očima se dotýkám kmenů. Vlnky vypadají skoro jako nějaký kód. Kód, který zatím nedovedu přečíst. Jako by byl psaný pro mě nesrozumitelnou cizí řečí. Vzdám to, otevřu oči a ještě jednou si prohlédnu nový svět, který se přede mnou otvírá. Jak tu tak stojím v půli svahu a dívám se s vojáky na město, cítím, jak se ve mně vlnky začínají pohybovat víc a víc. Zároveň s tím se přeskupují kódy, proměňují se metafory. Odpoutávám se od sebe sama, cítím, že plynu jako na vodě. Stal se ze mě motýl a třepotám se blíž a blíž samému okraji světa. Za tím okrajem leží prostor, kde se setkává prázdnota s matérií. Minulost a budoucnost tu tvoří jedinou jednolitou a nekonečnou smyčku. Tady se potulují nikým nepřečtené kódy, nikým nikdy neslyšené akordy.

Popadnu dech. Mysl se mi ještě pořád nesjednotila. Necítím ale žádný strach.

Vojáci se opět bez jediného slova vydají na pochod a já je mlčky následuju. Sestupujeme stále víc a víc a blížíme se k městu. Podél ulice teče říčka, lemovaná kamením vyzděnými náspy. Voda příjemně šumí. Je krásná a čistá. Všechno je tady prosté a malé. Občas míjíme úzké sloupy elektrického vedení, mezi nimi jsou napnuté dráty. Vypadá to, že sem odněkud zavedli proud. Elektřina? Tady? To se mi nějak nezdá.

To místo je ze všech stran obklopené vysokým horským hřebenem. Oblohu stále pokrývají šedivá mračna po celé ploše. Jdeme s vojáky ulicí, ale nikoho nepotkáme. Kolem je všechno ponořené do ticha, není slyšet ani hlásku. Lidé uzavření v domech tají dech, nejspíš čekají, až přejdeme kolem a zmizíme.

Vojáci mě odvedou do jednoho domu. Až překvapivě se podobá srubu pana Óšimy, jak velikostí, tak vzhledem. Jako by ty domy postavily jeden podle druhého. Před vchodem je veranda, na ní stojí židle. Střechu má stavení rovnou a z ní trčí komín od kamen. Jediné, co se liší, je, že je uvnitř oddělená ložnice a obývák, koupelna a zavedená elektřina. V kuchyni je elektrická lednička. Mrňavá a staromódní, ale elektrická lednička. Ze stropu visí lampa. A je tu televize. Televize? Tady?

V ložnici najdu jednoduchou postel pro jednoho, připravenou k použití.

„Tady pro začátek zůstaň, než si tu trochu zvykneš," říká podsaditý voják. „Nemělo by to trvat tak dlouho. Opravdu jen *pro* začátek."

„Jak už jsme ti prve řekli, tady čas nehraje až takovou roli," řekne dlouhán.

„Vůbec nic tu neznamená," doplní mrňous. Odkud se tu ale bere ta elektřina? Podívají se na sebe.

„Je tu taková malá větrná elektrárna. Elektřinu vyrábíme v lesích. Tam fouká v jednom kuse," vysvětlí mi dlouhán. „Bez elektřiny by tu bylo frišno."

„Bez elektřiny by nefungovaly ledničky a bez těch bys tu neuchoval nic k jídlu," říká podsaditý.

„No, ne že by to bez nich vůbec nešlo, ale takhle je to mnohem pohodlnější."

„Jestli máš hlad, vem si z lednice, co budeš chtít. I když to teda nejsou žádný delikatesy," radí mrňous.

„Maso tu nemáme, ani ryby, žádný kafe ani alkohol," říká dlouhán.

„Ze začátku ti to asi nebude moc chutnat, ale člověk si docela rychle zvykne."

„Máme vajíčka a mlíko a různý sejry," říká mrňous. „Člověk se bez živočišnejch bílkovin přece jenom úplně neobejde."

Dlouhán pokračuje. „A protože si je tady sami nevyrobíme, musíme si pro ně chodit jinam. Takovej výměnnej obchod tu máme."

Ven?

Dlouhán přikývne. „Jistě. My tu nejsme nijak izolovaný od světa. Jistěže se tu dá jít i *jinam.* Ale to všechno postupně poznáš sám."

„Večer by ti měl někdo přijít udělat nějakou večeři," říká mrňous. „Kdyby ses mezitím nudil, tak si pusť televizi."

Oni tu v ní něco vysílají?

„No, to já nevím, co tam dávají," řekne dlouhán, celý v rozpacích, a zadívá se na mrňouse.

Ten zavrtí hlavou. A zamračí se. „Víš, my se v tý televizi moc nevyznáme. Jaktěživ jsme se na ni nekoukali."

„Ta je takleda pro ty, co sem právě dorazili. Proto ji tu máme," dodá dlouhán.

„Něco v ní každopádně dávat budou," usoudí mrňous.

„Tak si tu zatím odpočiň," řekne dlouhán. „My se zas musíme vrátit na stráž."

Děkuju vám, že jste mě sem zavedli.

„To přece nic nebylo," řekne mrňous. „Ale chodit teda umíš líp než všichni ostatní. Spousta lidí nám vůbec nestačila. Některý jsme dokonce museli nést na zádech. S tebou bylo snadný pořízení."

„Říkals, že se tu chceš s někým vidět, žejo?" zeptá se dlouhán. Ano.

„Za chvilku se už možná budete moct setkat," řekne dlouhán. A několikrát pokývá hlavou. „Tenhle svět je hrozně malej."

„Snaž se, aby sis tu rychle zvyknul," radí mrňous. „Pak už bude všecko jednoduchý," dodá dlouhán. Děkuju.

Srazí podpatky a v pozoru mi zasalutují. Pověsí si ručnice zpátky na záda a vyjdou ven. Pak svižně odpochodují ulicí, zpátky na své stanoviště. Zdá se, že u toho vchodu hlídají ve dne v noci.

Jdu do kuchyně a nahlédnu do ledničky. Jsou tam rajčata a hrouda sýra. Taky vajíčka. Vodnice a mrkev. Mléko ve veliké hliněné lahvi. Dokonce máslo. V kredenci jsem našel chleba. Ukrojím patku a ochutnám. Je trochu tvrdší, ale nechutná špatně.

V kuchyni je dřez a vodovodní kohoutek. Otočím kohoutkem a teče voda. Čistá a studená. Asi ji ze studny čerpá čerpadlo, když už tu mají elektřinu. Natočím si do hrnku a napiju se.

Jdu k oknu a podívám se ven. Obloha je pořád beze změny popelavě zamračená, ale na déšť to zatím nevypadá. Dívám se z toho okna pěkně dlouho, ale nezahlédnu živou duši. Město je jako po vymření. Nebo se možná jeho obyvatelé z nějakého důvodu snaží, abych je za žádnou cenu neviděl.

Odejdu od okna a sednu si na židli. Je to docela jednoduchá, tvrdá židle. Jsou tu takové dohromady tři, u nich jídelní stůl. Je čtvercový a zřejmě už několikrát přelakovaný. Na omítnutých stěnách pokoje není jediný obraz, fotografie ani kalendář. Jen samé holé zdi. Ze stropu visí jediná žárovka, s jednoduchým skleněným stínidlem, od žáru celým zažloutlým.

Místnost je vzorně uklizená. Sáhnu na stůl a na okno a přesvědčím se, že nikde neleží ani prášek. Na okenním skle není jediná šmouha. Hrnce, talíře, nádobí – nic z toho už sice není nové, ale všechno je to evidentně pečlivě udržované a vzorně čisté. Vedle linky jsou dva starodávné elektrické vařiče. Zkusmo stisknu vypínač. Cívka okamžitě zčervená a začne žhnout.

Jediný další nábytek v místnosti je kromě stolu a židlí už jen staromódní barevná televize, veliká a s dřevěným rámem. Může být stará tak patnáct, dvacet let. Dálkové ovládání nemá. Vypadá, jako by ji někde vyhodili a někdo ji pak vzal sem (ony vůbec všechny elektrické spotřebiče v téhle chajdě vypadají, jako by je sem přinesli rovnou ze smetáku na velkorozměrný odpad. Špinavé nejsou, fungují bez problémů, ale jsou všechny vybledlé a nadobro vyšlé z módy). Stisknu knoflík a začne běžet starý film. *Za zvuků hudby*. Kdysi dávno na základce jsme na to šli se školou do kina a viděli to na velikém plátně. Je to jeden z těch mála filmů, které

jsem viděl jako dítě (neměl jsem tehdy totiž žádného dospělého, který by mě mohl brát do biografu). Zatímco je otec rodiny, kapitán von Trapp, všem protivný svými věčnými příkazy a zákazy, na služební cestě ve Vídni, vezme guvernantka Maria jeho děti na výlet do hor. Posadí se tam spolu na louce a s kytarou si zazpívají několik nevinných písniček. Velice slavná scéna. Sedím před televizí a hltám film jako očarovaný. Kdybych tak vedle sebe měl takovou Marii, když jsem byl malý, mohl teď můj život vypadat docela jinak (a přesně to samé jsem si myslel, i když jsem tenhle film viděl poprvé). Nemusím samozřejmě říkat, že se mi nikdo takový jaktěživ nezjevil.

Hned se ale vrátím do reality. Proč se právě teď a tady musím dívat zrovna na *Za zvuků hudby?* Proč právě tenhle film? Mají tu snad někde satelit a chytají signál nějaké televize? Nebo to někde pouštějí z videa? Asi to bude to video, usoudím. Zkusím přepnout kanál, ale televize vysílá jen jedno jediné: *Za zvuků hudby*. Na všech ostatních kanálech je vidět jen vířící písek. Bílé zrnění a anorganický šum ve mně doslova vyvolávají představu prudké písečné bouře.

Když začne von Trapp zpívat *Edelweiss*, vypnu televizi. V pokoji se znovu rozhostí ticho. Vyschlo mi v krku, a tak jdu do kuchyně a naliju si z ledničky z velké lahve mléko. Je husté a čerstvé. Chutná úplně jinak než to, co vám jako mléko prodají v supermarketu. Jak ho tak piju už několikátou sklenici, vzpomenu si naráz na jeden film od Truffauta, *Nikdo mne nemá rád*, který jsem kdysi viděl. Byla v něm scéna, jak je jeden kluk, co se jmenuje Antoine, na útěku z domova, a protože má hlad, sebere brzy ráno u jedněch dveří právě přinesené mléko, a jak se s ním krade pryč, tiše upíjí. Láhev je velká a vypít ji do dna trvá dlouho. Je to moc smutná scéna. Jeden skoro nevěří, jak smutné to může být, když někdo něco pije nebo jí. I tenhle film jsem viděl, ještě když jsem byl malý. V páté třídě na základce mě zaujal jeho název a šel jsem na to do biografu, kde hráli samé staré filmy. Zajel jsem vlakem na Ikebukuro, podíval se na film a pak se zas vlakem vrátil domů. Hned jak jsem vyšel z kina, utíkal jsem si koupit mléko a celé jsem ho vypil. Nemohl jsem jinak.

Když dopiju mléko, začne se mi chtít strašně spát. Ospalostí se mi skoro udělá zle. Hlava pomalu zvolňuje tempo, zpomaluje jako vlak, který se blíží do stanice, zakrátko už nemůžu myslet vůbec na nic. Vnitřek těla jako by mi tvrdnul víc a víc. Jdu do ložnice, s největším úsilím se vysoukám z kalhot a bot, natáhnu se na postel. Zabořím hlavu do polštáře a zavřu oči. Polštář voní sluncem. Dávná, nostalgická vůně. Tišeji vdechuju a vydechuju. Spánek přijde, než bys řekl švec.

Když se probudím, je už úplná tma. Otevřu oči a uprostřed neznámé temnoty uvažuju, kde jsem se to octnul. Dva vojáci mě vedli lesem, pak přišlo to městečko na řece. Pomalu se mi vrací paměť. Scéna se zaostřuje. V uších mi zní povědomá melodie. *Edelweiss.* Z kuchyně je slyšet tiché, domácké cinkání hrnců. Škvírou pod dveřmi se do ložnice line světlo elektrické lampy z kuchyně a kreslí na podlaze žlutou čáru. Světlo je staré, zrnité.

Snažím se vstát z postele, ale tělo mám celé ztuhlé. Je to podivná, velice rovnoměrná ztuhlost. Zhluboka se nadechnu a upřu pohled na strop. Slyším jak v kuchyni naráží talíř o talíř. Slyším, jak někdo spěšně přechází sem tam po podlaze. Asi mi připravuje večeři. Konečně se vyhrabu a postavím na podlahu. Pomalu si obléknu kalhoty, natáhnu ponožky a boty. Tiše vezmu za kliku a otevřu dveře.

V kuchyni je dívka. Sama samojediná něco vaří. Obrácená ke mně zády se právě sklání nad hrncem a ochutnává ze lžíce, ale jakmile otevřu dveře, zvedne hlavu a obrátí se směrem ke mně. Je to ta dívka, co noc za nocí navštěvovala můj pokoj v Kómurově památníku a dívala se tam na obrázek na zdi. Ano, slečna Saeki, když jí bylo patnáct. Má na sobě stejné šaty jako tehdy. Jednodílné, bleděmodré, s dlouhým rukávem. Jen vlasy má teď sepnuté sponkou. Když mě zahlédne, pousměje se. Maličko, ale přátelsky. Projede mnou prudký záchvěv, jako by se svět okolo od základů měnil. Tvary a formy se rozkládají na kusy a zase spojují dohromady. Dívka, kterou mám před sebou, ale není iluze ani duch. Je to opravdová dívka, z masa a kostí, a já bych se jí mohl dotknout, kdybych chtěl. Stojí v reálné večerní kuchyni a připravuje mi reálnou večeři. Má malá ňadra a krk bělostný jak zbrusu nový porcelán.

„Už jsi vstal?“ ptá se.

Hlas mi selže. Ještě pořád se dávám dohromady.

„Spals pěkně tvrdě,“ říká dívka. Pak se ke mně zas obrátí zády a dál vaří a ochutnává. „Říkala jsem si už, že jestli se nevzbudíš, tak ti tu budu muset nechat jídlo a jít.“

„Netušil jsem, že budu tolik vyspávat,“ vrátí se mi konečně hlas.

„To je tou cestou přes lesy,“ říká dívka. „Máš hlad?“

„Já ani nevím. Ale asi bych si něco dal.“

Chtěl bych si na ni sáhnout. Jen abych se ujistil, že to jde. Ale nemůžu to udělat. Tak tam jen stojím a koukám se na ni. A naslouchám zvukům od vaření.

Na prostý bílý talíř bez jediného vzorku nabere dušenou směs a donese ji na stůl. Do hluboké misky dá jako přílohu salát z rajčat se zeleninou. K tomu velký kus chleba. Ve směsi na talíři jsou brambory a mrkev. Nostalgická, dávno zapomenutá vůně. Teprve až když ji vdechnu do plic, uvědomím si naplno, jaký mám hlad. Musím rychle něco sníst, cokoliv. Zatímco to starou poškrábanou vidličkou a lžící všechno házím do sebe, posadí se dívka o kus dál na židli a dívá se, jak jím. Tváří se u toho tak vážně, jako by to byla nedílná součást její práce. A občas si prohrábne vlasy.

„Slyšela jsem, že je ti teprve patnáct,“ zeptá se mě.

„Jo,“ zabručím, zatímco si mažu na chleba máslo. „Měl jsem zrovna narozeniny, docela nedávno.“

„Mě je taky patnáct,“ říká dívka.

Kývám. A málem říkám, že vím. Ale na to je ještě moc brzy. Takže radši mlčky pokračuju v jídle.

„Nějakou dobu ti sem budu chodit vařit,“ řekne dívka. „A uklízet a prát. Věci na převlečení jsou ve skříni v ložnici, vem si tam, co budeš potřebovat. Prádlo mi nechávej v koši a já se o něj už postarám.“

„To ti všechny tyhle úkoly někdo přidělil?“

Zadívá se na mě. Neodpovídá. Moje otázka jako by zaplula někam do nesprávného obvodu a skončila v anonymním prázdnu. Prostě vyšumí do ztracena.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se radši na něco jiného.

Vrtí hlavou. „Nejmenuju se nijak. My tady jména nemáme.“

„Jenže když nemáš jméno, budu mít problém, až tě budu chtít zavolat.“

„Nemusíš mě vůbec volat,“ říká dívka. „Budu tu vždycky, když bude třeba.“

„Tak to tu asi nebude potřeba ani moje vlastní jméno?“

Kývá. „Ty jsi přece ty a nikdo jinej. Ty jsi ty.“

„Myslím, že jo,“ odpovídám jí. Ale nejsem si tak docela jistý. Jsem *já* doopravdy já?

Zadívá se na mne.

„Pamatuješ si na knihovnu?“ napadne mě najednou.

„Na jakou knihovnu?“ vrtí dívka hlavou. „Ne, nepamatuju se na nic. Knihovna je daleko. Hrozně daleko odtud. *Přímo tady* žádná není.“

„Ale *někde* tu teda nějaká je?“

„Jo. Ale nejsou v ní žádný knížky.“

„A co v ní teda je, když ne knížky?“

Neodpoví mi. Jen nepatrně skloní krk. A mou otázku pohltí nesprávný obvod.

„A byl jsem v ní někdy?“

„Už hrozně dávno,“ řekne dívka. „Ale nebylo to kvůli knížkám.“ Kývá. „Protože tam nejsou.“

Na chvíli se odmlčím. Sním jídlo, salát i chleba. Neříká nic a stále beze změny pozoruje, jak jím.

„Chutnalo ti?“ zeptá se, když jsem všechno dojedl.

„Bylo to vynikající. Fakt.“

„I když v tom nebylo maso ani ryby?“

Ukážu jí prázdný talíř. „Koukej, nic nezbylo.“

„Vařila jsem to úplně sama.“

„Vážně to bylo vynikající,“ opakuju ještě jednou. A nijak nelžu.

Když ji vidím před sebou, zabolí mě na prsou, jako by mi tam někdo vrazil ledově studený nůž. Bolí to hrozně, ale já jsem za to spíš vděčný. Můžu totiž tou mrazivou bolestí vyplnit svou vlastní existenci. Je jako kotva, která mě poutá *sem.* Dívka vstává ze židle, dává hřát vodu, připraví čaj. A zatímco ho piju u stolu, odnáší do dřezu použité nádobí a začíná ho mýt. Zezadu ji přitom pozoruju já. Chtěl bych něco říct. Ale dochází mi, že před touhle dívkou už všechna slova nadobro ztratila svou prapůvodní funkci. Že se

někam vytratil smysl, který ta slova měl vázat dohromady. Zadívám se na své ruce. A myslím na větve svíd v měsíčním svitu za oknem. Mrazivá čepel v mých prsou stále nemizí.

„Uvidím tě ještě?“ ptám se jí.

„Jasně,“ odpovídá mi. „Už jsem to přece říkala. Když mě budeš potřebovat, budu tady.“

„To třeba ani nebudeš muset nikam nečekaně odejít?“

Neřekne nic a jen si mě udiveně prohlíží. Jako by říkala: *Kam bych asi tak měla chodit?*

„Já jsem tě už jednou potkal, víš?“ troufnu si. „V jinačím městě a v jinačí knihovně.“

„No když to říkáš,“ opáčí ona a zkontroluje, jestli jí dobře drží sponka. Její hlas je dočista bezvýrazný. Jako by mi chtěla dát najevo, že ji to ani trochu nezajímá.

„A sem jsem přišel proto, protože jsem doufal, že tě tu ještě jednou uvidím. Tebe, a pak ještě jednu paní.“

Zdvihne hlavu a s vážným výrazem přikývne. „A přešels hluboké lesy.“

„Jo. Musel jsem se s váma oběma ještě jednou setkat. S tebou i s ní.“

„A teď ses teda setkal se mnou.“

Kývám.

„Vždyť jsem ti to říkala. Budu tu vždycky, když bude zapotřebí.“ Domyje nádobí, uloží nádoby s potravinami do plátěné tašky, přehodí si ji přes rameno.

„Tak zase ráno,“ loučí se se mnou. „A ať si tu rychle zvykneš.“

Stojím ve dveřích a dívám se, jak se jen kousek přede mnou rozplývá dívčina postava ve tmě. A zase se ocitám úplně sám v chatě. Jsem uprostřed uzavřeného kruhu. Čas tady neznamená vůbec nic. Nikdo se tu nijak nejmenuje. A ona tu bude, kdykoliv budu potřebovat. Tady je jí patnáct. Nejspíš navěky. Ale co bude *se mnou?* To tady taky zůstanu věčně patnáctiletý? Nebo tu ani věk nehraje vůbec žádnou roli?

Když zmizí ve tmě, stojím pořád dál ve dveřích a jen tak se dívám ven. Na nebi není ani měsíc, ani hvězdy. Za okny několika stavení se svítí. Světlo se lije z oken. Stejné stařičké žluté světlo jako u mě v pokoji. Není ale vidět jediného člověka. Jen světlo samotné. A všude mimo něj se rozvírá království černých stínů. A

já vím, že dál v něm se skrývá ještě černější horský hřeben a hluboké lesy, které obklopují tohle *město* jako neproniknutelná hradba.

46

Od chvíle, co zjistil, že pan Nakata nežije, se už Hošino z bytu neměl hnout na krok. Na zemi stále ležel vchodový kámen a on sice nevěděl dne ani hodiny, kdy se mělo přihodit tajemné *něco*, ale na každý pád bylo třeba, aby ve chvíli, kdy *to* přijde, byl blízko u kamene a mohl rychle zareagovat. To teď bylo něco jako jeho svěřená úloha. Vzal na sebe poslání pana Nakaty. Nastavil klimatizaci v pokoji, kde leželo páně Nakatovo tělo, na nejnižší možnou teplotu a nejvyšší sílu ventilátoru a ujistil se, že je pořádně zavřené okno.

„Tak dědo, doufám, že vám nebude moc zima," oslovil pana Nakatu. Pan Nakata si svůj názor v té věci nechal pochopitelně pro sebe. Vzduch v místnosti ale už začínal být zvláštně těžký a příčinou bylo nade všechnu pochybnost tělo mrtvého, který tu už nějakou dobu ležel.

Hošino se usadil na pohovku v obýváku a nějakou dobu na ní jen tak seděl. Nechtělo se mu ani poslouchat hudbu, ani číst knížku. Nastal večer a do koutů se začal vkrádat stín, ale Hošino nevstal a nerozsvítil. Zdálo se, že ho úplně opustily síly, a jakmile si jednou sedl, nedokázal se už zvednout. Hodiny pomalu přicházely a zase míjely.

Když umřel můj vlastní děda, tak to bylo taky drsný, napadlo ho. Ale ne tak, jako teď. Děda byl dlouhodobě nemocnej a věděl, že už si na světě moc nepobude. Takže když doopravdy umřel, člověka to tolik nezaskočilo. Když tohle přípravný stadium člověk neabsolvuje, je to sakra rozdíl. Ale jenom v tom to taky nebude, uvažoval dál. Smrt pana Nakaty v sobě měla něco, co Hošina přimělo hluboce a usilovně přemýšlet.

Uvědomil si, že už má trochu hlad, a tak zašel do kuchyně, vytáhl z ledničky mražený *čáhan*, rozmrazil ho v mikrovlnce a

polovinu snědl. K tomu vypil jednu plechovku piva. Když dojedl, šel se vedle podívat na pana Nakatu. Jestli se třeba jako přece jen neprobudil. Chyba lávky, pan Nakata byl mrtvý stejně jako předtím. V pokoji se zatím udělalo zima jak v lednici. Dost možná by se v něm ani nerozpustila zmrzlina.

Trávit noc pod jednou střechou s mrtvým bylo něco, co Hošino zažil vůbec poprvé. Snad právě proto se pořád nemohl uklidnit. Ne že by se nějak bál, to ne. Ani neměl žádné nepříjemné pocity. Prostě jen nebyl zvyklý na společnost nebožtíků. Když je člověk s mrtvým, čas mu najednou plyne docela jinak než se živými. Úplně jinak mu znějí i všechny možné zvuky. S tím se jeden jen tak snadno nesrovná. Ale nedá se nic dělat. Pan Nakata je už nadobro ve světě mrtvých, on sám pořád mezi živými. Tak trochu rozdíl, jen co je pravda. Vstal z pohovky a posadil se na zem vedle kamene. Pohladil ho, jako kdyby hladil kočku.

„To bych teda fakt rád věděl, co teď," oslovil kámen. „Pana Nakatu bych každopádně rád dostal na nějaký příhodnější místo, ale nejdřív budu muset něco udělat s tebou, chlape. V tom má teda Hošino trochu problém. Jestli víš, co je teď potřeba udělat, tak ti budu fakt vděčnej, když mi to ňák naznačíš."

Náznaky se ale žádné nekonaly. Zatím měl před sebou jen obyčejný kus kamene. To mu bylo úplně jasné. Vyhlídky na to, že se mu od něj dostane nějaké rady nebo odpovědi, byly jednoznačně pramizerné. Hošino přesto u kamene zůstal sedět a nepřestával ho hladit jako mazlíčka. Položil kameni pár otázek, přesvědčoval ho logickými argumenty, apeloval na jeho soucit. Samozřejmě věděl, že je to zbytečné. Nepřišel ale na nic jiného, co by měl udělat. A pan Nakata si s kamenem přece taky povídal v jednom kuse, tak co.

„Jenže dovolávej se o soucit kusu šutru, stejně se neslituje," rozumoval Hošino. „Vono se darmo neříká, že je někdo neoblomnej jak žula."

Napadlo ho, že se podívá v televizi na zprávy, a už už vstával, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a usadil se zase zpátky ke kameni. Měl dojem, že bude asi momentálně nejlepší zachovat ticho. Musí čekat s nastraženýma ušima, jestli se něco nestane.

I když takové čekání není právě jeho nejsilnější stránka. Což taky kameni vysvětlil. Když se nad tím tak zamyslel, odjakživa

vlastně v jednom kuse tratil na své zbrklosti. Nic si pořádně nerozmyslel, šel z jedné hurá akce do druhé a nikdy na tom nevydělal. Právě naopak. I jeho děda ho přece často huboval, že vyvádí jak kočka zjara. Jenže tentokrát vážně nezbude než si tu dřepnout na zadek a pěkně čekat. Hošino začal přesvědčovat sám sebe, ať to jen nevzdává a vydrží.

Nebylo slyšet nic jiného než bzučení naplno puštěné klimatizace ve vedlejší místnosti. Ručičky hodin minuly devítku, pak i desítku. Nedělo se ale vůbec nic. Jen míjel čas a noc se prohlubovala. Hošino si ze svého pokoje donesl deku, natáhl se na pohovku a přikryl se. Měl dojem, že by se ani ve spaní neměl od kamene moc vzdalovat. Zhasnul světlo a položený na pohovce zavřel oči.

„Tak hele, balvan, teď pudu spát," oznámil na podlahu kameni. „Znova si promluvíme zejtra ráno. Dneska už toho má totiž Hošino plný kecky."

Svatá pravda, pomyslel si ještě jednou. Dnes to teda bylo fakt náročný. Stala se pořádná spousta věcí.

„Haló, dědo?" zavolal Hošino ještě nahlas směrem ke dveřím do vedlejšího pokoje. „Pane Nakato, slyšíte?"

Nikdo neodpověděl. Hošino vzdychl, s povzdechem zavřel oči, urovnal si polštář a usnul. Spal pak až do rána bez probuzení a bez jediného snu. Ve vedlejším pokoji zrovna tak beze snů a bez probuzení spal pan Nakata. Tvrdě a hluboce jako kámen.

Jen co se Hošino druhý den po sedmé ráno probudil, běžel se na pana Nakatu podívat. Klimatizace stále pracovala a za neochvějného bzučení vháněla do pokoje proud ledového větru. V tomto chladném vzduchu ležel stále beze změny zesnulý pan Nakata. Známky smrti už na něm byly mnohem patrnější než předchozího večera. Kůži měl mrtvolně bledou a oči už měl zavřené nějak odtažitěji a nepřístupněji. Pan Nakata už opravdu nikdy nepopadne dech, nevstane a neřekne: „Račte odpustit, pane Hošino, Nakata spal nějak příliš tvrdě. Moc se vám omlouvá a všechno ostatní už nechte na něm. Nedělejte si prosím žádné starosti." Nevyřeší za něj záležitost s vchodovým kamenem. Pan Nakata je prostě mrtvý a na tom už nikdo nic nezmění, přiznal si natvrdo Hošino.

Roztřásla ho zima, a tak odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Zašel do kuchyně, uvařil si v kávovaru kávu a dal si hned dva šálky. Opekl si tousty a posnídal je s máslem a s marmeládou. Po jídle si chvilku poseděl v kuchyni na židli, díval se z okna a vykouřil několik cigaret. Mraky v noci někam odtáhly a za oknem se prostírala blankytně modrá letní obloha. Na podlaze u pohovky ležel stále bez jakékoli změny vchodový kámen. Ten nejspíš od večera nespal ani nebděl. Prostě jen dřepěl na podlaze. Hošino ho zkusmo zvedl. Šlo to snadno.

„Čau balvane!“ oslovil kámen zvesela. „To jsem já. Tvůj kámoš Hošino, pamatuješ? Vypadá to, že spolu zase dneska strávíme celej den.“

Kámen stále stejně mlčel.

„To nic. Mně to nevadí, že si na mě nevzpomínáš. Času máme dost, tak už se snad nějak shodném.“

Posadil se vedle, pravou rukou kámen pomalu hladil a mezitím přemýšlel, o čem by si s ním asi tak měl vyprávět. S něčím takovým neměl opravdu žádné zkušenosti, takže ho ne a ne napadnout vhodné téma. Ale nakonec si řekl, že nemá smysl načínat hned zrána nějaké ukrutně vážné hovory. Den nebude nejkratší, a bude proto nejlíp nadhodit něco, o čem se dá bez problémů povídat, co člověku slina přinese na jazyk.

Po kratší úvaze se nakonec rozhodl, že si s kamenem popovídají o ženských. Povypráví mu pěkně o jedné každé, se kterou kdy něco měl. Když to omezí jen na ty, u kterých si pamatuje jméno, nebude jich zas tak moc. Hošino chvilku počítal na prstech. Šest. Kdyby přidal i ty, které neznal jménem, pěkně by se to rozrostlo, ale na to je vždycky času dost.

„Mám teda dojem, že vykládat kusu šutru o holkách, se kterejma člověk spal, je lehce beznadějný,“ řekl Hošino kameni. „A ani vlastně nevím, jestli se ti to chce hned od rána poslouchat. Jenže mě momentálně žádnej jinej námět hovoru nenapadá. A mám dojem, že ti pár podobnejch neškodnejch historek neublíží. Třeba se ještě něco přiučíš.“

Zalovil v paměti a začal vyprávět své konkrétní epizody se ženskými, tak detailně, jak si jen dokázal vzpomenout. Poprvé to bylo na vyšší střední. Když se prohánět na motorkách a dělal všechny možné lumpárny. Ta holka byla o tři roky starší. Pracovala

ve snackbaru v Gifu. Trvalo to jen krátce, ale chvíli spolu dokonce i bydleli. Jenže ta ženská to pak začala brát nějak moc vážně, dělala z toho otázku života a smrti, telefonovala dokonce k němu domů, on to pak pěkně schytal od rodičů, vypadalo to zkrátka na pěknou polízanici, a protože měl právě po matuře, hodil radši všechno za hlavu a nechal se naverbovat do Domobrany. To ho pak okamžitě poslali na základnu do Jamanaši a byl konec románku. Víckrát se už neviděli.

„Jo, polízanice. Počítám, že lepší slovo pro popis mýho života bys nenašel," svěřil se Hošino kameni. „Jak se začne k něčemu takovýmu schylovat, radši vždycky zdrhám. A to fofrem. 1 když to není nic pěknýho. V životě jsem ještě nic nedotáh do konce. S tím mám teda fakt problém."

S druhou se potkal právě poblíž základny v Jamanaši. Když měl jednou volno z kasáren, pomohl jí náhodou vyměnit pneumatiku u jejího suzuki alto, a tak se seznámili. Byla o rok starší než on a studovala zdrávku.

„To byla super holka," vyprávěl Hošino kameni. „Měls vidět ty kozy. A tu vášeň. Tu jsi fakt nemusel dvakrát přemlouvat. Mně bylo tehdy nějakejch devatenáct – no co ti mám povídat, jak jsme se jednou setkali, celej den jsme kolikrát z postele nevylezli. Ale žárlila teda, žes to neviděl. Jak jsem některý volno trávil jinde než u ní, to bylo hned samý: kdes zase byl, cos tam dělal a s kým… vyváděla, že to bylo k nesnesení. Hotovej křížovej výslech. Nevěřila mi ani čistou pravdu. Nakonec jsme se kvůli tomu rozešli. Asi po roce. Nevím jak ty, balvane, ale já takovýhle šťouravý otázky prostě fakt nemusím. Mám vždycky pocit, že se zalknu, a padne na mě deprese. Takže jsem zase zdrhnul. Na Domobraně bylo dobrý, že se člověk aspoň mohl vždycky zašít v kasárnách. Počkat hezky v klidu za plotem, až se venku vybourej vášně. Nikdo tam na mě nemoh. Pamatuj si, balvan, když se chceš rozejít hezky v klidu a tichosti, Domobrana je na to ta nejlepší metoda. I když pravda, to věčný zakopávání a budování zátarasů z pytlů s pískem, to bylo občas o mrtvici."

Jak tak vyprávěl kameni, co mu slina na jazyk přinesla, měl najednou už zase pocit, že snad za celý dosavadní život neudělal jedinou věc pořádně. Minimálně čtyři z těch šesti ženských, se kterými zatím chodil, byly opravdu hodné a slušné holky (u

zbylých dvou měl dojem, že měly, řečeno objektivně, menší charakterové problémy). Většinou se k němu chovaly doopravdy laskavě. Žádné krasavice, nad kterýma se tají dech, to sice nebyly, ale pěkné byly všechny. I sexu si s nimi užil po libosti. Když se občas rozhodl, že se nebude obtěžovat s předehrou, neslyšel od nich jedinou výčitku. Vyvařovaly pro něj, když měl volno, k narozeninám mu kupovaly dárky, před výplatou ho vždycky založily (a nevzpomínal si na jediný případ, kdy by jim peníze vrátil) a nikdy za to po něm nic nechtěly. Ocenil to někdy aspoň trochu? Ani náhodou. Považoval to za samozřejmost.

Když s nějakou chodil, spal vždycky jenom s ní. Nikdy žádné nezahnul. V tomhle ohledu měl čisté svědomí. Pokud si ta holka ale začala jenom trochu na něco stěžovat, nutit mu ty jedině správné názory, žárlit, doporučovat mu, aby spořil, dostávat pravidelně lehčí hysterické záchvaty nebo mu kázat o nejisté budoucnosti, byl okamžitě konec. To nejdůležitější na celém vztahu pro něj bylo, aby neměl jakékoli následky do budoucna. Jakmile se objevily nějaké potíže, okamžitě vycouval. Našel si jinou a všecko se zase opakovalo. Myslel si, že je to tak normální.

„Jo, balvan, já bejt ženská, tak potkat takovýho chlapa jako já, kterej myslí jenom na sebe, tak se asi zblázním," vyprávěl Hošino kameni. „Fakt mám ten dojem, když si to teď tak dávám dohromady. A vidíš, přesto to se mnou každá vydržela hezky dlouho. Proč? Ani já sám to nechápu."

Zapálil si marlborku, pomalu vyfoukl kouř a volnou rukou kámen pohladil.

„No vždyť řekni sám. Krasavec fakt nejsem, ani žádnej super milenec. Nemám peníze, nejsem žádnej lumen ani nejsem nijak zvlášť chytrej – prostě ze mě na každej pád nic kloudnýho nekouká. Jsem akorát synátor chudejch zemědělců z Gifu, kterej sloužil v domobraně, nemá žádný extra schopnosti a jezdí štreky s kamiónama. No a vidíš, na ženský jsem měl doposavad štěstí. Ne že bych byl ňákej dobyvatel, ale co se pamatuju, nikdy jsem o ně neměl nouzi. Dávaly mi, vařily mi, pučovaly mi prachy. Ale víš, balvan, vony žádný stromy nerostou až do nebe. Tak si ti začínám říkat: Bacha, Hošino, aby ti za to zanedlouho někdo nepřinesl účet."

Tímhle stylem tedy Hošino líčil kameni svá milostná dobrodružství a ani na chvilku ho přitom nepřestával hladit. Jakmile si na to totiž jednou zvykl, nemohl už přestat. Poledne se přihlásilo zvukovou znělkou z nedaleké školy. Šel do kuchyně a uvařil si *udon.* Posypal ho nadrobno nakrájeným pórkem a rozklepnul si na něj vajíčko.

Po obědě si znovu poslechl *Arcivévodské trio.*

„Tak co, balvan?“ oslovil kámen, když dozněla první věta. „Jak se ti to líbí? Skvělá hudba, ne? Taky máš dojem, že někde uvnitř rosteš, když ji slyšíš?“

Kámen mlčel. Nebylo jasné, jestli hudbu slyšel, nebo ne. Hošino se tím ale nedal zviklat.

„Jak už ti tu od rána vykládám, dělal jsem do tyhle chvíle jenom samý alotria. Prostě jsem myslel akorát sám na sebe. To mi teda nikdo neodpáře. Co? Ale když slyším tuhle muziku, tak ti mám pocit, jako by mi ten Beethoven říkal: ‚Heleď, Hošino, co se stalo, to se stalo, to už v životě tak chodí. Já si s tím, hochu, taky užil svoje. S tím nic nenaděláme. To už je prostě světa běh. Zkusíme to holt znova a uděláme, co se dá.‘ Von by to teda Beethoven asi takhle sám neřek, když byl takovej, ale já z tý hudby, člověče, cejtím přesně tohleto. Slyšíš to tam taky?“

Kámen mlčel.

„No nic,“ přerušil Hošino ticho. „To byl jen takovej můj soukromej názor. Přestanem kecat a doposloucháme to.“

Když se někdy po druhé odpoledne podíval ven z okna, uviděl, že na balkóně na zábradlí leží tlustá černá kočka a nakukuje do pokoje. Otevřel okno a z nudy na ní promluvil.

„Čau číčo. To se nám dneska udělalo hezky, co?“

„To máš tedy, Hošino, naprostou pravdu, hochu,“ odpověděla mu kočka.

„Mě snad vážně klepne,“ ulevil si Hošino. A zavrtěl nevěřícně hlavou.

Kluk. co se mu říká Vrána

Kluk, co se mu říká Vrána, kroužil pomalu nad lesy, jako by rýsoval na nebe veliké kruhy. Sotva dokončil jeden, pustil se o kus dál do další dokonalé kružnice. Na nebi takhle přibylo a zase zmizelo už několik kruhů. Sledoval krajinu pod sebou pohledem upřeným přímo dolů, jako nějaký výzvědný letoun. Zdálo se, že po něčem usilovně pátrá. Pátrat nebylo vůbec snadné. Lesy se pod ním vlnily a táhly do nedohledna, jako moře bez pevniny. Nesčetné větve se proplétaly a překrývaly a halily les do anonymního zeleného hávu. Oblohu pokrývala popelavě šedá mračna a vládlo bezvětří. Nikde jediné světélko milosti. Kluk, co se mu říká Vrána, byl v tu chvíli ten nejosamělejší pták na světě. Neměl ale kdy, aby si něčeho takového všímal.

Konečně objevil v zeleném moři trhlinu a začal se snášet přímo k ní. Dole byla nevelká kulatá mýtina, připomínající maličké náměstí. Na zem tu dopadalo trochu světla a zelená tráva tu rostla tak hustě, jako by to bylo nějaké znamení. Na jednom konci mýtiny byl veliký kulatý balvan a na něm seděl jediný osamělý muž. Měl na sobě teplákovou soupravu jasně červené barvy a na hlavě černý cylindr. Na nohou těžké horolezecké boty se silnou podrážkou. Hned vedle ležel na zemi plátěný pytel barvy khaki. Muž byl vystrojený opravdu podivně, ale Klukovi, co se mu říká Vrána, na tom nezáleželo. Konečně našel, koho hledal, a na nějakém oblečení nesešlo.

Když muž zaslechl nenadálé pleskání křídel, vzhlédl a uviděl Kluka, co se mu říká Vrána, sedět na nedaleké tlusté větvi. „Nazdar!“ zavolal na něj přívětivě.

Kluk, co se mu říká Vrána, neodpověděl. Dál seděl na větvi a bez jediného mrknutí muže pozoroval s dočista prázdným výrazem. Jen občas nepatrně naklonil krk.

„Já vím, kdo jsi," řekl muž. Zvedl ruku, nadzdvihl trochu svůj cylindr a opět si jej posadil na hlavu. „Už jsem si říkal, že by ses měl pomalu ukázat."

Odkašlal si, zaškaredil se a odplivl na zem. Pak chrchel rozmázl podrážkou.

„Teď jsem si tu právě udělal menší přestávku, ale sám se trochu nudím. Tak co, nepůjdeš blíž? Popovídáme si, co ty na to? Vidíme se dnes sice poprvé, ale tak docela neznámí si přece jenom nejsme," pokračoval muž.

Zobák Kluka, co se mu říká Vrána, zůstal zavřený. Křídla měl pevně složená k tělu. Muž v cylindru lehce zavrtěl hlavou.

„Aha, chápu. Nemůžeš mluvit. Nic se neděje. Protentokrát to tedy obstarám sám. V nejmenším mi to nevadí. Přesně vím, o co ti teď jde, a nemusím tě ani slyšet promluvit. Tak ty mě nechceš pustit dál, nemám pravdu? To je mi přece docela jasné. Přímo to bije do očí. Ty nechceš, abych pokračoval v cestě. Já naopak pokračovat chci. A proč? Protože takováhle příležitost se mi už víckrát nenaskytne. Nenechám si ji pláchnout zpod rukou. Tohleto je přesně šance, jaké se říká jedna z miliónu, víš?"

Pleskl dlaní o pohorku.

„Abych to ale rovnou zkraje shrnul: ty mě stejně nemůžeš nijak zastavit. Na to prostě a jednoduše nemáš. Stačí, když vytáhnu některou ze svých fléten a trochu si zapískám. Jakmile to udělám, už se ke mně nepřiblížíš na krok. Takové já mám flétny. Netuším, jestli o nich něco víš, ale jsou to opravdu velice speciální flétny. Žádné obyčejné píšťaličky. Mám jich s sebou pár tadyhle v pytli."

Muž natáhl ruku a důležitě poklepal na plátěný pytel u svých nohou. Nato znovu vzhlédl ke větvi, na které seděl Kluk, co se mu říká Vrána.

„Ty flétny jsem vyrobil ze spousty kočičích duší. Z veliké spousty duší zaživa rozpáraných koček. Těm kočkám se to asi zrovna nelíbilo, ale já si bohužel nemohl vybírat. Tyhle flétny totiž stojí nad dobrem i nad zlem, nad soucitem i nad nenávistí, nade všemi takovými světskými kategoriemi. Vyrábět je bylo po dlouhý čas moje poslání. Myslím, že jsem se toho poslání docela úspěšně

zhostil a dotáhl svou úlohu až do samého konce. Nikdo by se nemusel stydět za život, jaký jsem vedl. Oženil jsem se, měl jsem děti, vyrobil jsem hezkou řádku fléten. Teď už žádné dělat nebudu. I když tobě jen tak mezi námi prozradím, že ze všech těch, co mám tady, bych rád sestavil jednu ještě větší. Mnohem větší. A mnohem mocnější. Flétnu Extra Speciál, která bude tvořit celý systém v jednom. Teď zrovna mířím na místo, kde ji vyrobím. Nerozhoduju o tom, jestli přinese dobro, nebo zlo. Nerozhodneš o tom samozřejmě ani ty. Rozhodne jedině to, na jakém místě budu a v jakou dobu. V tomhle smyslu jsem dokonale nezaujatý. Stejně jako dějiny. Nebo počasí. Nemám předsudky. Proto se můžu sám stát systémem."

Smekl cylindr z hlavy, chvíli si hladil dlaní prořídlé vlasy na temeni a pak si klobouk opět nasadil. V rychlosti srovnal okraj střechy prstem.

„Kdybych na své flétny zapískal, v okamžení bys odsud letěl jako pápěrka. Jenže já na ně právě teď pískat nechci. Ono to totiž člověka svým způsobem stojí dost síly. A já nerad plýtvám silami. Ty si radši vždycky šetřím do budoucna. A mimoto, ať už zapískám, nebo nezapískám, ty mi stejně vůbec v ničem nezabráníš. To je dokonale nabíledni, ať si kdo chce co chce říká."

Ještě jednou si odkašlal. Pak si párkrát přes tepláky pohladil své počínající břicho.

„Víš co je to *limbus? Limbus,* to je meziprostor na hranicích života a smrti. Temné a ponuré místo, jen co je pravda. A právě tam se teď nacházím já. Teď zrovna jsou to tyhle lesy. Já jsem mrtvý. Zemřel jsem dobrovolně, ze své vlastní vůle. Ještě jsem ale nepostoupil do dalšího světa. Jinými slovy, jsem bludná duše. Bludné duše nemají tvar ani formu. To, co vidíš, je jen má dočasná podoba. Už jen proto mi nemůžeš nic udělat. Rozumíš? I kdybych teď prolil celé potoky krve, nebude to opravdová krev. I kdybych teď zažil sebehorší muka, nebude to opravdové utrpení. Jediné, co mě ještě může zlikvidovat, je někdo, kdo na to má, někdo, kdo má ty správné schopnosti. Je mi líto, ale ty to nejsi. Ty nejsi nic než nevyzrálá, nedorostlá fantazie. Můžeš být proti mně zaujatý, jak chceš, zničit mě nedokážeš."

Muž se na Kluka, co se mu říká Vrána, mile usmál.

„Ostatně, můžeš se beze všeho přesvědčit sám."

Na ta slova jako na znamení roztáhl Kluk, co se mu říká Vrána, doširoka křídla, odrazil se od větve a rozletěl se k muži. Snesl se k němu po jediné přímce jako blesk. Zaťal mu paťáty do prsou, zaklonil ze všech sil hlavu a pak, jako když máchne krumpáčem, vrazil mužovi svůj ostrý zoban do pravého oka. Jeho křídla, černá jako z laku, přitom mocně zapleskala ve vzduchu. Muž nekladl sebemenší odpor. Zůstával dokonale bezbranný, nepohnutý, nepozvedl ani prst. Nezačal křičet bolestí. Naopak, nahlas se rozesmál. Cylindr se svezl na zem, bulva v okamžení praskla a oko se vyvalilo z důlku. Kluk, co se mu říká Vrána, mužovi v rychlém sledu rozkloval obě oči. Když na jejich místě zbyly jen dvě prázdné díry, neúnavně pokračoval dál. Nevynechal jediné místečko jeho tváře. Mužův obličej se v rychlém sledu pokrýval ranami, tryskala krev. Tvář rudla, kůže se trhala, maso odletovalo, obličej se měnil v jedinou krvavou masu. Nakonec zobák nelítostně dopadl do řidnoucích vlasů na mužově temeni. Muž se však dál jen smál a smál. Jako by to všechno bylo nevýslovně, nesnesitelně směšné. Čím prudčeji Kluk, co se mu říká Vrána, útočil, tím víc a víc nabíral smích na intenzitě.

Potom muž, skoro se už dusící smíchy a ani na okamžik nespouštějící z Kluka, co se mu říká Vrána, své prázdné oční důlky, znovu promluvil.

„Ale ale, neřekl jsem to snad dost jasně? Dost, prosím tě, vždyť už mě smíchy všechno bolí. Kdybys byl jak chtěl silný, mně ublížit nedokážeš. Nestačíš na to, tak je to. Jsi jen taková malá, povrchní iluze. Mizerná laciná ozvěna. Kdyby ses třeba rozkrájel, k ničemu ti to nebude. Copak ti to ještě nedochází?“

Kluk, co se mu říká Vrána, udeřil tentokrát zobanem do promlouvajících úst. Jeho veliká křídla nepřestávala bičovat vzduch, několik měňavých černých per vypadlo a vířilo vzduchem jako střepiny nějaké duše. Kluk, co se mu říká Vrána, rozklovl mužovi jazyk, prokloval do něj díru a vraženým zobanem jej pak veškerou svou silou vytrhl ven. Jazyk byl velice silný, velice dlouhý. I venku z mužových úst se ještě plazil jako slimák sem tam a neustával tvořit nesrozumitelná slova. Zbavený jazyka se muž už smát dozajista nedokáže. Dost možná už nezvládne ani dýchat. A přesto se dál držel oběma rukama za břicho a smál se, bezhlese a němě. Kluk, co se mu říká Vrána, ten smích slyšel. Trval a

neutichal, zlověstný, dutý smích, připomínající vítr, který vane přes dalekou, vyprahlou písečnou poušť. Nebo taky možná flétnu, znějící z jiného světa.

47

Probudím se, jakmile se začne rozednívat. Na elektrickém vařiči ohřeju vodu a udělám si čaj. Posadím se na židli u okna a dívám se ven. Na ulici stále není ani noha a zvenčí není slyšet hlásku. Nezpívá tu jediný ranní pták. Protože jsme ze všech stran obklopeni vysokými horami, přichází tu svítání pomalu a soumrak rychle. Okraj východních hor zatím jen nepatrně zrůžověl. Jdu do ložnice a podívám se na své digitálky u postele. Zastavily se. Displej je úplně prázdný. Zkusmo stisknu pár tlačítek, ale hodinky nereagují. Baterka přece ještě nemůže být vybitá. Přesto se hodinky, zatímco jsem spal, úplně zastavily. Položím je zpátky na stolek a párkrát si pravačkou přejedu levé zápěstí, na kterém jsem vždycky ty hodinky nosil. *Na tomhle místě přece čas nehraje tak velkou roli.*

Jak se tak dívám do krajiny, kde se neukáže ani ptáček, dostanu najednou chuť číst si nějakou knížku. Jakoukoli. Cokoli, co bude mít tištěná písmena a bude to vypadat jako kniha. Chci vzít do ruky knihu, obracet stránky a klouzat zrakem po řádcích. Ale není tu nic, ani malá knížečka. Zdá se skoro, že tu neexistují ani písmena samotná. Ještě jednou se rozhlédnu po pokoji. Ale nenajdu vážně vůbec nic.

Otevřu prádelník v ložnici a podívám se dovnitř. Oblečení je vzorně poskládané v šuplících. Ani ono ale není nové. Barvy jsou vybledlé a látka vetchá od častého praní. Ale čistá je tedy bez debaty. Trika s kulatým výstřihem a prádlo. Ponožky. Bavlněné košile s límcem. A bavlněné kalhoty. Všechno má většinou – i když ne úplně přesně – právě tak moji velikost. A všechno je dokonale beze vzorku. Jen holá látka. Jako by na světě snad ani nikdy neexistovalo vzorované oblečení. Samozřejmě na tom není

nikde ani žádný nápis. Svléknu vlastní propocené tričko a převleču se do šedivého trika ze šuplíku. Voní mýdlem a sluncem.

Za chvilku – ale za jak dlouhou chvilku vlastně? – znovu přichází dívka. Tiše zaklepe, a aniž by čekala na odpověď, otevře dveře. Nemají vůbec žádný zámek. Za nimi ona, přes rameno plátěný pytel. Za ní je vidět už úplně světlé nebe.

Stejně jako včera pak stojí v kuchyni a na malé černé pánvi mi z vajíček připravuje snídani. Když je rozbíjí do rozpáleného oleje, příjemně to zasyčí. Místností se line vůně čerstvých vajec. V bachratém opékači na topinky, který jako by vypadl ze starých filmů, se peče chleba. Stejně jako včera večer má na sobě dívka bleděmodré jednodílné šaty a vlasy sepnuté jehlicí. Má krásnou, hladkou pleť. Její dvě štíhlé paže jako z porcelánu se třpytí v ranním světle. Aby to všechno bylo ještě aspoň o trochu dokonalejší, dokořán otevřeným oknem dokonce přiletí malá včela. Dívka odnese jídlo na stůl, posadí se opodál na židli a přihlíží, jak jím. Sním omeletu se zeleninou, kterou mi připravila, i chleba s máslem. Zapiju to bylinkovým čajem. Ona sama nejí nic. Ani nic nepije. Všechno se opakuje přesně tak jako včera večer.

„Ostatní si tu jinak vaří sami, co?“ zeptám se dívky. „To jen ty mi takhle vyváříš.“

„Někdo si tu vaří sám a někomu zase vaří ostatní,“ říká dívka. „Ale u nás lidi obyčejně *moc* nejedí.“

„Moc nejedí?“

Kývá. „Jenom *někdy*. Sem tam, když se jim chce.“

„Tím chceš říct, že tu ostatní nejedí tak jako teď já?“

„A ty bys vydržel nejíst přes den vůbec nic?“ Vrtím hlavou.

„Tady se lidi necítí špatně, ani když za den nesnědí vůbec nic. Takže často na jídlo úplně zapomenou. Nejedí třeba pár dní za sebou.“

Zadívám se na ni. „Jak dlouho asi potrvá, než si tady zvyknu?“

„Jak dlouho?“ opakuje po mně. A pomalu zavrtí hlavou. „To já nevím. To není otázka času. Je jedno, kolik ho uplyne. Až přijde *ta pravá chvíle*, budeš to mít za sebou.“

Sedíme naproti sobě u stolu a povídáme si. Její ruce spočívají na desce. Vedle sebe, hřbetem vzhůru. Deset silných, docela obyčejných, docela reálných prstů. Dívám se jí přímo do obličeje. Hltám i sebemenší pohyb jejích řas, počítám každé její mrknutí.

Sleduju, jak se jí docela maličko pohupuje ofina. Vůbec z té dívky nemůžu spustit oči.

„Ta pravá chvíle?“

„Není nutný se přitom od ničeho odřezávat ani nemusíš nic odhodit. My tu nic neodhazujeme. Jen vstřebáme do sebe.“

„A já to mám udělat taky tak.“

„No,“ vyptávám se jí. „A až *to* teda vstřebám, co se vlastně stane?“

Skloní trochu hlavu a přemýšlí. Sklání ji tak přirozeně. Trochu se jí přitom nakloní i vlasy nad čelem.

„Pak nejspíš budeš dokonale sám sebou,“ usoudí nakonec.

„Takže zatím ještě nejsem úplně sám sebou?“

„Ale ne. I teď jsi sám sebou,“ říká dívka. A pak se znovu krátce zamyslí.

„Já ale myslela něco trochu jinačího. Jenom to neumím dost dobře vysvětlit.“

„Chceš říct, že to nepochopím, dokud to doopravdy nepřijde?“

Kývá.

Když už se na ni nedokážu dál dívat, zavřu oči. A hned je zas otevřu. Abych se ujistil, že tu pořád ještě je.

„Vy tu asi všichni fungujete jako taková komunita, ne?“

Ještě jednou krátce uvažuje. „To máš pravdu. Žijeme pohromadě, a některý věci tu opravdu používáme všichni společně. Třeba sprchy a elektrárnu nebo obchodní stanici – máme na to myslím i nějaký jednoduchý pravidla. Ale to není opravdu žádná věda. Nemusíš o nich nijak dumat a pochopíš je i bez vysvětlování. Není zvlášť třeba, abych ti říkala, jak co můžeš nebo musíš udělat. Hlavní je, že se tu všichni do jednoho snažíme rozpustit sebe sama. Dokud to děláme, nemůže se nic stát.“

„Rozpustit sebe sama?“

„Třebas když jsi v lese, staneš se beze zbytku jeho součástí.

Když jsi na dešti, budeš beze zbytku součástí deště. Když je ráno, ty do něj budeš dokonale patřit. Když budeš před sebou mít mě, budeš moje vlastní dokonalá součást. Takhle jsem to myslela. Když to teda řeknu jednoduše.“

„Takže když tu takhle stojíš přede mnou, stáváš se zase beze zbytku ty mojí vlastní součástí?“

„Jo.“

„A jaký to je? Bejt, jak říkáš, dokonale sama sebou, a přitom beze zbytku mojí vlastní součástí?“

Zadívá se na mě. A upraví si sponku. „Jaký by to mělo bejt? Úplně normální. Jak si na to jednou zvykneš, je to ta nejobyčejnější věc na světě. To máš to samý jako lítat po nebi.“

„Ty umíš lítat?“

„To byl jen příklad,“ usměje se na mě. Nic zvláštního tím asi nemyslí. Je to opravdu jen obyčejný úsměv. „Jaký je lítat, bys přece taky nezjistil, dokud bys to nezkusil.“

„Prostě je to něco tak přirozenýho, že o tom člověk už nemusí přemejšlet, co?“

Kývá. „Jo. Člověku to jde samo, v klidu, tiše, bez uvažování. Dokonale a beze zbytku.“

„Asi se tě moc ptám, ne?“

„Ale kdepak, to vůbec ne,“ říká. „Akorát že ti to všecko nedokážu moc dobře vysvětlit.“

„Máš vůbec nějakou paměť?“

Znovu zavrtí hlavou. Pak ještě jednou položí ruce na stůl. Tentokrát vzhůru dlaněmi. Na okamžik se na ně podívá. V očích ale nemá žádný výraz.

„Nic takovýho nemám. Kde nezáleží na čase, nehraje ani paměť roli. Samozřejmě si vzpomínám, co se dělo včera večer. To jsem přišla sem za tebou a uvařila ti zeleninu k večeři. A tys ji všechnu snědl. Že jo? A trochu se pamatuju i na předchozí den. Ale co bylo ještě předtím, to už si nepamatuju. Tam už mi čas úplně splyne v jedno a nedokážu v něm rozlišovat.“

„Paměť a vzpomínky tu zkrátka nehrajou tak velkou roli.“

Celá se rozzáří. „Přesně tak. Ty tu fakt nehrajou takovou roli. O vzpomínky a o paměť se tu nestaráme my, ale knihovna.“

Když odejde, jdu k oknu a nastavím ruce rannímu slunci. Na parapet dopadají jejich stíny. Zřetelné pětiprsté obrysy. Včela přestane kroužit a tiše usedne na okenní sklo. Zdá se, že stejně jako já o něčem usilovně přemýšlí.

Když je slunce už lehce za zenitem, navštíví mé obydlí znovu *ona.* Ale tentokrát to není Saeki ve své dívčí podobě. Tiše zaklepe a otevře vchodové dveře. Na okamžik si nejsem vůbec jistý, kterou

z těch dvou mám vlastně před sebou. Malá změna osvětlení, trochu jinak zafouká vítr, a všechno může být hned jiné. Mám skoro dojem, že se v příštím okamžiku změní v dívku, aby se vzápětí stala zase zpátky slečnou Saeki. Ale nic takového se neděje. Přede mnou je doopravdy jen slečna Saeki a nikdo jiný.

„Ahoj," pozdraví mě naprosto samozřejmě. Úplně jako bychom se náhodou potkali na chodbě v knihovně. Má oblečenou tmavomodrou blůzu s dlouhými rukávy a sukni ke kolenům, taky tmavomodrou. Tenký stříbrný náhrdelník a v uších malé perlové náušnice. Je přesně taková, jak si ji pamatuju. Její podpatky krátce, suše klapou po prknech verandy. V tom klapotu zní něco, co se sem tak úplně nehodí.

Slečna Saeki stojí ve dveřích a z odstupu si mě prohlíží. Málem jako by se chtěla ujistit, jestli jsem opravdický. Ale samozřejmě, že jsem. Stejně, jako je ona opravdová slečna Saeki.

„Nepůjdete dál a nedáte si čaj?"

„Ráda," souhlasí slečna Saeki. A vstoupí do místnosti, jako by se konečně rozhodla.

Jdu do kuchyně, zapnu vařič a ohřeju vodu. Srovnám si přitom trochu dech. Slečna Saeki se posadí k jídelnímu stolu. Na úplně stejnou židli, co předtím dívka.

„Docela jako bychom byli zpátky v knihovně, co?"

„To máte pravdu," souhlasím s ní. „Jenom tu nemáme kafe ani pana Óšimu."

„A taky ani jedinou knížku," dodá slečna Saeki.

Připravím dva hrnky bylinkového čaje a postavím je na stůl. Sedíme u něj naproti sobě. Otevřeným oknem je slyšet zpívat ptáky. Na okenní tabuli pořád ještě spí včela.

Slečna Saeki promluví první. „Abych řekla pravdu, nebylo pro mě právě jednoduché sem přijít. Ale musela jsem tě vidět a mluvit s tebou."

Kývám. „Jsem moc rád, že jste přišla."

Na rtech se jí objeví její obvyklý úsměv. „Musím ti totiž něco říct," pokračuje dál. Usmívá se skoro úplně stejně jako dívka. Její úsměv je jen o něco hlubší. Ten jemný rozdíl mi rozechvívá mysl.

Slečna Saeki svírá hrnek v dlaních, jako by ho v nich chtěla skrýt. Dívám se na maličké bílé perly v jejích uších. Přemýšlí. Trvá jí to nějak déle, než obvykle.

„Spálila jsem všecky svoje vzpomínky," volí pečlivě slova. „Všechno se to vzneslo k obloze jako kouř. Zanedlouho začnu zapomínat všechno možné. Nejdřív jen všechno možné, pak úplně všechno. Zapomenu i na tebe. Proto jsem tě musela vyhledat co nejrychleji. Dokud mi toho v mysli ještě zbývá co nejvíc."

Otočím se ke včele na okenním skle. Na parapetu se jako osamělý bod rýsuje její černý stín.

„Nejdřív to nejdůležitější," řekne tiše slečna Saeki. „Odejdeš odsud, dokud ještě není pozdě. Projdeš lesem, vyjdeš ven, vrátíš se ke svému normálnímu životu. Vchod se má už brzy zase uzavřít. Slib mi, že uděláš, co jsem ti řekla."

Vrtím hlavou. „Slečno Saeki, vy to nechápete. Já už nemám, kam bych se vrátil. Mě jakživ nikdo neměl rád, nikdy o mě nikdo nestál. Nemůžu se spoléhat na nikoho kromě sebe sama. Ten, jak vy říkáte, *normální život* pro mě nemá vůbec žádný smysl."

„I přesto odtud musíš odejít."

„I když na mě venku nečeká vůbec nic? I když nikdo nestojí o to, abych se vracel?"

„To přece není pravda," oponuje mi. „Stojím o to já. Chci, aby ses tam vrátil."

„I když vy sama se už nevrátíte. Nemám pravdu?"

Slečna Saeki sklopí oči k hrnku čaje ve svých dlaních.

„Bohužel. Já už se tam doopravdy nevrátím."

„Tak proč tolik chcete, abych se vracel já? Mám tam pro vás snad něco udělat?"

„Ty pro mě musíš udělat jen jednu jedinou věc," řekne slečna Saeki. Vzhlédne a zadívá se mi přímo do očí. „Chci, abys na mě nikdy nezapomněl. Když si mě budeš pamatovat ty, bude mi jedno, jestli mě pustí z hlavy třeba celý zbytek světa."

Zavládne ticho. Hluboké. V hrudi mi teď bobtná a roste jediná otázka. Už je tak velká, že mi ucpává hrdlo a začíná mě dusit. Ale zatím se ji snažím spolknout, vstřebat do sebe.

„To jsou pro vás ty vzpomínky tak důležité?" zeptám se na něco docela jiného.

„Přijde na to," říká. A přivírá oči. „V jisté situaci mohou být důležitější než všechno ostatní."

„Ale sama jste je přece spálila."

„Protože nebyla jiná možnost." Slečna Saeki položí na stůl ruce hřbetem vzhůru. Přesně tak jako nedávno dívka. „Poslouchej, Tamuro, mám k tobě prosbu. Nechej si *ten obrázek*."

„Tu krajinku, co visela v knihovně u mě v pokoji?"

Slečna Saeki přikývne. „Přesně tu. *Kajku na pobřeží*. Chci, aby sis ten obrázek vzal a odnesl. Kamkoliv. Vem si ho tam, kam se odsud vydáš."

„Ale vždyť určitě někomu patří?"

Zavrtí hlavou. „Patří mně. Daroval mi ho on, když se vydal do Tokia studovat. Nehnula jsem se od toho obrazu na krok, musel mi vždycky viset v pokoji, ať jsem právě bydlela kdekoli. Když jsem začala pracovat v Kómurově památníku, na čas jsem ho vrátila tam, co visel původně. Do toho pokoje. Napsala jsem panu Óšimovi dopis – leží v knihovně v zásuvce mého stolu – že ti ten obrázek přenechávám. Vždyť byl stejně vždycky *tvůj*."

„Můj?"

Přikývne. „Namalovali ho přece podle tebe. A já byla u toho a dívala se. Tenkrát na pobřeží. Foukal vítr a po nebi táhly bílé mraky. A pořád bylo léto."

Zavřu oči. Je léto a já jsem u moře. Ležím natažený ve skládacím lehátku. Cítím na kůži hrubost plátna. A v plicích slaný mořský vzduch. Světlo je oslnivé i pod zavřenými víčky. Slyším vlny. Hukot se vzdaluje a přibližuje, jako by ho kolébal sám čas. O kus dál někdo právě maluje můj obraz. Vedle něj sedí dívka v bleděmodrých šatech s krátkými rukávy a dívá se na mě. Na hlavě má slaměný klobouk s bílou pentlí a nabírá dlaní písek. Má rovné vlasy a pevné, dlouhé prsty. Prsty, jaké mají hráči na klavír.

Koupe se ve slunečním světle a její nohy, lesklé jako z porcelánu, se třpytí. Rty má rovné, jen v koutcích jí hraje přirozený úsměv. Já ji miluju. A ona miluje mě. To jsou vzpomínky.

„Chci, aby sis ten obraz vzal," říká slečna Saeki.

Vstává a jde k oknu. Zadívá se ven. Slunce je právě za zenitem. Včela na okně stále ještě spí. Slečna Saeki si pravicí zastíní oči a dívá se do dálky. Pak se zas obrátí ke mně.

„Musíš už jít," řekne mi.

Vstanu a jdu k ní. Její ucho mi zavadí o krk. Tvrdý dotyk náušnice. Pokládám jí dlaně na záda. Snažím se tam nahmatat nějaké znamení. Její vlasy mi hladí čelo. Její ruce mě pevně obejmou. Její prsty se mi zaboří do zad. Jsou to prsty, které se tisknou ke zdi času. Okolo voní moře. Bouří lámající se vlny. Slyším někoho volat moje jméno. Z velikánské dálky.

„Jste moje matka?“ zeptám se konečně.

„Odpověď už přece musíš dávno znát,“ odpoví mi slečna Saeki.

Ano, tu odpověď už dávno znám. Ale já ani ona ji nemůžeme vyslovit. Kdybychom to udělali, ztratila by veškerý svůj smysl.

„Kdysi dávno jsem jednou opustila něco, co jsem opustit musela,“ říká slečna Saeki. „Něco, co jsem milovala nade všechno na světě. Hrozně jsem se bála, že to někdy ztratím. Proto jsem to od sebe musela odvrhnout sama. Ta možnost mi připadala přijatelnější, než aby mě o to připravili, než abych pak v jediném okamžiku přišla o všechno. Cítila jsem tehdy pochopitelně i strašný hněv. Dnes vím, že jsem udělala chybu. Že jsem něco takového nikdy neměla dopustit.“

Mlčím.

„Tys ten, kterého jsem opustila,“ říká slečna Saeki. „Tamuro, můžeš mi to odpustit?“

„Myslíte, že jsem na podobnou věc ten pravý? Že na to mám?“

Několikrát přikývne, obrácená k mému rameni. „Pokud se nenecháš zaslepit zlobou a strachem.“

„Slečno Saeki, pokud můžu, pokud jsem já ten pravý, tak vám odpouštím,“ vypravím ze sebe.

Maminko, slyšíš se říkat. Maminko, odpouštím ti. A něco zamrzlého ve tvé mysli nahlas povolí.

Slečna Saeki mlčky uvolní paže. Vytáhne ze svých vlasů jehlici a bez nejmenšího zaváhání si její hrot vbodne do levé ruky. Vší silou. A pak si pravicí prudce stiskne žíly okolo. Vzápětí začne z rány vytékat krev. Na podlahu ukápne první kapka, nečekaně, nevídaně to zaduní. Aniž by cokoli řekla, natáhne ruku směrem ke mně. Na podlahu ukápne další kapka. Skloním se a přitisknu k té rance rty. Můj jazyk olizuje její krev. Se zavřenýma očima vychutnávám její chuť. Naberu si ji do úst a pomalu ji polknu. Mé hrdlo ji do sebe vstřebává. Pomalu se vsakuje do okoralé pokožky

mé mysli. Poprvé si uvědomím, jak moc jsem po té krvi vlastně toužil. Má mysl přebývá ve velice vzdáleném světě. Mé tělo stojí *zde*. Tak jako přízrak žijícího. Nejradši bych teď do sebe její krev nasál všecku. Není to ale možné. Oddálím rty od paže a pohlédnu jí do obličeje.

„Sbohem, Kafko Tamuro," říká slečna Saeki. „Vrať se, odkud jsi přišel, a žij dál."

„Slečno Saeki," řeknu já.

„No?"

„Já ale nevím, co znamená žít."

Pustí mne. Vzhlédne a podívá se mi do očí. Natáhne ruku a přiloží mi prst ke rtům.

„Dívej se na obrázek," říká tichým hlasem. „Stejně jako jsem to dělávala já. Nikdy se na něj nepřestávej dívat."

Odejde. Otevře dveře a bez jediného ohlédnutí vyjde ven. Zavře za sebou. Stojím u okna a dívám se na její vzdalující se postavu. Rychlým krokem mi zmizí ve stínu nějakého stavení. S rukama přitisknutýma na sklo dál a dál pozoruju to místo, kde zmizela. Možná že si vzpomene na něco, co mi zapomněla říct, možná že se ještě vrátí. Ale slečna Saeki se nevrací. Jen tu po ní zeje jako jáma její nepřítomnost.

Spící včela se probudí a chvilku kolem mě krouží. Pak ale, jako by se na něco rozpomněla, odlétne otevřeným oknem. Slunce stále ještě svítí. Vrátím se ke stolu a usednu na židli. V hrnku, ze kterého pila, ještě zbylo trochu bylinkového čaje. Nechám ho tam stát. Vypadá jako metafora vzpomínek, které se mají co nevidět vytratit.

Svléknu tričko, které mám na sobě, a dám si zase své staré propocené. Vezmu nefungující hodinky a připnu si je na levé zápěstí. Na hlavu si, kšiltem dozadu, posadím čepici, kterou mi dal pan Óšima, a na oči nasadím blankytně modré sluneční brýle. Natáhnu si košili s dlouhým rukávem. Jdu do kuchyně, natočím si do sklenice vodu a na jeden ráz ji vypiju. Postavím sklenku do dřezu, otočím se a rozhlédnu po pokoji. Je tam jídelní stůl, jsou tam židle. Je tam židle, kde seděla dívka a kde seděla slečna Saeki. Na stole ještě stojí nedopitý čaj. Zavřu oči a jedinkrát se zhluboka nadechnu. *Odpověď už přece musíš dávno znát*, řekne slečna Saeki ještě jednou.

Otevřu dveře a vyjdu z domu. Zavřu za sebou. Sejdu po schůdcích z verandy. Na zemi se ostře rýsuje můj stín. Vypadá to skoro, jako bych ho měl připevněný k botám.

U vstupu do lesa se oba vojáci opírají o strom a čekají na mě. Vůbec na nic se mě neptají. Zdá se, že už všechno vědí. Ze zad jim stejně jako předtím visí na řemenech ručnice. Vysoký voják přežvykuje stéblo.

„Vchod je pořád ještě otevřenej," řekne dlouhán se stéblem v puse.

„Aspoň když jsme se tam před chviličkou dívali, tak otevřenej byl."

„Půjdeme zas tak rychle jako předtím, nevadí?" ptá se mrňous. „Zvládneš to?"

„Bez problémů. Stačím vám."

„Jestli tam ale dorazíme a vchod už bude zavřenej, tak máš malej problém," řekne dlouhán.

„Už se nedostaneš ven," dodá ten druhý. „Rozumím," řeknu já.

„Nechceš si odchod ještě rozmyslet?" zeptá se naposledy dlouhán.

„Nechci."

„Tak jdeme."

„Po cestě by ses radši neměl ohlížet," dodá mrňous. „Fakt, radši to nedělej," přitaká dlouhán. A pak znovu projdeme lesem.

Ale jak stoupám vzhůru do svahu, přece jen se jedinkrát krátce ohlédnu. Vojáci říkali, že bych neměl. Jenže já nemůžu jinak. Udělám to v posledním místě, odkud je město ještě vidět. Dál už leží jen hradby stromů, které mě od světa dole oddělí. Nejspíš navěky.

Na ulicích stále není ani noha. Kotlinu protíná nádherná bystřina, podél cesty se řadí maličká stavení, na zem v pravidelných rozestupech vrhají černý stín sloupy elektrického vedení. V okamžení zkamením. Musím se do města vrátit, za každou cenu. Alespoň na chvíli, aspoň do večera. Za soumraku přijde ona, s plátěným pytlem přes rameno. *Přijde vždycky, když ji budu potřebovat.* Na prsou mě začne prudce pálit, ohromný magnet mě začne přitahovat zpět. Nohy ztěžknou, jako by mi do nich vlili olovo. Jen o krok dál a už ji nikdy neuvidím. Zastavím se. Začínám ztrácet pojem o čase. Zkouším zavolat dopředu na vojáky. Že

nikam nejdu. Že tu fakt zůstanu. Ale nevydám ani hlásku. Slova jsou nadobro mrtvá.

Visím v meziprostoru mezi dvěma prázdny. Už nedokážu rozlišit, co je správné a co ne. Nevím už dokonce ani, co vlastně sám chci. Stojím osamělý uprostřed strašlivé písečné bouře. Nevidím ani své vlastní napřažené ruce. Nemůžu se pohnout. Nemůžu jít ani tam, ani zpátky. Ze všech stran mě obklopuje písek, bílý jako z přelámaných kostí. Jenže v ten moment odněkud zaslechnu slečnu Saeki. „I přesto odtud musíš odejít," říká, hlasem, který nesnese odpor. „Já si to tak přeji. *Chci, aby ses tam vrátil.*"

Kletba pominula. Jsem znovu celistvý. V těle mi zase proudí horká krev. Krev, kterou mi dala. Její poslední krev. V příštím okamžiku se obrátím zpátky dopředu a vydám se za vojáky. Zahnu za ohyb cesty a malý svět v klínu hor mi zmizí z dohledu. Propadne se do mezery mezi dvěma sny. Pak už se soustředím jen na průchod lesem. Abych neztratil cestu z dohledu. Abych z ní nesešel. To je teď to úplně nejdůležitější.

Vchod je ještě otevřený. Do večera ještě zbývá čas. Poděkuju oběma vojákům. Spustí flinty z ramen a stejně jako prve se posadí na veliký plochý balvan. Vysoký voják přežvykuje stéblo. Nikdo z těch dvou není ani trochu zadýchaný.

„Nezapomeň, co jsme ti říkali o bajonetech," řekne dlouhán.

„Nejdřív musíš nepřítele bodnout, pak s bodákem zakvedlat. Aby mu to rozsekalo střeva. Když to neuděláš, dopadneš tak sám. Takovej je tam venku svět."

„Ale taky ne furt," namítne mrňous.

„To je jasný," řekne dlouhán. A odkašle si. „Já ti teď říkám jen to horší."

„A von jeden ani kolikrát nerozhodne, co je dobrý a co zlý," doplní ho mrňous.

„Ale stejně to musí rozhodovat den co den," říká dlouhán. „Dost možná," usoudí mrňous.

„Ještě jedna věc," dodá dlouhán. „Cestou odsud až tam, kam máš namířeno, se už nesmíš víckrát ohlížet."

„Nezapomeň na to ani na moment," připojí se mrňous.

„Tam dole jsi to ještě jakž takž zvlád rozchodit," řekne dlouhán. „Ale teď začne jít do tuhýho. Neotáčej se, dokud nebudeš úplně v cíli. Za žádnou cenu."

„Ani jedinkrát," dodá mrňous.

„Rozumím," odpovím mu.

Ještě jednou jim poděkuju a pak se s nimi rozloučím. „Sbohem," řeknu nakonec.

Vstanou a v pozoru mi zasalutují. Už se asi nikdy neuvidíme. To vím já a vědí to i oni. A v tom duchu se i rozcházíme.

Už si ani nevzpomínám, jak jsem se dostal od vojáků až ke srubu pana Óšimy. Mám dojem, že jsem během té cesty přes lesy myslel celou dobu na něco úplně jiného. Ale přesto jsem z ní nesešel. Matně si vybavuju, jak jsem zahlédl batoh, zahozený cestou tam a napůl instinktivně ho bral do ruky. Stejně tak kompas a sekerku a žlutý sprej. Pamatuju se, jak se na stromech u cesty objevily mé žluté značky. Připadaly mi jako štípance po obřích komárech.

Zastavím se na mýtině před srubem a vzhlédnu k nebi. Než se naděju, rozlije se v okolí záplava nádherně svěžích zvuků lesa. Zpívají ptáci, bublá potok, šumí listí na stromech. Nic z toho nezní zas tak moc hlasitě. Ale já, já to všechno slyším, jako by mi naráz vytáhli špunty z uší, tak živě, tak blízce, až to bere dech. Všechno je to spolu provázané, prolnuté do jednoho propletence, ale já v tom dokážu rozeznat i ten nejjemnější zvuk. Podívám se na zápěstí na hodinky. Už zase jdou. Na zeleném displeji plují černé číslice, a jako by se nic nepřihodilo, dílek po dílku proměňují čas. 4:16. Tolik je právě hodin.

Vejdu do srubu a rovnou v šatech se natáhnu na postel. Po cestě nekonečným lesem volá celé moje tělo po spánku. Vleže na zádech zavřu oči. Osamělá včela odpočívá na okně. Dívčiny paže se v ranním slunci lesknou jako porcelán. „To byl jen příklad," říká mi.

„Dívej se na obrázek," říká slečna Saeki. „Stejně, jako jsem to dělávala já."

Mezi jejími štíhlými prsty protéká bílý písek času. Je slyšet tichý zvuk lámajících se vln. Zdvihají se, klesají a zase rozpadají.

Zdvihají se, klesají, lámou. Pak se mé vědomí propadne někam do neznáma, do jakési tmavé chodby.

„Já snad dostanu infarkt," opakoval Hošino.

„Ale ale, Hošino, nezačínej mi tu ještě s infarktem," řekla černá kočka otráveně. Měla velikou hlavu a zřejmě byla už dost v letech. „Vždyť už ses tu stejně sám tak trochu nudil, ne? To by ses nám tu jinak od rána nevybavoval s kamením."

„Ale jak to, že mluvíš lidskou řečí?"

„Vůbec nemluvím lidskou řečí."

„Ale? A jak to, že se tu teď spolu mužem bavit? Kočka se člověkem?"

„Poněvadž právě stojíme na pomezí světů a bavíme se společnou řečí. Nic víc v tom nehledej."

Hošino nechápal. „Jaký pomezí světů? A jaká společná řeč?"

„Jestli tomu nerozumíš, nedá se nic dělat. Na vysvětlování teď není čas," řekla kočka a několikrát krátce máchla chvostem, jako by ji to popouzelo.

„Hele, že ty jsi plukovník Sanders?" napadlo Hošina.

„Jaký plukovník Sanders?" odsekla kočka nakvašeně. „Toho chlapa neznám. Já jsem já a už nikdo další. Já jsem slušný pouliční kocour."

„A máš i nějaký jméno?"

„Jistěže mám."

„A jak se jmenuješ?"

„Jmenuju se Tuňák Extra," odtušil kocour váhavě.

„Tuňák Extra?" opakoval Hošino. „Takovej ten co je na suší?"

„Přesně ten," přikývl kocour. „Oni mě totiž chovají v jedné *sušiji* nedaleko odsud. Ještě chovají i psa a ten se zas, nelžu ti, jmenuje Vypečený Závitek."

„No ale poslouchej, Tuňáku, odkud ty mě vlastně znáš?"

„No dovol, Hošino, jsi přece náramně populární osobnost," řekl Tuňák. A konečně se na okamžik usmál. Hošino ještě nikdy předtím neviděl kocoura, který se dovede usmívat. Úsměv se ale brzy vytratil a na kocourův obličej se zase vrátil původní vážný výraz.

Kocour pokračoval. „Kočky vědí všecko, víš? I to, že pan Nakata včera umřel, i to, že tu máš jeden náramně důležitý kámen. Není nic, co by se tu v okolí šustlo a já bych o tom nevěděl. Nadarmo nejsem už nějaký ten pátek na světě."

„Tyjo," vydechl překvapený Hošino. „Poslechni, Tuňáku, a nepůjdeš dál? Abysme se tu nebavili jen tak na stojáka?"

Kocour, rozvalený na zábradlí, jen zavrtěl hlavou. „Nene. Mně je nejlíp tady venku. Uvnitř bych byl jako na trní, počasí se nám dnes taky vydařilo… Vážně, není důvod, proč si nepopovídat rovnou tady."

„No dobře, mě to nevadí," řekl Hošino. „Jo hele, nemáš hlad? Vevnitř by se možná našlo něco k jídlu."

Kocour znovu zavrtěl hlavou. „Doufám, že se teď neurazíš, ale já nedostatkem žrádla vážně netrpím. Spíš mám vždycky co dělat, abych trochu zhubnul. To víš, tyhle výrobny *suši*. To je nějakého cholesterolu. Jak člověk ztloustne, má s tím pak problémy ve výškách."

„Dobrá Tuňáku, tak půjdem k věci, ne?" pravil Hošino. „Nepřišels mi dneska *náhodou* něco říct?"

„Já vím," řekl kocour. „Ty teď máš drobet problém, viď? Všichni tě tu nechali, docela samotného a ještě ti hodili na krk ten otravný kámen, nemám pravdu?"

„Přesně tak. Líp jsi to ani trefit nemohl. Já už fakt nevím, kudy kam."

„No, jestli je to opravdu tak vážné, myslím, že ti můžu trochu pomoct."

„To bych ti byl vážně vděčnej," zaradoval se Hošino. „Jak se říká, v nouzi každá ruka dobrá. Třebas i ta kočičí."

„To nejdůležitější je právě kámen," řekl Tuňák. Pak potřásl hlavou a odehnal mouchu. „Vrať ho tam, kam patří, a tvůj úkol bude u konce. Pak už si můžeš jít, kam chceš, nemám pravdu?"

„Jo, já vím. Až ten kámen zavřu, bude konec. Co jsme otevřeli, to musíme zas zavřít, poněvadž je to pravidlo, jak říkával pan Nakata.“

„No. A já ti teď vysvětlím, jak na to musíš jít.“

„Ty víš, jak to mám celý provést?“

„Jistěže vím,“ odpověděl kocour. „Copak jsi mě neslyšel? Kočky vědí opravdu všechno. Na rozdíl třeba od psů.“

„Takže, co mám teda udělat?“

„Budeš muset zabít,“ řekl kocour vážně. „Zabít?“ opakoval Hošino. „Ano ano, milý Hošino. Zabít, a to dokonale.“

„Ale koho?“

„Poznáš ho, až ho uvidíš. Hned budeš vědět: To je on,“ pravil černý kocour. „Dokud ho neuvidíš na vlastní oči, nepochopíš nic. On totiž nemá žádnou stálou podobu. Mění se podle situace.“

„A to je jako nějakej člověk?“

„Ne, není to člověk. Jen to je úplně jisté.“

„A jak teda bude vypadat?“

„To já nevím,“ přiznal Tuňák. „Ale už jsem ti přece říkal: Až ho uvidíš, poznáš ho na první pohled. Dokud ho neuvidíš, nepoznáš nic. To je přece docela jasné.“

Hošino si povzdechl. „Ty jo, a co je to teda za neřáda?“

„To tě nemusí až tolik trápit,“ řekl kocour. „To by bylo na moc dlouhé vysvětlování, a bude skoro lepší, když se to vůbec nedozvíš. Teď je každopádně zticha a vyčkává. Číhá ve tmě ani nedutá a jen pozoruje okolí. Ale věčně čekat nemůže. Dřív nebo později musí vylézt. Dost možná to udělá právě dnes. A bude určitě muset projít před tebou. To je naprosto bezprecedentní šance.“

„Bezpre co?“

„Šance, jaká je jen jedna do milionu. Šance, co se nenaskytne víckrát než jednou za tisíc let,“ vysvětloval kocour. „Ty si na něj prostě počíháš a pak ho zabiješ. To bude úplně stačit. Pak už všechno skončí a ty můžeš odejít, kam se ti zlíbí.“

„A nebudu mít kvůli tomu zabití ještě nějaký tahanice se zákonem?“

„V zákonech se bohužel moc nevyznám,“ řekl kocour. „To víš, taky jsem jen kocour. Ale on to přece není člověk, takže nejspíš

žádný zákon neporušíš. Nejdůležitější je, abys ho doopravdy zabil. Tolik ti může říct i obyčejná kočka z ulice.“

„Jenže jak mám zabít něco, o čem ani nevím, jak je to velký a jak to vypadá? To si na něj pak ani nemůžu nic naplánovat.“

„Na způsobu nezáleží. Rozmlať ho kladivem na kaši. Probodej ho kuchyňským nožem. Uškrť. Upal. Zadav. Udělej s ním, co se ti zlíbí. Ale hlavně mu nadobro zatni tipec. Naprosto bez milosti ho jednou provždy zlikviduj. Byls přece v Domobraně, člověče. Netvrď mi, že za ty peníze, co vysolí poplatníci na daních, tě tam nenaučili ani střílet. A jak se brousí bajonet ti dozajista taky vykládali, jen se nedělej. Taková stará vojna jako ty, a na něco bys nepřišel?“

„V Domobraně tě naučej leda běžný způsoby boje,“ namítal nejistě Hošino. „Aspoň já se teda nepamatuju, že by mě tam někdy honili po cvičáku a učili číhat na ňákej mimolidskej *objekt neznámého tvaru a velikosti*, a pak ho umlátit kladívkem.“

„Bude se dozajista snažit dostat ke *vchodu* a vejít dovnitř,“ řekl Tuňák, jako by Hošina neslyšel. „To ale nesmíš dovolit. Nesmí se tam dostat, za žádnou cenu, rozumíš? Musíš ho bezpečně zastavit ještě před *vchodem.* To je hlavní a nejdůležitější ze všeho. Rozuměno? Jestli ti upláchne, skončili jsme.“

„Další šance až za tisíc let, co?“

„Přesně tak,“ přitakal Tuňák. „I když těch tisíc let je jen takový obrazný příměr.“

„Poslechni, Tuňáku, ale ten neřád asi bude sakra nebezpečnej, ne?“ strachoval se Hošino. „To je furt samý, že ho mám zabít, ale aby vono to třeba nedopadlo obráceně.“

„Když se ještě přemisťuje, *možná* tak nebezpečný nebude,“ usoudil kocour. „Doopravdy nebezpečný začne být v momentě, kdy dokončí svůj přesun. Nepředstavitelně nebezpečný. Musíš s ním proto skoncovat, dokud bude v pohybu. Tehdy ho musíš dostat.“

„No počkat, jakýpak *možná?*“ vyděsil se Hošino.

Kocour mu neodpověděl. Přimhouřil oči, trochu se na zábradlí protáhl a pomalu se zvedl. „Tak hodně štěstí, Hošino. Koukej ho vážně vyřídit, slyšíš? Jinak nebude mít pan Nakata ani jo smrti klid. Pana Nakatu jsi měl přece rád?“

„Jo to teda jo. To byl zlatej člověk.“

„Už jen proto teď musíš toho neřáda zabít. Bez milosti ho zlikvidovat. Dokončit práci pana Nakaty. Udělej to pro něj. Přeber žezlo a ukaž, *že na to máš*. Doposavad ses vždycky ze všeho náramně snadno vyzul. Teď přišel čas splatit dluhy. Nesmí to nijak kiksnout, rozumíš? Sám ti budu z dálky fandit, jak nejlíp dovedu."

„Dík za povzbuzení," poděkoval Hošino. „Hele, ještě otázečku."

„Copak?"

„Ten vchodovej kámen je ještě furt otevřenej nejspíš proto, aby tu bestii přilákal, žejo?"

„Možná," opáčil černý Tuňák Extra bez většího zájmu. „Propána, Hošino, málem bych zapomněl. Pamatuj si: vylézá jenom po setmění. Nejspíš se do toho dá, až bude noc nejhlubší. Takže se přes den koukej pořádně prospat. Jestli zaspíš a propásneš ho, budeme v bryndě, hochu."

Černý kocour plavně seskočil ze zábradlí na sousední střechu a zmizel, ocas vytrčený jako napjatou strunu. Na svou velikost byl podivuhodně lehký. Hošino se za ním díval z balkónu. Kocour se jednou jedinkrát neotočil.

„A do háje zelenýho," ulevil si Hošino. „Teď to teprv je doopravdy o infarkt."

Když kocour zmizel, zašel si Hošino do kuchyně obstarat nějakou příhodnou zbraň. Objevil špičatý nůž na *sašimi*, i těžký, sekerkovitý sekáček. Na to, jak byla kuchyň vybavená jen na základní vaření, byl výběr nožů doopravdy široký. Kromě nich našel ještě velikánské kladivo a nylonovou prádelní šňůru. A taky sekáček na led.

„Na takovou práci by byl stejně nejlepší kulomet," rozumoval Hošino, zatímco propátrával kuchyň. S kulometem ho učili zacházet v Domobraně a při střelbách měl vždycky vynikající výsledky. V kuchyni ale samozřejmě žádný kulomet nebyl. Nehledě na to, že střelba z něj by v téhle ospalé rezidenční čtvrti měla zaručeně za následek hotový poprask na laguně.

Srovnal oba nože, sekáček na led, kladivo i šňůru na stůl v obýváku. Pak si přisedl ke kameni a pohladil ho.

„Tak to vidíš, jak jsem dopad," oslovil Hošino kámen. „Teď abych tu kladivem a kudlama z kuchyně válčil s nějakým

záhadným neznámým. Taková pitomost. A proč to celý mám dělat? Protože mi to přikázal nějakej černej kocour odvedle. Prej, Hošino, potřebujem tě. Taková krávovina.“ Kámen mu samozřejmě neodpověděl.

„Prej možná neni ani tak nebezpečnej. Teda podle Tuňáka. Ale právěže akorát *možná.* Nic než pouhopouhej optimistickej předpoklad. Co jestli se seknul a na mě teď vyleze nějaká zrůda jak z Jurskýho parku? To bych teda vzal rychlej konec.“

Ticho.

Hošino popadl kladivo a párkrát s ním zkusmo zamával ve vzduchu.

„Jenže jak o tom všem uvažuju, tohle už jsou všecko akorát následky. O tomhle všem se rozhodlo už v momentě, co jsem ve Fudžikawě nabíral do auťáku pana Nakatu. A jedinej, komu to pořád ne a ne dojít, jsem byl zase jen já sám. Osud je pěkná mrcha,“ filozofoval Hošino nahlas. „No, co ty na to, balvan? Nemyslíš, že mám pravdu?“

Ticho.

„No jo, nedá se nic dělat. Tuhle cestu jsem si vybral sám. Takže jí budu muset projít až do úplnýho konce. Nemám potuchy, co za hnusáka se tu má vlastně objevit, ale nevadí. Udělám, nač mi mý skrovný síly stáčej. Nepobyl jsem si na světě sice moc dlouho, ale život to byl občas i docela fajn. Někdy to tu bylo i celkem zajímavý. Jak říkal ten černej kocour, Tuňák, přišla prej teď šance, jaká přijde jen jednou za tisíc let. Položit svůj mladej život při takovýhle příležitosti možná není až tak zlý. Pro dědu, pro pana Nakatu to klidně udělám.“

Kámen stále, beze změny mlčel.

Pak se Hošino natáhl na pohovku a zdřímnul si, aby nebyl v noci unavený, jak mu to kladl na srdce kocour. Jít spát ve dne, poněvadž to člověku nakázala nějaká kočka, se mu sice zdálo opravdu divné, ale poctivě si lehl a povedlo se mu asi hodinku tvrdě spát. Když nastal večer, zašel do kuchyně, ohřál si jedno mražené *karé* s krevetami a snědl ho s miskou rýže. Když se pak začalo stmívat, sedl si ke kameni a na dosah ruky si položil nože a kladivo.

Světlo v pokoji nechal zhasnuté, svítila jen malá stolní lampička. Připadalo mu to tak lepší. Ten neřád se prej přemisťuje

akorát v noci. Dobrá, tak mu teda uděláme maximální tmu. Co se Hošina týká, nechce tu záležitost už nijak protahovat. Jestli chceš vylézt, smrade, tak si poslu‍ž. Skoncujem to spolu jedna dvě. Pak pojedu domů do Nagoje a zavolám nějaký holce.

S kamenem už nepromluvil skoro ani slovo. Jen mlčel a mlčel a občas se podíval na hodinky. Když se začal nudit, popadl nůž a kladivo a na zkoušku si s nimi mával ve vzduchu. Co se má stát, přijde nejspíš vážně až ve chvíli, kdy bude noc opravdu nejhlubší. Možná. Ale nikde není psáno, že to nemůže být i dřív, a jestli to tak bude, nesmí tu chvíli propást. Tisíciletá šance je tisíciletá šance. Ta se nedá brát na lehkou váhu. Když dostal chuť, dal si sušenku a maličko se napil vody.

„Hej, balvane," zašeptal kameni, když nastala půlnoc. „Máme tu půlnoc, kámo. Hodina duchů. Chvíle pravdy je tady. Zírej, co se bude dít."

Hošino si na kámen sáhl. Zdál se mu teď na dotek nějak teplejší než dřív. Ale to bylo možná opravdu jen zdání. Ještě párkrát kámen pohladil, jako by si chtěl dodat odvahy.

„Balvane, hele, koukej taky držet palce, jo? Hošino to teďka bude fakt moc potřebovat."

Když se z pokoje, kde ležel mrtvý pan Nakata, začal ozývat ten zvláštní, sotva slyšitelný zvuk, bylo krátce po třetí ráno. Jako by se tam za dveřmi něco plazilo po *tatami*. Ale v pokoji pana Nakaty nebyly žádné *tatami*. Tam byl přece na zemi jen koberec. Hošino zvedl hlavu a nastražil uši. Nebylo pochyb. Neměl tuchy, co to vlastně zaslechl, ale v místnosti, kde ležel pan Nakata, se teď nade vší pochybnost něco dělo. Cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce. Sevřel v pravé ruce nůž na *sašimi*, v levé baterku. Za opasek si zastrčil kladivo a vstal.

„Takže," řekl, sám nevěděl komu.

Po špičkách se proplížil až k pokoji pana Nakaty a tiše otevřel dveře. Hned potom rozsvítil baterku a posvítil na tělo mrtvého. *Zvuk* se bez nejmenších pochyb ozýval právě odtud. V proudu světla bylo vidět něco podlouhlého, bílého. Kroutilo se to a svíjelo a právě to vylézalo z úst mrtvého pana Nakaty. Tvarem to trochu připomínalo nějakou dýni nebo tykev. Silné to bylo asi jako mužská paže. Jak je to vlastně dlouhé, se dalo jen hádat, ale

vypadalo to, že už to může být venku zhruba z poloviny. Povrch to mělo pokrytý vrstvou jakéhosi bíle světélkujícího slizu. Aby se to vůbec mohlo dostat ven, vyvrátilo to panu Nakatovi ústa dokořán, že je měl jako had. A nejspíš mu to i úplně vykloubilo čelisti.

Hošino hlasitě polkl. Ruka s baterkou se mu trochu roztřásla. Spolu s tím se roztancoval i světelný kužel. Ty brďo, jak mám asi zabít takovejhle hnus? Vždyť to nemá ruce ani nohy, oči ani uši. A je to tak slizký, že to nejde ani za nic chytit. Jak mám asi zlikvidovat něco takovýho? A co to proboha vlastně vůbec je?

Žilo snad tohle po celou dobu v panu Nakatovi, jako parazit? Nebo je to něco jako jeho duše? Blbost. To ani náhodou. Tím si byl Hošino nezvratně jistý. Takováhle odporná obluda se v panu Nakatovi v životě schovávat nemohla. To mu nemusel nikdo říkat. Ten neřád přišel nejspíš odjinud a teď tu panem Nakatou jen prolézá, aby se dostal ke vchodu. Prostě jen přišel, když se mu zrovna zamanulo, a pana Nakatu teď využívá jako příhodný průchod. Tak to teda ne. Tohle s panem Nakatou nikdo provádět nebude. Počkej, mrcho, však já ti to brzo osladím. Čeká tě, co říkal černej Tuňák. *Nemilosrdná likvidace.*

Odhodlaně přiskočil rovnou k panu Nakatovi a silou vrazil nůž tam, kde to vypadalo, že má ta věc hlavu. Vytáhl čepel ven a znovu bodl. Opakoval to znovu a znovu a znovu. Ale jako by ani nic nezasáhl. Jen to trochu chruplo, jako by nůž projížděl nějakou měkkou zeleninou. Pod slizkým, bílým povrchem jako by nebylo ani maso, ani kosti. Žádné vnitřnosti, žádný mozek. Jakmile nůž vytáhl, ránu okamžitě zase zacelil bílý sliz. Netekla žádná krev ani nic podobného. Ta svině nic necejtí, uvědomil si Hošino. Ať na ten bílý neřád útočí, jak chce, ta mrcha to vůbec nebere na vědomí a dál se kousek po kousku souká ven mrtvému panu Nakatovi z úst.

Hošino hodil nůž na zem, upaloval do obýváku a vrátil se s těžkým, sekerku připomínajícím sekáčkem. Sekl po bílém hnusu, co jen čepel stačila. Jeho rána té věci rozsekla hlavu vejpůl.

Vevnitř, přesně jak čekal, nebylo vůbec nic. Jen ta samá bílá hmota, co na povrchu. Několika údery sekáčku pak ale přece jen dokázal část hlavy useknout. Useknutá část se chvíli kroutila po podlaze jako slimák, ale netrvalo to dlouho a zůstala ležet jako mrtvá. Zbytek těla tím ale nezastavil. Rána se hned zase zatáhla

slizem a chybějící část okamžitě celá dorostla. A celek dál pokračoval vpřed, jako by se vůbec nic nestalo.

Věc dál kus po kuse vylézala panu Nakatovi z otevřených úst. Už byla venku skoro celá. Mohla být dohromady tak metr dlouhá a ještě za sebou táhla jakýsi chvost. Díky tomu aspoň člověk mohl odlišit přední část od zadní. Chvost byl krátký a tlustý, jako mívají mloci. Špička se mu prudce zužovala. Nohy ten tvor neměl. Ani oči, ani ústa, ani nos. Docela jistě ale měl vůli. *Vlastně ne, vůle je celej ten prevít sám,* uvědomil si Hošino bez nějakého většího přemýšlení. Tuhle podobu má jen na přesun, prostě tak zrovna z nějakého důvodu vypadá. Zamrazilo ho v zádech. Musí to celé zastavit, děj se co děj.

Vyzkoušel kladivo, ale nebylo to skoro k ničemu. V místech, kam dopadlo, se sice nadělaly hluboké důlky, ale hned je zase překryla měkká pokožka a sliz a všechno v tu ránu bylo jako dřív. Přinesl celý malý stolek a jednou z jeho nohou začal mlátit do té věci, co měl síly, ale ať bušil, jak bušil, zastavit ji nedokázal. Nijak rychle, ale zato neustále se jako nějaký neohrabaný had plazila a kroutila směrem, kde ve vedlejším pokoji ležel vchodový kámen.

Tenhle neřád není žádnej obyčejnej tvor, uvažoval Hošino. Na toho je každá zbraň krátká. Nemá srdce, aby ho člověk mohl probodnout, nemá krk, aby šel zaškrtit. Co teda sakra s ním? Hlavně se nesmí dostat do *vchodu.* Protože je nepředstavitelně zlej. Však říkal Tuňák, že ho člověk „pozná na první pohled". Přesně tak. Na první pohled. Musí ho oddělat za každou cenu.

Vrátil se do obýváku a hledal nějakou další zbraň. Ale nikde nic nebylo. Nakonec si všiml kamene u svých nohou. Vchodový kámen. Tím by možná mohl tu mrchu rozmačkat na maděru. V příšeří pokoje se kámen zdál být zvláštně načervenalý. Hošino se sehnul a zkusil jej zvednout. Byl najednou strašlivě těžký a nedokázal s ním pohnout ani o fous.

„Aha, už je z tebe zase *Vchodové] kámen"* řekl Hošino. „A to ale znamená, že když tě zavřu dřív, než sem ta potvora přileze, tak se už nedostane dovnitř."

Sebral síly a pokusil se kámen nadzdvihnout. Kámen se stále ani nepohnul.

„Ty brdo, já tě nezvednu," funěl Hošino. „Hele, balvane, ty seš teď ale brutálně těžkej. Skoro mi to urvalo koule, abys věděl."

Někde za ním se pořád beze změny ozýval plazivý šramot. Bílá hmota se blíží víc a víc. A času už moc nezbývá.

„Dobře, zkusíme to ještě jednou," odhodlal se Hošino. Chytil kámen oběma rukama. Nadechl se, jak nejhlouběji dovedl, naplnil si plíce po okraj, zadržel dech. Soustředil se celou myslí a vzal rukama za okraj kamene. Musím. Další šance nebudou. Hošino, teď, nebo nikdy. Teď se všechno rozhodne. Zvedne to, i kdyby měl třeba chcípnout. Napnul veškerou sílu, co v sobě měl, a s mohutným zaryčením kámen nadzdvihnul. Jen kousek nad podlahu. Zabral ještě víc a zvedal kámen od země, jako by ho od ní trhal.

V hlavě se mu bíle zatmělo. Paže jako by mu někdo rozřezával na kusy. Koule mu už musely spadnout snad až někam do sklepa. Kamenem jako by to ani nehnulo. Hošino myslel na pana Nakatu. Na pana Nakatu, který tu dost možná předčasně umřel, jen aby tenhle kámen mohli otevřít a zase zavřít. Musí to dodělat za něj, za každou cenu. *Převzít žezlo, dokázat, že na to má*, jak říkal kocour. Svaly v těle mu křičely po nové, čerstvé krvi. Plíce lapaly po čerstvém vzduchu, aby ji mohly vytvořit. Nadechnout se ale nedokázal. Ucítil, že se neodvratně blíží jisté záhubě. Spatřil, jak se mu před očima už už rozevírá bezbřehá tůň čiré nicoty. Sebral poslední síly a přitáhl kámen k sobě. Kámen se konečně celý zvedl a se strašlivým zaduněním dopadl na zem rubem vzhůru. Podlaha se zatřásla. Skleněné výplně dveří zařinčely. Rána to byla doopravdy pekelná. Hošino seděl na zemi a lapal po dechu.

„Hošino, dost dobrý, kamaráde," vypravil ze sebe, když zase konečně mohl mluvit.

Jakmile se mu povedlo vchod zavřít, skoncoval to už s plazícím se bílým svinstvem snadněji, než sám čekal. S cestou k cíli nadobro zavřenou se ta věc už jen zoufale plazila po místnosti a hledala, kde by se mohla skrýt. Možná že chtěla znovu zalézt do úst mrtvému panu Nakatovi. Ale na útěk už jí nezbyly síly. Hošino přiskočil a rozsekal ji sekáčkem na několik kusů. A každý z nich pak ještě na menší. Bílé kusance se ještě chvíli svíjely na podlaze, ale brzy i jim došly síly a konečně zůstaly nehybně ležet. Ztuhly, zaoblily se a bylo po nich. Koberec bíle světélkoval slizem. Hošino to všechno sesbíral do pytle na smetí, zavázal ho tkanicí, pytel dal

do dalšího pytle a zavázal i ten. A pak to všechno strčil do posledního pytle, ze silné látky, který našel ve skříni.

Jen to provedl, dřepl si vyčerpaný na podlahu a těžce oddychoval. Obě ruce se mu třásly jako sulc. Chtěl něco nahlas říct, ale došla mu řeč.

„Hošino, tohle bysme jako měli," vypravil ze sebe nakonec o něco později.

Bitva s bílým svinstvem i obracení kamene nadělaly takový rámus, že se skoro bál, jestli neprobudil všechny obyvatele domu a jestli někdo z nich už nezavolal policii. Ale naštěstí se nepřihodilo vůbec nic. Sirény se neozývaly, nikdo neklepal na dveře. Bylo to opravdu štěstí. Policie byla to poslední, co tu teď mohl potřebovat.

Cítil, že bílá hmota v pytli se už jen tak neprobudí. Nemá už kam jít. Stejně ale nesmí nic podcenit. Jistota je jistota, až se rozední, zajde k nedalekému moři a všechno to pěkně spálí. Na prach a popel. A pak se vrátí domů do Nagoje.

Byly už skoro čtyři hodiny ráno. Zanedlouho se rozední. Je čas odejít. Vzal svou umělohmotnou cestovní kabelu a nacpal do ní věci na převlečení. Z opatrnosti přibalil i své sluneční brýle a čepici Chunichi Dragons. Nemá vážně cenu, aby ho po tom všem, co má za sebou, chytila policie. Ještě vzal láhev jedlého oleje, aby oheň, co rozdělá, líp hořel. A nezapomněl ani na CD *Arcivévodského tria.* Pak naposledy zašel k posteli, na které odpočíval pan Nakata. Klimatizace byla pořád naplno puštěná a v pokoji přetrvával ledový chlad.

„Heleďte, dědo, já už musím jít," řekl. „Hrozně mě to mrzí, ale tady už dál zůstat nemůžu. Až dorazím na nádraží, zavolám na policii a řeknu jim, aby pro vás přijeli. Zbytek už holt musíme nechat na hodných pánech strážnících. Už se víckrát neuvidíme, ale já na vás, pane Nakato, nikdy nezapomenu. Vono by to stejně ani nešlo. Asi ani kdybych chtěl."

V klimatizaci bouchlo a zastavila se.

„Víte, co mě napadlo, dědo?" pokračoval Hošino. „Že až se zas něco stane, až bude nějakej malér, představím si vždycky, co byste v takový situaci asi řek nebo udělal vy. Fakt to zkusím. Přijde mi to jako super nápad. Tak ve mně aspoň něco z vás přetrvá a bude dál

žít. Nejsem sice žádná super schrána na něco tak vzácnýho, ale lepší než nic.“

Mluvil však už jen k pouhé skořápce pana Nakaty. To hlavní a nejdůležitější už bylo dávno někde jinde. Na docela jiném místě. To bylo jasné i Hošinovi.

„Čau balvane,“ pozdravil ještě kámen. Naposledy ho pohladil. Už to zase byl jen obyčejný kus kamene. Studený a drsný.

„Už musím jít. Vracím se zas do Nagoje. Vypadá to, že se i o tebe budou muset postarat policajti. Fakticky moc rád bych tě zanes zpátky do tý svatyně, ale bohužel, už si vůbec nepamatuju, kde vlastně byla. Takže se na mě nezlob a nesesílej na mě žádný kletby, jo? Já dělal jenom to, co mi nařídil plukovník Sanders. Jestli mermomocí chceš na někoho nějaký sesílat, sešli je na něj. Ale na každej pád, balvane, jsem fakt rád, že jsem tě poznal. Nezapomeň na mě, slyšíš?“

Pak si obul tenisky Nike s tlustou podrážkou a vyšel ven. Nezamykal. V pravé ruce svou cestovní kabelu, v levé látkový pytel s pozůstatky *čehosi bílého*.

„Pánové, přišel čas pro menší fajrák,“ řekl a vzhlédl k východnímu nebi, na kterém právě začínalo svítat.

49

Druhý den krátce po deváté zaslechnu motor přijíždějícího auta a vyběhnu ven. Brzy se objeví malý náklaďák na vysokých, masivních kolech. Je to Datsun, s náhonem na všecky čtyři, a už tak minimálně půl roku ho docela určitě nikdo nemyl. Na korbě jsou naložená dvě dlouhá a už dost opotřebovaná surfovací prkna. Náklaďák zastaví před chatou. Motor ztichne, kolem se zas rozhostí klid, dveře auta se otevřou a ven vyleze chlap. V bílém triku, které je mu trochu velké, a v khaki kraťasech, na nohou strašlivě sešmajdané tenisky. Na triku se mezi skvrnami od oleje skví veliký nápis NO FEAR. Může mu být tak třicet. Má ramena jako atlet a je opálený po celém těle. Na obličeji mu raší dobře třídenní strniště. Vlasy má dlouhé, že mu skoro nejsou vidět uši. Odhadnu ho na staršího bráchu pana Ósimy, na toho, co má v Kóči surfařský krám.

„Nazdar," přivítá mě.

„Dobrý den," pozdravím ho.

Natáhne ruku a na verandě si jimi potřeseme. Je to pořádná pracka. Můj odhad byl správný. Samozřejmě to *je* starší bratr pana Ósimy. Říká, že mu všichni říkají Sada. Slova volí pomalu. Ani trochu nespěchá. Jako by chtěl říct, že má času habaděj.

„Měl jsem z Takamacu telefon, že se tu pro tebe mám stavit a odvízt tě tam," říká mi. „Vypadá to, že tam teď mají pěknej fofr."

„Fofr?"

„Jo, ale netuším proč."

„To jste moc hodnej, že jste pro mě zajel."

„Ale, jakejpak hodnej," odtuší. „Za jak dlouho odsud můžem vypadnout?"

„Klidně za pět minut."

Zatímco si balím věci do batohu, brácha pana Óšimy si něco píská a dělá sám všechny přípravy k odjezdu. Zavře okno, zatáhne záclony, zkontroluje, jestli je zavřená plynová bomba, sebere zbylé potraviny a opláchne dřez. Z každého pohybu je cítit, že je s tímhle srubem zrovna srostlý.

„Zdá se, že si tě brácha oblíbil," řekne bratr pana Óšimy. „A že ten si jen tak někoho neoblíbí. On je chvílema takovej divnej."

„Na mě byl vždycky hrozně hodnej."

Sada kývá. „To on umí, když chce," ohodnotí bratra stručně.

Vlezu si na sedadlo vedle řidiče a batoh si položím k nohám. Sada nahodí motor, zařadí, nakonec ještě vykoukne z okénka a naposledy pomalu zkontroluje srub zvenčí. A pak šlápne na plyn.

„Tahleta bouda je jedna z mála věcí, co máme jako bráchové společnýho," vysvětluje Sada, zatímco zkušeně točí volantem a vede auto dolů horskou stezkou. „Každýho nás to občas popadne, a to sem pak člověk prostě musí jet a strávit tu úplně sám pár dnů."

Chvilku v tichosti přemýšlí o tom, co právě řekl, a pak pokračuje dál.

„Tohle místo pro nás jako pro sourozence bylo vždycky moc důležitý. A je pořád i teď. Člověk tu vždycky načerpá takovou svýho druhu sílu. I když je to tichá a nenápadná síla. Chápeš, co tím chci říct?"

„Myslím, že jo," odpovídám.

„Brácha taky říkal, že ti to bude jasný," přikývne Sada. „Kdo na to nemá, ten to nepochopí nikdy."

Na vyšisovaných látkových potazích sedadel je přichycená spousta bílých psích chlupů. Trochu jsou i cítit jako pes. A taky jsou cítit po moři. A ještě po vosku, co se s ním mažou surfařská prkna. A po cigaretách. Knoflík, kterým se reguluje klimatizace, je urvaný. V popelníku je špačků až běda. V kapsách na dveřích jsou nastrkané kazety bez obalů, jak to zrovna komu přišlo pod ruku.

„Párkrát jsem se byl podívat i v lese," svěřím se mu.

„A daleko?"

„Dost," přikývnu. „I když mi pan Óšima říkal, ať to radši nedělám."

„Ale přesto jsi tam šel."

„Šel," přikývnu znovu.

„Taky jsem si jednou řekl, že se podívám, co nejdál to půjde. No jo, to už bude víc jak deset let.“

Pak zase chvíli mlčí a soustředí se na řízení. Projíždíme dlouhatánskou zatáčkou. Od širokých pneumatik odletuje dolů z útesu štěrk. U cesty občas sedí vrány. Když kolem nich projíždíme, neuhýbají, ale dál nás napjatě pozorují jako nějakou vzácnou podívanou.

„S vojákama ses potkal?“ zeptá se mě Sada jako by nic. Málem jako by chtěl vědět, kolik je hodin. „To myslíte ty dva?“

„Přesně ty,“ přitaká Sada. A vrhne na mě zkoumavý pohled. „Tak ty ses dostal až tam?“

„Dostal,“ přikývnu.

Dlouhou dobu mlčí a jen pravačkou zlehka otáčí volantem. Vůbec se k tomu nevyjadřuje. Ani nezmění výraz. „Pane Sado?“

„No?“

„Když jste před těma víc než deseti rokama potkal ty vojáky, co jste dělal pak?“ zeptám se ho.

„Co jsem dělal, když jsem je potkal?“ zopakuje Sada celou moji otázku.

Přikývnu a čekám na odpověď. Podívá se do zrcátka na něco za námi a pak už se kouká zase jen dopředu.

„To jsem ještě nikdy nikomu nevyprávěl,“ promluví nakonec. „Dokonce ani bráchovi. Nebo možná spíš ségře, jak se to vezme. No dobře, řekněme, že bráchovi. Ten o těch vojácích nemá potuchy.“

Mlčky přikývnu.

„A myslím, že o tom nikdy nikomu vyprávět nebudu. Ani tobě ne. A myslím, že ani ty o tom nebudeš nikdy nikomu vypravovat. Ani mně ne. Chápeš, co tím chci říct?“

„Myslím, že chápu,“ přitakávám. „Tak co bys řekl, že jsem tím myslel?“

„Že i kdyby o tom člověk vykládal, jak chtěl, slovně to stejně nikomu nevysvětlí. Ta pravá odpověď stojí docela mimo slova.“

„Přesně tak,“ souhlasí Sada. „Přesně tak to je. A co se slovama stejně nevysvětlí, je nejlíp nevysvětlovat vůbec.“

„Ani sám sobě?“ zeptám se.

„Jo. Ani sám sobě ne,“ odpoví Sada. „Sám sobě člověk radši nemá vysvětlovat vůbec nic.“

Nabídne mi žvýkačku. *Coolmint Gum.* Jeden plátek si vezmu. „Už jsi někdy zkoušel surfovat?“

„Zatím ne.“

„Jednou tě to třeba naučím, když bude příležitost,“ říká mi. „Samozřejmě jenom jestli budeš chtít. V Kóči jsou na moři ideální vlny. A lidí jen málo. Surfování je mnohem hlubší sport, než vypadá. Člověk se při něm naučí nikdy se nestavět proti síle přírody. I kdyby byla sebehrozivější.“

Z kapsy u trika vytáhne cigarety, jednu strčí do pusy a autozapalovačem si zapálí.

„I to je jedna z věcí, kterou ti slova nikdy nevysvětlí. Na který není odpověď ani ano, ani ne,“ řekne.

Pak přivře oči a pomalu vyfoukne kouř z okna.

Pokračuje dál. „Na Havaji je jedno místo, kterýmu se říká Toilet Bowl. Narážejí tam na sebe stoupající a klesající vlny a vzniká ohromnej vír. Všecko se tam jen tak točí dokola, jako když člověk spláchne záchod. Když tě to jednou nabere a vcucne až na dno, tak hned tak zpátky nevyplaveš. A když chytneš zvlášť blbý vlny, nemusíš taky už vyplavat vůbec. Ale přesto i tehdy, na dně moře, obklopenej vlnama, který se kolem tebe otáčej a řvou, musíš zachovat absolutní klid. Panikaření a zoufalej boj o život ti nijak nepomůžou. Jen se zbytečně vyčerpáš. Když do toho poprvé doopravdy vjedeš, máš takovej strach jako nikdy. Ale pokud ho nepřekonáš, nikdy z tebe nemůže bejt opravdovej surfař. Musíš se tváří v tvář setkat se smrtí, poznat ji a pak ji překonat. Na dně toho víru si musíš rozmyslet velkou spoustu věcí, se smrtí kolem sebe se tak trochu skamarádit a promluvit si s ní na rovinu mezi čtyřma očima.“

Za plotem zastaví, vystoupí z náklaďáku, zavře bránu a zamkne ji na klíč. Párkrát s ní ještě zalomcuje, aby se ujistil, že zámek drží.

Pak dlouho mlčíme. Vyladí si k řízení na FM vlnách nějakou hudební stanici. Ale vím, že ji skoro neposlouchá. Ta hudba, to je jen takový symbol. Když vjedeme do tunelu mimo dosah vln a je slyšet už jen praskot a šum, nevěnuje tomu pozornost. Klimatizace v kabině nefunguje, a tak máme i na dálnici okna neustále otevřená dokořán.

„Jestli se někdy budeš chtít naučit surfovat, klidně přijeď," řekne Sada, když se ve výhledu objeví Vnitřní moře. „Mám v domě volnej pokoj, můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít."

„Děkuju," řeknu já. „Někdy přijedu. I když ještě nevím, kdy."

„To máš tolik práce?"

„Teď zrovna musím nutně vyřešit pár věcí."

„To já taky," přikývne Sada. „Bohužel."

Pak zas dlouhou dobu neříkáme nic. On přemýšlí o svých problémech, já zase o svých. Pohled má upřený před sebe, levou ruku nahoře na volantu, občas si zapálí. Na rozdíl od pana Óšimy se nikam nežene. Pravý loket má vystrčený z okna a jede si v pohodě a klidu v pomalejším pruhu předepsanou rychlostí. Jen pokud se před námi objeví skutečně hodně pomalé auto, přesune se do předjížděcího, otráveně přidá plyn a pak se hned zas zařadí zpátky.

„A surfujete už dlouho?" zeptám se ho.

„Docela jo," řekne a odmlčí se. Když už si skoro začnu myslet, že na otázku zapomněl, přijde konečně odpověď.

„Začal jsem na vyšší střední. Jen tak pro zábavu. Doopravdy jsem se do toho dal tak před šesti rokama. Dělal jsem tehdy v jedný reklamní agentuře v Tokiu. Byl to opruz, tak jsem s tím praštil, vrátil se domů a vrhnul se na surfování. Sebral jsem úspory, půjčil si od rodičů a otevřel si krám. Jsem na to sám, tak si můžu víceméně dělat, co se mi zlíbí."

„Stýskalo se vám po Šikoku?"

„Taky trochu," odpoví. „Jak nemám hned u nosu moře a za zádama hory, nemám stání. Lidi, aspoň teda do jistý míry, formuje hlavně místo, kde se narodili a kde vyrostli. Dost možná že to, jak uvažuješ a cítíš, je nějak spojený s terénem kolem tebe, s teplotou, se směrem větru. Odkud jsi ty?"

„Z Tokia. Z Nogaty v Nakanu."

„A stýská se ti po Nakanu?"

Vrtím hlavou. „Ne," odpovídám.

„Proč?"

„Nemám důvod, abych se tam vracel."

„Aha," přikývne on.

„Ale nějakej terén a směr větru s tím myslím nemají vůbec co dělat," dodám.

„Jasně," přikývne on.

A pak se zase odmlčíme. Ale Sadovi, zdá se, nedělá vleklé ticho vůbec těžkou hlavu. Nevadí ani mně. Nemyslím vůbec na nic a jen nepřítomně poslouchám rádio. On pořád jen kouká před sebe na silnici. Pak na exitu sjedeme z dálnice, zamíříme na sever a vjedeme do Takamacu.

Do Kómurova památníku dorazíme něco před jednou. Sada mě vyloží před knihovnou, a aniž by sám vystupoval nebo vypínal motor, vydá se zase hned na zpáteční cestu do Kóči.

„Děkuju vám," loučím se s ním.

„Tak se někdy zastav," loučí se i on.

Pak vystrčí z okna ruku, jednou jedinkrát mi krátce zamává, pneumatiky zaskřípou a je ten tam. Zpátky u svých velkých vln, ve vlastním světě s vlastními problémy.

S batohem na zádech projdu branou. Vdechnu vůni pečlivě udržovaných rostlin a stromů. Připadá mi, že jsem tu naposledy byl tak dobře před pár měsíci. I když jsem ve skutečnosti nebyl pryč ani čtyři dny.

Za pultem sedí pan Óšima. Kdovíproč má dnes uvázanou kravatu. Košili má bílou jako sníh a na kravatě se střídají hořčicově žluté a zelené proužky. Rukávy má vyhrnuté po lokty a sako si nevzal. Před sebou má svůj obligátní šálek kávy a na desce stolu leží dvě dlouhé, čerstvě ořezané tužky.

„Nazdar," přivítá mě.

„Dobrý den," pozdravím ho.

„Bratr tě dovezl až sem, viď?"

„Přesně tak."

„Moc toho asi nenamluvil, co?" vyzvídá pan Óšima.

„Bane, trochu jsme si popovídali," oponuju mu.

„Tak to jsi měl štěstí. Ten občas s některými lidmi a v jistých situacích nepromluví ani slovo."

„Dělo se tu něco, co jsem byl pryč?" ptám se. „Váš brácha říkal, že jste tu měli fofr."

Pan Óšima kývá. „Musím ti oznámit hned několik věcí. Za prvé: zemřela slečna Saeki. Na srdeční příhodu. V úterý odpoledne jsem ji našel zhroucenou na stole v pracovně v patře. Přišlo to hrozně náhle. Ale aspoň se zdá, že se vůbec netrápila."

Shodím batoh ze zad a postavím ho na podlahu. A sednu si k pultu na nejbližší volnou židli.

„V úterý odpoledne?“ zeptám se ještě jednou. „Dneska máme pátek, žejo?“

„Tak tak. Dnes je pátek. Slečna Saeki zemřela v úterý chvíli po prohlídce knihovny. Asi jsem ti to měl dát vědět už dřív, ale sám jsem z toho byl tak trochu mimo.“

Sedím zapadlý v židli a nemůžu se skoro ani pohnout. Já i pan Óšima velice dlouho mlčíme. Ze svého místa vidím přímo na schodiště do patra. Na černé naleštěné zábradlí, na vitráž na odpočívadle. To schodiště pro mě zatím znamenalo hrozně moc. Když jsem po něm vystoupal nahoru, mohl jsem se setkat se slečnou Saeki. Teď už jsou to ale jen docela obyčejné, nanicovaté schody. Ona tu už není.

„Jak už jsem ti tuhle říkal, ono to všechno asi stejně bylo dané předem,“ říká pan Óšima. „To jsem věděl já a věděla to i ona. Jenže samozřejmě, když to pak přijde doopravdy, je to stejně hrozná rána.“

Na chvilku se odmlčí. Mám pocit, že musím něco říct. Ale slova nepřicházejí.

„V poslední vůli byla výslovně proti tomu, aby se konal jakýkoli pohřeb,“ pokračuje pan Óšima. „Takže ji prostě jen v tichosti zpopelnili. Závěť jsme našli v jejím stole v patře. Celý svůj majetek v ní odkázala nadaci, která spravuje Kómurův památník. Mně na památku přenechala svůj Mont Blanc. A tobě jednu olejomalbu. Ten obraz s klukem u moře. Vezmeš si to?“

Kývám.

„Zabalil jsem ti ho, aby sis ho mohl hned odnést.“

„Děkuju,“ vypravím ze sebe konečně.

„Poslechni, Tamuro Kafko,“ pokračuje ještě pan Óšima. Vezme do ruky jednu ze svých tužek a začne s ní jako vždycky točit v prstech. „Můžu se tě zeptat na jednu věc?“

Kývám.

„Tys už o smrti slečny Saeki stejně věděl ještě dřív, než jsem ti o ní řekl, viď?“

Ještě jednou přikývnu. „Řek bych, že jo.“

„Myslel jsem si to,“ říká pan Óšima. A pak si jedinkrát zhluboka vzdychne. „Nechceš se něčeho napít? Třeba vody? Upřímně řečeno, tváříš se jako nějaká písečná poušť.“

„Moc rád,“ souhlasím okamžitě. Opravdu, žízeň mám vážně hroznou. Po jeho slovech si to konečně naplno uvědomím.

Vodu s ledem, kterou mi přinese, vypiju jedním douškem. V hlavě mi přitom slabě zatrne. Postavím prázdnou sklenici na stůl.

„Dáš si ještě?“

Vrtím hlavou.

„Co chceš vlastně teď dělat?“ ptá se mě pan Óšima. „Řek bych, že se vrátím do Tokia,“ odpovím mu. „A co tam?“

„Půjdu na policii a všechno jim vysvětlím. Abych před nima nemusel pořád utíkat. A pak se asi vrátím do školy. Ne, že by se mi nějak chtělo, ale nižší střední je přece jenom ještě povinná. Takže budu muset. Když to překlepu ještě pár měsíců, zkouškama už snad nějak prolezu. A až je budu mít za sebou, můžu si už dělat co budu chtít.“

„Výborně,“ přikývne pan Óšima. „To bude asi vážně to nejlepší řešení.“

„Už jsem si na tu představu docela zvyknul.“

„Být pořád jen na útěku stejně nikam nevede.“

„Možná,“ odtuším já.

„Zdá se, že jsi vyrostl,“ řekne on.

Vrtím hlavou. Nemám na to co říct.

Pan Óšima si gumou na konci tužky několikrát zlehka přihladí ofinu. Začne zvonit telefon, ale on si ho nevšímá.

„Všichni ustavičně ztrácíme něco důležitého,“ řekne, když telefon dozvoní. „Důležité šance a možnosti, city, které se nedají ničím nahradit. To už je jeden ze smyslů lidské existence. Ale někde ve svých hlavách, aspoň já myslím, že v hlavách, máme každý takový malý pokojík, kam ukládáme vzpomínky na všecky ty ztracené věci. Takovou nějakou místnost s regály, jako máme tady v knihovně. A v jednom kuse vyplňujeme katalogizační lístky, abychom se ve své vlastní mysli ještě vůbec vyznali. Musíme v té místnosti zametat, větrat, vyměňovat květinám vodu. Jinými slovy: žiješ pak na věky ve své osobní knihovně.“

Dívám se na tužku v jeho ruce. Je mi přitom hrozně. Musím ale ještě chvilku zůstat tím nejdrsnějším patnáctiletým klukem na

světě. Nebo to aspoň předstírat. Zhluboka se nadechnu, naplním si plíce vzduchem a zatlačím ten pocit co nejhloub.

„Můžu sem zase někdy přijet?“ zeptám se ho.

„Samozřejmě,“ přikývne pan Óšima. A položí tužku zpátky na pult. Složí ruce za hlavou a zadívá se na mě. „Písemně to sice ještě nemám, ale vypadá to, že teď budu celou tuhle knihovnu spravovat sám. Možná že budu potřebovat pomocníka. Až to vyřídíš s policií a ve škole, můžeš se sem klidně vrátit, jestli budeš chtít. Já ani tohle město ti mezitím nikam nezmizíme. Všichni potřebujeme někam patřit. Více nebo méně.“

„Děkuju vám,“ řeknu já.

„Není zač,“ odpoví mi on.

„Váš brácha říkal, že mě naučí surfovat.“

„Tos měl štěstí. Ten si jen tak někoho neoblíbí,“ usoudí pan Óšima. „On je v tomhle trochu zvláštní.“

Kývám. A usměju se. Bráchové se nezapřou.

„Poslechni, Tamuro,“ řekne, a dívá se na mě. „Oprav mě, jestli se pletu, ale mám dojem, že tohle je vůbec poprvé, co vidím, že ses aspoň trochu usmál?“

„Asi jo,“ odpovím mu. Opravdu, já se usmívám. Trochu zrudnu.

„Kdy odjíždíš?“

„Asi pojedu hned.“

„Nepočkáš ještě do večera? Až zavřeme, hodím tě autem na nádraží.“

Chvilku o tom uvažuju a pak zavrtím hlavou. „Děkuju. Ale asi bych měl jet hned teď.“

Pan Óšima přikývne. Zajde dozadu a přinese mi pečlivě zabalený obrázek. A taky tašku se singlem. S *Kafkou na pobřeží.*

„To máš ode mě.“

„Děkuju,“ řeknu já. „Nemohl bych se ještě jednou, naposledy podívat do patra na pokoj slečny Saeki?“

„Jasně. Klidně se tam běž kouknout.“

„A nešel byste se mou?“

„Proč ne?“

Vyjdeme po schodech do patra a vejdeme do pokoje. U stolu se zastavím a zlehka se dotknu desky. A myslím na všechno, co se do ní postupně ukládalo, jak šel čas. V duchu vidím slečnu Saeki, jak

tu zhroucená leží. Slečnu Saeki, jak zády k oknu něco usilovně píše. Sebe, jak jí jako obvykle nesu kávu. Vidím, jak vzhlédne a usměje se na mě, jako vždycky.

„Co to tu prosím vás pořád tak psala?“ ptám se.

„Nemám tušení, co to mohlo být,“ odpoví mi pan Óšima. „Můžu ti na to jen říct, že si v sobě na onen svět odnesla spoustu nerozluštěných tajemství.“

A spoustu různých hypotéz, doplním ho v duchu.

Okno je otevřené a červnový větřík tiše komíhá lemem krajkové záclony. Trochu tu voní moře. V rukou znovu cítím dotyk písku na pobřeží. Odstoupím od stolu, vrátím se k panu Óšimovi a pevně ho obejmu. To štíhlé tělo mi připomíná něco dávného, známého, blízkého. Pan Óšima mě pohladí po vlasech.

„Svět je jedna veliká metafora, Kafko Tamuro,“ říká mi tiše do ucha. „Tahle knihovna je to jediné v něm, co metaforou není. Ani pro mě, ani pro tebe. Tahle knihovna bude pořád jenom tahle knihovna, děj se co děj. V tom musíme mít oba jasno.“

„Samozřejmě,“ říkám já.

„Je to opravdu solidní, svobodomyslná, jedinečná knihovna. Ničím na světě se nedá nahradit.“ Kývám.

„Sbohem, Kafko Tamuro,“ říká pan Óšima. „Sbohem, pane Óšimo,“ říkám já. „Ta kravata vám vážně sluší.“

Poodstoupí a usměje se na mě. „Však jsem celou dobu čekal, jestli si jí všimneš.“

S batohem na zádech dojdu pěšky na nádraží, vlakem odjedu do stanice Takamacu. Koupím si u okénka lístek do Tokia. Vlak tam dorazí až pozdě v noci. Pro začátek přenocuju, kde se dá, a pak se asi vrátím do našeho domu v Nogatě. Do toho prázdného, pustého, velikého domu, a budu zase sám. Nikdo mě tam nečeká. Ale je to jediné místo, kam se můžu vracet.

Z budky před nádražím zavolám Sakuře na mobil. Zrovna má práci. Ale na chvilku může. Ne teda na moc dlouho. Říkám, že mi chvilka úplně stačí.

„Za chvíli odjíždím do Tokia,“ říkám. „Už jsem v Takamacu na nádraží. To je vlastně všecko, co jsem ti chtěl říct.“

„Takže se vracíš zpátky domů?“

„Tak nějak.“

„V patnácti je na odchod z domova stejně ještě moc brzo," říká Sakura. „A co budeš dělat zpátky v Tokiu?"

„Nejspíš se vrátím do školy."

„To je docela dost rozumná volba," souhlasí Sakura.

„Ty se přece ale taky vrátíš do Tokia, ne?"

„Jo. Myslím, že tak v září. V létě asi budu někde cestovat."

„To bysme se pak mohli vidět, ne?"

„Jasně," souhlasí Sakura. „Dej mi na sebe číslo."

Nadiktuju jí číslo domů. Zapíše si ho.

„Hele, víš, že se mi tuhle o tobě zdálo?" řekne ještě.

„Mně se o tobě taky zdálo."

„Tak to byly určitě samý prasárny."

„Tak trochu," připustím já. „Ale koneckonců to byl akorát sen. A co se zdálo tobě?"

„Mně se žádný prasečiny nezdály. Mně se zdálo, že jsi úplně sám v nějakým ohromným domě, co vypadá jak nějaký bludiště. Že tam hledáš nějakej zvláštní pokoj, ale pořád ho nemůžeš najít. A že v tom domě je ale zároveň někdo, kdo naopak hledá tebe. A že já křičím, abych tě varovala, ale ty mě dobře neslyšíš. Byla to fakt hrůza. Křičela jsem v tom snu do ochraptění a probudila jsem se děsně unavená. A pak jsem o tebe měla hroznej strach."

„To je od tebe pěkný," řeknu. „Ale to byl taky jenom sen."

„Nestalo se ti nic zlýho, že ne?"

„Ne. Nic zlýho se mi nestalo."

Nic zlýho se mi nestalo, opakuju si ještě jednou.

„Tak sbohem, Kafko," řekne Sakura. „Já už mám fakt práci, víš? Ale jestli budeš chtít, kdykoliv mi zas zavolej. Na tohleto číslo."

„Sbohem," rozloučím se. „Ségro," dodám ještě.

Přejedu most, překročím moře, v Okajamě přestoupím na *šinkanzen.* Usazený na sedadle pak zavřu oči. Celý se ponořím do pohybu jedoucího vlaku. U nohou mám opřený pevně zabalený obraz. *Kafku na pobřeží.* Cítím, jak se dotýká mých nohou.

„Chci, abys na mě nikdy nezapomněl," říká slečna Saeki. A zadívá se mi přímo do očí. „Když si mě budeš pamatovat *ty*, bude mi jedno, jestli mě pustí z hlavy celý zbytek světa."

Specifická váha času na tebe doléhá jako mnohoznačný starý sen. Postupuješ dál a dál, abys tím časem prošel. Nejspíš mu už neunikneš, kdybys šel třeba světa kraj. Ale i přesto se o takovou cestu musíš pokusit a na ten kraj světa dojít. Protože jsou věci, které nedokážeš, pokud nezajdeš až úplně nakonec.

Když vyjedeme z Nagoje, začne pršet. Pozoruju čáry dešťových kapek na tmavém skle. Tak mě napadá, že zrovna takhle pršelo, když jsem odjížděl z Tokia. Myslím na to, jak na nejrůznějších místech prší. Na déšť, který padá na lesy. Na déšť nad mořem. Na to, jak prší na dálnice, na knihovny, na samotný konec světa.

Zavřu oči a uvolním se, nechám odpočinout ztuhlé svaly. Zaposlouchám se do monotónního šumění vlaku. Skoro bez varování mi vyhrknou slzy. Cítím na tvářích jejich teplý proud. Valí se mi z očí, koulejí se po tvářích, usazují se v koutcích úst a pomalu tam schnou. To je jedno, říkám si pro sebe. To je jen pár slz. Skoro mi ani nepřipadá, že jsou moje. To je jen další pramínek deště na skle za oknem. Dělám dobře? Nemusím se stydět?

„Nemusíš se za nic stydět," říká Kluk, co se mu říká Vrána.

„Udělal jsi to nejlepší, co se dalo. Nikdo jinej by to nezvládl tak dobře, jako ty. Jsi přece ten nejdrsnější patnáctiletej kluk na světě."

„I když pořád ještě nevím, co znamená žít?"

„Dívej se na obrázek," říká. „A poslouchej vítr." Kývám.

„Ty na to totiž máš." Kývám.

„A teď by ses měl prospat," říká Kluk, co se mu říká Vrána. „Až se probudíš, budeš už patřit do nového světa."

Zakrátko opravdu usnu. A pak, když se probudím, patřím už do nového světa.

Doslov
Trochu *jiná* knihovna

Všichni ustavičně ztrácíme něco důležitého… Důležité šance a možnosti, city, které se nedají ničím nahradit. To už je jeden ze smyslů lidské existence. Ale někde ve svých hlavách, aspoň já myslím, že v hlavách, máme každý takový malý pokojík, kam ukládáme vzpomínky na všecky ty ztracené věci. Takovou nějakou místnost s regály, jako máme tady v knihovně. A v jednom kuse vyplňujeme katalogizační lístky, abychom se ve své vlastní mysli ještě vůbec vyznali. Musíme v té místnosti zametat, větrat, vyměňovat květinám vodu. Jinými slovy: žiješ pak na věky ve své osobní knihovně.

Kafka na pobřeží

Současného slavného japonského autora Murakamiho Harukiho (*1949) není třeba českému čtenáři dalekosáhle představovat. S jeho osobou i dílem jsme měli možnost se seznámit prostřednictvím jeho knih *Noruei no mori* (1987, č. Norské dřevo, Odeon, 2002, 2005) a *Kokkjo no minami, taijó no niši* (1992, č. Na

jih od hranic, na západ od slunce, Odeon, 2004). Pravdou však je, že tato dvě díla představují v Murakamiho tvorbě spíše určitou výjimku – i přes nezanedbatelné prvky tajemná ve druhém z nich jsou totiž ukázkou jeho „realistické“ tvorby bez všech nadpřirozených úkazů ve stylu mluvících koček (či spíše lidí schopných mluvit kočičí řečí), dešťůMurak ryb a pijavic nebo zhmotnělých komerčních symbolů, nabízejících v temných uličkách zapadlých měst služby pochybného charakteru.

Kafka na pobřeží se řadí mezi Murakamiho fantastickou tvorbu, jež čítá například jeho již starší, do českého jazyka dosud nepřeložená díla *Hicudži wo meguru bóken* (1982, Hon na ovci, slovensky 2004) a *Sekai no owari to Hádoboirudo Wandárando* (1985, Konec světa a Hardboiled Wonderland) či poněkud novější *Supútonikku no koibito* (1999, Miláček Sputnik) a *Nejimaki-dori Kuronikuru* (1998, Letopisy ptáka na klíček). Společně s nimi sdílí *Kafka na pobřeží* určité prvky – surrealistické pojetí, prolínání souběžně existujících světů, velmi otevřený přístup k sexu, ale i pocit opuštěnosti, ztrátu blízkého člověka či sebe sama. Obzvláště patrná *je Kafkova* podobnost se *Sekai no owari to Hádoboirudo Wandárando* (jehož jedna část, odehrávající se ‚na konci světa‘, bývá literárními kritiky často připodobňována k *Zámku* Franze Kafky). I zde se setkáváme se dvěma zdánlivě nesouvisejícími příběhy, ale především s nám již známým motivem podivné vesnice uprostřed lesů, jejímž obyvatelům byl odejmut stín.

Přeze všechny tyto podobnosti nám však *Kafka na pobřeží* přináší i mnoho nového. Na rozdíl od ostatních děl, vyprávěných většinou z pohledu jediného hlavního hrdiny (s výjimkou *Hádoboirudo Wandárando,* kde Murakami užil podobné narativní metody), zde sledujeme současně dvě dějové linie – liché kapitoly popisují příběh ještě nedospělého Kafky Tamury, zatímco protagonistou sudých kapitol je více jak šedesátiletý pan Nakata. Oba tito představitelé poněkud kontrastují s Murakamiho dosavadními hlavními hrdiny, jimiž jsou většinou muži v nejlepších letech. Jejich výjimečnost ovšem není dána pouze věkem. Zatímco nejznámější Murakamiho protagonisté – ať už Tóru Watanabe z *Norského dřeva* nebo Tóru Okada z *Nejimaki-dori Kuronikuru* – jsou obyčejní, nepříliš průbojní lidé bez

zvláštních ambicí, Kafka – jehož skutečné křestní jméno se nikdy nedozvíme – je nebývale rozhodným mužem činu. Již dlouhou dobu směřuje veškeré své úsilí k realizaci odvážného plánu: stát se „nejdrsnějším patnáctiletým klukem na světě“ a odejít z domu. Jen tak bude moci uniknout svému osudu poznamenanému zlověstnou kletbou a pokusit se najít ztracenou matku a sestru. Ve své snaze dobrat se vytouženého cíle podřizuje se Kafka tvrdé disciplíně ducha i těla a zároveň se spoléhá na zasvěcené rady svého alterega, protřelého Kluka, co se mu říká Vrána.

Rovněž pan Nakata, negramotný důchodce, jehož život byl navždy poznamenán tajemnou událostí z dětství, se nepodobá žádnému z Murakamiho hrdinů, s nimiž jsme měli doposud možnost se seznámit. Ubírá se uctivě svým jednoduchým světem, pobírá *potvoru* a nežádá od života více, než sem tam nějakého toho úhoře – a samozřejmě popovídání si s kočičkami. Když je však nenadále postaven před těžký úkol, vydává se pan Nakata podobně jako Kafka Tamura na dlouhou pouť do neznáma.

Jejich příběhy, zpočátku zdánlivě nesouvisející, se však brzy začnou prolínat, a to i přesto, že se oba hlavní protagonisté nikdy osobně nesetkají – alespoň ne na obvyklé společenské úrovni.

Pro Murakamiho tvorbu se stalo typické používání velkého množství odkazů k západní kultuře – ať už jde o literaturu, hudbu či filozofii. Naopak velmi málo prostoru obvykle věnuje reáliím japonským a rovněž jazyk, jímž píše své knihy, kontrastuje ve své jednoduchosti a přirozenosti s komplikovaným způsobem vyjadřování typickým pro velikány japonské literatury, jakými jsou například nositelé Nobelovy ceny Jasunari Kawabata či Kenzaburó Oe.

Také Kafka na pobřeží vyniká velkým množstvím odkazů k západní hudbě, literatuře i mytologii. Jeho hrdinové poslouchají Prince, Mozarta i Beethovena, čtou Yeatse a Eliota, stihnou i film od Francoise Truffauta. Dvě důležité postavy na sebe berou podobu Johhnie Walkera, symbolu skotské whisky, a plukovníka Sanderse z fastfoodového řetězce KFC. Samotná Kafkova cesta v sobě nese velice konkrétní odkaz k oidipovské legendě, přestože sám Murakami říká, že se tak stalo pouhou náhodou. Podobně jako

Oidipus, i Kafka se snaží předejít naplnění zlověstné věštby, avšak čím dále se snaží utéct, tím více se svému osudu přibližuje.

Svým způsobem se na Kafkův příběh dá nahlížet i z hlediska Platónova díla *Symposion* – Kafka se snaží nalézt svou „polovinu“ ve slečně Saeki, pan Nakata chce zpět svou polovinu stínu.

Hošino pak nalézá svou spřízněnou duši v Nakatovi, zatímco pan Óšima jakoby ve své obojakosti symbolizoval původní stav věcí.

Ani při takovéto okázalé přehlídce představitelů a děl západní kultury však nejde přehlédnout, jak téměř netypicky „japonský“ Kafka na pobřeží ve skutečnosti je. Murakami se ve svých knihách domácími reáliemi obvykle téměř nezabývá, tentokrát nám však blíže představuje *Gendži monogatari* (č. Příběh prince Gendžiho, 2002 a 2005) a *Ugecu monogatari* (č. Vyprávění za deště a měsíce, 1971).

První z nich napsala dáma, kterou celý svět zná jako Murasaki Šikibu (978?-1019?), ačkoliv nejde o její skutečné jméno. Slovo Šikibu totiž označovalo tehdejší úřední hodnost jejího otce a jméno Murasaki bylo přezdívkou získanou v paláci císařovny Sóši (988-1074), kde spisovatelka sloužila jako dvorní dáma. Ačkoliv bylo během posledních desetiletí její autorství (či spíše její výhradní autorství) *Příběhu prince Gendžiho* nejednou zpochybněno, oficiálně zůstává jedinou autorkou celé dlouhé ságy, čítající padesát čtyři kapitol. Příběh vypráví o Zářícím princi Gendžim, klasickém milovníku období Heian (794-1185), hledajícím skrze početná milostná dobrodružství ideální ženu.

Autorem *Vyprávění za deště a měsíce* je, jak nás ostatně sám pan Óšima zasvěceně informuje, spisovatel a básník Ueda Akinari (1734-1809). Jde o sbírku devíti povídek inspirovaných čínskými i japonskými strašidelnými příběhy. Celé dílo bývá řazeno mezi tzv. *jomihon* – neboli „zábavné čtení“, jednu z forem žánru *gesaku,* jak označujeme masovou literaturu období Edo (1603-1867).

Obě tato klasická díla však nejsou zmíněna jen pouhou náhodou, aby snad vytvořila jakýsi náznak protiváhy k tolika odkazům k západní kultuře. Obsahují totiž důležitý motiv – cesty ducha mimo tělo: „V době Heian, nebo přinejmenším v myšlenkovém světě lidí té doby, se duše lidí za jistých okolností

mohly zaživa odpoutat od těla, přemisťovat se prostorem a vykonávat myšlenky svých nositelů.“

Takovíto „duchové“ se japonsky nazývají *ikirjó,* od slova *ikiru – žít* a *rjó* – duch nebo duše. Na rozdíl od tzv. *širjó,* duchů, kteří opustili již mrtvé tělo, opouštějí tělo živého člověka a zase se do něj vracejí (tak trochu na způsob západnímu světu dobře známé astrální projekce), většinou aniž by si toho byl dotyčný sám vědom. V japonské literatuře takových příkladů můžeme nalézt celou řadu, jen v samotném *Příběhu prince Gendžiho* se kromě Aoi stávají obětí *ikirjó* ještě jiné dvě ženy drahé Gendžiho srdci, paní Júgao a paní Murasaki.

Svět japonských duchů Murakami neopouští ani dále – v *Kafkovi* se můžeme alespoň v narážkách seznámit s tradičními japonskými strašidly – *tanuki* a *kicune. Tanuki* (někdy též *mudžina)* bývá často označován jako jezevec, i když přesněji jde o psíka mývalovitého *(Nyctereutes procyonoides),* zatímco *kicune* znamená jednoduše liška. Oba jsou neblaze proslulí svou schopností vystupovat v přestrojení za lidské bytosti. Odtud pramení Hošinovy ne zcela neoprávněné obavy, že se jej pokouší *„napálit ňáká liška“*. Rovněž podivná bytost, snažící se proniknout skrze vchodový kámen do jiného světa, svou podobou nápadně připomíná tradiční japonská strašidla *mononoke.*

Zahlédnout však můžeme i duchy poněkud jiného charakteru – ozvěny druhé světové války, ať již v podobě okolností Nakatova incidentu či dvou zběhlých vojáků v lese – připomenou něco z tehdejšího válečného fanatismu, který Murakami nikdy nepřestává kritizovat, ať už ve svých knihách nebo v reálném životě.

Minulá i současná Murakamiho tvorba se často odehrává v duchu magického realismu – jsme svědky podivných událostí a nevysvětlitelných úkazů, zasazených do jinak zcela reálného prostředí, setkáváme se s obyčejnými lidmi nadanými neobyčejnými schopnostmi. Záhady a otázky se vrší jedna přes druhou a Murakami svým čtenářům rozhodně nic neusnadňuje, nevysvětluje, naopak jim nechává velkou volnost výkladu. Nejinak je tomu i nyní. Nikdy se tak s určitostí nedozvíme, co se vlastně v dětství přihodilo panu Nakatovi či byla-li slečna Saeki skutečně Kafkovou matkou. Můžeme se pouze domýšlet, kdo ve skutečnosti byli Johnnie Walker a plukovník Sanders a jak dalece se naplnilo

proroctví, jemuž se Kafka snažil uniknout. Možných odpovědí je mnoho. Za pomoci směsice kultur Východu i Západu vytváří Murakami v *Kafkovi na pobřeží* strhující příběh, jakousi novodobou odyseu pomocí nezodpovězených otázek. Sám k tomu poznamenává: „*Kajka na pobřeží* obsahuje mnoho hádanek, ale žádná řešení. Namísto toho se hádanky kombinují a skrze jejich interakci se vytváří i možnosti jejich řešení. A to bude pro každého čtenáře jiné.“

Anna Křivánková

V edici Světová knihovna vyšly tyto svazky:

Anne Michaels: Prchavé okamžiky (svazek 1)
Sebastiano Vassalli: Labuť (svazek 2)
Jorge Amado: Zmizení svaté Barbory (svazek 3)
Hanif Kureishi: Byli jsme si blízcí (svazek 4)
Richard Mason: Tonoucí (svazek 5)
Elie Wiesel: Soudci (svazek 6)
Thomas Brussig: Na kratším konci ulice (svazek 7)
René Depestre: Chvalozpěv na ženu-zahradu (svazek 8)
Cha Tin: Čekání na Lina (svazek 9)
Joanna Scottová: Manekýn (svazek 10)
Nicola Barkerová: Doširoka otevřené (svazek 11)
Philippe Djian: Za rozcestím (svazek 12)
Camille Laurensová: V náruči mužů (svazek 13)
Chuck Palahniuk: Program pro přeživší (svazek 14)
Michael Cunningham: Hodiny (svazek 15)
René Depestre: Jako o závod (svazek 16)
Margaret Atwoodová: Muzeum zkamenělin (svazek 17)
Elie Wiesel: Pátý syn (svazek 18)
Haruki Murakami: Norské dřevo (svazek 19)
Michel Faber: Pod kůží (svazek 20)
lan McEwan: Pokání (svazek 21)
Chuck Palahniuk: Zalknutí (svazek 22)
Federico Andahazi: Vlámské tajemství (svazek 23)
Graham Swift: Světlo dne (svazek 24)
Camille Laurensová: Láska, román (svazek 25)
Juli Zeh: Orli a andělé (svazek 26)
Haruki Murakami: Na jih od hranic, na západ od slunce (svazek 27)
Michael Chabon: Úžasná dobrodružství Kavaliera a Claye (svazek 28)
Jonathan Coe: Dům spánku (svazek 29)
Tanja Diickersová: Zóna Berlín (svazek 30)

Edith Templetonová: Gordon (svazek 31)
Dorota Maslowská: Červená a bílá (svazek 32)
Philippe Djian: Třenice (svazek 33)
Chuck Palahniuk: Ukolébavka (svazek 34)
Michael Cunningham: Domov na konci světa (svazek 35)
Joost Zwagerman: Šest hvězdiček (svazek 36)
DBC Pierre: Vernon Bůh Little (svazek 37)
Nic Kelman: Holky (svazek 38)
Andrew Sean Greer: Zpověď Maxe Tivoliho (svazek 39)
Jean-Paul Dubois: Život po francouzsku (svazek 40)
Ian McEwan: Sobota (svazek 41)
Julie Zeh: Hráčský instinkt (svazek 42)
Michael Cunningham: Vzorové dny (svazek 43)
Alan Hollinghurst: Linie krásy (svazek 44)
Martin Suter: Odvrácená strana Měsíce (svazek 45)
Chuck Palahniuk: Deník (svazek 46)
Régis Jauffret: Blázinec (svazek 47)

Haruki Murakami
Kafka na pobřeží

Z japonského originálu Umibe no Kafuka
vydaného nakladatelstvím Sinčoša v Tokiu roku 2003
přeložil Tomáš Jurkovič.
Doslov Anna Křivánková.
Obálku s použitím fotografií
Anny Kocourkové a Tomáše Jurkoviče
navrhl Pavel Hrách.
Vydala Euromedia Group k. s. – Odeon v Praze roku 2006
jako svou 3622. publikaci,
v Odeonu publikace 161.
Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.
Technický redaktor David Dvořák.
Počet stran 560.
Sazba SF SOFT, Praha.
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
Vydání první.

www.euromedia.cz www.knizniweb.cz

V tu chvíli, jako na znamení, se silueta v židli pohne. Jako když veliká loď vytahuje kotvu, mění tělo pomalu úhel. Zvedne bradu z dlaní a otáčí se ke mně. Je to slečna Saeki. Jako by ve mně dech zamrzl. *Současná* slečna Saeki. Nebo jinak: *reálná* slečna Saeki. Chvíli se na mě dívá. Tiše, soustředěně, docela stejně, jako když pozorovala obrázek *Kafky na pobřeží*. Přemýšlím o ose, kolem které se točí čas. Někde se s ní, aniž bych si všiml kdy, muselo něco stát. Něco, co smíchalo sny a realitu v jedno, jako se v ústí řeky smísí sladká voda s mořskou. Rozum se snaží pochopit, co tohle všechno znamená. Nikam to ale nevede.

Nakonec vstane a vydá se směrem ke mně. Tak jako chodí vždycky, pěkným krokem a s rovnými zády. Boty nemá, je bosa. Jak jde, vrže pod ní zlehka podlaha. Tiše se usadí na mou postel a chvíli tam jen tak sedí. Tohle tělo má normální hustotu a váhu. Slečna Saeki má na sobě bílou hedvábnou blůzu a tmavomodrou sukni ke kolenům. Natáhne ruku a dotkne se mých vlasů. Prsty projedou mým ježkem. Je to bez jakýchkoli pochyb reálná ruka. Opravdové prsty. Potom vstane a v bledém světle dopadajícím sem zvenčí se začne svlékat, jako by to byla docela samozřejmá věc. Nijak nespěchá. Ale taky nijak neváhá. Naprosto přirozenými, plynulými pohyby si jeden po druhém rozepne knoflíčky na blůze, sundá sukni, svlékne prádlo. Její oblečení padá kus po kuse neslyšně na podlahu. Hebká látka ani nezašustí. Ona spí, pochopím najednou. Oči má otevřené, to je pravda. Ale přesto spí. Slečna Saeki to všechno dělá ve spánku.

ISBN 80-207-1226-7

9 788020 712264

knižníweb
www.knizniweb.cz

www.euromedia.cz